Lifandi Orð

Íslenska
Samfelldur texti

only.bible

Lifandi Orð

Íslenska

Biblica® Opna Lifandi Orð Nýja testamentið og Sálmarnir™ Höfundarréttarvarið © 1979, 1995 af Biblica, Inc. “Biblica” er vörumerki skráð hjá bandarísku einkaleyfa- og vörumerkjaskrifstofunni af Biblica, Inc. Notað með leyfi.
CC BY-SA 4.0

Unnið af only.bible
Lesa þessa útgáfu á netinu
only.bible/is/bible/olo
Samfelldur texti
Dagsetning útgáfu: 2026-11-25
Orð Krists eru auðkennd af verkefninu only.bible.
Í þessari útgáfu eru kapítula- og versanúmer, undirfyrirsagnir og neðanmálsgreinar fjarlægð.
only.bible er án auglýsinga og gjaldskylds aðgangs.
Styrktu verkefnið
only.bible/is/donate

Efnisyfirlit

Sálmarnir 4
Matteus 83
Markús 128
Lúkas 160
Jóhannes 213
Postulasagan 252
Rómverjabréfið 302
1. Korintubréf 328
2. Korintubréf 352
Galatabréfið 368
Efesusbréfið 377
Filippíbréfið 386
Kólossubréfið 392
1. Þessaloníkubréf 398
2. Þessaloníkubréf 403
1. Tímóteusarbréf 406
2. Tímóteusarbréf 413
Títus 418
Fílemonsbréfið 421
Hebreabréfið 423
Jakobsbréf 441
1. Pétursbréf 447
2. Pétursbréf 454
1. Jóhannesar 459
2. Jóhannesar 465
3. Jóhannesar 466
Júdas 467
Opinberunarbókin 469

Sálmarnir

Mikil er gæfa þess manns sem ekki fer að ráðum óguðlegra, ekki á félagsskap við syndara sem hæða Guð, heldur hefur unun af því að hlýða Drottni og íhuga orð hans dag og nótt, og þannig nálgast hann sífellt meira.

Hann líkist tré sem stendur við rennandi læk og ber sætan ávöxt sinn á réttum tíma og blöð þess visna ekki. Slíkum manni tekst allt vel.

En hvað með syndarana? Það er önnur saga! Þeir fjúka burt eins og hismi undan vindi. Þeir munu ekki standast á degi dómsins né heldur í söfnuði réttlátra.

Drottinn vakir yfir lífi og áformum hinna trúuðu, en vegur óguðlegra endar í vegleysu.

Hvílík heimska að þjóðirnar skuli ráðast gegn Drottni! Furðulegt að menn láti sér detta í hug að þeir séu vitrari en Guð! Leiðtogar heimsins hittast og ráðgera samsæri gegn Drottni og Kristi konungi. „Komum," segja þeir, „og vörpum af okkur oki hans. Slítum okkur lausa frá Guði!"

En á himnum hlær Guð að slíkum mönnum! Honum er skemmt með þeirra fánýtu ráðagerðum. Hann ávítar þá í reiði sinni og skýtur þeim skelk í bringu.

Drottinn lýsir yfir: „Þennan konung hef ég útvalið og krýnt í Jerúsalem, minni helgu borg".

Hans útvaldi svarar: „Ég mun kunngera áform Guðs, því að Drottinn sagði við mig: „Þú ert sonur minn. Í dag verður þú krýndur. Í dag geri ég þig dýrlegan"." „Bið þú mig og ég mun leggja undir þig öll ríki heimsins. Stjórnaðu þeim með harðri hendi og mölvaðu þau eins og leirkrukku!"

Þið, konungar jarðarinnar! Hlustið meðan tími er til! Þjónið Drottni með óttablandinni lotningu og fagnið með auðmýkt. Fallið á kné fyrir syni hans og kyssið fætur hans svo að hann reiðist ekki og tortími ykkur! Gætið ykkar, því að senn mun blossa reiði hans. En munið þetta: Sæll er hver sá sem leitar ásjár hjá honum.

Sálmur eftir Davíð þegar hann flúði frá Absalon, syni sínum.

Ó, Drottinn, það eru svo margir á móti mér, svo margir sem gera uppreisn gegn mér. Menn segja að Guð muni alls ekki hjálpa mér. En, Drottinn, þú ert skjöldur minn, sæmd mín og von. Þú lætur mig bera höfuðið hátt, þrátt fyrir allt.

Ég hrópaði til Drottins og hann svaraði mér frá musteri sínu í Jerúsalem. Þá lagðist ég fyrir og sofnaði í friði. Síðar vaknaði ég öruggur, því að Drottinn gætir mín. Nú er ég óhræddur, jafnvel þótt tíu þúsund óvinir umkringi mig! Ég mun hrópa til Drottins: „Drottinn, rís þú upp! Bjargaðu mér, þú Guð minn!" Og hann mun slá óvini mína og brjóta

tennur illvirkjanna. Hjálpin kemur frá Guði. Blessun hans hvílir yfir þjóð hans.

Þú, Guð réttlætis míns, þú sem hefur annast mig í öllum mínum erfiðleikum. Hlusta nú þegar ég kalla á nýjan leik. Miskunna þú mér. Heyr bæn mína.

Drottinn Guð spyr: „Þið mannanna börn, ætlið þið endalaust að vanhelga nafn mitt með því að tilbiðja þessa heimskulegu hjáguði? Vitið þið ekki að heiður þeirra er bull og hégómi?“

Takið eftir: Drottinn hefur sýnt mér mikla náð og hann mun hlusta og svara mér þegar ég kalla. Sýnið Drottni óttablandna lotningu og syndgið ekki gegn honum. Hugsið um þetta í hvílum ykkar og verið þögul. Setjið traust ykkar á Drottin, og færið honum þóknanlegar fórnir.

Margir spyrja hvar hjálp sé að fá. Drottinn, þú ert sá sem hjálpar. Láttu ljós þitt lýsa okkur. Gleðin sem þú hefur veitt mér er mun meiri en þeirra sem gleðjast yfir ríkulegri uppskeru. Nú leggst ég til hvíldar í friði og sofna, því þú, Drottinn verndar mig gegn öllu illu.

Drottinn, hlustaðu á orð mín. Heyr þú mína einlægu bæn. Hlustaðu á kveinstafi mína, þú Guð, konungur minn, því að ég mun aldrei biðja til neins nema þín. Á hverjum morgni horfi ég til himins, já til þín, og legg bænir mínar fram fyrir þig.

Ég veit að þú fyrirlítur óguðleika og að þeir sem iðka hið illa fá ekki að dveljast hjá þér. Hrokafullir syndarar standast augnaráð þitt ekki, því að þú hatar illgjörðir þeirra. Þú munt eyða þeim sem tala lygi og þú hefur andstyggð á morðum og svikum.

En hvað um mig? Af náð þinni fæ ég að ganga inn í musteri þitt, umvafinn vernd þinni og ást. Ég vil tilbiðja þig í djúpri lotningu.

Drottinn, leiddu mig eins og þú lofaðir mér, annars munu óvinir mínir sigra mig. Segðu mér skýrt hvað ég á að gera, og hvert ég á að fara, því að þeir reyna að blekkja mig. Hjörtu þeirra eru full af illsku. Tortíming og dauði býr í ráðum þeirra og þeir nota svik og pretti sér til framdráttar. Ó, Guð láttu þá fá makleg málagjöld. Þeir lendi í eigin gildru. Hrintu þeim burt vegna hinna mörgu afbrota þeirra, því að þeir storka þér.

En þeir sem treysta þér gleðjast og kætast. Þeir hrópa af gleði því þú verndar þá. Þeir sem elska þig gleðjast yfir þér. Því að þú, ó Guð, blessar hinn trúaða, þú verndar hann með skildi elsku þinnar.

Æ, Drottinn! Ekki refsa mér í reiði þinni! Miskunnaðu mér því að ég örmagnast. Lækna mig, því að líkami minn er sjúkur. Ég er hræddur, veit ekki mitt rjúkandi ráð. Ó, Drottinn, reistu mig á fætur, og það fljótt!

Komdu Drottinn og læknaðu mig. Bjargaðu mér í kærleika þínum. Því að ef ég dey, þá get ég ekki lengur lofað þig meðal vina minna. Ég er

aðframkominn af kvöl. Hverja nótt væti ég koddann með tárum. Augu mín daprast af hryggð vegna illráða óvina minna.

Farið! Látið mig í friði, þið illmenni, því að Drottinn hefur séð tár mín og heyrt grátbeiðni mína. Hann mun svara öllum mínum bænum. Óvinir mínir munu verða til skammar og skelfingin mun steypast yfir þá. Guð mun reka þá sneypta burtu.

Ég treysti þér, Drottinn, Guð minn, að þú frelsir mig frá þeim sem ofsækja mig. Þeir vilja ráðast á mig úr launsátri eins og ljón, særa mig og draga burt hálfdauðan. Láttu það ekki takast! En Drottinn, ef ég hefði illt fyrir stafni – ef ég launaði gott með illu eða beitti nágranna mína órétti, þá væri réttlátt að þú létir óvini mína eyða mér, fella mig og fótum troða.

En Drottinn! Rís þú upp í reiði gegn ofstopa óvina minna. Vakna þú Drottinn! Láttu mig ná rétti mínum! Safnaðu saman öllum þjóðum. Taktu þér sæti hátt uppi yfir þeim og dæmdu syndir þeirra. En mig, Drottinn, lýstu mig réttlátan svo allir heyri, auglýstu réttlæti mitt og ráðvendni. Stöðvaðu alla illsku, Drottinn, og blessa þá sem í einlægni tilbiðja þig. Því að þú, réttláti Guð, kannar hugarfylgsni mannanna og rannsakar viðhorf þeirra og tilgang.

Guð er skjöldur minn. Hann mun vernda mig. Hann frelsar þá sem hjartahreinir eru.

Guð er fullkomlega réttlátur dómari og dag hvern gremst honum illska hinna vondu. Ef þeir iðrast ekki mun hann bregða sverði og eyða þeim. Hann hefur spennt boga sinn og lagt eldlegar örvar á streng, – banvænar örvar.

Hinn illi bruggar launráð og íhugar vélabrögð sín. Hann lætur til skarar skríða með lygum og svikum. Hann falli á eigin bragði. Ofbeldið sem hann ætlaði öðrum, verði honum sjálfum að fjörtjóni.

Ég lofa og vegsama Drottinn, því hann er góður. Ég vil lofsyngja nafni Drottins, honum sem er öllum drottnum æðri.

Ó, Drottinn Guð, mikið er nafn þitt! Jörðin er full af dýrð þinni og himnarnir endurspegla mikilleik þinn.

Þú hefur kennt börnum að lofsyngja þér. Fyrirmynd þeirra og vitnisburður þaggi niður í óvinum þínum og valdi þeim skömm.

Þegar ég horfi á himininn og skoða verk handa þinna, tunglið og stjörnurnar sem þú hefur skapað – þá undrast ég að þú skulir minnast mannsins, láta þér umhugað um mannanna börn. Og líka, að þú lést manninn verða litlu minni en Guð! Krýndir hann sæmd og heiðri!

Þú hefur sett hann yfir allt sem þú hefur skapað, allt er honum undirgefið: Uxar og allur annar fénaður, villidýrin fuglar og fiskar, já, allt sem í sjónum syndir. Ó, Drottinn Guð, hversu dýrlegt er nafn þitt um alla jörðina!

Drottinn, ég vil lofa þig af öllu hjarta og segja öllum frá þínum dásamlegu verkum! Ég vil fagna, já, kætast þín vegna! Ég vil lofsyngja þér, Drottinn Guð, þú ert öllum guðum æðri.

Óvinir mínir hörfuðu undan, já, hrösuðu og fórust fyrir augliti þínu. Þú hefur látið mig ná rétti mínum, ábyrgst verk mín og sagt frá hásæti þínu að þau séu góð. Þú hefur ávítað þjóðirnar og eytt illvirkjunum, þurrkað út nöfn þeirra að eilífu.

Þið, óvinir mínir, eruð búnir að vera, og eigið ykkur ekki viðreisnar von. Drottinn mun eyða borgum ykkar og minning þeirra mun gleymast.

En Drottinn lifir að eilífu. Hann situr í hásæti sínu, sker úr málum þjóðanna og dæmir þær með réttvísi. Allir kúgaðir komi til hans. Hann er skjól þeirra og athvarf á neyðarstundu. Allir þeir sem þekkja miskunn þína, Drottinn, treysta á hjálp þína. Þú hefur aldrei yfirgefið þá sem treysta þér.

Lofsyngið Guði, honum sem býr í Jerúsalem! Víðfrægið dáðir hans um allan heiminn! Hann sem refsar morðingjum. Hann hlustar eftir þeim sem hrópa á réttlæti. Hann daufheyrist ekki við hrópum þeirra sem eru í nauðum staddir.

Og nú, Drottinn, miskunna þú mér, þú sérð hvernig óvinir mínir kvelja mig. Hríf mig úr þessari dauðans hættu. Frelsa mig að ég geti lofað þig í allra áheyrn í hliðum Jerúsalem og glaðst yfir því að þú bjargaðir mér.

Þjóðirnar falla sjálfar í gryfjuna sem þær hafa grafið öðrum, þær hafa lent í eigin gildru. Drottinn lætur svikráð þeirra koma þeim sjálfum í koll!

Illmennin munu hrapa til heljar og eins verða örlög þeirra þjóða sem gleyma Drottni. Því að ekki verður skortur hinna snauðu umborinn endalaust og né hjálp fátæklinganna látin dragast lengur.

Ó, Drottinn, rís þú upp, dæm þjóðirnar og refsa þeim. Lát þær ekki hrósa sigri yfir þér! Lát þá skjálfa af ótta og skilja að þeir eru aðeins dauðlegir menn.

Drottinn, hvers vegna ert þú víðs fjarri og gerir ekkert í málinu?! Hvers vegna felur þú þig þegar ég þarfnast þín svo mjög? Komdu og lækkaðu rostann í hinum hrokafullu og illgjörnu sem ofsækja lítilmagnann. Láttu illskubrögð þeirra koma þeim sjálfum í koll! Því að þessir menn stæra sig af illsku sinni, hæða Guð og hrósa þeim sem Drottinn fyrirlítur. Að safna auði er þeirra hjartans mál.

Þessir vondu og sjálfumglöðu menn virðast halda að Guð sé ekki til. Að leita Guðs, það dettur þeim ekki í hug! En samt ná þeir árangri og óvinir þeirra lúta í lægra haldi fyrir þeim. Þeir vita ekki að refsing þín bíður þeirra.

Sá hrokafulli segir:. „Hvorki Guð né menn geta stöðvað mig, ég mun finna einhverja leið!“ Munnur hans er fullur af formælingum, lygi og ofbeldi. Hann hrósar sér af illum áformum. Slíkir menn læðast í skúmaskotum borgarinnar og myrða þann sem fram hjá gengur. Eins og ljón sitja fyrir bráð sinni, sitja þeir fyrir fátæklingnum, tilbúnir að hremma hann. Þeir leggja snörur fyrir fórnarlömb sín, veiða þau í net. Hinir ólánssömu undrast mátt þeirra og falla fyrir skeytum þeirra. Þeir segja við sjálfa sig: „Guð sér þetta ekki, og hann mun aldrei komast að því.“

Drottinn, rís þú upp! Refsa þeim, ó Guð! Gleymdu ekki fátæklingunum né öðrum sem eiga bágt. Hvers vegna lætur þú illmennin sem spotta þig, ganga laus? Þeir halda að þú munir aldrei refsa þeim. Drottinn, þú sérð verk þeirra. Þú þekkir öll þeirra brögð. Allt það böl og hryggðina sem þeir hafa valdið, gjörþekkir þú! Refsaðu þeim Drottinn, og það strax!

Drottinn, hinn bágstaddi treystir á þig og þú ert kallaður stoð lítilmagnans. Brjóttu armlegg illgjörðamannanna. Veittu þeim eftirför uns enginn er eftir orðinn. Drottinn er konungur um aldir alda! Þeim sem elta aðra guði verður útrýmt úr landi hans.

Drottinn, þú þekkir vonir hinna hógværu. Vissulega munt þú heyra hróp þeirra og hugga hjörtu þeirra. Þú munt láta munaðarlausa og alla kúgaða ná rétti sínum, svo að mennirnir – þeir eru bara mold – beiti ekki lengur ofbeldi.

Hvernig getið þið sagt: „Flýðu til fjallanna og leitaðu skjóls!?“ Vitið þið ekki að ég treysti því að Drottinn muni hjálpa mér.

Óguðlegir leggja ör á streng, spenna boga sína og miða úr launsátri á lýð Guðs. Menn segja: „Lögin hafa verið afnumin! Hinir réttlátu verða að forða sér.“

En, Drottinn er enn í sínu heilaga musteri. Hann ríkir enn frá himnum. Hann fylgist grannt með öllu sem gerist á jörðu. Hann prófar bæði trúaða og vantrúaða. Hann fyrirlítur þá sem elska ofbeldi. Hann mun senda eld og brennistein yfir illgjörðamennina og svíða þá með glóheitum vindi.

Því að Guð er réttlátur og hefur mætur á góðum verkum. Hinir hjartahreinu munu sjá auglit hans.

Drottinn! Hjálpa þú! Hinum trúuðu fækkar óðum. Hvar eru þeir sem hægt er að treysta? Allir ljúga og iðka svik og pretti, en einlægnin virðist fokin út í veður og vind.

En Drottinn mun ekki fara mjúkum höndum um þá sem iðka ranglæti. Hann mun útrýma þessum lygurum sem segja: „Við skulum ljúga til um áform okkar, enda ráðum við sjálfir hvað við segjum!“ Þessu svarar Drottinn: „Ég mun rísa upp og verja þá kúguðu, fátæku og hrjáðu. Ég mun frelsa þá samkvæmt bænum þeirra.“ Loforð Drottins eru áreiðanleg.

Hvert orð á vörum hans er satt og rétt eins og marghreinsað skíragull. Drottinn, við vitum að þú munt varðveita þitt fólk frá verkum illra manna, þó svo þeir vaði alls staðar uppi og njóti heiðurs í landinu.

Hversu lengi ætlar þú Drottinn að gleyma mér – að eilífu, eða hvað? Ætlar þú sífellt að horfa í aðra átt þegar ég er í nauðum staddur? Hve lengi verð ég að byrgja inni angist mína? Hve lengi eiga óvinir mínir að hreykja sér upp yfir mig? Svara mér Drottinn, Guð minn, og sendu mér ljós þitt, annars er úti um mig!

Þaggaðu niður í óvinum mínum sem segja: „Við höfum sigrað hann!“ Láttu þá ekki hlakka yfir því að ógæfa hendi mig.

En, – ég mun treysta þér og miskunn þinni hvað sem á gengur og fagna yfir hjálp þinni! Ég vil lofsyngja Drottni, því að ríkulega blessaði hann mig.

En sá heimskingi sem segir: „Guð er ekki til!“ Sá er líka bæði illur og spilltur og einskis góðs af honum að vænta.

Drottinn horfir niður af himnum og virðir fyrir sér mennina, hvort einhver sé skynsamur og geri vilja hans. Nei, það gerir enginn þeirra. Allir eru þeir viknir af leið, allir spilltir af synd. Enginn er raunverulega góður, ekki einn einasti! Þeir kúga og kvelja þjóð mína og dettur ekki í hug að ákalla mig! Skyldu þeir ekki fá að kenna á því illgjörðamennirnir?

Þeir munu óttast þegar þeir sjá að Guð er með þeim sem elska hann. Hann er skjól hinna hrjáðu og hógværu þegar illgjörðamenn ofsækja þá. Ó, að lausnardagur þeirra væri nú þegar kominn! Að Guð kæmi frá bústað sínum á Síon til bjargar þjóð sinni. En sá gleðidagur þegar Drottinn frelsar Ísrael!

Drottinn, hver fær að leita skjóls og hælis í tjaldi þínu á fjallinu þínu helga?

Sá sem er hógvær og lifir réttlátu lífi. Sá sem ekki baktalar náungann, leggur sig ekki eftir slúðri né gerir meðbróður sínum mein. Sá sem andmælir illverkum og fyrirlítur þau. Sá sem heiðrar þá er fylgja Drottni í trúfesti og stendur við orð sín hvað sem það kostar.

Bjarga mér, ó Guð, því að hjá þér leita ég skjóls. Ég sagði við Drottin: „Þú ert minn Drottinn, þú ert mín eina hjálp.“ Ég þrái samfélag við trúaða fólkið í landinu, á því hef ég alla mína velþóknun. Þeir sem kjósa sér annan guð uppskera þrengingu og tár. Ekki vil ég snerta við fórnum þeirra né nefna guði þeirra á nafn.

Drottinn er arfleifð mín. Hann er fjársjóður minn og fögnuður alla daga! Hann verndar allar eigur mínar. Hann hefur gefið mér unaðsreit að erfð. Ég lofa Drottin sem gefur mér góð ráð. Á nóttunni leiðbeinir hann mér og segir mér hvað gera skuli.

Drottinn hverfur mér aldrei úr huga. Af því að hann er með mér hrasa ég hvorki né fell. Nú fagnar andi minn, líkami og sál því að þú munt ekki skilja mig eftir meðal hinna dánu né leyfa að þinn elskaði rotni í gröfinni. Þú hefur leyft mér að lifa og fagna. Ég mun njóta þeirrar miklu gleði að lifa með þér að eilífu!

Drottinn, ó hjálpa þú mér, því að ég er heiðvirður og breytni mín réttlát. Hlustaðu þegar ég hrópa til þín! Úrskurða mig réttlátan svo að allir heyri, þú réttvísi Drottinn. Þú hefur prófað mig, já jafnvel um nætur, en engar illar hugsanir fundið hjá mér, né vond orð mér á vörum.

Boðorðum þínum hef ég hlýtt og forðast félagsskap við illmenni og rudda. Ég hef fylgt leiðsögn þinni og ekki farið villur vegar. Ég ákalla þig því að ég veit að þú svarar mér! Já, hlustaðu á bæn mína. Sýndu mér kærleika þinn og náð, þú sem frelsar hina ofsóttu. Vernda mig eins og sjáaldur augans. Hyl mig í skjóli vængja þinna.

Óvinir mínir umkringja mig með morðsvip í augum. Þeir eru óguðlegir og beita mig ofbeldi. Hlustaðu á tal þeirra! Hvílíkur hroki! Þeir koma nær og nær, ákveðnir í að troða mig undir. Þeir líkjast gráðugum ljónum sem vilja rífa mig á hol – ungum ljónum sem liggja í leyni og bíða eftir bráð.

Drottinn, rís þú upp og hastaðu á þá! Rektu þá frá! Komdu og frelsaðu mig frá hinum óguðlegu sem aðeins leita jarðnesks ávinnings, þeim sem þú hefur gefið auð og völd og ótal afkomendur.

En ég sækist ekki eftir veraldlegum auði, heldur því að þekkja þig og lifa réttvíslega – vera sáttur við þig. Ég vil hugsa um þig jafnt á degi sem nóttu og þegar ég vakna mun ég sjá auglit þitt og gleðjast!

Þennan sálm orti Davíð eftir að Drottinn hafði frelsað hann undan óvinum hans, þeirra á meðal Sál konungi.

Drottinn – ég elska þig! Þú hefur gert stórkostlega hluti fyrir mig! Drottinn er vígi mitt, þar er ég öruggur. Enginn getur veitt mér eftirför og unnið á mér. Hann er felustaður minn, frelsari og varðborg, kletturinn þar sem enginn getur náð mér! Hann er skjöldur minn. Styrkur hans er eins og uxans sem mundar horn sín í vígahug! Mér nægir að ákalla hann – lof sé Guði! – og ég frelsast undan öllum óvinum mínum.

Ég var bundinn hlekkjum dauðans og holskeflur óguðlegra risu ógnandi gegn mér. Umkringdur og hjálparvana barðist ég um í netinu sem dró mig niður í djúp dauðans.

Þá hrópaði ég til Drottins. – Hróp mitt náði eyrum hans á himnum! Þá lyftist jörðin og nötraði og undirstöður fjallanna skulfu vegna bræði hans. Hvílíkur landskjálfti! Já, Drottinn reiddist. Eldsblossar gengu út af munni hans svo að jörðin sviðnaði og reykur streymdi um nasir hans. Hann sveigði himininn og steig niður mér til bjargar! Skýjasorti var

undir fótum hans. Hann steig á bak kerúbi og sveif til mín með hraða vindsins. Hann skýldi sér með myrkri, leyndi komu sinni með regnsorta og dimmu skýi. En svo birtist hann í skýjunum! Hvílík hátign! Eldingar leiftruðu og haglið dundi!

Himnarnir nötruðu í þrumugný Drottins. Guð allra guða hafði talað! Hann sendi út eldingar sínar sem örvar og tvístraði óvinum mínum. Sjá, hvernig þeir flýðu! Þá hljómaði skipun Drottins – og hafið hopaði og það sá í mararbotn!

Þá seildist Drottinn niður frá himnum, greip mig og frelsaði mig úr neyðinni. Hann bjargaði mér úr hyldýpi dauðans.

Hann frelsaði mig frá ofurafli óvinarins, úr höndum þeirra sem hötuðu mig, því í greipum þeirra mátti ég mín einskis.

Þeir réðust á mig þegar ég mátti mín einskis, en Drottinn studdi mig. Hann leiddi mig í öruggt skjól, því að hann hefur velþóknun á mér. Drottinn launaði mér réttlæti mitt og hreinleika. Því að ég hef hlýtt boðorðum hans og ekki syndgað með því að snúa í hann baki. Ég gætti lögmáls hans í hvívetna og lítilsvirti enga grein þess. Ég lagði mig fram við að halda það og forðaðist ranglæti. Þess vegna hefur Drottinn launað mér með blessun, því að ég gerði það sem rétt var og gætti hreinleika hjarta míns. Allt þetta þekkti hann, enda vakir hann yfir hverju skrefi mínu.

Drottinn, þú miskunnar þeim sem auðsýna miskunn og ert góður við ráðvanda. Þú blessar hjartahreina en snýrð þér frá þeim sem yfirgefa þig. Þú hlífir hinum hógværu, en ávítar stolta og hrokafulla. Já, þú lætur lampa minn skína. Drottinn, Guð minn, hefur lýst upp myrkrið sem umlukti mig. Með þinni hjálp stekk ég yfir múra og brýt niður borgarveggi óvinarins.

Drottinn, hann er mikill Guð! Fullkominn í öllum hlutum! Orð hans standast öll. Skjöldur er hann öllum þeim sem til hans leita. Því hver er hinn sanni Guð nema Drottinn? Og hver er bjargið nema hann?

Hann styrkir mig og verndar hvar sem ég fer. Hann gerir fætur mína fima sem geitanna á fjöllunum. Hann tryggir mér fótfestu á hæstu tindum. Hann æfir hendur mínar til hernaðar og gerir mér kleift að spenna eirbogann.

Þú fékkst mér skjöld hjálpræðis þíns. Hægri hönd þín, Drottinn, styður mig, mildi þín hefur gert mig mikinn. Þú lagðir veg fyrir fætur mína og þar mun ég ekki hrasa. Ég veitti óvinum mínum eftirför, elti þá uppi og eyddi þeim. Ég tók þá einn af öðrum – þeir gátu enga vörn sér veitt – allir lágu í valnum að lokum. Hjálpin frá þér var eins og brynja í bardaganum. Óvini mína beygðir þú undir mig. Þú stökktir þeim á flótta og ég eyddi öllum þeim sem ofsóttu mig.

Þeir hrópuðu á hjálp, en fengu enga. Þeir æptu til Drottins, en hann ansaði ekki, en ég muldi þá mélinu smærra og dreifði þeim upp í vindinn. Ég fleygði þeim burt eins og rusli á haug. Þú veittir mér sigur í sérhverri orustu. Þjóðirnar komu og þjónuðu mér. Jafnvel þær sem ég þekkti ekki komu nú og veittu mér lotningu. Útlendingar sem aldrei höfðu mig augum litið lýstu sig reiðubúna til þjónustu. Skjálfandi stigu þeir niður úr virkjum sínum.

Guð lifir! Lofaður sé hann, klettur hjálpræðis míns. Hann er sá Guð sem endurgeldur þeim sem ofsækja mig og auðmýkir þjóðir fyrir augum mér.

Hann frelsar mig frá óvinum mínum. Hann sér til þess að þeir ná ekki til mín og bjargar mér undan öflugum andstæðingum.

Fyrir þetta, Drottinn minn, lofa ég þig í áheyrn þjóðanna. Oftsinnis hefur þú frelsað mig – það var kraftaverk í öll skiptin! Þú gerðir mig að konungi, þú hefur elskað mig og auðsýnt mér gæsku og eins muntu gera við afkomendur mína.

Himnarnir sýna okkur dýrð Guðs. Þeir eru þögull vitnisburður um mikilleik verka hans. Dagur og nótt vitna um vísdóm Drottins. Hljóðlaust og án orða bera þau boðin um gervalla jörðina. Sólin fer sína braut um loftin – einmitt þá sem Drottinn setti henni í upphafi. Hnarreist siglir hún yfir hvolfið, geislandi eins og brúður í brúðkaupi eða hlaupari sem hlakkar til að renna sitt skeið. Sólin fer um himininn frá austri til vesturs, ekkert fær dulist við geislaflóð hennar og yl.

Lög Guðs eru fullkomin. Þau vernda og auka skilning, gleðja og lýsa. Lög Guðs eru eilíf, réttlát og hrein. Þau eru dýrmætari en gull. Þau eru sætari en hunang. Því að þau vara okkur við hættum og efla velgengni þeirra sem hlýða þeim.

Hver verður var við syndina sem loðir við hjarta mitt? Hreinsa mig af leyndum syndum. Forða mér frá vondum mönnum, og stöðva hönd mína að ég geri ekkert ljótt. Sýknaðu mig af syndum mínum svo að ég lifi hreinu lífi.

Ó, að orðin á vörum mér og hugsanir mínar geðjist þér, þú Guð, klettur minn og frelsari.

Drottinn sé með þér og bænheyri þig á degi neyðarinnar! Guð Jakobs frelsi þig frá allri ógæfu. Hann sendi þér hjálp frá helgidómi sínum, styðji þig frá Síon. Hann minnist með gleði gjafa þinna og brennifórna. Hann veiti þér það sem hjarta þitt þráir og láti öll þín áform ná fram að ganga.

Þegar við fréttum um sigur þinn, munum við hrópa fagnaðaróp og veifa fánanum Guði til dýrðar, því að mikla hluti hefur hann gert fyrir þig. Hann veiti svör við öllum þínum bænum!

Guð blessi konunginn! – Já, það mun hann vissulega gera! í himinhæðum heyrir hann bæn mína og veitir mér mikinn sigur.

Hinir stæra sig af herstyrk og vopnavaldi, en við af Drottni, Guði. Þjóðir þessar munu hrasa og farast, en við rísa og standa traustum fótum.

Drottinn, sendu konungi okkar sigur! Drottinn, heyr þú bænir okkar.

Drottinn! Yfir valdi þínu og mætti fagnar konungurinn. Hann gleðst stórlega yfir hjálp þinni! Því að þú hefur veitt honum það sem hjarta hans þráir, allt sem hann bað þig um!

Þú leiddir hann til valda og veittir honum velgengni og blessun. Þú krýndir hann kórónu úr gulli. Hann bað um langa ævi og góða daga og þú heyrðir bænir hans. Ævidagar hans munu aldrei taka enda! Frægð og frama gafst þú honum, íklæddir hann vegsemd og dýrð. Þú veitir honum eilífa blessun og gleður hann með nærveru þinni meira en orð fá lýst. Konungurinn treystir Drottni og því mun hann aldrei hrasa né falla. Hann reiðir sig á elsku og trúfesti þess Guðs sem er æðri öllum guðum.

Drottinn, hönd þín mun ná öllum óvinum þínum og hatursmönnum. Þegar þú stígur fram eyðast þeir í eldinum sem út frá þér gengur. Drottinn mun afmá þá og afkomendur þeirra.

Samsæri hafa þeir gert gegn þér Drottinn, en það mun ekki takast. Þegar þeir sjá boga þinn spenntan, flýja þeir sem fætur toga.

Drottinn, þinn er mátturinn og dýrðin! Heyr þú lofgjörð okkar! Um máttarverk þín syngjum við og kveðum!.

Guð minn, Guð minn, hví hefur þú yfirgefið mig? Hví ert þú þögull og hjálpar ekki þegar ég hrópa til þín í neyð minni? Daga og nætur græt ég og ákalla þig, en fæ ekkert svar! – En samt ert þú hinn heilagi og lofsöngvar Ísraels óma umhverfis hásæti þitt. Feðurnir treystu þér og þú frelsaðir þá. Þú heyrðir er þeir hrópuðu til þín, brást við og bjargaðir þeim. Vonir þeirra brugðust ekki þegar þeir leituðu til þín.

En ég er maðkur en ekki maður! Hræddur og fyrirlitinn af minni eigin þjóð – já öllum mönnum. Þeir sem sjá mig hrista höfuðið og senda mér tóninn. „Er þetta sá sem treysti Drottni fyrir málum sínum?“ segja þeir og hlæja. „Sá sem taldi sig öruggan um velþóknun Guðs? Því trúum við ekki fyrr en við sjáum Drottin hjálpa honum.“

Drottinn, oft hefur þú hjálpað mér. Móðir mín fæddi mig heilbrigðan í heiminn og þar varst þú til staðar og gættir mín, eins og öll mín bernskuár. Frá fæðingu hef ég átt allt undir þér. Þú varst minn Guð allt frá fyrstu stundu. Yfirgef mig ekki nú, nei ekki núna á neyðarstundu þegar enginn getur hjálpað nema þú!

Ég er umkringdur illmennum. Þeir líkjast sterkum basan – uxum. Þeir æða að mér með opinn skoltinn, eins og öskrandi ljón sem ræðst á bráðina. Þrek mitt fjaraði út, rann út í sandinn og bein mín gliðnuðu

sundur. Hjartað er bráðnað í brjósti mér og tungan þurr eins og brenndur leir. Þú lætur mig horfast í augu við dauðann. Hópur illvirkja hefur umkringt mig. Eins og hundar slá þeir hring um mig. Hendur mínar og fætur hafa þeir gegnumstungið. Ég get talið öll mín bein. Þeir stara á mig og senda mér háðsglósur. Þeir skipta á milli sín klæðum mínum og varpa hlutkesti um kyrtil minn.

Ó, Drottinn, vertu ekki fjarri! Drottinn, styrkur minn, skunda mér til hjálpar! Bjargaðu mér frá dauða, frá því að falla fyrir hendi kúgarans. Frelsaðu mig úr gini þessara varga, undan hornum uxanna!

Ég vil lofa þig meðal bræðra minna, standa upp í söfnuðinum og vitna um þín undursamlegu verk. Ég segi: „Lofið Drottin, allir þið sem óttist hann, hver og einn ykkar heiðri hann og tigni. Allur Ísrael lofsyngi honum, því að hann hefur ekki fyrirlitið ákall mitt um hjálp, ekki snúið við mér baki í eymd minni. Hann heyrði hróp mitt og kom!“

Ég vil rísa á fætur og vegsama þig fyrir augum þjóðar minnar. Heit mín vil ég efna í áheyrn allra þeirra sem elska þig og heiðra. Fátæklingurinn mun eta sig saddan og allir þeir sem leita Drottins munu finna hann og vegsama nafn hans. Hjörtu þeirra munu fagna að eilífu. Öll jörðin mun sjá það og snúa sér til Drottins, og fólk af öllum þjóðum mun vegsama hann.

Því að Drottinn er konungur yfir öllum þjóðum. Jafnt háir sem lágir, allir dauðlegir menn, lúti honum og lofi hann. Og börnin okkar, – einnig þau munu þjóna honum því þau hafa heyrt vitnisburð okkar um hann. Ófæddar kynslóðir munu heyra um máttarverk hans okkar á meðal.

Drottinn er minn hirðir, mig mun ekkert skorta.

Hann lætur mig hvílast á grænum grundum og njóta næðis hjá lygnum vötnum. Hann hressir mig og styrkir og leiðir mig réttan veg. Hann hjálpar mér, nafni sínu til vegsemdar.

Og jafnvel þótt ég fari um dimman dal, óttast ég ekkert illt, því að þú ert hjá mér og hughreystir mig!

Já, og þú heldur mér veislu frammi fyrir fjendum mínum og þeir geta ekkert við því gert! Þú smyrð höfuð mitt með blessun og annast ríkulega allar mínar þarfir.

Gæska þín og velþóknun fylgja mér alla ævidaga mína og síðan fæ ég að búa hjá þér að eilífu!

Jörðin er eign Drottins og allt sem á henni er, – heimurinn og þeir sem í honum búa. Það var hann sem safnaði vötnunum saman svo að hafið varð til og þurrlendið birtist.

Hver fær að stíga upp á fjall Drottins og ganga inn í bústað hans? Hver fær staðist frammi fyrir honum? Aðeins þeir sem hafa hreint hjarta og óflekkaðar hendur, heiðarlegt fólk sem segir sannleikann. Þeir munu

njóta gæsku Guðs, og hann, frelsari þeirra, mun lýsa þá réttláta. Það eru þeir sem fá að standa frammi fyrir Drottni og tilbiðja hann, Guð Jakobs.

Opnist þið fornu dyr! Konungur dýrðarinnar vill ganga inn. Hver er konungur dýrðarinnar? Það er Drottinn, hinn voldugi og sterki, sigurhetjan. Já, opnist þið ævafornu dyr fyrir konungi dýrðarinnar!

Hver er þessi konungur dýrðarinnar? Drottinn, sá er ræður öllum hersveitum himnanna, hann er konungur dýrðarinnar!

Drottinn, ég sendi bæn mína upp til þín. Hafnaðu mér ekki, Drottinn, því að ég treysti þér. Láttu ekki óvini mína yfirbuga mig. Láttu þá ekki vinna sigur. Sá sem treystir Drottni, mun ekki verða til skammar en hinir ótrúu verða það.

Drottinn, sýndu mér þann veg sem ég á að ganga, bentu mér á réttu leiðina. Leiddu mig og kenndu mér því að þú ert sá eini Guð sem getur hjálpað. Á þig einan vona ég. Drottinn, minnstu ekki æskusynda minna. Líttu til mín miskunnaraugum og veittu mér náð. Minnstu mín í elsku þinni og gæsku, Drottinn minn.

Drottinn er góður og fús að vísa þeim rétta leið, sem villst hafa. Hann sýnir þeim rétta leið sem leita hans með auðmjúku hjarta. Þeir sem hlýða Drottni fá að ganga á hans vegum og upplifa elsku hans og trúfesti.

En Drottinn, hvað um syndir mínar? Æ, þær eru svo margar! Fyrirgef þú mér vegna elsku þinnar og nafni þínu til dýrðar.

Sá maður sem óttast Drottin – heiðrar hann og hlýðir honum – mun njóta leiðsagnar Guðs í lífinu. Hann verður gæfumaður og börn hans erfa landið.

Drottinn sýnir trúnað og vináttu þeim sem óttast hann. Hann trúir þeim fyrir leyndarmálum sínum!

Ég mæni á Drottin í von um hjálp, því að hann einn getur frelsað mig frá dauða. Kom þú, Drottinn, og miskunna mér, því að ég er hrjáður og hjálparlaus og vandi minn fer stöðugt vaxandi. Ó, frelsaðu mig úr neyð minni! Líttu á eymd mína og sársauka og fyrirgefðu mér syndir mínar!

Sjáðu óvini mína og hve þeir hata mig!

Frelsaðu mig frá þessu öllu! Bjargaðu mér úr klóm þeirra! Láttu engan segja að ég hafi treyst þér án árangurs.

Láttu hreinskilni og heiðarleika vernda mig – já vera lífverði mína! Ég reiði mig á vernd þína. Ó, Guð, frelsa þú Ísrael úr öllum nauðum hans.

Drottinn, láttu mig ná rétti mínum, því að ég hef kappkostað að halda boð þín og treyst þér af öllu hjarta. Rannsakaðu mig yst sem innst, Drottinn, og prófaðu viðhorf mín og einlægni. Afstaða mín til lífsins og allra hluta mótaðist hjá þér. Þú kenndir mér elsku og sannleika. Ég forðast félagsskap hræsnara og þeirra sem tala lygi. Ég hef andstyggð á samkundum syndaranna og stíg ekki fæti þar inn. Ég þvæ hendur mínar,

gef til kynna sakleysi mitt og geng að altari þínu með þakkargjörð á vörum, minnugur máttarverka þinna.

Drottinn, ég elska hús þitt – helgidóminn þar sem dýrð þín birtist! Láttu mér ekki farnast eins og syndurum og morðingjum eða þeim sem beita saklausa menn vélráðum og heimta mútur.

Nei, með slíkum á ég enga samleið. Ég geng hinn beina, en bratta veg sannleikans. Miskunna mér og frelsa mig. Opinskátt og í áheyrn allra lofa ég Drottin, hann sem ver mig hrösun og falli.

Drottinn er ljós mitt og frelsari, hvern ætti ég að óttast? Hann er skjól mitt og vígi, og því hræðist ég ekki.

Þegar illmenni reyna að uppræta mig, þá hrasa þeir sjálfir og falla. Þótt voldugur her umkringi mig á alla vegu, þá óttast ég ekki hót! Ég er öruggur og veit að Guð mun frelsa mig.

Drottinn, þetta þrái ég mest af öllu: Að hugleiða í helgidómi þínum, og vera frammi fyrir þér alla mína ævidaga. Þar vil ég gleðjast yfir dýrð hans og fullkomnun, hún er engu lík! Þar verð ég öruggur á óheilladeginum – öruggur í skjóli Drottins. Hann lyftir mér upp á háan klett þar sem óvinirnir ná ekki til mín. Þá mun ég færa honum fórnir og lofa hann fagnandi. Drottinn, heyrðu hróp mitt! Ég kalla hátt! Sendu mér miskunn þína og hjálp!

Drottinn, ég minnist þess sem þú sagðir: „Þú þjóð mín, kom þú og leitaðu mín.“ „Já, Drottinn! Ég kem!“ svara ég.

Drottinn, hyl þig ekki fyrir mér. Hafnaðu ekki þjóni þínum í reiði. Þú varst mér skjól þegar á móti blés, yfirgefðu mig ekki. Hafnaðu mér ekki, þú Guð hjálpræðis míns. Þótt faðir minn og móðir vísuðu mér á bug, þá tækir þú mér tveim höndum og huggaðir mig.

Drottinn, hvað á ég til bragðs að taka? Svaraðu mér fljótt! Óvinir umkringja mig! Láttu þá ekki ná mér, Drottinn! Láttu mig ekki falla þeim í hendur! Þeir ásaka mig að ástæðulausu og sitja á svikráðum við mig. En ég treysti því að Drottinn frelsi mig og að ég sjái hjálp hans, því að enn er von, – enn er ég á lífi!

Þú, hver sem þú ert, misstu ekki vonina! Treystu Drottni og hann mun frelsa þig! Vertu hugrakkur og djarfur og óttastu ekki. Bíddu um stund og hann mun senda þér hjálp!

Ég hrópa til þín um hjálp, Drottinn, því að þú ert klettur hjálpræðis míns. Ef þú hjálpaðir ekki væri úti um mig. Framundan væri ekkert nema dauðinn. Drottinn, ég lyfti höndum til himins og ákalla þig um hjálp. Ó, heyr þú grátbeiðni mína!

Drottinn, refsaðu mér ekki ásamt illgjörðamönnunum, þeim sem sitja á svikráðum við nágranna sína. Refsaðu þeim eins og rétt er. Illvirki þeirra eiga skilið réttlátan dóm. Þeir hugsa ekkert um Guð, sköpun hans

og verk. Þess vegna mun Guð ryðja þeim úr vegi, rífa þá eins og ónýtt hús sem ekki verður endurreist.

Lofaður sé Drottinn! Hann heyrði grátbeiðni mína! Hann er styrkur minn, skjól mitt gegn öllum árásum. Honum treysti ég og hann hjálpaði mér. Gleðin svellur í brjósti mér og brýst út í lofgjörð til hans! Drottinn verndar sitt fólk og veitir konungi sínum sigur.

Stattu vörð um þjóð þína, Drottinn! Vernda og blessa þitt útvalda fólk. Eins og fjárhirðir leiðir sauði sína, þá leið og vernda þjóð þína að eilífu.

Þið englar Drottins, lofið hann í mætti hans og dýrð! Lofið hann í mikilleik dýrðar hans, þeirri dýrð er stafar af nafni hans. Tilbiðjið hann í helgum skrúða.

Raust Drottins fyllir himininn, hún kveður við eins og þruma! Rödd hans hljómar kröftuglega, hún hljómar af mikilleik og tign. Hún fellir sedrustrén til jarðar og klýfur hin hávöxnu tré í Líbanon. Raust Drottins skekur fjöllin í Líbanon og hristir Hermonfjall. Hans vegna hoppa þau um eins og ungir kálfar! Rödd Drottins kveður við í eldingunni og endurómar í eyðimörkinni sem nötrar endanna á milli. Raust Drottins skekur skógartrén, feykir burt laufi þeirra og lætur hindirnar bera fyrir tímann. Allir þeir sem standa í helgidómi hans segja: „Dýrð! Já, dýrð sé Drottni!“

Flóðið mikla var ógurlegt, en Drottinn er enn meiri! Og enn birtir hann mátt sinn og kraft. Hann mun veita lýð sínum styrkleik og blessa hann með friði og velgengni.

Ég vil lofa þig Drottinn, því að þú hefur frelsað mig frá óvinum mínum. Þú leyfðir þeim ekki að yfirbuga mig. Ó, Drottinn Guð minn, ég hrópaði til þín og þú læknaðir mig. Þú hreifst mig burt frá barmi grafarinnar, já úr dauðans greipum, og gafst mér líf og framtíð!

Syngið Drottni lof og þökk, þið sem á hann trúið. Reiði hans stendur stutta stund, en náð hans varir að eilífu! Hans vegna stend ég stöðugur, fastur fyrir eins og fjöllin. Gráturinn sækir að um nætur, en gleðisöngur þegar dagur rís.

Þegar allt gekk mér í hag, hugsaði ég: „Svona verður það alla tíð, nú getur ekkert stöðvað mig framar! Drottinn hefur velþóknun á mér. Hans vegna stend ég stöðugur, fastur fyrir eins og fjöllin!“ Þá snerir þú þér, Drottinn, burt frá mér og hélst aftur af blessun þinni. Skyndilega var kjarkur minn brostinn. Ég varð skelkaður og örvænti um minn hag. Ég hrópaði til þín Drottinn. Já, svo sannarlega ákallaði ég þig! Ég sagði: „Hvers vegna vilt þú Drottinn, koma mér á kné? – leiða mig í dauðann? Þar verður lofsöngur minn til lítils gagns. Hvernig á ég þá, liðið lík, að lofa

þig, og vegsama trúfesti þína?! Heyr þú ákall mitt, Drottinn! Miskunna þú mér og sendu mér hjálp þína.“

Þá breytti hann grát mínum í gleðidans! Hann dró af mér sorgarklæðin og færði mig í veisluskrúða! Og þá gat ég lofsungið honum og gleymt ógnum grafarinnar! Ó, Drottinn, minn Guð, hvernig fæ ég fullþakkað þér?

Drottinn, þér einum treysti ég. Láttu ekki óvini mína yfirbuga mig. Bjargaðu mér, því að þú ert réttlátur í öllum hlutum. Svara mér í skyndi, nú þegar ég hrópa til þín. Beygðu þig niður að mér og hlustaðu á bæn mína. Vertu mér verndarbjarg, skjól fyrir óvinum. Já, þú ert klettur minn og vígi, sýndu mátt þinn og gerðu nafn þitt dýrlegt og bjargaðu mér. Forða fæti mínum frá snörunni sem óvinir mínir hafa lagt fyrir mig. Þú einn getur frelsað mig. Í þínar hendur fel ég anda minn. Þú, Guð, sem stendur við öll þín orð, þú hefur bjargað mér. Þig einan lofa ég. Ég hata alla þá sem dýrka fánýt falsgoð en Drottni treysti ég. Ég gleðst mjög, því að þú hefur miskunnað mér, þú gafst gaum að þrengingum mínum og sálarneyð. Þú framseldir mig ekki óvinum mínum, heldur rýmkaðir um mig á alla vegu.

Ó, Drottinn, miskunna mér í neyð minni. Augu mín eru grátbólgin, heilsa mín brostin af sorg. Ár mín líða í harmi, hryggðin styttir ævi mína. Syndirnar draga úr mér allan þrótt. Hokinn stend ég – sneyptur af skömm. Óvinirnir spotta mig og nágrannarnir hæða mig. Óhug slær að vinum mínum. Þeir, jafnvel þeir, forðast að mæta mér og líta undan þegar ég geng hjá. Ég er gleymdur eins og líkið í gröf sinni – eins og brotið ker sem fleygt hefur verið á haug. Ég frétti hvað um mig var sagt – um baktal óvina minna. Ógn og skelfing var hvert sem ég leit, svik og prettir í öllum hornum!

En Drottinn, þér treysti ég! Ég sagði: „Þú einn ert minn Guð,“ þú ákveður ævilengd mína. Frelsaðu mig Drottinn, undan þeim sem ofsækja mig. Láttu velþóknun þína aftur verða augljósa á þjóni þínum. Frelsa mig því að þú ert góður! Drottinn, láttu mig ekki verða til skammar þegar ég ákalla þig um hjálp. Láttu illmennin blygðast sín fyrir það sem þau treysta á. Já, sendu þá sneypta og þegjandi í gröfina lygarana sem ásaka réttláta með hroka og fyrirlitningu.

Mikil er miskunn þín við þá sem treysta þér og vitna um trúfesti þína, þá sem elska þig og heiðra í augsýn annarra.

Vertu ástvinum þínum skjól gegn svikráðum manna, verndaðu þá fyrir illum tungum. Lofaður sé Drottinn, því að hann hefur sýnt mér dásamlega náð og verndað mig gegn illu. Í fljótfærni sagði ég: „Drottinn hefur yfirgefið mig.“ En hann heyrði samt bæn mína og svaraði mér!

Elskið Drottin, öll þið sem honum treystið, því að Drottinn verndar trúfasta, en refsar harðlega þeim sem hafna honum í hroka. Verið því glöð og hughraust, öll þið sem vonið á Drottin!

Hvílík náð að fá syndir sínar fyrirgefnar! Það er dásamlegt þegar afbrotin eru strikuð út! En sá léttir hverjum játandi syndara að heyra Drottin segja: „Ég sýkna þig.“

Sú var tíðin að ég þrjóskaðist við og neitaði að iðrast. En synd mín kvaldi mig og nagaði öllum stundum. Ég var friðlaus bæði nætur og daga og fann að Drottinn áminnti mig. Styrkur minn þvarr eins og lækur sem þornar á heitu sumri. Að lokum játaði ég synd mína fyrir þér, viðurkenndi afbrotin. Ég sagði: „Ég vil játa það allt fyrir Drottni,“ og þá fyrirgafstu mér! Sekt mín var strikuð út!

Þess vegna segi ég: Þú sem trúir, játaðu synd þína strax fyrir Guði, já, strax og samviskan angrar þig. Notaðu tímann meðan fyrirgefning Guðs stendur þér til boða. Annars vofir dómurinn yfir þér.

Þú ert skjól mitt í andstreymi lífsins og lausn í nauðum og vanda. Með frelsisfögnuði umlykur þú mig. Drottinn segir: „Ég vil fræða þig og vísa þér veginn gegnum lífið. Ég vil gefa þér ráð og fylgjast með framför þinni. Vertu ekki eins og þrjóskur hestur! Með taum og beisli verður að temja hann.“

Miklar eru þjáningar syndugs manns, en þá sem treysta Drottni umlykur hann elsku. Gleðjist yfir Guði, þið sem á hann trúið, og rekið upp fagnaðaróp, þið sem honum hlýðið!

Gleðjist og fagnið fyrir Drottni, þið hans trúuðu, því að lofsöngur hæfir réttlátum! Leikið af þrótti á alls konar hljóðfæri og lofið Drottin. Lofsyngið honum með nýjum söngvum. Sláið strengina ákaft og hrópið fagnaðaróp!

Því að orð Drottins er áreiðanlegt – því má treysta. Öll hans verk eru í trúfesti gjörð. Hann elskar allt sem rétt er og gott, kærleikur hans umvefur heiminn. Það var orð Drottins sem skapaði himininn og alla hans stjörnumergð. Og höfunum safnaði hann saman og bjó þeim sinn rétta stað.

Allir heimsbúar – bæði háir og lágir – óttist Drottin, og nálgist hann með lotningu. Því að hann talaði og þá stóð heimurinn þar! Orð hans hljómaði og veröldin varð til!

Drottinn ónýtir áform þjóða sem gegn honum rísa en fyrirætlanir hans standa að eilífu, frá kynslóð til kynslóðar.

Sæl er sú þjóð sem á Drottin að Guði, það fólk sem hann hefur kosið eignarlýð sinn. Drottinn lítur niður af himni, horfir á mannanna börn. Hann hefur myndað hjörtu þeirra og gefur gætur að öllum athöfnum þeirra.

Velbúinn her tryggir konungi ekki sigur og ofurafl eitt stoðar lítið. Stríðshestur er ekki til að reiða sig á, styrkur hans einn frelsar engan. En, – augu Drottins vaka yfir þeim sem óttast hann, þeim sem reiða sig á elsku hans. Hann frelsar þá frá dauða, varðveitir líf þeirra á neyðarstund.

Ég hef sett traust mitt á Drottin. Enginn getur hjálpað nema hann, hann er skjöldur og vígi! Hans vegna gleðjumst við og fögnum. Hans heilaga nafni treystum við. Miskunn þín Drottinn umvefji okkur. Við vonum á þig.

Ég vil lofa Drottin öllum stundum, vegsama hann seint og snemma. Ég hrósa mér af Drottni. Hinir hógværu hlusta og öðlast nýjan kjark. Lofið Drottin ásamt mér, tignum í sameiningu nafn hans.

Ég hrópaði til hans og hann svaraði mér, frelsaði mig frá öllu því sem ég hræddist. Lítið til hans og gleðjist og þið munuð ekki verða til skammar.

Ég var vesæll og aumur, en ég hrópaði til Drottins. Drottinn heyrði hróp mitt og frelsaði frá öllu því sem ég hræddist. Engill Drottins stendur vörð um þá sem óttast hann, og hann bjargar þeim.

Finndu og sjáðu hve Guð er góður! Sæll er sá sem leitar hælis hjá honum. Treystið Drottni og sýnið honum lotningu – óttist hann – því að þeir sem óttast hann líða engan skort. Ung ljón búa við skort en þeir sem leita Drottins fara einskis góðs á mis.

Börnin góð, komið og ég mun kenna ykkur að óttast Drottin. Það er mikilvægt. Viljið þið lifa langa og góða ævi? Gætið þá tungu ykkar! Segið aldrei ósatt orð. Haldið ykkur frá öllu illu og ástundið það sem gott er. Reynið að lifa í sátt við aðra menn og keppið eftir friði.

Því að augu Drottins hvíla á hinum réttlátu og hann hlustar eftir bænum þeirra. En öllum óguðlegum mun Drottinn eyða og afmá minningu þeirra af jörðinni. Þegar réttlátir hrópa, þá heyrir Drottinn og frelsar þá úr nauðum. Já, Drottinn er nálægur öllum þeim sem hafa auðmjúkt hjarta. Hann frelsar þá sem í einlægni og auðmýkt iðrast synda sinna. Góður maður kemst oft í vanda – fær sinn skammt af mótlæti – en Drottinn á lausn við öllu slíku. Jafnvel gegn slysum verndar Drottinn hann.

Ógæfan eltir og drepur óguðlegan mann og þeir sem hata réttláta bíða síns dóms. En Drottinn frelsar líf þjóna sinna. Enginn sem leitar hælis hjá honum verður dæmdur sekur.

Drottinn, farðu gegn þeim sem ásækja mig. Berst þú við þá sem berjast gegn mér. Klæddu þig brynju, taktu fram skjöld og verndaðu mig. Lyftu spjóti mér til varnar, því að óvinir mínir nálgast. Segðu við mig: „Ég bjarga þér!“ Láttu þá verða til skammar sem ofsækja mig. Snúðu þeim

frá og ruglaðu þá í ríminu! Feyktu þeim burt eins og laufum í vindi. Engill þinn varpi þeim um koll. Gerðu veg þeirra myrkan og hálan er engill þinn eltir þá.

Því að þótt ég gerði þeim ekkert illt, lögðu þeir fyrir mig gildru og grófu mér gröf. Láttu eyðingu koma yfir þá þegar þeir eiga þess síst von. Þeir falli á eigin bragði og tortímist.

En ég mun fagna í Drottni. Hann mun frelsa mig! Ég lofa hann af öllu hjarta. Hver er vörn lítilmagnans nema hann? Hver annar en hann verndar hinn veika og þurfandi gegn ofbeldismönnunum sem ræna og rupla.

Slíkir menn eru ljúgvottar. Þeir ásaka mig um hluti sem ég hef aldrei heyrt. Ég gerði þeim gott eitt, en þeir launa mér með illu. Ég er að dauða kominn. Þegar þeir lágu sjúkir klæddist ég sorgarbúningi og var dapur. Ég fastaði – neitaði mér um mat – og bað í einlægni fyrir heilsu þeirra. Ég var harmandi, eins og móðir mín, vinur eða bróðir væru sjúk og að dauða komin. En nú gleðjast þeir yfir óförum mínum. Þeir koma saman til að baktala mig – jafnvel ókunnugir og útlendingar eru í þeirra hópi. Þeir ala á illsku, formæla mér og hæða mig.

Drottinn, hve lengi ætlar þú að horfa á aðgerðalaus?

Gríptu inn í og bjargaðu mér, því að ég er einmana og þessir vargar bíða færis. Frelsaðu mig og þá mun ég þakka þér í áheyrn alls safnaðarins, vegsama þig meðal fjölda fólks.

Láttu þá ekki fá sigur sem ráðast gegn mér án minnsta tilefnis. Láttu mig ekki falla, því það mundi gleðja þá mjög.

Þeir tala hvorki um frið, né það að gera gott, nei, heldur brugga þeir saklausum mönnum launráð. Þeir hafa hátt og segja mig beita ranglæti. „Já!“ segja þeir, „við sáum það með eigin augum!“ En Drottinn þekkir málið betur en nokkur annar. Gríptu inn í! Skildu mig ekki eftir einan og yfirgefinn!

Stígðu fram, Drottinn, Guð minn! Láttu mig ná rétti mínum. Þú ert réttlátur og þekkir málið. Lýstu yfir sakleysi mínu. Láttu ekki óvini mína hlakka yfir ógæfu minni.

Láttu þá ekki segja: „Gott! Það fór eins og við óskuðum! Loksins tókst okkur að gera út af við hann!“ Láttu þá blygðast sín. Láttu þá sem sýna mér hroka og fagna yfir óförum mínum, sjálfa þola skömm og svívirðing. Láttu þá sem óska mér blessunar sjá góða daga. Þeir hrópi: „Mikill er Drottinn sem gerir vel við þjón sinn!“

Ég vil segja öllum frá réttlæti Drottins og lofa hann liðlangan daginn.

Rödd syndarinnar talar í huga guðleysingjans og hvetur hann til vondra verka. Enginn guðsótti býr í hjarta hans. Syndin dregur hann á tálar, mistök hans verða augljós og menn hata hann. Svik og tál eru á

vörum hans og hann er hættur að vera hygginn og breyta vel. Á nóttunni liggur hann í rúmi sínu og upphugsar svik, forðast ekki hið illa.

Drottinn, miskunn þín er mikil eins og himinninn og trúfesti þín takmarkalaus. Réttlæti þitt er stöðugt eins og fjöllin. Dómar þínir hvíla á vísdómi, þeir vitna um mikilleik þinn líkt og úthöfin. Þú berð umhyggju fyrir mönnum og skepnum. Hversu dýrmæt er miskunn þín ó, Guð! Mennirnir leita skjóls í skugga vængja þinna. Þú nærir þá með krásum af borði þínu og lætur þá drekka úr lækjum unaðssemda þinna.

Þú, Drottinn, ert uppspretta lífsins! í þínu ljósi sjáum við ljós. Lát miskunn þína haldast við þá sem þekkja þig og réttlæti þitt við þá sem hlýða þér og elska.

Lát ekki fót hins hrokafulla troða á mér né hendur óguðlegra hrekja mig burt. Líttu á! Illgjörðamennirnir eru fallnir! Þeim hefur verið varpað um koll og þeir megna ekki að rísa upp aftur.

Öfundaðu aldrei vonda menn, því að fyrr en varir eru þeir fallnir og visna eins og grasið. Treystu heldur Drottni, vertu góðgjarn og sýndu kærleika. Þá muntu búa öruggur í landinu og farnast vel.

Þú skalt gleðjast í Drottni – og hann mun veita þér það sem hjarta þitt þráir. Fel Drottni framtíð þína, áform þín og verk, og treystu honum. Hann mun vel fyrir öllu sjá. Heiðarleiki þinn og hreinskilni verða öllum augljós, og Drottinn mun láta þig ná rétti þínum.

Hvíldu í Drottni og treystu honum. Bíð þess í þolinmæði að hann hefjist handa. Öfunda ekki vonda menn sem vegnar vel.

Láttu af reiðinni! Slepptu heiftinni. Vertu ekki svekktur og áhyggjufullur – slíkt leiðir ekki til góðs. Þeir sem illt fremja verða þurrkaðir út, en þeir sem treysta Drottni eignast landið og gæði þess. Innan skamms verða guðleysingjarnir á bak og burt. Þegar þú leitar þeirra eru þeir horfnir. En hinir hógværu fá landið til eignar, þeir munu hljóta blessun og frið.

Drottinn hlær að þeim sem brugga launráð gegn hans trúuðu. Hann hefur þegar ákveðið daginn er þeir verða dæmdir. Óguðlegir hyggja á illt gegn réttlátum, undirbúa blóðbað. En þeir munu farast fyrir eigin sverði og bogar þeirra verða brotnir.

Betra er að eiga lítið og vera guðrækinn, en óguðlegur og hafa allsnægtir, því að óguðlegir munu falla, en Drottinn annast sína trúuðu.

Daglega skoðar Drottinn réttlætisverk trúaðra og reiknar þeim eilíf laun. Hann styður þá í kreppunni og heldur lífinu í þeim í hallæri. Vantrúaðir farast og óvinir Guðs visna eins og grasið. Eins og sinu verður þeim brennt, þeir líða burt eins og reykur. Guðlaus maður tekur lán og borgar ekki, en hinn guðrækni er ónískur og gefur með gleði. Þeir sem Drottinn blessar eignast landið, en bannfærðum verður útrýmt.

Drottinn stýrir skrefum hins guðrækna og gleðst yfir breytni hans. Þótt hann falli þá liggur hann ekki flatur því að Drottinn reisir hann á fætur.

Ungur var ég og nú er ég gamall orðinn, en aldrei sá ég Drottin snúa baki við guðhræddum manni né heldur börn hans biðja sér matar. Nei, guðræknir menn eru mildir og lána og börn þeirra verða öðrum til blessunar.

Viljir þú búa við frið og lifa lengi, þá forðastu illt en gerðu gott, því að Drottinn hefur mætur á góðum verkum og yfirgefur ekki sína trúuðu, hann mun varðveita þá, en uppræta niðja óguðlegra.

Hinir réttlátu fá landið til eignar og búa þar mann fram af manni. Guðrækinn maður talar speki, enda réttsýnn og sanngjarn. Lögmál Guðs er í hjarta hans og hann kann að greina gott frá illu.

Ranglátir menn njósna um réttláta, vilja þá feiga. En Drottinn stöðvar áform illvirkjanna og sýknar réttláta fyrir dómi.

Óttastu ekki, því að Drottinn mun svara bæn þinni! Gakktu hiklaust á hans vegum. Á réttum tíma mun hann veita þér velgengni og uppreisn æru. Þá muntu sjá illvirkjunum útrýmt.

Ég sá vondan mann og hrokafullan – hann þandi sig út eins og laufmikið tré – en svo var hann horfinn! Ég leitaði eftir honum, en fann hann ekki framar. En hvað um hinn ráðvanda og hreinskilna? Það er önnur saga! Því að góðir menn og friðsamir eiga framtíð fyrir höndum. Illum mönnum verður útrýmt og þeir eiga enga framtíðarvon.

Drottinn bjargar hinum guðræknu. Hann er þeim hjálp og skjól á neyðartímum. Þeir treysta honum og því hjálpar hann þeim og frelsar þá frá vélráðum óguðlegra.

Drottinn, ekki refsa mér, þótt þú sért reiður. Örvar þínar standa í mér og hönd þín liggur þungt á mér. Vegna reiði þinnar er ég sjúkur maður, heilsa mín er farin vegna synda minna. Syndir mínar líkjast flóði sem færir mig í kaf, eins og byrði sem ég kikna undan. Ólykt leggur af sárum mínum – það er drep í þeim. Ég er ráðþrota vegna synda minna. Ég ráfa um í angist liðlangan daginn. Lendar mínar brenna af sviða og líkami minn er helsjúkur. Máttur minn er þrotinn og ég er örvæntingu nær.

Drottinn, ég þrái bót á meini mínu! Þú heyrir kvein mín og andvörp. Hjartað hamast í brjósti mér, kraftar mínir búnir og sjónin dvín. Ástvinir mínir og góðir grannar forðast sjúkdóm minn og böl og frændur mínir eru á bak og burt.

Óvinir mínir sæta færis að drepa mig. Liðlangan daginn sitja þeir á svikráðum, brugga mér banaráð. En illráð þeirra verka ekki á mig! Ég virði þá ekki viðlits. Áform þeirra rætast ekki, því að ég vona á þig,

Drottinn, Guð minn. Kom þú og vernda mig. Þaggaðu niður í þeim sem hlæja að óförum mínum.

Ég er að falli kominn og angist mín er enn hin sama. Ég játa syndir mínar og iðrast þess sem ég hef gert. En ofsóknum óvina minna linnir ekki og heift þeirra minnkar ekki. Þeir hata mig án ástæðu. Þeir launa mér gott með illu, hata mig fyrir góðverk mín.

Yfirgefðu mig ekki, Drottinn. Vík ekki frá mér! Komdu skjótt og hjálpaðu mér, þú frelsari minn!

Ég hugsaði: „Ég ætla ekki að kvarta, né segja neitt ljótt meðan óguðlegir heyra til.“ Og ég þagði. En hið innra leið mér verr og verr. Ég hélt aftur af mér, en gremjan magnaðist í mér. Að lokum gat ég ekki orða bundist: „Drottinn, fæ ég aðeins að lifa örfá ár í viðbót? Ævi mín er lítið lengri en höndin á mér! Og í þínum augum er hún nánast ekki neitt! Maðurinn, hvað er hann? Vindblær, flöktandi skuggi! Ys hans og amstur kemur engu til leiðar. Hann rakar saman fé sem svo aðrir eyða!“

En á hvern vona ég þá? Drottinn, ég vona á þig!

Frelsa mig frá syndum mínum svo að heimskingjarnir hafi mig ekki að spotti.

Drottinn, ég þegi því að þú hefur talað. Ég vil ekki kvarta, því að þú hefur refsað mér.

Drottinn láttu refsingu þína taka enda – ég þoli ekki meira! Þegar þú hirtir manninn vegna synda hans, þá er nánast úti um hann. Hann er sem mölétin flík, já, hann líður burt eins og gufa. Heyr þú bæn mína, Drottinn, hlustaðu á hróp mitt! Vertu ekki hljóður við tárum mínum. Mundu að ég er gestur hér, förumaður á þessari jörð eins og forfeður mínir.

Miskunna þú mér, Drottinn og læknaðu mig. Lofaðu mér aftur að sjá glaðan dag áður en ég dey.

Ég setti alla mína von á Drottin. Hann heyrði kvein mitt og að lokum bjargaði hann mér. Hann dró mig upp úr glötunargröfinni, hinni botnlausu leðju, og lyfti mér upp á klett. Hann gerði mig styrkan í gangi.

Þá fylltist munnur minn lofsöng – lofgjörð um Guð. Margir hlustuðu er ég söng um velgjörðir hans við mig. Þeir munu einnig lúta honum og lofa hann, setja traust sitt á hann. Þeir sem treysta Drottni verða lánsamir, þeir sem forðast ráð dramblátra og halda sér frá lygi.

Drottinn, Guð minn, mörg dásemdarverk hefur þú gert og mikillar umhyggju höfum við notið. Ekkert kemst í samjöfnuð við þig! Mér endist ekki tími til að rifja upp öll þín undraverk!

Sláturfórnir og matfórnir þráir þú ekki frá lýð þínum, og brennifórnir heimtar þú ekki. Nei, þú þráir að ég þjóni þér alla ævi. Ég sagði:

„Sjá, ég kem, rétt eins og orð þitt býður mér. Það að gera vilja þinn, Drottinn minn, þrái ég því að lögmál þitt er ritað á hjarta mitt!“

Ég hef vitnað um það fyrir öllum, aftur og aftur, að þú fyrirgefur syndir. Það veistu Drottinn. Ég hef ekki þagað yfir réttlæti þínu heldur boðað það öllum. Allur söfnuðurinn hefur heyrt mig tala um elsku þína og trúfesti.

Þess vegna, Drottinn minn, taktu ekki miskunn þína frá mér! Ég á allt mitt undir kærleika þínum og náð. Sért þú ekki með mér, er úti um mig. Vandamál mín eru mér ofvaxin, og syndir mínar – sem eru fleiri en hárin á höfði mér – hafa lamað mig. Ég veit ekki mitt rjúkandi ráð.

Ó, Drottinn, ég hrópa til þín! Frelsa þú mig! Komdu fljótt og hjálpaðu mér. Ruglaðu þá í ríminu; sem sækjast eftir lífi mínu. Sendu þá burt með skömm!

Allir þeir sem elska Drottin og leita hans, skulu gleðjast yfir hjálpræði hans. Þeir segi án afláts: „Mikill er Drottinn!“

Ég er aumur og fátækur, en þó ber Drottinn umhyggju fyrir mér. Þú, Guð minn, ert hjálp mín, og frelsari; Ó, komdu og bjargaðu mér! Láttu það ekki dragast!.

Guð blessar þann sem hjálpar bágstöddum. Á mæðudeginum bjargar Drottinn honum. Drottinn verndar hann og heldur í honum lífinu. Hann lætur hann njóta sæmdar og frelsar hann frá óvinum hans. Drottinn annast hann á sóttarsæng, veitir honum hvíld og hressing.

Ég bað: „Drottinn, miskunnaðu mér. Læknaðu sál mína því að ég hef syndgað gegn þér.“

Óvinir mínir biðja mér bölbæna og segja: „Bara að hann deyi sem fyrst svo að allir gleymi honum!“ Sumir sem heimsækja mig í veikindunum eru að þykjast. Innst inni hata þeir mig og líkar vel að ég er sjúkur. Þegar út er komið baktala þeir mig. Hatursmenn mínir hæða mig og spotta. Þeir skrafa og pískra hvað gera skuli þegar ég er allur „Þetta er banvænt, hvað sem það er,“ segja þeir, „honum mun aldrei batna.“

Og besti vinur minn, hann snerist líka gegn mér, maðurinn sem ég treysti svo vel, hann sem át við borð mitt. En, Drottinn, yfirgef mig ekki! Miskunnaðu mér og læknaðu mig svo að ég geti endurgoldið þeim! Ég veit að þú elskar mig og að þú munt ekki láta óvini mína hlakka yfir mér. Vegna sakleysis míns hefur þú varðveitt mig og lætur mig lifa með þér að eilífu.

Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, frá eilífð til eilífðar. Amen. Amen.

Eins og hindin þráir vatnslindir, þrái ég þig, ó Guð. Mig þyrstir eftir Guði, hinum lifandi Guði. Hvenær fæ ég að koma og standa frammi fyrir honum? Daga og nætur leita ég hans grátandi, en óvinir mínir spotta mig og segja: „Hvar skyldi Guð þinn vera?!“

Hresstu þig nú, sál mín! Minnstu þess er þú á hátíðum leiddir skrúðgönguna til musterisins, og söngst lofsöng um Drottin? Það var ógleymanlegt! Til hvers þá að vera hnugginn? Hvers vegna að súta og syrgja? Treystu Drottni! Já, svo sannarlega vil ég lofa hann á ný. Aftur vil ég þakka honum hjálp hans. Ég er dapur og stúrinn, en samt vil ég hugsa um þig hér við fjöllin Misar og Hermon þar sem Jórdan streymir fram. Bylgjur þínar hafa brotnað á mér og fossar þínir baðað mig í sorg.

En þó streymir náð Drottins til mín dag eftir dag og um nætur lofa ég hann og bið til Guðs sem gaf mér lífið.

Ég bið og segi: „Ó, þú Guð, klettur minn.“ „Hvers vegna hefur þú yfirgefið mig? Hvers vegna verð ég að þola árásir óvina minna?“ Mig svíður undan ögrunum þeirra og aftur og aftur gera þeir gys að mér. „Hvar er þessi Guð þinn?!“ segja þeir. En sál mín, misstu ekki móðinn. Láttu þér ekki gremjast það. Vonaðu á Guð. Já ég veit að hann mun hjálpa mér og þá mun ég lofa hann fyrir allt það sem hann gerir. Hann er bjargun mín! Hann er minn Guð!

Ó, Guð, láttu mig ná rétti mínum gegn svikulum og vondum mönnum sem ásaka mig. Þú einn ert Guð, skjól mitt og vígi. Hvers vegna hefur þú vísað mér frá? Hví verð ég að ganga um harmandi, kúgaður af óvinum? Sendu ljós þitt og sannleika til að vísa mér veginn að musteri þínu á Síon, fjallinu þínu helga. Þar vil ég ganga að altari Guðs, uppsprettu gleðinnar, og lofa hann með hörpuleik. Ó, Guð, – minn Guð!

Sál mín hvers vegna ertu döpur og kjarklaus? Treystu Guði! Víst mun ég fá að lofa hann á ný, því hann mun hjálpa mér og aftur mun auglit mitt gleðjast!

Guð, við höfum heyrt um máttarverk þín á dögum forfeðra okkar. Þeir hafa sagt: Hann rak heiðnu þjóðirnar úr landinu og gaf okkur það, lét Ísrael setjast hér að. Ekki sigruðu þeir af eigin krafti, heldur vegna máttar þíns og velþóknunar þinnar á þeim.

Þú ert konungur minn og Guð. Láttu þjóð þína vinna sigur! Aðeins í þínum krafti og nafni sigrum við óvininn. Vopnin duga skammt, þau tryggja ekki sigur. Aðeins með þinni hjálp getum við sigrað.

Guð, aftur og aftur hrósa ég mér af þér. Hvernig get ég þakkað þér sem skyldi! En þó hefur þú, Drottinn, nú um stund yfirgefið okkur og ekki stutt í orustum. Já, þú hefur barist gegn okkur og við höfum flúið. Óvinir okkar gerðu árás. Þeir rændu og rupluðu. Þú hefur farið með okkur eins og sláturfé, tvístrað okkur meðal þjóðanna. Þú selur þjóð þína fyrir lítið, metur hana einskis virði. Nágrannarnir hæða okkur og spotta vegna alls sem þú lætur á okkur dynja. Þín vegna er „Gyðingur!“ háðsyrði og hneyksli meðal þjóðanna, öllum til ama. Ég verð fyrir stöðugum skömmum, mér er formælt og ég fyrirlitinn af hefnigjörnum óvinum.

Og þetta hefur gerst, Drottinn, þrátt fyrir tryggð okkar við þig. Sáttmála þinn höfum við ekki rofið. Ekki höfum við snúið okkur gegn þér, ekki vikið eitt skref af vegi þínum! Væri svo, gætum við skilið refsingu þína, landauðn og niðdimmu dauðans. Ef við hefðum hætt að tilbiðja Guð og snúið okkur að hjáguðadýrkun, hefði honum þá ekki verið kunnugt um það? Hann sem þekkir alla hluti og leyndarmál mannanna. En það höfum við ekki gert. Við erum í dauðans hættu fyrir það eitt að þjóna þér! Við erum eins og lömb leidd til slátrunar!

Vakna þú! Rís þú á fætur! Hvers vegna sefur þú, Drottinn? Hefur þú hafnað okkur fyrir fullt og allt? Hvers vegna horfir þú í aðra átt? Af hverju er þér sama um sorg okkar og neyð? Við erum fallnir og liggjum hér endilangir. Rís þú upp, Drottinn, komdu og hjálpaðu okkur! Frelsaðu okkur vegna eilífrar elsku þinnar.

Hjarta mitt svellur af fögrum orðum. Ég vil flytja konungi ljóð. Tunga mín er penni hraðritarans, hún flytur langa sögu á augabragði:

Þú ert fegurri en mannanna börn. Blessun streymir um varir þínar. Velþóknun Guðs er yfir þér að eilífu.

Þú hetja, tak herklæði þín, máttugur ertu og krýndur ljóma Sæktu fram! Sigursæll ertu, vörður tryggðar og réttlætis. Gakk fram – máttarverk þín verði á allra vörum!

Örvar þínar eru hvesstar, óvinir falla að fótum þér. Hásæti þitt, ó Guð, stendur um eilífð. Réttlætið er sproti þinn. Þú elskar hið góða hefur andstyggð á illsku. Því hefur Guð, þinn Guð, sveipað þig gleði sem engan annan.

Skikkja þín ilmar af myrru, alóe og kassíu. Hallir þínar eru skreyttar fílabeini og fyllast af ljúfum tónum. Konungadætur eru í hópi vinkvenna þinna. Drottningin stendur þér við hlið, fagurlega klædd og skreytt skíra gulli frá Ófir! „Dóttir mín, hlustaðu. Ég vil gefa þér ráð: Gleymdu heimþránni, vertu ekki döpur. Konungurinn elskar þig og gleðst yfir fegurð þinni. Sýndu honum lotningu því hann er herra þinn. Íbúar Týrus, baða þig í gjöfum og auðmenn þjóðarinnar leita hylli þinnar.“

Brúðurin – konungsdóttir – bíður í skrauthýsi sínu, íklædd fegursta djásni, kjól skreyttum gulli og perlum. Fögur er hún! Meyjarnar leiða hana á fund konungs. Þær fara í skrúðgöngu gegnum hliðið. Þarna er höllin! „Synir þínir verða allir konungar og feta í fótspor föður síns. Þeir munu sitja á hásætum víðs vegar um heim!“

„Ég mun gera nafn þitt kunnugt meðal allra kynslóða og þjóðir jarðarinnar munu hylla þig að eilífu.“

Guð er mér hæli og styrkur, örugg hjálp í nauðum. Þess vegna óttumst við ekki, þótt heimurinn farist og fjöllin steypist í hafið. Hafið æði og freyði, fjöllin nötri og skjálfi!

Lækir gleðinnar streyma frá borg Guðs – frá heilögum bústað Guðs hins hæsta. Hér býr Guð, hún mun ekki haggast. Þegar þörf er á, kemur Guð henni til hjálpar. Þjóðir risu upp og létu ófriðlega en þegar Guð talaði varð heimurinn að þagna og jörðin nötraði.

Drottinn, hann sem ræður hersveitum himinsins, er hér! Hann er á meðal okkar! Hann, Guð Jakobs, er kominn til að hjálpa.

Komið og sjáið máttarverk hans á jörðinni. Hann stöðvar styrjaldir um víða veröld, brýtur vopnin og kastar á eld.

„Þögn! Standið kyrr! Vitið að ég er Guð! Allar þjóðir heims syni mér lotningu.“

Drottinn hersveita himinsins er hér, hann er á meðal okkar! Hann, Guð Jakobs, er hér til að frelsa!

Komið allar þjóðir! Klappið saman höndum af gleði! Hrópið af fögnuði fyrir Guði! Drottinn er æðri öllum guðum. Hann er ógurlegur. Honum verður ekki með orðum lýst. Hann er konungur til endimarka jarðarinnar. Hann hefur beygt þjóðir undir sig og valið úr yndislegt land og gefið okkur, þjóð sinni, Ísrael.

Guð er stiginn upp með miklu hrópi og hvellum lúðurhljómi.

Lofsyngið Guði, konungi okkar. Já, syngið lofgjörðarsöng fyrir konunginn, konung allrar jarðarinnar. Lofsyngið Guði! Hann ríkir yfir þjóðunum. Hann situr á hásæti sínu. Leiðtogar heimsins koma og taka undir lofgjörðina með lýð Guðs Abrahams. Skjaldarmerki þjóðanna eru sigurtákn hans. Hann er mjög upphafinn. Hann er konungur alls heimsins.

Mikill er Drottinn! Vegsömum hann, já lofum hann! Hann býr á sínu helga fjalli í Jerúsalem. Fallegt er Síonfjall í norðri. Fjallið sem þjóðin elskar, þar sem konungurinn mikli býr.

Drottinn sjálfur er verndari Jerúsalem. Konungar jarðarinnar sátu þar ráðstefnu. Þeir skoðuðu borgina. Þeir urðu agndofa, hræddir og flýðu. Hátign Jerúsalem skelfdi þá. Þeir urðu magnþrota eins og kona sem fæðir barn! Því að með austanvindinum einum tortímir þú heilum her! Dýrð þín, Jerúsalem, er á allra vörum. Þú ert borgin þar sem Guð býr, hann sem ríkir yfir hersveitum himinsins. Við höfum séð hana eigin augum! Guð hefur reist Jerúsalem. Hún mun standa að eilífu.

Drottinn, í musterinu hugleiðum við kærleika þinn. Nafn þitt er þekkt um alla jörðina. Þú ert lofaður um víða veröld vegna hjálpræðis þíns. Vegsemd þín breiðist um allan heim því alls staðar framkvæmir þú réttlætisverk. Gleð þig, Jerúsalem! Gleð þig Júdaættkvísl! Því að Guð mun vissulega láta þig ná rétti þínum. Komið og skoðið borgina! Gangið um og teljið turnana! Lítið á múrinn og sjáið hallirnar og segið komandi

kynslóð frá því að slíkur sé Drottinn! Hann mun leiða okkur um aldur og ævi.

Hlustið nú háir og lágir, ríkir og fátækir. Allir heimsbúar hlýðið á. Ég tala til ykkar vísdómsorð. Með undirleik hörpu kveð ég um hyggindi, veiti svör við spurningum lífsins: Láttu ekki ógæfuna hræða þig, né óvini sem umkringja þig með illsku! Auðæfum sínum treysta þeir og stæra sig af miklu ríkidæmi en þó gæti enginn þeirra greitt Guði lausnargjald fyrir bróður sinn, keypt hann lausan. Sál mannsins er dýrmætari en svo að hún verði keypt fyrir fé. Auður alls heimsins hrekkur ekki til að kaupa einum manni líf og forða honum frá gröfinni.

Þið auðmenn og vitringar og aðrir sem hreykið ykkur hátt, þið munuð farast eins og aðrir menn. Þið hafið enga kröfu til lífsins fremur en fífl og fáráðlingar. Þið verðið að eftirláta öðrum auð ykkar. Hús og eignir bera nöfn ykkar rétt eins og þið ætlið að búa þar að eilífu! Nei, maðurinn verður að deyja. Hann er eins og skepnurnar, þrátt fyrir frægð sína og frama. Slík verða afdrif hinna hrokafullu en samt mun þeirra getið með virðingu þegar þeir eru dauðir.

En þeir fá ekki umflúið dauðann. Þegar upp er staðið verða hinir vondu að þjóna hinum góðu. Vald auðsins er þeim gagnslaust í dauðanum og ekki taka þeir auðæfi sín með sér.

En hvað um mig? Guð mun leysa sál mína frá dauða og frelsa mig úr helju.

Vertu ekki gramur þótt einhver verði ríkur og reisi sér glæsihöll. Ekkert af því mun hann taka með sér í gröfina, ekki einu sinni frægð sína! Í lifanda lífi telur hann sig heppinn og heimurinn klappar honum lof í lófa, en þó deyr hann eins og aðrir og hverfur inn í myrkrið. Sá sem elskar eigin lofstír deyr eins og skepnan, þrátt fyrir frægð sína og frama.

Drottinn er alvaldur Guð. Hann kallar þjóð sína saman úr austri og vestri. Dýrð Guðs ljómar frá musteri hans á Síonfjalli. Hann birtist í þrumugný, umlukinn eyðandi eldi og stormviðri. Hann er kominn til að dæma lýð sinn. Hróp hans heyrist á himni og jörðu: „Safnið saman þjóð minni sem með fórnunum á altari mínu hefur gert sáttmála við mig.“ Guð mun dæma réttláta dóma. Himninn vitnar um réttlæti hans.

Hlusta þú, þjóð mín! Ég er þinn Guð! Taktu eftir úrskurði mínum: Fórnir þínar tek ég gildar. Þar hefur þú sýnt trúfesti. En ég girnist þó ekki uxa þína og geitur, því að öll dýr jarðarinnar tilheyra mér! Hjarðirnar á fjöllunum og fuglar loftsins – allt er það mitt. Væri ég hungraður, segði ég þér ekki frá því – allt á jörðu er mitt, ekkert er undan skilið. Nei, ég þrái ekki kjötfórnir þínar og blóðfórnir, heldur þakklæti og orðheldni. Ákallaðu mig á degi neyðarinnar og þá mun ég frelsa þig. Og þú skalt vegsama mig. Já, þetta skaltu gera. En við hina óguðlegu segir Drottinn:

„Hættið að þylja upp lögmál mitt og heimta af mér, þið sem hafnið aga og lítilsvirðið boðorð mín. Þið aðstoðið þjófinn og samneytið hórkörlum. Þið bölvið og ljúgið og baktalið bróður ykkar. Þannig ferst ykkur og svo á ég að þegja?! Er ég þá eins og þið? Nei, ég mun hegna ykkur svo ekki verður um villst. En þið sem gleymduð Guði, fáið eitt tækifæri enn, síðan læt ég eyðinguna koma og þá er allt um seinan.

Sá sem færir þakkargjörð að fórn, heiðrar mig. Og þeir sem breyta eftir orðum mínum fá að sjá hjálpræði mitt.“

Þennan sálm orti Davíð eftir að Natan spámaður hafði birt honum dóm Guðs vegna hórdóms hans með Batsebu og morðsins á Úría eiginmanni hennar.

Þú góði og miskunnsami Guð, ó, fyrirgefðu mér! Vertu mér náðugur! Taktu burt synd mína og skömm! Þvoðu mig hreinan af syndasekt minni. Hreinsaðu hjarta mitt því að ég játa synd mína – daga og nætur minnir hún á sig! Gegn þér, já þér einum, hef ég brotið. Drýgt hræðilega synd. Þú varst vitni að öllu þessu og dómur þinn er réttlátur. Syndugur var ég þegar móðir mín fæddi mig, sekur þegar ég varð til. Þú vilt að menn séu hreinskilnir við sjálfa sig, einlægir og segi satt. Gefðu mér náð til að gera það!

Þvoðu mig að ég verði hreinn, hreinsaðu mig svo ég verði hvítari en snjór. Og þegar þú hefur refsað mér, þá gefðu mér gleði mína á ný. Einblíndu ekki á syndir mínar, heldur afmáðu þær allar. Skapaðu í mér nýtt og hreint hjarta, ó Guð! Gefðu mér þinn heilaga anda svo að ég hugsi rétt og þrái það sem gott er. Varpaðu mér ekki burt frá þér og taktu ekki þinn heilaga anda frá mér. Fylltu mig aftur gleði þíns hjálpræðis og löngun til að hlýða þér! Þá get ég leitt aðra syndara inn á veg þinn svo að þeir – sekir eins og ég – játi syndir sínar og snúi sér til þín. Frelsaðu mig frá dauðans háska, ó Guð minn. Þú einn getur frelsað mig! Leyf mér að syngja um miskunn þína, Drottinn. Opnaðu varir mínar svo að ég megi vegsama þig! Þú hefur ekki þóknun á dýrafórnum, annars myndi ég láta þær í té. Og brennifórnir eru ekki í uppáhaldi hjá þér. Þetta vilt þú: Auðmjúkan anda og iðrandi samvisku. Þann sem iðrast af öllu hjarta, munt þú ó Guð, ekki fyrirlíta.

Drottinn, lát Ísrael ekki gjalda syndar minnar. Hjálpaðu þjóð þinni og vernda Jerúsalem.

Þegar hjarta mitt er rétt gagnvart þér, þá gleðst þú yfir verkum mínum og því sem ég fórna á altari þínu.

Þennan sálm orti Davíð til að andmæla óvini sínum Dóeg sem síðar tók af lífi áttatíu og fimm presta og fjölskyldur þeirra (sjá: 1. Sam. 22.).

Kallar þú þig hetju?! Þú sem hreykir þér af ódæði gegn þjóð Guðs og herðir þig gegn miskunn hans. Þú ert eins og skeinuhættur hnífur,

þú svikahrappur! Þú elskar illt meir en gott, lygi umfram sannleika. Rógburð elskar þú og annað skaðræðistal!

En Guð mun koma þér á kné, draga þig út úr húsi þínu og uppræta af landi lifenda. Hinir réttlátu munu sjá það og óttast Guð, síðan hlægja og segja: „Svo fer fyrir þeim sem fyrirlíta Guð og treysta á mátt sinn og megin, þeim sem þrjóskast í illsku sinni.“

Ég er sem grænt olífutré í garði Guðs. Ég treysti á miskunn hans meðan ég lifi. Drottinn, ég vil vegsama þig að eilífu og þakka það sem þú hefur gert. Ég segi hinum trúuðu: Góður er Guð!

En sú heimska að segja: „Guð er ekki til.“ Hvers vegna segja menn slíkt? Vegna þess að hjörtu þeirra eru spillt og verk þeirra vond.

Guð lítur niður af himni. Hann rennir augum yfir mannanna börn. Skyldi nokkur vera hygginn og leita vilja Guðs? Nei, allir hafa þeir snúið í hann baki. Þeir eru spilltir. Enginn þeirra gerir vilja Guðs, ekki einn einasti! Þeir munu fá sinn dóm, illgjörðamennirnir sem ofsækja lýð Guðs. Þeir munu þjást af ótta, jafnvel þegar engin hætta er! Guð mun á sínum tíma tvístra þeim. Hann hefur fellt sinn dóm og hafnað þeim.

Ó, að Guð kæmi frá Síon og frelsaði Ísrael! Þá munum við taka gleði okkar á ný.

Sálmur eftir Davíð, ortur þegar menn frá Síf reyndu að svíkja hann í hendur Sál konungs.

Komdu í mætti þínum, ó Guð, og bjargaðu mér! Verndaðu mig með krafti þínum! Bænheyrðu mig, því að ofbeldismenn hafa risið gegn mér – heiðingjar sem ekki trúa á þig, sækjast eftir lífi mínu.

En Guð er minn hjálpari. Hann er vinur minn! Fyrir hans tilverknað mun illska þeirra koma þeim sjálfum í koll. Efndu loforð þitt, Guð, og þurrkaðu út þessa illvirkja.

Glaður kem ég fram fyrir þig með fórn mína. Ég lofa nafn þitt, Drottinn, því það er gott.

Guð hefur frelsað mig frá dauða og yfirbugað óvini mína.

Heyr bæn mína, ó Guð! Snú þér ekki frá þegar ég ákalla þig. Hlustaðu á ákall mitt. Ég andvarpa og græt í sorg minni.

Óvinir mínir æpa á mig, hóta að drepa mig. Þeir umkringja mig og brugga mér banaráð, öskra á mig í hamslausri reiði. Ég er lamaður af ótta, fullur örvæntingar. Hvílík skelfing! Ó, að ég hefði vængi eins og fuglinn! Þá mundi ég fljúga burt og leita skjóls. Ég mundi svífa langt og leita skjóls í eyðimörkinni, flýja á öruggan stað, laus úr allri hættu.

Ó, Drottinn, ruglaðu þá í ríminu! Sérðu ekki kúgunina sem viðgengst? Þeir vakta borgina daga og nætur, ganga múrana og skima eftir óvinum. En neyðin er innandyra, því að ofbeldi og svik eru í borginni, morð og gripdeildir.

Ekki var það óvinur minn sem ofsótti mig – það gæti ég þolað. Þá hefði ég falið mig um stund. En það varst þú, vinur minn og félagi. Við sem vorum alúðarvinir og gengum saman í Guðs hús.

Dauðinn taki þá og dragi þá til heljar, því að illska er í húsum þeirra, synd í hjörtum þeirra.

En ég hrópa til Guðs, og hann mun frelsa mig! Kvölds og morgna og um miðjan dag sárbæni ég Guð. Ég veit að hann heyrir til mín og mun svara mér. Þótt óvinir mínir séu margir, mun hann samt frelsa mig og gefa mér frið. Sjálfur Guð – sem er frá eilífð – mun svara mér, en óvinir mínir, breytast ekki og óttast ekki Guð.

En vinur minn, sveik mig og ofsótti – rauf heit sitt. Orðin á tungu hans voru ljúf og blíð en hjartað fullt af hatri.

Varpaðu áhyggjum þínum á Drottin, hann ber umhyggju fyrir þér. Hann mun aldrei láta trúaðan mann verða valtan á fótum. Guð mun varpa óvinum mínum til heljar, til dánarheima. Morðingjar og svikarar munu ekki ná háum aldri. En ég treysti þér, að þú leyfir mér að lifa.

Drottinn, miskunna þú mér, því að liðlangan daginn sækja óvinir mínir að. Fjandmennirnir ryðjast fram, fjölmennt lið, þeir ætla að drepa mig.

Þegar ég er hræddur, set ég traust mitt á þig. Ég treysti loforðum Guðs og veit því að þessir óvinir munu ekki ná mér, þeir eru aðeins dauðlegir menn! Þeir vinna gegn mér með öllum ráðum og hugsa um það eitt að fella mig. Þeir áreita mig, sitja um mig. Þeir liggja í leyni eins og stigamenn, hlusta eftir fótataki mínu og leggja ör á streng. Þeir halda sig sleppa við refsingu, og komast undan, en Drottinn, láttu þá fá makleg málagjöld, annað er ekki réttlátt.

Þú þekkir alla hrakninga mína og tár, já, þekkir þau með tölu!

Þegar ég hrópa til þín um hjálp, breytist bardaginn. Óvinir mínir flýja! Þá veit ég að Guð er með mér! Hann liðsinnir mér! Með hjálp Guðs mun ég lofa orð hans, já vissulega mun ég lofa orð hans. Ég treysti Guði. Loforð hans eru dásamleg! Ég óttast ekki svikráð mannanna – hvað geta þeir gert mér?! Drottinn, ég vil standa við orð mín og þakka þér hjálpina! Þú hefur frelsað mig frá dauða og forðað frá hrösun og þess vegna fæ ég að njóta ljóss og lífs með þér.

Þennan sálm orti Davíð þegar hann flýði inn í hellinn undan Sál. (Sjá 1. Sam. 22:1-2 og 24:1-9).

Ó Guð, vertu mér náðugur, því að ég treysti þér. Ég vil leita skjóls undir vængjum þínum uns storminn hefur lægt. Ég hrópa til Guðs hins hæsta, hans sem leysir öll mín mál. Hann sendir mér hjálp frá himnum og frelsar mig vegna elsku sinnar og trúfesti. Hann mun bjarga mér frá lygurum sem sitja um líf mitt. Ég er umkringdur ofstopamönnum – glefs-

andi úlfum. Tennur þeirra eru hvassari en örvar og spjót og tungurnar beittari en sverð! Drottinn, lofað sé nafn þitt á himnum! Láttu dýrð þína líka birtast á jörðu! Óvinir mínir hafa lagt gildru fyrir mig. Þeir hafa grafið mér gryfju. Ég er mæddur og kvíðinn. En! Eitt veit ég: Þeir munu sjálfir falla í hana!

Guð minn, nú er hjarta mitt rótt og ég treysti þér. Ég vil lofa þig! Rís þú nú upp, sál mín! Vakna þú harpa og gígja! Bjóddu morgunroðann velkominn með söng! Allir landsbúar heyra þakkargjörð mína. Ég vil syngja þér lof meðal þjóðanna. Miskunn þín er há eins og himinninn og trúfesti þín nær til skýjanna. Þú ert hærri en hæstu himnar, ó, Guð. Láttu dýrð þína breiðast yfir gjörvalla jörðina.

Þið konungar og leiðtogar þjóðanna, talið þið sannleika? Er réttlæti í dómum ykkar og úrskurðum? Nei, svo er ekki. Þið eruð allir svikarar sem seljið „réttlæti“ fyrir mútur. Slíkir menn hafa allt frá fæðingu vikið af réttum vegi. Þeir hafa talað lygi frá því þeir fengu málið. Eiturnöðrur eru þeir, slöngur sem daufheyrast við skipunum særingamannsins.

Drottinn, slíttu úr þeim eiturbroddinn! Dragðu vígtennurnar úr þessum vörgum, ó Guð. Láttu þá hverfa eins og jörðin hafi gleypt þá. Sláðu vopnin úr höndum þeirra. Láttu þá þorna upp eins og snigla og ekki sjá sólina frekar en þeir sem andvana eru fæddir. Guð mun svipta þeim burt, eyða þeim skjótar en pottur hitnar yfir eldi.

Þá munu hinir guðhræddu fagna, þegar réttlætið sigrar og þeir fá að ganga um blóðidrifin stræti fallinna óvina. Þá munu menn sjá að réttlætið sigrar og að Guð dæmir jörðina með réttvísi.

Þennan sálm orti Davíð þegar Sál konungur sendi menn heim til hans til að handsama hann og drepa (sjá: 1. Sam. 19:11).

Ó, Guð minn, frelsaðu mig frá óvinum mínum! Verndaðu mig gegn þeim sem vilja drepa mig! Forðaðu mér frá þessum glæpalýð, þessum morðingjum. Þeir sitja um líf mitt. Sterkir menn bíða útifyrir. Drottinn, þeir eru ekki hér af því að ég hafi gert þeim rangt. Samt vilja þeir drepa mig! Drottinn, vaknaðu! Sjáðu hvað er að gerast! Hjálpaðu mér! Þú Drottinn, Guð hinna himnesku hersveita, Guð Ísraels, rís þú upp og refsa heiðnu þjóðunum sem umhverfis okkur búa. Miskunna ekki illgjörðamönnum. Að kvöldi koma þeir og njósna. Þeir snuðra eins og hundar og ráfa um borgina. Ég heyri háðsglósur þeirra og hvernig þeir formæla Guði. „Enginn heyrir til okkar,“ segja þeir. En þú Drottinn, hlærð að þeim, gerir einnig gys að heiðingjunum sem umhverfis okkur búa.

Guð, þú ert styrkur minn! Ég vil syngja þér lof, því að þú ert skjól mitt og hlíf.

Guð mætir mér með náð sinni. Hann lætur mig sjá þegar óvinir mínir verða auðmýktir. Ekki lífláta þá, þeirri ráðningu gleymir þjóð mín

fljótt. Steyptu þeim heldur af stóli. Varpa þeim til jarðar, Drottinn, þú skjöldur minn. Þeir eru hrokafullir. Þeir formæla og ljúga. Sviptu þeim burt með reiði þinni svo að þeir verði ekki framar til. Láttu þá kenna á því og sjá að þú, Drottinn, ert við völd í Ísrael og um allan heim.

Á hverju kvöldi koma þeir aftur, ýlfra eins og hundar og ráfa um borgina, urra og leita að æti.

En ég? – Á hverjum morgni vil ég syngja um miskunn þína og mátt, því að á degi neyðarinnar varstu mér vígi. Þú styrkur minn, um þig vil ég syngja ljóðin mín. Þú háborg mín! Þú minn miskunnsami Guð!

Þennan sálm orti Davíð þegar hann átti í ófriði við Sýrlendinga og óvíst var um úrslit. Þetta gerðist á sama tíma og Jóab, hershöfðingi Ísraels, vann sigur á 12.000 Edomítum í Saltdalnum.

Þú Guð, hefur útskúfað okkur og brotið niður varnirnar. Þú hefur reiðst okkur og tvístrað. Drottinn sýndu aftur miskunn þína. Þú lést landið skjálfa, sprungur opnuðust. Drottinn læknaðu það og græddu sárin. Þú lést lýð þinn kenna á hörðu, við reikuðum eins og drukknir menn.

En nú hefur þú reist okkur herfána! Þangað stefnum við allir sem elskum þig. Réttu út þína sterku hönd og frelsaðu okkur! Bjargaðu ástvinum þínum. Guð hefur heitið hjálp. Hann hefur svarið það við heilagleika sinn! Er að undra þótt ég sé glaður?! „Síkem, Súkkót, Gíleað, Manasse – allt er þetta mitt," segir hann. „Júda gefur konung og Efraím varðmenn. Móab er þjónn minn og Edóm þræll. Og yfir Filisteu æpi ég siguróp!"

Hver fer með til Edóms, inn í víggirtar borgir hans? Guð! Hann sem áður útskúfaði og yfirgaf hersveitir okkar!

Drottinn, styð okkur gegn óvinunum, því að ekki hjálpa menn.

Með Guðs hjálp vinnum við stórvirki, hann mun fótum troða óvinina.

Ó, Guð, heyrðu hróp mitt! Hlustaðu á bæn mína. Því að hvar sem ég fer, jafnvel um endimörk jarðar, þá hrópa ég eftir hjálp þinni. Þegar hjarta mitt örmagnast og ég get ekki meir, þá lyftu mér á klett, hjálpræðisbjargið þitt góða, mitt örugga skjól. Þú ert skjól mitt, háreist borg, ókleif óvinum.

Í helgidómi þínum mun ég búa að eilífu, öruggur í skjóli vængja þinna, Því að þú, ó Guð, hefur heyrt heit mín og uppfyllt óskir þeirra sem óttast þig og heiðra nafn þitt.

Þú munt lengja lífdaga mína og láta ævi konungsins vara frá kyni til kyns. Ég mun lifa frammi fyrir Drottni að eilífu! Lát elsku þína og trúfesti gæta mín, þá mun ég lofa nafn þitt um aldur og ævi og efna heit mín dag eftir dag.

Ég bíð rólegur og þögull eftir hjálp Drottins. Hann einn er bjarg mitt og lausnari, vörn mín og vígi. Ég hef ekkert að óttast.

En hvað um þessa menn sem ásaka mig þegar veldi mitt stendur höllum fæti, vilja mig feigan og ljúga og pretta til að steypa mér af stóli. Þeir tala fagurgala, satt er það, en hata mig í hjörtum sínum! En ég stend þögull frammi fyrir fyrir Drottni og vænti hjálpar hans. Hann einn getur hjálpað. Já, hann einn er bjarg mitt, og lausnari, vörn mín og vígi. Ég hef ekkert að óttast.

Öryggi mitt og farsæld er í hendi Drottins. Hann einn er skjól mitt og klettur – þangað kemst óvinurinn ekki!

Þú þjóð mín, treystu Drottni. Segið honum óskir ykkar, hann getur uppfyllt þær! Mennirnir miklast og hrokast í hégóma sínum. Einn þykist öðrum meiri, en hann metur alla jafnt.

Safnið ekki auði með svikum og ránum og treystið ekki illa fengnu fé. Treystið Drottni! Minnist þess aftur og aftur að Drottins er styrkurinn. Já, hjá þér Drottinn, er miskunn og þú launar sérhverjum eftir verkum hans.

Þennan sálm orti Davíð þegar hann leitaði skjóls í Júdeueyðimörkinni.

Ó, þú Guð minn, ég leita þín! Mig þyrstir eftir þér í þessari skrælnuðu eyðimörk. Ó, hve ég þrái þig! Þegar ég gekk um í helgidómi þínum þá leitaði ég þín, þráði að sjá veldi þitt og dýrð.

Miskunn þín er betri en lífið sjálft! Með vörum mínum lofa ég þig. Ég vil lofa þig svo lengi sem ég lifi, lyfta höndum mínum í bæn til þín. Þá mun sál mín mettast og verða glöð, og munnur minn lofa þig með fögnuði.

Ég ligg andvaka um nætur og hugsa um þig, rifja upp öll þau skipti sem þú hefur hjálpað. Þá fyllist ég gleði, finn mig öruggan hjá þér. Ég vil halda mér fast við þig, og styðjast við þína sterku hönd. Þeir munu sjálfir deyja sem brugga mér banaráð, og hverfa niður til heljar. Þeir munu falla fyrir sverði, verða sjakölum að bráð.

Ég vil gleðjast í Guði! Og þeir sem honum treysta skulu fagna sigri því að munni lygaranna hefur verið lokað.

Ó, Drottinn, hlustaðu á neyðaróp mitt, því að hópur af þorpurum og bófum hafa gert samsæri gegn mér. Verndaðu mig! Orð þeirra eru eins og rýtingur í bakið. Þeir hvæsa á mig og nísta hjarta mitt. Þeir senda mér kaldar kveðjur úr launsátri, vinna verk sín í skyndi, eru hvergi smeykir. Þeir sitja á svikráðum. Hittast á laun og leggja gildrur fyrir aðra. „Þetta sér enginn," segja þeir. Þeir upphugsa ill verk og segja „Nú er allt klappað og klárt!" Hjörtu þeirra fyllast illsku og svikum.

En Guð mun slá þá til jarðar. Eins og hendi sé veifað hittir örin þá Tunga þeirra verður þeim að falli. Menn hrista höfuðið yfir þeim og ótta

slær á alla. Þeir játa mikilleik Guðs og hans voldugu verk, gefa gætur að því sem hann gerir. En hinir trúuðu munu fagna í Drottni, leita hjálpar hans og hrósa sigri með honum.

Ó, þú Guð á Síon, við lofum þig og vegsömum og efnum heit okkar við þig. Þú heyrir bænir og því leita allir menn til þín. Margar freistingar urðu mér að falli, ég gerði margt rangt, en þú fyrirgafst mér allar þessar syndir. Sá er heppinn sem þú hefur útvalið, sá sem fær að búa hjá þér í forgörðum helgidóms þíns og njóta allsnægta í musteri þínu. Með krafti þínum sýnir þú réttlæti þitt, þú Guð, frelsari okkar. Þú ert skjól öllum mönnum, allt að endimörkum jarðar.

Þú reistir fjöllin í mætti þínum, þú stöðvar brimgný hafsins og háreysti þjóðanna. Þeir sem búa við ysta haf óttast tákn þín og austrið og vestrið kætast yfir þér! Þú vökvar jörðina og eykur frjósemi hennar. Ár þínar og uppsprettur munu ekki þorna. Þú gerir jörðina hæfa til sáningar og gefur þjóð þinni ríkulega uppskeru. Með steypiregni vökvar þú plógförin og mýkir jarðveginn – útsæðið spírar og vex! Landið klæðist grænni kápu. Heiðarnar blómstra og hlíðarnar brosa, allt er loðið af gróðri! Hjarðirnar liðast um hagana og dalirnir fyllast af korni. Allt fagnar og syngur!

Allur heimurinn gleðjist með Guði! Lofið nafn hans, það er undursamlegt! Segið öllum frá máttarverkum hans!

Guð, hversu undursamleg eru verk þín! Máttur þinn er stórkostlegur! Ekki er að furða þótt óvinir þínir smjaðri fyrir þér. Lofaður sért þú um víða veröld! Komið og sjáið máttarverk Guðs! Mikil eru þau undur sem fólk hans fær að sjá og reyna. Hann opnaði þeim veg í gegnum hafið! Þar gengu þeir yfir þurrum fótum. Hvílík gleði og fögnuður ríkti þann dag!

Drottinn mun ríkja að eilífu vegna máttar síns. Hann virðir vandlega fyrir sér mennina. Engir uppreisnarmenn þora að láta á sér bæra.

Sérhver maður lofi Drottin og vegsami nafn hans. Hann gaf okkur lífið og hann verndar frá hrösun. Þú, ó Guð, hreinsaðir okkur í eldi eins og silfur er hreinsað. Þú hefur fjötrað okkur og lokað inni og lagt á okkur byrðar. Þú lést hersveitir troða okkur fótum og við urðum að fara gegnum eld og vatn, en að lokum leiddir þú okkur út og inn í yndislegt land.

Nú kem ég í helgidóm þinn, fórna og efni þannig heit mitt. Manstu, þegar ég var í nauðum staddur, þá gaf ég þér heit? Nú ber ég fram fórn mína: Hrúta, naut og kiðling. Megi reykurinn af fórnum þessum stíga upp til þín.

Komið og hlustið, þið sem óttist Drottin, og ég skal segja ykkur hvað hann hefur gert fyrir mig!: Ég hrópaði til hans um hjálp, – og víst þjó

lofgjörðin undir! En fyrst játaði ég synd mína, annars hefði ég ekki fengið svar. En hann heyrði bæn mína og hlustaði, gaf gaum að því sem ég sagði.

Lof sé Guði! Hann vísaði ekki bæn minni á bug né tók miskunn sína frá mér.

Ó, veittu okkur miskunn þína og náð! Leyfðu okkur að sjá þig og kærleika þinn. Leyfðu öllum mönnum að fá að kynnast þér og þekkja hjálpræði þitt. Allar þjóðir skulu lofa Drottin. Þær skulu fagna og gleðjast, því að þú færir þeim réttlæti, og leiðir þær um réttan veg. Allur heimurinn lofi þig, ó Guð! Já, allar þjóðir í heiminum flytji þér þakkargjörð! Því að uppskera jarðarinnar varð mikil og Guð, hefur blessað okkur ríkulega. Og hann blessi okkur áfram svo að allar þjóðir megi óttast hann og elska.

Þegar Guð rís á fætur þá tvístrast óvinir hans! Þeir sem hata hann flýja sem mest þeir mega. Blástu þeim burt eins og reyk í vindi! Bræddu þá eins og vax í eldi! Þannig munu óguðlegir tortímast fyrir Guði.

En hinir trúuðu skulu fagna. Þeir kætist og gleðjist og lofsyngi Guði! Hefjið lofsöng til hans sem ekur um á skýjunum. Nafn hans er Drottinn! Gleðjist og fagnið í nærveru hans. Hann er faðir föðurlausra og verndari ekkna, hann er heilagur. Hann lætur hinn einmana komast heim aftur og leiðir fanga út í frelsið á ný. Þar verður sungið og fagnað! En uppreisnarmenn skulu búa við sult og seyru.

Guð, þegar þú leiddir þjóð þína gegnum öræfin, þá skalf jörðin og himnarnir nötruðu. Sínaífjall hneigði sig fyrir þér af virðingu og ótta – þér Guði Ísraels. Þú, Guð, sendir regnskúrir yfir land þitt, hresstir það og endurnærðir. Þar settist þjóð þín að. Þú gafst hinum hrjáðu heimili og skjól.

Drottinn lætur orð sín rætast og þegar hann talar flýja óvinirnir. Konurnar sem heima eru flytja gleðifrétt: „Óvinaherinn er flúinn, þeir sem vildu eyða öllu og umturna!“ Og konur í Ísrael skipta herfanginu. Þær hylja sig með gulli og silfri, rétt eins og dúfan vængjum sínum! Þegar Guð stökkti óvinunum á flótta þá snjóaði á Salmonsfjalli.

Þið voldugu Basanfjöll, þið illkleifu tindar! Hvers vegna horfið þið með öfund til Síonar – fjallsins sem Drottinn hefur kosið sér til bústaðar? Með þúsundum vagna lagði Drottinn upp frá Sínaí og kom til síns heilaga musteris á Síon. Hann kleif fjöllin, tók með sér fjölda bandingja og veitti viðtöku gjöfum frá mönnum, jafnvel uppreisnarmönnum. Og nú býr hann hér!

Lofaður sé Drottinn! Hann leiðir okkur dag eftir dag og hjálpar í öllum vanda. Guð er hjálpræðisguð. Hann er alvaldur og bjargar frá dauða. En óvinum sínum eyðir hann, þeim sem þrjóskast og halda áfram á glæpabraut. Hann segir: „Komið!“ við óvini þjóðar sinnar, þá sem fela

sig til fjalla eða í hafdjúpunum. Þjóð hans vill troða þá undir, ganga í blóði þeirra og gefa hundum hræ þeirra.

Guð, konungur minn, gengur inn til musteris síns. Fremst fara söngvarar, þá hljóðfæraleikarar og stúlkur sem slá taktinn. Allur Ísrael gleðjist með Guði, uppsprettu Ísraels á þessum hátíðardegi. Fremst fer Benjamínsætt, hún er minnst. Þá koma prinsar og öldungar Júda og síðan höfðingjar Sebúlons og Naftalí. Sýn þú, Guð, mátt þinn og styrk, því að mikla hluti hefur þú gert.

Konungar jarðarinnar gefa gjafir til musteris þíns í Jerúsalem. Ávíta þú óvini okkar, Drottinn. Færðu þá hingað, sneypta og berandi skattinn! Tvístraðu þeim sem efna til ófriðar. Egyptar sendi gull og Bláland fórni höndum í lotningu til Guðs. Syngið frammi fyrir Drottni, þið konungsríki jarðarinnar, syngið honum lofgjörðarsöng, honum, Guði eilífðar, sem ekur um himininn og talar með þrumuraust svo að undir tekur.

Drottinn hefur máttinn! Dýrð hans ljómar yfir Ísrael og hans voldugu verk birtast á himninum. Við krjúpum fyrir honum í lotningu og ótta í musteri hans. Ísraels Guð veitir þjóð sinni mátt og megin. Lofaður sé Guð!

Frelsaðu mig, ó Guð, því að vatnið hækkar sífellt og ég sekk æ dýpra í þessa botnlausu leðju. Ég er útgrátinn og örmagna, hálsinn þurr og sár og augun þrútin. Góði Guð, bjargaðu mér! Þeir eru margir sem hata mig að ástæðulausu, fjöldi manna sem brugga mér banaráð. Þó er ég saklaus. Þeir heimta að ég bæti það sem ég hef ekki brotið!

Ó, Guð, þú þekkir heimsku mína og syndir. Drottinn Guð, þú sem ræður hersveitum himnanna, láttu mig ekki verða til hneykslunar þeim sem treysta þér. Þú Guð Ísraels, forðaðu mér frá því að valda þeim vonbrigðum, þó svo að þín vegna sé ég hæddur og smáður. Jafnvel bræður mínir sniðganga mig! Guð, þú ert í huga mér öllum stundum og um musteri þitt hugsa ég. Og vegna þess að ég held uppi málstað þínum, hata þeir mig, rétt eins og þig. Ég hef fastað og iðrast frammi fyrir þér, en þeir hæddu mig engu að síður.

Ég klæddist hærusekk – tákni auðmýktar og iðrunar – og þá ortu þeir um mig níðvísu! Ég er nýjasta fréttin í bænum og jafnvel rónarnir spotta mig! En ég held áfram að biðja til þín, Drottinn, og gefst ekki upp, því að þú hlustar! Svaraðu mér með blessun þinni og miskunnaðu mér.

Dragðu mig upp úr leðjunni, Drottinn, ég finn að ég er að sökkva! Forðaðu mér frá óvinum mínum, úr þessum hræðilega pytti! Láttu ekki flóðið taka mig, hringiðuna svelgja mig! Ó, Drottinn, svaraðu bænum mínum, vegna gæsku þinnar og náðar við mig. Snúðu ekki við mér bakinu, því að ég er í nauðum staddur! Flýttu þér! Komdu og frelsaðu mig! Drottinn, komdu og bjargaðu mér! Leystu mig undan ofríki óvina

minna. Þú sérð þá og þekkir háðsglósur þeirra, hvernig þeir níða mig niður.

Háðsyrði þeirra hafa sært mig djúpu sári og andi minn örmagnast. Ó, ef einhver hefði sýnt mér samúð og einhver viljað hugga mig! Þeir færðu mér eitraðan mat – malurt – og edik við þorstanum. Verði gleði þeirra að sorg og friður þeirra að skelfingu. Myrkur komi yfir þá, blinda og ringulreið. Reiði þín upptendrist gegn þeim og eldur þinn tortími þeim. Leggðu hús þeirra í rúst svo að þar búi enginn framar. Því að þeir ofsækja þann sem þú hefur slegið og hlæja að kvöl þess sem þú hefur gegnumstungið. Skráðu hjá þér allar syndir þeirra, já láttu enga gleymast. Strikaðu þá út af listanum yfir þá sem fá að lifa, leyfðu þeim ekki að njóta lífsins með réttlátum.

Ó, Guð, frelsaðu mig úr þessari neyð! Ég veit að þú munt bjarga mér! Ég lofa Guð í ljóði, mikla hann með lofsöng. Það mun gleðja hann meira en margs konar fórnir. Hinir auðmjúku munu sjá að Drottinn hjálpar mér og þeir munu gleðjast. Já, gleðjist, þið sem leitið Guðs! Því að Drottinn heyrir hróp hinna snauðu, og snýr ekki við þeim bakinu.

Himinn og jörð, lofið Drottin, og hafið og allt sem í því er! Því að Guð mun frelsa Jerúsalem og endurreisa borgirnar í Júda og þjóð hans mun búa við öryggi. Börnin munu erfa landið og þeir sem elska Drottin njóta þar friðar og velgengni.

Bjargaðu mér, ó Guð! Flýttu þér Drottinn, að hjálpa mér! Óvinir mínir sækjast eftir lífi mínu og njóta þess að kvelja mig. Rektu þá burt með skömm! Stöðvaðu þá! Láttu þá ekki hæða mig og spotta. Allir þeir sem leita Guðs skulu fagna og gleðjast. Þeir sem elska hjálpræði þitt hrópi: „Lofaður sé Guð!“ En ég er í miklum vanda ó, Guð! Flýttu þér að hjálpa mér! Þú ert sá eini sem getur bjargað. Drottinn minn, láttu það ekki dragast!

Drottinn, þú ert skjól mitt! Ekki yfirgefa mig! Frelsaðu mig frá óvinum mínum, því að þú er réttlátur. Bjargaðu mér! Snúðu eyra þínu að mér og hlustaðu á mína einlægu bæn. Vertu mér vígi og skjól gegn öllum árásum. Já, bjargaðu mér ó Guð, frá svikum þessara illmenna. Drottinn, þú ert mín síðasta von. Allt frá barnsaldri treysti ég á þig. Frá fæðingu hefur þú vakað yfir mér og verndað mig – skyldi ég ekki vegsama þig?! Velgengni mína, sem margir undrast, á ég vernd þinni að þakka. Ég vil lofa þig liðlangan daginn, ó Guð, því að alls góðs hef ég notið úr hendi þinni. Nú þegar aldurinn færist yfir, þá vísa mér ekki frá. Hafnaðu mér ekki þegar þrekið minnkar. Óvinir mínir hvísla: „Guð hefur yfirgefið hann! Nú er hann auðveld bráð. Hann hefur engan sér til hjálpar!“ Guð minn, farðu ekki frá mér! Komdu fljótt og hjálpaðu mér! Útrýmdu þeim. Láttu þá verða til skammar sem óska mér óhamingju. En ég mun áfram

treysta þér og ekki draga úr lofgjörð minni! Oftsinnis frelsaðir þú mig úr bráðri hættu. Ég vitna og rifja upp gæsku þína og daglega umhyggju. Drottinn, styrkur þinn heldur mér uppi. Það skulu allir vita að þú einn ert góður og réttlátur. Guð minn, allt frá æsku hjálpaðir þú mér – um dásemdarverk þín hef ég ekki þagað. Nú er ég orðinn gamall og hárin grá, en Drottinn yfirgefðu mig ekki! Láttu mig lifa enn um stund, svo að unga kynslóðin fái að heyra um máttarverk þín. Kraftur þinn og kærleikur, Drottinn, nær til himna. Ó, hve það er dásamlegt! Hvar er slíkan Guð að finna sem þig?! Þú hefur sent okkur margvíslegt mótlæti – en ég veit að þú munt frelsa á ný og leyfa okkur að lifa! Þú munt auka við heiður minn og hugga mig að nýju.

Ég leik á hörpu mína og lofa þig, því að öll þín orð og fyrirheit hafa staðist, þú hinn heilagi í Ísrael. Ég vil lofa þig hárri röddu, því að þú hefur frelsað mig! Liðlangan daginn vitna ég um ást þína og réttlæti, því að óvinir mínir sem óskuðu mér ógæfu, voru auðmýktir og roðnuðu af skömm.

Guð, hjálpa þú konunginum, að hann fái skorið úr málum manna eftir vilja þínum og hjálpaðu syni hans til að gera rétt. Gefðu að hann dæmi þjóð þína með sanngirni og láti hina snauðu ná rétti sínum. Stjórnspeki hans leiði af sér velferð og grósku. Styrktu hann að vernda fátæklinga og þurfandi og eyða kúgurum þeirra. Þá mun hann lifa meðan sólin skín og tunglið gefur birtu. Já, að eilífu!

Stjórn hans verður mild og góð eins og gróðrarskúr á sprettutíma. Á ríkisárum hans mun réttlætið blómgast og friður eflast, já, meðan veröldin er til. Ríki hans mun ná frá hafi til hafs, frá Evfrat-fljóti til endimarka jarðar. Óvinir hans munu lúta honum og leggjast flatir á jörðina við fætur hans. Konungarnir frá Tarsus og eylöndunum munu færa honum gjafir, og skatt þeir frá Saba og Seba. Allir konungar munu lúta honum og þjóðir þeirra þjóna honum. Hann mun bjarga hinum snauða er hrópar á hjálp, og hinum þjáða sem enginn réttir hjáparhönd. Hann aumkast yfir bágstadda og þá sem ekkert eiga og liðsinnir fátæklingum. Hann verndar þá og leysir frá ofríki og kúgun því að líf þeirra er dýrmætt í augum hans. Lífið blasir við honum og menn munu gefa honum gull frá Saba. Hann mun njóta fyrirbæna margra og fólk mun blessa hann liðlangan daginn. Landið mun gefa góða uppskeru, einnig til fjalla eins og í Líbanon. Fólki mun fjölga í borgunum eins og gras vex á engi! Nafn hans mun lofað að eilífu og meðan sólin skín mun orðstír hans aukast. Allir munu óska sér blessunar hans og þjóðirnar segja hann sælan.

Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, hann einn gerir furðuverk. Lofað sé hans dýrlega nafn að eilífu! Öll jörðin fyllist dýrð hans! Amen, já amen!

(Hér enda sálmar Davíðs Ísaísonar.)

Guð er góður við Ísrael! Hann er góður þeim sem hreinlyndir eru. En hvað um mig? Ég var kominn á ystu nöf. Það munaði engu að mér skrikaði fótur og ég félli! Ég hafði fyllst gremju út af velgengni hinna hrokafullu. Þeim virtist ganga allt í haginn. Þeir eru hraustir og sterkir. Þeir virðast lausir við alla erfiðleika og áföll sem henda aðra. Hrokinn er eins og glitrandi festi um háls þeirra og þeir eru sveipaðir ofríki eins og skikkju. Þeir belgjast út af offitu og augu þeirra tútna af ágirnd. Þeir hæðast að Guði og hafa í hótunum við fólk hans. Hroki er í hverju orði. Þeir stæra sig gegn himninum og blaðrið í þeim heyrist um allar jarðir.

Þjóð Guðs er orðlaus og gleypir í sig boðskap þeirra. „Guð virðist láta þá í friði," segir fólk, „já, þessir guðleysingjar lifa áhyggjulausu lífi og verða ríkari með hverjum degi."

Hef ég eytt tíma mínum til einskis? Er til nokkurs að kappkosta að lifa heiðvirðu lífi? Allt sem ég hef upp úr því er erfiði og strit – alla daga, sí og æ! Ef ég talaði með þessum hætti, væri ég að bregðast lýð þínum. En þetta er samt svo torskilið – velgengni þeirra sem hata Drottin. En dag einn fór ég í helgidóm Drottins til að íhuga, og þá hugleiddi ég framtíð þessara vondu manna. Sá vegur sem þeir ganga mun enda í skelfingu. Skyndilega mun þeim skrika fótur og þeir hrasa og steypast fram af brúninni, niður í hyldýpið. Það verður snöggur endir á allri „gæfunni", skyndileg tortíming. Líf þeirra líkist draumi. Þeir munu vakna til veruleikans, eins og þegar menn vakna af draumsvefni og sjá að allt var ímyndun ein!

Þegar ég skyldi þetta, fylltist ég hryggð og leið illa. Ég sá hve heimskur og fávís ég var. Ég hlýt að vera eins og skynlaus skepna í þínum augum, Guð! En samt elskar þú mig! Þú heldur í hægri hönd mína og varðveitir mig.

Og áfram munt þú leiða mig með vísdómi þínum og speki. Hvern á ég að á himnum nema þig? Og þú ert sá sem ég þrái mest á jörðu! Heilsu minni hrakar og hjarta mitt þreytist, en Guð lifir! Hann er styrkur minn, ég fæ að tilheyra honum að eilífu.

Drottinn, þeir sem hafna þér munu farast, því að þú eyðir þeim sem þjóna öðrum guðum.

En hvað um mig? Ég vil komast eins nálægt Guði og ég get! Ég hef kosið að trúa á Drottin. Hann er skjól mitt. Ég vil vitna um það í allra áheyrn að margsinnis hefur hann bjargað mér á undursamlega hátt.

Guð, hvers vegna hefur þú hafnað okkur fyrir fullt og allt? Af hverju ertu reiður? Við erum þó þín eigin hjörð? Mundu, að við erum þjóðin þín – fólkið sem þú forðum leystir úr útlegð og valdir þér til eignar og gleði. Þú útvaldir Jerúsalem sem bústað þinn á jörðu.

Fáðu þér göngu og skoðaðu rústirnar! Sjáðu, óvinirnir hafa eyðilagt borgina og musteri þitt. Þar, já, inni í helgidómnum, æptu þeir heróp,

reistu stríðsfána sína og guðamyndir og fögnuðu sigri! Allt er eins og rjúkandi rúst, eins og brunninn skógur. Með öxum sínum og sleggjum hjuggu þeir og brutu allan útskurðinn. Þeir kveiktu í musterinu og gjöreyddu helgidóm þinn, Drottinn. „Þurrkum út allt sem minnir á Drottin!“ öskruðu þeir og brenndu síðan öll samkomuhús Guðs í landinu.

Ekkert er nú eftir sem sýnir að við séum þín útvalda þjóð. Spámennirnir eru horfnir og hver getur þá sagt okkur hvenær þessi ósköp munu enda? Hve lengi ætlar þú Guð að leyfa óvinum þínum að óvirða nafn þitt? Ætlar þú að láta þá komast upp með þetta að eilífu? Eftir hverju ertu að bíða? Af hverju gerir þú ekkert? Ó, rektu þá burt með þinni sterku hendi!

Guð, þú ert konungur minn frá alda öðli. Hjálpar þinnar hef ég notið á öllum mínum ferðum. Þú klaufst hafið með mætti þínum, molaðir haus sjávarguðsins! Eftir skipun þinni opnuðust lindir og þar gat þjóð þín svalað þorstanum. Og þú þurrkaðir fyrir þau farveg Jórdanar, sem annars streymir endalaust. Þú stjórnar bæði nóttu og degi og sólina og stjörnurnar hefur þú skapað. Öll náttúran er á valdi þínu og vetur og sumar eru þín verk. Drottinn líttu á, óvinir þínir spotta þig, ofstopalýður óvirðir nafn þitt!

Ó, Drottinn, frelsaðu mig! Verndaðu turtildúfuna þína fyrir ránfuglunum. Bjargaðu eignarlýð þínum úr klóm varganna. Minnstu loforða þinna! Landið er hulið myrkri og ofbeldismenn út um allt. Drottinn, þjóð þín er kúguð, en láttu hana ekki þurfa að þola þessa svívirðing endalaust. Leyfðu hinum fátæku og hrjáðu að lofa nafn þitt! Komdu, ó Guð, og ákærðu óvini okkar. Hlustaðu á óþverrann sem þessi illmenni ausa yfir þig alla daga! Gleymdu ekki formælingum óvina þinna, þær glymja hærra og hærra.

Þökk sé þér Drottinn! Máttarverk þín staðfesta umhyggju þína.

„Já,“ svarar Drottinn, „og þegar stundin er komin mun ég refsa öllum illgjörðamönnum! Þótt jörðin nötri og íbúar hennar skjálfi af ótta, eru undirstöður hennar traustar, enda verk handa minna!“

Ég sagði hinum hrokafullu að láta af drambi sínu og illmennunum að hætta sínum ögrandi augnagotum, að láta af þrjósku og hroka. Velgengni og völd getur enginn þakkað sér sjálfum, allt eru það gjafir frá Guði. Hann upphefur einn, en niðurlægir annan. Drottinn heldur á bikar fullum af freyðandi víni – það er dómurinn gegn illmennum heimsins. Þau skulu drekka hann í botn! En ég mun vegsama Guð um aldur og ævi. Styrkur hinna óguðlegu verður að engu, en réttlátir skulu ríkja með reisn.

Orðstír Drottins er mikill í Júda og Ísrael. Bústaður hans er í Jerúsalem. Hann situr á Síonfjalli. Þar sundurbraut hann vopn óvina okkar.

Öll háreist fjöll blikna í ljóma dýrðar hans! Úrvalslið óvinanna er gjörsigrað! Þeir liggja flatir, sofnaðir svefninum langa. Enginn þeirra getur framar lyft hendi. Þegar þú, Guð Jakobs, hastaðir á þá, féllu bæði hestar og riddarar. Ekki er að undra þótt menn óttist þig! Hver fær staðist reiði Guðs?! Þegar þú birtir þeim dóminn frá himnum, þá nötraði jörðin og þagnaði fyrir þér. Þú stígur fram til að refsa illgjörðamönnunum, en verndar hina auðmjúku. Þegar við sjáum heimsku og reiði mannanna, þá skiljum við enn betur hve dýrð þín er mikil.

Efnið heitin sem þið gáfuð Drottni, Guði ykkar. Allir sem umhverfis hann eru færa honum gjafir. Þeir nálgast hann með óttablandinni virðingu. Hann er sá sem lægir ofstopa höfðingjanna og kemur konungum jarðarinnar á kné!

Ég ákalla Drottin. Ég hrópa og kalla til hans. Ó, að hann vildi hlusta! Ég er í miklum vanda og þarfnast mjög hjálpar hans. Alla nóttina er ég á bæn, ég lyfti höndum til himins, – ég bið og bið. Ég mun ekki eiga glaðan dag fyrr en Drottinn hefur hjálpað mér. Ég hugsa um Guð, mikið þrái ég hjálp hans! Drottinn, mér mun ekki koma dúr á auga fyrr en þú hefur hjálpað mér. Ég er við það að gefast upp, jafnvel bænin er mér erfið.

Góðar minningar liðinna ára leita sífellt á huga minn. Þá sungum við gleðiljóð langt fram á kvöld! Ég velti þessu fyrir mér, íhuga hve allt hefur breyst. Hefur Drottinn hafnað mér fyrir fullt og allt? Mun hann ekki miskunna mér framar? Elskar hann mig ekki lengur og er umhyggja hans búin fyrir fullt og allt? Gekk hann á bak orða sinna? Gleymdi hann miskunn sinni við mig, vesalinginn? Hefur hann í reiðikasti lokað dyrum kærleika síns? „Þetta eru örlög mín," sagði ég, „blessun Guðs hefur snúist í bölvun." Ég renni huganum yfir alla þá blessun sem ég hef notið frá Guði. Sú gæfa gleymist seint! – Já, hún líður mér aldrei úr minni!

Guð minn, þínir vegir eru heilagir. Hvar skyldi aðra eins að finna? Þú ert Guð undra og tákna. Stórvirki þín blasa við augum.

Með þinni voldugu hendi bjargaðir þú sonum Jakobs og Jósefs. Þegar Rauðahafið sá þig, ókyrrðist það! Jafnvel djúpið skalf af ótta! Það varð skýfall og þrumur bergmáluðu um himininn. Elding leiftraði. Þrumurnar tjáðu reiði þína og eldingarnar lýstu upp jörðina!

Þú lagðir veg gegnum hafið – veg sem enginn þekkti áður! Þú leiddir fólk þitt þessa leið eins og fjárhóp, undir leiðsögn Móse og Arons.

Þjóð mín, hlustaðu á kenningu mína. Gefðu gaum að því sem ég hef að segja. Nú ætla ég að rifja upp fyrir þér liðna atburði, frásagnir sem varðveist hafa frá kynslóð til kynslóðar. Ég birti ykkur sannleikann, svo að þið getið sagt börnum ykkar frá dásemdarverkum Drottins, öllum þeim undrum sem hann vann. Lögmál sitt gaf hann Ísrael og bauð forfeðrunum að kenna það börnum sínum sem síðan skyldu kenna það

sínum afkomendum. Þannig skyldi lögmál hans berast frá einni kynslóðinni til annarrar. Því hefur sérhver kynslóð getað haldið lög Guðs, treyst honum og heyrt um hans dásemdarverk. Ný kynslóð skyldi ekki þurfa að fara að fordæmi feðra sinna sem voru þrjóskir, óhlýðnir og ótrúir og forhertu sig gegn Guði.

Þótt íbúar Efraím væru alvopnaðir, þá flúðu þeir þegar að orustunni kom. Þannig rufu þeir sáttmálann við Guð og fóru sína eigin leið. Þeir gleymdu máttarverkum Drottins, sem hann hafði fyrir þá gert og forfeður þeirra í Egyptalandi, þegar hann klauf hafið og leiddi þá yfir þurrum fótum. Vatnið stóð eins og veggur til beggja handa! Að degi til leiddi hann þá með skýi, en eldstólpa um nætur. Hann rauf gat á klettinn í eyðimörkinni. Vatnið streymdi fram og þeir svöluðu þorsta sínum.

Já, það flæddi frá klettinum, líkast rennandi á! Samt héldu þeir fast við þrjósku sína og syndguðu gegn hinum hæsta Guði.

Þeir kvörtuðu og kveinuðu og heimtuðu annað að borða en það sem Guð gaf þeim. Þeir ásökuðu jafnvel sjálfan Guð og sögðu: „Hann gaf okkur vatn, en hvers vegna fáum við ekki brauð eða kjöt?!“ Drottinn hlustaði og honum rann í skap, reiði hans upptendraðist gegn Ísrael. Enda treystu þeir honum ekki, né trúðu forsjá hans. Jafnvel þótt hann lyki upp himninum – eins og glugga! – og léti manna rigna niður. Já, þeir átu englabrauð! – og urðu mettir.

Þá lét hann austanvind blása og stýrði vestanvindinum með krafti sínum. Og viti menn, fuglum rigndi af himni, – þeir voru eins og sandur á sjávarströnd! Af hans völdum féllu þeir til jarðar um allar tjaldbúðirnar. Og fólkið át nægju sína. Hann mettaði hungur þeirra. En varla höfðu þeir lokið matnum – fæðan var enn í munni þeirra, þá reiddist Drottinn þeim og lagði að velli æskumenn Ísraels. En þeir sáu sig ekki um hönd, en héldu áfram að syndga og vildu ekki trúa kraftaverkum Drottins. Þess vegna stytti hann ævi þeirra og sendi þeim miklar hörmungar. En þegar neyðin var stærst, tóku þeir að leita Guðs. Þeir iðruðust og snéru sér til hans. Þeir viðurkenndu að Guð er eini grundvöllur lífsins – að hinn hæsti Guð væri frelsari þeirra. En því miður fylgdu þeir honum aðeins í orði kveðnu, en ekki af heilum hug, hjarta þeirra var langt frá honum. Þeir stóðu ekki við orð sín.

Samt var hann þeim miskunnsamur, fyrirgaf syndir þeirra og tortímdi þeim ekki. Margoft hélt hann aftur af reiði sinni. Hann minntist þess að þeir voru dauðlegir menn, eins og andblær sem kemur og fer. Já, oft risu þeir gegn Guði í eyðimörkinni og ollu honum vonbrigðum. Aftur og aftur sneru þeir við honum baki og freistuðu hans. Þeir gleymdu krafti hans og kærleika og hvernig hann hafði frelsað þá frá óvinum þeirra. Þeir gleymdu plágunum sem hann sendi Egyptum í Sóan þegar hann

breytti fljótum þeirra í blóð, svo að enginn gat drukkið. Eða þegar hann fyllti landið af flugum og froskum! Lirfurnar spilltu uppskerunni og engispretturnar átu allt, hvort tveggja var frá honum komið. Hann eyddi vínviði þeirra með hagléli og mórberjatrjánum með frosti. Búpeningurinn hrundi niður í haganum, haglið rotaði hann og sauðirnir drápust í eldingum. Hann úthellti reiði sinni yfir þá, sendi þeim ógn og skelfingu. Hann leysti út sendiboða ógæfunnar – engla sem létu þá kenna á því! Hann gaf reiðinni lausan tauminn. Og ekki hlífði hann Egyptunum. Þeir fengu vænan skerf af plágum og sjúkdómum. Þá deyddi hann frumburði Egypta, efnilegan ungviðinn, sem vonirnar voru bundnar við. Sinn eigin lýð leiddi hann styrkri hendi gegnum eyðimörkina. Hann var skjól þeirra og vörn. Þeir þurftu ekkert að óttast, en hafið gleypti óvini þeirra. Hann greiddi för þeirra til fyrirheitna landsins, til hæðanna sem hann hafði skapað. Íbúum landsins stökkti hann á flótta en gaf þar ættkvíslum Ísraels erfðahlut og skjól. En þótt þeir nytu gæsku Guðs, risu þeir gegn hinum hæsta og fyrirlitu boðorð hans. Þeir sneru af leið og rufu trúnað rétt eins og feður þeirra. Eins og bogin ör misstu þeir marksins sem Guð hafði sett þeim. Þeir tóku aðra guði, reistu þeim ölturu og egndu Drottin á móti sér. Guð sá verk þeirra og reiddist – fékk viðbjóð á Ísrael. Hann yfirgaf helgidóm sinn í Síló, bústað sinn meðal manna. Örk sína lét hann falla í hendur óvinanna og vegsemd hans var óvirt af heiðingjum. Hann reiddist lýð sínum og lét hann falla fyrir sverði óvinanna. Æskumenn Ísraels fórust í eldi og ungu stúlkurnar upplifðu ekki sinn brúðkaupsdag. Prestunum var slátrað og ekkjur þeirra dóu áður en þær gátu harmað þá. Þá var sem Drottinn vaknaði af svefni, eins og hetja sem rís upp úr vímu, og hann gaf þeim vænt spark í bakhlutann og sendi þá burt með skömm, sömu leið og þeir komu. Hann hafnaði fjölskyldu Jósefs, ætt Efraíms, en kaus Júdaættkvísl og Síonfjall, sem hann elskar. Þar reisti hann musteri sitt – voldugt og traust rétt eins og himin og jörð. Hann kaus Davíð sem þjón sinn, tók hann frá sauðunum, úr smalamennskunni, til að verða leiðtogi og hirðir þjóðar sinnar. Og hann gætti hennar af öryggi og með hreinu hjarta.

Guð, – hefur þú ekki heyrt: Heiðingjarnir hafa ráðist inn í land þitt! Musterið hefur verið saurgað og Jerúsalem er rjúkandi rúst! Lík þinna manna liggja á bersvæði og eru fæða hræfugla og villidýra! Óvinirnir hafa stráfellt íbúa Jerúsalem, svo að allt flýtur í blóði. Enginn er eftir til að grafa hina föllnu. Nágrannaþjóðirnar hæða okkur og spotta og ausa svívirðingum.

Drottinn, hversu lengi ætlar þú að vera okkur reiður? Að eilífu? Á vandlæti þitt að brenna þar til öll von er úti?! Úthelltu heldur reiði

þinni yfir guðlausu þjóðirnar, ekki okkur! Já, yfir konungsríkin sem ekki ákalla nafn þitt. Það eru þau sem hafa útrýmt þjóð þinni og ráðist inn á hvert heimili. Við biðjum þig: Láttu okkur ekki gjalda löngu drýgðra synda forfeðranna! Miskunnaðu þig yfir eymd okkar, því að við höfum verið troðnir niður í svaðið! Hjálpaðu okkur, því að þú ert frelsari okkar! Hjálpaðu okkur, vegna þíns eigin orðstírs! Frelsaðu okkur og fyrirgefðu okkur syndirnar. Hvers vegna fá heiðnu þjóðirnar að hæða okkur og segja: „Hvar er þessi Guð ykkar?!“ Hefndu ófara lýðs þíns svo að eftir verði tekið! Hlustaðu á stunur fanganna og hinna dauðadæmdu. Sýndu mátt þinn og frelsaðu þá. Drottinn, láttu þá fá sjöfalt endurgjald, þessar þjóðir sem hæða þig og spotta!

Þá munum við, þjóð þín og gæsluhjörð, lofa þig að eilífu og þakka mikilleika þinn frá kynslóð til kynslóðar.

Þú hirðir Ísraels sem leiðir þjóð þína eins og hjörð. Þú Guð sem situr á hásæti uppi yfir verndarenglunum, beygðu þig niður og hlustaðu á bæn mína. Láttu veldi þitt birtast í geisladýrð! Leyfðu ættkvíslum Efraíms, Benjamíns og Manasse að verða vitni að því er þú frelsar okkur með mætti þínum.

Dragðu okkur til þín á ný, ó Guð. Líttu til okkar með velþóknun og kærleika, það er okkar eina von. Ó, Drottinn, þú Guð sem stjórnar hersveitum himnanna, hve lengi ætlar þú að draga bænheyrsluna og láta reiði þína haldast? Þú hefur alið okkur á sorg og sút og gert okkur að andstyggð í augum nágrannaþjóðanna sem hæða okkur og spotta.

Drottinn hersveitanna, dragðu okkur til þín á ný. Líttu til okkar með velþóknun og kærleika, annars er úti um okkur. Þú fluttir okkur frá Egyptalandi eins og gæðavínvið, upprættir heiðingjana og gróðursettir okkur í landinu. Þú plægðir jörðina og braust landið, við skutum rótum og klæddum hæðirnar.

Við skyggðum á fjöllin og breiddum úr okkur eins og greinar sedrustrésins, þöktum landið frá Miðjarðarhafi og allt til Evfrat. En nú hefur þú brotið niður múra okkar og eftir stöndum við varnarlausir. Landið hefur verið eytt og er nú orðið að bústað villidýra.

Við biðjum þig, þú Guð hinna himnesku hersveita, komdu og blessaðu okkur. Líttu niður af himni, sjáðu þjáningar okkar og hlúðu að þessum vínviði þínum! Vernda það sem þú sjálfur gróðursettir, einkasoninn þinn! Óvinirnir lögðu okkur að velli og kveiktu í borgunum. Þeir farast fyrir augliti þínu! Styrktu manninn sem þú elskar, soninn sem þú valdir og við munum aldrei snúa við þér baki. Lífgaðu okkur á nýjan leik og þá skulum við ákalla þig.

Drottinn, Guð hersveitanna, dragðu okkur til þín á ný. Líttu niður til okkar og láttu okkur sjá velþóknun þína.

Guð er okkar styrkur! Syngið lofsöng og fagnið fyrir Guði Ísraels! Syngið lofsöng og berjið bumbur, sláið strengi hörpunnar og látið gígjurnar hljóma! Lúðurinn hvelli! Komið til fagnaðar þegar tunglið er fullt og fjölmennið á hátíðir Drottins. Þetta er regla í Ísrael; boðorð frá Guði Jakobs. Við höldum hátíð og minnumst sigurs Drottins á Egyptum þegar við vorum þrælar þar í landi. Ég heyrði ókunna rödd sem sagði: „Ég vil varpa af þér byrðinni, losa af þér ánauðarfjötrana.“ Og hann hélt áfram: „Þú hrópaðir í neyðinni og ég frelsaði þig. Ég svaraði þér úr þrumuskýi. Ég reyndi trú þína hjá Meríba, þar sem þorstinn var sár. Hlustaðu nú á mig, þjóð mín, þegar ég áminni þig. Ísrael, ó, að þú vildir hlýða mér. Engum öðrum guðum mátt þú þjóna og ekki tilbiðja neina útlenda guði. Því að það var ég, Drottinn, Drottinn Guð þinn sem leiddi þig út úr Egyptalandi. Prófa þú mig einu sinni enn. Opnaðu munninn og sjáðu hvort ég muni ekki fylla hann. Þú munt vissulega fá hjá mér hverja þá blessun sem þú þarft! Nei, annars – þjóð mín vill ekki hlusta á mig. Ísrael kærir sig ekki um mig. Þess vegna leyfi ég þeim að ráfa í blindni á vegum þrjósku sinnar og lifa eftir sínum eigin girndum.

Aðeins ef þjóð mín vildi hlusta á mig! Ó, að Ísrael kysi nú að fylgja mér, ganga á mínum vegum! Þá mundi ég skjótlega brjóta óvini þeirra á bak aftur – reiða hnefann gegn kúgurum þeirra. Þá mundu hatursmenn Drottins skríða fyrir honum og ógæfa þeirra vara við. En ykkur mundi hann ala vel! Já, gefa ykkur hunang úr klettaskoru!“

Guð stígur fram á himnum. Hann segir: „Réttur er settur!“ Síðan birtir hann úrskurð sinn gegn dómurum á jörðu.

Hve lengi ætlið þið, dómarar, að sniðganga réttlætið? Hve lengi ætlið þið að draga taum hinna ranglátu? Kveðið upp réttláta dóma í málum hinna fátæku og föðurlausu, bágstöddu og þjáðu, Losið fátæklingana úr klóm hinna guðlausu! Þið eruð sljóir og fáfróðir og blindir. Þess vegna riðar þjóðfélagið til falls. Ég hef kallað ykkur „guði“ og „syni hins hæsta“, en í raun og veru eruð þið aðeins dauðlegir menn. Þið munuð falla rétt eins og aðrir af höfðingjunum.

Rís þú upp, ó Guð, og dæmdu jörðina. Þú hefur hana á valdi þínu og þjóðirnar eru í þinni hendi.

Guð, vertu ekki þögull og afskiptalaus þegar við biðjum til þín. Svaraðu okkur! Já, bjargaðu okkur!

Heyrirðu ekki skarkalann og ysinn í hópi óvina þinna? Sérðu ekki hvað þeir aðhafast, þessir hatursmenn þínir? Þeir eru með ráðagerðir um að tortíma þeim sem þú elskar! „Komum!“ segja þeir, „þurrkum út Ísrael, svo að þeir hætti að vera til og gleymist.“ Þetta var samþykkt af leiðtogum þeirra. Þessir undirrituðu sáttmála um að fylkja liði gegn almáttugum Guði: Ísmaelítar, Edomítar, Móabítar og Hagrítar. Einnig

Gebalmenn, Ammon, Amalek, Filistear og Týrusbúar. Assýría hefur líka slegist í hópinn og gjört bandalag við afkomendur Lots.

Farðu með þá eins og Midíansmenn forðum, já eins og þú fórst með Sísera og Jabín við Kíshonlæk og með óvini þína við Endór, en lík þeirra urðu að áburði á jörðina. Láttu höfðingja þeirra falla eins og Óreb og Seeb, foringja þeirra deyja líkt og Seba og Salmúna sem sögðu: „Leggjum undir okkur haglendi Drottins!“

Þú, Guð minn, feyktu þeim burt eins og ryki, eins og hismi fyrir vindi – eins og skógi sem brennur til ösku. Flæmdu þá burt í óveðri, skelfdu þá með fellibyl þínum. Drottinn, láttu þá kenna á andúð þinni uns þeir viðurkenna mátt þinn og vald. Láttu öll þeirra verk mistakast, svo að þeir skelfist og blygðist sín og viðurkenni að þú einn, Drottinn, ert Guð yfir öllum guðum og að jörðin öll er á þínu valdi.

Ó, hve musteri þitt er yndislegt, þú Drottinn hersveitanna. Mig langar svo mjög, já ég þrái, að nálgast þig, hinn lifandi Guð. Jafnvel spörvum og svölum leyfist að búa sér hreiður innan um ölturu þín og eiga þar unga sína. Þú Drottinn hinna himnesku hersveita, konungur minn og Guð minn! Sælir eru þeir sem fá að búa í musteri þínu og syngja þér lof.

Sælir eru þeir sem fá styrk frá þér og þrá það eitt að ganga veg þinn. Þegar þeir ganga gegnum táradalinn, þá breytir þú honum í vatnsríka vin og haustregrúð færir þeim blessun. Þeir styrkjast á göngunni og fá að lokum að ganga fram fyrir Drottin í musteri hans á Síon.

Drottinn, Guð hersveitanna, heyrðu bæn mína! Hlusta þú Guð Ísraels. Guð, þú ert vörn okkar, miskunna honum sem þú smurðir til konungs.

Einn dagur í musteri þínu er betri en þúsund aðrir sem eytt er á öðrum stað! Frekar vildi ég vera dyravörður í musteri Guðs míns, en búa í höllum óguðlegra. Því að Drottinn er okkur ljós og skjöldur. Vegsemd og náð veitir hann. Hann neitar þeim ekki um nein gæði sem hlýða honum.

Drottinn hersveitanna, sæll er sá maður sem treystir þér.

Drottinn, þú hefur baðað land þetta blessun! Þú hefur snúið hlutunum Ísrael í hag og fyrirgefið syndir þjóðar þinnar, já, hulið þær allar! Reiði þína hefur þú líka dregið í hlé.

Dragðu okkur nær þér svo að við getum elskað þig heitar, að þú þurfir ekki að reiðast okkur á ný. (Eða mun reiði þín vara að eilífu, frá kynslóð til kynslóðar?) Lífgaðu okkur við, þjóð þína, svo að við getum aftur lofað þig. Leyfðu okkur að njóta elsku þinnar og gæsku, ó Guð, og veittu okkur hjálp þína.

Þegar Drottinn talar til þjóðar sinnar, hlusta ég vel, þegar hann ávarpar sinn útvalda lýð. Hann flytur okkur frið og velgengni þegar við snúum hjörtum okkar til hans. Vissulega njóta þeir hjálpar hans þeir sem

hlýða honum og heiðra hann. Velgengni og blessun hans mun breiðast yfir allt landið. Miskunn og sannleikur munu mætast, réttlæti og friður kyssast! Trúfestin eflist á jörðu og réttlætið brosir frá himni! Drottinn blessar landið og það ber margfalda uppskeru. Réttlæti og friður fylgir Drottni.

Drottinn, líttu til mín! Hlustaðu á bæn mína! Svaraðu mér því að ég er í nauðum staddur.

Bjargaðu mér frá dauða, því að ég tilheyri þér. Frelsaðu mig, því að ég treysti þér og hlýði. Miskunna mér, Drottinn. Ég mæni til þín og vona á þig liðlangan daginn. Drottinn, leyfðu mér að gleðjast því að ég tilbið þig einan. Drottinn, þú ert mildur og góður og fús að fyrirgefa, gæskuríkur við alla sem ákalla þig.

Heyr þú bæn mína Drottinn, því að ég ákalla þig í neyð minni. Þegar ég er í vanda staddur hrópa ég til þín því að þú hjálpar mér.

Enginn hinna heiðnu guða stenst samjöfnuð við þig! Þín verk eru engu lík! Þjóðirnar – þú skapaðir þær allar – munu koma og lúta þér. Þær munu lofa þitt háa og heilaga nafn því að þú ert mikill og gerir furðuverk. Þú einn ert Guð!

Sýndu mér, Drottinn, hvert þú vilt senda mig og þangað mun ég fara, því það er vegur sannleikans. Ó, að ég gæti tignað þig af heilu hjarta og hreinni samvisku! Ég lofa þig Drottinn Guð minn af öllu hjarta. Ég vil vegsama nafn þitt að eilífu. Mikill er kærleikur þinn! Þú ert mér alltaf svo góður! Þú frelsaðir mig úr djúpi heljar.

Ofstopamenn rísa gegn mér. Guðlaus illmenni vilja ryðja mér burt. En þú, Drottinn, ert miskunnsamur Guð, seinn til reiði, langlyndur og trúr. Líttu til mín í náð og styrktu mig. Ég er þjónn þinn, frelsaðu mig. Gefðu mér tákn um að þú elskir mig. Þegar óvinir mínir sjá það, munu þeir blygðast sín því að þú hjálpar mér og huggar mig.

Hátt á hinu heilaga fjalli, stendur Jerúsalem, borg Guðs – borgin sem hann elskar öllum borgum framar.

Vel er um þig talað, þú borg Guðs! Ef ég í vinahópi minnist á Egyptaland eða Babýlon, Filisteu eða Týrus eða hið fjarlæga Bláland, þá hrósa þeir sér sem fæddir eru á þessum stöðum. En mestur heiður fylgir Jerúsalem! Hún er móðirin og gott er að vera fæddur þar! Hann, hinn hæsti Guð, mun sjálfur vernda hana.

Þegar Drottinn lítur yfir þjóðskrárnar, mun hann merkja við þá sem hér eru fæddir!

Á hátíðum og tyllidögum munu menn syngja: „Jerúsalem, uppsprettur lífs míns eru í þér!“

Drottinn, þú Guð minn og hjálpari minn, ég ákalla þig um daga og nætur. Svaraðu bænum mínum! Hlustaðu á hróp mitt, því að ég er

altekinn ótta og finn dauðann nálgast. „Líf hans er að fjara út,“ segja sumir, „það er vonlaust með hann.“ Ég er einn og yfirgefinn og bíð þess eins að deyja, rétt eins og þeir sem falla á vígvellinum.

Þú hefur varpað mér niður í myrkradjúp. Reiði þín hefur þrýst mér niður, hver holskeflan á fætur annarri kaffærir mig. Vinir mínir sneru við mér bakinu og eru horfnir – það var af þínum völdum. Ég er innikróaður, sé enga undankomuleið. Augu mín eru blinduð af tárum. Daglega kalla ég eftir hjálp þinni. Ó, Drottinn, ég lyfti höndum í bæn um náð!

Gerðu kraftaverk svo að ég deyi ekki, því hvað gagnar mér hjálp þín ef ég ligg kaldur í gröfinni? Þá get ég ekki lofað þig! Geta hinir látnu vegsamað gæsku þína? Syngja þeir um trúfesti þína?! Getur myrkrið borið vitni um máttarverk þín? Hvernig eiga þeir sem búa í landi gleymskunnar að tala um hjálp þína?

Ó, Drottinn, dag eftir dag bið ég fyrir lífi mínu. Drottinn, hvers vegna hefur þú útskúfað mér? Af hverju hefur þú snúið þér burt frá mér og litið í aðra átt? Allt frá æsku hef ég átt erfiða ævi og oft staðið andspænis dauðanum. Ég er magnþrota gagnvart örlögum þeim sem þú hefur búið mér. Heift þín og reiði hefur lamað mig. Þessi skelfing þín hefur næstum gert út af við mig. Alla daga hvolfist hún yfir mig. Ástvinir, félagar og kunningjar – öll eru þau farin. Ég sit hér einn í myrkri.

Ég vil syngja um miskunn Drottins að eilífu! Ungir sem gamlir skulu fá að heyra um trúfesti þína. Elska þín og náð vara að eilífu og trúfesti þín stendur óhögguð eins og himninninn.

Svo segir Drottinn Guð: „Ég hef gert sáttmála við Davíð, minn útvalda þjón. Ég hef unnið þann eið, að afkomendur hans skuli sitja á konungsstóli héðan í frá og að eilífu!“

Himinninn lofi máttarverk þín, Drottinn og herskarar englanna vegsami trúfesti þína. Því að hver á himnum kemst í samjöfnuð við Guð? Hinn mesti meðal englanna, hver er hann við hlið Drottins?! Hinir voldugu englar nálgast hann með ótta og virðingu. Hann er ægilegur í þeirra augum. Drottinn, þú konungur hinna himnesku hersveita, enginn kemst í samjöfnuð við þig! Trúfestin er einkenni þitt!

Þú hefur hemil á ofstopa hafsins, stöðvar óveðursöldur. Með einu orði lægir þú þær. Þú rotaðir skrímslið, það lá marflatt – og tvístraðir óvinum þínum með undramætti. Himinninn og jörðin, allt er það þitt. Þú skapaðir það. Þú skapaðir norðrið og suðrið líka. Tabor og Hermon kætast, hin háu fjöll, sem hönd þín gjörði. Mikill er máttur þinn! Hægri hönd þín er upphafin í mætti og dýrð!

Tvær eru undirstöður hásætis þíns: Réttvísi og réttlæti, og miskunn og trúfesti eru fylgdarsveinar þínir. Sælir eru þeir sem heyra fagnaðarópið – þeir sem ganga í ljósinu sem stafar frá Drottni. Þín vegna gleðjast

þeir alla daga og fagna yfir þínum réttlátu verkum. Þú ert styrkur þeirra. Þetta er undursamlegt! Já, við hressumst og gleðjumst því við vitum að þú hefur velþóknun á okkur! Sjálfur Drottinn er okkar vörn og hann, hinn heilagi í Ísrael – sjálfur Guð – hefur gefið okkur konung.

Þú talaðir við spámann þinn í sýn og sagðir: „Ég hef fundið rétta manninn meðal fólksins, hann skal verða konungur! Það er Davíð, þjónn minn! Ég hef smurt hann minni heilögu olíu.

Ég vil veita honum kraft og styrkja hann á göngunni. Óvinir hans skulu ekki fella hann, né illmennin kúga hann. Ég mun láta hann sjá er ég eyði óvinum hans og þurrka út hatursmenn hans.

Ég mun stöðugt vernda hann og blessa og umvefja hann elsku minni. Mín vegna mun hann verða mikill. Ríki hans mun ná frá Miðjarðarhafi til Evfratfljóts. Hann mun segja við mig: „Þú ert faðir minn, Guð minn, klettur hjálpræðis míns.“

Ég mun líta á hann sem frumgetinn son minn og gera hann fremstan meðal konunga jarðarinnar. Ég mun elska hann að eilífu og vera honum góður. Ég mun halda sáttmála minn við hann að eilífu. Hann mun aldrei skorta erfingja og hásæti hans mun standa um eilífð eins og himinninn. Ef afkomendur hans hafna lögmáli mínu og óhlýðnast mér, þá mun ég hegna þeim, en aldrei mun ég þó hætta að miskunna þeim, né bregðast loforði mínu. Nei, sáttmála minn mun ég alls ekki rjúfa. Ekkert orða minna tek ég aftur. Ég hef heitið Davíð því (og hinn heilagi Guð talar sannleika) að konungsætt hans mun vara um aldir alda, já rétt eins og sólin! Konungdómur hans skal standa að eilífu eins og tunglið, – trúfasta vitnið á himninum!“

En, – hvers vegna hefur þú þá útskúfað mér?! Hafnað þeim sem þú valdir til konungs? Hefur þú rofið sáttmálann við hann? Þú sem kastaðir kórónu hans í skítinn! Múra hans hefur þú brotið og rifið niður varnarvirkin. Allir vegfarendur ræna hann. Hann er til háðungar nágrönnum sínum. Þú magnaðir óvini hans gegn honum, og nú kætast þeir! Þú slóst sverð hans til jarðar og neitaðir honum um hjálp í bardaganum. Þú hefur bundið enda á vegsemd hans og hrint hásæti hans um koll. Hann lítur út sem öldungur þótt ungur sé, og það er af þínum völdum. Þú hefur hulið hann skömm.

Ó, Drottinn, hve lengi á þetta ástand að vara? Ætlar þú að fela þig fyrir mér að eilífu? Hve lengi á reiði þín að brenna?

Mundu hve mannsævin er stutt og að verk okkar flestra eru hégómleg og smá. Enginn maður lifir endalaust. Öll deyjum við að lokum. Og hver getur stigið upp úr gröf sinni?

Drottinn, hvar er nú kærleikur þinn til mín? Hvar er gæskan sem þú lofaðir Davíð með eiði? Veistu það, Drottinn, að öll þjóðin hæðist að mér! Óvinir þínir spotta mig, manninn sem þú útvaldir til konungs.

En þrátt fyrir allt og allt, sé Drottinn lofaður um eilífð! Amen, amen.
Bæn guðsmannsins Móse.

Drottinn, þú hefur verið okkur athvarf frá kynslóð til kynslóðar. Áður en þú skapaðir fjöllin og jörðin varð til, varst þú, ó Guð – þú átt þér hvorki upphaf né endi! Þú talar – og maðurinn verður aftur að dufti. Þúsund ár eru eins og einn dagur fyrir þér, eins og klukkustund! Við berumst með straumi tímans og hverfum líkt og í draumi. Við erum eins og grasið sem grær að morgni en skrælnar að kvöldi, visnar og deyr. Við föllum fyrir reiði þinni og hnígum fyrir bræði þinni. Þú hefur breitt úr syndum okkar frammi fyrir þér – einnig hinum leyndu syndum – engin þeirra er þér hulin. Reiði þín er enginn leikur. Er að undra þótt ævin sé erfið og dagarnir líði sem andvarp.

Ævi okkar er sjötíu ár og þegar best lætur áttatíu ár. En jafnvel bestu árin eru full af mæðu og hégóma. Þau eru horfin áður en varir og við á bak og burt! Hver þekkir ógnir reiði þinnar, og hvert okkar óttast þig eins og ber?

Kenndu okkur að telja alla okkar daga og skilja hve ævin er stutt. Gefðu að við fáum notað hana til góðs.

Ó, Drottinn, hve lengi er þess að bíða að þú dragir reiði þína í hlé og blessir okkur á nýjan leik? Miskunna okkur á hverjum morgni að við megum gleðjast hvern einasta dag. Já, gefðu okkur gleði í stað armæðu liðinna daga. Leyfðu okkur aftur að reyna máttarverk þín svo að börn okkar sjái dýrð þína eins og við forðum.

Náð Drottins Guðs sé með okkur. Hann veiti okkur gæfu og gengi.

Sæll er sá sem nýtur verndar hins hæsta og hvílir í skjóli hins almáttuga, sá sem getur sagt við Drottin: „Þú ert skjól mitt og vörn! Þú ert minn Guð, ég treysti þér!“

Hann frelsar þig úr snörunni og bjargar þér undan plágunni. Hann mun skýla þér undir vængjum sínum. Þar muntu finna öruggt skjól! Hann hefur lofað að vernda þig og frelsa. Nú þarftu ekki lengur að óttast ógnir myrkursins, né örina sem þýtur að morgni. Heldur ekki drepsótt næturinnar né skelfingu um hábjartan dag.

Þótt þúsund falli mér við hlið og tíu þúsund mér til hægri handar, þá mun hið illa ekki ná til mín. Ég mun horfa á þegar óguðlegum er refsað en sjálfur vera óhultur, því að Drottinn er skjól mitt! Ég hef valið hinn hæsta Guð mér til varnar. Hvernig ætti þá ógæfa að yfirbuga mig eða plága að nálgast hús mitt? Eins skipar hann englum sínum að vernda þig, hvar sem þú ert. Þeir munu styðja þig á göngunni og forða þér frá

hrösun. Þótt þú mætir ljóni eða snák, þá er ekkert að óttast – þú munt jafnvel troða þau fótum!

Hefur Drottinn ekki sagt: „Vegna þess að þú elskar mig, mun ég frelsa þig. Ég bjarga þér af því að þú þekkir mig og veist að mér er óhætt að treysta. Þegar þú kallar á mig, svara ég þér. Ég er með þér á hættustund, frelsa þig og held uppi heiðri þínum. Ég mun gefa þér langa og góða ævi og láta þig sjá hjálpræði mitt.“

Gott er að þakka Drottni og lofsyngja Guði hinum hæsta. Á hverjum morgni segi ég við Drottin: „Þökk sé þér fyrir miskunn þína!“ Og á kvöldin fagna ég yfir trúfesti hans. Syngið honum lof og leikið undir á hörpu og gígju. Drottinn, mikið ertu mér góður. Ég syng af gleði! – Er nokkur hissa á því?

Ó, Drottinn, mikil eru máttarverk þín! Þeir einir sem ekki nenna að hugsa, fara þeirra á mis. Heimskingjarnir skilja ekki að hinir óguðlegu – sem í bili virðast hafa það gott – munu afmáðir að eilífu. En Drottinn, þú lifir að eilífu, hátt upphafinn á himnum, meðan óvinir þínir – illgjörðamennirnir – tvístrast.

Ég finn styrk og kraft, en Drottinn, allt er það þér að þakka! Blessun þín hefur endurnært mig. Ég heyrði dóminn yfir óvinum mínum og sá þegar þeim var eytt. En hinir réttlátu munu blómgast líkt og ávaxtatré, já vaxa eins og sedrustrén í Líbanon.

Því að þeir eru gróðursettir í garði Drottins og njóta umhyggju hans. Jafnvel á elliárunum bera þeir ávöxt og eru sem laufguð tré. Þeir bera vitni um réttlæti Drottins, að hann er skjól og vernd og allt sem hann gerir er gott!

Drottinn er konungur! Hann er íklæddur mætti og dýrð. Heimurinn allur er hásæti hans. Ó, Drottinn, þú hefur ríkt frá örófi alda. Brimöldur hafsins boða dýrð þína. En þú ert meiri en voldugar öldur sem brotna við strendur úthafanna! Skipunum þínum fær enginn breytt og heilagleiki er einkenni húss þíns að eilífu.

Drottinn, þú ert Guð hefndarinnar – sá Guð sem réttir hlut þeirra sem ranglæti eru beittir. Láttu dýrð þína birtast. Rís upp, þú dómari jarðar. Refsaðu ofstopamönnum fyrir illverk þeirra. Drottinn, hve lengi eiga óguðlegir að hrósa sigri? Þeir eru að springa af monti! Hlustaðu á grobbið í þeim! Drottinn, líttu á hvernig þeir kúga þjóð þína og kvelja fólkið sem þú elskar. Þeir myrða ekkjur og munaðarleysingja og líka útlendinga sem hér hafa sest að. „Drottinn sér þetta ekki,“ segja þeir, „hann lætur sér fátt um finnast.“

Heimskingjar! Haldið þið að Guð sé blindur og heyrnarlaus, hann sem skapar bæði augu og eyru! Hann refsar þjóðunum – og nú er komið

að ykkur. Enginn hlutur er honum hulinn. Eins og hann viti ekki hvað þið hafið gert!

Drottinn þekkir skammsýni og hégómleika mannanna og því agar hann okkur til góðs. Það gerir hann til þess að við göngum á hans vegum og gefumst ekki upp í mótlæti. Drottinn afneitar ekki lýð sínum né yfirgefur þjóð sína. Dómar hans eru réttlátir og fylgjendur hans fagna af hreinu hjarta.

Hver vill vernda mig fyrir illgjörðamönnum? Hver vill vera skjöldur minn? Án Drottins væri ég dauðans matur. Ég æpti: „Drottinn, ég er að hrapa!“ og af gæsku sinni frelsaði hann mig. Drottinn, þegar efasemdir ásækja mig og hjarta mitt er fullt af angist, þá gefðu mér frið þinn og endurnýjaðu gleði mína.

Vilt þú vernda og viðhalda spilltri valdsstjórn sem hallar réttlætinu? Leyfir þú slíkt? Hefur þú þóknun á þeim sem dæma saklausa til dauða? Nei! Drottinn, Guð minn, er vígi mitt, kletturinn þar sem ég leita skjóls. Guð lætur syndir óguðlegra koma þeim sjálfum í koll. Illverk þeirra verða þeim að falli.

Komið! Við skulum lofsyngja Drottni! Hrópum gleðióp til heiðurs kletti hjálpræðisins!

Komum fram fyrir hann með þakkargjörð, syngjum honum lofgjörðarsálm. Því að Drottinn er mikill Guð og æðri öllum sem menn kalla guði. Hann hefur upphugsað djúp jarðar og hannað hin hæstu fjöll. Hann gerði hafið og myndaði þurrlendið, allt er hans! Komið! Föllum fram fyrir Drottni, skapara okkar, því að hann er okkar Guð. Við erum hjörðin hans og hann er hirðir okkar. Ó, að þið vilduð heyra kall hans í dag og koma til hans.

Forherðið ekki hjörtu ykkar eins og Ísraelsmenn gerðu hjá Meriba og Massa í eyðimörkinni. Þar drógu feður ykkar orð mín í efa – sömu menn og sáu mig gera mörg kraftaverk. Þeir freistuðu mín, kvörtuðu og reyndu á þolinmæði mína. „Í fjörutíu ár hafði ég viðbjóð á þessari kynslóð,“ segir Drottinn Guð. „Hjörtu þeirra allra voru langt í burtu frá mér og ekki vildu þeir halda lög mín. Þá hét ég því að þeir skyldu aldrei komast inn í fyrirheitna landið, staðinn sem ég hafði ætlað þeim til hvíldar.“

Syngið Drottni nýjan söng! Syngið þann söng um alla jörðina! Syngið um velgjörðir hans, lofið nafn hans. Kunngerið hjálpráð hans dag eftir dag.

Segið frá dýrð hans meðal þjóðanna, – allra þjóða. Kunngerið öllum dásemdarverk hans. Því að Drottinn er mikill og mjög vegsamlegur. Hann einn er sá Guð sem rétt er að tilbiðja. Þjóðirnar tilbiðja falsguði eina, en okkar Guð hefur skapað himininn! Hann er umvafinn heiðri og dýrð, styrkur og fegurð fylla musteri hans.

Þið kynkvíslir jarðar, játið Drottni heiður og dýrð.

Heiðrið hann eins og skyldugt er! Berið fram fórnina og tilbiðjið hann. Tilbiðjið Drottin í heilagleik og heiðri. Allur heimurinn skjálfi fyrir augliti hans. Kunngjörið þjóðunum að Drottinn er konungur. Hann ríkir yfir alheimi. Hann er skapari jarðar og mun dæma allar þjóðir með réttvísi.

Himnarnir gleðjist og jörðin kætist og brimgnýr hafsins boði tign hans og mátt. Ávöxtur jarðar vitnar um dýrð hans og þytur trjánna lofar hann. Því að Drottinn mun dæma heiminn með réttvísi og þjóðirnar eftir trúfesti sinni!

Drottinn er konungur! Allur heimurinn gleðjist! Fagnið þið eyjar við ysta haf!

Tignarleg ský umlykja hann. Réttlæti og réttvísi eru undirstöður hásætis hans. Eldur gengur út frá honum og eyðir öllum óvinum hans. Elding hans leiftrar og lýsir upp jörðina. Heimurinn skelfur af ótta. Fjöllin bráðna eins og vax fyrir Drottni. Himnarnir kunngera réttlæti hans og allar þjóðir sjá dýrð hans.

Allir skurðgoðadýrkendur verða til skammar – þeir sem stæra sig af falsguðum – því að allir slíkir guðir verða að beygja sig fyrir Drottni. Jerúsalem og borgirnar í Júda hafa heyrt af réttvísi þinni, Drottinn, og fagna, því að þú ríkir með reisn yfir allri jörðinni og ert hátt yfir alla aðra guði hafinn.

Drottinn elskar þá sem hata hið illa. Hann verndar líf fylgjenda sinna og frelsar þá undan óguðlegum. Ljós skal lýsa hinum réttlátu og gleði hlotnast hinum góðu. Allir réttlátir fagni fyrir Drottni og vegsami hans heilaga nafn.

Syngið nýjan söng fyrir Drottin því að hann hefur unnið dásamlegt verk! Hann er sigursæll í mætti sínum og heilagleika.

Hann hefur tilkynnt sigur sinn – birt þjóðunum réttlæti sitt. Hann hefur miskunnað lýð sínum, haldið loforð sín til Ísrael. Allur heimurinn sá er Guð bjargaði þjóð sinni. Þess vegna hefja löndin fagnaðarsöng, syngja og lofa hann af öllu hjarta.

Syngið Drottni við undirleik hörpu. Blásið í lúðra og básúnur gjalli! Hljómsveitin spili lofgjörðarlag. Hyllið Drottin, konunginn! Hafið drynji og lofi Drottin! Jörðin og íbúar hennar reki upp fagnaðaróp!

Fossarnir klappi lof í lófa og klettarnir syngi gleðisöng, því að Drottinn mun dæma heiminn í réttlæti sínu og af réttvísi.

Drottinn er konungur! Þjóðirnar skjálfi! Hásæti hans stendur miklu ofar englunum. Jörðin nötri í óttablandinni virðingu.

Drottinn ríkir með hátign á Síon, æðri öllum konungum á jörðu. Þeir tigni hans háa og heilaga nafn!

Drottinn er voldugur konungur. Hann elskar réttlæti. Réttvísi og heiðarleiki einkenna stjórnarfar hans. Þannig ríkir hann í Ísrael. Vegsamið Drottin, hinn heilaga Guð! Föllum fram við fótskör hans.

Móse og Aron voru prestar hans og Samúel spámaður hans. Þeir báðu til Drottins og hann bænheyrði þá. Úr skýstólpa talaði hann við þá, þeir hlustuðu og hlýddu fyrirmælum hans. Ó, Drottinn, þú ert okkar Guð! Þú svaraðir þeim og fyrirgafst syndir þeirra.

Tignið Drottin Guð! Tilbiðjið hann í Jerúsalem á fjallinu helga. Hann er heilagur.

Öll veröldin fagni fyrir Drottni! Þjónið Drottni með gleði, gangið fram fyrir hann með fagnaðarsöng!

Reynið að skilja hvað í því felst að Drottinn er Guð. Við erum handaverk hans! Fólkið sem hann leiðir.

Gangið inn um hlið hans með þakkargjörð, í forgarða hans með lofsöng. Þakkið honum, lofið nafn hans. Því að Drottinn er góður! Miskunn hans varir að eilífu og trúfesti hans frá kynslóð til kynslóðar.

Ég vil syngja um réttlætið og miskunnsemina. Ég vil lofsyngja þér, ó Guð!

Ég, konungurinn, vil kappkosta að lifa heiðarlega og ganga um heimili mitt í grandvarleik – hjálpaðu mér til þess!

Gefðu mér að forðast allt sem er gróft og ljótt – að fyrirlíta hið illa. Já, ég vil ekki vera sjálfselskur og vondur. Ég umber ekki þá sem baktala nágranna sinn, og hroka og dramb mun ég ekki þola. Ég leita uppi réttláta menn í landinu og kalla þá til starfa, að þeir búi hjá mér, – þeir einir sem grandvarir eru. Svikara og lygara þoli ég ekki í mínum húsum. Ég þagga niður í illmennunum í landinu og útrými úr borginni öllum óguðlegum.

Drottinn, heyrðu bæn mína! Hlustaðu á ákall mitt! Snúðu ekki baki við mér á ógæfutímum. Hneigðu eyra þitt að mér og svaraðu mér fljótt. Ævi mín líður svo hratt, dagarnir fljúga hver af öðrum. Heilsan er búin, hjartað er sjúkt – ég er eins og visið strá. Maturinn er bragðlaus, ég er hættur að finna bragð. Ég er ekkert nema skinn og bein. Ég er líkastur pelikan í eyðimörk eða uglu í húsarúst. Ég ligg andvaka og styn eins og einmana fugl á þaki.

Óvinir mínir hæða mig og spotta dag eftir dag. Fæða mín er aska, ekki brauð, og drykkur minn blandast tárum mínum. Þú ert mér reiður Drottinn og hefur varpað mér burt frá þér.

Líf mitt líður burt eins og kvöldskuggi. Ég visna eins og gras en þú Drottinn ríkir í dýrð þinni að eilífu. Þinn orðstír mun lifa frá kynslóð til kynslóðar.

Ég veit að þú munt koma og vægja Jerúsalem. – Gerðu það núna! – Efndu loforð þitt um hjálp. Því að þjóð þín elskar hvern stein í múr hennar og jafnvel rykið á strætum hennar.

Þjóðirnar og konungar þeirra skjálfi fyrir Drottni og hans miklu dýrð, því að Drottinn mun endurreisa Jerúsalem og birtast þar í dýrð! Hann hlustar á bænir fátæklinganna, gefur gaum að beiðni þeirra.

Þetta hef ég skráð til þess að komandi kynslóðir lofi Drottin fyrir öll hans verk. Fólk sem enn hefur ekki séð dagsins ljós mun vegsama hann. Segið þeim að Drottinn leit niður frá musteri sínu á himnum. Hann heyrði stunur þjóðar sinnar í ánauðinni – hún var dauðans matur – og hann frelsaði hana!

Þess vegna streyma þúsundir til musteris hans í Jerúsalem og lofa hann og vegsama um alla borgina. Konungar jarðarinnar eru í þeim hópi.

Hann hefur tekið frá mér lífskraftinn og stytt ævi mína.

En ég hrópaði til hans: „Þú, Guð sem lifir að eilífu, láttu mig ekki deyja fyrir aldur fram! Í upphafi lagðir þú undirstöður jarðarinnar og himnarnir eru verk handa þinna. Þau munu hverfa en þú ert að eilífu. Þau fyrnast, líkt og slitin föt sem lögð eru til hliðar. En þú ert hinn sami og ár þín taka aldrei enda.

En afkomendur okkar munu lifa og þú munt varðveita þá, kynslóð fram af kynslóð.“

Ég vil lofa Guð af öllu hjarta. Ég vil vegsama Drottin og minnast allra velgjörða hans við mig. Hann fyrirgefur syndir mínar. Hann læknar mig. Hann frelsar mig frá dauða. Hann umlykur mig náð og miskunn. Hann hleður á mig gjöfum! Hann endurnýjar lífsþrótt minn og gerir mig sterkan sem örn. Hann réttir hlut þeirra sem misrétti þola. Hann opinberaði Móse vilja sinn og hver hann væri og einnig þjóð sinni Ísrael.

Hann er miskunnsamur og mildur við þá sem eiga það ekki skilið. Hann er seinn til reiði og fullur náðar og kærleika.

Hann er ekki langrækinn né eilíflega reiður. Hann hefur ekki refsað okkur fyrir syndir okkar eins og sanngjarnt var því að miskunn hans við þá sem óttast hann og heiðra, er eins há og himinninn er yfir jörðinni. Hann fleygði burt syndum okkar og það langt, já, eins langt og austrið er frá vestrinu! Eins og faðir miskunnar börnum sínum, eins hefur Drottinn miskunnað þeim sem óttast hann, því hann veit að við erum bara dauðlegir menn og að ævi okkar er stutt og líður hratt. Við erum eins og jurt sem vex og blómgast en skrælnar fyrr en varir í brennheitum vindinum, deyr og gleymist.

En miskunn Drottins endist að eilífu fyrir þá sem reiða sig á orð hans og óttast hann. Og hjálpræði hans nær til barnabarnanna ef við höldum sáttmála hans og hlýðum boðum hans.

Drottinn hefur reist sér hásæti á himnum og þaðan stjórnar hann heiminum. Lofið Drottin, þið voldugu englar sem framkvæmið skipanir hans og takið við fyrirmælum hans. Lofið Drottin, þið hersveitir englanna sem framfylgið vilja hans.

Öll verk Drottins, um víða veröld, lofa hann! Einnig ég vil lofa hann!

Ég lofa Drottin! Drottinn, þú Guð minn, þú ert undursamlegur! Þú ert íklæddur hátign og dýrð og umlukinn ljósi! Þú þandir út himininn eins og dúk og dreifðir um hann stjörnunum. Þú mótaðir þurrlendið og rýmdir fyrir hafinu. Þú gerðir ský að vagni þínum og ferð um á vængjum vindarins. Englarnir eru erindrekar þínir og eldslogar þjóna þér.

Undirstöður heimsins eru traustar, þær eru þitt verk, og þess vegna haggast hann ekki. Þú lést vatnsflóð ganga yfir jörðina og hylja fjöllin. Og þegar þú bauðst, safnaðist vatnið saman í höfunum, fjöllin risu og dalirnir urðu til. Þú settir sjónum sín ákveðnu mörk svo að hann skyldi aldrei aftur flæða yfir þurrlendið.

Þú settir lindir í dalina og lækir renna um fjöllin. Þeir eru dýrunum til drykkjar og þar svalar villiasninn þorsta sínum. Þar gera fuglar sér hreiður og söngur þeirra ómar frá trjánum. Hann sendir regn yfir fjöllin svo að jörðin ber sinn ávöxt. Safaríkt grasið vex að boði hans og er búfénu til fæðu. En maðurinn yrkir jörðina, ræktar ávexti, grænmeti og korn, einnig vín sér til gleði, olíu sem gerir andlitið gljáandi og brauð sem gefur kraft. Drottinn gróðursetti sedrustrén í Líbanon, há og tignarleg, og þar byggja fuglarnir sér hreiður, en storkurinn velur kýprustréð til bústaðar. Steingeiturnar kjósa hin háu fjöll, en stökkhérarnir finna sér stað í klettum.

Tunglið settir þú til að afmarka mánuði, en sólina til að skína um daga. Myrkur og nótt eru frá þér komin, þá fara skógardýrin á kreik. Þá öskra ljónin eftir bráð og heimta æti sitt af Guði. Þegar sólin rís draga þau sig í hlé og leggjast í fylgsni sín, en mennirnir ganga út til starfa og vinna allt til kvölds. Drottinn, hvílík fjölbreytni í öllu því sem þú hefur skapað! Allt á það upphaf sitt í vísdómi þínum! Jörðin er full af því sem þú hefur gert!

Framundan mér teygir sig blikandi haf, iðandi af alls konar lífi! Og sjá! Þarna eru skipin! Og þarna hvalirnir! – þeir leika á alls oddi! Allar skepnur vona á þig, að þú gefir þeim fæðu þeirra á réttum tíma. Þú mætir þörfum þeirra og þau mettast ríkulega af gæðum þínum.

En snúir þú við þeim bakinu er úti um þau. Þegar þú ákveður, deyja þau og verða að mold, en þú sendir líka út anda þinn og vekur nýtt líf á jörðinni.

Lof sé Guði að eilífu! Drottinn gleðst yfir verkum sínum!

Þegar hann lítur á jörðina, skelfur hún og eldfjöllin gjósa við snertingu fingra hans.

Ég vil lofsyngja Drottni svo lengi sem ég lifi, vegsama Guð á meðan ég er til! Ó, að ljóð þetta mætti gleðja hann, því að Drottinn er gleði mín og fögnuður.

Ó, að misgjörðarmenn hyrfu af jörðinni og að óguðlegir yrðu ekki framar til. En Drottin vil ég vegsama að eilífu! Hallelúja!

Þakkið Drottni fyrir öll hans undursamlegu verk og segið frá þeim meðal þjóðanna. Syngið fyrir hann, leikið fyrir hann og segið öllum frá máttarverkum hans. Lofið og vegsamið hans heilaga nafn. Þið sem tilbiðjið Drottin, fagnið!

Leitið hans og máttar hans, og keppið eftir að kynnast honum!

Minnist dásemdarverkanna sem hann vann fyrir okkur, sína útvöldu þjóð, afkomendur Abrahams og Jakobs, þjóna hans. Munið þið hvernig hann útrýmdi óvinum okkar? Hann er Drottinn, Guð okkar. Elska hans blasir við hvar sem er í landinu. Þótt þúsund kynslóðir líði, þá gleymir hann ekki loforði sínu, sáttmála sínum við Abraham og Ísak. Þennan sáttmála endurnýjaði hann við Jakob. Þetta er hans eilífi sáttmáli við Ísrael: „Ég mun gefa ykkur Kanaansland að erfð.“ Þetta sagði hann meðan þeir voru enn fámennir, já mjög fáir, og bjuggu sem útlendingar í landinu. Síðar dreifðust þeir meðal þjóðanna og hröktust úr einu landinu í annað. Samt leyfði hann engum að kúga þá og refsaði konungum sem það reyndu. „Snertið ekki við mínum útvöldu og gerið spámönnum mínum ekkert mein.“ sagði hann.

Og hann lét hungursneyð koma yfir Kanaansland og allur matur gekk til þurrðar. Þá sendi hann Jósef í ánauð til Egyptalands, þjóð sinni til bjargar. Þeir hlekkjuðu hann og þjáðu, en Guð lét hann þola eldraunina og batt að lokum enda á fangavist hans. Og faraó sendi eftir Jósef og lét hann lausan, og setti hann svo yfir allar eigur sínar. Þá hafði Jósef vald til að fangelsa höfðingja og segja ráðgjöfum konungs til.

Síðar kom Jakob (Ísrael) til Egyptalands og settist þar að með sonum sínum. Þau ár fjölgaði Ísrael mjög, já svo mjög að þeir urðu fjölmennari en Egyptar, sem réðu landinu. En Guð sneri hjörtum Egypta gegn Ísrael, þeir hötuðu þá og hnepptu í þrældóm.

Þá útvaldi Guð Móse sem fulltrúa sinn og Aron honum til hjálpar. Hann gjörði tákn meðal Egypta og vakti þannig ótta hjá þeim. Þeir fóru að

skipun Drottins og hann sendi myrkur yfir landið, breytti ám og vötnum í blóð svo að fiskurinn dó.

Þá kom flóðbylgja af froskum – þeir voru um allt, jafnvel í svefnherbergi konungs! Að skipun Móse fylltist landið af mývargi og flugum. Í stað regns dundi banvænt hagl yfir landið og eldingar skelfdu íbúana. Vínviður þeirra og fíkjutré drápust, féllu brotin til jarðar. Þá bauð hann engisprettum að naga allan grænan gróður og eyðileggja uppskeruna, – hvílík plága! Þá deyddi hann frumburðina, – elsta barn í hverri egypskri fjölskyldu – þar fór framtíðarvonin. Og Drottinn leiddi sitt fólk heilu og höldnu út úr Egyptalandi, hlaðið gulli og silfri. Ekkert þeirra var veikt eða vanmáttugt. Og Egyptar voru því fegnastir þegar Ísraelsmenn héldu á brott, því að þeir óttuðust þá.

Um daga breiddi Guð út ský og hlífði þeim gegn brennheitri sólinni og um nætur lýsti hann þeim leiðina með eldstólpa. Þeir báðu um kjöt og hann sendi þeim lynghænsni og brauð gaf hann þeim – manna, brauð frá himni. Hann opnaði klettinn og vatnið spratt fram og varð að læk í eyðimörkinni. Hann minntist loforðs síns til Abrahams, þjóns síns, og leiddi sitt útvalda fólk fagnandi út úr Egyptalandi. Og hann gaf þeim lönd heiðingjanna, sem stóðu í fullum blóma með þroskaða uppskeru og þeir átu það sem aðrir höfðu sáð til. Allt skyldi þetta hvetja Ísrael til trúfesti og hlýðni við lög Drottins.

Hallelúja!

Hallelúja! Drottinn, þökk sé þér því að þú ert góður! Elska þín varir að eilífu. Hver getur talið upp öll máttarverk Guðs og hver getur lofað hann eins og rétt er og skylt? Enginn!

Sæll er sá réttláti sem gerir nágrönnum sínum gott.

Drottinn, þegar þú blessar og bjargar fólki þínu, minnstu þá einnig mín. Gefðu mér hlut í velgengni þinna útvöldu, að fá að gleðjast með þeim og deila með þeim hjálp þinni.

Bæði við og feður okkar höfum margvíslega syndgað. Máttarverk þín í Egyptalandi mátu þeir lítils og fljótlega gleymdu þeir góðverkum þínum og risu gegn þér við hafið hið rauða. En samt frelsaðir þú þá, hélst uppi heiðri nafns þíns og sýndir mátt þinn. Þú klaufst hafið, lagðir þurran veg um botn þess og leiddir þá þar í gegn. Þannig frelsaðir þú þá frá óvinum þeirra. Síðan féll sjórinn aftur í farveg sinn og óvinir þeirra fórust – ekki einn komst af!

Þá loks trúðu þeir Drottni og sungu honum lofsöng.

En þeir voru fljótir að gleyma honum á ný! Þeir treystu ekki orðum hans en heimtuðu sífellt meira og meira og reyndu eins og þeir gátu á þolinmæði Guðs. Og hann lét að vilja þeirra, en þó ekki að öllu leyti. Þeir gerðu uppreisn gegn Móse og líka Aron, manninn sem Guð hafði valið til

prests. Þá opnaðist jörðin og gleypti Datan og flokk Abírams. Eldur féll af himni og eyddi illmennum þessum.

Þeir gerðu sér líkneski af nauti, sem étur gras, og tilbáðu það í stað hins dýrlega Guðs! Þannig óvirtu þeir Guð, frelsara sinn, sem gert hafði undur og tákn í Egyptalandi og við hafið rauða. Þess vegna áformaði Guð að eyða þeim öllum. En Móse, hans útvaldi þjónn, tók sér stöðu milli fólksins og Guðs og bað hann að láta af reiði sinni og tortíma þeim ekki.

Og ekki vildu þeir inn í fyrirheitna landið, þeir treystu ekki að Guð mundi vernda þá. Þeir kvörtuðu í tjöldum sínum og fyrirlitu skipun hans. Þá ákvað hann að láta þá deyja í eyðimörkinni, tvístra afkomendum þeirra meðal þjóðanna og herleiða þá til annarra landa. Og hjá Peór gengu forfeður okkar í lið með fylgjendum Baals og báru fram fórnir til dauðra skurðgoða. Það reitti Drottin til reiði og þess vegna braust út plága meðal þeirra. Hún hélst þar til Pínehas gekk fram og refsaði þeim sem henni höfðu valdið. Hans verður ætíð minnst fyrir það réttlætisverk.

Hjá Meríba reitti Ísrael Drottin aftur til reiði og olli Móse miklum vanda, – hann reiddist og talaði ógætileg orð. Og ekki útrýmdi Ísrael þjóðunum sem fyrir voru í landinu, eins og Guð hafði skipað þeim, heldur blönduðust þeir heiðingjunum og tóku upp ósiði þeirra. Þeir færðu skurðgoðum þeirra fórnir og leiddust burt frá Guði. Þeir fórnuðu jafnvel börnum sínum til illra anda – til hjáguða Kanverja – úthelltu saklausu blóði og vanhelguðu landið með morðum. Þeir saurguðust af illverkum þessum, því að með hjáguðadýrkun sinni rufu þeir trúnað við Guð. Vegna alls þessa reiddist Drottinn Ísrael, lýð sínum, og fékk viðbjóð á honum, og lét hann heiðnar þjóðir drottna yfir honum. Ísrael var stjórnað af óvinum sínum og þeir kúguðu hann.

Aftur og aftur leysti hann þá undan okinu, en þeir héldu áfram að óhlýðnast honum, uns syndir þeirra komu þeim á kné.

Samt bænheyrði hann þá og linaði þjáningar þeirra. Hann minntist loforðsins sem hann gaf þeim og aumkaðist yfir þá í elsku sinni, svo að jafnvel þeir sem kúguðu þá, sýndu þeim miskunn.

Ó, frelsaðu okkur, Drottinn Guð! Safnaðu okkur saman frá þjóðunum svo að við getum sameiginlega þakkað þér og lofað nafn þitt.

Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, frá eilífð til eilífðar. Og allt fólkið segi: „Amen!“ Hallelúja.

Þakkið Drottni, því að hann er góður og miskunn hans varir að eilífu. Hafi Drottinn frelsað þig, þá segðu frá því! Segðu öðrum frá því að hann hafi frelsað þig frá óvinum þínum.

Hann leiddi hina útlægu heim frá ystu endimörkum jarðarinnar. Þeir ráfuðu heimilislausir um eyðimörkina, hungraðir og þyrstir og að niðurlotum komnir. „Drottinn, hjálpaðu okkur!“ hrópuðu þeir, og hann

svaraði bæn þeirra! Hann leiddi þá í öruggt skjól, til byggilegrar borgar. Ó, að þetta fólk vildi nú lofa Drottin fyrir miskunn hans og öll hans dásamlegu verk, því að hann svalar þyrstri sál og mettar hungraðan gæðum.

Hverjir eru þessir sem sitja í myrkri og skugga dauðans, þjáðir af eymd og volæði? Þeir gerðu uppreisn gegn Drottni, fyrirlitu hann, hinn hæsta Guð. Þess vegna beygði hann þá með mæðu. Þeir hrösuðu og enginn gat hjálpað þeim á fætur. Þá hrópuðu þeir til Drottins í neyð sinni og hann bjargaði þeim! Hann leiddi þá út úr myrkri og skugga dauðans og braut fjötra þeirra. Þeir skulu lofa Drottin fyrir elsku hans og öll hans miskunnarverk! Því að hann mölvaði hlið dýflissunnar og braut sundur rimlana.

Sumir kölluðu yfir sig ógæfu með heimsku sinni. Loks bauð þeim við öllum mat. Þeir sáu ekkert framundan nema dauðann. Þá kölluðu þeir til Drottins í neyð sinni og hann bjargaði þeim úr angist þeirra, kom þeim á réttan veg. Hann sendi út orð sitt og læknaði þá, hreif þá frá dyrum dauðans. Ó, að menn þessir vildu lofa Drottin fyrir elsku hans og öll hans dásemdarverk! Þeir þakki honum heilshugar og kunngjöri verk hans með gleði.

Og svo eru þeir sem sigla um höfin, kaupmenn sem flytja vörur milli landa. Einnig þeir fá að reyna máttarverk Drottins. Hann kallar á storminn og lætur öldurnar rísa. Skipin sveiflast til himins og hverfa í öldudali – öllum um borð fellst hugur í neyðinni. Þeir ramba og skjögra eins og drukknir menn og vita ekki sitt rjúkandi ráð. Þá hrópa þeir til Drottins í neyð sinni og hann frelsar þá. Hann kyrrir bæði sjó og vind. Hvílík blessun að ná höfn og njóta lognsins! Ó, að þessir menn vildu þakka Drottni miskunn hans og öll hans dásemdarverk. Þeir lofi hann upphátt í söfnuðinum og í áheyrn leiðtoga Ísraels.

Hann þurrkar upp fljótin og gerir land óguðlegra að skorpinni saltsléttu. En hann kann líka að breyta auðninni í frjósama og vatnsríka vin. Þangað leiðir hann hungraða sem setjast þar að og byggja sér borgir, sá í akra, gróðursetja víngarða og afla afurða. Þannig blessar hann! Og þeir margfaldast stórum og fénaði þeirra fjölgar.

Sumir missa allt í ofsókn, þjáningu og sorg, því að Guð sendir hroka-fullum skömm og lætur tignarmenn ráfa um í rústum, en hann bjargar fátæklingum sem honum treysta, gefur þeim fjölda afkomenda og mikla hagsæld. Þetta sjá hinir guðhræddu og þeir gleðjast, meðan óguðlegir þegja í skömm.

Þú sem ert vitur, hugleiddu þetta! Hugsaðu um miskunn og kærleika Drottins.

Ó, Guð, nú vil ég lofa þig! Ég vil syngja og fagna frammi fyrir þér.

Vaknaðu, harpa og gígja! Við viljum bjóða morgunroðann velkominn með söng! Ég vil lofa þig um víða veröld, Drottinn, vegsama þig hjá hverri þjóð. Því að miskunn þín nær til skýjanna og trúfesti þín er ómælanleg! Láttu tign þína og mátt birtast og dýrð þína breiðast yfir jörðina. Hlustaðu á ákall vina þinna og bjargaðu þeim með krafti þínum, já, bænheyrðu þá.

Fögnum og gleðjumst því að við höfum fengið loforð frá Guði! Hann hefur lofað að gefa okkur Síkemland og Súkkótdal. „Ég á Gíleað, ég á Manasse og Efraím er hjálmurinn á höfði mínu. Júda er veldissproti minn en Móab og Edóm fyrirlít ég og yfir Filisteu æpi ég siguróp.“

Hver nema Guð getur veitt mér styrk til að sigrast á víggirtum borgum? Hver nema hann getur opnað mér leið inn í Edóm?

Drottinn, hefur þú útskúfað okkur? Hefur þú gert her okkar óvígan? Ó, veittu okkur lið gegn óvinum okkar, því að mannahjálp er gagnslaus. Með hjálp Guðs munum við vinna hetjudáð og hann mun gjörsigra óvini okkar.

Þú Guð sem ég lofa, vertu ekki þögull því að óguðlegir baktala mig og ljúga á mig sökum. Án saka hata þeir mig og ráðast á mig. Ég elska þá, en jafnvel meðan ég bið fyrir þeim, ofsækja þeir mig. Þeir gjalda gott með illu og ást mína með hatri.

Leyfðu þeim að finna hvernig mér líður! Leyfðu óvini mínum að þola sama óréttlæti og hann beitir mig – vera dæmdur af ranglátum dómara. Og þegar úrskurður fellur, lát hann þá verða honum til tjóns. Líttu á bænir hans eins og innantómt raus. Styttu æviár hans. Skipaðu annan í embætti hans. Börn hans verði föðurlaus og kona hans ekkja og rektu þau burt úr rústum heimilis þeirra. Lánardrottnarnir taki landareign hans og ókunnugir fái allt sem hann hafði aflað. Enginn sýni honum miskunn né aumki sig yfir föðurlausu börnin hans. Afkomendur hans verði afmáðir og ætt hans eins og hún leggur sig. Refsaðu fyrir syndir föður hans og móður og dragðu ekki af. Láttu misgjörðir hans aldrei falla í gleymsku, en minningu ættarinnar að engu verða.

Hann sýndi engum manni miskunn, en ofsótti nauðstadda og steypti aðþrengdum í dauðann. Hann formælti öðrum, bölvunin komi honum sjálfum í koll. Að blessa lét hann ógert, blessun sé því fjarri honum. Að bölva, það átti við hann, það var honum eðlilegt eins og að éta og drekka.

Formælingar hans bitni á honum sjálfum, hylji hann, eins og fötin sem hann er í og beltið um mitti hans. Þetta séu laun andstæðinga minna frá Drottni – þeirra sem ljúga á mig og hóta mér dauða.

En Drottinn, farðu með mig eins og barnið þitt! Eins og þann sem ber þitt eigið nafn. Frelsaðu mig Drottinn, vegna elsku þinnar.

Það hallar undan fæti, ég finn að dauðinn nálgast. Ég er hristur til jarðar eins og padda af ermi! Ég skelf í hnjánum – fastan var erfið, ég er ekkert nema skinn og bein. Ég er eins og minnisvarði um mistök og þegar menn sjá mig hrista þeir höfuðið.

Hjálpaðu mér Drottinn Guð minn! Frelsaðu mig sakir elsku þinnar og kærleika. Gerðu það svo að allir sjái, svo að enginn efist um að það var þitt verk, – þá mega þeir formæla mér ef þeir vilja, sama er mér, aðeins að þú blessir mig. Þá munu illráð þeirra gegn mér mistakast og ég ganga mína leið, glaður í bragði.

Ónýttu áform þeirra! Sveipaðu þá skömm! Þá mun ég ekki láta af að þakka Drottni, lofa hann í allra áheyrn. Því að hann er athvarf fátækra og þeirra sem líða skort. Hann frelsar þá undan óvinum þeirra.

Guð sagði við minn Drottin – við Krist: „Þú skalt ráða og ríkja mér við hlið. Ég mun sigra óvini þína og láta þá þjóna þér.“

Guð hefur reist þér hásæti í Jerúsalem og þaðan muntu drottna yfir óvinum þínum. Þegar konungsvald þitt verður lýðum ljóst, mun þjóð þín flýta sér á þinn fund og æskufólk þitt íklæðast helgum skrúða. Eins og döggin er ný á hverjum morgni, eins mun styrkur minn endurnýjast dag eftir dag. Guð hefur unnið mér eið – og hann iðrast þess ekki – að þú ert prestur að eilífu að hætti Melkísedeks. Guð er þér til hægri handar til að vernda þig. Þegar reiðidómur hans verður birtur mun hann fella marga konunga til jarðar. Hann mun refsa þjóðunum, lík þeirra munu liggja út um allt. Hann mun mölva höfuð þeirra. Á leiðinni drekkur hann úr lindinni við veginn og ber höfuðið hátt.

Hallelúja! Ég þakka Guði máttarverk hans, já, í áheyrn og augsýn allrar þjóðarinnar. Allir sem vilja, íhugi þetta ásamt mér. Því að máttarverkin lýsa mikilleika hans, hátign og eilífum kærleika.

Hver getur gleymt dásemdarverkum hans, miskunn hans? Hann annast þarfir þeirra sem honum treysta og gleymir ekki loforðum sínum. Hann sýndi mátt sinn er hann gaf þjóð sinni landið Ísrael – land sem margar þjóðir byggðu. Allt gerir hann af trúfesti og réttlæti og öll fyrirmæli hans eru áreiðanleg og góð, gefin í kærleika og af réttvísi – þau munu standa að eilífu. Hann hefur frelsað þjóð sína og gert við hana eilífan sáttmála. Heilagt og óttalegt er nafn Drottins.

Hvernig öðlast menn visku? Með því fyrst að óttast og heiðra Guð og síðan með því að halda lög hans. Lofað sé nafn hans að eilífu.

Dýrð sé Guði! Að trúa á Guð og treysta honum veitir ómælda blessun. Sæll er sá maður sem hefur unun af boðorðum hans.

Börn hans njóta hvarvetna heiðurs, því að góður arfur eflir göfugan mann. Sjálfur býr hann við auðlegð og góðverk hans gleymast ekki. Réttlátum er hann ljós í myrkri – miskunn hans og gæska eru augljós. Sá

mun blessun hljóta sem er góðgjarn og fús að lána og framkvæmir verk sín með réttvísi.

Slíkur maður verður ekki fórnarlamb illra atvika. Umhyggja Guðs fyrir honum verður umræðuefni þeirra sem þekkja hann. Hann óttast ekki vondar fréttir, né kvíðir því sem koma skal. Hann er öruggur og veit að Drottinn annast hann. Þess vegna óttast hann ekkert og horfir á óvini sína með stakri ró. Hann hefur miðlað mildilega og gefið fátækum. Góðverk hans munu ekki gleymast. Hann mun njóta vinsælda og hafa áhrif.

Þetta sjá óguðlegir og þeim gremst. Þeir munu gnísta tönnum og tortímast og óskir þeirra rætast ekki.

Hallelúja! Þið þjónar Drottins, lofið nafn hans. Lofað sé nafn hans um aldur og ævi! Vegsamið hann frá sólarupprás til sólarlags! Því að hann er hátt upphafinn yfir þjóðirnar og dýrð hans er himnunum hærri.

Hver kemst í samjöfnuð við Guð hinn hæsta? Hann situr hátt og horfir niður á himin og jörð. Hann reisir hinn fátæka úr skítnum, leiðir hinn hungraða frá sorphaugnum og fær þeim sæti með tignarmönnum! Fyrir hans hjálp verður hún hamingjusöm móðir – konan sem ekki gat fætt manni sínum börn. Hallelúja! Lof sé Drottni!

Í árdaga, þegar Ísraelsmenn flúðu Egyptaland, land hinnar framandi tungu, varð Júda og Ísrael bústaður Guðs og ríki hans.

Hafið rauða sá þá koma og hopaði. Og áin Jórdan, hún stöðvaðist svo að þeir gátu gengið yfir. Fjöllin hoppuðu eins og hrútar og hæðirnar sem lömb! Hvað olli því, þú rauða haf, að þú hopaðir til beggja hliða? Og hvers vegna, áin Jórdan, stöðvaðist rennsli þitt? Og þið fjöll, hvers vegna hoppið þið eins og hrútar og þið hæðir sem lömb?

Nötra þú jörð frammi fyrir augliti Drottins, Guðs Jakobs, því að hann lét uppsprettu opnast á klettinum.

Drottinn, gefðu ekki okkur, heldur þínu nafni dýrðina. Gefðu að allir vegsami þig vegna miskunnar þinnar og trúfesti. Hvers vegna leyfir þú heiðingjunum að segja: „Guð þeirra er ekki til!“

Guð er á himnum og hann gerir það sem hann vill. Guðir heiðingjanna eru mannaverk, smíðisgripir úr silfri og gulli.

Þeir hvorki tala né sjá, en hafa þó bæði munn og augu! Þeir heyra ekki, finna enga lykt og hreyfa hvorki legg né lið! Þeir geta ekki sagt eitt einasta orð! Smiðirnir sem þau gera og tilbiðja, eru engu gáfaðri en þau!

Ísrael, treystu Drottni! Hann er hjálpari þinn, hann er skjöldur þinn. Þið prestar af Aronsætt, treystið Drottni! Hann er ykkar hjálp og hlíf. Þú lýður hans, þið öll, yngri sem eldri, treystið honum. Hann er hjálp og skjöldur.

Drottinn mun ekki gleyma okkur og hann blessar okkur öll. Hann blessar Ísraels fólk og prestana af Arons ætt, já, alla, bæði háa og lága – þá sem óttast hann.

Drottinn blessi þig og börnin þín. Drottinn, hann sem skapaði himin og jörð, mun blessa þig – já, þig! Himinninn tilheyrir Drottni, en jörðina gaf hann mönnunum.

Ekki geta andaðir menn lofað Drottin hér á jörðu, en það getum við! Við lofum hann að eilífu! Hallelúja! Lof sé Drottni!

Ég elska Drottin, því að hann heyrir bænir mínar – og svarar þeim. Meðan ég dreg andann mun ég biðja til hans, því að hann lítur niður og hlustar á mig.

Ég horfðist í augu við dauðann – var hræddur og hnípinn. Þá hvíslaði ég: „Drottinn, frelsaðu mig!“ Náðugur er Drottinn og góður er hann! Drottinn hlífir vondaufum og styrkir hjálparvana. Nú get ég slakað á og verið rór, því að Drottinn hefur gert mikla hluti fyrir mig. Hann hefur bjargað mér frá dauða, augum mínum frá gráti og fótum mínum frá hrösun. Ég fæ að lifa! Já, lifa með honum hér á jörðu!

Þegar ég átti erfitt hugsaði ég: Þeir segja ósatt, að allt muni snúast mér í hag. En nú, hvernig get ég nú endurgoldið Drottni góðverk hans við mig? Ég vil lyfta bikarnum og vínberjalegi að fórn, þakka honum lífið. Fórnina sem ég lofaði Drottni, færi ég nú í allra augsýn. Hann elskar vini sína og lætur þá ekki deyja án gildrar ástæðu.

Drottinn, þú hefur leyst fjötra mína, því vil ég þjóna þér af öllu hjarta. Ég vil lofa þig og færa þér þakkarfórn. Í forgörðum musteris Drottins í Jerúsalem vil ég – og það í augsýn allra – færa honum allt sem ég hafði lofað. Dýrð sé Drottni!

Lofið Drottin allar þjóðir. Vegsamið hann allir lýðir. Miskunn hans er mikil og trúfesti hans varir að eilífu. Lofaður sé Drottinn!

Þakkið Drottni því að hann er góður! Elska hans varir að eilífu. Söfnuður Ísraels lofi hann og segi: „Elska hans varir að eilífu!“ Og prestar Arons taki undir og syngi: „Elska hans varir að eilífu!“ Og heiðingjarnir sem trú hafa tekið segi: „Elska hans varir að eilífu.“

Í angist minni bað ég til Drottins. Hann svaraði mér og frelsaði mig. Ég er hans! Hvað skyldi ég þá óttast? Hvað geta dauðlegir menn gert mér? Ég er vinur Drottins og hann hjálpar mér. Óvinir mínir skulu vara sig!

Betra er að treysta Drottni, en að reiða sig á menn. Öruggara er að leita hjálpar hans en stuðnings frá voldugum konungi!

Þó óvinaþjóðirnar ráðist gegn mér, allar sem ein, þá mun ég ganga fram undir gunnfána hans og gjöreyða þeim. Já, þær umkringja mig og gera árás, en ég útrými þeim undir sigurmerki hans. Þær þyrpast að mér

eins og flugnager, blossa gegn mér sem eyðandi eldur. En undir fána hans gjörsigra ég þá!

Þú, óvinur minn, gerðir allt til að útrýma mér, en Drottinn kom mér til hjálpar. Þegar orustan stóð sem hæst var hann styrkur minn og lofsöngur og að endingu veitti hann mér sigur.

Á heimilum réttlátra syngja menn fagnaðarljóð, enda nýkomnar fréttir af sigri! Ekki mun ég deyja, heldur lifa og segja öllum frá máttarverkum hans. Drottinn refsaði mér, en ofurseldi mig ekki dauðanum.

Ljúkið upp hliðum musterisins – ég ætla að ganga inn og þakka Drottni. Um þessi hlið liggur leiðin til Drottins og réttlátir ganga þar inn. Ó, Drottinn, þökk sé þér að þú bænheyrðir og bjargaðir mér.

Steinninn sem smiðirnir höfðu hafnað var gerður að hornsteini hússins! Það var að vilja og fyrir tilstilli Drottins og er í einu orði sagt stórkostlegt! Þetta er dagurinn sem Drottinn hefur gert. Fögnum og verum glöð í dag! Ó, Drottinn, hjálpa þú. Frelsa þú okkur. Láttu okkur ná árangri. Blessaður sé sá sem er að koma, sá sem sendur er af Drottni. Við blessum þig frá helgidóminum.

Drottinn er ljósið sem lýsir okkur. Dansið fyrir honum, já, alla leiðina að altari hans. Hann er minn Guð, ég þakka honum og lofa hann. Þakkið Drottni, því að hann er góður! Miskunn hans varir að eilífu!

Sælir eru þeir sem breyta í öllu eftir lögum Guðs. Sælir eru þeir sem leita Guðs og gera vilja hans í hvívetna, þeir sem hafna málamiðlun við hið illa og ganga heilshugar á Guðs vegum. Þú, Drottinn, gafst okkur lög þín til þess að við hlýddum þeim – ó, hve ég þrái að breyta grandvarlega eftir þeim. Þá verð ég ekki til skammar, heldur hef hreinan skjöld.

Ég vil þakka þér leiðsögn þína og réttláta ögun, það hefur kennt mér að lifa lífinu rétt! Ég vil vera þér hlýðinn! Og þá veit ég að þú munt alls ekki yfirgefa mig.

Hvernig getur ungt fólk lifað hreinu lífi? Með því að hlusta á orð þín og fara eftir þeim. Ég leitaði þín af öllu hjarta – láttu mig ekki villast burt frá boðum þínum. Ég hef íhugað orð þín af kostgæfni og varðveitt þau í hjarta mínu svo að þau verndi mig frá því að syndga.

Lof sé þér Drottinn, kenndu mér lög þín. Ég fer með lög þín upphátt – þau veita mér meiri gleði en mikil auðæfi.

Ég vil íhuga þau og hafa þau í heiðri. Ég gleðst yfir þeim og gleymi þeim ekki.

Leyfðu mér að lifa langa ævi, og læra að hlýða þér meir og meir. Opnaðu augu mín svo að ég sjái dásemdirnar í orði þínu. Ég er pílagrímur hér á jörðu – mikið vantar mig leiðsögn! Boðorð þín eru mér bæði leiðsögn og kort! Ég þrái fyrirmæli þín meira en orð fá lýst!

Ávítaðu þá sem hafna boðum þínum. Þeir hafa kallað bölvun yfir sig. Láttu það ekki viðgangast að þeir spotti mig fyrir að hlýða þér. Jafnvel þjóðhöfðingjar hallmæla mér, en samt vil ég halda lög þín. Lögmál þitt er mér bæði ljós og leiðsögn.

Ég er bugaður maður, alveg kominn á kné. Lífgaðu mig með orði þínu! Ég sagði þér áform mín og þú svaraðir mér. Skýrðu nú fyrir mér leiðsögn þína, svo að ég skilji hvað þú vilt og upplifi dásemdir þínar.

Ég græt af hryggð, hjarta mitt er bugað af sorg. Uppörvaðu mig og lífga með orðum þínum. Leiddu mig burt frá öllu illu. Hjálpaðu mér, óverðugum, að hlýða lögum þínum, því að ég hef valið að gera rétt. Ég held mér við boðorð þín og hlýði þeim vandlega. Drottinn, forðaðu mér frá öllu rugli. Ég vil kappkosta að fara eftir lögum þínum, því að þú hefur gert mig glaðan í sinni.

Segðu mér, Drottinn, hvað mér ber að gera og þá mun ég gera það. Ég vil hlýða þér af heilum hug svo lengi sem ég lifi. Ó, leiddu mig um réttan veg, – því hvað er betra en það?!

Gefðu að ég hlýði reglum þínum, en leiti ekki eftir rangfengnum gróða. Snúðu huga mínum frá öllu öðru en því að fylgja þér. Lífgaðu mig, hresstu mig, svo að ég geti horft til þín.

Minntu mig á það aftur og aftur að fyrirheit þín gilda fyrir mig! Já, ég treysti þér, heiðra þig og óttast!

Þaggaðu niður háðið og spottið sem beint er að mér, því að lög þín eru góð og þeim fylgi ég. Ég þrái að hlýða þeim. Þess vegna, Drottinn, lífgaðu mig við!

Þú lofaðir að frelsa mig! Miskunna mér nú í kærleika þínum, og þá mun ég geta svarað þeim sem spotta mig, því að orðum þínum treysti ég.

Gef að ég gleymi aldrei orðum þínum og treysti alltaf þínum réttláta úrskurði. Þess vegna vil ég hlýða þér um aldur og ævi og njóta þess frelsis sem lög þín veita. Ég mun fræða konunga um gildi þeirra og þeir munu hlusta af áhuga og virðingu.

Ég elska lög þín! Ég gleðst yfir boðum þínum! „Komið, komið til mín!“ segi ég við þau; því að ég elska þau og þrái að íhuga þau.

Drottinn, gleymdu ekki fyrirheitum þeim sem þú gafst mér, þjóni þínum, – þau eru það sem ég treysti á. Þau eru styrkur minn þegar á móti blæs – þau hressa mig og lífga! Ofstopamenn spotta mig fyrir hlýðni mína við Guð, en ég læt ekki haggast. Allt frá því ég var barn hef ég leitast við að hlýða þér, orð þín hafa verið mér huggun.

Ég reiðist hinum óguðlegu, þeim sem hafna og fyrirlíta lög þín. Því að þessi lög hafa verið uppspretta gleði minnar alla ævi. Um nætur hugsa ég til þín Drottinn og minnist laga þinna. Það hefur veitt mér mikla blessun að halda fyrirmæli þín.

Drottinn, þú ert minn og ég hef ákveðið að hlýða orðum þínum. Ég þrái blessun þína af öllu hjarta. Miskunna mér eins og þú lofaðir mér. Þegar ég sá að ég var á rangri leið, snéri ég við og flýtti mér aftur til þín. Óguðlegir menn hafa reynt að tæla mig til syndar, en ég er staðráðinn í að hlýða lögum þínum.

Um miðnætti rís ég upp og þakka þér þín réttlátu ákvæði.

Sá er bróðir minn sem óttast og treystir Drottni og hlýðir orðum hans. Ó, Drottinn, jörðin er full af miskunn þinni! Kenndu mér lög þín!

Drottinn, blessun þín umlykur mig, eins og þú hafðir lofað mér. Kenndu mér góð hyggindi og þekkingu, því að lög þín vísa mér veginn. Áður var ég reikull, þar til þú refsaðir mér, en nú hlýði ég þér með glöðu geði. Þú ert góður og gerir aðeins gott, hjálpaðu mér að fylgja leiðsögn þinni.

Ofstopamenn hafa spunnið upp lygar um mig, en málið er, að ég hlýði lögum þínum af öllu hjarta. Þeir eru tilfinningalausir, skilja ekkert, en ég elska þig og fylgi orðum þínum.

Hirting þín var það besta sem fyrir mig gat komið, því að hún beindi augum mínum að lögum þínum. Lög þín eru mér meira virði en hrúgur af gulli og silfri!

Þú, Drottinn, ert skapari minn, gefðu mér vit til að halda lög þín. Allir þeir sem óttast og elska þig, taka mér vel, þeir sjá að einnig ég treysti orðum þínum.

Ég veit, Drottinn, að ákvarðanir þínar eru réttar og að úrskurðir þínir gerðu mér gott. Huggaðu mig með miskunn þinni, eins og þú lofaðir mér. Umvef mig náð þinni svo að ég haldi lífi. Lög þín eru unun mín.

Lát hina stoltu verða til skammar, þá sem beita mig brögðum. En ég vil íhuga fyrirmæli þín.

Láttu þá sem treysta þér, þá sem heiðra þig, koma til mín og við munum ræða lög þín. Gefðu mér náð til að þóknast vilja þínum svo að ég verði aldrei til skammar.

Ég þrái hjálp þína af öllu hjarta! Þú lofaðir að hjálpa mér! Ég einblíni á þig, bíð eftir því að sjá loforð þitt rætast.

Hvenær ætlar þú að hugga mig með hjálp þinni? Ég er eins og hrukkóttur vínbelgur, skorpinn af reyk, uppgefinn af að bíða. Samt held ég fast við lög þín og hlýði þeim. Hve lengi verð ég að bíða þess að þú refsir ofsækjendum mínum? Ofstopamenn sem hata sannleika þinn og lög hafa grafið mér gryfju. Lygi þeirra hefur komið mér í mikinn vanda. Þú elskar sannleikann, hjálpaðu mér! Þeir höfðu næstum gert út af við mig, en ég neitaði að láta undan og óhlýðnast lögum þínum. Láttu mig halda lífi sakir miskunnar þinnar og ég mun halda áfram að fara eftir boðum þínum.

Drottinn, á himnum stendur orð þitt óhaggað um eilífð.

Trúfesti þín nær frá kynslóð til kynslóðar, hún stendur óhögguð eins og jörðin sem þú hefur skapað. Hún varir samkvæmt orðum þínum. Allir hlutir lúta þér.

Ég hefði örvænt og farist ef lögmál þitt hefði ekki verið unun mín. Ég mun aldrei yfirgefa lög þín, í þeim fann ég lífsgleði og góða heilsu. Ég tilheyri þér! Ég bið þig, varðveittu mig! Ég vil breyta eftir orðum þínum. Óguðlegir bíða færis til að drepa, en ég íhuga loforð þín og reglur.

Ekkert er fullkomið í þessum heimi nema eitt – orð þín. Ég elska þau! Ég íhuga þau liðlangan daginn. Þau hafa gert mig vitrari en óvini mína, veitt mér leiðsögn gegnum lífið. Ég er orðinn hyggnari en allir kennarar mínir, því að ég íhuga reglur þínar, skynsamari en öldungar, því að ég held fyrirmæli þín.

Ég hef hafnað vegum illskunnar, því að ég vil vera hlýðinn orðum þínum. Ekki hef ég snúið baki við fyrirmælum þínum; orð þín eru sætari en hunang! Orð þín ein veita mér skilning og vísdóm, er þá nokkur hissa þótt ég hati lygina?

Þitt orð er lampi fóta minna, ljós á vegum mínum. Það forðar mér frá hrösun. Ég hef sagt það áður og segi enn: „Ég vil hlýða lögum þínum, þau eru yndisleg!“

Óvinum mínum hefur næstum tekist að koma mér á kné, frelsaðu mig eins og þú lofaðir mér! Hlustaðu á þakkargjörð mína og kenndu mér vilja þinn. Líf mitt hangir á bláþræði, samt vil ég ekki óhlýðnast boðum þínum. Illmenni hafa lagt gildrur fyrir mig, en ég mun ekki víkja af þínum vegi. Lög þín eru það besta sem ég á! – Þau eru fjársjóður minn og endast mér að eilífu! Ég er ákveðinn í að hlýða þér allt þar til ég dey.

Þeir finnst mér andstyggilegir sem haltra til beggja hliða – þeir sem ófúsir eru að hlýða þér. Mitt val er klárt: Ég elska boðorð þín. Þú ert skjól mitt og skjöldur og ég treysti orðum þínum. Burt frá mér, þið illgjörðamenn! Reynið ekki að fá mig til að óhlýðnast boðorðum Guðs. Drottinn, þú lofaðir að halda í mér lífinu. Láttu engan geta sagt að þú hafir brugðist mér. Hjálpaðu mér svo að ég megi frelsast og halda áfram að íhuga orðin þín.

Þú snýrð þér frá þeim sem afneita lögum þínum. Þeir verða sjálfum sér til skammar. Illgjörðamennirnir eru eins og sorp í þínum augum. Ég vil ekki vera einn af þeim, og þess vegna elska ég þig og hlýði lögum þínum. Ég skelf af hræðslu við þig; óttast að þú dæmir mig sekan.

Ofursel mig ekki duttlungum óvina minna, því að ég hef iðkað réttlæti og verið heiðarlegur í öllu. Lofaðu mér einu: Að blessa mig! Láttu ekki hina hrokafullu kúga mig. Ó, Drottinn, hvenær ætlar þú að efna loforð þitt og frelsa mig? Drottinn, gerðu við mig eftir gæsku þinni og

kenndu mér, þjóni þínum, hlýðni. Ég er þjónn þinn, gefðu mér því vit til að fara eftir reglum þínum í öllu sem ég geri.

Drottinn, láttu nú til skarar skríða! Þessi illmenni hafa brotið lög þín. Ég elska boðorð þín meira en skíra gull! Öll eru þau réttlát, boðorð Guðs, sama um hvað þau fjalla. Aðrar reglur vil ég ekki sjá.

Lögmál þitt er yndislegt! Er einhver hissa á að ég vilji hlýða því? Þú útskýrir fyrir okkur orð þín og jafnvel einfeldningurinn skilur þau. Orð þín vekja áhuga minn, ég hlusta á þau með opnum munni!

Komdu og miskunnaðu mér, eins og öðrum þeim sem elska þig. Leiðbeindu mér með lögum þínum, svo að hið illa nái ekki tökum á mér. Bjargaðu mér úr klóm vondra manna svo að ég geti farið eftir fyrirmælum þínum. Líttu til mín í náð þinni og kenndu mér lög þín. Ég græt því að lög þín eru fótum troðin.

Drottinn, þú ert réttvís og refsing þín sanngjörn. Skipanir þínar góðar og réttlátar. Ég er í uppnámi og reiðin sýður í mér, því að óvinir mínir hafa forsmáð lög þín. Ég hef séð að orð þín eru sönn og hrein, og þess vegna elska ég þau! Ég er lítilmótlegur og fyrirlitinn en boðorðum þínum hef ég ekki gleymt.

Réttlæti þitt varir að eilífu, og lög þín eru byggð á trúfesti. Boðorð þín eru huggun mín í andstreymi og neyð. Lög þín eru réttlát í öllum greinum. Hjálpaðu mér að skilja þau svo að ég haldi lífi.

Ég ákalla þig af öllu hjarta! Bænheyrðu mig, Drottinn! Þá mun ég hlýða lögum þínum. „Bjargaðu mér!“ hrópa ég, „svo að ég geti hlýtt þér.“ Fyrir sólarupprás var ég á fótum, ég bað til þín og beið svars. Já, ég vaki um nætur og íhuga fyrirheit þín. Hlustaðu á bæn mína og miskunna mér, bjargaðu lífi mínu eins og þú hefur heitið mér.

Nú koma illmennin, nú gera þau árás! Orð þitt þekkja þeir ekki, nei alls ekki. En þú Drottinn ert mér nærri, í trúfesti eru orð þín sögð. Ég heyrði orð þín í bernsku og veit að þau breytast ekki.

Líttu á sorg mína og bjargaðu mér, því að boðum þínum hef ég hlýtt. Já, frelsaðu mig frá dauða samkvæmt orði þínu. Óguðlegir munu ekki frelsast því að þeim er sama um boðorð þín. Drottinn, mikil er miskunn þín, bjargaðu lífi mínu!

Margir eru óvinir mínir og fjendur, en frá reglum þínum hvika ég ekki. Þarna eru svikararnir – mér býður við þeim! Þeim er alveg sama um orð þitt. Drottinn, það skaltu vita, að ég elska boðorð þín. Miskunnaðu mér og leyfðu mér að halda lífi og heilsu. Trúfestin er rauði þráðurinn í orðum þínum og reglur þínar vara að eilífu.

Höfðingjar ofsækja mig án saka, hvað geri ég? – skoða lög þín með lotningu! Ég fagna yfir lögum þínum eins fundnum fjársjóði. Ég hata lygi

og fals, en elska lög þín. Sjö sinnum á dag lofa ég þig vegna þinna réttlátu ákvæða.

Þeir sem elska lögmál þitt eiga frið í hjarta og er ekki hætt við hrösun. Drottinn, ég þrái hjálp þína og þess vegna hlýði ég boðum þínum. Ég hef leitað og gætt boðorða þinna og elska þau af öllu hjarta. Þetta veistu, því að allt sem ég geri þekkir þú til fulls.

Drottinn, heyr þú hróp mitt og gefðu mér skilning á orði þínu. Hlusta á bænir mínar og frelsaðu mig eins og þú lofaðir mér. Ég vegsama þig því að þú kenndir mér boðorð þín. Efni þeirra er lofgjörð mín, öll eru þau réttlát. Veittu mér lið þegar ég þarfnast hjálpar, því að ég hef kosið að hlýða þér. Ó, Drottinn, ég þrái hjálpræði þitt og lög þín elska ég! Láttu sál mína lifa svo að ég geti lofað þig og orð þín styðja mig á göngu lífsins.

Ég villist eins og týndur sauður, leitaðu mín, því að boðorðum þínum hef ég ekki gleymt.

Ég ákalla Guð í neyð minni og hann hjálpar mér.

Drottinn, frelsaðu mig frá svikum og prettum. Þú lygatunga, hver verða örlög þín? Oddhvassar örvar munu stinga þig og glóandi kol brenna þig!

Hvílík mæða að búa með óguðlegum! Ég er þreyttur á þeim sem hata friðinn. Ég þrái frið, en þeir elska stríð og láta ráð mín sem vind um eyrun þjóta.

Ég horfi til fjallanna, þar sem Jerúsalem rís. Hvaðan skyldi ég fá hjálp? Hjálp mín kemur frá Drottni, skapara himins og jarðar! Hann mun aldrei láta mig hrasa eða falla. Hann gætir mín öllum stundum og sefur ekki á verðinum.

Sjálfur Drottinn gætir þín! Hugleiddu það! Hann verndar þig gegn öllu illu og er þér alltaf nær. Hann verndar þig jafnt daga sem nætur. Hann frelsar þig frá illu og heldur í þér lífinu. Hann hefur augun á þér hvort sem þú gengur út eða inn, já hann varðveitir þig alla daga og að eilífu.

Ég varð glaður þegar sagt var við mig: „Komdu! Förum í musterið, hús Drottins!“

Við erum stödd í Jerúsalem og borgin er full af fólki. Allur Ísrael – þjóð Drottins – er kominn til að tilbiðja og lofa Drottin samkvæmt reglu lögmálsins. Sjáið! Þarna eru dómararnir í borgarhliðinu, þeir skera úr deilumálum fólksins.

Biðjið þess að friður haldist í Jerúsalem og að þeir sem hana elska njóti heilla og hamingju. Ég bið að friður ríki umhverfis þig og hagsæld sé í höllum þínum, já, vegna bræðra minna og vina sem hér búa. Ég bið um hamingju þér til handa, Jerúsalem, vegna musteris Drottins sem í þér er.

Ó, Guð, þú sem ríkir á himnum, ég hef augu mín til þín.

Við horfum til Drottins Guðs, þráum miskunn hans og náð, rétt eins og þjónninn mænir á húsbónda sinn og þernan á húsmóður sína.

Miskunna okkur, Drottinn, miskunna okkur. Við höfum fengið nóg af háði og spotti hinna hrokafullu.

Hefði það ekki verið Drottinn sem með okkur var þetta skulu allir í Ísrael játa – hefði það ekki verið Drottinn, þá hefðu óvinirnir gleypt okkur lifandi, útrýmt okkur í heiftarreiði sinni. Við hefðum skolast burt á augabragði, horfið í strauminn.

Lofaður sé Drottinn, hann bjargaði okkur úr klóm þeirra. Við sluppum eins og fugl úr snöru veiðimanns. Snaran gaf sig og við flugum burt!

Hjálp okkar kemur frá Drottni sem skapaði himin og jörð.

Þeir sem treysta Drottni eru eins og Síonfjall, þeir haggast ekki.

Fjöllin umhverfis Jerúsalem eru henni til verndar, eins er Drottinn, hann umlykur og verndar sitt fólk. Ekki skulu óguðlegir drottna yfir trúuðum, né réttlátir þvingaðir til illverka.

Ó, Drottinn, gerðu vel við þá sem góðir eru, þá sem leitast við að gera vilja þinn, en útrýmdu illgjörðamönnum. Láttu frið og velgengni ríkja í Ísrael.

Þegar Drottinn flutti þjóð sína aftur til Jerúsalem, heim úr herleiðingunni, þá héldum við að okkur væri að dreyma! Við sungum og hlógum af gleði. Þá sögðu heiðnu þjóðirnar: „Drottinn hefur gert ótrúlega hluti fyrir þá!“ Já, undursamlega hluti! Hvílíkt undur! Hvílík gleði! Hresstu okkur nú Drottinn, já gefðu okkur kröftuga gróðrarskúr!

Þeir sem sá með tárum skulu uppskera með gleðisöng. Grátandi bera þeir sæðið til sáningar, en syngjandi koma þeir aftur og bera kornbindin heim!

Ef hús er ekki byggt að ráði Drottins, erfiða smiðirnir til ónýtis. Ef Drottinn verndar ekki borgina, vaka verðirnir til einskis. Hvers vegna þrælar þú myrkranna á milli af ótta við skort? Veistu ekki að Guð vill að vinir hans fái þá hvíld sem þeir þarfnast? Á meðan þeir sofa, blessar hann þá með gjöfum.

Börnin eru gjöf frá Guði, ávöxtur móðurkviðar og laun frá Drottni. Börn sem maður eignast ungur, eru eins og beittar örvar – þau koma síðar að gagni! Sæll er sá maður sem hefur fyllt örvamæli sinn með þeim! Hann mun ekki verða til skammar þegar hann þarf að útkljá deilumál við óvini sína!

Sæll er hver sá sem heiðrar Drottin, treystir honum og hlýðir.

Honum mun launað með velgengni og hamingju. Kona hans hugsar vel um heimilið – og ekki mun þau skorta börn! Þarna sitja þau að matnum, þróttmikil og frísk eins og ung olífutré! Þannig launar Guð þeim sem elska hann og treysta honum.

Drottinn blessi þig frá musterinu á Síon. Alla þína ævidaga muntu gleðjast yfir velgengni Jerúsalem og eignast marga afkomendur. Friður Guðs sé yfir Ísrael!

Allt frá bernsku var ég ofsóttur (það er Ísrael sem talar) og misréttinu linnti ekki – en aldrei var ég þurrkaður út. Aldrei hefur óvinum mínum tekist að uppræta mig!

Þótt þeir húðstrýktu mig og tættu bak mitt, þá segi ég samt: „Drottinn er góður!“ Því að hann braut hlekkina sem illmennin höfðu fjötrað mig með.

Þeir sem hata Jerúsalem skulu verða til skammar og flýja. Þeir skulu vera eins og gras á þaki – það skrælnar áður en það hefur vaxið og myndað fræ. Sláttumaðurinn mun grípa í tómt og sá sem bindur fær ekki neitt. Þeir sem framhjá fara skulu ekki óska þér blessunar. En við ykkur segjum við: „Drottinn blessi þig!“

Ó, Drottinn, ég er í nauðum staddur, heyrðu hróp mitt! Hlustaðu á mig! Svaraðu og hjálpaðu mér!

Drottinn, ef þú rifjaðir sífellt upp syndir okkar, hver fengi þá staðist? En þú fyrirgefur! Getum við annað en óttast þig og elskað? Og þess vegna bið ég og vona og treysti hjálp Guðs, því að hann hefur lofað að hjálpa. Næturverðirnir þrá nýjan dag, en ég þrái Drottin enn meira!

Ísrael, treystu Drottni því að hann er góður og miskunnsamur og veitir gnægð lausnar. Hann mun sjálfur leysa Ísrael frá öllum misgjörðum hans.

Drottinn, ég er hvorki stoltur né hrokafullur. Ég álít sjálfan mig ekki betri en aðra. Ég læt ekki sem ég viti alla hluti. Ég er hljóður fyrir Drottni, eins og barn sem vanið hefur verið af brjósti. Ég er hættur að suða og nauða.

Ísrael, ver þú hljóður og treystu Drottni, nú og ævinlega.

Manst þú, Drottinn, allar þjáningar Davíðs? Hann náði ekki að hvílast, kom ekki dúr á auga. Þá kom honum í hug að reisa hús yfir örk þína, musteri fyrir hinn volduga í Ísrael. Og hann hét því að svo skyldi verða og sór hátíðlegan eið fyrir Drottni.

Fyrst var örkin í Síló í Efrata og síðan í Jaar. Nú fær hún stað í musterinu, bústað Guðs hér á jörð. Þar munum við falla fram og tilbiðja hann. Rís þú upp, Drottinn! Gakktu inn í musteri þitt ásamt örk þinni, tákni máttar þíns!

Við munum íklæða prestana hvítum skrúða, klæðum hreinleikans. Og þjóðin mun hrópa fagnaðaróp!

Vísaðu Davíð þjóni þínum ekki frá – konunginum sem þú útvaldir handa þjóð þinni. Þú lofaðir Davíð því að sonur hans yrði eftirmaður hans, skyldi erfa hásætið. Vissulega munt þú aldrei ganga á bak orða

þinna! Og annað fyrirheit gafstu Davíð líka: Ef afkomendur hans héldu ákvæði sáttmála þíns við þig, þá mundi konungdómurinn haldast í ætt Davíðs að eilífu.

Ó, Drottinn, þú hefur útvalið Jerúsalem að bústað þínum.

„Þetta er hvíldarstaður minn um aldur og ævi," sagðir þú, „staðurinn sem ég hef þráð. Borg þessa vil ég blessa og auðga og fátæklingar hennar fá nóg að borða. Presta hennar mun ég íklæða hjálpræði, og hinir trúuðu er þar búa munu hrópa fagnaðaróp. Veldi Davíðs mun aukast, og ég mun gefa honum son, eftirmann í hásæti hans. Ég hyl óvini hans skömm, en á honum skal kóróna hans ljóma."

Sjáið hve yndislegt það er þegar systkini búa saman í sátt og samlyndi! Vináttan er dýrmæt! Hún er eins og ilmolían sem hellt var yfir höfuð Arons, rann niður skeggið og draup á kyrtil hans, eins og áin Jórdan sem sprettur upp við Hermonfjall og vökvar Ísrael. Guð mun blessa Jerúsalem og veita þar líf að eilífu.

Já, lofið Drottin, þið sem vakið yfir musteri hans um nætur.

Lyftið höndum til helgidómsins og lofið Drottin.

Drottinn blessi þig frá Síon, hann sem skapaði himin og jörð.

Hallelúja! Lýður Drottins lofi hann í forgörðum musteris hans. Lofið Drottin því að hann er góður, vegsamið hans dýrlega nafn. Því að Drottinn hefur kosið Ísrael sér að eignarlýð.

Ég þekki mikilleik Drottins – að hann er öllum guðum æðri.

Það sem honum þóknast, það gerir hann á himni, á jörðu og einnig í hafdjúpunum! Hann lætur skýin stíga upp af jörðinni og eldinguna leiftra svo að rigni; og vindana lætur hann blása úr forðabúrum sínum. Hann laust frumburði Egyptalands, bæði menn og dýr. Undur og tákn gerði hann í augsýn Faraó og þjóna hans. Fjölmennar þjóðir lagði hann að velli, felldi volduga konunga – Síhon, Amoríta-konung og Óg, konung í Basan og konunga Kanaanslands og gaf Ísrael lönd þeirra til eilífrar eignar.

Ó, Drottinn, nafn þitt varir að eilífu! Frægð Drottins er kunn frá kynslóð til kynslóðar, því að hann réttir hlut þjóðar sinnar og miskunnar þjónum sínum.

Heiðingjarnir tilbiðja skurðgoð úr gulli og silfri, handaverk manna – mállaus og sjónlaus skurðgoð, sem hvorki heyra né draga andann. Smiðir þeirra líkjast þeim og þeir sem tilbiðja þau.

Ísrael, lofa þú Drottin! Æðstuprestar Arons, vegsamið nafn hans, og einnig þið prestar af Levíætt. Já, lofið nafn hans, öll þið sem treystið honum og óttist hann. Þið íbúar Jerúsalem, lofið Drottin, hann sem býr í Jerúsalem! Hallelúja!

Þakkið Drottni, því að hann er góður, miskunn hans varir að eilífu!

Þakkið Guði guðanna, því að miskunn hans varir að eilífu. Þakkið Drottni drottnanna, því að miskunn hans varir að eilífu.

Lofið hann sem einn gjörir furðuverk, því að miskunn hans varir að eilífu. Lofið hann sem skapaði himininn, því að miskunn hans varir að eilífu. Lofið hann sem aðskildi höf og lönd, því að miskunn hans varir að eilífu. Lofið hann sem skapaði ljósgjafa himinsins, því að miskunn hans varir að eilífu. Sólina til að ráða deginum, því að miskunn hans varir að eilífu og tunglið og stjörnurnar til að ráða um nætur, því að miskunn hans varir að eilífu. Lofið Guð sem laust frumburði Egypta, því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu. Hann leiddi þá út með mætti sínum og sinni voldugu hendi, því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu. Lofið Drottin sem opnaði þeim leið gegnum Rauðahafið, því að miskunn hans – varir að eilífu, en drekkti í hafinu hersveitum faraós, því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu.

Lofið hann sem leiddi lýð sinn yfir auðnina, því að miskunn hans varir að eilífu. Lofið hann sem frelsaði lýð sinn undan voldugum konungum, því að miskunn hans varir að eilífu og laust þá til dauða, þessa óvini Ísraels, því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu: Síhon, Amoríta-konung, því að miskunn Guðs við Ísrael varir að eilífu – og Óg, konung í Basan – því að miskunn hans við Ísrael varir að eilífu. Guð gaf Ísrael lönd þessara konunga til eilífrar eignar, því að miskunn hans varir að eilífu. Já, þau skyldu verða varanleg gjöf til Ísrael, þjóns hans, því að miskunn hans varir að eilífu.

Hann minntist okkar í eymd okkar, því að miskunn hans varir að eilífu og frelsaði okkur frá óvinum okkar, því að miskunn hans varir að eilífu.

Hann gefur fæðu öllu því sem lifir, því að miskunn hans varir að eilífu. Já, færið Guði himnanna þakkir, því að miskunn hans varir að eilífu!

Við sátum á bökkum Babylonsfljóts og minntumst Jerúsalem – og grétum. Gígjurnar höfum við lagt til hliðar, hengt þær á greinar pílviðarins. Hvernig eigum við að geta sungið? Samt heimta kúgarar okkar söng, vilja að við syngjum gleðiljóð frá Síon! Ef ég gleymi þér Jerúsalem, þá visni mín hægri hönd! Ef ég elska annað umfram Jerúsalem, þá sé mér mátulegt að missa málið og tapa röddinni.

Ó, Drottinn, gleymdu ekki orðum Edómíta, daginn þegar Babylóníumenn hernámu Jerúsalem. „Rífið allt til grunna!“ æptu þeir. Þú Babýlon, ófreskja eyðingarinnar, þú munt sjálf verða lögð í rúst. Lengi lifi þeir sem eyða þig – þig sem eyddir okkur. Og heill þeim sem tekur ungbörn þín og slær þeim við stein!

Drottinn, ég þakka þér af öllu hjarta! Ég vil lofsyngja þér í áheyrn englanna á himnum. Ég vil falla fram fyrir þínu heilaga musteri, þakka þér elsku þína og trúfesti, og loforð þín sem þú hefur innsiglað með þínu mikilfenglega nafni. Þegar ég bið, þá heyrir þú bænir mínar, styrkir mig og hughreystir.

Konungar jarðarinnar skulu þakka þér, Drottinn, því að allir heyra þeir rödd þína. Já, þeir skulu syngja um verk Drottins, því að mikil er dýrð hans. En þótt Drottinn sé mikill, þá lýtur hann að hinum lítilmótlegu, en hrokafullir halda sig fjarri. Þótt ég sé umvafinn erfiðleikum, muntu sjá um að allt fari vel. Þú réttir fram hnefann gegn óvinum mínum. Kraftur þinn mun frelsa mig. Drottinn mun leysa úr öllum mínum málum – því að Drottinn, miskunn þín varir að eilífu. Yfirgef mig ekki, því að ég er verk handa þinna.

Drottinn, þú rannsakar mig út og inn og veist allt um mig. Hvort ég sit eða stend, það veist þú. Og þú lest hugsanir mínar úr fjarlægð! Þú veist hvert ég stefni og þekkir langanir mínar. Og hvort sem ég geng eða ligg, þá athugar þú það. Þú veist öllum stundum hvar ég er. Þú þekkir orðin á tungu minni áður en ég opna munninn! Þú bæði fylgir mér og ferð á undan mér, leggur hönd þína á höfuð mitt og blessar mig.

Þetta er stórkostlegt! Já, næstum of gott til að vera satt! Hvert get ég farið frá anda þínum eða flúið frá augliti þínu? Fari ég til himna, þá ertu þar, til dánarheima, þá ertu líka þar! Ef ég svifi á skýjum morgunroðans og settist við fjarlæga strönd, einnig þar mundi hönd þín leiða mig og ég finna styrk þinn og vernd. Og þótt ég reyndi að læðast frá þér inn í myrkrið, þá myndi nóttin lýsa eins og dagur! Því að myrkrið hylur ekkert fyrir Guði, dagur og nótt eru jöfn fyrir þér.

Öll líffæri mín hefur þú skapað, ofið þau í kviði móður minnar. Þökk, að þú skapaðir mig eins undursamlega og raun ber vitni! Þetta er dásamlegt um að hugsa! Handaverk þín eru stórkostleg – það er mér alveg ljóst. Þú varst til staðar þegar ég var myndaður í leyni. Þú þekktir mig þegar ég var fóstur í móðurkviði og áður en ég sá dagsins ljós hafðir þú ákvarðað alla mína ævidaga – sérhver dagur var skráður í bók þína!

Hugsanir þínar, ó Guð, eru mér torskildar, en samt eru þær stórkostlegar! Ef ég reyndi að telja þær, þá yrði það mér ofviða því að þær eru fleiri en sandkorn á sjávarströnd! Já, ég mundi vakna eins og af draumi, en hugur minn, hann væri enn hjá þér!

Vissulega munt þú, Guð, útrýma níðingunum. Já, burt með ykkur, þið morðingjar! Þeir guðlasta og hreykja sér upp gegn þér – hvílík heimska! Drottinn, ætti ég ekki að hata þá sem þig hata? Og ætti ég ekki að hafa viðbjóð á þeim? Jú, ég hata þá, því að þínir óvinir eru mínir óvinir.

Prófaðu mig Guð. Rannsakaðu hjarta mitt og hugsanir mínar. Sýndu mér það í fari mínu sem hryggir þig og leiddu mig svo áfram veginn til eilífs lífs.

Ó, Drottinn, frelsaðu mig frá vondum mönnum. Verndaðu mig gegn ofbeldismönnunum sem sitja á svikráðum alla daga og vekja ófrið. Orð þeirra eru eins og eitruð höggormsbit. Varðveittu mig gegn ofbeldi þeirra og svikráðum. Þessir ofríkismenn hafa lagt gildru fyrir mig, sett út snöru sína. Þeir bíða þess að geta kastað yfir mig neti, flækja mig í möskva sína.

Ó, Drottinn, þú ert minn Guð! Hlustaðu á grátbeiðni mína! Láttu ekki svikráð níðinganna heppnast. Láttu þá ekki ná árangri eða hreykja sér hátt. Svikráð þeirra komi þeim sjálfum í koll! Eldsglóðum rigni yfir þá. Steyptu þeim í gjár sem þeir komast ekki úr.

Láttu lygara einskis ávinnings njóta í landi okkar, en refsaðu þeim í skyndi. Drottinn mun örugglega rétta hlut fólks sem þolað hefur ofsóknir þeirra, hann mun flytja mál hinna snauðu. Hinir guðhræddu þakka þér. Þeir fá að lifa í nálægð þinni.

Drottinn, þú hefur hlustað á bæn mína, svaraðu mér fljótt! Heyr þegar ég hrópa til þín eftir hjálp. Líttu á bæn mína sem kvöldfórn, eins og reykelsi sem stígur upp til þín.

Hjálpaðu mér, Drottinn, að gæta munns míns – innsiglaðu varir mínar! Frelsaðu mig frá löngun í hið illa. Forðaðu mér frá félagsskap við syndara og þeirra vondu verkum. Láttu mig sneiða hjá svallveislum þeirra. Hirting frá guðhræddum manni er mér til góðs – hún er áhrifaríkt læknislyf! Ég vil ekki hlusta á hrós vondra manna. Ég bið gegn illsku þeirra og svikum. Þegar foringjar þeirra fá sinn dóm, þegar þeim verður hrint fram af kletti, þá munu menn þessir hlusta á viðvörun mína og skilja að ég vildi þeim vel. Drottinn, ég horfi til þín í von um hjálp. Þú ert skjól mitt. Láttu þá ekki tortíma mér. Forðaðu mér frá gildrum þeirra. Hinir óguðlegu falli í eigin net, en ég sleppi heill á húfi.

Ég bið og bið til Drottins, stöðugt grátbæni ég hann. Ég er hræddur og ráðvilltur. Þú einn þekkir leiðina framhjá gildrum óvina minna. Enginn maður hugsar hlýtt til mín. Hvergi er góð ráð að fá. Öllum er sama um mig. Því bið ég til Drottins og segi: „Drottinn, þú einn ert skjól mitt á jörðu, ég er hvergi öruggur nema hjá þér. Heyrðu hróp mitt því að ég er mjög þjakaður. Frelsaðu mig frá þeim sem ofsækja mig, því að þeir eru mér yfirsterkari. Leiddu mig úr þessum mikla vanda og þá mun ég lofa þig. Hinir guðhræddu munu þyrpast til mín og fagna með mér yfir hjálp þinni.“

Drottinn, heyrðu bæn mína. Svaraðu ákalli mínu, því að þú ert réttlátur og stendur við orð þín. Leiddu mig ekki fyrir dóm, því að enginn er réttlátur frammi fyrir þér.

Óvinir mínir eltu mig og náðu mér. Þeir slógu mig til jarðar og drógu mig inn í myrkrið – ég er eins og þeir sem gengnir eru til grafar. Ég eygi enga von, er lamaður af ótta. Ég hugsa um máttarverk þau sem þú vannst fyrir langa löngu. Ég leita þín. Mig þyrstir eftir þér eins og örþrota land, skrælnað af þurrki. Komdu skjótt, Drottinn og bjargaðu mér, því að ég er að örmagnast! Snúðu ekki við mér bakinu, því að þá væri úti um mig. Sýndu mér miskunn þína að morgni, því að þér treysti ég. Sýndu mér þann veg er ég á að ganga, því að bæn mín er beðin í einlægni. Frelsaðu mig undan óvinum mínum, Drottinn minn, ég vil flýja í skjól þitt. Hjálpaðu mér að gera vilja þinn, því að þú ert minn Guð. Þinn góði andi leiði mig um réttan veg.

Drottinn, láttu mig lífi halda og leystu mig úr öllum þessum nauðum, því að þú ert réttlátur og veist að ég hef ekkert til saka unnið. Ég er þjónn þinn. Þú elskar mig og ert mér svo góður! Ryð þú burt þessum óvinum mínum og láttu þá hverfa sem ofsækja mig.

Lofaður sé Drottinn! Hann er bjargið sem líf mitt er byggt á! Hann gefur mér kraft og leikni í bardaga. Hann er miskunn mín. Hann er vígi mitt, borg mín og hjálpari, skjöldur minn og athvarf. Hann leggur þjóðir undir mig.

Drottinn, hvers virði er maðurinn að þú ómakir þig og minnist hans? Hvers vegna skyldir þú yfirleitt skipta þér af fólki? Því að maðurinn er eins og vindblær, dagar hans eins og hverfandi skuggi.

Drottinn, sveigðu himininn og stígðu niður! Þegar þú tyllir þér á fjöllin þá rýkur úr þeim. Láttu eldingar leiftra, – skjóttu örvum þínum og tvístraðu óvinunum!

Réttu hönd þína niður og frelsaðu mig, dragðu mig upp úr hinum djúpu vötnum, undan ofurvaldi óvinanna. Munnur þeirra er fullur af svikum og með hægri hönd sinni innsigla þeir lygi.

Ég vil syngja þér nýjan söng, ó Guð, og leika undir á tístrengjaða hörpu, því að þú veitir konungum okkar sigur. Þú frelsar þjón þinn Davíð undan sverði dauðans. Bjargaðu mér! Frelsaðu mig undan óvinum þessum, þeir bæði ljúga og svíkja. Nú vil ég lýsa landinu þar sem Drottinn er Guð – hamingjulandinu! Þar eru synirnir hraustir og stæltir eins og þróttmikil tré. Dæturnar fagrar og prúðar eins og úthöggnar hallarsúlur. Hlöðurnar fullar af alls konar afurðum. Hjarðir þúsunda sauða liðast um hagana. Uxarnir eru klyfjaðir og ekkert skarð í múrnum. Friður hvert sem litið er, enginn maður í útlegð og glæpir horfnir af strætunum. Já, sæl er sú þjóð sem á Drottin að Guði.

Ég vil lofa þig, þú Guð minn og konungur, og vegsama nafn þitt hvern einasta dag, já að eilífu! Mikill er Drottinn! Lofið hann án afláts! Dýrð hans er meiri en við fáum skilið! Sérhver kynslóð fræðir börn sín um

hans mörgu dásemdarverk. Ég vil íhuga dýrð þína og vegsemd, glæsileik þinn og kraftaverk. Undur þín eru á allra vörum, ég vil tala um stórvirki þín. Öllum er ljúft að segja frá kærleika þínum, syngja um réttlæti þitt. Náðugur og miskunnsamur er Drottinn, seinn til reiði og fullur góðvildar. Drottinn er öllum góður og miskunn hans hvílir yfir öllu sem hann hefur skapað. Öll sköpunin þakkar þér Drottinn, og þjóð þín lofar þig. Þau segja frá dýrð ríkis þíns, og tala um kraft þinn og mátt. Þau víðfrægja mikilleik þinn og máttarverk – dýrð konungdóms þíns. Því að á ríki þínu er enginn endir, veldi þitt nær frá kynslóð til kynslóðar.

Drottinn reisir við hina föllnu og styður þá sem ætla að hníga. Allra augu mæna á þig eftir hjálp, því að þú gefur þeim fæðu þeirra á réttum tíma. Þú uppfyllir þarfir þeirra og blessar þá.

Drottinn er réttlátur og miskunnsamur í öllu sem hann gerir. Hann er nálægur öllum sem ákalla hann í einlægni. Hann uppfyllir þarfir þeirra sem óttast hann og elska. Hann heyrir hróp þeirra og hjálpar þeim. Hann verndar alla þá sem elska hann, en útrýmir öllum óguðlegum.

Ég vil lofa Drottin! Og þið öll, vegsamið hans heilaga nafn á meðan ævi ykkar endist.

Dýrð sé Guði! Já, ég vil vegsama hann! Ég vil lofa hann á meðan ég lifi, vegsama hann fram á síðustu stund.

Reiddu þig ekki á hjálp valdsmanna, því að þeir falla og ekkert verður úr aðstoð þeirra. Þeir munu deyja og andi þeirra líður burt, áform þeirra verða að engu. En sæll er sá maður sem reiðir sig á hjálp Guðs, Guðs Jakobs, sem vonar á Drottin, Guð sinn – þann Guð sem skapaði himin og jörð og hafið og allt sem í því er. Hann er sá Guð sem óhætt er að treysta! Hann leitar réttar fátækra og kúgaðra og gefur hungruðum brauð. Hann frelsar fanga, opnar augu blindra, lyftir okinu af þeim sem eru að bugast. Drottinn elskar þá sem gera rétt. Hann verndar útlendingana sem sest hafa að í landinu og gætir réttinda ekkna og einstæðinga, en ónýtir ráðabrugg vondra manna.

Drottinn mun ríkja að eilífu. Jerúsalem, veistu að Drottinn er konungur að eilífu?! Hallelúja!

Hallelúja! Já, lofið Drottin! Það er gott að lofa Drottin! Indælt og rétt!

Hann er að endurreisa Jerúsalem og flytja hina herleiddu heim. Hann reisir upp hina niðurbeygðu og bindur um sár þeirra.

Hann þekkir fjölda stjarnanna, já og hverja fyrir sig með nafni! Mikill er Drottinn! Vald hans er stórkostlegt! Þekking hans er takmarkalaus. Drottinn styður auðmjúka, en varpar illmennum til jarðar. Syngið honum þakkarljóð, lofið Guð með hörpuleik. Hann fyllir himininn skýjum, gefur steypiregn og klæðir fjöllin grænu grasi. Hann fæðir hin villtu dýr

og hrafnarnir krunka til hans eftir æti. Í hans augum kemst sprettharður foli varla úr sporunum og máttur mannsins má sín lítils. En hann gleðst yfir þeim sem elska hann og reiða sig á kærleika hans og gæsku.

Lofa þú hann, Jerúsalem! Vegsama Guð þinn, Síon! Því að hann hefur gert múra þína öfluga og blessað börnin þín. Hann lætur frið haldast í landinu og fyllir hlöður þínar af úrvals hveiti. Hann sendir boð sín til jarðar, skipanir hans berast hratt eins og vindurinn. Skjannahvít mjöllin er frá honum komin og hrímið sem glitrar á jörðinni. Haglélið er líka hans verk og frostið sem bítur í kinnarnar. En síðan sendir hann hlýjan vorvind, snjórinn þiðnar og árnar ryðja sig. Hann kunngjörði Ísrael lögmál sitt og ákvæði – það hefur hann ekki gert við neina aðra þjóð, nei, þeim kennir hann ekki fyrirmæli sín.

Hallelúja! Dýrð sé Drottni!

Þið sem búið á himnum, lofið Drottin! Lofið hann í upphæðum!

Lofið hann allir englar, allar hersveitir himnanna. Lofið hann sól og tungl og allar lýsandi stjörnur. Lofið hann hæstu himnar og þú dögg er svífur um háloftin.

Allt sem hann hefur skapað lofi nafn hans, því að þegar hann talaði, þá varð það allt til, hann fékk þeim stað um aldur og ævi, setti þeim lögmál sem þau fá ekki brotið.

Lofið Drottin einnig á jörðu, líka þið skepnur í hafdjúpunum. Eldur og hagl, snjór, regn, vindur og veður öll, – allt hlýði það Drottni. Allt skal þetta lofa Drottin: fjöll og hæðir, ávaxtatré sem önnur tré, villidýr og búfé, höggormar og fuglar konungar og allar þjóðir, höfðingjar og dómarar, piltar og stúlkur, aldraðir og börn. Sameiginlega skulu þau lofa Drottin, því að hann einn er þess verður og dýrð hans er ofar himni og jörðu. Hann hefur gert þjóð sína volduga. Heldur uppi heiðri hinna guðhræddu – lýðs Ísraels, þjóðarinnar sem honum stendur næst. Hallelúja! Dýrð sé Drottni!

Hallelúja! Lofið Drottin! Syngið honum nýjan söng. Lofsyngið honum öll þjóðin.

Ó, Ísrael, gleð þig yfir skapara þínum. Þið sem búið í Jerúsalem, fagnið yfir konungi ykkar! Lofið nafn hans með gleðidansi og leikið fyrir hann á bumbur og gígjur.

Drottinn hefur unun af lýð sínum. Hann frelsar hina auðmjúku. Hinir trúuðu gleðjist með sæmd og syngi fagnandi í hvílum sínum.

Lofið hann, þið fólk hans! Framkvæmið refsingu hans á þjóðunum með tvíeggjuðu sverði. Setjið konunga þeirra og fyrirmenn í járn og fullnægið á þeim skráðum dómi. Drottinn er vegsemd þjóðar sinnar. Hallelúja!

Hallelúja! Lofið Drottin! Lofið hann í musteri hans, lofið hann á himnum. Lofið hann fyrir máttarverk hans. Lofið hann fyrir mikilleik hátignar hans.

Lofið hann með lúðrablæstri, hörpu og gígju. Lofið hann með strengjaleik og hjarðpípum. Lofið hann með hljómandi skálabumbum, já og með hvellum skálabumbum!

Allt sem andardrátt hefur lofi Drottin! Einnig þú! Hallelúja!

Matteus

Matteusarguðspjall

Þessir eru forfeður Jesú Krists, afkomanda Davíðs konungs og Abrahams: Abraham var faðir Ísaks. Ísak var faðir Jakobs. Jakob var faðir Júda og bræðra hans. Júda var faðir Peresar og Sera (móðir þeirra hét Tamar). Peres var faðir Esroms. Esrom var faðir Rams, en Ram var faðir Ammínadabs og sonur hans var Nakson. Nakson var faðir Salmons. Salmon var faðir Bóasar (kona hans var Rut). Óbeð var faðir Ísaís, en Ísaí faðir Davíðs konungs og Davíð faðir Salómons (móðir hans var ekkja Úría). Salómon var faðir Róbóams og sonur hans var Abía. Abía var faðir Asafs. Asaf var faðir Jósafats. Jósafat var faðir Jórams og Jóram faðir Ússía. Ússía var faðir Jótams, en sonur hans var Akas og Esekía var sonur hans. Esekía var faðir Manasse, en hann var faðir Amoss og Amos faðir Jósía. Jósía var faðir Jekonja og bræðra hans (þeir fæddust í herleiðingunni til Babýlon).

Eftir herleiðinguna: Jekonja var faðir Sealtíels, Sealtíel var faðir Serúbabels, Serúbabel faðir Abíúds og Abíúd faðir Eljakíms. Eljakím var faðir Asórs, en sonur hans var Sadók. Og Sadók var faðir Akíms, Akím faðir Elíúds og Elíúd faðir Eleasars. Eleasar var faðir Mattans, Mattan faðir Jakobs og Jakob faðir Jósefs en hann var eiginmaður Maríu, móður Jesú Krists.

Þetta eru fjórtán ættliðir frá Abraham til Davíðs konungs, fjórtán ættliðir frá Davíð fram að herleiðingunni og einnig fjórtán ættliðir frá herleiðingunni fram til Krists.

Aðdragandinn að fæðingu Jesú var á þessa leið: María móðir hans var trúlofuð Jósef. Hún varð þunguð af völdum heilags anda meðan hún var enn ósnortin mey. Jósef, unnusti hennar, sem var mjög sómakær maður, ákvað þá að slíta trúlofuninni í kyrrþey, því að hann vildi ekki valda henni opinberri smán.

Eitt sinn er hann var að íhuga þetta á andvökunóttu, sofnaði hann og dreymdi að engill stóð hjá honum og sagði:

„Jósef, sonur Davíðs, hikaðu ekki við að kvænast Maríu, því að barnið sem hún gengur með, er getið af heilögum anda. Hún mun eignast son, og þú skalt láta hann heita Jesú (sem þýðir Guð frelsar), því að hann mun frelsa þjóð sína frá syndum hennar. Þannig mun rætast það sem spámaður Guðs sagði: „Takið eftir! Meyjan mun þunguð verða! Hún mun fæða son og hann verða kallaður „Immanúel“ (en það þýðir Guð er með okkur)“.“

Þegar Jósef vaknaði, ákvað hann að gera eins og engillinn hafði sagt honum og ganga að eiga Maríu, þau höfðu þó ekki kynmök fyrr en eftir að sonurinn var fæddur. Og Jósef gaf drengnum nafnið Jesús.

Jesús fæddist í bænum Betlehem í Júdeu á valdatímum Heródesar konungs. Um það leyti komu stjörnufræðingar til Jerúsalem frá Austurlöndum og spurðu:

„Hvar er nýfæddi Gyðingakonungurinn? Við höfum séð stjörnu hans austur í löndum og nú erum við komnir til þess að sýna honum lotningu.“

Heródes konungur varð óttasleginn er hann heyrði þetta, og alls kyns sögusagnir komust á kreik í Jerúsalem. Heródes kallaði því saman trúarleiðtoga Gyðinga og spurði:

„Hafa spámennirnir sagt hvar Kristur eigi að fæðast?“

„Já,“ svöruðu leiðtogarnir, „í Betlehem, því að þannig skrifaði Míka spámaður: „Þú Betlehem litla, þú ert ekki einhver þýðingarlaus smábær í Júdeu, því frá þér mun koma höfðingi sem annast þjóð mína, Ísrael“.“

Heródes sendi þá stjörnufræðingunum leynileg boð um að finna sig, og á þeim fundi fékk hann að vita hvenær þeir hefðu fyrst séð stjörnuna. Síðan sagði hann:

„Farið til Betlehem og leitið að barninu, og þegar þið hafið fundið það, skuluð þið koma aftur og láta mig vita hvar það er, svo að ég geti einnig veitt því lotningu!“

Að þessum viðræðum loknum héldu stjörnufræðingarnir aftur af stað. Og sjá! Stjarnan birtist þeim á ný og fór fyrir þeim uns hún staðnæmdist loks yfir Betlehem. Gleði þeirra var takmarkalaus! Þeir gengu inn í húsið þar sem María og barnið voru, krupu á kné frammi fyrir því og tilbáðu það. Síðan tóku þeir upp farangur sinn og gáfu barninu gull, reykelsi og myrru.

Á heimleiðinni komu þeir ekki við í Jerúsalem til þess að hitta Heródes, því að Guð hafði sagt þeim í draumi að fara aðra leið.

Þegar þeir voru farnir, dreymdi Jósef að hann sæi engil frá Drottni sem sagði:

„Flýðu til Egyptalands og taktu með þér barnið og móður þess, því að Heródes konungur sækist eftir lífi barnsins. Vertu síðan um kyrrt í Egyptalandi þar til ég segi þér að snúa heim aftur.“

Jósef lagði af stað til Egyptalands með barnið og Maríu þessa sömu nótt. Þar dvöldust þau uns Heródes konungur lést, en þá rættust orð spámannsins: „Ég kallaði son minn frá Egyptalandi.“

Heródes varð æfur af reiði þegar hann komst að því að stjörnufræðingarnir höfðu brugðist honum og sendi þegar í stað alla hermenn til Betlehem. Hann gaf þeim skipun um að drepa alla drengi, tveggja ára og yngri, sem ættu heima þar í nágrenninu. Þetta gerði Heródes vegna

þess að stjörnufræðingarnir höfðu sagt honum að þeir hefðu fyrst séð stjörnuna tveimur árum áður. Jeremía spámaður hafði sagt fyrir um þennan hryllilega verknað Heródesar með þessum orðum: „Í Rama kveður við angistarvein og óstöðvandi grátur. Rakel grætur börnin sín. Hún er óhuggandi því þau eru ekki lengur lífs.“

Eftir dauða Heródesar birtist engill Drottins Jósef í draumi í Egyptalandi og sagði:

„Rís þú á fætur og farðu aftur til Ísraels með Jesú og móður hans.“

Hann sneri því þegar í stað aftur til Ísraels með Jesú og móður hans. Á leiðinni frétti hann sér til mikils ótta að nýi konungurinn í Júdeu væri Areklás, sonur Heródesar. Þá var hann varaður við í öðrum draumi, að fara til Júdeu, og því héldu þau til Galíleu og settust að í Nasaret. Þar með rættist þessi spádómur um Krist: „Hann mun kallaður Nasarei.“

Meðan þau bjuggu í Nasaret tók Jóhannes skírari að predika í óbyggðum Júdeu. Kjarninn í boðskap hans var þessi:

„Snúið ykkur frá syndinni og til Guðs, því ríki himnanna er nálægt.“ Jesaja spámaður sagði þannig fyrir um starf Jóhannesar mörgum öldum áður: „Ég heyri hrópað í auðninni: Ryðjið Drottni veg – gjörið beinar brautir hans.“

Klæðnaður Jóhannesar var ofinn úr úlfaldahári, og hann notaði leðurbelti. Hann lifði á engisprettum og villihunangi. Fólk streymdi frá Jerúsalem, allri Júdeu og úr Jórdandalnum til þess að hlusta á hann. Þá sem játuðu syndir sínar skírði hann í ánni Jórdan. Margir farísear og saddúkear komu til að láta skírast hjá Jóhannesi. Þegar hann sá þá koma ásakaði hann þá opinberlega og sagði:

„Þið höggormssynir! Hver hefur sagt að þið gætuð umflúið reiði Guðs? Áður en þið látið skírast verðið þið að sýna í verki að þið hafið snúið ykkur frá syndinni. Þið skuluð ekki halda að þið getið sloppið með því að segja: „Það er allt í lagi með okkur, við erum Gyðingar – afkomendur Abrahams“ það er engin trygging í því. Guð gæti breytt grjótinu hérna í Gyðinga, ef hann vildi. Nú þegar hefur öxi Guðs verið reidd til höggs, því að dómurinn er skammt undan og hvert það tré sem ekki ber ávöxt verður upp höggvið og brennt í eldi. Þá sem iðrast synda sinna skíri ég í vatni, en sá sem kemur á eftir mér er mér svo miklu æðri að ég er ekki einu sinni verður þess að halda á skónum hans! Hann mun skilja hismið frá kjarnanum og safna korninu í hlöðuna en brenna hismið í óslökkvandi eldi.“

Þá kom Jesús frá Galíleu til árinnar Jórdan til þess að skírast hjá Jóhannesi, en Jóhannes færðist undan að skíra hann og sagði:

„Kemur þú til að skírast hjá mér?! Ég þyrfti fremur að fá skírn hjá þér.“

„Láttu þetta samt eftir mér því þá gerum við það sem rétt er,“ sagði Jesús.

Þá skírði Jóhannes hann. Þegar Jesús steig upp úr vatninu að skírninni lokinni, opnuðust himnarnir yfir honum og hann sá anda Guðs koma niður yfir sig, í dúfulíki, og rödd af himni sagði: „Þessi er minn elskaði sonur sem ég hef velþóknun á.“

Eftir þetta leiddi heilagur andi Jesú út í óbyggðina, til þess að hans yrði freistað af Satan. Þegar Jesús hafði verið þar matarlaus í fjörutíu sólarhringa var hungrið farið að sverfa að. Þá reyndi Satan að fá hann til að breyta steinum í brauð og sagði:

„Ef þú ert sonur Guðs, þá breyttu þessum steinum í brauð.“

„Nei!“ svaraði Jesús. „Biblían segir að fæðan sé manninum ekki hið eina nauðsynlega heldur það að fara eftir orði Guðs.“

Satan fór þá með hann til Jerúsalem, upp á þak musterisins, og sagði:

„Ef þú ert sonur Guðs þá kastaðu þér fram af þakbrúninni, því að Biblían segir: „Guð mun senda engla sína til að gæta þín, þeir munu vernda þig svo þú slasist ekki á steinunum fyrir neðan.“ “

„Já, en hún segir einnig að enginn skuli leggja heimskulegar þrautir fyrir Drottin, Guð sinn!“ svaraði Jesús byrstur.

Því næst fór Satan með Jesú upp á hátt fjall og sýndi honum þaðan þjóðir heimsins og alla dýrð þeirra. „Allt þetta mun ég gefa þér, ef þú krýpur fyrir mér og tilbiður mig.“

„Burt með þig Satan!“ skipaði Jesús. „Guðs orð segir: „Drottin Guð þinn átt þú að tilbiðja og hlýða honum einum.“ “

Þá fór Satan burt, en englar komu og þjónuðu Jesú.

Þegar Jesús frétti að Jóhannes hefði verið handtekinn, fór hann norður í Galíleu. Hann fluttist frá Nasaret og settist að í Kapernaum, sem er við Galíleuvatnið í héraði Sebúlóns og Naftalí. Þá rættist þessi spádómur Jesaja:

„Í landi Sebúlons og landi Naftalí við vatnið – héraðinu handan Jórdan og í Efri-Galíleu þar sem margir útlendingar búa – var fólkið í myrkri, en dag einn braust ljósið fram og skein á meðal þess.“

Upp frá þessu tók Jesús að predika:

„Snúið ykkur frá syndinni og til Guðs, því að ríki himnanna er nálægt.“

Dag einn var hann á gangi við Galíleuvatnið. Þá hitti hann tvo menn á báti við ströndina. Þetta voru Símon, sem kallaður var Pétur, og Andrés bróðir hans. Þeir voru fiskimenn og voru að kasta neti í vatnið.

Jesús kallaði til þeirra: „Komið og fylgið mér, og ég skal kenna ykkur að veiða menn!“ Þá yfirgáfu þeir netin og fóru með honum.

Spölkorn þaðan sá hann tvo aðra menn við vatnið, Jakob og Jóhannes, sem einnig voru bræður. Þeir sátu þar í báti ásamt Sebedeusi föður

sínum og bættu net. Jesús kallaði einnig á þá og þeir stóðu samstundis upp frá vinnunni, skildu föður sinn eftir og fylgdu Jesú.

Jesús ferðaðist um alla Galíleu og talaði í samkomuhúsum Gyðinga (en þar fóru guðþjónustur fram). Hann predikaði gleðiboðskapinn um guðsríki og læknaði hvers konar sjúkdóma og meinsemdir. Fregnir af kraftaverkum hans bárust langt út fyrir Galíleu. Sjúkt fólk kom jafnvel alla leið frá Sýrlandi til að fá lækningu hjá honum. Hann læknaði alla sjúka (sama hver sjúkdómurinn var), einnig geðveika og lamaða, og þá sem haldnir voru illum öndum. Mikill mannfjöldi fylgdi honum hvert sem hann fór – fólk frá Galíleu, bæjunum tíu austanvert við Galíleuvatnið, Jerúsalem, Júdeu og jafnvel frá landsvæðinu handan Jórdanar.

Dag nokkurn þegar fólkið þyrptist að honum fór hann upp á fjallið ásamt lærisveinum sínum, settist þar niður og kenndi:

„Sælir eru auðmjúkir, því að þeirra er himnaríki.
Sælir eru sorgmæddir, því að þeir munu huggaðir verða.
Sælir eru hógværir, því að þeir munu eignast landið.
Sælir eru þeir sem þrá réttlætið, því að það mun falla þeim í skaut.
Sælir eru miskunnsamir, því að þeim mun miskunnað verða.
Sælir eru hjartahreinir, því að þeir munu sjá Guð.
Sælir eru þeir sem vinna að friði, því að þeir munu kallaðir verða synir Guðs.
Sælir eru þeir sem ofsóttir eru fyrir trú sína á mig, því að þeirra er himnaríki.
Gleðjist og fagnið þegar fólk talar illa um ykkur, ofsækir ykkur eða ber lognar sakir á ykkur vegna þess að þið fylgið mér, því að mikil laun bíða ykkar á himnum!
Minnist þess að hinir fornu spámenn þoldu einnig ofsóknir.
Þið eruð salt jarðarinnar, þið eigið að bæta heiminn! Hvernig færi ef þið misstuð seltuna? Þið yrðuð einskis nýt eins og rusl sem fleygt er út og fótum troðið. Þið eruð ljós heimsins. Allir sjá borg sem reist er á fjalli. Felið því ekki ljósið ykkar heldur látið það skína til að allir sjái það! Leyfið öllum að sjá góðverk ykkar, svo að þeir þakki föður ykkar á himnum.
Misskiljið mig ekki. Ég kom ekki til að afnema lög Móse og viðvaranir spámannanna. Nei, ég kom til að uppfylla hvort tveggja og staðfesta það. Ég segi ykkur satt: Hver einasta grein lögbókarinnar mun standa óhögguð uns tilgangi hennar hefur verið náð. Þar af leiðir að sá sem brýtur hið minnsta boðorð og hvetur aðra til þess að gera hið sama verður minnstur í himnaríki. En sá sem kennir lög Guðs og fer eftir þeim mun verða mikill í himnaríki. Ég vil benda ykkur á eitt: Ef góðverk ykkar verða ekki fremri góðverkum farísseanna og annarra leiðtoga þjóðarinnar, þá komist þið alls ekki inn í guðsríkið.

Þannig segir í lögum Móse: „Drepir þú mann, verður þú sjálfur að deyja.“ En ég bæti við: Ef þú reiðist – jafnvel þótt það sé aðeins við bróður þinn á þínu eigin heimili – vofir dómurinn yfir þér! Ef þú kallar vin þinn fífl, átt þú á hættu að þér verði stefnt fyrir réttinn! Og bölvir þú honum áttu eld helvítis yfir höfði þér. Ef þú stendur frammi fyrir altarinu í musterinu og ert að færa Guði fórn, og minnist þess þá allt í einu að vinur þinn hefur eitthvað á móti þér, skaltu skilja fórn þína eftir hjá altarinu, fara og biðja hann fyrirgefningar og sættast við hann. Komdu síðan aftur og berðu fram fórnina. Flýttu þér að sættast við óvin þinn áður en það er um seinan, því að annars mun hann draga þig fyrir rétt. Þá verður þér varpað í skuldafangelsi, þar sem þú verður að dúsa uns þú hefur greitt þinn síðasta eyri.

Boðorðið segir: „Þú skalt ekki drýgja hór.“ En ég segi: Sá sem horfir á konu með girndarhug, hefur þegar drýgt hór með henni í huga sínum. Ef það sem þú sérð með auga þínu verður til þess að þú fellur í synd, skaltu stinga augað úr þér og fleygja því. Betra er að hluti af þér eyðileggist en að þér verði öllum kastað í víti. Ef hönd þín – jafnvel sú hægri – kemur þér til að syndga, þá er betra að höggva hana af og fleygja henni en að lenda í helvíti.

Í lögum Móse segir svo: „Sá sem vill skilja við konu sína verður að fá henni skilnaðarbréf.“ En ég segi: Skilji maður við konu sína af annarri ástæðu en þeirri að hún hafi verið honum ótrú, veldur hann því að hún drýgir hór, og sá sem síðar kvænist henni drýgir einnig hór.

Þið þekkið líka þessa gömlu reglu: „Þú skalt ekki sverja rangan eið, og haltu þau heit sem þú hefur gefið Guði.“ Ég segi: Sverjið ekki, hvorki við himininn, því að hann er hásæti Guðs, né jörðina, því hún er fótskör hans. Sverjið ekki við Jerúsalem, því hún er borg hins mikla konungs. Þú mátt ekki heldur sverja við höfuð þitt, því þú getur ekki einu sinni breytt háralit þínum, hvað þá meira. Látið nægja að segja: Já, ég vil… eða: Nei, ég vil ekki! Það á að vera hægt að treysta því sem þú segir. Þurfir þú að staðfesta orð þín með eiði er ekki allt með felldu.

Í lögum Móse stendur: „Stingi maður auga úr öðrum manni, skal hann sjálfur gjalda fyrir það með eigin auga. Brjóti einhver tönn úr þér, skaltu brjóta tönn úr honum í staðinn.“ Ég segi hins vegar: Launið ekki ofbeldi með ofbeldi! Slái einhver þig á aðra kinnina, snúðu þá einnig hinni að honum. Höfði einhver mál gegn þér þannig að þú tapar skyrtunni þinni, skaltu líka láta yfirhöfn þína af hendi. Ef hermenn skipa þér að bera varning sinn eina mílu, þá skaltu bera hann tvær. Gefðu þeim sem biðja þig, og snúðu ekki bakinu við þeim sem vilja fá lán hjá þér.

Sagt hefur verið: „Elskaðu vini þína og hataðu óvini þína.“ En ég segi: Elskið óvini ykkar og biðjið fyrir þeim sem ofsækja ykkur. Ef þið gerið

það, komið þið fram eins og hæfir sonum hins himneska föður. Hann lætur sólina skína jafnt á vonda sem góða. Hann lætur einnig rigna jafnt hjá réttlátum sem ranglátum. Hvaða góðverk er það að elska þá eina sem elska ykkur? Jafnvel skattheimtumennirnir gera það. Eruð þið nokkuð frábrugðin heiðingjunum, ef þið eruð einungis vinir vina ykkar? Nei! Verið því fullkomin eins og ykkar himneski faðir er fullkominn.

Gætið þess að vinna ekki góðverk til þess eins að fá hrós hjá mönnum, því að þá farið þið á mis við launin frá föður ykkar á himnum. Látið ekki á því bera, eins og hræsnararnir gera, ef þið gefið einhverjum eitthvað. Þeir láta blása í lúður fyrir sig í samkomuhúsunum og á götuhornunum til þess að fá hrós fyrir góðverk sín! Ég segi ykkur satt: Þeir hafa þegar fengið laun sín.

Gætið þess að ekki beri mikið á því þegar þið réttið einhverjum hjálparhönd. Segið vinstri hendinni ekki hvað sú hægri gerir! Faðir ykkar á himnum veit leyndarmálið og mun launa ykkur.

Verið ekki eins og hræsnararnir þegar þið biðjið. Þeir biðja á áberandi hátt á götuhornum og í samkomuhúsunum, þar sem allir sjá þá. Ég segi ykkur satt. Allt og sumt sem þeir fá fyrir þetta er athygli annarra! Vertu í einrúmi þegar þú biður. Lokaðu dyrunum og bið til föður þíns þannig að enginn viti. Faðir þinn, sem þekkir leyndar hugsanir þínar, mun bænheyra þig. Þyljið ekki bænir ykkar í belg og biðu eins og heiðingjarnir. Þeir halda að bænin verði heyrð ef hún er nógu löng og fagurlega orðuð. Minnist þess að faðir ykkar veit nákvæmlega hvers þið þarfnist, jafnvel áður en þið biðjið. Biðjið þannig:

„Kæri Faðir, þú sem ert á himnum, helgist þitt nafn. Komi ríki þitt. Verði þinn vilji á jörðu eins og á himnum. Gefðu okkur fæðu í dag eins og aðra daga. Fyrirgefðu okkur syndirnar, eins og við fyrirgefum þeim sem syndga gegn okkur. Leiddu okkur ekki í þyngri prófraunir en þær sem við fáum staðist og frelsaðu okkur frá illu. Amen.“ Faðirinn á himnum mun fyrirgefa ykkur ef þið fyrirgefið þeim sem hafa brotið gegn ykkur, en ef þið fyrirgefið þeim ekki, mun hann ekki heldur fyrirgefa ykkur.

Fastið ekki þannig að á því beri eins og hræsnararnir. Þeir reyna að sýnast aðframkomnir, svo að fólk finni til með þeim en það eru einu launin sem þeir fá. Verið heldur vel til fara, hreinir og snyrtilegir, svo að engan gruni að þið séuð hungraðir. Faðir ykkar á himnum veit leyndarmálið og hann mun launa ykkur.

Safnið ekki auðæfum á jörðu, því að þar eyðast þau og þeim kynni að verða stolið. Safnið heldur verðmætum á himnum! Þar munu þau aldrei rýrna og þar stafar engin hætta af þjófum. Séu auðæfi þín á himnum, mun einnig hugur þinn og hjarta vera þar, því að hugurinn er bundinn við það sem þér finnst verðmætast.

Augað er lampi líkamans. Ef augu þín eru heilbrigð, þá verður allur líkami þinn bjartur. En ef þau eru sjúk, þá verður allur líkaminn dimmur. Ef nú ljósið í þér er myrkur, hvílíkt verður þá myrkrið.

Ekki er hægt að þjóna tveimur guðum, því að þið munuð hata annan en elska hinn. Enginn getur þjónað bæði Guði og peningum.

Ráðlegging mín er þessi: Hafið engar áhyggjur af mat, drykk, fatnaði eða því um líku. Þið eigið nú þegar líf og líkama, og það er miklu dýrmætara en fæðan og fatnaðurinn. Takið eftir fuglunum. Þeir hafa ekki áhyggjur af því hvað þeir eiga að borða, þeir þurfa hvorki að sá né uppskera né safna í forðabúr, því að faðir ykkar á himnum sér fyrir þeim. Þið eruð miklu dýrmætari en fuglarnir, í hans augum. Haldið þið ef til vill að áhyggjurnar lengi lífið?

Hvers vegna hafið þið áhyggjur af fatnaði? Virðið fyrir ykkur blómin sem vaxa á jörðinni. Þau kvíða engu. Salómon, í allri sinni dýrð var þó ekki klæddur slíku skarti sem þau! Skyldi Guð ekki miklu fremur vilja annast ykkur fyrst honum er svona umhugað um blómin, sem standa í dag en eru fallin á morgun! Æ, þið lítiltrúaðir! Hafið því engar áhyggjur af fæðu eða fötum! Verið ekki eins og heiðingjarnir sem hugsa ekki um annað. Ykkar himneski faðir veit vel að þið þarfnist alls þessa.

Sækist fyrst eftir að tilheyra honum og gera vilja hans, þá mun allt þetta veitast ykkur að auki.

Kvíðið ekki morgundeginum því hann er einnig í hendi Guðs. Lifið einn dag í senn.

Verið ekki aðfinnslusamir, og þá munu aðrir ekki heldur finna að við ykkur. Eins og þú ert við aðra, munu þeir verða gagnvart þér. Hvers vegna hefur þú áhyggjur af flísinni í auga bróður þíns? Þú ert sjálfur með planka í auganu! – Já, heilan bjálka! Er rétt af þér að segja: „Vinur, leyfðu mér að hjálpa þér að fjarlægja þessa flís úr auganu á þér,“ meðan þú sérð alls ekki til vegna plankans sem er í þínu eigin auga? Hræsnari! Losaðu þig fyrst við plankann, og eftir það muntu sjá vel til að hjálpa bróður þínum.

Láttu ekkert heilagt í hendur spilltra manna. Kastaðu ekki perlum fyrir svín, því þau munu troða þær niður í svaðið og ráðast að því búnu gegn þér.

Biðjið og þið munuð öðlast. Leitið og þið munuð finna. Knýið á og þá mun verða lokið upp. Því sá öðlast sem biður. Sá finnur sem leitar og fyrir þeim, sem á knýr, mun opnað verða. Hvaða maður gæfi barni sínu stein, ef það bæði um brauð? Eða höggorm, ef það bæði um fisk? Enginn! Fyrst þið sem eruð vondir og syndugir menn, hafið vit á að gefa börnunum ykkar góðar gjafir, hversu miklu fremur mun þá faðir ykkar á himnum gefa þeim góðar gjafir sem biðja hann?

Vertu við aðra eins og þú vilt að þeir séu við þig – þetta er kjarninn í lögum Móse.

Eina leiðin til himins liggur um þrönga hliðið. Vegurinn til glötunar er breiður og hlið hans vítt – greiðfær leið öllum sem hana velja. Vegurinn til lífsins er mjór og hlið hans þröngt, fáir eru þeir sem finna hann.

Gætið ykkar á falskennendum sem dulbúa sig sem saklaus lömb, en eru hið innra sem gráðugir úlfar. Þið getið þekkt þá á afleiðingum orða þeirra og verka – á sama hátt og þið þekkið tré af ávöxtum þess. Það er óþarfi fyrir ykkur að ruglast á vínviði og þyrnirunna, eða á fíkjutré og þistlum. Tré þekkist af ávöxtunum. Tré sem ber ljúffenga ávexti, ber ekki óæta ávexti, og tré sem ber vonda ávexti, ber ekki góða á sama tíma. Tré það, sem ber eintómt óæti, er rifið upp og notað í eldinn. Leiðin til að þekkja tré eða mann er að kanna ávextina.

Ekki eru allir guðræknir, sem tala guðrækilega. Þeir ávarpa mig: „Herra“ – en munu samt ekki komast til himins, heldur aðeins þeir sem gera það sem faðir minn á himnum vill að þeir geri. Margir munu segja við mig á dómsdegi: „Herra, herra, við sögðum fólkinu frá þér, við rákum út illa anda með þínu nafni og unnum mörg önnur mikil kraftaverk.“ Ég mun svara þeim: „Ég hef aldrei þekkt ykkur né þið haft samfélag við mig. Farið burt, því verk ykkar eru vond.“

Þeir sem hlusta á orð mín og fara eftir þeim, líkjast hyggnum manni sem byggir húsið sitt á klöpp. Þó að rigni og vatnavextir verði, stormurinn æði og lemji húsið, mun það ekki haggast, því það er byggt á traustum grunni.

Þeir sem heyrt hafa orð mín, en fara samt ekki eftir þeim, eru heimskir. Þeir eru eins og maður sem byggir húsið sitt á sandi. Og þegar stormurinn blæs og flóðbylgjan kemur æðandi og skellur á því, hrynur það með braki og brestum.“

Mannfjöldinn undraðist predikun Jesú, því að hann talaði af miklum myndugleika, eins og sá sem valdið hefur, en ekki eins og fræðimennirnir.

Mikill mannfjöldi fylgdi Jesú þegar hann gekk niður fjallshlíðina að ræðunni lokinni.

Og viti menn! Þá kom holdsveikur maður til hans. Hann kraup við fætur hans og sagði: „Herra, ef þú vilt getur þú læknað mig.“ Jesús snerti manninn og sagði: „Ég vil að þú verðir heilbrigður!“ Og samstundis hvarf holdsveikin!

Jesús sagði þá við hann: „Segðu engum frá þessu strax, en farðu rakleitt til prestsins og láttu hann skoða þig. Taktu með þér fórn þá sem lög Móse gera ráð fyrir að holdsveikir beri fram, þegar þeir læknast, sem opinbera staðfestingu þess að þú sért orðinn heilbrigður.“

Þegar Jesús kom til Kapernaum mætti hann rómverskum liðsforingja. Liðsforinginn skýrði frá því að þjónn hans lægi lamaður heima og honum liði illa. „A ég að koma og lækna hann?“ spurði Jesús.

„Herra,“ sagði liðsforinginn, „ég er ekki verður þess að þú komir inn á heimili mitt (og það er reyndar ekki nauðsynlegt). Segðu aðeins núna: „Læknist þú!“ og þá mun þjónn minn verða heilbrigður! Þetta segi ég vegna þess að ég er settur undir vald æðri liðsforingja, en hef jafnframt sjálfur vald yfir mínum hermönnum. Ég segi við einn þeirra: „Farðu!“ og hann fer, og við annan: „Komdu!“ og hann kemur. Við þjón minn segi ég: „Gerðu þetta!“ og hann hlýðir skilyrðislaust. Þess vegna veit ég að þú hefur vald til að skipa þessum sjúkdómi að fara og hann mun fara!“

Jesús varð undrandi! Hann sneri sér að mannfjöldanum og sagði: „Hvergi í Ísrael hef ég fundið svo mikla trú! Og ég skal segja ykkur eitt: Margir útlendingar (eins og þessi rómverski liðsforingi) munu koma hvaðanæva að og sitja með Abraham, Ísak og Jakobi í konungsríki himnanna. Mörgum Ísraelsmönnum – já, einmitt þeim sem konungsríkið var ætlað – mun verða kastað út í myrkrið og þar verður grátið og kveinað.“

Síðan sagði Jesús við liðsforingjann:

„Farðu heim til þín. Verði þér að trú þinni.“ Samstundis varð þjónninn heilbrigður!

Eftir þetta fór Jesús heim til Péturs. Tengdamóðir Péturs lá þar með mikinn hita. Jesús snerti hönd hennar og við það hvarf hitinn. Hún reis á fætur og gaf þeim að borða.

Um kvöldið voru færðir til Jesú menn sem höfðu illa anda. Hann rak illu andana út með einu orði og læknaði þá sem sjúkir voru. Þarna rættist spádómur Jesaja: „Sjúkdóma okkar og þjáningar tók hann á sig.“

Þegar Jesús sá að fólk dreif stöðugt að, sagði hann lærisveinunum að þeir skyldu búa sig undir að sigla yfir vatnið.

Í sama mund sagði einn af fræðimönnum Gyðinga við hann: „Meistari, ég vil fylgja þér hvert sem þú ferð!“

Jesús svaraði: „Refir eiga greni og fuglarnir hreiður, en ég, Kristur, á ekkert heimili – engan stað til að hvílast.“

Þá sagði annar úr hópi lærisveinanna: „Herra, þegar faðir minn er dáinn, skal ég fylgja þér.“

„Fylgdu mér núna!“ sagði Jesús. „Láttu hina andlega dauðu annast sína dauðu.“

Síðan steig Jesús út í bátinn og hélt yfir vatnið ásamt lærisveinum sínum. Þá hvessti skyndilega svo að öldurnar gengu yfir bátinn, en Jesús svaf.

Lærisveinarnir vöktu hann og hrópuðu: „Drottinn! Bjargaðu okkur Við erum að farast!“ „Lítil er trú ykkar,“ svaraði Jesús. „Hvers vegna eruð

þið hræddir?“ Síðan reis hann á fætur og hastaði á vindinn og öldurnar. Þá lægði vindinn og allt varð kyrrt! Lærisveinarnir voru orðlausir af undrun og ótta. „Hver er hann eiginlega?“ spurðu þeir hver annan, „vindurinn og vatnið hlýða honum!“

Þegar þeir komu að landi í byggðum Gadarena, komu á móti þeim tveir menn haldnir illum öndum. Menn þessir höfðu búið um sig í gröfunum og voru svo óðir að enginn þorði að fara þar um.

Þeir hrópuðu nú til Jesú og sögðu: „Hvað vilt þú okkur, sonur Guðs? Þú hefur ekki enn leyfi til að tortíma okkur!“

Skammt þar frá var svínahjörð á beit. Illu andarnir báðu hann og sögðu: „Sendu okkur í svínin, ef þú ætlar að reka okkur út.“

„Já, farið þangað,“ svaraði Jesús. Þá fóru þeir úr mönnunum, í svínin og öll hjörðin æddi fram af hengiflugi og drukknaði í vatninu. Þegar svínahirðarnir sáu þetta, flúðu þeir til næsta bæjar og sögðu frá því sem gerst hafði. Allir, sem þar bjuggu, flýttu sér út til að sjá Jesú, en eftir það báðu þeir hann að fara og láta sig í friði.

Jesús steig því aftur út í bátinn og þeir héldu yfir vatnið til Kapernaum, heimabæjar hans. Ekki var liðin löng stund er menn báru lamaðan mann til hans á dýnu. Þegar Jesús sá trú þeirra sagði hann við veika manninn: „Vertu hughraustur, vinur minn. Ég hef fyrirgefið þér syndirnar.“

„Guðlast!“ hugsuðu fræðimenn Gyðinganna, sem þarna voru staddir. „Þessi maður heldur þó ekki að hann sé Guð?“ Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og spurði því: „Hvers vegna hugsið þið illt? Er erfiðara að fyrirgefa syndir mannsins en að lækna hann?“ Síðan sneri hann sér að lamaða manninum og sagði: „Ég segi við þig, til þess að sanna að ég hef vald hér á jörðu til þess að fyrirgefa syndir: Stattu upp! Taktu dýnuna þína og farðu heim til þín!“

Maðurinn spratt á fætur og flýtti sér heim! Ótti greip fólkið þegar það sá kraftaverkið gerast þannig fyrir augum sér, og það lofaði Guð fyrir að hafa gefið manni slíkt vald.

Jesús lagði nú af stað niður veginn og sá þá Matteus, skattheimtumann, sitja hjá skattstofunni. „Komdu og vertu lærisveinn minn,“ sagði Jesús við hann. Matteus stóð þegar á fætur og fylgdi honum.

Síðar voru Jesús og lærisveinar hans saman í boði (heima hjá Matteusi). Meðal gestanna voru margir sem höfðu illt orð á sér, svo sem alræmdir svindlarar.

Nú var faríseunum nóg boðið og þeir spurðu lærisveinana: „Hvers vegna umgengst meistari ykkar slíka menn?“ Jesús varð fyrir svörum og sagði: „Vegna þess að heilbrigðir þurfa ekki læknishjálp, heldur hinir sjúku!“ Síðan bætti hann við: „Farið og reynið að skilja þetta biblíuvers:

„Það eru ekki fórnir ykkar eða gjafir sem ég þrái – heldur að þið sýnið miskunnsemi.“ Ég kom til að leiða synduga menn til Guðs, en ekki réttláta.“

Dag einn komu lærisveinar Jóhannesar skírara til Jesú og spurðu: „Hvers vegna fasta lærisveinar þínir ekki? Það gerum við og farísearnir líka.“ „Haldið þið að vinir brúðgumans séu hryggir og fastandi meðan hann er hjá þeim?“ spurði Jesús. „Að því kemur að ég verð tekinn frá þeim, og þá fá þeir nægan tíma til að fasta.

Hver haldið þið að bæti gamla flík með efni sem á eftir að hlaupa? Bótin mundi rifna frá og gatið verða enn þá stærra en áður. Og hver notar gamla vínbelgi undir nýtt vín? Gömlu belgirnir láta undan þrýstingnum og springa, vínið fer allt niður og belgirnir eyðileggjast. Nei, við notum nýja belgi undir nýtt vín og þá varðveitist hvort tveggja.“

Rétt í þessu bar að forstöðumann samkomuhússins. Hann kraup að fótum Jesú og sagði: „Litla dóttir mín er nýdáin, en þú getur kallað hana aftur til lífsins ef þú vilt koma og snerta hana.“

Meðan Jesús og lærisveinar hans voru á leið heim til forstöðumannsins, læddist kona sem þjáðst hafði af blæðingum í tólf ár, að baki honum og snerti fald yfirhafnar hans. Hún hugsaði: „Ef ég aðeins get snert hann, þá mun ég læknast!“ Jesús sneri sér við og sagði við hana: „Dóttir, vertu ekki kvíðin! Trú þín hefur læknað þig!“ Frá þeirri stundu var hún heilbrigð.

Þegar Jesús gekk inn í hús forstöðumannsins og sá alla í uppnámi og heyrði útfarartónlistina, sagði hann: „Út með allt þetta fólk! – Litla stúlkan er ekki dáin, hún sefur.“

Þá hló fólkið og gerði gys að orðum hans. Loksins tókst þó að koma fólkinu út. Jesús gekk að rúmi litlu stúlkunnar og tók í hönd hennar. Við það reis hún upp og varð heilbrigð á sömu stundu! Fréttir af þessu stórkostlega kraftaverki bárust um allt héraðið.

Tveir blindir menn eltu Jesú þegar hann yfirgaf hús forstöðumannsins og hrópuðu: „Sonur Davíðs konungs! Vertu okkur miskunnsamur!“ Þeir fóru alla leið inn í húsið þar sem hann dvaldist. Jesús spurði þá: „Trúið þið að ég geti gefið ykkur sjónina?“ „Já, herra“, svöruðu þeir, „við trúum því.“

Þá snerti hann augu þeirra og sagði: „Verði ykkur að trú ykkar.“ Á sömu stundu fengu þeir sjónina! Jesús bannaði þeim stranglega að segja frá þessu, en eigi að síður báru þeir söguna um allan bæinn.

Þegar Jesús var að fara þaðan mætti hann manni sem var mállaus vegna þess að illur andi var í honum. Jesús rak illa andann út og þá talaði mállausi maðurinn. Fólkið varð forviða og hrópaði: „Aldrei höfum við séð neitt þessu líkt!“

En farísearnir sögðu: „Hann getur rekið illu andana út af því að hann er sjálfur með illan anda. Sjálfur Satan, konungur illu andanna, er í honum!“

Jesús ferðaðist nú til allra bæja og þorpa á þessum slóðum. Hann kenndi í samkomuhúsum og flutti gleðiboðskapinn um guðsríkið. Hvar sem hann kom læknaði hann fólk af hvers konar sjúkdómum. Hann kenndi í brjósti um mannfjöldann sem til hans kom, því fólkið sá enga lausn á vanda sínum. Það var eins og hjörð án hirðis. Jesús sagði þá við lærisveina sína: „Uppskeran er mikil en verkamennirnir fáir. Biðjið því hann, sem ræður uppskerunni, að senda fleiri verkamenn út á akrana.“

Jesús kallaði nú til sín tólf af lærisveinum sínum, gaf þeim vald til að reka út illa anda og lækna hvers konar sjúkdóma. Nöfn þessara tólf lærisveina eru:

Símon (einnig kallaður Pétur),
Andrés (bróðir Péturs),
Jakob Sebedeusson,
Jóhannes (bróðir Jakobs),
Filippus,
Bartólómeus,
Tómas,
Matteus (skattheimtumaðurinn),
Jakob Alfeusson,
Taddeus,
Símon (en hann var meðlimur róttæks stjórnmálaflokks sem kallaðist Selótar) og
Júdas Ískaríot (sá sem síðar sveik hann).

Jesús sendi þá af stað og gaf um leið þessi fyrirmæli: „Farið hvorki til heiðingja né Samverja. Farið aðeins til Ísraelsmanna – hinna týndu sauða Guðs þeirra á meðal. Segið þeim að ríki himnanna sé nálægt. Læknið sjúka og holdsveika, vekið upp dauða og rekið út illa anda. Gefið á sama hátt og þið hafið þegið! Takið ekki með ykkur peninga, föt né skó til skiptanna og jafnvel ekki göngustaf. Þeir sem njóta hjálpar ykkar munu annast ykkur. Þegar þið komið inn í bæ eða þorp, reynið þá að finna einhvern sem er opinn fyrir Guði og gistið þar uns þið farið til næsta þorps. Þegar þið beiðist gistingar þá blessið heimilið, sé það guðrækið, en ef ekki, haldið þá blessuninni fyrir sjálfa ykkur. Ef eitthvert þorp eða heimili vill ekki taka við ykkur, dustið þá rykið af fótum ykkar um leið og þið farið þaðan. Ég segi ykkur satt: Þeim stað mun verr farnast á dómsdegi en borgunum guðlausu, Sódómu og Gómorru.

Ég sendi ykkur sem lömb á meðal úlfa. Verið því kænir sem höggormar en falslausir sem dúfur. Gætið að! Þið munuð verða handteknir, yfirheyrðir og húðstrýktir í samkomuhúsunum. Þið verðið jafnvel að

svara til saka frammi fyrir stjórnvöldum mín vegna. Þá fáið þið tækifæri til að segja þeim frá mér – vitna um mig frammi fyrir heiminum. Þegar þið verðið handteknir, hafið þá engar áhyggjur af því hvernig þið eigið að verja mál ykkar, því ykkur verða gefin rétt orð á réttum tíma. Það verða ekki þið sem talið, heldur mun andi föður ykkar á himnum tala í ykkur!

Bróðir mun svíkja bróður sinn í dauðann og feður börn sín. Börn munu einnig rísa gegn foreldrum sínum til að lífláta þá! Allir munu hata ykkur vegna þess að þið tilheyrið mér, en þeir sem standa stöðugir allt til enda munu frelsast. Þegar þið mætið ofsóknum í einhverri borg, skuluð þið flýja til þeirrar næstu. Ég mun koma aftur áður en þið hafið náð til þeirra allra! Nemandi er ekki fremri kennara sínum. Og þjónninn er ekki settur yfir húsbónda sinn. Nemandinn á hlutdeild í kjörum kennara síns og þjónninn húsbónda síns. En hvernig mun fara fyrir ykkur, fyrst ég, húsbóndinn, hef verið kallaður Satan? Óttist ekki þá sem hafa í hótunum við ykkur, því að sannleikurinn mun koma í ljós.

Það sem ég segi ykkur í rökkrinu, skuluð þið kalla að morgni og það sem ég hvísla í eyru ykkar, skuluð þið hrópa á húsþökum!

Óttist ekki þá sem aðeins geta deytt líkama ykkar, en megna ekki að skaða sálina. Óttist Guð, því að hann getur tortímt sál og líkama í helvíti. Vitið þið verðið á spörfuglum? Fást ekki tveir fyrir einn smápening? Ekki einn einasti þeirra fellur til jarðar án vitundar föður ykkar. Hann veit meira að segja hve hárin eru mörg á höfði ykkar! Verið því ekki kvíðafullir. Þið eruð dýrmætari í augum Guðs en margir spörfuglar.

Hvern þann sem viðurkennir mig sem vin sinn fyrir mönnum mun ég viðurkenna sem vin minn fyrir föður mínum á himnum. En hverjum þeim sem afneitar mér fyrir mönnum, mun ég afneita fyrir föður mínum á himnum.

Haldið ekki að ég sé hér til að koma á friði á jörðu – nei, þvert á móti. Ég kom til að gera son ósáttan við föður sinn, dóttur ósátta við móður sína og tengdadóttur við tengdamóður sína. Heimilismennirnir verða óvinir húsbónda síns. Ef þið elskið föður ykkar eða móður meira en mig, þá eruð þið ekki verðir þess að tilheyra mér. Sama er að segja ef þið elskið son ykkar eða dóttur meira en mig. Sá sem ekki vill deyja sjálfum sér og fylgja mér er mín ekki verður. Sá sem vill njóta lífsins sjálfs sín vegna, mun glata því, en sá sem fórnar því mín vegna, mun bjarga því.

Þeir sem taka við ykkur, taka við mér. Þegar þeir taka við mér, þá taka þeir við Guði sem sendi mig. Ef þið takið á móti spámanni vegna þess að hann er maður Guðs, þá hljótið þið sömu laun og þeir. Ef þið, lærisveinar mínir, gefið smælingja þó ekki sé nema glas af svaladrykk, þá mun ykkur vissulega verða launað fyrir það.“

Þegar Jesús hafði gefið lærisveinunum tólf þessi fyrirmæli hélt hann áfram að ferðast um og predika í bæjum og þorpum.

Jóhannes skírari sat um þessar mundir í fangelsi. Þegar hann frétti af kraftaverkunum, sem Kristur vann, sendi hann lærisveina sína til hans til að spyrja: „Ert þú í raun og veru sá sem við höfum beðið eftir, eða eigum við að vænta annars?“

Jesús svaraði þeim og sagði: „Farið og segið Jóhannesi frá kraftaverkunum sem þið hafið séð mig gera: Ég hef læknað blinda og holdsveika, og þeir sem lamaðir voru ganga nú óstuddir. Heyrnarlausir heyra, dauðir lifna við og fátækum eru fluttar gleðifréttir. Segið honum líka: „Guð blessar þann sem dregur orð mín ekki í efa.“ “

Þegar lærisveinar Jóhannesar voru farnir, fór Jesús að tala um hann við mannfjöldann og sagði: „Hvað bjuggust þið við að sjá þegar þið fóruð út í eyðimörkina til Jóhannesar? Strá, skekið af vindi? Eða áttuð þið von á að sjá mann klæddan konungsskrúða? Eða spámann Guðs? Já, hann er meira en spámaður. Hann er sá sem sagt var fyrir um í Biblíunni: „boðberinn sem tilkynnti komu mína og bjó fólk undir að taka á móti mér.“ Ég segi ykkur satt: Enginn þeirra manna, sem enn hafa fæðst, jafnast á við Jóhannes skírara, þó eru hinir minnstu í himnaríki honum meiri! Frá þeirri stundu er Jóhannes skírari hóf að predika og skíra hafa menn viljað ná guðsríki undir sig með valdi. Lög Móse og spámennirnir sögðu fyrir um þetta. Síðan kom Jóhannes og sagði það sama. Ef þið viljið skilja mig rétt, þá er hann sá Elía sem spámennirnir sögðu að koma mundi (áður en guðsríki kæmi).

Ef þið viljið hlusta, takið þá eftir því sem ég segi nú:

Hvað á ég að segja um þessa þjóð? Hún er eins og börn að leik, sem segja við félaga sína:

„Við lékum brúðkaupslag, en þið glöddust ekki, þá lékum við sorgarlag, en samt grétuð þið ekki!“

Jóhannes skírari drakk ekki vín og fastaði oft. Þá sögðu menn: „Hann er geðveikur!“ En ef ég, Kristur, tek þátt í veislum og drekk, þá er kvartað og ég kallaður átvagl, vínsvelgur og vinur stórsyndara! – Slíkum vitringum finnst allt rétt sem þeir gera sjálfir!“

Þá tók hann að ávíta borgirnar, þar sem hann hafði gert flest kraftaverkin, því þær höfðu ekki snúið sér til Guðs. Hann sagði: „Ég kalla dóm yfir þig Kórasín og þig Betsaída! Ef kraftaverk þau sem ég hef gert á strætum ykkar, hefðu gerst í Týrus og Sídon, þá hefðu þær fyrir löngu iðrast og auðmýkt sig. Betur mun fara fyrir Týrus og Sídon á dómsdegi en ykkur. Kapernaum, þér hlotnaðist mikill heiður, en þér verður eytt! Ef öll kraftaverkin, sem ég hef gert í þér, hefðu gerst í Sódómu, stæði hún

enn í dag. Því segi ég að betur mun fara fyrir Sódómu á degi dómsins en þér, Kapernaum!“

Um þetta leyti bað Jesús þessarar bænar: „Þökk sé þér, faðir, Drottinn himins og jarðar, að þú hefur opinberað börnum það sem þú huldir spekingum og fræðimönnum. Já, faðir, þannig vildir þú hafa það.“

„Faðir minn hefur falið mér að gera allt sem ég geri. Faðirinn einn gjörþekkir soninn og sonurinn einn þekkir föðurinn, svo og þeir sem sonurinn hefur opinberað hann. Komið til mín, allir þið sem erfiðið og berið þungar byrðar, og ég mun veita ykkur hvíld. Takið á ykkur ok mitt og lærið af mér, ég er lítillátur og auðmjúkur. Þá munuð þið finna sálum ykkar hvíld. Mitt ok er indælt og byrði mín létt.“

Um þetta leyti gekk Jesús á helgidegi yfir kornakur ásamt lærisveinum sínum. Lærisveinarnir voru svangir, svo að þeir týndu nokkur hveitiöx og átu kornið sem í þeim var. Farísear sem þar voru og sáu til þeirra, sögðu við Jesú: „Sérðu ekki að lærisveinar þínir eru að brjóta lögin? Þetta er bannað að gera á helgidegi!“ En Jesús svaraði þeim: „Hafið þið aldrei lesið hvað Davíð konungur gerði þegar hann og menn hans fundu til hungurs? Hann fór inn í guðshús ásamt mönnum sínum og át brauðið sem prestunum einum var heimilt að borða. Það var einnig lagabrot. Hafið þið aldrei lesið í lögum Móse að prestarnir, sem gegna þjónustu í musterinu, verða að vinna störf sín á helgidögum jafnt sem aðra daga. Ég segi: Hér á í hlut sá sem er meiri en musterið. Þið hefðuð ekki dæmt þessa saklausu menn, ef þið skilduð hvað þessi orð þýða: „Miskunnsemi met ég meira en fórn“. Ég, Kristur, er herra hvíldardagsins.“

Jesús lagði nú leið sína til samkomuhússins. Þar var staddur maður með bæklaða hönd. Farísearnir spurðu Jesú: „Er leyfilegt að lækna á hvíldardegi?“ (Þeir vonuðu auðvitað að hann mundi svara „já“ svo að þeir hefðu tilefni til að handtaka hann.) Hann svaraði: „Ef einhver ætti aðeins eina kind og hún félli í skurð á helgidegi, mundi hann þá ekki leggja það á sig að bjarga henni þótt helgidagur væri? Auðvitað! Og er maður ekki meira virði en sauðkind? Þar af leiðir: Það er leyfilegt að vinna góð verk á helgidegi.“ Síðan sagði hann við manninn: „Réttu fram hönd þína.“ Maðurinn gerði það og um leið varð hönd hans heil!

Farísearnir skutu þegar á fundi og gerðu samsæri um að handtaka Jesú og lífláta hann.

Jesús vissi um áform þeirra og yfirgaf því samkomuhúsið, og fóru margir með honum. Hann læknaði alla sem sjúkir voru meðal þeirra, en varaði þá jafnframt við að bera út fréttir um kraftaverk hans. Þar með rættist spádómur Jesaja um hann:

„Takið eftir þjóni mínum, sem ég hef útvalið! Ég elska hann og hef yndi af honum. Ég mun gefa honum anda minn og hann mun dæma þjóðirnar. Hann beitir engan ofríki og fer ekki með háreysti. Hann brýtur ekki hið veika strá og ógnar ekki hinu ístöðulitla. Sigur hans mun stöðva allt misrétti og ranglæti og á hann munu þjóðirnar treysta.“

Þá var komið til hans með mann sem var bæði blindur og mállaus og þjáðist af illum anda. Jesús læknaði manninn og hann fékk bæði sjón og mál á ný. Þá hrópaði fólkið: „Getur verið að þessi Jesús sé Kristur?!“

Þegar farísearnir heyrðu um kraftaverkið sögðu þeir: „Hann rekur út illa anda með aðstoð Satans, foringja illu andanna.“

Jesús skynjaði hugsanir þeirra og sagði: „Ríki sem er sundrað hlýtur að leggjast í auðn. Borg eða heimili, þar sem allt logar í ófriði, fær ekki staðist. Ef Satan rekur Satan út, er hann að berjast gegn sjálfum sér og sundra ríki sínu. Ef ég beiti valdi Satans til að reka út illa anda, með hvaða krafti rekur þá ykkar fólk þá út? Svari það ásökun ykkar! En ef ég rek illa anda út með mætti Guðs, þá er ríki hans komið á meðal ykkar. Enginn kemst inn í hús voldugs manns og rænir eigum hans nema binda hann fyrst. Eins er með ríki Satans, sé hann bundinn er hægt að reka illu andana út. Sá sem ekki vinnur með mér vinnur gegn mér.

Háð gegn mér er unnt að fyrirgefa og einnig allar aðrar syndir, nema eina: Lastmæli gegn heilögum anda verður aldrei fyrirgefið, hvorki í þessum heimi né hinum komandi.

Tré þekkist af ávexti sínum. Tré af valinni tegund ber góðan ávöxt, en léleg tegund vondan ávöxt. Þið höggormsafkvæmi! Hvernig ættu vondir menn eins og þið að geta talað máli góðsemi og réttlætis?

Hugarfar mannsins ákveður orð hans. Góður maður ber vitni um gott innræti með orðum sínum, en vondur maður tjáir illt innræti með tali sínu. Eitt er víst: Á degi dómsins verðið þið að gera grein fyrir hverju ónytjuorði sem þið hafið sagt. Orð þau, sem þið mælið nú, ákveða örlög ykkar þá. Annað hvort munu þau sýkna ykkur eða sakfella.“

Þá svöruðu nokkrir fræðimenn og farísear honum og sögðu: „Sýndu okkur kraftaverk.“ Með kraftaverkinu átti Jesús að sanna að hann væri Kristur. Jesús svaraði: „Aðeins vont og vantrúað fólk heimtar slíkar sannanir. Reynsla Jónasar spámanns á að vera ykkur nægileg sönnun. Jónas var þrjá sólarhringa í stórfiskinum, og ég, Kristur, mun sömuleiðis verða þrjá daga í skauti jarðarinnar. Á degi dómsins munu íbúar Níníve rísa upp gegn þessari þjóð og dæma hana. Þegar Jónas áminnti þá, iðruðust þeir og sneru sér frá syndum sínum til Guðs. Hér stendur sá sem æðri er Jónasi, en samt viljið þið ekki trúa honum!

Drottningin af Saba mun rísa upp í dóminum, tala gegn þessari þjóð og dæma hana seka. Hún kom frá fjarlægu landi til að hlýða á speki

Salómons, en hér stendur sá sem er æðri en Salómon, og þið neitið að trúa honum.“

„Þessi þjóð er líkt og haldin illum anda! Þegar illur andi er farinn úr manni, fer hann út í eyðimörkina um stund og leitar hvíldar, en án árangurs og því segir hann: „Ég vil fara aftur í manninn sem ég var í.“ Þá fer hann og finnur sjö aðra anda, sér verri. Þeir fara síðan og búa um sig í manninum, og ástand hans verður verra en áður.“

Meðan Jesús var að tala, kom móðir hans og bræður að útidyrunum og vildu fá að hitta hann (en þau komust ekki inn vegna þrengsla).

Þegar honum var sagt frá þessu spurði hann: „Hver er móðir mín? Hverjir eru bræður mínir?“ Því næst benti hann á lærisveina sína og sagði: „Sjáið! Þarna er móðir mín og bræður.“ Síðan bætti hann við: „Hver sá sem hlýðir föður mínum á himnum er bróðir minn, systir og móðir.“

Síðar sama dag fór Jesús að heiman og settist við vatnið, þar safnaðist að honum mikill mannfjöldi. Hann steig út í bát og kenndi þaðan, en fólkið stóð á ströndinni og hlustaði. Hann sagði margar dæmisögur, þar á meðal þessa:

„Bóndi sáði korni í akur sinn. Meðan hann var að sá féll sumt af sáðkorninu við götuna og fuglar komu og átu það upp. Sumt féll í grýtta jörð þar sem gróðurmold var lítil. Það óx fljótt, en þegar brennheit sólin skein, skrælnaði það og dó, því ræturnar voru litlar. Sumt lenti meðal þyrna sem uxu upp og kæfðu það. En sumt féll í góða jörð og bar þrítugfalda, sextugfalda og jafnvel hundraðfalda uppskeru. Þetta skuluð þið muna!“

Lærisveinar Jesú komu til hans og spurðu: „Hvers vegna notar þú þessar flóknu dæmisögur þegar þú talar til fólks?“ Þá sagði hann, að lærisveinunum einum væri ætlað að öðlast skilning á ríki himnanna, öðrum ekki.

„Þeim sem hefur“ sagði hann, „mun verða gefið enn meira, en frá þeim sem ekkert á, mun jafnvel verða tekið það litla sem hann hefur. Ég nota þessar líkingar til að fólkið heyri og sjái, en skilji ekki. Þannig rætast þessi orð Jesaja:

„Þeir heyra, en skilja ekki, þeir horfa, en sjá ekki. Hugurinn er sljór og heyrnin dauf. Þeir sofa og sjá því hvorki né heyra það sem gæti veitt þeim skilning og leitt þá aftur til Guðs svo þeir hlytu lækningu.“

En ykkar augu eru blessuð, því þau sjá, og eyru ykkar eru líka blessuð, því þau hlusta. Margir spámenn og trúað fólk þráði að sjá það sem þið sjáið og heyra það sem þið heyrið, en fengu það ekki.“

„Merking sögunnar, sem ég sagði ykkur áðan um bóndann sem var að sá, er þessi: Gatan, þar sem sumt af sáðkorninu féll, táknar hjarta manns sem heyrir gleðitíðindin um guðsríki, en skilur þau ekki. Þá

kemur Satan og rænir því, sem sáð var í hjarta hans. Grunni, grýtti jarðvegurinn táknar hjarta þess sem heyrir boðskapinn og tekur strax við honum með miklum fögnuði. Honum er þó ekki mikil alvara og fræið nær ekki að skjóta djúpum rótum. Síðar þegar erfiðleikar eða trúarofsóknir herja, missir hann allan áhuga. Jarðvegurinn þar sem þyrnarnir uxu, táknar mann sem heyrir boðskapinn, en lætur áhyggjur lífsgæðakapphlaupsins kæfa orð Guðs, og fjarlægist Guð smátt og smátt. Frjósami jarðvegurinn táknar þann mann sem hlustar á boðskapinn, skilur hann, fer af stað og leiðir þrjátíu, sextíu eða jafnvel hundrað aðra inn í ríki Guðs.“

Hann sagði þeim einnig þessa dæmisögu: „Himnaríki er líkt bónda sem sáði góðu sæði í akur sinn. Nótt eina, meðan hann svaf, kom óvinur hans og sáði illgresi meðal hveitisins. Þegar hveitið kom upp, kom illgresið einnig upp.

Vinnumenn bóndans komu til hans og sögðu: „Húsbóndi! Akurinn, sem þú sáðir góða hveitinu í, er fullur af illgresi.“ „Því hefur einhver óvinur sáð,“ svaraði bóndinn. „Eigum við að reyta illgresið?“ spurðu þeir. „Nei,“ svaraði hann, „því þá gætuð þið einnig slitið hveitið upp. Látið hvort tveggja vaxa til uppskerutímans, og þá mun ég segja kornskurðarmönnunum að skilja illgresið frá og brenna það, en setja hveitið í hlöðuna“.“

„Hér er enn ein líking. Ríki himnanna er líkt örsmáu sinnepsfræi sem sáð var í akur. Það er allra sáðkorna minnst, en plantan verður þó hæst allra kryddjurta og verður að tré, þar sem fuglar leita sér skjóls.“

Jesús sagði þeim einnig þessa dæmisögu: „Himnaríki er líkt konu sem bakaði brauð. Fyrst mældi hún mjöl, síðan bætti hún geri í og hnoðaði uns gerið hafði gegnsýrt deigið.“

Jesús notaði ávallt slíkar dæmisögur þegar hann talaði við fólkið og það gerði hann í ákveðnum tilgangi. Spámennirnir höfðu reyndar sagt fyrir að hann myndi nota líkingar. Spádómur þeirra var á þessa leið:

„Ég mun tala í dæmisögum. Ég mun útskýra leyndardóma sem legið hafa í þagnargildi frá örófi alda.“

Jesús yfirgaf nú fólkið og gekk inn í hús. Lærisveinar hans báðu hann þá að útskýra líkinguna um illgresið og hveitið. „Það skal ég gera,“ sagði hann. „Ég er bóndinn sem sáir góða sæðinu. Akurinn er allur heimurinn. Góða sæðið eru börn guðsríkisins. Illgresið er fólk sem fylgir óvininum. Óvinurinn, sem sáði illgresinu meðal hveitisins, er Satan. Uppskerutíminn er dómsdagur. Kornskurðarmennirnir eru englar. Eins og illgresi er brennt, eins mun fara við endi veraldar. Ég mun senda engla mína til að skilja frá alla vonda menn og allt sem veldur synd, varpa á bál og brenna.

Þar mun verða grátið og kveinað. En börn Guðs munu ljóma eins og sólin í ríki föðurins. Takið vel eftir þessu!“

„Ríki himnanna er líkt fjársjóði sem maður fann í akri einum. Í ákafa sínum seldi hann allt sem hann átti, til að geta keypt akurinn – og náð fjársjóðnum!“

„Himnaríki er einnig líkt perlukaupmanni, sem leitaði að dýrum perlum. Hann gerði góð kaup þegar hann fann afar verðmæta perlu, seldi allar eigur sínar og keypti hana.“

„Guðsríki má enn líkja við fiskimann. Hann kastar neti út í vatnið og veiðir í það fisk af ýmsum tegundum, bæði verðmætum og verðlausum. Þegar netið er orðið fullt dregur hann það á land og safnar ætu fiskunum saman, en fleygir hinum. Þannig fer líka á dómsdegi. Englar munu koma, skilja hina óguðlegu frá hinum trúuðu og kasta hinum óguðlegu á bálið. Þar verður grátið og kveinað. Skiljið þið þetta?“ spurði Jesús. „Já,“ svöruðu þeir. Þá bætti hann við og sagði: „Þeir sem vel eru að sér í Guðs orði og hafa gjörst lærisveinar mínir, eiga fjársjóð sem geymir bæði gamla og nýja þekkingu.“

Þegar Jesús hafði sagt þessar dæmisögur, sneri hann aftur til Nasaret í Galíleu (þar sem hann hafði átt heima.) Hann kenndi í samkomuhúsinu og fólk undraðist visku hans og máttarverk. „Hvernig stendur á þessu?!“ hrópaði það. „Er þetta ekki sonur smiðsins? Við þekkjum móður hans, Maríu, bræður hans, Jakob, Jósef, Símon og Júdas, og systur hans eru hér allar. Hvaðan hefur hann þetta vald?“ Þeir hneyksluðust á honum. Þá sagði Jesús við þá: „Hvergi er spámaður minna metinn en á heimili sínu og meðal eigin fólks!“ Hann gerði fá kraftaverk þar vegna vantrúar þeirra.

Þegar Heródes konungur frétti um Jesú, sagði hann við menn sína: „Þessi Jesús hlýtur að vera Jóhannes skírari, risinn upp frá dauðum, fyrst hann gerir öll þessi kraftaverk.“ Heródes hélt Jóhannesi hlekkjuðum í fangelsi að kröfu Heródíasar, konu Filippusar bróður síns, en Jóhannes hafði ávítað Heródes fyrir að taka hana frá honum og kvænast henni sjálfur. Heródes hefði látið taka Jóhannes af lífi fyrir löngu, ef hann hefði ekki óttast uppþot, því almenningur trúði að Jóhannes væri spámaður. Á afmælisdegi Heródesar dansaði dóttir Heródíasar fyrir hann og líkaði honum það svo vel að hann hét að gefa henni hvað sem hún vildi að launum. Að ósk móður sinnar bað stúlkan um höfuð Jóhannesar á fati. Konungurinn varð hryggur, en hann vildi ekki ganga á bak orða sinna í áheyrn gestanna og gaf því skipun um að þetta skyldi gert. Jóhannes var hálshöggvinn í fangelsinu, og stúlkunni fært höfuð hans á fati. Hún afhenti síðan móður sinni það. Lærisveinar Jóhannesar sóttu líkið og greftruðu, sögðu síðan Jesú frá atburðinum. Þegar Jesús fékk fréttirnar

hélt hann, á bátnum, á óbyggðan stað til þess að geta verið einn. Þegar fólkið sá hvert hann fór, streymdi það þangað landleiðina úr þorpunum.

Þegar Jesús steig á land beið hans mikill mannfjöldi. Hann vorkenndi fólkinu og læknaði þá sem sjúkir voru. Um kvöldið komu lærisveinarnir til hans og sögðu: „Það er löngu kominn kvöldverðartími, en hér í óbyggðinni er engan mat að fá. Sendu fólkið burt, svo að það geti farið til þorpanna og keypt sér mat.“ „Það er óþarfi,“ svaraði Jesús, „þið skuluð gefa því að borða!“ „Ha, við!“ hrópuðu þeir. „Við eigum aðeins fimm brauð og tvo fiska.“

„Komið með það hingað,“ sagði Jesús, og því næst sagði hann fólkinu að setjast niður í grasið. Hann tók brauðin fimm og fiskana, horfði til himins og þakkaði Guði fyrir matinn. Þegar hann hafði brotið brauðin í sundur, rétti hann lærisveinunum þau og þeir skiptu þeim meðal fólksins. Allir urðu mettir! Eftir á fylltu þeir tólf körfur með brauðmolum sem af gengu! (Um 5.000 karlmenn voru þarna þennan dag, auk kvenna og barna.) Strax að þessu loknu sagði Jesús lærisveinunum að fara um borð í bátinn og sigla yfir vatnið, á meðan ætlaði hann að koma fólkinu frá sér.

Þegar fólkið var farið, fór hann upp á fjallið til að biðjast fyrir. Nóttin skall á og lærisveinarnir áttu í erfiðleikum úti á miðju vatninu. Það hafði hvesst og þeir áttu fullt í fangi með að verja bátinn áföllum. Um fjögurleytið kom Jesús til þeirra gangandi á vatninu! Þeir æptu af skelfingu, því þeir héldu að þetta væri vofa. En þá kallaði Jesús til þeirra og sagði: „Verið óhræddir, þetta er ég!“ Þá hrópaði Pétur til hans og sagði: „Herra, ef þetta ert þú, leyfðu mér þá að koma til þín.“ „Já, gerðu það. Komdu!“ svaraði Jesús. Pétur steig þá yfir borðstokkinn og gekk á vatninu í átt til Jesú. En þegar Pétur sá öldurótið varð hann skelkaður og tók að sökkva. „Jesús, bjargaðu mér!“ hrópaði hann. Jesús rétti honum samstundis höndina og dró hann upp. „Þú hefur litla trú,“ sagði Jesús. „Af hverju efaðist þú?“ Veðrið lægði um leið og þeir stigu í bátinn. Hinir sem í bátnum voru sögðu þá fullir ótta og lotningar: „Þú ert sannarlega sonur Guðs!“

Þegar þeir komu að landi í Genesaret, fréttist jafnskjótt um allan bæinn að þeir væru komnir. Fólk fór um allt og hvatti aðra til að fara með sjúklinga til hans. Þeir sem veikir voru báðu hann að leyfa sér að snerta, þó ekki væri nema faldinn á yfirhöfn hans, og allir sem það gerðu læknuðust.

Nokkrir farísear og lögfræðingar komu frá Jerúsalem að ræða við Jesú. „Hvers vegna fara lærisveinar þínir ekki eftir siðum þjóðar okkar?“ spurðu þeir valdsmannslega, og bættu síðan við: „Þeir virða til dæmis ekki regluna um að þvo sér um hendur fyrir máltíðir.“

„En hvers vegna eru þessar siðvenjur ykkar í andstöðu við boðorð Guðs?“ spurði Jesús á móti. „Eitt af boðorðum Guðs er þannig: „Heiðra skaltu föður þinn og móður, hver sá sem formælir foreldrum sínum er dauðasekur.“ Þið segið hins vegar: „Þótt foreldrar þínir þarfnist hjálpar, máttu gefa musterinu það fé sem þú hefur lagt til hliðar handa þeim.“ Með þessu mannaboðorði ónýtið þið þá skipun Guðs að menn heiðri og annist foreldra sína. Hræsnarar! Orð Jesaja eiga við um ykkur:

„Þessir menn heiðra mig með vörunum en hjarta þeirra er langt í burtu frá mér. Trúrækni þeirra er gagnslaus, því þeir kenna sín eigin boðorð í stað boðorða Guðs!“ “

Síðan hrópaði Jesús til mannfjöldans og sagði: „Hlustið á og reynið að skilja þetta: Þið saurgist ekki af matnum sem þið neytið, heldur af orðum ykkar og hugsunum!“

Þá komu lærisveinar hans til hans og sögðu: „Þú móðgaðir farísea með því sem þú sagðir.“ Jesús svaraði: „Hver sú jurt sem ekki er gróðursett af föður mínum, verður slitin upp með rótum. Látið þá afskiptalausa. Þeir eru blindir leiðtogar, ef blindur leiðir blindan, falla báðir í sömu gryfjuna.“

Þá bað Pétur Jesú að útskýra hvers vegna fólk saurgaðist ekki við að borða mat sem lögin teldu óhreinan.

„Skilurðu það ekki?“ spurði Jesús. „Veistu ekki að það sem við borðum fer í gegnum meltingarfærin og síðan úr líkamanum? Ljót orð koma hins vegar frá illu innræti og spilla þeim sem segir þau. Illar hugsanir, morð, hórdómur, saurlifnaður, þjófnaður, lygi og illt umtal, allt á þetta upphaf sitt í huga og sál mannsins. Það er þetta sem mengar mannlífið. Það er ekki syndsamlegt að neyta matar með óþvegnum höndum.“

Jesús hélt síðan burt og fór norður til Týrusar og Sídonar, en þangað voru um 80 kílómetrar.

Kanversk kona, sem þar bjó, kom til Jesú og sagði: „Hjálpaðu mér Drottinn, sonur Davíðs konungs! Dóttir mín er með illan anda, sem kvelur hana dag og nótt.“ Jesús svaraði henni engu orði. Lærisveinarnir hvöttu hann til að vísa henni burt og sögðu: „Segðu henni að fara, hún ónáðar með þessu kvabbi.“ Jesús sagði þá við konuna: „Ég var sendur til að hjálpa Gyðingum, en ekki heiðingjum.“ Þá kom hún enn nær, hneigði sig og bað á nýjan leik: „Drottinn, hjálpaðu mér!“ „Það er ekki rétt að taka brauðið frá börnunum og gefa það hvolpunum,“ sagði Jesús. „Satt er það,“ sagði hún, „en hvolparnir fá þó að tína molana sem falla á gólfið.“ „Kona,“ sagði Jesús, „þú hefur mikla trú og þú skalt fá það sem þú baðst um.“ Dóttir hennar varð heilbrigð á sömu stundu.

Eftir þetta fór Jesús aftur að Galíleuvatni. Þar gekk hann upp á fjall og settist niður. Mannfjöldinn kom til hans með lamaða menn, blinda

og mállausa, einnig marga aðra sjúklinga. Þeir lögðu þá við fætur Jesú og hann læknaði þá alla. Þetta var stórkostleg sjón! Þeir sem mállausir höfðu verið frá fæðingu töluðu nú reiprennandi. Þeir sem höfðu verið lamaðir gengu um og hlupu. Þeir sem voru blindir áður, horfðu nú furðu lostnir í kringum sig! Allir voru glaðir og undrandi og lofuðu Guð Ísraels.

Þá kallaði Jesús á lærisveina sína og sagði: „Ég finn til með þessu fólki. Það hefur verið hér í þrjá daga samfleytt, og nú er það orðið matarlaust. Ég vil ekki senda það frá mér þannig á sig komið, því þá örmagnast það á leiðinni heim.“ „Hvernig eigum við að útvega mat hér í óbyggðinni handa öllum þessum fjölda?“ spurðu lærisveinarnir. „Hvað tókuð þið mikið með ykkur?“ spurði Jesús. „Sjö brauð og nokkra smáfiska,“ svöruðu þeir. Jesús bauð þá fólkinu að setjast niður. Síðan tók hann brauðin og fiskana, og þakkaði Guði. Að því búnu skipti hann matnum í skammta, sem lærisveinarnir báru til fólksins. Allir fengu nóg, 4.000 karlmenn auk kvenna og barna! Þegar leifunum hafði verið safnað saman, fylltu þær sjö körfur!

Eftir þetta sendi Jesús fólkið heim, sjálfur fór hann í bátnum yfir til Magadanhéraðs.

Dag nokkurn komu farísear og saddúkear til Jesú og vildu sannprófa þá fullyrðingu hans að hann væri Kristur. Þeir báðu hann að sýna sér tákn af himni. Þá sagði Jesús: „Þið eigið auðvelt með að átta ykkur á veðrinu. Kvöldroði boðar góðviðri að morgni, en morgunroði og dimm ský vita á vont veður. En tákn tímanna, þau getið þið ekki skilið. Þessi illa og vantrúaða þjóð biður um sérstakt tákn af himnum, en hún mun ekki fá annað tákn en það sem Jónas fékk.“ Að þessu mæltu gekk hann burt frá þeim.

Þegar lærisveinarnir komu yfir vatnið, tóku þeir eftir því að þeir höfðu gleymt að hafa með sér nesti. „Varið ykkur!“ sagði Jesús, „varið ykkur á súrdeigi farísseanna og saddúkeanna.“ Þeir héldu að hann segði þetta af því að þeir höfðu gleymt að taka með sér brauð. Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og bætti við: „Lítil er trú ykkar! Af hverju hafið þið áhyggjur af mat? Hvar er skilningur ykkar? Munið þið ekki eftir brauðunum fimm sem nægðu handa fimm þúsund manns, og öllu því sem gekk af? Og munið þið ekki heldur eftir þúsundunum fjórum og öllu sem þá varð afgangs? Hvernig datt ykkur í hug að ég væri að tala um mat? En ég endurtek: Varið ykkur á súrdeigi farísseanna og saddúkeanna!“

Þá skildu þeir loks að með „súrdeiginu“ átti hann við varasamar kenningar farísea og saddúkea.

Þegar Jesús kom til Sesareu Filippí spurði hann lærisveina sína: „Hvern segir fólk mig vera?“ Þeir svöruðu: „Sumir segja að þú sért Jóhannes skírari, aðrir Elía, og enn aðrir Jeremía eða einhver af

spámönnunum.“ „En þið,“ spurði hann, „hvað segið þið?“ Símon Pétur svaraði: „Þú ert Kristur, sonur hins lifanda Guðs.“ „Sæll ert þú, Símon Pétur,“ svaraði Jesús, „því faðir minn á himnum hefur sjálfur sannfært þig um þetta – þú hefur þetta ekki frá neinum manni. Þú ert Pétur – kletturinn – á þessum kletti mun ég byggja söfnuð minn og vald vítis mun ekki megna að yfirbuga hann. Ég mun gefa þér lykla himnaríkis. Það sem þú leysir á jörðu skal verða leyst á himnum!“ Síðan lagði hann ríkt á við lærisveinana að segja engum að hann væri Kristur.

Eftir þetta tók Jesús að segja lærisveinum sínum berum orðum að hann yrði að fara til Jerúsalem. Þar mundu leiðtogar þjóðarinnar ofsækja hann og lífláta, en hann síðan rísa upp að þrem dögum liðnum.

Pétri blöskruðu þessi orð. Hann leiddi Jesú afsíðis til að tala um fyrir honum og sagði: „Guð hjálpi þér! Þetta mun aldrei koma fyrir þig!“ Jesús sneri sér að Pétri og sagði: „Burt með þig Satan! Þú ert á móti mér! Þú lítur ekki á málið frá sjónarmiði Guðs, heldur manna.“

Síðan sagði Jesús við lærisveinana: „Vilji einhver fylgja mér þá verður hann að afneita sjálfum sér, taka upp kross sinn og fylgja mér. Sá sem vill njóta lífsins að eigin geðþótta mun týna því, en sá sem fórnar lífi sínu mín vegna, mun finna það. Hverju eru menn bættari þótt þeir eignist allan heiminn, ef þeir glata eilífa lífinu? Ég, mannssonurinn, mun koma ásamt englum mínum í dýrð föðurins og dæma sérhvern eftir verkum hans. Sumir ykkar, sem hér standa, munu lifa og sjá mig í konungsríki mínu.“

Sex dögum síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes með sér upp á hátt fjall. Þegar þangað kom sáu þeir að útlit Jesú breyttist, andlit hans tók að ljóma sem sólin og klæðin urðu skínandi björt. Allt í einu birtust Móse og Elía og fóru að tala við hann. Þá sagði Pétur: „Drottinn, hér er gott að vera! Ef þú vilt, þá skal ég gera hér þrjú skýli, eitt handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“ En um leið og hann sagði þetta kom bjart ský yfir þá og úr því heyrðu þeir rödd sem sagði: „Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á. Hlustið á hann!“ Lærisveinarnir lutu til jarðar í óttablandinni lotningu. Jesús kom til þeirra, snerti þá og sagði: „Rísið upp og verið óhræddir.“ Þegar þeir litu upp sáu þér Jesú einan. Á leiðinni niður fjallið bað Jesús þá að segja engum frá því, sem þeir höfðu séð, fyrr en hann væri risinn upp frá dauðum.

Þá spurðu þeir hann: „Hvers vegna segja leiðtogar þjóðar okkar að Elía verði að koma á undan Kristi?“ „Þetta er rétt hjá þeim,“ svaraði Jesús. „Elía verður að koma og færa allt í lag. Hann er reyndar búinn að koma, en menn þekktu hann ekki og margir fóru illa með hann. Ég, Kristur, mun einnig verða að þjást af þeirra völdum.“ Þá skildu lærisveinarnir að hann átti við Jóhannes skírara.

Þegar þeir komu niður af fjallinu beið þeirra mikill mannfjöldi. Maður nokkur kom þá hlaupandi, kraup að fótum Jesú og sagði: „Herra miskunnaðu syni mínum. Hann er geðveikur og þungt haldinn. Hann dettur oft í eld og vatn. Ég fór með hann til lærisveina þinna, en þeir gátu ekki læknað hann.“ „Æ, þið efagjörnu og rangsnúnu menn!“ sagði Jesús. „Hversu lengi á ég að umbera ykkur? Komið með drenginn til mín.“ Jesús ávítaði illa andann, sem var í drengnum, svo að hann fór úr honum og drengurinn varð heilbrigður á samri stundu.

Eftir á spurðu lærisveinarnir Jesú hvers vegna þeir hefðu ekki getað rekið illa andann út. „Þið hafið svo litla trú,“ svaraði Jesús. „Ef þið ættuð trú, þó að ekki væri hún stærri en agnarlítið sinnepsfræ, þá gætuð þið sagt við þetta fjall: „Færðu þig!“ og það mundi hlýða ykkur. Ykkur yrði enginn hlutur um megn. En illur andi eins og þessi fer ekki út fyrr en þið hafið beðið og fastað.“

Dag einn meðan þeir voru enn í Galíleu sagði Jesús við lærisveinana: „Ég mun verða svikinn í hendur þeirra sem vald hafa til að lífláta mig, en að þrem dögum liðnum mun ég rísa upp.“ Þegar lærisveinarnir heyrðu þetta urðu þeir hryggir og skelfdir.

Þegar þeir komu til Kapernaum komu menn, sem innheimtu musterisskattinn, til Péturs og spurðu: „Greiðir meistari þinn ekki skatta?“ „Auðvitað gerir hann það,“ svaraði Pétur. Síðan fór hann inn í húsið til að ræða málið við Jesú, en Jesús varð fyrri til og spurði: „Pétur, hvort heldur þú að konungar skattleggi syni sína eða útlendingana, sem þeir undiroka?“ „Útlendingana,“ svaraði Pétur. „Fyrst svo er,“ sagði Jesús, „þá eru synirnir skattlausir! En við skulum ekki hneyksla þá. Farðu niður að vatninu og kastaðu út færi. Opnaðu síðan munninn á fyrsta fiskinum sem þú færð og þar muntu finna pening. Taktu hann og greiddu fyrir okkur báða.“

Rétt í þessu komu lærisveinarnir til Jesú og spurðu hann hver þeirra yrði mestur í ríki himnanna. Jesús kallaði þá á lítið barn sem stóð þar hjá og sagði: „Ef þið snúið ykkur ekki frá syndinni, til Guðs, og verðið eins og börnin, munuð þið aldrei komast inn í himnaríki. Sá sem er auðmjúkur, eins og þetta litla barn, verður mestur í himnaríki. Ef þið, sem lærisveinar mínir, takið vel á móti barni eins og þessu, þá takið þið á móti mér.

En snúi eitthvert þessara barna, sem á mig trúa, við mér baki ykkar vegna, þá væri þeim manni betra að láta kasta sér í hafið með stein bundinn um háls sér. Miklar hörmungar bíða þessa heims vegna illsku hans. Við komumst reyndar ekki hjá því að verða fyrir freistingum, en vei þeim manni sem freistingunum veldur. Ef hönd þín eða fótur kemur þér til að syndga, er betra að skera liminn af, kasta honum burt og koma

bæklaður til himins, en hafa bæði hendur og fætur, og lenda í helvíti. Ef auga þitt fær þig til að syndga, skaltu stinga það úr og fleygja því. Betra er fyrir þig að ná til himna eineygður, en að fara alsjáandi til helvítis.

Gætið þess að fyrirlíta ekki neitt þessara barna. Ég segi ykkur satt: Englar þeirra eru í nánum tengslum við föður minn á himnum, og ég, Kristur, kom til þess að frelsa þau sem týnd eru. Hvað gerir sá sem á hundrað sauði ef einn þeirra villist? Skilur hann ekki hina níutíu og níu eftir og fer að leita þess sem týndist? Ef hann finnur hann, gleðst hann meira vegna hans en hinna níutíu og níu sem eru öruggir heima. Á sama hátt vill faðir minn ekki að eitt einasta þessara barna glatist.

Ef einhver í söfnuðinum syndgar, skaltu fara til hans og ræða við hann einslega um mistök hans. Ef hann hlustar og játar sekt sína, hefur þú bjargað honum. En ef hann lætur sér ekki segjast við orð þín, skaltu fara til hans á ný og fá með þér einn eða tvo til viðbótar til að staðfesta mál þitt. Ef honum verður ekki þokað þrátt fyrir það, skaltu láta taka málið upp í söfnuðinum. Ef úrskurður safnaðarins verður þér í vil, en bróðir þinn vill ekki beygja sig fyrir honum, skal honum vísað úr söfnuðinum. Ég segi ykkur hér með: Hvað sem þið bindið á jörðu, mun bundið á himnum, og hvað sem þið leysið á jörðu, verður leyst á himnum.

Ég segi ykkur einnig að verði tveir ykkar sammála um að biðja einhvers, mun faðir minn á himnum veita ykkur það. Því að hvar sem tveir eða þrír eru samankomnir mín vegna, er ég mitt á meðal þeirra.“

Þá kom Pétur til hans og spurði: „Herra; hve oft á ég að fyrirgefa þeim sem syndgar gegn mér? Sjö sinnum?“

„Nei, sjötíu sinnum sjö, – endalaust!“ svaraði Jesús. „Himnaríki má líkja við konung, sem ákvað að gera upp við þá sem skulduðu honum. Meðan á uppgjörinu stóð, var komið með mann sem skuldaði honum margar milljónir. Hann gat ekki borgað, og þá skipaði konungurinn svo fyrir að hann, kona hans og börn skyldu seld, ásamt öllum eigum hans, til þess að skuldin yrði greidd.

Þá varpaði maðurinn sér í gólfið við fætur konungsins og sagði: „Ó, herra minn, miskunnaðu mér og ég mun borga þér alla skuldina!“

Þá kenndi konungurinn í brjósti um hann og gaf honum upp alla skuldina!

Þegar þessi maður kom út frá konunginum, hitti hann félaga sinn sem skuldaði honum smáræði. Hann greip um kverkar honum og skipaði honum að greiða alla skuldina tafarlaust. Maðurinn kraup þá við fætur hans og grátbað hann: „Veittu mér dálítinn frest og ég mun greiða þér það sem ég skulda.“

En hinn vildi ekki bíða og lét handtaka skuldunaut sinn og varpa honum í fangelsi, þar varð hann að dúsa uns skuldin var að fullu greidd.

Samstarfsmönnum þeirra brá í brún og þeir fóru til konungsins og sögðu honum hvað gerst hafði. Konungurinn lét þá kalla til sín manninn sem hann hafði gefið upp skuldina og sagði: „Miskunnarlausi þrjótur! Ég gaf þér upp milljóna skuld vegna þess að þú baðst mig um það. Átt þú ekki að vera miskunnsamur við aðra eins og ég var miskunnsamur við þig?“

Konungurinn varð reiður og sendi manninn til böðlanna sem skyldu gæta hans uns skuldin yrði að fullu greidd. Þannig mun faðir minn á himnum einnig fara að við ykkur, ef þið fyrirgefið ekki bræðrum ykkar af heilum hug.“

Að lokinni þessari ræðu hélt Jesús af stað frá Galíleu til Júdeu og lagði leið sína um héruðin austan Jórdanar. Mikill fjöldi fylgdi honum og hann læknaði sjúka. Þá komu til hans nokkrir farísear sem vildu ræða við hann og reyna að flækja hann í orðum.

„Leyfir þú hjónaskilnað?“ spurðu þeir.

„Hafið þið ekki lesið Biblíuna?“ spurði hann. „Þar stendur að í upphafi hafi Guð skapað karl og konu, og sagt að karlmaðurinn ætti að fara að heiman frá foreldrum sínum og búa með eiginkonu sinni upp frá því. Þau tvö eiga að verða eitt – ekki framar tvö, heldur eitt! Enginn maður má aðskilja það sem Guð hefur sameinað.“

„En af hverju sagði þá Móse að maðurinn gæti skilið við konu sína með því að afhenda henni skilnaðarbréf?“ spurðu þeir.

„Móse leyfði ykkur skilnað vegna illsku ykkar og miskunnarleysis,“ svaraði Jesús, „en það hafði Guð ekki upphaflega áformað. Ég segi: Sá sem skilur við konu sína af annarri ástæðu en þeirri að hún hafi verið honum ótrú og kvænist annarri, drýgir hór.“

„Ef svo er,“ sögðu lærisveinarnir, „þá er nú betra að kvænast alls ekki!“

„Ég veit að ekki geta allir framfylgt þessu,“ sagði Jesús, „aðeins þeir sem fá hjálp frá Guði. Sumir eru fæddir þannig að þeir geta ekki lifað í hjónabandi, aðrir verða þannig af mannavöldum og enn aðrir vilja ekki gifta sig vegna guðsríkisins. Sá sem skilur orð mín ætti að fara eftir þeim.“

Fólk færði lítil börn til Jesú og bað hann um að leggja hendur yfir þau og biðja fyrir þeim. Lærisveinarnir brugðust illa við þessu og sögðu: „Verið ekki að ónáða hann.“ En Jesús sagði: „Leyfið börnunum að koma til mín og bannið þeim það ekki, því slíkra er guðsríki.“ Og hann lagði hendur sínar á höfuð þeirra, blessaði þau og hélt síðan áfram ferð sinni.

Maður nokkur kom til Jesú og spurði: „Meistari, hvaða góðverk þarf ég að gera til þess að eignast eilíft líf?“

„Hvers vegna spyrð þú mig um hið góða?“ svaraði Jesús. „Einn er góður og það er Guð. En spurningu þinni skal ég svara. Þú kemst til himins, ef þú hlýðir boðorðunum.“

„Hverjum?“ spurði maðurinn.

„Þessum,“ svaraði Jesús: „Þú skalt ekki mann deyða, ekki drýgja hór, ekki stela, ekki ljúga, heiðraðu föður þinn og móður og elskaðu meðbróður þinn eins og sjálfan þig!“

„Ég hef alltaf hlýtt boðorðunum,“ sagði ungi maðurinn, „hvað er það fleira sem ég þarf að gera?“

Jesús svaraði: „Ef þú vilt verða fullkominn, þá skaltu selja allt sem þú átt, gefa fátækum andvirðið og þá muntu eignast fjársjóð á himnum. Komdu síðan og fylgdu mér.“ Þegar ungi maðurinn heyrði þetta varð hann dapur og gekk burt – hann var mjög ríkur.

Þá sagði Jesús við lærisveinana: „Ríkum manni mun reynast erfitt að komast inn í guðsríki. Ég segi, það er auðveldara fyrir úlfalda að komast gegnum nálarauga en fyrir ríkan mann að komast inn í guðsríki!“ Lærisveinarnir urðu forviða og spurðu: „Hver getur þá frelsast?“ Jesús leit á þá einbeittur á svip og sagði: „Enginn, fyrir mannlegt tilstilli, en Guði eru allir hlutir mögulegir.“

„En við sem yfirgáfum allt og fylgdum þér,“ sagði Pétur, „hvað berum við úr býtum?“

Jesús svaraði: „Þegar ég, Kristur, sest í hið dýrlega hásæti mitt í guðsríkinu, munuð þið sitja í tólf hásætum og dæma tólf ættkvíslir Ísraels. Hver sá sem yfirgefur heimili, bræður, systur, föður, móður, eiginkonu, börn eða eignir til að geta fylgt mér, mun fá hundraðfalt í staðinn og eignast eilíft líf. Margir þeirra, sem nú eru fremstir, verða þá síðastir og hinir síðustu fremstir.“

„Hér er enn ein dæmisaga um himnaríki: Landeigandi nokkur fór að heiman snemma morguns að fá verkamenn til uppskerustarfa. Hann samdi við þá um venjuleg daglaun og að því búnu hófu þeir vinnuna. Tveim stundum síðar gekk hann aftur niður í bæinn og sá þá menn á torginu iðjulausa. Þessa menn sendi hann einnig út á akurinn og sagðist mundu borga þeim sanngjörn laun. Hann fór einnig út um hádegið og klukkan þrjú, og sama sagan endurtók sig. Klukkan fimm síðdegis var hann aftur staddur í bænum og sá þá enn nokkra sem höfðu ekkert fyrir stafni. „Af hverju eruð þið iðjulausir?“ spurði hann. „Við höfum ekki fengið neina vinnu,“ svöruðu þeir. „Farið þá og hjálpið hinum sem eru að vinna á ökrum mínum,“ sagði hann. Um kvöldið bauð hann gjaldkera sínum að kalla á mennina og greiða þeim launin og byrja á þeim sem komu síðastir. Þeir komu og fengu full daglaun hver um sig. Þegar hinir,

sem byrjað höfðu fyrr um daginn, komu að ná í sín laun, bjuggust þeir við að fá miklu meira, en þeir fengu sömu upphæð.

Þá mótmæltu þeir og sögðu: „Þessir náungar unnu aðeins eina klukkustund, en samt hefur þú greitt þeim jafnmikið og okkur sem höfum stritað allan daginn í þessum hita.“ „Kæri vinur, ég hef ekki beitt þig rangindum!“ sagði maðurinn við einn þeirra. „Þú samþykktir að vinna allan daginn fyrir venjuleg daglaun, var ekki svo? Taktu þetta og síðan máttu fara. Mig langar til að borga þessum síðustu jafnmikið og þér. Má ég ekki gefa peningana mína þeim sem ég vil? Er það samningsbrot? Eða ertu öfundsjúkur af því að ég er góðsamur?“ Hinir fyrstu verða oft síðastir og þeir síðustu fyrstir.“

Á leiðinni til Jerúsalem tók Jesús lærisveinana tólf afsíðis, til þess að segja þeim hvað biði hans er hann kæmi til borgarinnar.

„Ég verð svikinn í hendur æðstu prestanna og leiðtoganna, og þeir munu dæma mig til dauða. Síðan munu þeir afhenda mig rómversku yfirvöldunum. Ég verð hæddur og krossfestur, en á þriðja degi mun ég rísa upp frá dauðum.“

Móðir þeirra Jakobs og Jóhannesar Sebedeussona kom þá með þeim til Jesú, hneigði sig og bað hann að gera sér greiða.

„Hvað vilt þú?“ spurði hann. Hún svaraði: „Viltu leyfa þessum sonum mínum að sitja sínum hvorum megin við þig þegar þú sest í hásæti þitt?“ „Þú veist ekki um hvað þú biður“ svaraði Jesús, sneri sér að Jakobi og Jóhannesi og spurði: „Getið þið drukkið þann beiska bikar sem ég tæmi innan skamms?“ „Já, það getum við!“ svöruðu þeir. „Þið fáið sannarlega að drekka hann,“ sagði Jesús. „En það er ekki mitt að segja hverjir eiga að sitja mér við hlið, það er föður míns að ákveða.“

Þegar hinir tíu heyrðu hvað Jakob og Jóhannes höfðu beðið um, urðu þeir gramir. Jesús kallaði þá til sín og sagði: „Konungar þjóðanna eru harðstjórar og embættismenn þeirra láta fólkið kenna á valdi sínu. Þessu er öfugt farið um ykkur. Sá ykkar sem vill verða leiðtogi, verður að þjóna hinum, og sá sem vill verða fremstur, verður að þjóna eins og þræll. Verið eins og ég, Kristur, sem kom ekki til að láta þjóna mér heldur til að þjóna öðrum og gefa líf mitt til lausnar fyrir marga.“

Þegar Jesús og lærisveinarnir fóru frá Jeríkó fylgdi þeim mikill mannfjöldi. Við veginn út úr bænum sátu tveir blindir menn. Þegar þeir heyrðu að Jesú ætti leið þar um fóru þeir að hrópa og kalla:

„Herra, sonur Davíðs konungs, hjálpaðu okkur!“

Mannfjöldinn skipaði þeim að þegja, en þá hrópuðu þeir enn hærra.

Jesús nam staðar og kallaði til þeirra: „Hvað viljið þið að ég geri fyrir ykkur?“

„Herra,“ hrópuðu þeir, „gef okkur sjónina!“

Jesús kenndi í brjósti um þá og snerti augu þeirra. Við það fengu þeir jafnskjótt sjónina og fylgdu honum.

Jesús og lærisveinar hans nálguðust nú Jerúsalem. Þegar þeir áttu skammt ófarið til þorpsins Betfage á Olíufjallinu, sendi hann tvo þeirra þangað á undan sér.

„Þegar þið komið inn í þorpið, munuð þið finna ösnu bundna og fola hjá henni. Leysið þau og færið mér. Ef einhver spyr hvað þið séuð að gera, skuluð þið svara: „Drottinn þarfnast þeirra,“ og þá mun spyrjandinn láta ykkur afskiptalausa.“

Með þessu rættist gamall spádómur sem er svona: „Segið Jerúsalem að konungur hennar sé að koma, auðmjúkur og ríðandi á ösnufola!“

Lærisveinarnir tveir gerðu eins og þeim var sagt og komu með ösnuna og folann til Jesú. Þeir lögðu síðan yfirhafnir sínar á folann og Jesús settist á bak. Þá breiddu flestir viðstaddra yfirhafnir sínar á veginn en aðrir skáru greinarnar af trjánum og dreifðu þeim á veginn. Allt fólkið gekk á undan og hrópaði:

„Guð blessi konunginn, son Davíðs! Blessaður sé sá sem kemur í nafni Drottins! Drottinn, sendu honum hjálp þína frá himnum.“

Allt komst í uppnám í Jerúsalem við komu Jesú og fólkið þar spurði: „Hver er þetta?“ Mannfjöldinn, sem fylgdi honum, svaraði þá: „Þetta er Jesús, spámaðurinn frá Nasaret í Galíleu.“

Jesús gekk inn í musterið og rak kaupmennina, sem þar voru, á dyr. Hratt um stöllum dúfnasalanna og borðum þeirra sem skiptu peningum. Hann sagði:

„Biblían segir: „Musteri mitt á að vera bænastaður, en þið hafið gert það að ræningjabæli!“ “

Blindir menn og bæklaðir streymdu til hans og hann læknaði þá í musterinu. Þegar æðstu prestarnir og leiðtogarnir sáu þessi dásamlegu kraftaverk og heyrðu börnin hrópa í musterinu: „Guð blessi son Davíðs!“ urðu þeir gramir og sögðu við hann: „Heyrirðu hvað börnin segja?“

„Já,“ svaraði Jesús, „hafið þið aldrei lesið þetta: „Jafnvel börnin munu lofa hann.“ “

Síðan fór Jesús til Betaníu og gisti þar um nóttina. Á leiðinni til Jerúsalem, morguninn eftir, fann hann til svengdar. Þá tók hann eftir fíkjutré, sem stóð rétt við veginn. Hann gekk að trénu til að athuga hvort á því væru nokkrar fíkjur, en svo var ekki, einungis lauf. Þá sagði hann við tréð:

„Upp frá þessu munt þú aldrei bera ávöxt!“ Rétt á eftir visnaði tréð. Lærisveinarnir urðu forviða og spurðu:

„Hvernig gat tréð visnað svona fljótt?“

„Sannleikurinn er sá,“ svaraði Jesús, „að ef þið trúið án þess að efast, þá getið þið gert slíka hluti og jafnvel enn meiri. Þið gætuð til dæmis sagt við þetta fjall: „Flyttu þig út í sjó,“ og það mundi hlýða. Þið getið fengið allt, já allt, sem þið biðjið um – ef þið trúið.“

Þegar Jesús var kominn í musterið og farinn að kenna, komu æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar. Þeir kröfðust þess að hann segði þeim hver hefði gefið honum vald til að reka kaupmennina út daginn áður.

„Það skal ég segja ykkur, ef þið svarið einni spurningu fyrst,“ sagði Jesús. „Sendi Guð Jóhannes skírara? Já, eða nei!“ Þeir báru saman ráð sín:

„Ef við segjum að Guð hafi sent hann, þá mun hann spyrja af hverju við höfum þá ekki trúað honum. En ef við segjum að Guð hafi ekki sent hann, þá mun fólkið ráðast á okkur, því að það telur að Jóhannes hafi verið spámaður.“ Að lokum svöruðu þeir: „Við vitum það ekki.“

„Þá svara ég ekki heldur spurningu ykkar,“ sagði Jesús.

„En hvað segið þið annars um þetta: Maður nokkur átti tvo syni. Hann sagði við annan: „Sonur minn, þú skalt vinna í víngarðinum í dag.“ „Æ, nei, ég nenni því ekki,“ svaraði hann, en seinna sá hann sig um hönd og fór. Faðirinn sagði síðan við þann yngri: „Heyrðu, þú skalt fara í jarðræktina.“ Sonurinn svaraði: „Já, pabbi, sjálfsagt!“ en fór ekki fet. Hvor þessara tveggja hlýddi föður sínum?“ „Sá fyrri, auðvitað,“ svöruðu þeir. Jesús skýrði nú fyrir þeim merkingu sögunnar og sagði: „Illmennum og vændiskonum verður leiðin til himins greiðfærari en ykkur. Jóhannes skírari sagði ykkur að gjöra iðrun og snúa ykkur til Guðs. Það vilduð þið ekki, en það gerðu hins vegar svindlarar og skækjur. Og þótt þið sæjuð það gerast, vilduð þið samt ekki sjá ykkur um hönd og hlýða honum. Þess vegna gátuð þið ekki trúað.“

„Hlustið á þessa sögu: Landeigandi nokkur plantaði vínviði og gerði skjólgarð umhverfis hann. Því næst reisti hann pall fyrir eftirlitsmanninn og leigði síðan víngarðinn nokkrum bændum með því skilyrði að þeir skiptu uppskerunni með honum. Síðan fluttist hann úr landi.

Þegar uppskerutíminn kom sendi hann menn sína til bændanna að sækja sinn hluta. En bændurnir gerðu aðsúg að þeim, börðu einn til óbóta, drápu annan og grýttu þann þriðja.

Þá sendi hann aðra til þeirra, fleiri en þá fyrri, en allt fór á sömu leið. Að lokum sendi víngarðseigandinn son sinn, því hann hugsaði: „Þeir munu áreiðanlega bera virðingu fyrir honum.“ En þegar bændurnir sáu son hans koma, sögðu þeir hver við annan: „Þarna kemur erfinginn. Komið! Við skulum drepa hann og þá eigum við víngarðinn!“ Síðan drógu þeir hann út úr víngarðinum og drápu hann.

Hvað haldið þið að landeigandinn muni gera við bændurna þegar hann kemur til baka?“ Leiðtogar Gyðinga svöruðu:

„Svona illmenni ætti að lífláta og leigja víngarðinn öðrum, sem greiða leiguna skilvíslega.“ Þá spurði Jesús:

„Hafið þið aldrei lesið þessi ritningarorð:

„Steinninn sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini. Drottinn hefur unnið dásamleg verk!“

Það sem ég á við er þetta: Guðsríki verður tekið frá ykkur og gefið öðrum, sem afhenda Guði hans hlut í uppskerunni. Þeir sem reka sig á þetta sannleiksbjarg munu sundurmerjast, en þeir sem undir verða myljast mélinu smærra.“

Þegar æðstu prestarnir og hinir leiðtogarnir skildu að Jesús átti við þá – að þeir væru bændurnir í sögunni, vildu þeir handtaka hann. Þeir þorðu það þó ekki vegna fólksins sem áleit að Jesús væri spámaður.

Jesús sagði fólkinu fleiri sögur til þess að auka skilning þess á mætti og valdi Guðs. Hér er ein þeirra:

„Guðsríki má líkja við konung sem undirbjó brúðkaupsveislu sonar síns. Fjöldi gesta var boðinn, og þegar stundin nálgaðist sendi hann þjóna sína til þess að segja öllum að veislan væri að hefjast. En fólkið vildi ekki koma! Hann sendi því aðra með þessi skilaboð: „Allt er tilbúið. Steikin er í ofninum. Flýtið ykkur!“ En þeir sem boðnir voru hlógu aðeins og sneru sér að vinnu sinni, eins og ekkert hefði í skorist. Einn að búskapnum, annar að versluninni, enn aðrir börðu sendiboðana, svívirtu þá og drápu suma þeirra. Þá reiddist konungurinn heiftarlega og sendi þangað herlið, drap morðingjana og brenndi borg þeirra. Síðan sagði hann við þjóna sína: „Brúðkaupsveislan skal haldin, en gestirnir, sem boðnir voru, eru ekki verðir þessa heiðurs. Farið nú út á göturnar og bjóðið þeim sem þið sjáið að koma!“ Þjónarnir fóru og náðu í alla sem þeir gátu, bæði vonda og góða, og veislusalurinn varð fullur af brúðkaupsgestum. En þegar konungurinn kom inn til að heilsa gestunum, tók hann eftir manni sem ekki var í brúðkaupsklæðum (þeim sem gestunum hafði verið séð fyrir). „Heyrðu vinur,“ sagði konungurinn, „Hvernig stendur á því að þú ert ekki í brúðkaupsklæðum?“ Maðurinn svaraði engu. Þá sagði konungurinn við þjóna sína: „Bindið hann á höndum og fótum og kastið honum út í myrkrið – þar verður grátið og kveinað.“ Margir eru kallaðir en fáir útvaldir.“

Farísearnir sátu nú á fundi, til að ræða hvernig þeir gætu flækt Jesú í orðum, svo hægt væri að handtaka hann. Niðurstaðan varð sú að þeir ákváðu að senda lærisveina sína ásamt öðrum úr hópi Heródesarsinna til þess að leggja fyrir hann spurningar og segja:

„Herra við vitum að þú ert mjög heiðarlegur og segir sannleikann, hvað sem öðrum finnst. Segðu okkur nú, er rétt af okkur að greiða skatt til rómverska ríkisins, eða ekki?“ En Jesús skildi bragðið og kallaði:

„Þið hræsnarar! Eruð þið að reyna að leika á mig með lævísum spurningum? Sýnið mér mynt.“ Þá réttu þeir honum pening. „Af hverjum er myndin á peningnum,“ spurði hann, „og hvaða nafn er undir myndinni?“

„Keisarans,“ svöruðu þeir.

„Jæja,“ sagði hann. „Gjaldið þá keisaranum það sem keisarans er, og Guði það sem Guðs er.“ Þeir urðu orðlausir af undrun við þetta svar og fóru burt.

Þennan sama dag komu nokkrir saddúkear til hans, en þeir héldu því fram að upprisa dauðra ætti sér aldrei stað. Þeir spurðu: „Herra, Móse segir að deyi maður barnlaus, eigi bróðir hans að kvænast ekkjunni og börn þeirra síðan að erfa eignir hins látna. Einu sinni voru sjö bræður. Sá fyrsti kvæntist en dó án þess að eignast börn. Konan giftist þá elsta bróðurnum, en sá bróðir dó einnig barnlaus, og þá giftist konan þeim sem næstur var í röðinni. Svona gekk þetta koll af kolli þangað til hún hafði verið gift þeim öllum, og að lokum dó hún einnig. Nú spyrjum við: Kona hvers þeirra verður hún í upprisunni, fyrst hún var gift þeim öllum?“ Jesús svaraði:

„Þið vaðið reyk, því þið þekkið hvorki Biblíuna né kraft Guðs. Í upprisunni verður ekkert hjónaband, því þá verða allir eins og englarnir á himnum. En hafið þið ekki lesið það sem Biblían segir um upprisu dauðra? Skiljið þið ekki að Guð talar til ykkar þegar hann segir: „Ég er Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs.“ Guð er ekki Guð hinna dauðu heldur þeirra sem lifa.“ Mannfjöldanum þótti mikið til um svör Jesú en farísearnir voru ekki á sama máli.

Þegar farísearnir fréttu að Jesús hefði gert saddúkeana orðlausa fitjuðu þeir upp á nýrri spurningu, og var lögfræðingur nokkur fenginn til að bera hana fram. Spurningin var þessi:

„Herra, hvert er mikilvægasta boðorðið í lögum Móse?“ Jesús svaraði:

„Elska skalt þú Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum huga þínum. Þetta er fyrsta og jafnframt æðsta boðorðið. Það næstæðsta er svipað, en það er þannig: „Elskaðu meðbróður þinn eins og sjálfan þig.“ Öll hin boðorðin og fyrirmæli spámannanna – já, öll Biblían – byggja á þessu tvöfalda boði. Ef þið hlýðið því, þá hlýðið þið öllum hinum um leið.“

En nú spurði Jesús faríseana:

„Getið þið sagt mér hvers son Kristur er?“

„Sonur Davíðs,“ svöruðu þeir.

„Hvers vegna talar þá Davíð, knúinn af heilögum anda, um hann sem Drottin?“ spurði Jesús. „Var það ekki Davíð sem sagði:

„Guð sagði við minn Drottin: sittu mér til hægri handar uns ég hef lagt óvini þína að fótum þér.“

Fyrst Davíð kallar hann „Drottin,“ hvernig getur hann þá verið sonur hans?“ Þessu gátu þeir ekki svarað og eftir það þorði enginn að spyrja hann neins.

Jesús talaði til mannfjöldans og lærisveina sinna og sagði:

„Halda mætti að þessir leiðtogar og farísear væru sjálfir Móse, því þeir eru alltaf að setja ný lög. Þið skuluð gera það sem þeir segja, en eftir verkum þeirra skuluð þið ekki breyta, því að þeir fara sjálfir ekki eftir því sem þeir kenna. Þeir krefjast mikils af öðrum, en lítils af sjálfum sér. Þeir gera allt til að sýnast. Þeir láta líta út sem þeir séu heilagir með því að breikka minnisborðana og lengja skúfana á skikkjum sínum. Þeir njóta þess að sitja við háborðið í veislum og hafa mætur á stúkusætum samkomuhúsanna. Þeim líkar vel að tekið sé eftir þeim á götum og þeir vilja gjarnan láta kalla sig „rabbí“ eða „meistari“. Látið engan kalla ykkur meistara, því ykkar eini meistari er Guð og allir eruð þið jafnir sem bræður. Ávarpið heldur engan sem föður á jörðu, því að þannig á aðeins að ávarpa Guð á himnum. Kallið ykkur ekki heldur „leiðtoga“ því ykkar eini leiðtogi er Kristur. Sá ykkar sem er fremstur, á að vera þjónn ykkar. Sá sem er mestur, þjóni hinum! Sá sem upphefur sjálfan sig, mun niðurlægjast, en þeir sem auðmýkja sig hljóta heiður. Þið farísear og trúarleiðtogar, vei ykkur, því þið eruð hræsnarar! Þið útilokið menn frá því að komast inn í himnaríki og sjálfir munuð þið ekki komast þangað. Þið biðjið langar bænir á almannafæri til að auglýsa guðrækni ykkar, en svo flæmið þið ekkjur út af heimilum sínum Hræsnarar! Já, vei ykkur, þið hræsnarar! Þið farið langar leiðir til þess að vinna einn trúskipting, og gerið hann síðan að miklu verra helvítisbarni en þið eruð sjálfir. Þið eruð blindir leiðsögumenn. Vei ykkur! Þið segið að það sé markleysa að sverja við musterið, en sá sem sverji við eigur musterisins sé skuldbundinn. Blindu heimskingjar! Hvort er meira, gullið eða musterið sem helgar gullið? Einnig segið þið að rjúfa megi eið sem svarinn sé við altarið en ekki þann sem svarinn sé við gjöfina á altarinu. Þið eruð blindir! Hvort er meira, gjöfin á altarinu eða altarið sjálft, sem helgar gjöfina? Þegar þú sverð við altarið, þá sverðu við það sjálft og allt sem á því er. Þegar þú sverð við musterið, þá sverðu við það og við Guð sem þar býr. Þegar þú sverð við himininn, sverðu við hásæti Guðs og við Guð sjálfan. Farísear og aðrir leiðtogar, vei ykkur, því að þið eruð hræsnarar! Þið gætið þess að gjalda tíund, en skeytið ekkert um það sem meira er um vert, réttvísi,

miskunnsemi og trúmennsku. Haldið áfram að gefa tíund, en látið hitt ekki ógjört sem mikilvægara er. Blindu leiðsögumenn! Þið tínið flugurnar úr matnum, en gleypið svo úlfaldann með húð og hári. Vei ykkur, farísear og trúarleiðtogar – hræsnarar! Þið nostrið við að fægja bollann og diskinn að utan, en gleymið að hann er mengaður kúgun og ágirnd að innan. Þú blindi farísei! Hreinsaðu fyrst bollann og diskinn að innan svo að hann verði allur hreinn. Vei ykkur, fræðimenn og farísear. Þið líkist kölkuðu grafhýsi, sem er fagurt að utan – en að innan fullt af ódaun, rotnun og dauðra manna beinum. Þið reynið að sýnast heilagir menn í annarra augum, en hjörtu ykkar eru menguð af hræsni og lögbrotum. Vei ykkur, farísear og fræðimenn – hræsnarar! Þið reisið minnismerki um spámennina sem forfeður ykkar drápu, skreytið grafir guðrækinna manna, sem þeir einnig líflétu, og segið: „Aldrei hefðum við framið slíkt ódæði sem forfeður okkar.“ Með þessum orðum lýsið þið yfir að þið séuð synir vondra manna, síðan fetið þið í fótspor þeirra og fullkomnið illverk þeirra. Eiturnöðrur og höggormssynir! Hvernig fáið þið umflúið dóm helvítis? Ég sendi til ykkar spámenn og kennimenn. Suma þeirra munið þið krossfesta, en berja aðra í samkomuhúsum ykkar og ofsækja þá í borg eftir borg. Þannig berið þið ábyrgð á lífláti allra guðrækinna manna, allt frá Abel hinum réttláta til Sakaría Barakíasonar, sem þið drápuð milli altarisins og musterisins. Dómurinn fyrir glæpaverkin mun koma yfir þessa kynslóð.“

„Jerúsalem, Jerúsalem, þú borg sem líflætur spámennina og grýtir þá sem sendir eru til þín. Oft hef ég viljað safna börnum þínum saman eins og hæna safnar ungum sínum undir vængi sína – en þið hafið ekki viljað það, Hús þín munu verða skilin eftir í eyði. Og þetta skaltu vita: Þú munt ekki sjá mig aftur fyrr en þú ert reiðubúin að taka á móti þeim, sem Guð sendir til þín.“

Þegar Jesús gekk út úr helgidóminum langaði lærisveinana að fá hann með sér í skoðunarferð um musterissvæðið. En hann sagði við þá:

„Þessar byggingar verða allar lagðar í rúst svo að ekki mun standa steinn yfir steini!“

Stuttu seinna þegar Jesús sat í hlíð Olíufjallsins gengu lærisveinarnir til hans og spurðu hann um þetta:

„Hvenær verður það og hvaða atburðir verða á undan endurkomu þinni og endi veraldar?“

„Látið engan blekkja ykkur,“ svaraði Jesús, „því margir munu koma og segjast vera Kristur og leiða marga í villu. Þið munuð heyra stríðsfréttir, en þær eru ekki tákn um endurkomu mína. Því að styrjaldir halda áfram eins og verið hefur, en endirinn er ekki þar með kominn. Þjóðir og ríki jarðarinnar munu heyja styrjaldir sín á milli og hungursneyð og

jarðskjálftar geisa víða. Þetta er aðeins byrjun hörmunganna sem koma. Þið verðið pyntaðir og líflátnir, og allir munu hata ykkur vegna þess að þið tilheyrið mér. Þá munu margir falla frá trúnni, og hata og svíkja hverjir aðra. Margir falsspámenn munu koma og leiða marga í villu. Afbrot aukast er kærleikur flestra kólnar, en sá sem stöðugur stendur allt til enda mun frelsast.

Gleðiboðskapurinn um guðsríki verður fluttur öllum þjóðum heimsins, og þá loks mun endirinn koma.“

„Þegar þið sjáið viðurstyggð eyðingarinnar, sem Daníel spámaður talaði um, standandi á helgum stað – lesandinn athugi það! Þá verða þeir sem eru í Júdeu að flýja til fjalla, þeir sem staddir eru á svölunum heima hjá sér, fari þá ekki inn til að taka saman föggur sínar áður en þeir flýja. Þeir sem þá verða á ökrum fari ekki heim eftir nauðsynjum. Neyð þeirra sem þá verða barnshafandi eða hafa fyrir ungbörnum að sjá, mun verða mikil. Biðjið að flótti ykkar verði ekki um vetur eða á helgidegi, því þá verða meiri ofsóknir en nokkru sinni fyrr. Sannleikurinn er sá að yrði þessi tími ekki styttur, myndi allt mannkynið farast, en vegna hinna útvöldu mun tíminn verða styttur. Ef einhver segir þá við þig: „Kristur er kominn á þennan eða hinn staðinn,“ eða „hann hefur birst hér eða þar,“ þá trúið því ekki. Falskristar munu koma fram og einnig falsspámenn, sem gera munu mikil kraftaverk til að blekkja fólk, jafnvel þá sem Guð hefur kallað. Munið að ég hef varað ykkur við. Ef einhver kemur og segir ykkur að Kristur sé kominn aftur og sé úti í eyðimörkinni, þá sinnið því ekki og farið ekki þangað. Ef sagt er að hann sé í felum á tilteknum stað, þá trúið því ekki! Ég, Kristur, mun koma jafn óvænt og eldingin sem leiftrar frá austri til vesturs! Reynið að skilja tákn tímanna á sama hátt og þið skiljið að þar muni hræið vera sem gammarnir safnast.“

„Eftir þessar ofsóknir mun sólin myrkvast og tunglið hætta að lýsa. Stjörnurnar munu hrapa af himni og kraftar alheimsins ganga úr skorðum! Þá mun tákn komu minnar sjást á himninum og allir jarðarbúar skelfast. Þeir munu sjá mig koma í skýjum himinsins með mætti og mikilli dýrð. Þegar lúðurinn hljómar, munu englar mínir safna saman þeim sem ég hef valið, úr öllum áttum, heimshorna á milli.“

„Lærið af fíkjutrénu: Þegar greinar þess eru orðnar mjúkar og laufið fer að springa út, þá vitið þið að sumarið er í nánd. Eins skuluð þið vita að þegar þið sjáið allt þetta, þá er endurkoma mín í nánd, og þá fyrst mun þessi kynslóð líða undir lok.“

„Himinn og jörð munu hverfa, en mín orð standa að eilífu. Enginn veit þann dag eða stund er endirinn verður, hvorki englarnir né sonur Guðs, aðeins faðirinn einn. Fólk mun almennt taka öllu með ró eins og allt sé í lagi – það verða veisluhöld, mannfagnaðir og brúðkaup – rétt

eins og var á dögum Nóa áður en flóðið kom. Menn trúðu ekki orðum Nóa fyrr en flóðið skall á og hreif þá alla burt. Þannig fer einnig við komu mína. Tveir munu vinna á akri, annar verður tekinn en hinn skilinn eftir. Tvær verða við heimilisstörf, önnur verður tekin en hin skilin eftir. Verið viðbúnir! Þið vitið ekki hvaða dag Drottinn kemur. Innbrotsþjófur gerir ekki boð á undan sér, þess vegna verða menn að vera á verði. Þess vegna verðið þið að vera stöðugt viðbúnir endurkomu minni.“

„Hver er trúr og hygginn þjónn, sem húsbóndinn hefur falið umsjónarstarfið svo að allir fái fæðu sína á réttum tíma? Sæll er sá þjónn sem húsbóndinn finnur að breytir þannig þegar hann kemur. Víst er að hann mun fela honum umsjón með öllu sem hann á. En segi svikull þjónn við sjálfan sig: „Húsbóndinn kemur ekki strax,“ og tekur að berja samstarfsmenn sína og stunda veislur og drykkjuskap þá kemur húsbóndi hans honum að óvörum og refsar honum sviksemina.“

„Himnaríki má líkja við tíu brúðarmeyjar, sem tóku lampa sína og lögðu af stað til móts við brúðgumann.

Aðeins fimm þeirra gættu þess að fylla lampa sína af olíu, en hinar fimm gleymdu því og fóru með tóma lampa. Þegar brúðgumanum seinkaði, syfjaði þær og sofnuðu. En á miðnætti voru þær vaktar með háu hrópi: „Brúðguminn er að koma! Gangið út og takið á móti honum!“ Stúlkurnar spruttu á fætur og fóru að sýsla við lampana. Þær fimm sem vantaði olíu, sárbáðu hinar að gefa sér lítið eitt, því það lifði ekki á lömpum þeirra. En hinar svöruðu „Nei, það getum við ekki, því það verður ekki nóg handa okkur öllum. Farið og kaupið olíu handa ykkur.“ En á meðan þær voru fjarverandi kom brúðguminn. Þær sem viðbúnar voru fóru með honum til brúðkaupsins og dyrunum var læst. Seinna komu hinar til baka og stóðu fyrir utan og kölluðu: „Herra, opnaðu fyrir okkur!“ En hann kallaði á móti: „Farið! Þið komið of seint!“ Vakið því og verið viðbúnir, því þið vitið hvorki daginn né stundina er ég kem aftur.“

„Himnaríki er einnig líkt manni sem fór til útlanda. Hann kallaði saman starfsmenn sína og afhenti þeim fé, sem þeir áttu að ávaxta meðan hann væri í burtu. Einum fékk hann tvær milljónir króna, öðrum eina milljón og hinum þriðja hálfa milljón. Þeir fengu misjafnlega mikið eftir hæfileikum sínum og dugnaði. Síðan fór hann úr landi. Maðurinn, sem fékk tvær milljónir, fór þegar að versla með peningana og græddi fljótt aðrar tvær milljónir. Sá sem fékk eina milljón, hófst handa eins og hinn og hagnaðist um aðra milljón. En maðurinn, sem fékk hálfa milljón, gróf peningana í jörðu svo að hann tapaði þeim ekki. Eftir langan tíma kom húsbóndinn aftur úr ferðalaginu. Hann kallaði starfsmennina til sín svo að hann gæti gert upp við þá. Sá sem fengið hafði tvær milljónir kom og afhenti húsbónda sínum fjórar milljónir. Húsbóndinn hrósaði honum

og sagði: „Þetta var vel af sér vikið. Þú varst trúr yfir litlu, nú mun ég setja þig yfir mikið. Komdu og við skulum gera okkur dagamun.“

Næst kom sá sem fengið hafði eina milljón. Hann sagði: „Herra þú lést mig fá eina milljón og nú hef ég tvöfaldað þá upphæð.“ „Gott hjá þér!“ sagði húsbóndinn. „Þú ert góður og dyggur þjónn. Þú varst trúr yfir þessu lítilræði, en nú mun ég láta þig fá miklu meira. Komdu, við skulum gleðjast saman!“

Síðast kom sá þriðji með sína hálfu milljón og sagði: „Herra, ég vissi að þú ert harður húsbóndi og þar sem ég bjóst við að þú rændir mig hagnaðinum, faldi ég peningana í jörðu og hér hefur þú þá!“ „Letingi!“ svaraði húsbóndinn. „Þú vissir að ég krefði þig um hagnaðinn, svo þú hefðir að minnsta kosti átt að setja peningana í banka til að ég fengi þó vexti. Takið peningana af þessum manni og látið þann, sem hefur fjórar milljónirnar, fá þá. Sá sem notar vel það sem honum er gefið, mun fá enn meira, og hafa allsnægtir, en sá sem er ótrúr, tapar því litla sem hann hefur. Kastið nú þessum duglausa þjóni út í myrkrið. Þar verður grátið og kveinað.“ “

„Þegar ég, Kristur, kem aftur í dýrð minni og allir englarnir með mér, mun ég setjast í hástól dýrðarinnar. Þá verður öllum þjóðunum safnað saman frammi fyrir mér og ég mun skilja fólkið að, eins og fjárhirðir aðskilur sauðfé og geitur. Kindunum mun ég skipa mér til hægri handar og geitunum til vinstri handar. Þá mun ég, konungurinn, segja við þá til hægri handar: „Komið, þið hinir blessuðu föður míns, inn í ríkið sem ykkur hefur verið ætlað frá því heimurinn varð til. Ég var hungraður og þið gáfuð mér að borða, þyrstur og þið gáfuð mér að drekka. Ég var ókunnugur og þið buðuð mér inn á heimili ykkar. Ég var fatalaus og þið klædduð mig. Ég var sjúkur, og í fangelsi og þið heimsóttuð mig.“ Þá svara hinir réttlátu og segja: „Herra, hvenær sáum við þig hungraðan og gáfum þér að borða, þyrstan og gáfum þér að drekka, eða ókunnugan og hjálpuðum þér. Hvenær sáum við þig klæðalausan og klæddum þig, og hvenær veikan eða í fangelsi og litum til þín?“ Þá mun ég, konungurinn, svara þeim og segja: „Þetta sem þið gerðuð bræðrum mínum, gerðuð þið mér.“ Síðan mun ég snúa mér að þeim sem eru til vinstri og segja: „Burt með ykkur, bölvaðir, í eilífa eldinn sem ætlaður er djöflinum og þjónum hans. Ég var hungraður, en þið gáfuð mér ekki að borða, þyrstur og þið færðuð mér ekkert að drekka. Ég var ókunnugur og þið sýnduð mér ekki gestrisni, klæðlaus og þið gáfuð mér enga flík. Ég var veikur og í fangelsi og þið heimsóttuð mig ekki.“ Þá munu þeir svara: „Drottinn, hvenær var það sem við sáum þig hungraðan eða þyrstan, ókunnugan, nakinn, sjúkan eða í fangelsi og hjálpuðum þér ekki?“ Þá mun ég svara: „Þegar

þið neituðuð mínum minnsta bróður um hjálp, þá neituðuð þið mér.“ Og þeir munu fara burt til eilífrar refsingar, en hinir réttlátu til eilífs lífs.“

Þegar Jesús hafði lokið ræðu sinni, sagði hann við lærisveinana:

„Þið vitið að eftir tvo daga koma páskarnir og þá verð ég svikinn og krossfestur.“ Um svipað leyti héldu prestarnir fund, ásamt öðrum embættismönnum Gyðinga, í höll Kaífasar æðsta prests. Þeir voru að bollaleggja hvernig þeir gætu handtekið Jesú svo lítið bæri á og líflátið hann. „En ekki á sjálfum páskunum, því þá er svo margt aðkomufólk í borginni og hætt við óeirðum,“ samþykktu þeir.

Jesús fór til Betaníu, heim til Símonar holdsveika. Meðan hann mataðist, kom þangað inn kona sem hélt á flösku með mjög dýrri ilmolíu, og hellti henni yfir höfuð hans.

Lærisveinarnir urðu gramir og sögðu sín á milli:

„Til hvers er þessi sóun? Þetta hefði mátt selja fyrir stórfé og gefa peningana fátækum.“ Jesús las hugsanir þeirra og sagði:

„Hví eruð þið að hryggja konuna? Hún gerði góðverk á mér. Þið hafið ávallt fátæka hjá ykkur, en ekki mig. Hún hellti ilmvatni þessu yfir mig til þess að búa líkama minn til greftrunar. Hennar mun verða minnst og þess getið sem hún gerði, hvar sem fagnaðarboðskapurinn verður fluttur.“

Þá fór einn postulanna tólf, Júdas Ískaríot, til æðstu prestanna og spurði:

„Hve mikið viljið þið borga mér fyrir að koma Jesú í hendur ykkar?“ Þeir greiddu honum þrjátíu silfurpeninga. Upp frá því beið Júdas eftir hentugu tækifæri til að svíkja Jesú í hendur þeirra.

Á fyrsta degi páskahátíðarinnar (Gyðingar fjarlægðu þegar allt súrdeig – gerbrauð – af heimilum sínum) komu lærisveinarnir til Jesú og spurðu hann:

„Hvar eigum við að undirbúa páskamáltíðina?“

„Farið inn í borgina,“ svaraði Jesús, „finnið mann nokkurn og segið við hann: „Meistari okkar segir: Minn tími er kominn. Hjá þér vil ég halda páska með lærisveinum mínum.“ “

Lærisveinarnir gerðu eins og Jesús sagði og undirbjuggu páskamáltíðina. Þetta kvöld, þegar hann var sestur til borðs ásamt lærisveinunum tólf, sagði hann:

„Ég veit að einn ykkar mun svíkja mig.“ Hryggð og ótti greip lærisveinana og þeir spurðu hver um sig: „Ekki þó ég?“ Jesús svaraði:

„Það er sá sem ég þjónaði fyrst í kvöld.“

„Ég verð að deyja eins og spáð var, en vei þeim manni sem því veldur. Betra væri honum að hann hefði aldrei fæðst.“ Júdas sem varð til þess að svíkja hann, spurði líka: „Er það ég?“ Og Jesús svaraði: „Já.“

Meðan á máltíðinni stóð tók Jesús brauð, blessaði það og braut í sundur, rétti lærisveinunum og sagði:

„Takið þetta og neytið, það er líkami minn.“ Og hann tók bikar með víni, gjörði þakkir, rétti þeim og sagði: „Drekkið allir hér af, því þetta er blóð mitt, innsigli nýja sáttmálans. Því er úthellt til syndafyrirgefningar fyrir marga. Takið eftir þessum orðum mínum: Ég mun ekki drekka vín á ný fyrr en ég drekk það nýtt með ykkur í ríki föður míns.“ Þegar þeir höfðu sungið lofsöng fóru þeir út til Olíufjallsins.

Jesús sagði við þá: „Í nótt munuð þið allir yfirgefa mig. Í Ritningunni stendur að Guð muni slá hirðinn og hjörðin tvístrast. En eftir að ég er risinn upp frá dauðum fer ég til Galíleu og hitti ykkur þar.“

„Þótt allir aðrir yfirgefi þig, mun ég ekki gera það,“ sagði Pétur. Jesús svaraði:

„Sannleikurinn er þó sá, að einmitt í nótt, áður en hani galar við sólarupprás, munt þú afneita mér þrisvar.“

„Fyrr mun ég deyja!“ svaraði Pétur og allir hinir tóku í sama streng.

Jesús fór síðan með lærisveinana inn í garð sem heitir Getsemane, og bað þá að setjast niður meðan hann færi spölkorn lengra til að biðjast fyrir. Hann fékk með sér þá Pétur og bræðurna Jakob og Jóhannes Sebedeussyni. Mikill ótti og örvænting kom yfir Jesú og hann sagði: „Sál mín er buguð af ótta og angist allt til dauða. Bíðið hér og vakið með mér.“ Hann gekk lítið eitt lengra, hneig til jarðar og bað: „Faðir minn! Taktu þennan bikar frá mér ef mögulegt er, en verði þó þinn vilji en ekki minn.“

Síðan kom hann aftur til lærisveinanna þriggja og fann þá sofandi.

„Pétur!“ kallaði hann, „gastu ekki einu sinni vakað með mér eina stund? Vakið og biðjið, til þess að þið fallið ekki í freistni. Andinn er fús, en holdið er veikt!“ Hann fór frá þeim aftur og bað: „Faðir! Ef ekki er unnt að taka þennan bikar frá mér án þess að ég tæmi hann, þá verði þinn vilji.“ Síðan sneri hann aftur til þeirra og fann þá enn sofandi, því þeir gátu ekki haldið augunum opnum. Hann yfirgaf þá enn og baðst fyrir í þriðja sinn með sömu orðum. Eftir það fór hann aftur til lærisveinanna og sagði: „Sofið þið enn og hvílist? Stundin er komin! Ég hef verið svikinn í hendur vondra manna. Standið upp, förum! Sjáið! Þarna kemur sá sem svíkur mig.“

Meðan hann var enn að tala kom Júdas, einn postulana tólf, og með honum fjöldi manna, sem vopnaðir voru sverðum og bareflum. Þessa menn höfðu leiðtogar Gyðinga sent. Júdas hafði sagt þeim að handtaka þann sem hann heilsaði með kossi, því að hann væri maðurinn sem þeir vildu ná. Júdas gekk því beint til Jesú og sagði:

„Sæll, meistari!“

„Vinur minn,“ sagði Jesús, „hvers vegna komstu hingað?“ Þá gripu sendimennirnir Jesú. Einn lærisveina Jesú dró þá sverð úr slíðrum og hjó annað eyrað af þjóni æðsta prestsins.

„Slíðraðu sverðið!“ sagði Jesús. „Þeir sem beita sverði munu falla fyrir sverði. Veistu ekki að ég gæti beðið föður minn um þúsundir engla okkur til varnar og hann mundi þegar í stað senda þá? En hvernig ættu orð Biblíunnar þá að rætast?“ Síðan ávarpaði Jesús mennina og sagði:

„Er ég hættulegur afbrotamaður, fyrst þið þurftuð að koma vopnaðir sverðum og bareflum til að handtaka mig? Ég hef gengið um á meðal ykkar og kennt daglega í musterinu en þið handtókuð mig ekki. En þetta, sem nú er að gerast er uppfylling spádóma Biblíunnar.“ Þá yfirgáfu allir lærisveinarnir hann og flúðu.

Þeir sem handtóku Jesú fóru nú með hann til bústaðar Kaífasar, æðsta prestsins, því þar voru allir leiðtogar Gyðinga saman komnir.

Pétur læddist í humátt á eftir og smeygði sér inn í hallargarð æðsta prestsins og settist niður hjá þjónunum. Þar beið hann þess að sjá hvað yrði um Jesú.

Æðstu prestarnir – og reyndar allur hæstiréttur Gyðinga – leituðu nú manna er borið gætu lognar sakir á Jesú. Ætlun þeirra var að höfða mál gegn honum og fá hann dæmdan til dauða. En þótt þeir fyndu marga sem vildu bera falsvitni, þá bar vitnisburði þeirra ekki saman. Að lokum fundust þó tveir sem sögðu: „Þessi maður sagði: „Ég er fær um að brjóta niður musteri Guðs og reisa það aftur á þrem dögum.“ “

Þá stóð æðsti presturinn upp og sagði við Jesú: „Sagðir þú þetta? Svaraðu! Já, eða nei!“ Jesús þagði.

Þá hélt æðsti presturinn áfram og sagði: „Ég krefst þess í nafni hins lifandi Guðs, að þú svarir eftirfarandi spurningu: Heldur þú því fram að þú sért Kristur, Guðssonurinn?“

„Já, ég er hann og þú munt síðar sjá mig, Krist, sitja við hægri hönd Guðs og koma á skýjum himinsins,“ svaraði Jesús. Þá reif æðsti presturinn klæði sín og hrópaði:

„Guðlast! Nú þurfum við ekki frekar vitnanna við. Þið heyrðuð hann allir segja það! Hver er nú dómur ykkar?“ Þeir hrópuðu:

„Hann skal deyja!“ Síðan hræktu þeir í andlit hans og slógu með prikum og sögðu: „Kristur! Gettu hver sló þig núna?“

Á meðan þetta fór fram sat Pétur úti í hallargarðinum. Þá kom til hans stúlka og sagði:

„Þú varst líka með Jesú og þið eruð báðir frá Galíleu.“ Þessu neitaði Pétur svo allir heyrðu og hrópaði reiðilega:

„Ég veit ekki um hvað þú ert að tala!“

Seinna tók önnur stúlka eftir honum úti við hliðið og sagði við nærstadda: „Þessi maður var með Jesú frá Nasaret.“ Pétur sór og sárt við lagði: „Ég þekki alls ekki manninn.“

Stuttu seinna komu þeir, sem þarna stóðu, til Péturs og sögðu: „Við vitum vel að þú ert einn af lærisveinum hans, því við heyrum á málfari þínu að þú ert frá Galíleu.“

Þá tók Pétur að blóta og sverja og sagði: „Ég þekki alls ekki þennan mann!“ Og um leið og hann sleppti orðinu gól hani. Þá minntist Pétur orða Jesú: „Áður en hani galar, muntu þrisvar afneita mér.“ Og hann gekk út fyrir og grét sárt.

Við dagrenningu hittust æðstu prestarnir og leiðtogarnir á ný til að ræða hvernig þeir ættu að fá Jesú dæmdan til dauða. Eftir það bundu þeir hann og sendu til Pílatusar, rómverska landstjórans.

Þegar Júdasi, þeim er sveik hann, varð ljóst að Jesús hafði verið dæmdur til dauða, iðraðist hann gjörða sinna. Hann fór aftur með peningana til æðstu prestanna og hinna leiðtoganna og sagði:

„Ég hef syndgað með því að svíkja saklausan mann.“

„Það er þitt mál og þú um það!“ svöruðu þeir hranalega. Þá hljóp hann inn í musterið, fleygði peningunum á gólfið, fór síðan burt og hengdi sig. Æðstu prestarnir tíndu peningana upp og sögðu:

„Okkur er óheimilt að setja þá í samskotabaukinn, því það er ólöglegt að leggja í hann peninga sem greiddir eru fyrir morð.“ Síðan ræddu þeir málið og ákváðu loks að kaupa akur nokkurn fyrir peningana, en þar fannst leir sem leirkerasmiðir notuðu við iðn sína. Þetta svæði gerðu þeir síðan að grafreit fyrir útlendinga sem létust í Jerúsalem, og það er ástæða þess að grafreiturinn er enn kallaður „Blóðakur“. Þar með rættist spádómur Jeremía: „Og ég tók þessa þrjátíu silfurpeninga – en á það mátu Ísraelsmenn hann – og keypti akur leirkerasmiðsins, eins og Drottinn hafði sagt mér að gera.“

Nú stóð Jesús frammi fyrir Pílatusi, rómverska landsstjóranum.

„Ert þú Kristur, konungur Gyðinga,“ spurði landstjórinn.

„Já,“ svaraði Jesús. Þá tóku æðstu prestarnir og leiðtogar þjóðarinnar að bera fram ákærur, en hann svaraði engu.

„Heyrirðu ekki hvað þeir segja?“ spurði Pílatus, og honum til mikillar furðu svaraði Jesús engu orði.

Landstjórinn var vanur að náða einn fanga ár hvert, á páskahátíðinni, einhvern þann sem fólkið kysi. Þetta árið var alræmdur glæpamaður að nafni Barrabas í fangelsi. Pílatus spurði fólkið sem hafði safnast saman framan við höllina: „Hvorn viljið þið að ég náði, Barrabas eða Jesú, sem kallast Kristur?“ Pílatusi var fullljóst að ástæðan fyrir því að leiðtogar Gyðinga höfðu handtekið Jesú var öfund vegna vinsælda hans

meðal fólksins. En rétt í þessu, meðan Pílatus var að stjórna málaferlunum, var komið með eftirfarandi skilaboð frá konu hans:

„Láttu þennan góða mann í friði, því í nótt fékk ég hræðilega martröð hans vegna.“

Meðan Pílatus var að íhuga skilaboðin frá konu sinni, kepptust æðstu prestarnir og leiðtogar fólksins við að telja mannfjöldanum trú um að best væri að fá Barrabas lausan, en Jesú tekinn af lífi. Þegar Pílatus spurði aftur:

„Hvorn þeirra viljið þið fá lausan?“ hrópaði múgurinn hátt: „Barrabas!“

„Hvað á ég þá að gera við Jesú, sem kallast Kristur?“ spurði Pílatus.

„Krossfestu hann!“ hrópaði mannfjöldinn.

„Hvers vegna?“ spurði Pílatus ákveðinn. „Hvað illt hefur hann gert?“ Þá hrópaði fólkið enn hærra:

„Krossfestu hann! Krossfestu hann!“

Þegar Pílatus sá að hann kom engu til leiðar, og allt var að fara í upplausn, bað hann um skál með vatni, þvoði hendur sínar í augsýn mannfjöldans og sagði:

„Ég er saklaus af blóði þessa góða manns. Þið berið ábyrgðina!“ Og múgurinn kallaði á móti:

„Blóð hans komi yfir okkur og börnin okkar!“

Þá lét Pílatus Barrabas lausan, en lét húðstrýkja Jesú og afhenti hann rómversku hermönnunum til krossfestingar.

Fyrst fóru þeir með hann í vopnabúrið og kölluðu saman alla herdeildina. Þeir afklæddu hann og færðu í skarlatsrauða skikkju. Síðan fléttuðu þeir kórónu úr hvössum þyrnum og settu hana á höfuð hans. Að því búnu létu þeir prik í hægri hönd hans – það átti að vera veldissproti – og krupu síðan frammi fyrir honum, hæddu hann og æptu: „Lengi lifi konungur Gyðinga!“ Og þeir hræktu á hann, rifu af honum prikið og börðu hann með því í höfuðið. Eftir þessa niðurlægingu færðu hermennirnir hann úr skikkjunni klæddu hann í hans eigin föt og fóru með hann til krossfestingar.

Á leiðinni til aftökustaðarins mættu þeir manni frá Kýrene í Afríku, Símoni að nafni, og neyddu hann til að bera kross Jesú. Þeir komu nú á stað sem kallast Golgata, en það þýðir „hauskúpuhæð“. Þar gáfu hermennirnir Jesú beiskt vín til deyfingar, en þegar hann hafði bragðað það, vildi hann það ekki.

Eftir að hermennirnir höfðu krossfest Jesú vörpuðu þeir hlutkesti um föt hans, en síðan settust þeir niður til að halda vörð um hann. Þeir settu skilti á krossinn og þar stóð:

Jesús, konungur Gyðinga.

Tveir ræningjar voru einnig krossfestir þennan sama morgun. Fólk, sem leið átti hjá, hreytti ónotum í Jesú, hristi höfuðið og sagði: „Þú ert maðurinn sem getur brotið niður musterið og reist það aftur á þremur dögum. Komdu nú niður af krossinum, ef þú ert sonur Guðs!“

Og æðstu prestarnir og leiðtogarnir hæddu hann einnig og sögðu með fyrirlitningu: „Hann bjargaði öðrum, en sjálfum sér getur hann ekki bjargað. Þú þykist vera konungur Ísraels. Komdu nú niður af krossinum og þá skulum við trúa á þig! Hann sagðist treysta Guði. Hvers vegna bjargar Guð honum þá ekki, ef hann hefur mætur á honum? Hann sagðist vera sonur Guðs, var það ekki?“ Á sama hátt smánuðu ræningjarnir hann.

Um hádegið varð myrkur um alla jörðina í þrjár stundir, allt til klukkan þrjú.

En þá hrópaði Jesús hátt: „Elí, Elí, lama sabaktaní!“ Það þýðir „Guð minn, Guð minn, hví hefur þú yfirgefið mig?“ Sumir þeirra, sem þarna stóðu, misskildu þetta og héldu að hann væri að kalla á Elía spámann. Einn þeirra hljóp þá til og fyllti svamp af súru víni, setti hann á stöng og rétti Jesú það að drekka.

„Láttu hann eiga sig,“ sögðu hinir. „Sjáum til hvort Elía kemur að bjarga honum.“ Þá hrópaði Jesús aftur og gaf upp andann. Og í sama bili rofnaði fortjaldið í musterinu í tvennt, – en það huldi hið allra helgasta, – ofan frá og niður úr, jörðin skalf og bjögin klofnuðu. Þá opnuðust margar grafir og heilagt fólk, sem þar hafði legið, lifnaði við. Eftir upprisu Jesú fór þetta fólk út úr gröfunum og gekk inn í Jerúsalem og birtist þar mörgum.

Þegar foringinn og hermenn hans, sem gættu Jesú, fundu jarðskjálftann og sáu hvað gerðist, greip þá skelfing og þeir hrópuðu:

„Þessi maður hefur áreiðanlega verið sonur Guðs!“

Margar konur, sem farið höfðu með Jesú frá Galíleu og þjónað honum, fylgdust úr fjarlægð með því sem fram fór. Þeirra á meðal var María Magdalena, María móðir Jakobs og Jóse, og móðir Jakobs og Jóhannesar (Sebedeussona.)

Þegar kvöld var komið fór Jósef frá Arímaþeu, ríkur maður og vinur Jesú, til Pílatusar og bað um lík Jesú. Pílatus lét honum það eftir. Jósef tók þá líkið, vafði það í hreint léreft og lagði í gröf, sem hann hafði nýlega látið höggva handa sjálfum sér. Síðan velti hann stórum steini fyrir dyr grafarinnar og fór burt. María Magdalena og María hin sátu skammt frá og fylgdust með því sem gerðist.

Daginn eftir – að kvöldi fyrsta dags páskahátíðarinnar – fóru farísearnir og æðstu prestarnir til Pílatusar og sögðu: „Herra, svikari þessi sagði eitt sinn: „Eftir þrjá daga mun ég rísa upp.“ Við viljum því biðja þig

að setja vörð við gröfina í þrjá daga til þess að lærisveinar hans komi ekki og steli líkinu, og segi svo öllum að hann hafi lifnað við. Ef svo færi, yrðu seinni svikin verri hinum fyrri!“ „Notið ykkar eigin musterislögreglu,“ svaraði Pílatus, „hún ætti að geta gætt grafarinnar nægilega vel.“ Þeir fóru og gengu tryggilega frá gröfinni. Síðan settu þeir innsigli keisarans á steininn í viðurvist varðmannanna, til þess að gröfin yrði ekki opnuð.

Þegar birti að morgni sunnudagsins fóru María Magdalena og María hin út til að líta eftir gröfinni.

Skyndilega varð mikill jarðskjálfti! Engill Drottins kom niður af himni, velti steininum frá grafardyrunum og settist á hann. Andlit engilsins lýsti sem elding og klæði hans voru skínandi björt. Þegar verðirnir sáu hann skulfu þeir af hræðslu og féllu í yfirlið.

Engillinn sagði þá við konurnar: „Verið óhræddar! Ég veit að þið leitið að Jesú hinum krossfesta, en hann er ekki hér. Hann er upprisinn eins og hann sagði. Komið og sjáið hvar líkami hans lá. En flýtið ykkur nú og segið lærisveinunum að hann sé risinn upp frá dauðum og að hann fari á undan þeim til Galíleu, til að hitta þá þar. Þessu átti ég að skila til ykkar.“

Konurnar urðu óttaslegnar en þó glaðar og þær flýttu sér frá gröfinni til að flytja lærisveinunum skilaboð engilsins.

En skyndilega mættu þær Jesú og hann heilsaði þeim! Þær féllu til jarðar frammi fyrir honum, gripu um fætur hans og tilbáðu hann.

„Verið óhræddar!“ sagði hann, „farið og segið bræðrum mínum að halda þegar til Galíleu og þar munu þeir sjá mig.“

Meðan konurnar voru á leið inn í borgina fóru sumir varðmannanna, sem gætt höfðu grafarinnar, til æðstu prestanna og sögðu þeim hvað gerst hafði. Allir leiðtogar Gyðinga voru kallaðir saman til fundar. Þar var ákveðið að múta vörðunum til að segja að þeir hefðu sofnað, og um miðja nótt hefðu svo lærisveinar Jesú komið og stolið líkinu.

„Þið þurfið engu að kvíða,“ sögðu leiðtogarnir. „Ef landstjórinn frétt-ir þetta tölum við máli ykkar við hann og friðum hann.“ Verðirnir tóku þá við mútufénu og gerðu eins og þeim hafði verið sagt. Frásaga þeirra barst út á meðal Gyðinga og er henni jafnvel trúað enn í dag.

Eftir þetta fóru lærisveinarnir ellefu til Galíleu, til fjallsins þar sem Jesús sagðist mundu hitta þá. Þegar þeir sáu hann þar, tilbáðu þeir hann – þó sumir væru ekki vissir um að þetta væri sjálfur Jesús. Síðan ávarpaði hann lærisveinana og sagði: „Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. Farið því og gerið allar þjóðir að mínum lærisveinum. Skírið þá í nafni föður, sonar og heilags anda, og kennið þeim að halda allt það sem ég hef boðið ykkur. Takið eftir! Ég er með ykkur alla daga allt til enda veraldarinnar.“

Markús

Markúsarguðspjall

Hér hefst hin einstæða frásaga af Jesú Kristi, syni Guðs. Í bók Jesaja spámanns stendur að Guð muni senda son sinn til jarðarinnar, en áður en hann komi, muni sérstakur sendiboði koma fram og búa heiminn undir komu hans.

Jesaja sagði: „Þessi sendiboði mun búa í óbyggðinni og predika að sérhver maður verði að bæta líferni sitt til að vera viðbúinn komu Drottins.“

Þessi sendiboði var Jóhannes skírari. Hann dvaldist í óbyggðinni og boðaði að allir skyldu skírast og láta þannig opinberlega í ljós ákvörðun um að þeir sneru baki við syndinni og tækju á móti fyrirgefningu Guðs. Fólk frá Jerúsalem og allri Júdeu fór út í Júdeueyðimörkina til að sjá Jóhannes og heyra, og þá sem játuðu syndir sínar skírði hann í ánni Jórdan. Hann var í fötum úr úlfaldahári, hafði leðurbelti um mittið og nærðist á engisprettum og villihunangi. Hér er dæmi um predikun hans: „Innan skamms mun sá koma sem mér er máttugri, já, svo miklu meiri að ég er ekki einu sinni verður þess að vera þjónn hans. Ég skíri ykkur með vatni en hann mun skíra ykkur með heilögum anda.“

Þá var það dag einn að Jesús kom frá Nasaret í Galíleu og Jóhannes skírði hann í Jórdan. Um leið og Jesús steig upp úr vatninu, sá hann himnana opnast og heilagan anda koma yfir sig í dúfulíki. Og rödd af himnum sagði: „Þú ert minn elskaði sonur sem ég hef velþóknun á.“

Strax að skírninni lokinni knúði heilagur andi Jesú út í eyðimörkina, og þar var hann einn í fjörutíu daga og Satan freistaði hans. Jesús hafðist þar við meðal eyðimerkurdýranna og englar þjónuðu honum.

Eftir að Heródes konungur hafði látið fangelsa Jóhannes fór Jesús til Galíleu og boðaði þar fagnaðarerindi Guðs.

„Stundin er komin,“ sagði hann. „Guðsríki er nálægt! Snúið ykkur frá syndinni og trúið gleðiboðskapnum.“

Dag einn er Jesús gekk fram með Galíleuvatninu sá hann bræðurna Símon og Andrés, þeir voru fiskimenn og voru einmitt þessa stundina að leggja netin.

Jesús kallaði til þeirra og sagði: „Komið og fylgið mér. Ég skal kenna ykkur að veiða menn!“ Þá yfirgáfu þeir netin og fóru með honum.

Í öðrum bát, skammt frá, voru synir Sebedeusar, Jakob og Jóhannes, að bæta net sín. Hann kallaði einnig á þá og þeir skildu Sebedeus og verkamennina eftir í bátnum og fóru á eftir honum. Jesús og félagar hans komu nú til bæjarins Kapernaum og að morgni helgidagsins fóru þeir til samkomuhússins þar sem Gyðingar héldu guðsþjónustur sínar. Þar

predikaði Jesús og fólkið undraðist ræðu hans, því að hann talaði eins og sá sem hefur mikið vald en reyndi ekki að sanna mál sitt með sífelldum tilvitnunum í orð annarra eins og venja var.

Við guðsþjónustuna var maður haldinn illum anda sem tók að hrópa og kalla: „Jesús frá Nasaret, af hverju læturðu okkur ekki í friði? Ertu kannski kominn til að gera út af við okkur illu andana? Ég veit hver þú ert, þú ert hinn heilagi sonur Guðs!“

Jesús skipaði andanum að þegja og fara úr manninum. Þá æpti illi andinn og hristi manninn ofsalega og fór síðan út af honum. Fólkið varð forviða og spurði sín á milli: „Eru þetta ný trúarbrögð? Jafnvel illir andar hlýða honum!“ Og fréttin af atburði þessum barst hratt um alla Galíleu.

Þegar Jesús og lærisveinar hans yfirgáfu samkomuhúsið fóru þeir heim til Símonar og Andrésar, þar sem tengdamóðir Símonar lá með mikinn hita. Þeir sögðu Jesú þegar frá henni. Hann gekk að rúminu, tók um hönd hennar og hjálpaði henni að setjast upp og um leið fór hitinn úr henni. Hún klæddi sig og gaf þeim að borða.

Um kvöldið fylltist garðurinn við húsið af sjúklingum sem færðir höfðu verið til Jesú, ásamt öðrum sem haldnir voru illum öndum. Mikill fjöldi bæjarbúa stóð fyrir utan og fylgdist með. Þetta kvöld læknaði Jesús mjög marga og rak illa anda út af mörgum. (Hann bannaði öndunum að tala, því þeir vissu hver hann var.)

Morguninn eftir var Jesús kominn á fætur löngu fyrir dögun og fór einn á óbyggðan stað til að biðjast fyrir.

Símon og hinir leituðu hann uppi og þegar þeir höfðu fundið hann sögðu þeir: „Allir eru að spyrja um þig.“

En hann svaraði: „Við verðum einnig að fara til hinna þorpanna og predika þar, því til þess er ég kominn.“

Og Jesús ferðaðist um alla Galíleu, predikaði í samkomuhúsunum og leysti marga undan valdi illu andanna. Eitt sinn kom holdsveikur maður, kraup frammi fyrir honum og bað um lækningu. „Þú getur læknað mig ef þú vilt,“ sagði hann biðjandi. Jesús fann til með honum, snerti hann og sagði: „Ég vil það! Læknist þú!“ Samstundis hvarf holdsveikin og maðurinn varð heilbrigður.

Jesús sagði við hann, ákveðinni röddu: „Farðu nú til prestanna og láttu þá skoða þig. Hafðu hvergi viðdvöl og talaðu ekki við neinn á leiðinni. Taktu með fórnina, sem Móse fyrirskipar þeim, sem læknast af holdsveiki, og þá munu allir sjá að þú ert orðinn heilbrigður.“

En maðurinn sagði öllum sem hann mætti á leiðinni að hann væri heill og þar af leiðandi gat Jesús ekki komið opinberlega til neins bæjar án þess að forvitinn mannfjöldi þyrptist að honum. Hann varð því að

hafast við úti í óbyggðinni og þangað streymdi fólkið til hans hvaðanæva að.

Nokkrum dögum síðar sneri Jesús aftur til Kapernaum og fyrr en varði vissu bæjarbúar að hann var kominn heim.

Á skammri stundu var húsið sem hann dvaldist í orðið svo þéttsetið að fleiri komust ekki þangað inn og meira að segja þröng úti fyrir. Þarna flutti hann orð Guðs.

Þá komu þar menn sem báru lamaðan mann á börum á milli sín. Þeir komust ekki að Jesú vegna mannfjöldans og rufu því gat á leirþakið og létu börurnar með veika manninum síga niður til Jesú.

Þegar Jesús sá trú þeirra – hversu sannfærðir þeir voru um að hann gæti hjálpað – sagði hann við lamaða manninn: „Sonur minn, syndir þínar eru fyrirgefnar!“

Nokkrir trúarleiðtogar þjóðarinnar urðu vitni að þessum atburði og hugsuðu með sér: „Hvað er að heyra? Þetta er guðlast! Hann heldur þó ekki að hann sé Guð? Hver getur fyrirgefið syndir nema Guð einn?“

Jesús las hugsanir þeirra og sagði: „Hvers vegna hugsið þið svona? Er nokkuð erfiðara að fyrirgefa syndir hans en að lækna hann? Ég skal sanna ykkur að ég, maðurinn frá himnum, hef fyrirgefið honum syndir hans.“ Síðan sneri hann sér að lamaða manninum og sagði: „Taktu börurnar og farðu heim. Þú ert heilbrigður.“

Maðurinn spratt á fætur, tók börurnar og ruddi sér leið gegnum mannfjöldann, sem var agndofa af undrun. Og fólkið tók að lofa Guð og hrópa: „Við höfum aldrei séð neitt þessu líkt.“

Eftir þetta gekk Jesús niður að vatninu og talaði við mannfjöldann sem þar safnaðist að honum. Á leið sinni fram hjá skattstofunni sá hann Leví Alfeusson sitja þar. „Komdu og vertu lærisveinn minn.“ sagði Jesús við hann. Þá stóð Leví upp og fylgdi honum.

Um kvöldið bauð Leví vinnufélögum sínum á skattstofunni og mörgum sem illt orð fór af, til kvöldverðar, svo þeir gætu hitt Jesú og lærisveina hans. (Í þeim fjölda sem fylgdi Jesú höfðu ekki heldur allir gott orð á sér.) Þegar trúarleiðtogar fólksins sáu hann matast með þessum mönnum, sögðu þeir við lærisveina hans: „Hvernig í ósköpunum getur hann fengið af sér að borða með þvílíkum ruslaralýð?“

Þegar Jesús heyrði þetta, sagði hann við þá: „Veikir þurfa lækni en heilbrigðir ekki! Ég kom ekki til að hvetja hina „góðu“ til að iðrast synda sinna, heldur þá sem vondir eru.“

Nú stóð yfir fasta hjá lærisveinum Jóhannesar og farísеunum (en þá neyttu þeir ekki matar af trúarástæðum). Menn komu þá til Jesú og sögðu við hann: „Af hverju fasta þínir lærisveinar ekki eins og hinir?“

Jesús svaraði og sagði: „Hvað gera vinir brúðgumans? Hafna þeir kræsingunum í brúðkaupsveislu hans, og eiga þeir að vera daprir í bragði meðan hann er hjá þeim? Nei!

En sá dagur kemur að hann verður tekinn frá þeim og þá munu þeir fasta. Hver bætir gamla flík með bót sem á eftir að hlaupa? Hvað mundi þá gerast? Bótin mundi hlaupa í fyrsta þvotti og rifna frá og gatið verða ennþá stærra en áður. Þið vitið að ekki má setja nýtt vín í gamla skinnbelgi, þá rifna þeir, vínið fer allt niður og belgirnir eyðileggjast. Nýtt vín er sett á nýja belgi.“

Seinna – á helgidegi var Jesús ásamt lærisveinum sínum á gangi yfir akur. Lærisveinarnir brutu þá öx af stráunum og átu úr þeim kornið.

Þá sögðu farísearnir við Jesú: „Þetta mega þeir ekki gera! Það er lagabrot að uppskera korn á helgidegi.“

En hann sagði við þá: „Hafið þið aldrei heyrt hvað Davíð gerði þegar hann og menn hans hungraði? Þeir fóru inn í helgidóm Guðs – það var þegar Abíatar var æðsti prestur – og átu brauðið sem ætlað var prestunum. Það var einnig lagabrot. Helgidagurinn varð til mannsins vegna en ekki maðurinn vegna helgidagsins. Ég, Kristur, hef vald til að ákveða hvað menn mega gera á helgidögum.“

Meðan Jesús var í Kapernaum fór hann aftur í samkomuhúsið. Þar tók hann eftir manni með bæklaða hönd. Þetta var á helgidegi og því fylgdust óvinir Jesú nákvæmlega með honum. Skyldi hann lækna manninn? Ef svo færi, þá ætluðu þeir að kæra hann.

Jesús bað manninn að koma og standa frammi fyrir söfnuðinum. Síðan sneri hann sér að óvinum sínum og spurði: „Er leyfilegt að vinna gott verk á helgidegi? Eða er þessi dagur til illverka? Hvort má frekar bjarga lífi eða deyða?“ Jesús horfði reiðilega á þá, því honum blöskraði miskunnarleysi þeirra gagnvart mannlegri neyð. Síðan sagði hann við manninn: „Réttu fram hönd þína.“ Maðurinn gerði svo og um leið varð hönd hans heilbrigð! Farísearnir fóru þá til fundar við Heródesarsinnana, því þeir ætluðu í sameiningu að finna ráð til að taka Jesú af lífi. Jesús fór þá ásamt lærisveinunum niður að vatninu. Gífurlegur fjöldi fylgdi honum úr allri Galíleu, Júdeu, Jerúsalem, Ídúmeu, frá landsvæðunum handan Jórdanárinnar og jafnvel alla leið frá Týrus og Sídon. Ástæðan var sú að fréttir af kraftaverkum hans höfðu borist víða og margir vildu sjá hann með eigin augum. Jesús sagði lærisveinunum að hafa smábát til taks handa sér, sem hann gæti farið út í er fólkið tæki að þrengja að honum. Hann hafði læknað marga þennan dag og því dreif að fjölda sjúklinga, sem reyndi að snerta hann.

Þegar þeir sem haldnir voru illum anda, sáu hann, féllu þeir til jarðar við fætur hans og æptu: „Þú ert sonur Guðs.“ Þá skipaði hann öndunum að segja engum hver hann væri.

Næsta dag fór Jesús upp í fjalllendið og boðaði þangað til sín vissa menn úr lærisveinahópnum. Þegar þeir voru komnir valdi hann tólf úr hópnum til að vera með sér, fara í predikunarferðir og reka út illa anda. Þetta eru nöfn þeirra sem hann valdi: Símon (sem hann gaf nafnið Pétur), Jakob og Jóhannes (synir Sebedeusar, en þá kallaði Jesús „þrumusynina“), Andrés, Filippus, Bartólómeus, Matteus, Tómas, Jakob Alfeusson, Taddeus, Símon (Selóti – hann var í byltingarsinnuðum stjórnmálaflokki, sem aðhylltist byltingu gegn rómversku landstjórninni) og Júdas Ískaríot (sem síðar sveik hann).

Þegar Jesús kom aftur heim, tók fólkið að þyrpast að á ný og ekki leið á löngu uns gestirnir voru orðnir svo margir að hann hafði ekki einu sinni næði til að matast. Þegar vinir hans heyrðu hvernig ástatt var, komu þeir og vildu fá hann með sér heim til sín. „Hann er ekki með sjálfum sér.“ sögðu þeir.

Fræðimenn þjóðarinnar, sem komnir voru frá Jerúsalem, sögðu: „Vandi Jesús er sá, að Satan, foringi illu andanna, er í honum og þess vegna hlýða illu andarnir honum.“

Jesús kallaði þessa menn til sín og spurði með dæmi, sem allir skildu: „Hvernig getur Satan rekið Satan út? Sundrað ríki mun falla. Heimili, þar sem hver höndin er upp á móti annarri, leysist upp. Þar af leiðir að ef Satan berst gegn sjálfum sér, þá fær hann ekki staðist og það er úti um hann. Sterkan mann verður að binda áður en hægt er að ræna úr húsi hans (og eins verður að binda Satan áður en hægt er að reka þessa illu anda hans út). Ég lýsi því yfir að sérhverja þá synd, sem mennirnir kunna að drýgja – jafnvel lastmæli gegn mér – er hægt að fyrirgefa, en last gegn heilögum anda verður aldrei fyrirgefið. Það er eilíf synd.“

Þetta sagði hann þeim vegna þess að þeir héldu því fram að hann gerði kraftaverk í mætti Satans (í stað þess að viðurkenna að það væri fyrir kraft heilags anda).

Rétt í þessu komu móðir hans og bræður að húsinu, sem þegar var fullt út úr dyrum. Þau sendu honum boð um að koma út og tala við sig. „Móðir þín og bræður eru úti og spyrja um þig,“ var sagt við hann. „Hver er móðir mín?“ spurði hann. „Og hverjir eru bræður mínir?“ Síðan leit hann á þá sem umhverfis hann voru og sagði: „Þessir eru móðir mín og bræður. Hver sá, sem gerir vilja Guðs, er bróðir minn, systir eða móðir.“

Seinna, þegar mikill fjöldi hafði safnast að honum á strönd Galíleuvatnsins, fór hann út í bát og talaði þaðan til fólksins. Hann var vanur að kenna fólkinu í dæmisögum og hér er ein þeirra: „Takið eftir! Bóndi

nokkur fór út á akur að sá korni. Er hann sáði féll sumt af sáðkorninu á götuna og fuglarnir komu og átu það upp. Sumt féll í grýtta jörð, þar sem jarðvegur var grunnur. Það korn spratt fljótt, en skrælnaði fyrr en varði í hitanum og dó, því það hafði nær engar rætur. Annað lenti meðal þyrna sem uxu yfir það og kæfðu það.

En sumt af útsæðinu féll í góða jörð og gaf af sér þrítugfalda, sextugfalda eða jafnvel hundraðfalda uppskeru. Sá sem hefur eyru til að heyra, taki eftir þessu.“

Þegar Jesús var orðinn einn með lærisveinunum spurðu þeir hann: „Hvað þýðir sagan sem þú sagðir áðan?“

Jesús svaraði: „Þið fáið að læra margt um guðsríkið, sem hulið er þeim er utan við það standa. Jesaja spámaður sagði: „Þótt þeir sjái og heyri, skilja þeir ekki, né snúa sér til Guðs til þess að fá syndir sínar fyrirgefnar.“ Hvernig fer um allar hinar dæmisögurnar, ef þið skiljið ekki þessa einföldu sögu.

Bóndinn, sem ég sagði ykkur frá, er sá sem flytur öðrum boðskap Guðs. Hann reynir að sá góðu sæði í hjörtu fólksins. Troðni stígurinn, þar sem sumt af korninu féll, lýsir hörðum hjörtum, sem heyra orð Guðs, en Satan kemur þegar í stað og reynir að fá þau til að gleyma því. Grýtti jarðvegurinn lýsir hjörtum þeirra sem hlusta með ánægju, en það fer fyrir þeim eins og fyrir ungum plöntum í slíkum jarðvegi, ræturnar ná ekki djúpt og þó allt gangi vel í byrjun, þá visna þær – þeir gefast upp jafnskjótt og andstaða og erfiðleikar byrja.

Þyrnarnir lýsa hjörtum þeirra sem hlusta á gleðitíðindin og taka við þeim. En fyrr en varir hefur athygli þeirra beinst að því sem heimurinn hefur að bjóða og að táli auðæfanna. Löngun í metorð og alls kyns gæði gagntekur hug þeirra, svo þar verður ekkert rúm fyrir orð Guðs. Afleiðingin verður sú að fræið ber engan þroskaðan ávöxt.

Góði jarðvegurinn táknar hjörtu þeirra sem í sannleika hlusta á Guðs orð og taka við því heils hugar og bera ríkulegan ávöxt – þrjátíu, sextíu eða jafnvel hundrað sinnum meira en upphaflega var sáð til í hjörtu þeirra.“

Jesús sagði við lærisveinana: „Á að byrgja ljósið, þegar kveikt hefur verið á lampanum eða setja hann undir bekk? Nei, auðvitað ekki, því þá kæmi ljósið að engum notum! Lampinn er látinn á góðan stað til að lýsa sem best.

Dag einn mun allt sem nú er hulið koma í ljós. Hlustið, þið sem eyru hafið! Gætið þess um fram allt að gera eins og ég segi ykkur, leggið ykkur fram við að skilja orð mín. Þeim sem hefur, mun verða gefið, en frá þeim sem ekkert á, mun jafnvel verða tekið það sem hann hefur.

Hér er önnur líking um guðsríki: Bóndi sáði í akur sinn. Tíminn leið og kornið óx dag og nótt án þess að maðurinn hjálpaði þar nokkuð til. Moldin gaf vöxtinn. Fyrst skutu kímblöðin upp kollinum og síðar myndaðist öxin á kornstönglunum og að lokum þroskaðist kornið. Þá kom bóndinn með sigðina og skar kornið.“

Síðan spurði Jesús: „Hverju líkist guðsríki? Hvaða dæmisögu eigum við að nota til að lýsa því? Það er eins og örlítið sinnepsfræ! Þótt þetta fræ sé minnsta allra frækorna, þá vex upp af því jurt sem verður öllum jurtum stærri og ber langar greinar þar sem fuglarnir geta byggt hreiður sín og leitað skjóls.“

Þannig fræddi Jesús fólkið með dæmisögum sem voru í samræmi við skilning þess, dæmisögulaust talaði hann ekki til þess. Þegar hann var orðinn einn með lærisveinum sínum eftir slíkar stundir, útskýrði hann dæmisögurnar fyrir þeim.

Þegar kvöldaði sagði Jesús við lærisveinana: „Við skulum fara yfir vatnið.“ Þá yfirgáfu þeir fólkið á ströndinni og lögðu af stað. Nokkrir bátar fylgdu á eftir þeim. Skyndilega gerði mikið rok og gaf mjög á bátinn, svo við lá að hann fyllti.

Jesús svaf í skutnum og hafði kodda undir höfðinu. Lærisveinarnir vöktu hann skelfingu lostnir og hrópuðu: „Meistari, sérðu ekki að við erum að farast?“

Þá hastaði Jesús á vindinn og sagði við vatnið: „Hafðu hægt um þig.“ Þá lygndi og allt varð kyrrt og hljótt!

Síðan sneri hann sér að þeim og spurði: „Hvers vegna voruð þið svona hræddir? Hafið þið ekki enn lært að treysta mér?“

Hræddir, en fullir lotningar, sögðu þeir hver við annan: „Hver er þessi maður? Bæði vindur og vatn hlýða honum.“

Þeir komu að landi austan megin vatnsins. Þegar Jesús var að stíga upp úr bátnum, hljóp þar að maður, haldinn illum anda.

Hann hélt sig annars í og við grafirnar, og var slíkt heljarmenni að í hvert skipti sem hann var fjötraður – og það gerðist oft – sleit hann í sundur handjárnin, reif af sér hlekkina og fór sína leið. Enginn hafði afl til að yfirbuga hann. Hann æddi nætur og daga æpandi um milli grafanna og út í auðnina, og risti sig til blóðs með hvössum steinum.

Maðurinn hafði séð til bátsins úti á vatninu. Hann kom hlaupandi til móts við Jesú og varpaði sér að fótum hans.

Jesús sagði þá við illa andann sem í manninum var: „Út með þig, illi andi.“ Andinn rak þá upp skelfilegt öskur og spurði: „Hvað ætlar þú að gera við okkur, Jesús, sonur hins æðsta Guðs? Við biðjum þig, láttu okkur ekki kveljast.“

„Hvað heitir þú?“ spurði Jesús. „Hersing.“ svaraði andinn, „því við erum margir í þessum manni.“

Því næst báðu andarnir hann að senda sig ekki burt. Meðan þetta gerðist var stór svínahjörð á beit í hlíðinni upp af vatninu. „Sendu okkur í svínin þarna,“ báðu andarnir.

Jesús leyfði þeim það. Þá fóru andarnir úr manninum og í svínin. Við það tók öll hjörðin á rás og æddi niður bratta hlíðina, fram af klettunum og drukknaði í vatninu. Svínahirðarnir flýðu til nærliggjandi bæja og sögðu, á hlaupunum, frá því sem gerst hafði. Fjöldi fólks þusti þá af stað til að sjá þetta með eigin augum. Og þegar fólkið sá manninn sitja þar, klæddan og með fullu viti, varð það hrætt. Þeir sem vitni höfðu orðið að atburðinum, sögðu öðrum frá og þegar fólkið hafði heyrt frásögnina, bað það Jesú að fara og láta sig í friði! Jesús fór því aftur um borð í bátinn, en þá bað maðurinn, sem haft hafði illu andana, hann að leyfa sér að koma með, en Jesús leyfði það ekki. „Farðu heim til þín og þinna,“ sagði hann; „og segðu þeim hve mikið Guð hefur gert fyrir þig, og hversu hann hefur miskunnað þér.“

Maðurinn fór því til þorpanna tíu þar í héraðinu og sagði öllum frá þeim stórkostlegu hlutum sem Jesús hafði gert fyrir hann, og undruðust það allir.

Þegar Jesús var kominn til baka yfir vatnið, safnaðist að honum fjöldi fólks.

Jaírus, forstöðumaður samkomuhúss staðarins, kom þangað, laut honum, og bað hann heitt og innilega að lækna litlu dóttur sína.

„Hún er að deyja,“ sagði hann, angistarfullur. „Gerðu það fyrir mig að koma og leggja hendur þínar yfir hana, svo að hún lifi og verði heilbrigð.“

Jesús fór með honum og allt fólkið fylgdi á eftir. Í mannþrönginni að baki Jesú var kona sem hafði haft innvortis blæðingar í tólf ár. Árum saman hafði hún þolað þjáningarfullar aðgerðir lækna og eytt í það aleigu sinni, en henni hafði stöðugt versnað. Hún hafði heyrt um dásamleg kraftaverk sem Jesús vann, og því læddist hún nú aftan að honum í mannþyrpingunni og snerti föt hans.

Hún hugsaði: „Ef ég bara gæti snert hann, þá verð ég heilbrigð.“ Og það gerðist einmitt! Um leið og hún kom við hann, stöðvaðist blæðingin og hún fann að hún hafði læknast!

Jesús varð á sömu stund var við að lækningakraftur fór út af honum. Hann sneri sér því við í mannfjöldanum og spurði: „Hver snerti mig?“

„Fólkið þrýstir að þér á alla vegu og þú spyrð hver hafi snert þig,“ svöruðu lærisveinarnir undrandi.

En Jesús horfði í kring um sig til að finna þann sem hafði snert hann. Þegar konan sá það, kom hún, hrædd og skjálfandi, kraup niður og sagði honum alla söguna. „Dóttir," sagði Jesús við hana, „trú þín hefur læknað þig. Þú ert heilbrigð af sjúkdómi þínum, farðu í friði." Meðan hann var að tala við hana, kom sendiboði frá heimili Jaírusar. Hann sagði að nú væri allt orðið um seinan – stúlkan væri dáin og tilgangslaust að láta Jesú koma úr þessu. En Jesús lét sem hann heyrði þetta ekki og sagði við Jaírus: „Vertu ekki hræddur. Trúðu á mig og treystu mér."

Jesús bað nú mannfjöldann að nema staðar og leyfði engum að fara með sér inn í hús Jaírusar, nema Pétri, Jakobi og Jóhannesi. Þegar inn kom sá Jesús að allt var þar í uppnámi, fólkið grét og kveinaði. Hann sagði við það: „Hvað á allur þessi grátur og hávaði að þýða? Barnið er ekki dáið, það sefur." Þá hló fólkið að honum, en hann skipaði því að fara út og tók síðan með sér lærisveinana þrjá og foreldra stúlkunnar og fór inn til hennar.

Hann tók í höndina á barninu og sagði: „Stúlka litla, rís þú upp." Jafnskjótt reis hún á fætur og fór að ganga um gólfið! (Hún var tólf ára). Foreldrar hennar urðu frá sér numdir af gleði. Jesús lagði áherslu á að þau segðu þetta engum og bað þau síðan að gefa henni eitthvað að borða.

Skömmu síðar yfirgaf hann héraðið og sneri aftur ásamt lærisveinum sínum til Nasaret, þar sem hann hafði átt heima. Á helgideginum fór hann í samkomuhúsið til að kenna. Bæjarbúar undruðust visku hans og kraftaverk, því að hann var frá Nasaret eins og þeir. „Hvar hefur hann lært þetta?" spurði fólkið. „Hann er ekkert betri en við! Hann er bara smiður – sonur hennar Maríu, bróðir Jakobs, Jósefs, Júdasar og Símonar og systur hans búa líka hér í Nasaret." Og allir hneyksluðust á honum.

Þá sagði Jesús: „Hvergi er spámaður minna metinn en í heimabæ sínum og meðal fjölskyldu sinnar og ættingja." Og vegna vantrúar þeirra gat hann ekki gert neitt kraftaverk þar, nema hann lagði hendur yfir nokkra sjúka og læknaði þá. Hann furðaði sig á vantrú þeirra.

Eftir þetta fór Jesús til ýmissa þorpa og kenndi. Hann kallaði til sín lærisveinana tólf og sendi þá af stað tvo og tvo saman og gaf þeim vald til að reka út illa anda. Hann sagði þeim að hafa ekkert með sér nema göngustaf – ekkert nesti eða farangur, enga peninga og jafnvel ekki skó eða föt til skiptanna.

„Hvar sem þið komið eða hafið viðdvöl í borg eða bæ, þá dveljist allan tímann á sama heimili, en farið ekki frá einu heimili til annars. Sé einhverstaðar hvorki tekið á móti ykkur né hlustað á orð ykkar, skuluð þið dusta rykið af fótum ykkar um leið og þið farið þaðan. Það er merki þess að þið hafið ofurselt þorpið örlögum sínum."

Lærisveinarnir héldu nú af stað og hvöttu alla til að iðrast og snúa baki við syndinni. Þeir ráku út marga illa anda og smurðu fjölda fólks með ólífuolíu og læknuðu það.

Ekki leið á löngu uns Heródes konungur frétti um Jesú, því að alls staðar var verið að tala um kraftaverk hans. Konungurinn hélt að Jesús væri Jóhannes skírari risinn upp frá dauðum og því sagði fólk: „Nú, það er þá ekkert skrítið þótt hann geti gert slík kraftaverk.“ Aðrir héldu að Jesús væri Elía, hinn forni spámaður, endurborinn, og enn aðrir töldu hann vera nýjan spámann, svipaðan hinum miklu spámönnum fyrri alda.

„Nei, þetta er Jóhannes, maðurinn sem ég lét hálshöggva, hann er risinn upp frá dauðum,“ sagði Heródes.

Heródes hafði sent hermenn til að handtaka og fangelsa Jóhannes, því Jóhannes hafði alltaf haldið því fram við Heródes að rangt væri af honum að kvænast Heródíasi, konu Filippusar bróður síns. Heródías vildi því hefna sín á Jóhannesi með því að láta drepa hann, en það gat hún ekki án samþykkis Heródesar. Heródes bar hins vegar virðingu fyrir Jóhannesi, því hann vissi að hann var góður og heilagur maður, og því hélt hann hlífiskildi yfir honum. Heródesi líkaði vel að tala við Jóhannes, þótt samviska hans yrði óróleg í hvert sinn.

Loksins sá Heródías sér þó leik á borði. Það var á afmælisdegi Heródesar, en þá bauð hann hallarþjónum sínum og herforingjum, auk helstu fyrirmanna úr Galíleu, til veislu. Dóttir Heródíasar kom þá inn í veislusalinn og dansaði fyrir gestina, öllum til mikillar ánægju. Þá sagði Heródes við stúlkuna: „Þú mátt óska þér hvers sem þú vilt og ég skal gefa þér það, jafnvel hálft konungsríkið.“

Stúlkan fór til móður sinnar og ráðfærði sig við hana. Þar fékk hún þetta ráð: „Biddu um höfuð Jóhannesar skírara.“

Stúlkan flýtti sér aftur til konungsins og sagði: „Ég vil fá höfuð Jóhannesar skírara á fati – og það strax.“

Konungurinn varð hryggur, en þorði þó ekki að ganga á bak orða sinna frammi fyrir öllum gestunum. Hann skipaði því einum lífvarða sinna að fara til fangelsisins og hálshöggva Jóhannes og koma með höfuð hans. Hermaðurinn fór og hjó Jóhannes í fangelsinu. Síðan kom hann með höfuð hans á fati og rétti stúlkunni, sem fór með það til móður sinnar.

Þegar lærisveinar Jóhannesar fréttu hvað gerst hafði, sóttu þeir lík hans og jarðsettu það.

Lærisveinarnir tólf komu nú aftur til Jesú úr predikunarferð sinni og sögðu honum frá öllu því sem þeir höfðu sagt og gert.

Þá sagði Jesús: „Við skulum yfirgefa mannfjöldann um stund og hvíla okkur.“ Fólk var alltaf að koma og fara, svo að þeir höfðu varla næði til að matast. Þeir lögðu því af stað á bátnum og ætluðu á óbyggðan stað. En mannfjöldinn sá til ferða þeirra, hljóp fram með vatninu og tók á móti þeim þegar þeir komu að landi! Hann mætti því aftur sama fólki þegar hann steig út úr bátnum. Og Jesús kenndi í brjósti um fólkið, því það var eins og fjárhópur án hirðis, og hann tók að kenna því margt sem það þurfti að vita.

Þegar á daginn leið komu lærisveinarnir til hans og sögðu: „Segðu nú fólkinu að fara til þorpanna og bóndabæjanna í grenndinni og kaupa sér mat. Hér í óbyggðinni er ekkert að fá, og nú er framorðið.“

„Þið skuluð gefa þeim að borða,“ sagði Jesús. „Já, en hvernig?“ spurðu þeir. „Það kostar stórfé að fæða allan þennan fjölda.“

„Athugið hvað við höfum mikinn mat með okkur.“ sagði Jesús. Þeir komu aftur og sögðu honum að það væru fimm brauð og tveir fiskar. Jesús skipaði þá fólkinu að setjast niður. Fljótlega hafði það skipt sér í fimmtíu eða hundrað manna hópa og sest í grasið.

Hann tók nú brauðin fimm og fiskana, horfði upp til himins og þakkaði Guði. Síðan braut hann brauðin og rétti lærisveinunum þau ásamt fiskunum og sagði þeim að bera það til fólksins. Og allir urðu mettir, en karlmennirnir einir voru um fimm þúsund, auk kvenna og barna. Að máltíðinni lokinni var afganginum safnað úr grasinu og fyllti hann tólf körfur!

Eftir þetta bauð Jesús lærisveinunum að fara um borð í bátinn og sigla yfir vatnið til Betsaída, en þar ætlaði hann að hitta þá seinna. Sjálfur ætlaði hann að staldra við, kveðja fólkið og koma því af stað heim.

Þegar því var lokið gekk Jesús upp á fjallið til að biðjast fyrir. Um nóttina þegar lærisveinarnir voru komnir út á mitt vatnið, var Jesús einn á ströndinni. Það var hvasst á vatninu og hann sá að róðurinn var þungur hjá þeim.

Um klukkan þrjú um morguninn kom hann til þeirra gangandi á vatninu. Hann gekk til hliðar við bátinn eins og hann ætlaði fram hjá. Þegar þeir sáu einhvern á gangi við bátshliðina urðu þeir ofsahræddir og æptu, því þeir héldu að þetta væri vofa – þeir sáu hann allir.

Þá sneri hann sér að þeim og sagði: „Þetta er ég! Verið óhræddir.“ Síðan steig hann upp í bátinn og þá lygndi! Lærisveinarnir sátu agndofa og skildu hvorki upp né niður í öllu þessu.

Þeir gerðu sér ekki enn grein fyrir hver hann var, þrátt fyrir kraftaverkið kvöldið áður. Það var eins og þeir vildu ekki trúa.

Þegar þeir komu til Genesaret hinum megin vatnsins stigu þeir á land og bundu bátinn.

Fólk sem stóð þar hjá, þekkti hann undir eins, og hljóp um allt til að láta vita að hann væri kominn. Nú var hafist handa um að færa til hans veikt fólk á börum og dýnum. Hvar sem hann fór – í bæi eða borgir – lagði fólk hina veiku á markaðstorgin eða strætin og bað hann um að leyfa þeim að snerta, þó ekki væri nema faldinn á skikkju hans, og þeir sem það gerðu læknuðust, og hið sama gerðist á bóndabæjum þar sem hann kom.

Dag nokkurn komu trúarleiðtogarnir frá Jerúsalem til að fylgjast með Jesú. Þeir tóku eftir því að sumir lærisveina hans skeyttu engu reglum þeim sem farið var eftir áður en menn neyttu matar. (Gyðingar, og sérstaklega farísear, mötuðust aldrei nema þeir hefðu, samkvæmt sérstökum trúarsiðum, þvegið sér um hendurnar. Þegar þeir komu heim af markaðnum, urðu þeir alltaf að þvo sér á þennan hátt áður en þeir snertu matinn. Þetta var aðeins ein af mörgum reglum þeirra og lögum sem þeir hafa fylgt öldum saman og gera enn. Ein reglan er til dæmis sérstakur trúarlegur þvottur á pottum, pönnum og diskum.)

Trúarleiðtogarnir spurðu því Jesú. „Hvers vegna hlýða lærisveinar þínir ekki aldagömlum venjum okkar? Þeir borða án þess að þvo sér, en það er brot á reglunum.“

„Þið hræsnarar!“ svaraði Jesús. „Jesaja spámaður lýsti ykkur vel þegar hann sagði: „Fólk þetta talar fagurlega um Drottin, en það elskar hann ekki. Tilbeiðsla þess er einskis virði, því það heldur því fram að það sé skipun Guðs að fólk hlýði öllum þeirra ómerkilegu reglum.“ Jesaja hafði sannarlega rétt fyrir sér! Þið virðið að vettugi skýr boð Guðs en takið í staðinn upp ykkar eigin siðvenjur. Með þessu hafnið þið boðum Guðs og traðkið á þeim, til þess eins að gera eins og ykkur langar.

Móse sagði til dæmis: „Heiðraðu föður þinn og móður.“ Hann sagði einnig að hver sá er formælti foreldrum sínum væri dauðasekur. Þið segið hins vegar að í lagi sé að menn sinni ekki þörfum foreldra sinna og segi við þau: „Mér þykir leitt að geta ekki hjálpað ykkur, en ég hef gefið Guði það sem ég annars hefði gefið ykkur.“ Þannig brjótið þið boðorð Guðs til að geta hlýtt ykkar eigin mannaboðorðum. Þetta er aðeins eitt dæmi, en ég gæti nefnt mörg önnur.“

Síðan kallaði Jesús á fólkið og sagði: „Takið eftir, og reynið að skilja. Sálir ykkar bíða ekki tjón af því sem þið borðið, heldur hinu sem þið hugsið og segið.“

Að því búnu fór hann í húsið til að fá næði fyrir fólkinu. Þá spurðu lærisveinar hans hvað hann hefði átt við með þessum orðum. „Eruð þið líka svona skilningslausir?“ spurði hann. „Getið þið ekki skilið að það sem þið borðið skaðar ekki sál ykkar, því maturinn kemst ekki í snertingu

við sálina, hann fer aðeins í gegnum meltingarfærin.“ (Með þessu átti hann við að leyfilegt væri að neyta hvaða matar sem er.)

Síðan bætti hann við: „Það er hugarfarið sem spillir manninum. Frá hjarta hans koma illar hugsanir, girnd, þjófnaður, morð, hórdómur, eftirsókn eftir eigum annarra, illmennska, sviksemi, saurlifnaður, öfund, baktal, hroki og alls konar heimska. Allt þetta illa kemur innan frá og spillir og óhreinkar manninn í augum Guðs?“

Eftir þetta fór Jesús frá Galíleu og norður til héraðanna umhverfis Týrus og Sídon. Hann reyndi að fara huldu höfði en án árangurs. Fréttirnar um komu hans bárust um allt eins og venjulega.

Kona ein sem þarna var kom til hans. Hún átti dóttur sem haldin var illum anda. Hún hafði heyrt um Jesú og því kom hún nú, kraup við fætur hans, og grátbað hann að losa dótturina við illa andann. (Konan var frá sýrlensku Fönikíu og því heiðingi í augum Gyðinga.)

Jesús svaraði henni og sagði: „Fyrst verð ég að hjálpa samlöndum mínum – Gyðingunum. Það er ekki rétt að taka matinn frá börnunum og kasta honum til hvolpanna.“

„Rétt er það, herra, en hvolparnir týna þó upp molana sem börnin leifa,“ sagði hún.

„Rétt,“ sagði hann, „þú svaraðir vel – svo vel, að nú hef ég læknað dóttur þína! Farðu nú heim – illi andinn er farinn út af henni.“

Þegar konan kom heim lá litla stúlkan róleg í rúminu; illi andinn var farinn.

Frá Týrus fór Jesús til Sídonar og síðan til Dekapólis (þorpanna tíu) við Galíleuvatnið. Þá var leiddur til hans maður sem bæði var heyrnarlaus og mállaus. Bað fólkið Jesú að leggja hendur yfir hann og lækna hann.

Jesús fór með hann afsíðis, stakk fingrunum í eyru hans og vætti tungu hans með munnvatni sínu. Síðan horfði hann upp til himins, andvarpaði og sagði: „Opnist þú.“ Um leið fékk maðurinn fulla heyrn og talaði skýrt!

Jesús bannaði fólkinu að láta þetta fréttast, en því meir sem hann bannaði það, því meir var það borið út, kraftaverkið hafði mikil áhrif á alla. Fólk sagði: „Allt sem hann gerir er gott. Hann getur meira að segja gefið heyrnarlausum heyrn og mállausum mál.“

Dag einn um þessar mundir safnaðist mikill mannfjöldi að honum og nú varð fólkið matarlaust á ný. Jesús kallaði þá saman lærisveinana til að ræða málið.

„Ég finn til með fólkinu,“ sagði hann. „Nú hefur það verið hér í þrjá daga og allur matur er upp urinn. Ef ég sendi það heim matarlaust mun það örmagnast á leiðinni, því margir eiga langt heim.“

„En er nokkurn mat að finna hér í óbyggðinni?“ spurðu lærisveinarnir.

„Hvað eigið þið mörg brauð?“ spurði hann. „Sjö,“ svöruðu þeir. Þá sagði hann fólkinu að setjast niður. Síðan tók hann brauðin og þakkaði Guði. Hann braut þau í sundur, rétti lærisveinunum og þeir síðan fólkinu. Þeir höfðu einnig nokkra smáfiska sem Jesús þakkaði líka fyrir og bað þá að tilreiða.

Allir viðstaddir borðuðu sig metta og að því búnu sendi hann þá heim. Þarna voru um fjögur þúsund manns og þegar leifunum hafði verið safnað saman eftir máltíðina, fylltu þær sjö stórar körfur!

Strax að þessu loknu fór hann á bátnum ásamt lærisveinunum og hélt til Dalmanútahéraðs. Þegar leiðtogar staðarins fréttu að Jesús væri kominn, fóru þeir til hans til að þrátta við hann.

„Gerðu nú eitthvert kraftaverk fyrir okkur,“ sögðu þeir. „Láttu eitthvað birtast á himninum og þá skulum við trúa á þig.“

Þegar hann heyrði þetta stundi hann þungan og sagði: „Nei, ég hef alls ekki hugsað mér að gefa ykkur slíkt tákn.“

Síðan steig hann aftur um borð í bátinn og hélt yfir vatnið. Þeir höfðu þá aðeins eitt brauð meðferðis því lærisveinarnir höfðu gleymt að birgja sig upp af mat áður en þeir lögðu frá landi.

Á leiðinni yfir vatnið sagði Jesús við lærisveinana alvarlegur í bragði: „Varið ykkur á súrdeigi Heródesar konungs og farísea nna.“ „Hvað á hann nú við?“ spurðu lærisveinarnir hver annan. Að lokum komust þeir að þeirri niðurstöðu að hann hlyti að eiga við brauðið sem þeir höfðu gleymt að kaupa.

Jesús vissi um hvað þeir voru að tala og sagði því: „Nei, ég á alls ekki við það! Skiljið þið mig ekki? Það er satt sem Jesaja sagði. „Augun eru til að sjá, en hvers vegna notið þið þau ekki? Og hvers vegna hlustið þið ekki, til þess eru eyrun.“ Munið þið ekkert eða hvað?

Hvað um fimm þúsundirnar sem ég mettaði með brauðunum fimm? Og hvað fylltuð þið margar körfur með brauðmolum á eftir?“ „Tólf,“ svöruðu þeir.

„Og þegar ég lét sjö brauð nægja handa fjórum þúsundum, varð þá eitthvað eftir?“

„Sjö fullar körfur,“ svöruðu þeir.

„Haldið þið þá enn að ég kvíði brauðleysinu?“

Þegar þeir stigu á land í Betsaída var komið með blindan mann og Jesús beðinn að lækna hann. Jesús leiddi blinda manninn út úr bænum, spýtti í augu hans og lagði hendur sínar yfir þau.

„Sérðu núna?“ spurði Jesús.

Maðurinn leit í kring um sig. „Já,“ svaraði hann, „ég sé fólk, en ég sé óskýrt, það er eins og trjástofnar.“

Þegar Jesús hafði lagt hendur sínar yfir augu mannsins í annað sinn horfði hann athugull í kringum sig, því nú sá hann allt mjög skýrt.

Jesús sagði að hann skyldi halda rakleiðis heim til fjölskyldu sinnar en ekki koma við í bænum á leiðinni.

Jesús og lærisveinar hans fóru nú frá Galíleu og til þorpanna í grennd við Sesareu Filippí. Á leiðinni spurði hann þá: „Hvað heldur fólk um mig? Hver heldur það að ég sé?“

„Sumir halda að þú sért Jóhannes skírari,“ svöruðu lærisveinarnir. „Aðrir segja að þú sért Elía eða einhver hinna fornu spámanna risinn upp frá dauðum.“

„En þið?“ spurði hann, „hvern segið þið mig vera?“ Og Pétur svaraði: „Þú ert Kristur.“ Þá áminnti Jesús þá um að tala ekki um þetta við nokkurn mann.

Síðan sagði hann þeim frá þjáningunum sem biðu hans, að honum yrði hafnað af öldungunum, æðstu prestunum og öðrum leiðtogum þjóðarinnar, og eftir það yrði hann deyddur, en risi upp frá dauðum á þriðja degi. Hann talaði svo opinskátt við þá um þetta, að Pétur vék honum afsíðis og ávítaði hann.

„Svona mátt þú ekki tala,“ sagði Pétur. Jesús sneri sér við, leit á lærisveinana og sagði síðan við Pétur ákveðinni röddu: „Burt með þig, Satan! Þú lítur á málið frá mannlegu sjónarmiði en ekki Guðs.“

Síðan kallaði hann á lærisveinana og allt fólkið og sagði: „Vilji einhver fylgja mér, þá afneiti hann sjálfum sér, taki upp kross sinn og fylgi mér fast eftir, því hver sá sem vill eiga líf sitt fyrir sjálfan sig, mun tapa því. Þeir einir, sem afneita sjálfum sér vegna mín og gleðiboðskaparins, munu kynnast lífinu í raun og veru.

Hvaða gagn er að því að eignast allan heiminn, ef maður týnir við það sálu sinni? Er sál mannsins ekki það dýrmætasta sem hann á? Þegar ég kem aftur í dýrð föðurins með heilögum englum, mun ég blygðast mín fyrir hvern þann sem blygðast sín fyrir mig og mín orð á þessum tímum syndar og vantrúar.“

Jesús hélt áfram að tala við lærisveina sína og sagði: „Sumir ykkar, sem hér standa, munu lifa það að sjá guðsríki – vald Guðs og stjórn – koma með miklum krafti.“

Sex dögum síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes eina með sér upp á hátt fjall.

Skyndilega sáu þeir að andlit hans sveipaðist dýrlegum ljóma og föt hans urðu skínandi björt – hvítari en nokkur föt geta orðið.

Síðan birtust Móse og Elía og fóru að ræða við Jesú!

„Meistari, þetta er stórkostlegt!“ hrópaði Pétur. „Við skulum reisa hér þrjú skýli, eitt handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“

Þetta sagði hann bara til að segja eitthvað, því hann vissi ekki hvað hann átti að gera, og raunar voru þeir allir skelfingu lostnir.

En áður en Pétur hafði lokið við setninguna, kom ský yfir þá, sem skyggði á sólina, og þeir heyrðu rödd úr skýinu, sem sagði: „Þessi er minn elskaði sonur. Hlustið á hann.“

Er þeir litu í kring um sig, sáu þeir engan nema Jesú einan, – Móse og Elía voru horfnir.

Á leiðinni niður af fjallinu bað hann þá að segja engum frá því sem þeir höfðu séð, ekki fyrr en hann væri risinn upp frá dauðum. Þeir þögðu því um þetta við aðra en ræddu það oft sín á milli og veltu þá fyrir sér hvað hann hefði átt við með orðunum „risinn upp frá dauðum“.

En þarna í fjallshlíðinni spurðu þeir hann um nokkuð sem trúarleiðtogar þjóðarinnar töluðu oft um, það að fyrst yrði Elía að koma (áður en Kristur gæti komið). Jesús játti því að Elía yrði að koma á undan og ryðja brautina – síðan bætti hann við: „Hann er reyndar búinn að koma! En það var farið hræðilega með hann, rétt eins og spámennirnir höfðu sagt fyrir.“ Síðan spurði hann þá hvað spámennirnir hefðu átt við er þeir spáðu að Kristur ætti að þjást og þola hina dýpstu niðurlægingu.

Við rætur fjallsins sáu þeir mikinn mannfjölda, sem safnast hafði umhverfis lærisveinana níu, sem orðið höfðu eftir. Þar voru nokkrir fræðimenn að þrátta við þá. Þegar Jesús nálgaðist, leit fólkið til hans með lotningu og hljóp til móts við hann til þess að heilsa honum. „Um hvað eruð þið að deila?“ spurði Jesús.

„Meistari,“ sagði maður einn í hópnum, „ég kom hingað með son minn til að biðja þig að lækna hann – hann er mállaus, því illur andi er í honum. Þegar andinn hefur hann á valdi sínu, kastar hann honum niður svo að hann froðufellir, gnístir tönnum og stífnar upp. Ég bað lærisveina þína að reka þennan illa anda út en þeir gátu það ekki.“

Þá sagði Jesús (við lærisveinana): „Æ, lítil er trú ykkar, hversu lengi þarf ég að vera með ykkur til þess að þið trúið? Hversu lengi á ég að umbera ykkur? Komið hingað með drenginn.“

Þeir sóttu því drenginn, en þegar illi andinn sá Jesú, þá teygði hann drenginn sundur og saman svo að hann féll til jarðar, veltist um og froðufelldi.

„Hve lengi hefur þetta verið svona?“ spurði Jesús föður hans.

„Síðan hann var lítill. Oft lætur andinn hann falla í eldstóna eða í vatn til að reyna að gera út af við hann. Ó, miskunnaðu okkur og gerðu eitthvað til að hjálpa okkur, ef þú getur.“

„Ef ég get?“ spurði Jesús, og síðan bætti hann við: „Ef þú trúir er allt mögulegt.“

„Ég trúi,“ svaraði maðurinn, „en hjálpaðu mér svo ég eignist enn meiri trú.“

Mannfjöldinn þyrptist nú að, en Jesús hastaði á illa andann og sagði: „Þú andi heyrnarleysis og málleysis, ég skipa þér að fara út af þessu barni og koma aldrei aftur.“

Þá rak illi andinn upp hræðilegt org, teygði drenginn sundur og saman og fór út úr honum. Drengurinn lá hreyfingarlaus og virtist dáinn. Kliður fór um mannfjöldann – „Hann er dáinn, hann er dáinn.“ En Jesús tók um hönd hans og hjálpaði honum á fætur. Og þarna stóð hann – alheill! Eftir á, þegar Jesús var orðinn einn með lærisveinunum innan dyra, spurðu þeir hann: „Hvers vegna gátum við ekki rekið þennan illa anda út?“

Jesús svaraði og sagði: „Við þessu dugar ekkert nema bæn.“

Síðan fór hann burt þaðan og ferðaðist um Galíleu. Hann reyndi að forðast að vekja á sér athygli, svo að hann gæti eytt meiri tíma með lærisveinunum og kennt þeim. Hann sagði við þá: „Ég, Kristur, mun verða svikinn og deyddur en á þriðja degi mun ég rísa upp á ný.“

Þetta skildu þeir ekki og þorðu ekki að spyrja hann við hvað hann ætti.

Þeir komu til Kapernaum og er þeir voru komnir þar inn í hús, spurði hann þá: „Um hvað voruð þið að ræða á leiðinni?“

Þeir þorðu ekki að svara, því þeir höfðu verið að þrátta um hver þeirra væri mestur.

Hann settist, kallaði þá til sín og sagði: „Sá sem vill verða mestur, hann verður að vera minnstur; þjónn allra.“

Síðan kallaði hann á lítið barn og setti það á meðal þeirra. Að því búnu tók hann það í fang sér og sagði: „Hver sá sem tekur á móti litlu barni eins og þessu, mín vegna, tekur á móti mér, og hver sá sem tekur á móti mér, tekur á móti föður mínum sem sendi mig.“

Dag einn sagði Jóhannes, einn af lærisveinum hans, við hann: „Meistari, við sáum mann sem notaði nafn þitt til að reka út illa anda. Við bönnuðum honum það, af því að hann er ekki einn úr okkar hópi.“

„Það skuluð þið ekki gera,“ sagði Jesús, „því að enginn sem unnið hefur kraftaverk í mínu nafni, snýst gegn mér á eftir. Sá sem ekki er á móti okkur, hann er með okkur. Ef einhver gefur ykkur eitthvað, þó ekki sé nema eitt vatnsglas, vegna þess að þið tilheyrið mér – þá skuluð þið vita að hann mun fá sín laun. En! – ef einhver verður til þess að einn af þessum smælingjum sem trúa á mig, glatar trúnni, væri betra fyrir þann mann að vera fleygt í sjóinn, með stóran myllustein bundinn um hálsinn.

Ef hönd þín gerir rangt, þá er betra að skera hana af og hafa aðeins aðra höndina og eignast eilíft líf, en hafa báðar og vera varpað í helvíti. Ef fótur þinn leiðir þig á veg illskunnar, höggðu hann þá af! Betra er að vera einfættur og eignast eilíft líf, en ganga á báðum fótum til helvítis. Ef auga þitt teymir þig út í syndina, stingdu það þá úr! Betra er að ganga hálfblindur inn í guðsríki, en hafa bæði augun og líta elda helvítis. Þar mun ormurinn aldrei deyja og eldur ekki slokkna. Þar eru allir eldi saltaðir!

Salt er gott, en ef það missir seltuna, þá er það gagnslaust. Gætið því að missa ekki seltuna og haldið frið ykkar á milli.“

Eftir þetta fór Jesús frá Kapernaum og kom til Júdeu og byggðanna austan Jórdanar. Fólkið streymdi til hans eins og áður og hann kenndi því.

Nokkrir farísear komu þá til hans og spurðu: „Leyfir þú hjónaskilnað?“ Þeir ætluðu að snúa á hann með þessari spurningu.

Jesús svaraði með annarri spurningu: „Hvað sagði Móse um slíkt?“

Þeir svöruðu: „Hann sagði að það væri ekkert við það að athuga. Það eina, sem maðurinn þyrfti að gera, væri að afhenda konu sinni skilnaðarbréf. Það væri allt og sumt.“

„Ég skal segja ykkur hvers vegna hann sagði þetta,“ sagði Jesús. „Það var tilslökun vegna illsku ykkar, því þannig hafði Guð ekki hugsað sér það. Í upphafi skapaði hann karl og konu og hann ætlaði þeim að lifa saman alla ævi í hjónabandinu. Karlmaðurinn á því að yfirgefa föður og móður, og búa með eiginkonu sinni, svo að þau verði ekki lengur tvö heldur eitt. Það sem Guð hefur sameinað, má enginn maður sundur skilja.“

Þegar hann síðar var orðinn einn með lærisveinum sínum í húsinu, tóku þeir upp þráðinn á ný.

Þá sagði Jesús: „Sá sem skilur við konu sína og kvænist annarri, drýgir hór gegn henni. Og skilji kona við mann sinn og giftist öðrum, drýgir hún hór.“

Sumir komu með börnin sín til Jesús og báðu hann að blessa þau. Lærisveinarnir stugguðu þeim þá frá og sögðu að ekki mætti ónáða hann. Þegar Jesús sá þetta, sárnaði honum, og hann sagði við lærisveinana: „Leyfið börnunum að koma til mín og bannið þeim það ekki, því slíkra er guðsríki. Ég legg á það áherslu að sá, sem ekki vill koma til Guðs eins og lítið barn, mun aldrei komast inn í ríki hans.“ Síðan tók hann börnin í fang sér, lagði hendur yfir þau og blessaði.

Jesús var í þann veginn að leggja upp í ferð, þegar maður nokkur kom hlaupandi til hans, kraup og spurði. „Góði meistari, hvað verð ég að gera til að eignast eilíft líf?“

„Hvers vegna kallar þú mig góðan?“ spurði Jesús. „Enginn er góður nema einn og það er Guð. Þú þekkir boðorðin: Þú skalt ekki morð fremja, ekki drýgja hór, ekki stela, ekki ljúga, ekki svíkja og heiðra skaltu föður þinn og móður.“

„Meistari,“ svaraði maðurinn, „ég hef hlýtt þessum boðorðum allt frá barnæsku.“

Jesú fór að þykja vænt um þennan mann; hann leit á hann og sagði: „Eitt vantar þig samt: Seldu allt sem þú átt og gefðu fátækum peningana – þá munt þú eiga auðæfi á himnum. Komdu síðan og fylgdu mér.“

Þá varð maðurinn niðurlútur og fór burt, dapur í bragði, því hann var mjög ríkur.

Jesús horfði á eftir honum þegar hann gekk burt, síðan sneri hann sér að lærisveinunum og sagði: „Það er erfitt fyrir ríka menn að komast inn í guðsríki.“

Lærisveinarnir urðu undrandi! Jesús sagði því aftur: „Börnin góð, það er erfitt fyrir þá, sem treysta auðæfunum, að komast inn í guðsríki. Auðveldara er fyrir úlfalda að fara gegnum nálarauga, en ríkan mann að komast inn í guðsríki.“

Nú urðu lærisveinarnir öldungis forviða! „Hver getur þá orðið hólpinn?“ spurðu þeir. Jesús horfði fast á þá og sagði: „Án Guðs er það ómögulegt, en Guði er enginn hlutur um megn.“

Þá tók Pétur að telja upp allt sem hann og lærisveinarnir hefðu yfirgefið og sagði síðan: „Við höfum yfirgefið allt og fylgt þér…“

Jesús svaraði: „Ég fullvissa ykkur um að hver sá sem yfirgefur allt – heimili, bræður, systur, móður, föður, börn eða eignir – af kærleika til mín og til að geta flutt öðrum gleðiboðskapinn, mun fá sín laun. Honum verður launað hundraðfalt! Heimili, bræður, systur, mæður, börn og land – og ofsóknir. Allt þetta mun hann fá á jörðu og auk þess eilíft líf í hinum komandi heimi. Þá mun lítið verða úr mörgum sem nú telja sig mikla, en margir sem nú eru fyrirlitnir, munu þar hljóta virðingu.“

Nú lá leiðin til Jerúsalem. Jesús gekk hratt á undan lærisveinunum, sem fylgdu honum undrandi og kvíðnir.

Jesús fór með þá afsíðis og tók enn að lýsa fyrir þeim því sem biði hans í Jerúsalem.

„Þegar þangað kemur mun ég, Kristur, verða handtekinn og leiddur fyrir æðstu prestana og leiðtoga þjóðarinnar. Þeir munu dæma mig til dauða og selja mig í hendur Rómverjanna, svo þeir geti tekið mig af lífi. Fyrst munu þeir hæðast að mér og hrækja á mig, síðan húðstrýkja, og því næst lífláta mig. Þrem dögum síðar mun ég rísa upp frá dauðum.“

Nú komu Jakob og Jóhannes, synir Sebedeusar, til hans og sögðu við hann í hálfum hljóðum: „Meistari, okkur langar að biðja þig um nokkuð.“

„Hvað er það?“ spurði hann.

„Okkur langar að sitja næst þér í konungsríki þínu, annar hægra megin, hinn vinstra megin,“ svöruðu þeir.

„Þið vitið ekki um hvað þið eruð að biðja!“ sagði Jesús. „Getið þið drukkið þann sorgarbikar sem ég verð að drekka? Eða skírst þeirri þjáningaskírn sem ég verð að skírast?“

„Já, já, það getum við,“ svöruðu þeir. Þá sagði Jesús: „Já, þið munuð vissulega fá að drekka þennan bikar minn og skírast þessari skírn, en ég hef ekki leyfi til að láta ykkur eftir hásætin sem næst mér eru og það hefur reyndar þegar verið ákveðið hverjir þau skuli hljóta.“

Þegar hinir lærisveinarnir komust að því hvers Jakob og Jóhannes höfðu spurt, urðu þeir mjög gramir. Jesús kallaði þá til sín og sagði: „Þið vitið að þeir sem teljast ráða yfir þjóðunum, drottna yfir þeim og láta þær kenna á valdi sínu, en þannig er það ekki meðal ykkar. Sá ykkar sem vill verða mikill, verður að vera þjónn hinna, og sá sem vill verða mestur allra, verður að vera allra þræll. Ég, Kristur, kom ekki hingað til að láta þjóna mér, heldur til að þjóna öðrum, og gefa líf mitt sem lausnargjald fyrir marga.“

Þeir komu til Jeríkó. Síðar, þegar þeir voru að fara þaðan aftur, fylgdi honum mikill mannfjöldi. Við veginn sat blindur betlari, Bartímeus, sonur Tímeusar.

Þegar Bartímeus heyrði að Jesús frá Nasaret færi þar, tók hann að hrópa og kalla: „Jesús, sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“

Margir skipuðu honum að þegja, en það varð til þess að hann hrópaði enn ákafar: „Sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“

Þegar Jesús heyrði hrópin, nam hann staðar og sagði: „Segið honum að koma.“ Þeir kölluðu því á blinda manninn og sögðu: „Þú ert heppinn! Hann sagði þér að koma.“ Bartímeus henti af sér yfirhöfninni, stökk á fætur og flýtti sér til Jesú.

„Hvað viltu að ég geri fyrir þig?“ spurði Jesús. „Meistari,“ sagði blindi maðurinn, „mig langar að fá sjónina!“

„Bæn þín er heyrð,“ sagði Jesús. „Trú þín hefur læknað þig.“ Samstundis fékk blindi maðurinn sjónina og fylgdi Jesú áleiðis.

Þegar þeir komu til Betfage og Betaníu, sem eru smáþorp við Olíufjallið, skammt frá Jerúsalem, sendi Jesús tvo lærisveina sinna á undan sér.

„Farið í þorpið þarna á móti,“ sagði hann. „Þegar þið komið þangað, munuð þið finna ösnufola sem enginn hefur komið á bak. Leysið hann og færið mér. Ef einhver spyr hvers vegna þið gerið þetta, skuluð þið segja: „Meistari okkar þarf á honum að halda, en hann skilar honum fljótt aftur“.“

Mennirnir tveir fóru og fundu folann bundinn hjá húsi nokkru við eina götuna. Meðan þeir voru að leysa hann, spurðu menn sem þar voru: „Hvers vegna leysið þið folann?“

Þeir svöruðu eins og Jesús hafði sagt þeim að gera og þá leyfðu mennirnir þeim að taka hann.

Síðan fóru þeir með folann til Jesú. Lærisveinarnir lögðu yfirhafnir sínar á hann og Jesús settist á bak. Margir í mannþyrpingunni lögðu yfirhafnir sínar á veginn þar sem Jesús fór, en aðrir lögðu laufgaðar greinar og strá sem þeir höfðu skorið af ökrunum.

Athygli allra beindist að Jesú og fólkið gekk í hópum á undan og eftir og hrópaði: „Blessaður sé konungurinn, sem kemur í nafni Drottins!“

„Lofaður sé Guð, því hann endurreisir konungdóm Davíðs…“ „Lengi lifi Drottinn himnanna!“

Þegar Jesús var kominn til Jerúsalem, fór hann inn í musterið, gekk um og virti allt gaumgæfilega fyrir sér. Um kvöldið fór hann út til Betaníu ásamt lærisveinunum tólf og gisti þar.

Þegar þeir fóru frá Betaníu daginn eftir, fann Jesús til hungurs. Þá kom hann auga á laufgað fíkjutré skammt frá. Hann gekk að trénu til að athuga hvort á því væru nokkrar fíkjur. Þar var aðeins lauf að finna, engar fíkjur, því þetta var snemma árs og fíkjurnar enn ekki sprottnar.

Þá sagði Jesús við tréð, svo lærisveinarnir heyrðu: „Aldrei framar munt þú ávöxt bera!“

Þegar til Jerúsalem kom, fór hann upp í musterið og rak út kaupmennina og viðskiptavini þeirra. Hann hratt um koll stólum dúfnasalanna og borðum þeirra sem skiptu mynt, og stöðvaði þá sem voru að bera inn alls konar söluvarning.

Hann sagði við þá: „Guðs orð segir: „Musteri mitt á að vera bænastaður fyrir allar þjóðir, en þið hafið breytt því í ræningjabæli“.“

Þegar æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar fréttu þetta, ræddu þeir hvernig þeir gætu ráðið Jesú af dögum, en þeir óttuðust uppþot meðal fólksins, sem líkaði vel það sem Jesús sagði.

Þetta kvöld fóru Jesús og lærisveinarnir út úr borginni eins og þeir voru vanir. Morguninn eftir, þegar þeir gengu framhjá fíkjutrénu, sáu þeir að það hafði visnað frá rótum. Þá minntist Pétur þess sem Jesús hafði sagt við tréð daginn áður og hrópaði: „Sjáðu, meistari! Fíkjutréð, sem þú formæltir, er visnað!“

„Ég segi ykkur satt,“ sagði Jesús. „Ef þið trúið á Guð, þá getið þið sagt við Olíufjallið: „Upp með þig og steypstu í hafið“ og það mundi hlýða. Skilyrðið er trú sem ekki efast um mátt Guðs. Og takið nú eftir! Þið getið beðið um hvað sem er og ef þið trúið, þá fáið þið það! En áður en

þið biðjið, fyrirgefið þá þeim sem þið hafið gert eitthvað á móti, svo að faðirinn á himnum geti fyrirgefið ykkur syndir ykkar.“

Þeir komu nú aftur til Jerúsalem. Jesús var á gangi í musterinu þegar æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar komu til hans og sögðu ákveðnir: „Hvað gengur eiginlega á hér? Hver gaf þér vald til að reka kaupmennina burt héðan?“

Jesús svaraði: „Það skal ég segja ykkur, ef þið svarið fyrst einni spurningu: Var Jóhannes skírari sendiboði Guðs eða ekki? Svarið mér!“

Þeir báru saman ráð sín og sögðu: „Ef við svörum já, þá mun hann segja: „Jæja, hvers vegna trúðuð þið þá ekki orðum hans?“ en ef við segjum nei, þá mun fólkið tryllast.“ (Fólkið trúði því statt og stöðugt að Jóhannes hefði verið spámaður.)

Þeir svöruðu því: „Við vitum það ekki.“

„Þá svara ég ekki heldur spurningu ykkar,“ sagði Jesús.

Hér eru nokkrar af dæmisögunum sem Jesús sagði fólkinu þessa daga: „Maður nokkur gerði sér víngarð. Hann hlóð vegg umhverfis garðinn, bjó til þró til að pressa í vínberin og reisti eftirlitsturn. Að því búnu leigði hann vínyrkjubændum garðinn og fluttist sjálfur í annað land. Þegar uppskerutíminn kom, sendi hann einn af mönnum sínum til að ná í sinn hluta uppskerunnar. En bændurnir börðu manninn og sendu hann heim tómhentan.

Eigandinn sendi þá annan mann, en sá fékk jafnvel enn verri útreið, því að þeir börðu hann í höfuðið og særðu hann. Sá þriðji sem hann sendi, var drepinn, og seinna voru fleiri ýmist barðir eða drepnir. Nú átti víngarðseigandinn aðeins einkason sinn eftir. Hann ákvað að senda hann, því hann taldi að þeir myndu áreiðanlega sýna honum virðingu. En þegar bændurnir sáu hann koma, sögðu þeir hver við annan: „Þessi er sonur víngarðseigandans og hann mun erfa víngarðinn þegar faðir hans deyr. Komið, við skulum drepa hann – og þá eigum við garðinn.“ Og þeir gripu hann og myrtu og fleygðu líkinu út fyrir vegginn.

Hvað haldið þið að eigandinn geri þegar hann fær fréttirnar? Hann kemur og drepur þá alla og leigir öðrum víngarðinn. Munið þið eftir þessu versi í Biblíunni: „Steinninn, sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini og hlaut þar með mesta heiður allra steina í byggingunni.“ Þetta gerði Drottinn og það er stórkostlegt að vita.“

Leiðtogar þjóðarinnar vildu nú ólmir handtaka Jesú, því þeir skildu að dæmisagan var um þá – þeir voru bændaófétin í sögunni. Þeir þorðu samt ekki að taka hann, af ótta við uppþot. Þeir fóru því burt, en sendu aðra í staðinn – menn úr hópi faríseanna og flokki Heródesarsinna. Þessir reyndu nú að fá hann til að segja eitthvað sem hægt væri að handtaka hann fyrir.

„Meistari, við vitum að þú segir sannleikann, hver sem í hlut á!“ sögðu þeir. „Þú lætur þig engu varða skoðanir eða viðhorf annarra, þú kennir veg Guðs í sannleika. Segðu okkur eitt: Er rétt af okkur að greiða Rómverjum skatta?“

Jesús sá slægð þeirra og sagði: „Sýnið mér peninginn sem þið borgið skattinn með og þá skal ég segja ykkur það.“

Þeir réttu honum myntina og hann spurði: „Hvaða mynd og nafn er á henni?“ „Keisarans,“ svöruðu þeir.

„Nú, já“ svaraði hann, „gjaldið þá keisaranum það sem keisarinn á og Guði það sem Guð á.“ Þeir urðu undrandi. Á slíku svari áttu þeir síst von. Þá gengu saddúkearnir fram. Þeir álíta að upprisa dauðra sé ekki til. Spurning þeirra var á þessa leið:

„Meistari! Móse setti lög sem segja að deyi maður barnlaus, skuli bróðir hans kvænast ekkjunni og eignast börn sem beri nafn látna bróðurins. Einu sinni voru sjö bræður. Sá elsti kvæntist og dó barnlaus. Annar bróðirinn kvæntist ekkjunni, en dó líka barnlaus stuttu síðar. Þriðji bróðirinn gekk einnig að eiga ekkjuna, en hann dó einnig barnlaus, og þannig gekk það koll af kolli þar til allir bræðurnir voru dánir, en enginn hafði látið eftir sig barn. Að lokum dó konan líka.

Nú langar okkur að vita hver þeirra muni fá hana fyrir eiginkonu í upprisunni, fyrst hún var gift þeim öllum!“

Jesús svaraði: „Vandi ykkar er sá að þið þekkið ekki Biblíuna og skiljið því ekki mátt Guðs. Konan og bræðurnir sjö munu ekki ganga í hjónaband, þegar þau rísa upp frá dauðum, heldur munu þau verða eins og englarnir. En varðandi það hvort um upprisu verði að ræða, vil ég spyrja: Hafið þið aldrei lesið um logandi þyrnirunnann í annarri Mósebók? Guð sagði við Móse: „Ég er Guð Abrahams, ég er Guð Ísaks, og ég er Guð Jakobs.“

Guð var að undirstrika fyrir Móse að þessir menn væru lifandi, enda þótt þeir hefðu dáið mörgum öldum áður, því væru þeir ekki á lífi, hefði hann ekki sagt: „Ég er Guð þeirra.“ Þið hafið misskilið þetta hrapallega.“

Lögfræðingi nokkrum, sem þar stóð og hlustað hafði á samræðurnar, fannst Jesús hafa svarað vel. Hann spurði því Jesú: „Hvaða boðorð er mikilvægast?“ „Þetta,“ svaraði Jesús: „ „Heyr Ísrael! Drottinn, Guð þinn, er hinn eini og sanni Guð, þú skalt elska hann af öllu hjarta þínu og allri sálu þinni, huga þínum og mætti.“

Því næst er þetta: „Þú skalt elska meðbræður þína eins og sjálfan þig.“ Þetta eru æðstu boðorðin.“

„Þetta var gott svar, herra,“ sagði fræðimaðurinn. „Og satt er það að aðeins er til einn Guð og enginn annar. Ég veit, að það að elska hann af

öllu hjarta, huga og mætti og elska aðra eins og sjálfan sig, er langtum mikilvægara en færa allar þessar fórnir á altari musterisins.“

Þegar Jesús sá hve skilningsríkur maðurinn var, sagði hann: „Þú ert ekki fjarri guðsríkinu.“ Eftir þetta þorði enginn að spyrja hann neins.

Seinna, þegar Jesús var að kenna fólkinu á musterissvæðinu, sagði hann: „Segið mér eitt. Hvers vegna segja fræðimenn ykkar að Kristur verði að vera afkomandi Davíðs konungs? Davíð sagði fyrir áhrif heilags anda: „Guð sagði við minn Drottin, sittu mér til hægri handar, uns ég legg alla óvini þína að fótum þér.“ Fyrst Davíð kallar hann „sinn Drottin“ hvernig getur hann þá verið sonur hans?“

Mannfjöldanum líkaði vel að heyra slíkar röksemdir og hlustaði á Jesú af miklum áhuga.

Jesús hélt áfram að fræða fólkið og sagði: „Gætið ykkar á fræðimönnunum! Þeir hafa unun af að klæðast skikkjum að hætti ríkra menntamanna, og þegar þeir ganga um bæinn, vilja þeir að allir hneigi sig fyrir þeim. Þeir sækjast eftir að sitja í heiðurssætum samkomuhúsanna og við háborðið í veislunum. Þeir flæma ekkjur út af heimilum þeirra og þykjast guðræknir með því að biðja langar bænir á almannafæri. Þess vegna munu þeir fá enn þyngri dóm.“

Að því búnu fékk Jesús sér sæti hjá söfnunarbaukunum í musterinu og virti fyrir sér fólkið sem var að leggja í þá gjafir sínar. Sumir auðmenn gáfu mikið. Þá kom fátæk ekkja og gaf tvo smápeninga í samskotin.

Jesús kallaði þá á lærisveina sína og sagði: „Þessi fátæka ekkja gaf meira en allir auðmennirnir samanlagt! Þeir gáfu aðeins lítið brot af eigum sínum, en hún gaf aleiguna.“

Þegar Jesús gekk út úr musterinu þennan dag, sagði einn lærisveinanna við hann: „Meistari, þetta eru fallegar byggingar! Sjáðu til dæmis myndirnar þarna á veggjunum.“

„Já,“ svaraði Jesús, „en hér verður samt ekki skilinn eftir steinn yfir steini, ekkert nema rústir einar.“

Og þegar hann sat í hlíð Olíufjallsins, hinum megin dalsins gegnt musterinu, komu Pétur, Jakob, Jóhannes og Andrés til hans og spurðu: „Hvenær mun þetta verða? Mun eitthvert tákn birtast áður, til viðvörunar?“

Jesús svaraði: „Látið engan leiða ykkur afvega, því margir munu koma og segjast vera Kristur, og þeir munu leiða ógæfu yfir marga. Óttist ekki þótt styrjaldir geisi, það er óhjákvæmilegt, en endirinn er ekki þar með kominn.

Þjóðir og ríki munu ráðast hvert gegn öðru, og víða munu verða jarðskjálftar og hungursneyð. Þetta verða fyrirboðar hörmunganna sem framundan eru. Gætið ykkar, því að þið verðið í mikilli hættu! Þið verðið

dregnir fyrir rétt, þið verðið barðir í samkomuhúsunum og ákærðir frammi fyrir landstjórum og konungum, vegna þess að þið fylgið mér, en þá fáið þið líka tækifæri til að vitna um mig. Áður en endalokin koma, verða allar þjóðir að hafa fengið að heyra fagnaðarerindið. En þegar þið verið yfirheyrðir sem fangar, hafið þá ekki áhyggjur af því hvernig þið eigið að verja ykkur – segið það sem Guð minnir ykkur á. Það verða ekki þið sem talið, heldur heilagur andi!

Bræður munu svíkja hver annan í dauðann, og sama munu feður gera við sín eigin börn og börnin við foreldrana. Allir munu hata ykkur af því að þið tilheyrið mér, en þeir sem standa stöðugir allt til enda og afneita mér ekki, munu bjargast.

Þegar þið sjáið viðurstyggð eyðingarinnar í musterinu – lesandi, taktu eftir því – þá flýi þeir sem eru í Júdeu til fjalla, og flýtið ykkur! Sértu staddur við þakdyrnar, farðu þá ekki inn í húsið, og sértu úti á akri, farðu þá ekki heim eftir peningum þínum eða fötum.

Þær, sem eiga von á barni, verða illa settar á þeim dögum og einnig þær, sem þá hafa börn á brjósti. Biðjið að flótti ykkar verði ekki að vetri til. Þessir tímar verða svo miklir hörmungatímar, að þvílíkt hefur aldrei fyrr orðið frá upphafi sköpunarinnar og mun aldrei verða. Ef Drottinn stytti ekki þennan ógæfutíma, kæmist engin sála af í öllum heiminum, en vegna þeirra, sem hann hefur útvalið, mun hann stytta hann.

Ef einhver segir við ykkur: „Þetta er Kristur,“ eða „þarna er hann,“ þá gefið því engan gaum. Margir falskristar og falsspámenn munu koma og gera stórkostleg kraftaverk til þess, ef mögulegt er, að villa um fyrir börnum Guðs.

Varið ykkur! Nú hef ég sagt ykkur það!

Eftir þessar þrengingar mun sólin myrkvast og tunglið hætta að skína, stjörnurnar munu hrapa og himnarnir nötra.

Þá mun allt mannkynið sjá mig, Krist, koma í skýjunum með mætti og mikilli dýrð. Og ég mun senda englana út um allan heim til að safna saman mínum útvöldu – út til ystu endimarka heimsins.

Þið getið lært af fíkjutrénu: Þið vitið að vorið er komið, þegar brumið er orðið mjúkt og laufin fara að springa út. Þegar þið sjáið þessa atburði gerast, sem ég nú hef lýst, þá getið þið reitt ykkur á að endurkoma mín er fyrir dyrum.

Þetta eru táknin, sem gefa þessari kynslóð til kynna að endirinn sé kominn. Himinn og jörð munu hverfa en orð mín standa að eilífu. En daginn og stundina er þetta gerist, veit enginn, hvorki englarnir né ég, heldur aðeins faðirinn einn. Og fyrst þið vitið ekki stundina, verið þá allsgáðir. Vakið og biðjið og verið viðbúnir komu minni.

Endurkomu minni má líkja við mann, sem ferðaðist til annars lands. Hann sagði starfsmönnum sínum hvað hver og einn ætti að gera meðan hann væri í burtu og bað dyravörðinn að vera vel á verði meðan hann biði komu sinnar.

Gætið að! Þið vitið ekki hvenær mín er von, hvort það verður að kvöldi, um miðnætti, undir morgun eða árdegis. Látið mig ekki koma að ykkur sofandi, heldur verið vakandi þegar ég kem! Það sem ég segi ykkur, segi ég öllum: Vakið!“

Tveim dögum síðar hófst páskahátíðin – en þá neyta Gyðingar ekki brauðs með súru geri. Æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar voru enn að leita að tækifæri til að handtaka Jesú svo lítið bæri á og lífláta hann. „En það er útilokað á páskahátíðinni,“ sögðu þeir, „því þá færi allt í bál og brand.“

Jesús var um þessar mundir staddur í Betaníu, heima hjá Símoni holdsveika. Meðan þeir voru að borða kvöldverð, kom kona inn með fallega flösku með dýrri ilmolíu. Hún braut innsiglið af flöskunni og hellti innihaldinu yfir höfuð Jesú.

Sumir, sem þarna voru, hneyksluðust á þessari „sóun“ eins og þeir kölluðu það. „Hvað á þetta að þýða,“ tautuðu þeir. „Hún hefði getað selt ilmolíuna fyrir stórfé og gefið það fátækum.“

„Látið hana í friði,“ sagði Jesús. „Af hverju gagnrýnið þið hana fyrir gott verk? Fátæka hafið þið ávallt hjá ykkur og þeim getið þið liðsinnt hvenær sem þið viljið, en mig hafið þið ekki ávallt.

Hún gerði það sem hún gat og hún hefur smurt líkama minn fyrir fram til greftrunar. Ég segi ykkur satt: Hvar sem fagnaðarerindið verður boðað í þessum heimi, mun þess getið sem hún gerði og það lofað.“

Þegar hér var komið, fór Júdas Ískaríot til æðstu prestanna, staðráðinn í að svíkja Jesú í hendur þeirra.

Þegar þeim varð ljóst erindi Júdasar, lifnaði yfir þeim og þeir hétu honum launum. Eftir það leitaði Júdas að hentugu tækifæri til að svíkja Jesú.

Á fyrsta degi páskahátíðarinnar, þegar lömbunum var slátrað, spurðu lærisveinar Jesú hann hvar hann ætlaði að neyta páskamáltíðarinnar. Þá sendi hann tvo þeirra til Jerúsalem til að undirbúa máltíðina.

„Þegar þið komið inn í borgina,“ sagði hann, „munuð þið sjá mann koma á móti ykkur með vatnskrús. Fylgið honum eftir. Þar sem hann fer inn í hús, skuluð þið segja við húsráðandann: „Meistari okkar sendi okkur til að líta á herbergið, sem þú ætlaðir okkur til að neyta páskamáltíðarinnar í.“ Þá mun hann fara með ykkur upp á loft og inn í stórt herbergi, búið þægindum. Þar skuluð þið undirbúa kvöldmáltíð okkar.“

Lærisveinarnir tveir fóru því til borgarinnar og fundu allt eins og Jesús hafði sagt og undirbjuggu hátíðarverðinn.

Um kvöldið kom Jesús ásamt lærisveinunum. Þegar þeir voru sestir við borðið sagði Jesús: „Ég segi ykkur satt: Einn ykkar mun svíkja mig, einn ykkar, sem hér sitjið og borðið með mér.“

Lærisveinunum brá mjög við þessi orð og mikil spenna lá í loftinu. „Er það ég?“ spurðu þeir einn af öðrum. „Já, það er einn ykkar tólf, sem nú borðið hér með mér,“ svaraði Jesús.

„Ég verð að deyja eins og spámennirnir sögðu fyrir, en mikil er ógæfa þess sem mig svíkur. Betra væri að hann hefði aldrei fæðst.“

Meðan á máltíðinni stóð tók Jesús brauð, og þakkaði Guði. Hann braut það í bita, rétti þeim og sagði: „Borðið þetta – það er líkami minn.“

Síðan tók hann bikar með víni, þakkaði og rétti þeim og þeir drukku allir af honum. Síðan sagði hann: „Þetta er blóð mitt, sem úthellt er fyrir marga. Það er innsigli hins nýja sáttmála milli Guðs og manna. Ég segi ykkur satt að ég mun ekki bragða vín fyrr en ég drekk nýja vínið í guðsríki.“

Síðan sungu þeir sálm og að því búnu fóru þeir út til Olíufjallsins.

„Þið munuð allir yfirgefa mig,“ sagði Jesús, „því Guðs orð segir: „Ég mun slá hirðinn og hjörðin mun tvístrast.“ En eftir að ég er risinn upp frá dauðum, mun ég fara til Galíleu og hitta ykkur þar.“

Þá sagði Pétur: „Ég mun aldrei yfirgefa þig, hvað sem hinir gera.“

„Pétur,“ sagði Jesús, „áður en haninn hefur galað tvisvar í fyrramálið muntu þrisvar afneita mér.“

„Nei!“ hrópaði Pétur. „Ég mun aldrei afneita þér, jafnvel þótt ég ætti að deyja með þér.“ Og allir hinir tóku í sama streng.

Þeir komu í garð sem heitir Getsemane og þar sagði Jesús við lærisveinana: „Setjist hérna og bíðið meðan ég fer og biðst fyrir.“

Síðan gekk hann lengra ásamt Pétri, Jakobi og Jóhannesi. Þá varð hann angistarfullur og tók að skjálfa. Hann sagði við þá: „Ég er hryggur og fullur örvæntingar á stund dauðans – bíðið hér og vakið með mér.“

Hann gekk spölkorn lengra, féll til jarðar og bað þess að sú hræðilega stund, sem biði hans, rynni aldrei upp, ef unnt væri.

„Faðir,“ sagði hann, „allt er þér mögulegt. Taktu þennan þjáningarbikar frá mér, en verði samt þinn vilji en ekki minn.“

Síðan gekk hann þangað sem lærisveinarnir þrír voru og fann þá sofandi.

„Símon!“ sagði hann. „Ertu sofandi? Gastu ekki einu sinni vakað með mér eina stund? Vakið og biðjið til þess að þið fallið ekki í freistni. Þótt andinn sé fús, er holdið veikt.“

Síðan fór hann aftur frá þeim og bað sömu bænar. Eftir það kom hann til þeirra og fann þá enn sofandi. Þeir voru mjög þreyttir og vissu ekki hvað þeir áttu að segja.

Í þriðja skipti kom hann til þeirra og sagði: „Sofið þið enn og hvílist? Nú er ekki tími til að sofa! Ég hef verið svikinn í hendur vondra manna. Standið upp, við verðum að fara! Sjáið! Svikari minn er að koma!“

Áður en hann hafði sleppt orðinu, kom Júdas (einn af lærisveinum hans) með hóp manna vopnaða sverðum og kylfum. Menn þessa höfðu æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar sent. Júdas hafði sagt við þá: „Handtakið þann sem ég heilsa. Það verður auðvelt að ná honum.“

Jafnskjótt og þeir komu, gekk Júdas til Jesú og sagði glaðlega: „Meistari!“ og kyssti hann. Og þeir lögðu hendur á Jesú og tóku hann. Einhver brá sverði á loft og hjó til þjóns æðsta prestsins og sneið af honum eyrað.

Jesús sagði við hópinn: „Er ég þá hættulegur ræningi? Þið komið alvopnaðir til að handtaka mig. Af hverju tókuð þið mig ekki í musterinu? Þar kenndi ég á hverjum degi! En svona á þetta reyndar að fara, til þess að spádómarnir um mig rætist.“

Meðan Jesús var að tala, yfirgáfu allir lærisveinarnir hann og flýðu. Og hópurinn lagði af stað með Jesú. En ungur maður, klæddur náttslopp einum saman, kom í humátt á eftir og þegar mennirnir ætluðu að grípa hann, rifnaði sloppurinn og hann flýði nakinn.

Nú var farið með Jesú til hallar æðsta prestsins og þar söfnuðust fljótlega saman allir æðstu prestarnir og aðrir leiðtogar. Pétur kom langt á eftir og smeygði sér, svo lítið bar á, inn fyrir hliðið við bústað æðsta prestsins og settist við eldinn í garðinum ásamt þjónunum sem þar voru.

Inni í húsinu reyndi hæstiréttur Gyðinga að finna einhverja sök á hendur Jesú, sem nægja mundi til dauðadóms, en árangurslaust. Fjöldi falsvitna gaf sig fram, en framburði þeirra bar ekki saman.

Loksins stóðu upp nokkrir menn og báru lognar sakir á Jesú. Þeir sögðu: „Við heyrðum hann segja: „Ég mun rífa niður þetta musteri sem byggt er af mannahöndum og byggja annað á þrem dögum, án þess að hönd komi þar nærri“.“ En ekki bar þeim heldur saman um þetta.

Þá reis æðsti presturinn upp og spurði Jesú frammi fyrir réttinum: „Þú svarar engu. Hvað viltu segja þér til varnar?“

Jesús svaraði honum ekki einu orði. Þá spurði æðsti presturinn: „Ert þú Kristur, sonur Guðs?“

Jesús svaraði: „Já, það er ég og þú munt sjá mig sitja við hægri hönd Guðs og birtast öllum mönnum í skýjum himinsins.“

Þá reif æðsti presturinn föt sín og hrópaði: „Þurfum við framar vitnanna við! Þið heyrðuð sjálfir guðlastið. Hvað finnst ykkur?“ Og þeir dæmdu hann til dauða einum rómi.

Nokkrir viðstaddra tóku að hrækja á Jesú, héldu fyrir augu hans og slógu hann í andlitið. „Spámaður!“ æptu þeir hæðnislega, „hver sló þig núna?“ Jafnvel verðirnir slógu hann, þegar þeir leiddu hann burt.

Meðan þetta gerðist var Pétur niðri í garðinum. Ein þjónustustúlka æðsta prestsins tók þá eftir honum, þar sem hann var að ylja sér við eldinn. Hún veitti honum nánari athygli og sagði síðan: „Þú varst áreiðanlega með Jesú frá Nasaret.“

Pétur neitaði og sagði: „Ég skil ekki hvað þú átt við!“ Síðan færði hann sig nær hliðinu. Þá gól haninn!

Eftir stundarkorn kom stúlkan aftur auga á Pétur og sagði við nærstadda: „Þarna er hann! Þarna er þessi lærisveinn Jesú.“

En hann neitaði aftur. Stuttu síðar sögðu aðrir, sem stóðu umhverfis eldinn, við Pétur: „Þú ert líka einn af þeim, því þú ert frá Galíleu.“

Þá tók hann að blóta og formæla og sagði: „Ég þekki alls ekki þennan mann!“

Þá gól haninn í annað sinn. Og Pétur minntist orða Jesú: „Áður en haninn galar tvisvar, muntu þrisvar afneita mér.“

Þá brast Pétur í grát.

Snemma morguns kom hæstiréttur saman til að ákveða næsta skref í málinu. Í hæstarétti sátu æðstu prestarnir, öldungar og fræðimenn þjóðarinnar. Niðurstaðan varð sú að þeir ákváðu að senda Jesú í fylgd vopnaðra varðmanna til Pílatusar, rómverska landstjórans.

„Ertu konungur Gyðinga?“ spurði Pílatus Jesú. „Já,“ svaraði Jesús, „það er rétt eins og þú orðar það.“

Æðstu prestarnir báru nú margar sakir á Jesú. „Af hverju segirðu ekki neitt?“ spurði Pílatus Jesú. „Hvað um allar þessar ákærur?“ En Jesús þagði, Pílatusi til mikillar furðu. Það var venja að náða einn fanga á páskunum – einhvern sem fólkið kom sér saman um. Um þetta leyti var fangi, Barrabas að nafni, í haldi. Hann hafði ásamt öðrum verið dæmdur fyrir morð í uppreisnartilraun.

Nú kom hópur manna til Pílatusar og bað hann að náða einn fanga á hátíðinni eins og venja var. „Hvernig væri að láta ykkur fá „konung Gyðinga“?“ spurði Pílatus. „Er það hann sem þið viljið fá lausan?“ (Þetta sagði hann því honum var orðið ljóst að réttarhöldin höfðu verið sviðsett af æðstu prestunum, þar eð þeir öfunduðu Jesú vegna vinsælda hans.)

En þegar hér var komið sögu, höfðu æðstu prestarnir æst múginn til að krefjast Barrabasar í stað Jesú.

„Ef ég sleppi Barrabasi,“ sagði Pílatus, „hvað á ég þá að gera við þennan mann, sem þið kallið konung ykkar?“

„Krossfestu hann!“ hrópuðu þeir.

„Hvers vegna?“ spurði Pílatus ákveðinn. „Hvað hefur hann gert rangt?“

Þá öskraði múgurinn enn hærra: „Krossfestu hann!“ Þá lét Pílatus Barrabas lausan af því að hann óttaðist uppþot og vildi geðjast fólkinu. Síðan gaf hann skipun um að Jesús skyldi húðstrýktur og sendur til krossfestingar.

Rómversku hermennirnir fóru með Jesú inn í landsstjórahöllina og kölluðu saman alla varðsveitina. Þeir færðu hann í purpuralita skikkju og fléttuðu kórónu úr þyrnum og settu hana á höfuð honum. Síðan heilsuðu þeir honum á hermannavísu og æptu: „Lengi lifi konungur Gyðinga!“ Svo börðu þeir hann í höfuðið með priki, hræktu á hann og féllu á kné og þóttust veita honum lotningu.

Þegar þeir voru orðnir leiðir á leik sínum, færðu þeir hann úr purpuraskikkjunni, klæddu hann aftur í eigin föt og fóru með hann til krossfestingar. Símon frá Kýrene varð á vegi þeirra, á leið ofan úr sveit. Hann var neyddur til að bera kross Jesú. (Símon var faðir Alexanders og Rúfusar.)

Þeir fóru nú með Jesú á stað sem heitir Golgata. (Golgata þýðir hauskúpa.) Þar var Jesú boðið beiskt vín, en hann vildi það ekki. Eftir það krossfestu þeir hann og vörpuðu hlutkesti um föt hans.

Krossfestingin átti sér stað um níuleytið að morgni.

Á krossinn var fest áletrun þar sem afbrot Jesú var gefið til kynna: „Konungur Gyðinga“.

Tveir ræningjar voru einnig krossfestir þennan sama morgun og stóðu krossar þeirra sinn hvorum megin við kross Jesú. Þar með rættust orð Gamla testamentisins sem þannig hljóða: „Hann var talinn með illræðismönnum“.

Fólk sendi honum háðsglósur um leið og það gekk framhjá og hristi höfuðið af vandlætingu. „Hæ! Sjá þig núna!“ æpti það. „Já, þú getur áreiðanlega rifið musterið og byggt það aftur á þrem dögum! Fyrst þú ert svona mikill maður, bjargaðu þá sjálfum þér og stígðu niður af krossinum!“

Æðstu prestarnir, sem einnig voru þarna nærstaddir ásamt öðrum trúarleiðtogum, hæddu hann og sögðu: „Hann var nógu iðinn við að „frelsa“ aðra, en sjálfum sér getur hann ekki bjargað!“

„Kristur!“ hrópuðu þeir til hans, „konungur Ísraels! Stígðu nú niður af krossinum og þá skulum við trúa á þig!“

Ræningjarnir, sem áttu að deyja með honum, tóku einnig í sama streng og formæltu honum.

Um hádegi varð dimmt um allt landið og hélst myrkrið allt til klukkan þrjú síðdegis.

Þá kallaði Jesús hárri röddu: „Elí, Elí, lama sabaktaní!“ (Guð minn, Guð minn, hví hefur þú yfirgefið mig?)

Sumir þeirra, sem þarna stóðu, héldu að hann væri að kalla á Elía spámann. Þá hljóp einn þeirra eftir svampi, fyllti hann af ediki, rétti Jesú á langri stöng og sagði: „Bíðum við, sjáum hvort Elía kemur og tekur hann niður af krossinum.“

En Jesús kallaði aftur hárri röddu og gaf upp andann.

Þá rifnaði fortjald musterisins í tvennt, ofan frá og niður úr.

Þegar rómverski liðsforinginn, sem stóð við kross Jesú, sá hvernig hann gaf upp andann, hrópaði hann: „Þessi maður hefur áreiðanlega verið sonur Guðs.“

Hópur kvenna stóð álengdar og fylgdist með öllu sem gerðist. Þeirra á meðal voru María Magdalena, María (móðir Jakobs yngri og Jóse) og Salóme. Þær höfðu, auk margra annarra kvenna, fylgt honum og þjónað meðan hann var norður í Galíleu og nú höfðu þær komið með honum til Jerúsalem.

Atburðir þessir áttu sér stað daginn fyrir helgidaginn. Síðdegis þennan sama dag herti Jósef frá Arímaþeu upp hugann og fór til Pílatusar og bað um líkama Jesú. Jósef þessi var virtur meðlimur hæstaréttar og trúaður maður (sem sjálfur vænti komu guðsríkisins). En Pílatus trúði ekki að Jesús væri þá þegar dáinn og lét því kalla á liðsforingjann, sem sá um aftökuna, og spurði hann. Liðsforinginn staðfesti að Jesús væri dáinn og gaf þá Pílatus Jósef leyfi til að taka líkið.

Jósef keypti langan léreftsdúk, tók líkama Jesú niður af krossinum og vafði hann í dúkinn. Síðan lagði hann líkið í gröf sem höggvin hafði verið í klett og velti steini fyrir dyrnar. (María Magdalena og María móðir Jóse fylgdust með þegar Jesús var lagður í gröfina.)

Kvöldið eftir, þegar helgidagurinn var liðinn, keyptu María Magdalena, Salóme og María móðir Jakobs, ilmsmyrsl til að smyrja líkama Jesú.

Við sólarupprás morguninn eftir fóru þær með smyrslin út að gröfinni. Á leiðinni ræddu þær um hvernig þær ættu að velta steininum frá dyrunum – hann var stór og mjög þungur. En þegar þær nálguðust, sáu þær að inngangurinn var opinn – steininum hafði þegar verið velt frá! Þær gengu inn í gröfina, en brá mjög er þær sáu ungan mann, hvítklæddan, sitja þar inni, hægra megin.

„Verið óhræddar,“ sagði engillinn. „Þið leitið að Jesú frá Nasaret, hinum krossfesta, er ekki svo? Hann er upprisinn. Hann er ekki hér. Sjáið, þarna lögðu þeir hann. Farið nú og segið lærisveinum hans – og Pétri: „Hann fer á undan ykkur til Galíleu og þar munuð þið hitta hann eins og hann sagði.“ “

Konurnar flýðu skelfingu lostnar frá gröfinni og komu ekki upp nokkru orði.

Upprisa Jesú átti sér stað snemma á sunnudagsmorgni og María Magdalena sá hann fyrst allra (hún hafði áður haft sjö illa anda sem Jesús rak út af henni.) Hún fór og fann lærisveinana samankomna, grátandi af hryggð. „Ég hef séð Jesú!“ hrópaði hún. „Hann er lifandi!“ En þeir trúðu henni ekki.

Seinna þennan sama dag birtist Jesús tveim mönnum sem voru á gangi frá Jerúsalem, á leið upp í sveit. Í fyrstu þekktu þeir hann ekki, því hann hafði breyst í útliti. Þegar þeir loks áttuðu sig á hver hann var, flýttu þeir sér aftur til Jerúsalem og sögðu hinum frá, en þeir trúðu þeim ekki heldur.

Seinna, þegar lærisveinarnir ellefu sátu saman til borðs, birtist Jesús þeim. Hann ávítaði þá fyrir vantrú þeirra og þrjósku – að þeir skyldu ekki vilja trúa þeim, sem höfðu séð hann upprisinn.

Síðan sagði hann: „Farið út um allan heiminn og boðið öllum fagnaðarerindið. Þeir sem þá trúa og verða skírðir, munu frelsast, en þeir sem hafna trúnni verða dæmdir.

Þeir sem trúa, skulu fá kraft minn til að reka út illa anda og tala tungum. Þeir munu jafnvel geta handleikið höggorma án þess að bíða tjón, og þótt þeir drekki eitthvað eitrað, mun þá ekki saka. Þeir skulu einnig leggja hendur yfir sjúka og lækna þá.“

Eftir að Drottinn Jesús hafði talað til þeirra, var hann numinn upp til himins og settist til hægri handar Guði.

En lærisveinarnir fóru af stað og predikuðu alls staðar. Drottinn var með þeim og staðfesti það sem þeir sögðu, með kraftaverkum, sem fylgdu orðum þeirra.

Lúkas

Lúkasarguðspjall

Heiðraði Þeófílus.

Nú þegar hafa verið skrifaðar allmargar frásögur um Krist, byggðar á heimildum postulanna og annarra sjónarvotta. En ég taldi rétt að rannsaka þessar heimildir á ný frá upphafi til enda, og nú sendi ég þér árangur þeirra nákvæmu athugana sem ég hef gert. Þetta geri ég til að fullvissa þig um sannleiksgildi þess sem þú hefur heyrt hjá öðrum.

Frásaga mín hefst á prestinum Sakaría, sem var uppi á dögum Heródesar konungs í Júdeu. Sakaría var úr flokki Abía, en það var einn af mörgum flokkum musterisþjónanna. Elísabet, kona hans, var einnig af gyðinglegri prestaætt; afkomandi Arons. Þau hjón voru bæði guðrækin og leituðust við að halda boðorð Guðs óaðfinnanlega. Þau voru barnlaus – Elísabet gat ekki átt börn – og auk þess orðin roskin.

Dag nokkurn þegar Sakaría var að sinna störfum sínum í musterinu – flokkur hans var einmitt á vakt þá vikuna – féll það í hlut hans að fara inn í musterið og brenna reykelsi frammi fyrir Drottni. Eins og ávallt er reykelsisfórnin fór fram, stóð fjöldi fólks fyrir utan musterið á bæn.

Allt í einu sá Sakaría engil standa hægra megin við reykelsisaltarið. Honum varð hverft við og hann varð mjög hræddur. Engillinn sagði: „Sakaría, vertu óhræddur! Ég kem til að segja þér að Guð hefur heyrt bæn þína. Konan þín, hún Elísabet, mun fæða þér son! Þú skalt láta hann heita Jóhannes. Fæðing hans mun verða ykkur báðum mikið gleðiefni og margir munu samgleðjast ykkur, því hann á eftir að verða einn af hetjum Guðs. Hann má aldrei snerta vín né sterka drykki, en þess í stað mun hann fyllast heilögum anda, meira að segja áður en hann fæðist! Hann mun snúa mörgum Gyðingum til Drottins, Guðs þeirra. Hann verður mikilmenni og máttugur eins og Elía, hinn forni spámaður. Hann mun koma á undan Kristi, búa fólkið undir komu hans og kenna því að elska Drottin eins og forfeður þess gerðu, og lifa sem trúað fólk.“ Þá sagði Sakaría við engilinn: „Já, en þetta er útilokað! Ég er orðinn gamall og konan mín líka.“ Engillinn svaraði: „Ég er Gabríel! Ég stend frammi fyrir hásæti Guðs, sem sendi mig til að flytja þér þessar góðu fréttir En fyrst þú trúðir mér ekki, munt þú verða mállaus þangað til barnið er fætt. Ég ábyrgist að orð mín munu rætast á sínum tíma.“

Fólkið beið eftir Sakaría og undraðist hve honum dvaldist í musterinu. Þegar hann kom út, gat hann ekkert sagt, og fólkið skildi af látbragði hans að hann hlyti að hafa séð sýn inni í musterinu. Eftir þetta dvaldist

hann í musterinu sinn tíma og fór síðan heim. Stuttu síðar varð Elísabet kona hans þunguð en hún leyndi því fyrstu fimm mánuðina.

„En hvað Drottinn er góður að leysa mig undan þeirri skömm að geta ekki átt barn!“ hrópaði hún.

Mánuði síðar sendi Guð engilinn Gabríel til meyjar sem María hét og bjó í þorpinu Nasaret í Galíleu. Hún var trúlofuð manni að nafni Jósef og var hann af ætt Davíðs konungs. Gabríel birtist henni og sagði: „Sæl, þú hin útvalda! Drottinn er með þér!“

María varð undrandi og reyndi að skilja hvað engillinn ætti við. „Vertu ekki hrædd, María,“ sagði engillinn, „Guð ætlar að blessa þig ríkulega. Innan skamms munt þú verða barnshafandi og eignast dreng, sem þú skalt nefna Jesú. Hann mun verða mikill og kallast sonur Guðs. Drottinn Guð mun gefa honum hásæti Davíðs konungs, ættföður hans, og hann mun ríkja yfir Ísrael að eilífu. Á ríki hans mun enginn endir verða!“

„Hvernig má það vera?“ spurði María, „ég hef ekki karlmanns kennt.“ Engillinn svaraði: „Heilagur andi mun koma yfir þig og kraftur Guðs mun umlykja þig, barnið þitt verður því heilagt sonur Guðs. Nú eru sex mánuðir síðan Elísabet frænka þín óbyrjan, eins og fólk kallaði hana – varð þunguð í elli sinni! Guði er ekkert um megn.“ Og María sagði: „Ég vil hlýða og þjóna Drottni. Verði allt eins og þú sagðir.“ Þá hvarf engillinn.

Nokkrum dögum síðar fór María til fjallaþorpsins í Júdeu þar sem Sakaría bjó og heimsótti Elísabetu. Þegar María heilsaði, tók barn Elísabetar viðbragð í kviði hennar og hún fylltist heilögum anda. Hún hrópaði upp í gleði sinni og sagði við Maríu: „Guð hefur blessað þig umfram allar aðrar konur, og barni þínu er ætluð hin æðsta blessun hans. Hvílíkur heiður fyrir mig að móðir Drottins míns skuli heimsækja mig. Um leið og þú komst inn og heilsaðir mér tók barnið mitt viðbragð af gleði! Þú trúðir að Guð mundi standa við orð sín og þess vegna hefur hann ríkulega blessað þig.“ Og María sagði: „Ó, ég lofa Drottin! Ég gleðst í Guði, frelsara mínum. Hann mundi eftir lítilmótlegri ambátt sinni og héðan í frá munu allar kynslóðir tala um hvernig Guð blessaði mig. Hann, hinn voldugi og heilagi, hefur gert mikla hluti fyrir mig. Miskunn hans við þá sem trúa á hann, varir frá kynslóð til kynslóðar.

Hann hefur unnið stórvirki með mætti sínum og tvístrað hinum stoltu og drambsömu. Hann hefur steypt höfðingjum úr hásætum og upphafið auðmjúka. Hann hefur mettað hungraða gæðum og látið ríka fara tómhenta frá sér. Hann hefur hjálpað þjóni sínum, Ísrael, og ekki gleymt loforðum sínum. Hann lofaði feðrum okkar – Abraham og afkomendum hans – að sýna þeim miskunn að eilífu.“

Eftir þetta dvaldist María hjá Elísabetu í þrjá mánuði, en að því búnu hélt hún heim.

Þegar meðgöngutíma Elísabetar lauk, fæddi hún son. Vinir og ættingjar fréttu fljótt hve góður Drottinn hafði verið Elísabetu og samglöddust henni.

Þegar barnið var átta daga gamalt komu þeir til að vera viðstaddir umskurnina. Allir gerðu ráð fyrir að drengurinn yrði látinn heita Sakaría eftir föður sínum, en Elísabet sagði: „Nei, hann á að heita Jóhannes.“

„Hvers vegna?“ spurði fólkið undrandi, „það er enginn með því nafni í allri fjölskyldunni!“ Faðir barnsins var síðan spurður með bendingum hvað barnið ætti að heita.

Hann bað um spjald og skrifaði á það, öllum til mikillar furðu: „Nafn hans er Jóhannes.“ Á sama andartaki fékk hann málið og lofaði Guð. Nágrannarnir urðu undrandi og fréttin um þetta barst um alla fjallabyggð Júdeu. Þeir sem heyrðu þetta, veltu því vandlega fyrir sér og sögðu: „Hvað skyldi verða úr þessu barni? Hönd Drottins er greinilega með því á sérstakan hátt.“

Sakaría, faðir drengsins, fylltist heilögum anda og spáði: „Lofaður sé Drottinn, Guð Ísraels, því hann hefur vitjað þjóðar sinnar til að bjarga henni. Hann gefur okkur máttugan frelsara af ætt Davíðs konungs, þjóns síns, eins og hinir heilögu spámenn höfðu sagt fyrir, til að frelsa okkur undan óvinum okkar og öllum þeim sem hata okkur.

Hann sýndi forfeðrum okkar miskunn og minntist síns heilaga loforðs, sem hann gaf Abraham, að frelsa okkur frá óvinum okkar, helga okkur og gera okkur hæf til að dvelja hjá sér að eilífu.

Þú, sonur minn, verður kallaður spámaður almáttugs Guðs, því þú munt ryðja Kristi veg. Þú munt veita fólkinu þekkingu á hjálpræðinu og fyrirgefningu syndanna. Þessu mun kærleikur Guðs og miskunn koma til leiðar, hann sendir okkur ljós sitt. Það mun lýsa þeim er sitja í myrkri og skugga dauðans, og leiða okkur á friðarveg.“

Og drengurinn óx og Guð styrkti hann. Þegar hann hafði aldur til, fór hann út í óbyggðina og dvaldist þar þangað til hann hóf starf sitt meðal þjóðarinnar.

Um þetta leyti fyrirskipaði rómverski keisarinn, Ágústus, að manntal skyldi tekið um allt Rómaveldi. Þetta fyrsta manntal var gert þegar Kýrenius var landstjóri á Sýrlandi.

Þess vegna urðu allir að fara til ættborgar sinnar og láta skrá sig þar. Þar sem Jósef var af ætt Davíðs konungs, varð hann að fara frá heimabæ sínum, Nasaret í Galíleu, til Betlehem í Júdeu, hinnar fornu borgar Davíðs, ásamt Maríu unnustu sinni sem þá var að því komin að eiga barn. Meðan þau voru í Betlehem, fæddi hún sitt fyrsta barn og var það drengur. Hún vafði hann reifum og lagði hann í jötu, því ekkert rúm var fyrir þau í gistihúsinu.

Þessa sömu nótt voru fjárhirðar á völlunum utan við þorpið og gættu hjarðar sinnar. Allt í einu birtist þeim engill og ljóminn af dýrð Drottins lýsti upp umhverfið. Hirðarnir urðu skelkaðir, en engillinn hughreysti þá og sagði: „Verið óhræddir! Ég flyt ykkur miklar gleðifréttir sem berast eiga öllum mönnum: Frelsari ykkar, sjálfur konungurinn Kristur, fæddist í nótt í Betlehem! Þið munuð finna reifabarn, liggjandi í jötu – það er hann!“

Um leið var með englunum fjöldi annarra engla – herskarar himnanna – og þeir lofuðu Guð og sungu: „Dýrð sé Guði í upphæðum og friður á jörðu með öllum þeim sem hann elskar.“ Þegar englarnir voru farnir aftur til himna, sögðu hirðarnir hver við annan: „Flýtum okkur til Betlehem og sjáum þennan stórkostlega atburð, sem Drottinn hefur sagt okkur frá!“

Þeir hlupu til þorpsins og fundu bæði Maríu, Jósef og barnið í jötunni. Fjárhirðarnir sögðu síðan öllum hvað gerst hafði og hvað engillinn hafði sagt þeim um þetta barn. Allir sem heyrðu frásögn hirðanna, undruðust mjög, en María lagði allt þetta vel á minnið og hugleiddi það með sjálfri sér.

Fjárhirðarnir fóru nú aftur út í hagann og lofuðu Guð fyrir allt sem þeir höfðu heyrt og séð, og engillinn hafði sagt þeim.

Að átta dögum liðnum var drengurinn umskorinn og gefið nafnið Jesús, eins og engillinn nefndi hann, áður en hann var getinn í móðurlífi.

Þegar tími var kominn til að María færði hreinsunarfórn í musterinu, eins og lög Móse krefjast þegar barn hefur fæðst, fóru foreldrar Jesú með hann upp til Jerúsalem til að færa hann Drottni. Guð segir svo í þessum lögum: „Ef kona fæðir dreng fyrstan barna sinna, skal hann helgaður Drottni.“

Um leið færðu foreldrar Jesú einnig hreinsunarfórnina, sem lögin kröfðust, en hún varð annað hvort að vera tvær turtildúfur eða tvær ungar dúfur. Í Jerúsalem bjó maður sem Símeon hét. Hann var góður maður og guðrækinn, fylltur heilögum anda og vænti komu Krists, konungsins, sem Guð hafði lofað að senda. Heilagur andi hafði gert honum ljóst að hann mundi ekki deyja fyrr en hann hefði fengið að sjá konunginn Krist. Þennan dag hafði hann einmitt fengið vísbendingu frá heilögum anda um að fara í helgidóminn. Þangað kom hann er María og Jósef komu með barnið til að færa það Drottni, eins og lögin mæltu fyrir um. Símeon tók barnið í fang sér og lofaði Guð.

Hann sagði: „Drottinn, nú get ég glaður dáið, því ég hef séð þann sem þú lofaðir að ég skyldi sjá. Ég hef augum litið frelsara heimsins! Hann er ljósið, sem lýsa mun þjóðunum, og hann verður vegsemd þjóðar þinnar Ísrael.“

Jósef og María stóðu hjá og hlustuðu undrandi á það sem Símeon sagði um Jesú.

Símeon blessaði þau en sagði síðan við Maríu: „Sverð mun nísta sál þína, því margir í Ísrael munu hafna þessu barni og það mun verða þeim til falls, en öðrum verður hann uppspretta gleðinnar. Þannig mun afstaða og hugsanir margra koma fram í ljósið.“

Spákona nokkur, Anna að nafni, var einnig stödd í musterinu þennan dag. Hún var Fanúelsdóttir og af ætt Assers. Hún var orðin háöldruð og hafði verið ekkja í áttatíu og fjögur ár eftir sjö ára búskap. Hún fór aldrei út úr musterinu, heldur dvaldist þar dag og nótt. Hún helgaði líf sitt Guði og lofaði hann með bænahaldi og föstu.

Nú kom hún þar að sem Símeon var að tala við Maríu og Jósef og byrjaði einnig að þakka Guði. Hún tók að segja öllum í Jerúsalem, sem væntu komu frelsarans, að Kristur væri loksins kominn.

Þegar foreldrar Jesú höfðu gert allt sem lögin kröfðust, fóru þau aftur heim til Nasaret í Galíleu.

Drengurinn óx og þroskaðist og Guð blessaði hann.

Foreldrar Jesú fóru ár hvert til Jerúsalem á páskahátíðina, og þegar Jesús var tólf ára, fékk hann i fyrsta skipti að fara með. Þegar lagt var af stað heim til Nasaret, að hátíðahöldunum loknum, varð Jesús eftir í Jerúsalem.

Fyrsta dag heimferðarinnar söknuðu María og Jósef hans ekki, því að þau héldu að hann væri meðal kunningja sem áttu samleið. En þegar hann skilaði sér ekki um kvöldið, fóru þau að leita hans meðal vina og ættingja. Leitin varð árangurslaus, og því sneru þau aftur til Jerúsalem til að leita hans þar.

Þau fundu hann ekki fyrr en eftir þrjá daga. Þá sat hann í musterinu meðal lögvitringanna og ræddi við þá háleit málefni. Undruðust allir skilning hans og svör.

Foreldrar hans vissu ekki sitt rjúkandi ráð: „Elsku drengurinn minn,“ sagði móðir hans, „af hverju gerðirðu okkur þetta? Við faðir þinn vorum dauðhrædd um þig og höfum leitað þín um allt!“

„Hvers vegna voruð þið að leita að mér?“ spurði hann, „vissuð þið ekki að mér bar að vera í musterinu, húsi föður míns?“ En þau skildu ekki við hvað hann átti.

Síðan fór hann með þeim heim til Nasaret og var þeim hlýðinn, en móðir hans lagði alla þessa atburði vel á minnið. Jesús óx að visku og vexti og allir elskuðu hann, bæði Guð og menn.

Á fimmtánda stjórnarári Tíberíusar keisara, komu boð frá Guði til Jóhannesar (Sakaríassonar) þar sem hann hafðist við úti í eyðimörkinni. Þegar þetta gerðist var Pílatus landstjóri í Júdeu, Heródes héraðsstjóri

í Galíleu og bróðir hans, Filippus, í Átúreu og Trakónítis. Lýsanías var yfir Ablílene og Annas og Kaífas voru æðstuprestar. Þá lagði Jóhannes leið sína til ýmissa staða beggja megin Jórdanar og bauð fólkinu að láta skírast og sýna með því að það hefði snúið sér frá syndinni og til Guðs, til að fá fyrirgefningu.

Þannig lýsti Jesaja spámaður Jóhannesi: „Rödd hrópar í auðninni: „Ryðjið Drottni veg! Fyllið upp dalina! Jafnið fjöllin við jörðu! Gerið brautirnar beinar! Og mannkynið allt mun sjá hjálpræði Guðs!“ “

Hér er lítið sýnishorn af því sem Jóhannes sagði við fólkið þegar það kom til að láta skírast: „Þið höggormsafkvæmi! Þið viljið skírast, svo að þið komist hjá því að taka afleiðingum synda ykkar, en samt viljið þið ekki snúa ykkur til Guðs af heilum hug!

Nei, farið fyrst og sýnið með líferni ykkar að þið hafið í raun og veru tekið nýja stefnu. Þið skuluð ekki halda að ykkur sé borgið vegna þess að þið eruð afkomendur Abrahams, nei, það nægir ekki. Guð getur skapað Abrahamssyni af þessu grjóti! Öxi dómarans er reidd gegn ykkur og þið verðið höggvin upp frá rótum. Sérhvert tré, sem ekki ber góðan ávöxt, verður fellt og því kastað í eldinn.“

„Hvað viltu að við gerum?“ spurði fólkið.

„Sá sem á tvær skyrtur, gefi aðra fátækum og ef þið eigið umframbirgðir af mat, þá gefið þær hungruðum,“ svaraði hann.

Jafnvel skattheimtumenn, sem þekktir voru fyrir að stela, komu til að láta skírast. Þeir spurðu: „Með hverju getum við sýnt að við höfum iðrast synda okkar?“

„Með því að vera heiðarlegir,“ svaraði Jóhannes. „Gætið þess að taka ekki hærri skatta af fólkinu en rómversku yfirvöldin krefjast.“

„En við,“ sögðu nokkrir hermenn, „hvað með okkur?“ Jóhannes svaraði: „Reynið ekki að komast yfir peninga með ógnunum og ofbeldi. Dæmið engan ranglega og látið ykkur nægja laun ykkar.“

Nú hafði vaknað eftirvænting hjá fólkinu og töldu margir jafnvel að Jóhannes væri Kristur. En Jóhannes sagði: „Ég skíri aðeins með vatni, en bráðlega kemur sá sem hefur miklu meira vald en ég. Sannleikurinn er sá að ég er ekki einu sinni verður þess að vera þræll hans. Hann mun skíra ykkur með heilögum anda og eldi. Hismið mun hann skilja frá korninu og brenna það í óslökkvandi eldi, en geyma kornið og setja í hlöður sínar.“ Margar slíkar viðvaranir flutti Jóhannes fólkinu um leið og hann boðaði því gleðitíðindin. (En þegar Jóhannes gagnrýndi Heródes, landstjóra Galíleu, opinberlega fyrir að kvænast Heródías, konu bróður síns, og fyrir marga aðra óhæfu, lét Heródes varpa honum í fangelsi og jók þar með enn við syndir sínar.) Dag einn bættist Jesús í þann stóra hóp, sem tók skírn hjá Jóhannesi. Á meðan hann var að biðjast fyrir, opnuðust

himnarnir, og heilagur andi kom yfir hann í dúfulíki. Þá heyrðist rödd af himni sem sagði: „Þú ert minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á.“

Jesús var um þrítugt, þegar hann hóf starf sitt meðal fólksins.
Almennt var litið á Jesú sem son Jósefs,
Jósef var sonur Elí,
Elí var sonur Mattats,
Mattat var sonur Leví,
Leví var sonur Melkí,
Melkí var sonur Jannaí,
Jannaí var sonur Jósefs,
Jósef var sonur Mattatíasar,
Mattatías var sonur Amosar,
Amos var sonur Naúms,
Naúm var sonur Eslí,
Eslí var sonur Naggaí,
Naggaí var sonur Maats,
Maat var sonur Mattatíasar,
Mattatías var sonur Semeíns,
Semeín var sonur Jóseks,
Jósek var sonur Jóda,
Jóda var sonur Jóhanans,
Jóhanan var sonur Hresa,
Hresa var sonur Serúbabels,
Serúbabel var sonur Sealtíels,
Sealtíel var sonur Neríi,
Neríi var sonur Melkí,
Melkí var sonur Addí,
Addí var sonur Kósams,
Kósam var sonur Elmadams,
Elmadam var sonur Ers,
Ers var sonur Jesú,
Jesús var sonur Elíesers,
Elíeser var sonur Jóríms,
Jórím var sonur Mattats,
Mattat var sonur Leví,
Leví var sonur Símeons,
Símeon var sonur Júda,
Júda var sonur Jósefs,
Jósef var sonur Jónams,
Jónam var sonur Eljakíms,
Eljakím var sonur Melea,
Melea var sonur Menna,
Menna var sonur Mattata,
Mattata var sonur Natans,

Natan var sonur Davíðs,
Davíð var sonur Ásaí,
Ásaí var sonur Óbeðs,
Óbeð var sonur Bóasar,
Bóas var sonur Salmons,
Salmon var sonur Nahsons,
Nahson var sonur Ammínadabs,
Ammínadab var sonur Arní,
Arní var sonur Esroms,
Esrom varsonur Peres,
Peres var sonur Júda,
Júda var sonur Jakobs,
Jakob var sonur Ásaks,
Ásak var sonur Abrahams,
Abraham var sonur Tara,
Tara var sonur Nakórs,
Nakór var sonur Serúks,
Serúk var sonur Reús,
Reú var sonur Peleks,
Pelek var sonur Ebers,
Eber var sonur Sela,
Sela var sonur Kenans,
Kenan var sonur Arpaksads,
Arpaksad var sonur Sems,
Sem var sonur Nóa,
Nói var sonur Lameks,
Lamek var sonur Metúsala,
Metúsala var sonur Enoks,
Enok var sonur Jareds,
Jared var sonur Mahalalels,
Mahalalel var sonur Kenans,
Kenan var sonur Enoss,
Enos var sonur Sets,
Set var sonur Adams
og faðir Adams var Guð.

Jesús fylltist heilögum anda, sem leiddi hann frá ánni Jórdan og út í auðnir Júdeu. Þar var hann í fjörutíu daga matarlaus og hungrið svarf að. Þá freistaði Satan hans og sagði: „Ef þú ert sonur Guðs, þá segðu þessum steini að verða að brauði.“

Jesús svaraði: „Biblían segir: „Maðurinn lifir ekki bara á brauði.“ “

Þá tók Satan hann með sér og sýndi honum á augabragði öll ríki heimsins og sagði: „Öll þessi ríki og dýrð þeirra er mín eign og ég get

ráðstafað þeim að vild. Þetta skal allt verða þitt, ef þú fellur fram og tilbiður mig.“

En Jesús svaraði: „Í Biblíunni stendur: „Drottin Guð þinn átt þú að tilbiðja og þjóna honum einum.“ “

Þá fór Satan með hann upp til Jerúsalem og alla leið upp á þakbrún musterisins og sagði: „Ef þú ert sonur Guðs, stökktu þá fram af! Segir Biblían ekki að Guð muni senda engla sína til að gæta þín og vernda þig, svo þú merjist ekki á stéttinni fyrir neðan?“

Jesús svaraði: „Þetta stendur einnig í Biblíunni: „Ekki skaltu freista Drottins Guðs þíns.“ “

Þegar djöfullinn hafði lokið freistingum sínum, fór hann burt og yfirgaf Jesú að sinni.

Eftir þetta sneri Jesús aftur til Galíleu, fylltur heilögum anda, og orðrómurinn um hann barst út um öll héruðin þar í grennd. Hann predikaði í samkomuhúsunum og allir lofuðu hann.

Hann kom á æskustöðvar sínar í Nasaret og fór á helgideginum í samkomuhúsið, eins og hann var vanur, og stóð upp til að lesa úr Biblíunni. Honum var fengin bók Jesaja spámanns. Hann opnaði hana og las:

„Andi Drottins er yfir mér. Hann hefur valið mig til að flytja fátækum gleðilegan boðskap. Hann hefur sent mig til að boða fjötruðum frelsi, gefa blindum sýn, leysa hina undirokuðu frá áþján og boða að Guð sé fús að hjálpa öllum sem til hans koma.“

Hann lokaði bókinni og rétti þjóninum. Síðan settist hann niður. Allir störðu á hann fullir eftirvæntingar. Hann tók til máls og sagði: „Þessi ritningargrein, sem þið hafið nú heyrt, hefur ræst í dag.“

Fólkið lét ánægju sína í ljós og undraðist þau ljúfu orð sem komu af vörum hans. „Hver er skýringin á þessu,“ spurðu menn, „er þetta ekki sonur Jósefs?“

Þá sagði Jesús: „Þið minnið mig sjálfsagt á máltækið: „Læknir, læknaðu sjálfan þig“ – og eigið þá við: „Af hverju gerirðu ekki svipuð kraftaverk hér í heimabæ þínum og þú hefur gert í Kapernaum?“ Ég segi ykkur satt: Enginn spámaður er viðurkenndur í heimabæ sínum! Þið munið til dæmis að spámaðurinn Elía gerði kraftaverk til að hjálpa ekkjunni í Sarepta, en hún var útlendingur og bjó í landi Sídonar. Það hafði ekkert rignt í þrjú og hálft ár og mikið hungur var í öllu landinu. Margar Gyðingaekkjur þörfnuðust hjálpar, en þó var Elía ekki sendur til neinnar þeirra. Og munið þið eftir spámanninum Elísa? Hann læknaði Naaman frá Sýrlandi, en ekki þá mörgu Gyðinga sem voru holdsveikir og þörfnuðust hjálpar.“

Við þessi orð Jesú urðu menn æfir af reiði. Þeir stukku úr sætum sínum, þyrptust að honum og hröktu hann út á brún fjallsins, sem

bærinn stóð á, með það í huga að hrinda honum fram af þverhnípinu. En Jesús gekk út úr þvögunni og yfirgaf þá.

Eftir þetta fór hann til Kapernaum, bæjar í Galíleu, og þar predikaði hann í samkomuhúsinu á hverjum helgidegi. Hér fór á sömu leið, fólkið undraðist það sem hann sagði, því máttur fylgdi orðum hans.

Eitt sinn, er Jesús var að kenna í samkomuhúsinu, fór maður, sem hafði illan anda, að hrópa að honum: „Farðu burt! Við viljum ekkert með þig hafa, Jesús frá Nasaret. Þú ert kominn til að granda okkur. Ég veit að þú ert hinn heilagi sonur Guðs.“

Þá greip Jesús fram í fyrir illa andanum og sagði skipandi: „Hafðu hljótt um þig og farðu út.“ Andinn fleygði þá manninum í gólfið í augsýn allra og yfirgaf hann án þess að valda honum tjóni.

Fólkið varð forviða og spurði: „Hvaða vald býr í orðum þessa manns, fyrst illu andarnir hlýða honum!“ Fréttin um þetta breiddist eins og eldur í sinu um allt héraðið.

Þegar Jesús yfirgaf samkomuhúsið fór hann heim til Símonar. Þá var tengdamóðir Símonar þar rúmliggjandi með háan hita. Allir viðstaddir báðu Jesú að lækna hana. Jesús gekk að rúmstokknum og hastaði á sótthitann, sem þá hvarf skyndilega, og hún fór á fætur og matreiddi handa þeim.

Við sólarlag þetta kvöld komu þorpsbúar með sjúklinga til Jesú. Það skipti ekki máli hver sjúkdómurinn var, þegar Jesús snerti þá læknuðust þeir. Sumir höfðu illa anda sem fóru út að skipun hans. Andar þessir æptu: „Þú ert sonur Guðs!“ Þeir vissu að hann var Kristur, en hann þaggaði niður í þeim og leyfði þeim ekki að tala.

Við sólarupprás morguninn eftir, lagði hann leið sína á óbyggðan stað. Mannfjöldinn leitaði hans um allt og fann hann loks. Fólkið bað hann að fara ekki burt frá Kapernaum, en því svaraði hann: „Ég verð líka að fara á fleiri staði og flytja þar gleðifréttirnar um að Guð sé nálægur með vald sitt og hjálp, því til þess var ég sendur.“ Síðan hélt hann áfram ferð sinni og predikaði í samkomuhúsunum í Júdeu.

Dag einn var hann að predika niðri við strönd Genesaretvatnsins. Fólkið þyrptist að og þrengdi að honum, því allir vildu heyra orð Guðs. Hann tók þá eftir tveim mannlausum bátum í fjörunni – áhafnirnar voru þar skammt frá að þvo net sín. Jesús fór út í annan bátinn og það eigandann, Símon, að leggja lítið eitt frá landi, svo hann gæti setið í bátnum og talað þaðan til mannfjöldans.

Þegar hann hafði lokið máli sínu sagði hann við Símon: „Farðu nú út á dýpið og leggðu netin.“

„Herra,“ svaraði Símon, „við höfum verið að í alla nótt og ekki orðið varir, en fyrst þú segir það, þá skulum við reyna.“

Í þetta skipti varð veiðin svo mikil að netin rifnuðu! Þá kölluðu þeir til félaga sinna á hinum bátnum og báðu þá að hjálpa sér. Ekki leið á löngu uns þeir höfðu drekkhlaðið báða bátana.

Þegar Símon Pétur sá þetta, féll hann að fótum Jesú og sagði: „Farðu frá mér, herra, ég er of syndugur til að vera nálægt þér.“ Bæði hann og félagar hans, Jakob og Jóhannes Sebedeussynir, voru gagnteknir af undrun á öllum þessum afla.

En Jesús sagði við Símon: „Vertu óhræddur! Héðan í frá skaltu veiða menn.“

Þegar þeir höfðu landað aflanum yfirgáfu þeir allt og fylgdu honum.

Svo bar við, er Jesús var staddur í einu þorpinu, að hann mætti manni sem þjáðist af holdsveiki. Þegar maðurinn sá Jesú, fleygði hann sér í götuna fyrir framan hann og grátbað hann að lækna sig.

„Herra, þú getur læknað mig ef þú vilt,“ sagði hann. Jesús rétti út höndina, snerti manninn og sagði: „Ég vil að þú verðir heilbrigður.“ Um leið hvarf holdsveikin! Jesús bað manninn að segja þetta engum, en fara strax og láta prestinn skoða sig. „Fórnaðu síðan því sem lög Móse fyrirskipa þeim sem læknast af holdsveiki,“ bætti Jesús við, „því það er sönnun þess að þér sé batnað.“

Orðrómurinn um mátt Jesú breiddist nú æ hraðar út og mikill mannfjöldi kom til að hlusta á hann og fá bót meina sinna. Oft dró hann sig þó út úr á óbyggðu staði og var þar á bæn.

Einn daginn, er hann var að kenna, sátu þar nokkrir af leiðtogum og fræðimönnum þjóðarinnar. (Þeir komu úr hverju þorpi í Galíleu og Júdeu og einnig frá Jerúsalem.) Lækningakraftur frá Guði var með Jesú þegar þetta var.

Þá komu nokkrir menn og báru á milli sín lamaðan mann á dýnu. Þeir reyndu að olnboga sig í gegnum þvöguna og inn til Jesú, en án árangurs. Þá fóru þeir upp á þakið, losuðu nokkrar þakhellur og létu þann lamaða síga á dýnunni niður til Jesú.

Þegar Jesús sá trú þeirra sagði hann við lamaða manninn: „Vinur minn, syndir þínar eru fyrirgefnar.“

„Hvað heldur maðurinn að hann sé,“ sögðu farísearnir og lögvitringarnir hvorir við aðra. „Þetta er guðlast! Hver getur fyrirgefið syndir nema Guð?“

Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og svaraði: „Hvers vegna kallið þið þetta guðlast? Hvort er auðveldara að fyrirgefa syndir hans eða lækna hann? Nú ætla ég að lækna hann og sanna þar með að ég hef vald til að fyrirgefa syndir.“ Síðan sneri hann sér að lamaða manninum og sagði ákveðinn: „Taktu dýnuna þína og farðu heim, því nú ertu orðinn heilbrigður.“ Samstundis spratt maðurinn á fætur í augsýn allra, tók dýnuna

sína, gekk heimleiðis og lofaði Guð! Fólkið varð óttaslegið, lofaði Guð og sagði hvað eftir annað: „Við höfum séð ótrúlega hluti í dag.“

Síðar er Jesús var á leið út úr þessum bæ, sá hann skattheimtumann, Leví að nafni, sitja hjá skattstofunni. Það var á allra vitorði að skattheimtumenn þessir sviku fé út úr fólki. Jesús gekk til Leví og sagði: „Komdu og vertu lærisveinn minn.“ Leví stóð þá samstundis upp, yfirgaf allt og fylgdi Jesú.

Stuttu síðar efndi Leví til veislu og var Jesús heiðursgesturinn. Þarna voru samankomnir margir vinnufélagar Leví, svo og aðrir gestir.

Farísearnir og lögvitringarnir komu þá til lærisveina Jesú og kvörtuðu um að Jesús borðaði með slíkum stórsyndurum.

Jesús varð fyrir svörum og sagði: „Ekki þurfa heilbrigðir læknis við, heldur þeir sem sjúkir eru. Ég kom til að kalla syndara burt frá syndinni, en ekki til að eyða tíma með þeim sem þegar telja sig nógu góða.“

Það næsta sem þeim fannst þeir þurfa að gera athugasemd við, var að lærisveinarnir væru í veislu í stað þess að fasta. „Lærisveinar Jóhannesar skírara fasta oft og biðja,“ sögðu þeir, „einnig lærisveinar faríseanna, en af hverju eru þínir alltaf étandi og drekkandi?“

„Segið mér eitt, fasta menn þegar þeir halda hátíð?“ sagði Jesús. „Er veislumatnum sleppt í brúðkaupsveislum? Sá tími mun hins vegar koma er brúðguminn verður tekinn og líflátinn og þá mun þá ekki langa í mat.“

Jesús sagði þeim dæmisögu: „Enginn rífur pjötlu af nýjum fötum til að bæta gamla flík. Þá eyðileggjast ekki aðeins nýju fötin, heldur lítur gamla flíkin verr út en áður! Enginn setur nýtt vín á gamla belgi, því þá sprengir nýja vínið belgina og það fer til spillis og belgirnir eyðileggjast. Nýtt vín verður að láta á nýja belgi. Sá sem drukkið hefur gamalt vín, hefur ekki áhuga á nýju. „Það gamla er ljúffengara segir hann.“

Svo bar við á helgidegi að Jesús fór um akur ásamt lærisveinunum og þeir tíndu sér kornöx, neru þau með höndunum og átu. „Þetta er bannað“ sögðu farísearnir. „Lærisveinar þínir eru að uppskera korn og lögum samkvæmt er það bannað á helgidögum.“

Jesús svaraði: „Hafið þið aldrei lesið hvað Davíð konungur gerði þegar hann og menn hans hungraði? Hann fór inn í Guðs hús, tók skoðunarbrauðin og át, ásamt mönnum sínum, en það var óheimilt.“ Og Jesús bætti við: „Ég er herra helgidagsins.“

Á öðrum helgidegi var hann að kenna í samkomuhúsinu. Þar var þá staddur fatlaður maður – hægri höndin var máttlaus. Farísearnir og fræðimennirnir höfðu gætur á því hvort Jesús læknaði manninn á helgidegi – til þess að þeir gætu fundið eitthvað til að kæra hann fyrir.

En Jesús vissi hvað þeir hugsuðu. Hann sagði við fatlaða manninn: „Stattu upp og komdu hingað.“ Maðurinn stóð upp og kom til hans.

Þá sagði Jesús við farísea og lögvitringana: „Nú spyr ég ykkur: Hvort er leyfilegt að gera gott eða illt á helgidegi? Bjarga lífi eða deyða?“ Hann horfði á þá einn af öðrum og sagði síðan við manninn: „Réttu fram höndina.“ Maðurinn hlýddi og um leið varð hönd hans heilbrigð! Óvinir Jesú urðu ævareiðir og töluðu saman um hvað þeir gætu gert honum.

Um þetta leyti fór Jesús til fjalla til að biðjast fyrir og var alla nóttina á bæn. Í dögun kallaði hann saman fylgjendur sína og valdi tólf þeirra til að vera postula sína eða sendiboða. Þeir hétu: Símon (Jesús kallaði hann einnig Pétur), Andrés (bróðir Símonar), Jakob, Jóhannes, Filippus, Bartólómeus, Matteus, Tómas, Jakob Alfeusson, Símon (félagi í flokki Selóta, byltingarsinnuðum stjórnmálaflokki), Júdas Jakobsson og Júdas Ískaríot (sem síðar sveik Jesú).

Þegar þeir komu aftur niður á sléttlendi, var þar fyrir mikill hópur lærisveina hans og fjöldi fólks úr allri Júdeu, Jerúsalem, og jafnvel norðan frá strandhéruðum Týrusar og Sídonar, til að hlusta á hann og fá lækningu. Þarna rak hann út marga illa anda. Allir reyndu að snerta hann, því þegar fólk gerði það, þá streymdi lækningakraftur frá honum, svo það læknaðist.

Jesús sneri sér að lærisveinunum og sagði: „Sælir eruð þið, fátækir, því ykkar er guðsríki! Sælir eruð þið sem þolið hungur, því þið munuð saddir verða. Sælir eruð þið sem nú grátið, því þið munuð hlæja af gleði! Þið eruð sælir þegar menn hata ykkur og útskúfa, smána og baktala mín vegna. Fagnið þá og látið gleðilátum! Gleðjist, því laun ykkar verða mikil á himnum. Þannig var einnig farið með spámenn Guðs forðum.

En þið sem ríkir eruð – ykkar bíður mikil ógæfa. Gleði ykkar er öll hér á jörðu. Þótt þið nú séuð saddir og vegni vel, þá bíður ykkar mikill skortur. Nú hlæið þið kæruleysislega, en þá munuð þið sýta og gráta. Einnig bíður mikið böl þeirra, sem nú eiga hylli fjöldans – falsspámenn hafa alla tíð verið vinsælir. Takið eftir! Elskið óvini ykkar! Verið þeim góðir sem hata ykkur. Blessið þá sem bölva ykkur, og biðjið fyrir þeim sem valda ykkur tjóni.

Þeim sem slær þig á aðra kinnina, skaltu bjóða hina! Láttu þann sem heimtar yfirhöfn þína fá skyrtuna að auki. Gefðu þeim sem biður þig, og sé eitthvað haft af þér, reyndu þá ekki að ná því aftur. Komið fram við aðra eins og þið viljið að þeir komi fram við ykkur!

Haldið þið að þið eigið hrós skilið fyrir að elska þá sem elska ykkur? Nei, það gera einnig guðleysingjarnir. Hvað er stórkostlegt við það að vera góður við þá sem eru góðir við þig? Það gerir hvaða syndari sem er! Og hvaða góðverk er það að lána þeim einum fé, sem geta endurgreitt? Jafnvel verstu illmenni lána fé – en þau vænta líka fullrar endurgreiðslu!

Nei – elskið óvini ykkar! Gerið þeim gott! Lánið þeim og hafið ekki áhyggjur, þótt þið vitið að þeir muni ekki endurgreiða það. Þá munu laun ykkar verða mikil á himnum og framkoma ykkar sýna að þið eruð synir Guðs, því að hann er góður við vanþakkláta og vonda.

Verið miskunnsamir eins og faðir ykkar er miskunnsamur. Verið ekki dómharðir og sakfellið ekki, þá verðið þið ekki heldur sakfelldir. Verið tillitssamir og þá mun ykkur einnig verða sýnd tillitssemi. Gefið og ykkur mun gefið verða! Þið munuð fá ríkulega endurgoldið. Laun ykkar verða mæld með sama mæli og þið mælið öðrum, hvort sem hann er lítill eða stór.“

Jesús sagði einnig þessar líkingar í ræðum sínum: „Getur blindur leitt blindan? Nei, því þá falla báðir í sömu gryfjuna! Ekki er nemandinn meiri en kennarinn, en sé hann iðinn og námfús, verður hann eins og kennarinn.

Hvers vegna sérðu flís í auga bróður þíns – einhver smá mistök sem hann kann að hafa gert – en tekur ekki eftir plankanum í þínu eigin auga! Hvernig geturðu sagt við hann: „Bróðir, leyfðu mér að losa flísina úr auga þér,“ meðan þú sérð varla til vegna plankans í þínu eigin auga? Hræsnari! Fjarlægðu fyrst plankann úr þínu auga og þá sérðu nógu vel til að draga út flísina í auga hans.

Gott tré ber ekki skemmda ávexti og lélegt tré ber ekki góða ávexti. Tré þekkist af ávexti sínum. Hvorki tína menn fíkjur af þyrnirunnum né vínber af þistlum. Góður maður kemur góðu til leiðar, því hann hefur gott hjartalag, en vondur maður verður til ills, vegna síns spillta hugarfars. Orð þín lýsa innra manni.

Hvers vegna kallið þið mig „Herra“ en viljið svo ekki hlýða mér? Sá sem kemur til mín, heyrir orð mín og breytir eftir þeim, er líkur manni sem byggði hús. Hann gróf djúpt og lagði undirstöðuna á klöpp. Þegar vatnsflóð kom, skall beljandi straumurinn á húsinu, en það haggaðist ekki, því það stóð á traustri undirstöðu. En sá sem heyrir orð mín, og fer ekki eftir þeim, er líkur manni sem byggði hús án undirstöðu. Þegar beljandi flóðið skall á því, hrundi það.“

Þegar Jesús hafði lokið við að tala til fólksins, fór hann aftur til Kapernaum.

Rómverskur höfuðsmaður bjó þar og átti þræl sem var honum mjög kær. Nú lá þrællinn fyrir dauðanum. Þegar höfuðsmaðurinn frétti af Jesú, sendi hann nokkra virðulega Gyðinga til hans og bað hann að koma og lækna þrælinn. Þeir báðu Jesú innilega að koma og hjálpa manninum og sögðu: „Hann á það skilið að þú hjálpir honum, því hann elskar þjóð okkar og lét meira að segja byggja samkomuhúsið fyrir eigið fé.“

Jesús fór með þeim. Rétt áður en þeir komu að húsinu sendi höfuðsmaðurinn vini sína til Jesú með þessi skilaboð: „Herra, vertu ekki að ómaka þig með að koma inn til mín, því ég er hvorki verður þess að hitta þig né hafa þig sem gest. Segðu það aðeins með orði, þar sem þú ert staddur, og þá mun þræll minn læknast. Ég skil þig vel, því sjálfur þarf ég að hlýða æðri herforingjum, en hef síðan vald yfir mínum undirmönnum. Ég þarf aðeins að segja við þá: „Farið“ og þá fara þeir, eða: „Komið“ og þeir koma. Við þræl minn segi ég: „Gerðu þetta“ og hann hlýðir. Segðu því bara: „Læknist þú“ og þá mun þræll minn verða heilbrigður.“

Jesús varð undrandi. Hann sneri sér að mannfjöldanum og sagði: „Aldrei hef ég hitt neinn Gyðing, sem átt hefur jafn mikla trú og þessi útlendingur.“

Þegar vinir höfuðsmannsins komu aftur inn í húsið fundu þeir þrælinn alheilbrigðan.

Stuttu seinna fóru Jesús og lærisveinar hans til þorpsins Nain, og enn fylgdi mannfjöldinn. Þegar hann nálgaðist þorpshliðið, kom þar að líkfylgd. Hinn dáni var drengur, einkasonur móður sinnar sem var ekkja. Hópur syrgjandi þorpsbúa var í líkfylgdinni ásamt ekkjunni. Þegar Drottinn sá hana, kenndi hann í brjósti um hana og sagði: „Gráttu ekki.“ Síðan gekk hann að líkbörunum og snerti þær. Þeir sem báru, námu staðar og Jesús sagði: „Ungi maður, ég segi þér: Rístu upp!“

Þá settist drengurinn upp og fór að tala við viðstadda! En Jesús gaf hann aftur móður hans. Mikil hræðsla greip um sig og fólkið lofaði Guð og hrópaði: „Voldugur spámaður er kominn fram á meðal okkar. Við höfum sannarlega séð Guð að verki í dag.“ Og fréttin flaug um nágrennið og landið allt.

Lærisveinar Jóhannesar fluttu honum fréttirnar um verk Jesú. Þegar hann heyrði þær, sendi hann tvo af lærisveinum sínum til Jesú og lét þá spyrja: „Ert þú Kristur? Eða eigum við að halda áfram að bíða hans?“

Þegar lærisveinar þessir komu til Jesú, var hann einmitt að lækna fólk af ýmsum sjúkdómum. Hann læknaði lamaða og blinda, og rak út illa anda. Þegar þeir báru fram spurningu Jóhannesar, svaraði hann: „Farið aftur til Jóhannesar og segið honum hvað þið hafið séð og heyrt hér í dag: Blindir fá sjón, lamaðir ganga óstuddir, holdsveikir hreinsast, heyrnarlausir heyra, dauðir lifna við og fátækir og vonlausir fá að heyra gleðifréttir. Að lokum skuluð þið segja honum: Blessaður er sá sem ekki glatar trúnni á mig.“

Þegar þeir voru farnir, talaði Jesús við fólkið um Jóhannes og sagði: „Hver er hann, þessi maður, sem þið fóruð að sjá út í Júdeuauðninni? Fannst ykkur hann veikburða líkt og strá sem bærist í golunni? Var hann klæddur sem ríkmenni? Nei! Menn, sem lifa munaðarlífi, búa í höllum

en ekki í eyðimörkum. Hvað funduð þið þá? Spámann? Já, og meira en það! Biblían segir um hann: „Sjá, ég sendi boðbera minn á undan þér til að undirbúa komu þína.“ Jóhannes er mestur allra manna, en samt er hinn minnsti þegn í guðsríki honum meiri.“

Allir sem hlustuðu á Jóhannes – jafnvel þeir sem dýpst voru sokknir í synd – beygðu sig að kröfu Guðs og létu skírast.

En farísearnir og lögvitringarnir höfnuðu áformi Guðs um þá og vildu ekki láta skírast.

„Við hvað á ég að líkja slíkum mönnum?“ spurði Jesús. „Þeir eru eins og börn sem kalla hvert til annars: „Við fórum í brúðkaupsleik en þið vilduð ekki vera með, þá fórum við í jarðarfararleik en þið vilduð samt ekki vera með.“ Jóhannes fastaði oft og bragðaði aldrei áfengi, en þá sögðu menn: „Hann hlýtur að vera skrýtinn.“ En þegar ég borða og drekk eins og aðrir, þá er sagt: „Þessi Jesús, hann er nú meira átvaglið og hann drekkur meira að segja líka! Og vinir hans, það er ljóta hyskið.“ Alltaf finnið þið eitthvað til að afsaka ykkur með.“

Einn af faríseunum bauð Jesú til máltíðar heima hjá sér og hann þáði boðið. Þeir voru ný sestir að matnum þegar kona nokkur kom inn utan af götunni. Hún var skækja sem hafði frétt að Jesús væri þarna og kom því með flösku af dýrindis ilmolíu. Hún gekk rakleitt til Jesú og kraup grátandi að fótum hans. Tár hennar féllu á fætur hans, en hún þurrkaði þá með hári sínu, kyssti þá og hellti síðan ilmolíu yfir.

Þegar faríseinn sem boðið hafði Jesú sá þetta, og þekkti konuna, sagði hann við sjálfan sig: „Það er auðséð að Jesús er ekki spámaður, því ef Guð hefði sent hann, hlyti hann að vita hvers konar kona þetta er.“

Þá sagði Jesús við faríseann: „Símon, ég þarf að segja þér nokkuð.“

„Jæja, meistari, hvað er það?“ spurði Símon.

Þá sagði Jesús honum eftirfarandi sögu: „Tveir menn fengu peninga að láni hjá auðmanni. Annar fékk fimm hundruð þúsund krónur, en hinn fimmtíu þúsund. En þegar að gjalddaga kom gat hvorugur greitt. Maðurinn gaf þeim þá báðum eftir skuldina og þeir þurftu ekkert að borga! Hvor þeirra heldur þú að hafi elskað hann meira á eftir?“

„Sá sem skuldaði honum meira, býst ég við,“ svaraði Símon. „Alveg rétt!“ sagði Jesús.

Síðan sneri hann sér að konunni og sagði: „Símon, sjáðu þessa konu sem krýpur hérna. Þegar ég kom inn, léstu það ógert að koma með vatn og þvo rykið af fótum mínum, en hún þvoði þá með tárum sínum og þurrkaði þá með hárinu. Ekki heilsaðir þú mér með kossi eins og venja er, en hún hefur kysst fætur mína án afláts frá því ég kom. Þú sinntir ekki þeirri almennu kurteisi að smyrja höfuð mitt með ólífuolíu, en hún hellti dýrri ilmolíu yfir fætur mína. Því segi ég þér, allar hennar mörgu syndir

eru fyrirgefnar – og þess vegna elskar hún mig mikið. En sá sem lítið er fyrirgefið, elskar lítið.“

Jesús sagði síðan við konuna: „Syndir þínar eru fyrirgefnar.“

„Hvað heldur þessi maður eiginlega að hann sé,“ sögðu gestirnir hver við annan. „Hann gengur um og fyrirgefur syndir.“

En Jesús sagði við konuna: „Trú þín hefur frelsað þig, farðu í friði.“

Skömmu síðar fór Jesús borg úr borg og þorp úr þorpi, predikaði og boðaði komu guðsríkisins. Með í förinni voru postularnir tólf, og einnig nokkrar konur, sem hann hafði rekið illa anda út af eða læknað. Þeirra á meðal voru María Magdalena (en út af henni hafði Jesús rekið sjö illa anda), Jóhanna (kona Kúsa, sem var ráðsmaður Heródesar konungs og hafði umsjón með höll hans og hirð), Súsanna og margar aðrar. Veittu þær Jesú og lærisveinum hans fjárhagslegan stuðning.

Einu sinni sem oftar hópaðist fólkið að Jesú til að hlusta á hann. Fólkið kom víðs vegar að úr ýmsum bæjum. Þá sagði hann þessa dæmisögu:

„Bóndi gekk út á akur sinn til að sá korni. Meðan hann var að sá, féll sumt af útsæðinu á götuslóðann og tróðst niður, en síðan komu fuglar og átu það upp. Annað féll þar sem grunnt var á klöpp. Það óx, en skrælnaði fljótlega og dó, því raka vantaði í grunnan jarðveginn. Sumt lenti meðal þyrna, sem kæfðu viðkvæma kornstönglana. En annað lenti í frjósömum jarðvegi og óx og gaf af sér hundraðfalda uppskeru. Um leið og Jesús sagði þetta hrópaði hann: „Hver sem hefur eyru til að heyra, hann heyri.“

Lærisveinarnir spurðu þá Jesú hvað sagan þýddi. Hann svaraði: „Guð hefur ætlað ykkur að skilja þessar líkingar, því þær kenna ykkur margt um guðsríki. Fólk almennt heyrir þær, en skilur ekki, rétt eins og spámennirnir fornu sögðu fyrir.

Merking sögunnar er þessi: Útsæðið er Guðs orð. Hjörtu margra sem heyra Guðs orð eru hörð eins og gatan, þar sem fræið féll. Síðan kemur djöfullinn, tekur burt orðið og kemur í veg fyrir að fólkið trúi og frelsist. Grýtti jarðvegurinn táknar þá sem taka við orðinu með fögnuði, en það festir ekki rætur hjá þeim. Þeir trúa um stund, en falla frá trúnni þegar á reynir. Kornið sem lenti meðal þyrnanna, táknar þá sem hlusta og trúa orðum Guðs. En síðar kafnar trú þeirra í áhyggjum, auðæfum og alls konar lífsgæðakapphlaupi. Það fólk ber engan þroskaðan ávöxt trúarinnar.

Sæðið sem lenti í frjósama jarðveginum táknar þá sem heyrt hafa orðið, geyma það í göfugu og góðu hjarta, og eru stöðuglyndir, þannig að ávextir trúarinnar sjást í lífi þeirra.“

Seinna spurði Jesús: „Hafið þið nokkru sinni heyrt um mann sem kveikti á lampa, en stakk honum síðan undir stól, svo að hann lýsti

ekki frá sér? Nei, því að lampar eru settir á góðan stað, svo að birtan dreifist vel. Þetta auðveldar okkur að skilja að dag einn mun allt sem mannshugurinn geymir verða dregið fram í dagsljósið og verða öllum augljóst. Gætið því vel að því sem þið heyrið. Því að þeim sem hefur, mun verða gefið enn meira, en frá þeim sem ekkert á, mun jafnvel verða tekið það sem hann telur sig eiga.“

Eitt sinn, er móðir Jesú og bræður komu og ætluðu að hitta hann, komust þau ekki inn í húsið þar sem hann var að kenna, vegna mannfjöldans. Þegar Jesús heyrði að þau væru fyrir utan og vildu finna hann, sagði hann: „Móðir mín og bræður mínir eru þeir sem heyra orð Guðs og fara eftir því.“

Dag einn var Jesús með lærisveinum sínum í báti úti á vatni. Lagði hann þá til að þeir færu yfir vatnið og í land hinum megin. Á siglingunni sofnaði hann. Þá hvessti skyndilega á vatninu svo að gaf á hjá þeim og voru þeir hætt komnir. Þeir þutu til, vöktu hann og hrópuðu: „Herra, við erum að farast!“ Þá hastaði Jesús á storminn og sagði: „Hafðu hægt um þig!“ Jafnskjótt lægði vindinn og öldurnar og gerði blíðalogn. Síðan sneri hann sér að lærisveinunum og spurði: „Hvar er trú ykkar?“

Þá fundu þeir til ótta gagnvart honum og sögðu hver við annan: „Hver er hann eiginlega? Bæði vindar og vatn hlýða honum.“

Þeir komu að landi í Gerasena, en það er landsvæði við vatnið, gegnt Galíleu. Þegar hann var að stíga upp úr bátnum, kom þar að maður frá nálægu þorpi. Maður þessi hafði lengi verið haldinn illum anda. Hann var heimilislaus og klæðlaus og hafðist við í gröfunum. Um leið og hann sá Jesú, rak hann upp vein, féll til jarðar og hrópaði: „Hvað viltu mér, Jesús, sonur hins hæsta Guðs? Ég bið þig að kvelja mig ekki.“

Jesús hafði skipað óhreina andanum að fara út af manninum. Oft hafði þessi maður verið hlekkjaður á höndum og fótum, en þegar illi andinn hafði hann á valdi sínu sleit hann í sundur hlekkina og æddi viti sínu fjær út á eyðimörkina.

„Hvað heitir þú?“ spurði Jesús illa andann.

„Hersing,“ svaraði hann, því í manninum voru mjög margir illir andar. Síðan báðu illu andarnir hann að senda sig ekki í botnlausa hyldýpið.

Í fjallshlíðinni þar rétt hjá, var svínahjörð á beit. Nú báðu illu andarnir hann að leyfa sér að fara í svínin og leyfði hann það. Þeir fóru út af manninum og í svínin. Við það tók öll hjörðin á rás niður brekkuna og æddi fram af hengifluginu út í vatnið og drukknaði. Þegar svínahirðarnir sáu þetta, flýðu þeir í dauðans ofboði til næsta bæjar og sögðu fréttir af atburðinum.

Menn fóru til að sjá með eigin augum hvað gerst hafði. Þeir sáu manninn, sem haft hafði illu andana, sitja við fætur Jesú, klæddan og alheilan! Og þeir urðu hræddir, en hinir sem séð höfðu atburðinn gerast, sögðu frá hvernig maðurinn hafði læknast. Fólkið bað Jesú að fara burt og leyfa sér að vera í friði, því mikil skelfing hafði gripið það. Hann steig því aftur í bátinn og fór yfir vatnið. Áður en hann fór, bað maðurinn sem illu andarnir höfðu verið í, hann um að leyfa sér að koma með.

„Nei,“ svaraði Jesús, „farðu heldur heim til þín og segðu frá hve mikla hluti Guð hefur gert fyrir þig.“

Og maðurinn fór um alla borgina og sagði hve mikið Jesús hafði gert fyrir hann.

Hinum megin vatnsins beið mannfjöldinn eftir Jesú og tók honum opnum örmum.

Þá kom þar að maður, Jaírus að nafni, stjórnandi samkomuhússins. Hann kraup að fótum Jesú og grátbað hann að koma heim með sér. Einkadóttir hans, tólf ára gömul, lá fyrir dauðanum. Jesús fór með honum og þeir ruddu sér leið gegnum mannþröngina.

Á leiðinni gerðist það að kona ein, sem hafði innvortis blæðingar, kom að baki Jesú og snart hann. Hún hafði ekki fengið neina bót á meini sínu fram að þessu, þótt hún hefði eytt nær aleigu sinni í lækna. En jafnskjótt og hún snart faldinn á yfirhöfn Jesú stöðvuðust blæðingarnar.

„Hver kom við mig?“ spurði Jesús.

Þegar enginn gaf sig fram, sagði Pétur: „Meistari, hér er fullt af fólki sem þrengir að þér á allar hliðar.“

„Nei, einhver snart mig af ásettu ráði, því ég fann lækningakraft streyma út frá mér.“ sagði Jesús.

Þegar konan sá að Jesús hafði orðið var við þetta, kom hún skjálfandi og kraup við fætur hans. Síðan útskýrði hún hvernig í öllu lá og sagði að nú væri hún orðin heilbrigð.

„Dóttir, trú þín hefur læknað þig. Farðu í friði,“ sagði Jesús.

Meðan hann var að tala við konuna, kom maður heiman frá Jaírusi með þær fréttir að litla stúlkan væri dáin. „Hún er skilin við,“ sagði maðurinn við föður hennar, „það er óþarfi að ónáða meistarann lengur.“

Þegar Jesús heyrði þetta, sagði hann við föður stúlkunnar: „Vertu ekki hræddur. Trúðu aðeins, og hún verður heilbrigð.“

Þegar Jesús kom að húsinu, leyfði hann engum að fara inn með sér nema Pétri, Jakobi og Jóhannesi, auk foreldra stúlkunnar. Inni í húsinu var margt syrgjandi fólk, sem grét hástöfum. „Hættið að gráta!“ sagði Jesús, „hún er ekki dáin heldur sefur hún.“ Þá kváðu við háðsglósur frá fólkinu, því allir vissu að stúlkan var dáin.

En Jesús tók í hönd stúlkunnar og kallaði: „Stúlka litla, ríst u upp!“ Á sama andartaki lifnaði hún við og reis upp í rúminu! „Gefðu henni eitthvað að borða,“ sagði Jesús við foreldrana sem voru frá sér numdir af gleði. Hann bað þau að segja engum hvernig þetta hefði gerst.

Dag nokkurn kallaði Jesús lærisveinana tólf til sín og gaf þeim vald yfir öllum illum öndum – til að reka þá út – og til að lækna sjúkdóma. Síðan sendi hann þá af stað til að predika og lækna. „Takið ekkert til ferðarinnar,“ sagði hann, „hvorki staf né mat, fé né föt, og gistið aðeins á einu heimili í hverjum bæ fyrir sig.

Vilji fólkið í þeim bæ ekki hlusta á ykkur þegar þið komið, þá snúið við og gefið í skyn vanþóknun Guðs með því að dusta rykið af fótum ykkar um leið og þið farið.“

Þeir lögðu af stað og ferðuðust um þorpin, fluttu gleðiboðskapinn og læknuðu sjúka.

Þegar Heródes landstjóri frétti um allt er gerst hafði, varð hann undrandi og kvíðinn, því sumir sögðu: „Jesús er Jóhannes skírari risinn upp frá dauðum.“ Aðrir sögðu: „Hann er Elía eða einhver hinna fornu spámanna risinn upp frá dauðum“ og sögurnar gengu um allt.

„Ég lét hálshöggva Jóhannes,“ sagði Heródes, „en nú heyri ég þessar einkennilegu sögur! Hver er þessi Jesús eiginlega?“ Og hann leitaði færis að sjá Jesú.

Þegar postularnir komu aftur til Jesú og sögðu honum hvað þeir höfðu gert, fór hann ásamt þeim, svo lítið bar á, áleiðis til Betsaída. En fólkið komst að því hvert hann ætlaði og elti hann. Hann tók vel á móti því, fræddi það enn frekar um guðsríki og læknaði þá sem sjúkir voru.

Þegar leið að kvöldi, komu lærisveinarnir tólf til hans og hvöttu hann til að senda fólkið til nálægra þorpa og bóndabæja, svo að það gæti náð sér í mat og húsaskjól fyrir nóttina. „Hér í óbyggðinni er engan mat að fá,“ sögðu þeir.

„Gefið þið því að borða,“ sagði Jesús.

„Ha, við?“ andmæltu þeir, „við höfum aðeins fimm brauð og tvo fiska og það er ekkert handa öllu þessu fólki. Viltu að við förum og kaupum mat handa öllum hópnum?“ Karlmennirnir einir vora um fimm þúsund!

„Segið þeim að setjast niður í fimmtíu manna hópum,“ svaraði Jesús, og það var gert.

Jesús tók þá brauðin fimm og fiskana, leit upp til himins og þakkaði. Síðan braut hann brauðin í smástykki og rétti lærisveinunum, en þeir báru matinn til fólksins. Fólkið borðaði vel, en þrátt fyrir það fylltu þeir tólf körfur með brauðmolum að máltíðinni lokinni!

Eitt sinn þegar Jesús hafði verið einn á bæn, kom hann til lærisveinanna, sem sátu þar skammt frá og spurði: „Hvern segir fólk mig vera?“

Þeir svöruðu: „Jóhannes skírara eða Elía, og sumir halda að þú sért einhver hinna fornu spámanna, risinn upp frá dauðum.“

„En þið?“ spurði hann, „hvern segið þið mig vera?“

Pétur varð fyrir svörum og sagði: „Þú ert Kristur, sonur Guðs.“

Jesús lagði ríkt á við þá að hafa ekki orð á þessu við neinn, „því ég, Kristur,“ sagði hann, „verð að þjást mikið. Leiðtogar þjóðar okkar – öldungarnir, æðstu prestarnir og lögvitringarnir – munu hafna mér og taka mig af lífi, en ég mun rísa upp á þriðja degi.“

Síðan bætti hann við: „Sá sem vill fylgja mér, verður fúslega að leggja til hliðar eigin þrár og þægindi og dag hvern, þola háð og niðurlægingu, og fylgja mér fast eftir. Hver sem fórnar lífi sínu mín vegna, mun bjarga því, en sá sem vill halda því fyrir sjálfan sig, mun glata því. Hvaða ávinningur er í því að eignast allan heiminn, ef maður glatar sálu sinni?

Þegar ég, Kristur, kem í dýrð minni og dýrð föður míns og heilagra engla, mun ég blygðast mín fyrir hvern þann sem blygðast sín fyrir mig og mín orð. Ég segi ykkur sannleikann: Sumir ykkar, sem hér standa, munu ekki deyja fyrr en þeir hafa séð guðsríki.“

Viku síðar tók Jesús þá Pétur, Jakob og Jóhannes með sér og fór upp á fjallið til að biðjast fyrir. Meðan hann var að biðja, lýsti andlit hans og föt hans urðu ljómandi hvít. Þá birtust allt í einu tveir menn, sem fóru að tala við hann, það voru Móse og Elía. Þeir ljómuðu og töluðu við hann um að samkvæmt fyrirætlun Guðs ætti hann að deyja í Jerúsalem.

Svefn hafði sótt á Pétur og félaga hans. En nú vöknuðu þeir og sáu ljómann sem stóð af Jesú, og mennina tvo standa hjá honum. Þegar Móse og Elía voru að skilja við hann, hrökk út úr Pétri, sem var svo ringlaður að hann vissi varla hvað hann sagði: „Meistari, við skulum vera hérna lengur! Við getum reist hér þrjú skýli – eitt handa þér, annað handa Móse og það þriðja handa Elía.“ Meðan Pétur sagði þetta myndaðist ský í kringum þá og þeir urðu mjög hræddir. Þá kom rödd úr skýinu, sem sagði: „Þessi er minn útvaldi sonur, hlustið á hann.“ Þegar röddin hljóðnaði, var Jesús einn eftir með lærisveinum sínum.

Lærisveinarnir sögðu engum frá því sem þeir höfðu séð á fjallinu, fyrr en löngu síðar.

Daginn eftir, er Jesús kom niður af fjallinu ásamt lærisveinunum þremur, mætti þeim mikill mannfjöldi. Maður einn í hópnum hrópaði þá til hans og sagði: „Meistari, viltu líta á drenginn minn, hann er einkasonur minn. Illur andi er sífellt að ná tökum á honum, svo að hann æpir, fær krampa og froðufellir. Hann lætur hann eiginlega aldrei í friði og er alveg að gera út af við hann. Ég bað lærisveina þína að reka andann út, en þeir gátu það ekki.“

„Æ, hvað þið eigið erfitt með að trúa,“ sagði Jesús (við lærisveinana), „hversu lengi þarf ég að umbera ykkur? Komið hingað með drenginn.“

Meðan drengurinn var á leiðinni til Jesú, fleygði illi andinn honum til jarðar og hann fékk hræðilegt krampakast. Þá skipaði Jesús andanum að fara, hann læknaði drenginn og afhenti föður hans hann.

Allir urðu forviða á mætti Guðs. En á meðan fólkið var að undrast verk Jesú, sneri hann sér að lærisveinunum og sagði: „Festið vel í minni það sem ég segi nú: Ég, Kristur, mun verða svikinn.“ En þeir skildu ekki við hvað hann átti, þetta var þeim hulið og þeir þorðu ekki að spyrja hann út í þetta.

Nú fóru lærisveinarnir að deila um hver þeirra yrði mestur (í hinu komandi ríki Guðs). Þá tók Jesús lítið barn, setti það hjá sér og sagði við þá: „Hver sá sem tekur á móti þessu barni í mínu nafni, tekur á móti mér. Og sá sem tekur á móti mér, tekur á móti Guði, sem sendi mig. Sá ykkar sem fúsastur er að þjóna öðrum, hann er mikill.“

Jóhannes lærisveinn hans kom til hans og sagði: „Meistari, við sáum mann sem notaði nafn þitt til að reka út illa anda og við bönnuðum honum það, því hann er ekki einn af okkur.“

„Það hefðuð þið ekki átt að gera,“ sagði Jesús, „því að hver sem ekki er andstæðingur ykkar, er vinur ykkar.“

Nú leið að því að Jesús skyldi fara til himna og því ákvað hann að halda beina leið til Jerúsalem.

Dag nokkurn sendi hann menn á undan sér til bæjar í Samaríu til að útvega honum gistingu þar. En þorpsbúar ráku sendiboðana til baka! Þeir vildu ekkert með þá hafa, vegna þess að þeir voru á leið til Jerúsalem.

Þegar Jesús og lærisveinar hans fengu fréttirnar, sögðu Jakob og Jóhannes við Jesú: „Meistari, eigum við að gefa skipun um að eldur falli af himnum og eyði þeim?“ En Jesús ávítaði þá og sagði: „Þið vitið ekki hver fékk ykkur til að segja þetta! Ég, Kristur, kom ekki til að eyða mannslífum, heldur til að bjarga þeim.“ Þeir fóru síðan í annað þorp.

Á leiðinni sagði maður nokkur við Jesú: „Ég vil fylgja þér hvert sem þú ferð.“

Jesús svaraði: „Refir eiga greni og fuglarnir hreiður en ég, Kristur, á engan samastað.“

Við annan mann sagði Jesús: „Fylg þú mér!“ Maðurinn tók því vel og sagði: „Leyfðu mér samt að annast útför föður míns fyrst.“ Þessu svaraði Jesús: „Láttu þá sem ekki eiga eilíft líf um það, en far þú og boða guðsríki.“

Enn annar sagði: „Drottinn, ég vil fylgja þér, en leyfðu mér samt fyrst að kveðja þá sem heima eru.“ „Sá sem lætur leiða sig burt frá því verki, sem ég ætlaði honum,“ svaraði Jesús, „er ekki hæfur í guðsríki.“

Drottinn valdi nú aðra sjötíu lærisveina og sendi þá tvo og tvo saman til þorpanna, sem hann ætlaði síðar að heimsækja.

Hann sagði: „Uppskeran er mikil, en verkamennirnir fáir, biðjið því uppskerustjórann að senda fleiri verkamenn til uppskeru sinnar. Farið nú og munið að ég sendi ykkur eins og lömb í úlfahóp. Takið hvorki peninga með ykkur né nesti og heldur ekki skó til skiptanna, og munið svo að slóra ekki á leiðinni.

Blessið hvert það heimili sem þið komið á. Sé það blessunarvert, mun blessunin koma yfir það, annars mun hún snúa aftur til ykkar.

Þegar þið komið inn í þorp, gistið þá ekki á mörgum heimilum, dveljið heldur á sama stað. Borðið og drekkið það sem fyrir ykkur er sett. Verið ófeimnir við að njóta góðgerðanna, því að verður er verkamaður launa sinna. Taki þorpsbúar ykkur vel, farið þá eftir þessum tveimur reglum: Borðið það sem fyrir ykkur er sett og læknið þá sem sjúkir eru og segið um leið: „Nú standið þið nálægt guðsríkinu.“

Ef þið komið í þorp sem ekki vill taka við ykkur, farið þá út á göturnar og segið: „Við þurrkum rykið, úr þorpi ykkar, af fótum okkar sem tákn um dóminn, sem yfir ykkur vofir. En vitið samt að guðsríki er í nánd.“ Jafnvel Sódóma, borg spillingarinnar, mun fá skárri útreið á dómsdegi en það þorp!

Þið Kórasín og Betsaída, miklar eru þrengingarnar sem ykkar bíða! Ef kraftaverkin, sem ég gerði í ykkur, hefðu gerst í Týrus og Sídon, þá hefðu íbúar þeirra borga gert iðrun fyrir löngu. Þeir hefðu klæðst tötrum og ausið sig ösku sem tákn um iðrun sína. Týrus og Sídon munu hljóta vægari hegningu á dómsdegi en þið. Og hvað um ykkur, íbúar Kapernaum? Verðið þið hafnir til himins? Nei, ykkur verður varpað niður til heljar.“

Síðan sagði Jesús við lærisveina sína: „Þeir sem taka á móti ykkur, taka á móti mér, en þeir sem hafna ykkur, hafna mér. Þeir sem hafna mér, hafna Guði sjálfum sem sendi mig.“

Lærisveinarnir sjötíu komu aftur og sögðu sigri hrósandi: „Jafnvel illu andarnir hlýða okkur, þegar við notum nafn þitt.“

„Já,“ sagði hann, „ég sá Satan falla af himni eins og eldingu! Ég hef gefið ykkur vald yfir öllu óvinarins veldi. Þið getið stigið ofan á höggorma og sporðdreka og marið þá undir fótum ykkar – ekkert mun geta gert ykkur mein. En gleðjist samt ekki yfir því að andarnir hlýða ykkur, heldur því að nöfn ykkar eru innrituð á himnum.“

Um leið varð hann glaður í heilögum anda og sagði: „Ég lofa þig faðir, herra himins og jarðar. Að það sem hulið var fyrir spekingum og vitringum veraldar, hefur þú birt þeim sem treysta þér og trúa eins og lítil börn. Já, faðir, þannig vildir þú hafa það. Faðir minn hefur lagt allt í mínar hendur. Soninn þekkir enginn nema faðirinn og föðurinn þekkir enginn nema sonurinn, og þeir sem sonurinn vill að sjái hann.“

Síðan sneri hann sér að lærisveinunum og sagði lágt: „Þið eigið gott að hafa fengið að sjá það sem þið sjáið. Margir spámenn og konungar fyrri alda þráðu að sjá og heyra það sem þið hafið séð og heyrt.“

Dag nokkurn kom fræðimaður í lögum Móse til Jesú og vildi prófa rétttrúnað hans. „Meistari,“ sagði hann, „hvað þarf maður að gera til að eignast eilíft líf?“

„Hvað segja lög Móse um það?“ svaraði Jesús.

„Þar stendur: Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni, öllum mætti þínum og af öllum huga þínum, og meðbróður þinn eins og sjálfan þig,“ sagði fræðimaðurinn.

„Rétt,“ svaraði Jesús, „gerðu þetta og þá muntu lifa.“

En maðurinn vildi afsaka sig og spurði því: „Hver er þá meðbróðir minn?“

Jesús svaraði með þessari sögu: „Maður var á leið frá Jerúsalem til Jeríkó og lenti í höndum ræningja. Þeir rændu fötum hans og peningum, og börðu hann. Síðan skildu þeir hann eftir hálfdauðan við vegarbrúnina.

Af tilviljun fór prestur þarna um. Þegar hann sá manninn, leit hann undan og hélt áfram. Skömmu síðar kom musterisþjónn þar að og er hann sá hinn slasaða, flýtti hann sér fram hjá.

Síðan kom þar að lítilsmetinn útlendingur – Samverji. Hann sá manninn og kenndi í brjósti um hann. Hann gekk til hans, hreinsaði sárin og batt um þau. Að því loknu setti hann særða manninn upp á asnann sinn og studdi hann að næsta gistihúsi, þar sem hann veitti honum aðhlynningu um nóttina. Morguninn eftir rétti hann gestgjafanum ríflega upphæð og bað hann að annast manninn. „Ef reikningurinn verður hærri,“ sagði hann, „þá borga ég mismuninn næst þegar ég kem.“

Hver finnst þér nú hafa verið sannur meðbróðir mannsins sem lenti í höndum ræningjanna?“

„Sá sem hjálpaði honum,“ svaraði maðurinn. „Já,“ sagði Jesús, „farðu og gerðu slíkt hið sama.“

Á leið sinni til Jerúsalem, komu Jesús og lærisveinar hans við hjá konu sem Marta hét. Tók hún vel á móti þeim. María systir hennar sat á gólfinu og hlustaði á Jesú, en Marta var önnum kafin við matreiðslu.

Hún gekk þá til Jesú og sagði: „Herra, finnst þér ekki ranglátt af systur minni að sitja hér, en láta mig eina um alla vinnuna? Segðu henni að koma og hjálpa mér.“

„Marta mín,“ sagði Drottinn við hana, „Þú ert önnum kafin og áhyggjufull! Eitt er nauðsynlegt og það hefur María komið auga á, ég mun ekki taka það frá henni.“

Eitt sinn er Jesús hafði verið í einrúmi á bæn, kom einn lærisveinanna til hans og sagði: „Drottinn, kenndu okkur að biðja eins og Jóhannes kenndi sínum lærisveinum. Þá kenndi hann þeim þessa bæn: „Faðir, helgist þitt nafn, komi þitt ríki. Gefðu okkur það sem við þörfnumst frá degi til dags. Fyrirgefðu okkur syndir okkar, eins og við fyrirgefum þeim sem syndga gegn okkur, og lát okkur ekki verða fyrir freistingu.“

Hann hélt áfram að fræða þá um bænina og sagði: „Gerum ráð fyrir að einhver ykkar fari til vinar síns um miðja nótt, veki hann og segi: „Lánaðu mér þrjú brauð, því að vinur minn var að koma í heimsókn og ég á ekki nokkurn matarbita handa honum.“ Þá mundi hinn kalla á móti úr rúminu: „Æ, vertu nú ekki að ónáða mig. Það er búið að læsa húsinu og allir eru löngu háttaðir. Ég nenni ekki að fara á fætur um miðja nótt vegna þessara smámuna.“

Ég segi: Ef haldið er áfram að nauða nógu lengi, þá fer hann að lokum fram úr og lánar vini sínum allt sem hann þarf; ekki af greiðasemi, heldur vegna þess að hinn gefst ekki upp. Þannig er það með bænina. Biðjið og þið munuð öðlast. Leitið og þið munuð finna. Knýið á og þá mun verða lokið upp. Hver sá sem biður, mun öðlast, sá finnur er leitar og fyrir þeim mun opnað, sem á knýr.

Þið feður, gefið þið drengnum ykkar stein ef hann biður um fisk? Og biðji hann um egg, gefið þið honum þá sporðdreka? Nei, auðvitað ekki!

Fyrst þið syndugir menn gefið börnum ykkar góðar gjafir, þá er víst að faðirinn á himnum gefur þeim heilagan anda sem biðja um hann.“

Jesús rak illan anda út af mállausum manni og fékk hann þá málið. Mannfjöldinn varð undrandi, en sumir sögðu: „Það er ekkert skrýtið þótt hann geti rekið út illa anda, því hann fær kraft sinn frá Satan, konungi illu andanna.“

Aðrir báðu hann um tákn á himni, til að sanna að hann væri Kristur.

Jesús vissi hvað þeir hugsuðu og sagði: „Það ríki sem logar í borgarastyrjöld fær ekki staðist, og sama er að segja um heimili þar sem hver höndin er upp á móti annarri. Sé það satt sem þið segið að Satan berjist gegn sjálfum sér, með því að gefa mér vald til að reka út hans eigin illu anda, hvernig fær þá ríki hans staðist? Og hvað um fylgjendur ykkar, ef ég starfa í krafti Satans? Þeir reka út illa anda! Er það þá sönnun þess að Satan sé í þeim? Spyrjið þessa menn hvort þið hafið á réttu að standa!

En ef ég rek út illa anda með krafti Guðs, þá er það staðfesting þess að guðsríki sé komið.

Þegar sterkur maður ver hús sitt alvopnaður, þá er það ekki í hættu – ekki fyrr en einhver sterkari gerir árás, yfirbugar hann og afvopnar, og tekur eigur hans.

Sá sem ekki er með mér, er á móti mér. Sá sem ekki vinnur mér gagn, veldur mér tjóni.

Þegar illur andi er rekinn út úr manni, fer hann út í eyðimörkina og leitar þar hvíldar. Finni hann enga hvíld, leitar hann að manninum sem hann var í og finnur hann opinn og andvaralausan. Þá fer hann og sækir sjö aðra anda ennþá verri og þeir fara allir í manninn, sem verður því mun verr settur en áður.“

Meðan Jesús var að tala, hrópaði kona ein í mannfjöldanum: „Guð blessi móður þína, sem bar þig og nærði.“

„Já,“ svaraði hann, „en enn meiri blessun hljóta þeir sem heyra orð Guðs og fara eftir því.“

Fólkið hélt áfram að streyma að honum og þá sagði hann því þessa líkingu. „Við lifum á vondum tímum og fólkið er vont. Það biður stöðugt um tákn á himnum (til sönnunar því að ég sé Kristur) en eina táknið sem það fær er Jónasartáknið. Fólkið í Níníve áleit reynslu Jónasar sönnun þess að Guð hefði sent hann. Á sama hátt verður það sem gerist með mig, tákn þess að Guð hafi sent mig til ykkar.

Drottningin af Saba mun rísa upp á dómsdegi, benda á þessa kynslóð og dæma hana seka. Hún lagði á sig langt og erfitt ferðalag til að hlusta á visku Salómons og hér er sá sem er æðri Salómon.

Íbúar Níníve munu einnig rísa upp og fordæma þessa þjóð, því þeir gerðu iðrun við predikun Jónasar, og þótt hér sé sá sem er miklu æðri Jónasi, vill þessi þjóð ekki hlusta.

Hver kveikir á lampa og felur hann síðan niðri í kjallara? Enginn! Lampinn er settur á lampastæðið, svo að hann lýsi öllum sem inn koma. Augu þín lýsa upp þinn innri mann. Sé auga þitt heilbrigt, þá hleypir það birtu inn í sál þína. Auga sem brennur af fýsn, lokar ljósið úti og steypir þér í myrkur. Gættu þess að ljósið sé ekki lokað úti. Ef þinn innri maður er baðaður ljósi og hvergi ber skugga á, þá ljómar andlit þitt.“

Þegar Jesús hafði lokið máli sínu, bauð einn af faríseunum honum heim til sín í mat. Þegar Jesús var kominn inn til hans, settist hann strax að matnum, án þess að þvo sér fyrst eins og venja var hjá Gyðingum. Faríseinn varð undrandi.

Jesús sagði þá við hann: „Þið farísear þvoið það sem út snýr, en að innan eruð þið enn óhreinir – fullir illsku og girndar! Þið farið heimsku-

lega að ráði ykkar! Var hið innra ekki eins vel af Guði gert og hið ytra eða hvað? Göfuglyndi er besta sönnun þess að inni fyrir búi hreint hugarfar.

Ég ávíta ykkur, farísear! Þið gætið þess að gjalda tíund og það jafnvel af hverju smáatriði, en gleymið svo öllu réttlæti og kærleika til Guðs. Það er rétt að gjalda tíund en hitt skuluð þið ekki vanrækja.

Vei ykkur, farísear! Þið sækist eftir heiðurssætum í samkomuhúsum og virðingu fólksins á götunum. Ykkar bíður hræðilegur dómur. Þið eruð eins og grónar grafir sem fólk gengur yfir, grunlaust um alla rotnunina fyrir neðan.

„Herra," sagði lögfræðingur sem sat rétt hjá honum, „þú lítilsvirðir einnig starf mitt með þessum orðum."

„Já," sagði Jesús, „ekki eruð þið betri! Þið leggið óbærilegar byrðar á fólk með trúar- og siðferðiskröfum ykkar – kröfum sem ykkur sjálfum dytti aldrei í hug að hlýða. Vei ykkur! Þið eruð ekki betri en forfeður ykkar, sem drápu spámennina. Þið leggið blessun yfir verk forfeðra ykkar með því að prýða legstaði spámannanna, sem þeir myrtu. Guð segir um ykkur: „Ég mun senda til ykkar spámenn og postula, suma þeirra munuð þið drepa en ofsækja hina."

Þið sem nú lifið, berið ábyrgðina á morðunum sem framin hafa verið á þjónum Guðs frá upphafi. Frá morðinu á Abel til morðsins á Sakaría, sem drepinn var milli altarisins og musterisins. Já, ákærunni verður áreiðanlega beint gegn ykkur.

Vei ykkur, lögvitringar! Þið felið sannleikann fyrir fólkinu. Sjálfir viljið þið ekki beygja ykkur fyrir honum og síðan hindrið þið aðra í að treysta Guði." Þegar Jesús hafði lokið máli sínu gekk hann út, en eftir stóðu farísearnir og lögvitringarnir, æfir af reiði. Upp frá þessu voru þeir sífellt að leggja fyrir hann spurningar í þeim tilgangi að fá hann til að segja eitthvað, sem hægt væri að handtaka hann fyrir.

Fólk flykktist nú að honum tugþúsundum saman, svo að hver tróð annan undir. Þá tók hann að tala við lærisveinana og sagði: „Varið ykkur á faríseunum. Þeir þykjast vera góðir, en svo er ekki. Slíka hræsni er þó ekki hægt að dylja mjög lengi. Hún verður eins augljós og gerið í deiginu. Allt sem sagt er í myrkrinu, heyrist í birtunni, og það sem þið hafið pískrað í skúmaskotum, verður hrópað af húsþökum svo allir heyri!

Vinir mínir, verið ekki hræddir við þá sem geta deytt líkamann, þeir geta ekki meira og hafa ekkert vald yfir sálinni. Ég skal segja ykkur hvern þið eigið að óttast – það er Guð. Hann hefur vald til að taka líf ykkar og kasta ykkur í helvíti.

Hvað kosta fimm spörfuglar? Varla meira en tvo smápeninga? Samt gleymir Guð engum þeirra. Hann veit líka hve mörg hár eru á höfði

ykkar! Verið ekki kvíðafullir, því að þið eruð miklu meira virði í hans augum en margir spörvar.

Ég segi ykkur: Hvern þann sem játar trú á mig frammi fyrir mönnunum, mun ég, Kristur, viðurkenna frammi fyrir englum Guðs. En þeim sem afneitar mér frammi fyrir mönnunum, mun verða afneitað frammi fyrir englum Guðs. Þeir sem lastmæla mér geta þó fengið fyrirgefningu, en þeim sem lastmæla heilögum anda mun aldrei verða fyrirgefið.

Þegar þið verðið að svara til saka frammi fyrir leiðtogum þjóðarinnar og forstöðumönnum samkomuhúsanna, verið þá ekki áhyggjufullir yfir því hvað þið eigið að segja til varnar. Því að heilagur andi mun gefa ykkur rétt orð á réttum tíma.“

Þá kallaði einhver úr mannþrönginni: „Herra, segðu bróður mínum að skipta með okkur föðurarfi okkar.“

„Heyrðu vinur,“ svaraði Jesús, „hver setti mig dómara og skiptaráðanda yfir ykkur? Gætið ykkar! Sækist ekki stöðugt eftir því sem þið eigið ekki. Lífið er ekki tryggt með eignunum, jafnvel þótt miklar séu.“

Síðan sagði hann þeim dæmisögu: „Ríkur maður átti gott bú og fékk mikla uppskeru. Hlöðurnar voru yfirfullar, svo að hann kom ekki öllu fyrir. Hann hugsaði málið. „Nú veit ég hvað ég geri,“ sagði hann við sjálfan sig. „Ég ríf þessar hlöður og byggi aðrar stærri og þá verður nóg pláss! Eftir það fer ég mér hægt og segi við sjálfan mig: Jæja vinur, nú áttu birgðir til margra ára. Nú skaltu hvílast og njóta lífsins svo um munar.“

En Guð sagði við hann: „Heimskingi! Í nótt muntu deyja og hver fær þá allt sem þú hefur eignast?“

Þannig fer fyrir þeim sem safnar auðæfum, en er ekki ríkur hjá Guði.“

Jesús sagði við lærisveina sína: „Hafið ekki áhyggjur af því hvort þið hafið nóg að borða eða föt til að vera í. Lífið er miklu meira en föt og fæði. Sjáið hrafnana. Þeir sá hvorki né uppskera og ekki hafa þeir forðabúr né hlöður, en samt komast þeir af, því að Guð fæðir þá. Þið eruð miklu dýrmætari en fuglarnir í augum Guðs!

Hvaða vit er í áhyggjum? Gera þær eitthvert gagn? Geta þær lengt líf þitt um einn dag? Nei, sannarlega ekki! Til hvers er þá að hafa áhyggjur, fyrst þær geta ekki komið slíkum smámunum til leiðar?

Lítið á liljurnar! Þær hvorki vinna né spinna, en samt komst Salómon í öllum sínum skrúða ekki í samjöfnuð við þær. Þið efasemdamenn! Hvers vegna haldið þið að Guð muni ekki sjá ykkur fyrir fötum, hann sem skrýðir blómin, sem standa í dag, en falla á morgun? Verið ekki heldur kvíðnir vegna matar, hvað þið eigið að borða eða drekka. Nei, hafið ekki áhyggjur af því, það gera hinir guðlausu, en faðirinn á

himnum veit hvers þið þurfið með. Ef þið leitið vilja Guðs með líf ykkar framar öllu öðru, þá annast hann þarfir ykkar frá degi til dags.

Vertu ekki hrædd, litla hjörð, því faðirinn hefur gefið ykkur ríki sitt. Seljið eigur ykkar og gefið þeim sem þurfandi eru og þá munuð þið eignast ótæmandi fjársjóð á himnum! Slíkur fjársjóður mun aldrei rýma né skemmast, því þar eru hvorki þjófar né verðbólga. Þar sem fjársjóður þinn er, þar mun og hugur þinn vera.

Verið viðbúin, alklædd og reiðubúin til starfa, því að húsbóndi ykkar er væntanlegur úr brúðkaupinu. Verið viðbúin að opna dyrnar og hleypa honum inn um leið og hann ber að dyrum. Þeir sem eru viðbúnir og bíða komu hans hafa ástæðu til að hlakka til. Hann mun sjálfur leiða þá til sætis og meira að segja þjóna þeim til borðs, en þeir fá að njóta matarins í næði. Ef til vill kemur hann klukkan níu að kvöldi, eða þá á miðnætti. En hvort sem hann kemur þá eða síðar verður mikil gleði hjá þeim þjónum, sem viðbúnir verða. Ef þeir vissu nákvæmlega hvenær hann kæmi, mundu þeir allir vera viðbúnir, rétt eins og þeir væru á verði, ef von væri á þjófi. Verið því ávallt viðbúin, því að ég, Kristur, kem fyrirvaralaust.“

Þá spurði Pétur: „Herra, segir þú þetta aðeins við okkur eða á það við um alla?“

Drottinn svaraði: „Orð mín eiga erindi til allra þeirra sem trúir eru og grandvarir, þeirra sem húsbóndinn hefur falið þá ábyrgð að annast hina þjónana. En húsbóndinn mun snúa aftur og sjái hann þá að þjónninn hefur verið samviskusamur, mun hann launa honum. Hann mun setja hann yfir allar eigur sínar!

En hugsi þjónninn sem svo: Húsbóndi minn er ekki væntanlegur nærri strax. Tekur síðan upp á því að berja fólkið sem hann á að annast og eyða tímanum í svall og samkvæmislíf. Þá mun húsbóndi hans koma fyrirvaralaust og lífláta hann, því að það er hlutskipti hinna ótrúu. Sá maður fær þunga refsingu, því að hann gerði ekki skyldu sína þótt hann vissi hver hún væri. Sá sem hins vegar gerir rangt án þess að vita það, hlýtur aðeins væga refsingu. Mikils verður krafist af þeim sem mikið hafa hlotið, því að ábyrgð þeirra er meiri en hinna.

Ég kom til þess að kveikja eld á jörðinni. Ó, hve ég vildi að hann væri þegar kveiktur! Hræðileg skírn bíður mín og ég er angistarfullur uns henni er lokið.

Haldið þið að ég hafi komið til að stilla til friðar á jörðinni? Nei! Nærvera mín veldur sundrungu og deilum. Upp frá þessu munu fjölskyldur klofna: Þrír með mér og tveir á móti – eða öfugt. Faðir mun taka sína afstöðu, en sonurinn aðra. Móðir og dóttir verða ósammála og tengdadóttirin mun hafna áliti hinnar virtu tengdamóður.“

Síðan sneri hann sér að mannfjöldanum og sagði: „Þegar þið sjáið ský myndast í vestri, segið þið: „Nú kemur skúr,“ – og það er alveg rétt. Sé hann suðlægur, þá segið þið: „Það verður þurrt í dag,“ og það er líka rétt. Hræsnarar! Þið eigið gott með að átta ykkur á veðrinu, en þið virðið ekki viðlits þær viðvaranir sem alls staðar blasa við, og boða erfiða tíma. Hvers vegna viljið þið ekki gera ykkur grein fyrir staðreyndum?

Segjum svo að þú sért á leið til réttarins ásamt ákæranda þínum. Reyndu þá að sættast við hann áður en dómarinn fær málið í hendur, því að hann mun áreiðanlega dæma þig í fangelsi og þaðan losnarðu ekki fyrr en þú hefur greitt síðustu krónuna.“

Um þetta leyti frétti Jesús að Pílatus hefði látið drepa nokkra Galíleumenn, sem voru að bera fram fórnir í musterinu í Jerúsalem.

„Haldið þið að þeir hafi verið meiri syndarar en Galíleumenn almennt?“ spurði hann. „Er það ástæðan fyrir þjáningum þeirra? Nei, alls ekki! Skiljið þið ekki að sjálfir munuð þið farast, nema þið snúið ykkur frá syndinni og til Guðs?

Hvað um mennina átján, sem dóu þegar Sílóamturninn hrundi? Voru þeir verstu syndarar í Jerúsalem? Nei, hreint ekki! Og þið munuð sjálfir týna lífi og glatast, ef þið gerið ekki iðrun.“

Því næst sagði Jesús þeim þessa dæmisögu: „Maður nokkur gróðursetti fíkjutré í garði sínum. Oft leitaði hann ávaxta á því, en sér til mikilla vonbrigða fann hann enga. Að lokum skipaði hann garðyrkjumanni sínum að höggva tréð upp. „Ég hef beðið í þrjú ár og það hefur ekki borið eina einustu fíkju,“ sagði hann. „Til hvers er að standa í þessu lengur? Það er bara fyrir.“

„Gefum því enn eitt tækifæri,“ sagði garðyrkjumaðurinn. „Látum það standa eitt ár enn og við skulum hugsa sérstaklega vel um það og bera vel á. Ef við fáum fíkjur eftir árið, þá er allt í lagi. Ef það ber ekki ávöxt, þá fellum við það“.“

Helgidag einn var Jesús að kenna í einu af samkomuhúsunum. Tók hann þá eftir konu sem var illa bækluð. Hún hafði verið krypplingur í átján ár og gat ekki rétt úr sér.

Jesús kallaði hana til sín og sagði: „Kona, þú ert læknuð af sjúkdómi þínum.“ Og um leið og hann snerti hana rétti hún úr sér og lofaði Guð!

En forstöðumaður samkomuhússins varð mjög reiður vegna þess að Jesús skyldi hafa læknað hana á helgidegi og hrópaði: „Við höfum sex daga til að vinna í viku hverri! Komið þá og látið lækna ykkur, en ekki á hvíldardögum.“

„Hræsnarar,“ svaraði Jesús, „þið vinnið á helgidögum. Leysið þið ekki nautgripina af stalli til að brynna þeim jafnt á helgidögum sem aðra

daga? Er þá rangt af mér að leysa þessa konu úr fjötrum, sem Satan hefur haldið henni í, í átján ár, aðeins vegna þess að það er hvíldardagur?“

Óvinir hans urðu skömmustulegir við þessi orð, en fólkið gladdist vegna dásemdarverkanna sem hann vann.

Jesús tók á ný að ræða við fólkið um guðsríki og spurði: „Hverju líkist guðsríki? Við hvað á ég að líkja því? Það er líkt örsmáu sinnepsfræi, sem sáð er í mold. Áður en langt um líður er það orðið að hávöxnum runna, þar sem fuglarnir byggja hreiður sín. Því má einnig líkja við ger sem hnoðað hefur verið saman við deig, svo það hverfur í deigið, en samt lyftir það öllu deiginu.“

Eftir þetta lagði Jesús af stað til Jerúsalem og kom við í mörgum bæjum og þorpum á leiðinni.

Eitt sinn var hann spurður þessarar spurningar: „Verða þeir fáir sem frelsast?“

„Reynið að komast inn um þröngu dyrnar,“ svaraði Jesús, „því að margir munu reyna að komast þangað inn án árangurs, og þegar húsbóndinn hefur læst dyrunum verður það ekki lengur hægt. Ef þið standið þá fyrir utan, berjið og hrópið: „Drottinn, opnaðu fyrir okkur,“ mun hann svara: „Ég þekki ykkur ekki.“ „Já, en… við átum og drukkum með þér og þú kenndir í þorpinu okkar,“ segið þið. En ég svara: „Ég segi ykkur satt: Ég þekki ykkur ekki. Þið getið ekki komist hingað inn, því að þið eruð sekir. Burt með ykkur.“

Þið munuð gráta og kveina þegar þið standið fyrir utan og sjáið Abraham, Ísak, Jakob og alla spámennina í guðsríki. Því þangað mun fólk streyma hvaðanæva, úr öllum heiminum, og taka þar sæti sín. Takið eftir: Sumir sem nú eru fyrirlitnir, munu þá hljóta heiður, en aðrir sem nú eru í hávegum hafðir, verða þá taldir síst allra.“

Í sama bili komu nokkrir farísear til hans og sögðu: „Ef þú vilt sleppa lifandi, komdu þér þá héðan sem fyrst, því Heródes konungur situr um líf þitt.“

„Farið og segið þeim ref,“ svaraði Jesús, „að ég muni halda áfram að reka út illa anda og lækna í dag og á morgun, en þriðja daginn lýk ég mér af. Jafnframt þessu mun ég halda áfram ferð minni til Jerúsalem, því ekki hæfir að spámaður láti lífið annars staðar en þar.

Ó, Jerúsalem, Jerúsalem! Borgin, sem líflætur spámennina og grýtir þá sem sendir eru henni til hjálpar. Oft hef ég viljað safna börnum þínum saman, rétt eins og hæna verndar unga sína undir vængjum sér, en þið hafið ekki viljað það. Hús ykkar skulu verða skilin eftir í eyði og þið munuð ekki sjá mig aftur fyrr en þið segið: „Blessaður sé sá sem kemur í nafni Drottins.“ “

Svo bar við á helgidegi er Jesús var gestur á heimili eins höfðingja fariseanna, að þeir höfðu gætur á honum, því að þeir vildu vita hvort hann læknaði mann sem þar var og þjáðist af vatnssótt.

Jesús sneri sér þá að fariseunum og lögvitringunum og spurði: „Stendur það í lögunum að óheimilt sé að lækna á helgidegi?“

Farísearnir svöruðu engu orði. Þá snerti Jesús veika manninn, læknaði hann og lét hann fara.

Síðan sneri hann sér að viðstöddum og sagði: „Segið mér, vinnur enginn ykkar handtak á helgidögum? Segjum svo að kýrin ykkar félli í skurð á helgidegi, hvað mynduð þið gera? Láta hana eiga sig?“

En þeir voru orðlausir og gátu engu svarað.

Þegar hann veitti því athygli að gestirnir reyndu allir að ná sér í virðulegustu sætin, sagði hann: „Reynið ekki að ná í heiðurssætin í brúðkaupsveislunum! Ef að einhver háttsettari en þú kæmi á eftir þér, þá mundi húsbóndinn leiða hann þangað sem þú sætir og segja við þig: „Leyfðu þessum manni að sitja hér.“ Þú yrðir þér til skammar og yrðir að færa þig í autt sæti við neðsta borðið!

Sestu heldur fyrst við neðsta borðið og þegar húsbóndinn tekur eftir þér þar, mun hann koma og segja við þig: „Kæri vinur, komdu, við tókum miklu betra sæti frá handa þér.“ Þannig mun þér verða sýnd virðing frammi fyrir öllum gestunum. Sá sem upphefur sjálfan sig, mun niðurlægjast, en sá sem lítillækkar sig, hlýtur upphefð.“ Síðan sneri hann sér að húsráðanda og sagði: „Þegar þú býður til veislu, skaltu ekki bjóða vinum þínum, ættingjum eða ríkum nágrönnum, því að þeir munu allir endurgjalda boðið. Bjóddu heldur fátækum, bækluðum, lömuðum og blindum. Og í upprisu hinna trúuðu, mun Guð launa þér fyrir að bjóða þeim sem ekki gátu endurgoldið.“

Þá sagði einn viðstaddra: „Það eru mikil forréttindi að fá að komast inn í guðsríki.“

Jesús sagði honum þá þessa dæmisögu: „Maður nokkur undirbjó mikla veislu og bauð mörgum. Þegar allt var tilbúið sendi hann þjóna sína til að minna boðsgestina á að nú væri stundin komin. En þá fóru allir að afsaka sig. Einn sagði: „Ég er nýbúinn að kaupa jörð og þarf að fara og líta á hana. Ég bið þig að hafa mig afsakaðan.“ Annar sagðist hafa verið að kaupa tíu uxa og nú langaði hann til að reyna þá. Sá þriðji var nýgiftur og gat því ekki komið.

Þjónninn sneri þá heim og flutti húsbónda sínum svörin. Þá reiddist húsbóndinn, sagði honum að fara strax út á götur og torg borgarinnar og bjóða betlurum, fötluðum, lömuðum og blindum að koma. Það var gert en samt var hægt að bæta við fleirum. Þá sagði húsbóndinn við þjóninn: „Farðu nú á göturnar sem liggja út úr bænum og líttu bak við limgerðin

og hvettu alla sem þú finnur til að koma, svo að hús mitt verði fullt. Enginn þeirra sem ég bauð í fyrstu skal fá að smakka á því sem ég ætlaði þeim.“ “

Mikill mannfjöldi fylgdi Jesú. Hann sneri sér að fólkinu og ávarpaði það: „Sá sem vill fylgja mér, verður að elska mig meira en föður sinn og móður, meira en konu sína og börn, bræður eða systur. Já, meira en sitt eigið líf, annars getur hann ekki verið lærisveinn minn. Enginn getur verið lærisveinn minn nema hann beri sinn eigin kross og fylgi mér eftir.

En takið þó ekki ákvörðun um að fylgja mér, fyrr en þið hafið gert ykkur grein fyrir hvað það kostar ykkur. Hver haldið þið að byrji á húsbyggingu án þess að reikna fyrst út kostnaðinn, til að sjá hvort hann hafi nægilegt fé? Ef hann gerði það ekki, gæti svo farið að hann yrði peningalaus þegar grunnurinn væri búinn. Þá myndu menn gera gys að honum og segja: „Þarna er maðurinn sem fór að byggja en gat ekki lokið við það vegna peningaleysis.“

Og hvaða konungur haldið þið að léti sig dreyma um að fara í stríð án þess að setjast fyrst niður, ásamt ráðgjöfum sínum, til að ræða um hvort hann geti yfirbugað 20.000 manna óvinalið með 10.000 mönnum? Ef niðurstaðan yrði neikvæð, mundi hann senda samninganefnd til óvinanna til að ræða friðarskilmála.

Af þessu sjáið þið að enginn getur orðið lærisveinn minn nema hann vilji hafna öllu öðru mín vegna.

Hvaða gagn er í salti sem misst hefur seltuna? Bragðlaust salt er einskis virði, það dugar ekki einu sinni í áburð. Það er ónýtt og til þess eins að fleygja því. Ef þið skiljið þetta, þá hugleiðið það vel.“

Skattheimtumenn voru þekktir að óheiðarleika. Þeir komu oft ásamt öðrum stórsyndurum til þess að hlusta á Jesú predika. Faríseunum og lögvitringunum líkaði meinilla að hann skyldi umgangast jafn fyrirlitlegt fólk, og meira að segja borða með því! Jesús sagði þeim því eftirfarandi dæmisögu: „Segjum svo að þú ættir hundrað kindur, en ein þeirra villtist í burtu og týndist í óbyggðinni. Myndir þú þá ekki skilja hinar níutíu og níu eftir og fara að leita þeirrar sem týndist, uns þú fyndir hana? Þá yrðir þú svo glaður að þú bærir hana heim á herðum þér. Og kallaðir saman vini þína og granna til að gleðjast með þér yfir því að týnda kindin skyldi hafa fundist.

Á sama hátt verður meiri gleði á himnum vegna eins syndara sem snýr sér til Guðs, en yfir öðrum níutíu og níu sem ekki hafa villst frá Guði!

Tökum annað dæmi: Kona á tíu dýrmæta silfurpeninga og týnir einum þeirra. Hvað gerir hún þá? Hún kveikir ljós, leitar um allt og sópar hvern krók og kima þangað til hann finnst. Síðan kallar hún á vinkonur

sínar og fær þær til að samgleðjast sér. Á sama hátt gleðjast englar Guðs einnig yfir hverjum þeim syndara sem gerir iðrun.“

Til enn frekari útskýringar sagði hann þeim þessa sögu: „Maður nokkur átti tvo syni. Yngri sonurinn sagði við föður sinn: „Ég vil gjarnan fá minn hluta arfsins strax, í stað þess að bíða þangað til þú ert dáinn.“

Þá skipti faðirinn auðæfum sínum á milli sona sinna.

Nokkrum dögum síðar tók yngri sonurinn saman föggur sínar og hélt til fjarlægs lands. Þar eyddi hann öllum peningunum í skemmtanir og skækjur. En þegar hann var að verða peningalaus kom mikil hungursneyð í því landi og hann tók að líða skort.

Þá réð hann sig sem svínahirði hjá bónda einum. Hann varð svo hungraður að hann langaði jafnvel í baunahýðið sem svínin átu. Enginn gaf honum neitt.

Að lokum áttaði hann sig á eymd sinni og sagði við sjálfan sig: „Verkamennirnir heima hjá föður mínum hafa nóg að borða og meira en það, en hér er ég að veslast upp af hungri! Ég ætla að fara heim til pabba og segja: „Ég hef syndgað bæði gegn Guði og þér. Ég er ekki lengur verður að kallast sonur þinn. Viltu ráða mig sem verkamann hjá þér?“ “

Síðan lagði hann af stað heim til föður síns. Faðir hans sá til hans þegar hann nálgaðist, kenndi í brjósti um hann, hljóp á móti honum, faðmaði hann og kyssti.

Þá sagði sonurinn: „Faðir, ég hef syndgað bæði gegn Guði og þér. Ég er ekki verður að kallast sonur þinn.“

Faðirinn kallaði þá til þjóna sinna og sagði: „Flýtið ykkur! Náið í fallegustu skikkjuna sem til er og færið hann í. Látið líka hring á fingur hans og sækið nýja skó handa honum. Slátrið síðan alikálfinum því að nú ætlum við að halda veislu! Þessi sonur minn var dauður, en nú er hann lifnaður við. Hann var týndur, en nú er hann fundinn.“ Síðan hófst veislan.

Meðan þetta gerðist var eldri sonurinn við vinnu úti á akri. Þegar hann kom heim, heyrði hann danstónlist frá húsinu og spurði einn þjóninn hvað gengi á.

„Bróðir þinn er kominn,“ svaraði þjónninn, „og faðir þinn lét slátra kálfinum, sem verið var að ala, og hefur nú stofnað til mikillar veislu til að fagna því að sonurinn er kominn heim heill á húfi.“

Þá reiddist eldri bróðirinn og vildi ekki fara inn. Faðir hans fór þá út og bað hann fyrir alla muni að koma inn. En hann svaraði: „Ég hef stritað fyrir þig öll þessi ár og aldrei neitað að gera neitt sem þú baðst mig. Þó hefur þú aldrei gefið mér svo mikið sem eina geit, allan þennan tíma, svo að ég gæti haldið veislu með vinum mínum. En þegar þessi sonur þinn

kemur heim, hann sem eyddi peningum þínum í skækjur, þá heldur þú hátíð og slátrar besta kálfinum.“

En faðir hans sagði: „Sonur minn, þú ert alltaf hjá mér og allt sem ég á, átt þú með mér. En nú getum við ekki annað en glaðst, því hann er jú bróðir þinn. Hann var dauður, en er nú lifnaður við! Hann var týndur, en nú er hann fundinn.“ “

Jesús sagði lærisveinum sínum eftirfarandi sögu: „Ríkur maður réð til sín framkvæmdastjóra til að annast viðskipti sín. Fljótlega tók að kvisast út að maðurinn væri óheiðarlegur.

Þá kallaði ríki maðurinn hann fyrir sig og sagði: „Er það satt sem ég heyri, að þú stelir frá mér? Viltu gjöra svo vel að koma reglu á bókhaldið og síðan geturðu farið.“

Maðurinn hugsaði með sjálfum sér: „Nú, jæja, þá er búið að segja mér upp! Hvað á ég nú að gera? Ég hef ekki þrek til að grafa skurði og er of stoltur til að betla. Nú veit ég hvað ég geri til þess að eignast marga vini, sem geta hjálpað mér þegar ég fer héðan.“

Síðan bauð hann hverjum skuldunaut fyrir sig að koma og ræða um skuldina. Hann spurði þann fyrsta: „Hve mikið skuldar þú atvinnurekanda mínum?“ „3.500 lítra af ólífuolíu,“ svaraði maðurinn. „Já, rétt er það“ sagði framkvæmdastjórinn, „hérna er samningurinn sem þú undirritaðir. En nú skaltu rífa hann og skrifa annan, fyrir helmingnum af þessu magni.“

„Hve mikið skuldar þú?“ spurði hann næsta mann. „1.000 tunnur af hveiti,“ var svarið.

„Hérna,“ sagði hinn, „hirtu samninginn þinn og gerðu nýjan, upp á 800 tunnur.“

Ríki maðurinn var tilneyddur að dást að þorpara þessum fyrir slægð hans.

Satt er það, að guðleysingjarnir eru kænni í viðskiptum sínum við heiminn en hinir trúuðu. En ég segi ykkur: Notið eigur ykkar til þess að afla ykkur vina, svo að þeir fagni ykkur í eilífðinni, þegar þið verðið að skiljast við þær.

Sá sem er trúr í litlu, verður einnig trúr í stóru. Sá sem svindlar í því sem lítið er, mun einnig fara óheiðarlega með það sem meira er.

Ef ekki er hægt að treysta ykkur í hinu veraldlega, hver mun þá trúa ykkur fyrir hinum miklu auðæfum himnanna? Ef þið farið illa með fjármuni annarra, hvernig er þá hægt að treysta ykkur fyrir eigin fjármunum?

Enginn getur þjónað tveim húsbændum – ekki þið heldur. Þið munuð hata annan en aðhyllast hinn – láta ykkur annt um annan en fyrirlíta

hinn. Þið getið ekki gert hvort tveggja í senn, þjónað Guði og peningunum.“

Þegar farísearnir heyrðu þetta, hlógu þeir háðslega, því að þeir voru fégjarnir menn.

Jesús sagði því við þá: „Þið gangið um með virðuleika – og helgisvip – en Guð þekkir illsku ykkar. Með framkomu ykkar aflið þið ykkur lýðhylli, en þetta er viðbjóðslegt í augum Guðs. Lög Móse og boðskapur spámannanna var ykkur leiðarljós, þar til Jóhannes skírari kom. Hann flutti þær gleðifréttir að guðsríki væri á næsta leiti og fólkið þyrptist að til að komast þangað. Guðs lög hafa þó ekki í hinu minnsta atriði misst kraft sinn, því að þau eru óhagganlegri en himinn og jörð.

Ef einhver skilur við konu sína, drýgir hann hór og sama er að segja um þann sem kvænist fráskilinni konu.“

Jesús hélt áfram og sagði: „Maður nokkur, ríkur, klæddist dýrindisfatnaði og lifði dag hvern í gleðskap og allsnægtum. Dag einn var sjúkur betlari, Lasarus að nafni, lagður við dyr hans. Þar lá hann og vonaðist eftir leifum af borði ríka mannsins, en hundar komu og sleiktu sár hans. Að lokum dó betlarinn og englar báru hann til Abrahams. Ríki maðurinn dó einnig, var grafinn og fór til heljar. En er hann kvaldist þar, sá hann Lasarus álengdar hjá Abraham.

„Faðir Abraham,“ kallaði hann, „miskunnaðu mér! Sendu Lasarus hingað til þess að dýfa fingri í vatn og kæla tungu mína, því ég kvelst í þessum loga.“

En Abraham svaraði: „Sonur, mundu að meðan þú lifðir hafðir þú allt sem þú þurftir, en Lasarus var allslaus. Hér huggast hann, en þú kvelst. Auk þess er mikið djúp okkar á milli og þeir sem vilja komast héðan yfir til þín, geta það ekki og enginn kemst frá ykkur yfir til okkar.“

Þá sagði ríki maðurinn: „Ó, faðir Abraham, gerðu þá annað, sendu hann heim til föður míns – því að ég á fimm bræður og varaðu þá við þessum kvalastað, svo að þeir lendi ekki hér líka þegar þeir deyja.“

Þá svaraði Abraham: „Þeir hafa Biblíuna, hlýði þeir henni.“

„Nei, faðir Abraham,“ svaraði ríki maðurinn. „En ef einhver kæmi til þeirra frá hinum dauðu, þá myndu þeir áreiðanlega snúa sér frá syndum sínum.“

En Abraham svaraði: „Ef þeir hlýða ekki orðum Biblíunnar – Móse og spámönnunum – munu þeir ekki heldur láta sannfærast þótt einhver rísi upp frá dauðum.“ “

Jesús sagði við lærisveinana: „Fólk mun halda áfram að falla í synd, en vei þeim sem því veldur. Honum væri betra að láta fleygja sér í sjóinn, með þungan stein um hálsinn, en skaða sálir smælingjanna. Gætið ykkar!

Ávítaðu bróður þinn, ef hann syndgar, en fyrirgefðu honum, þegar hann iðrast. Geri hann þér rangt til sjö sinnum á dag og komi til þín eftir hvert skipti og biðji fyrirgefningar, þá fyrirgefðu honum.“

Dag einn sögðu postularnir við Drottin: „Við þurfum að öðlast meiri trú, hvernig getum við það?“

Jesús svaraði: „Ef þið hafið trú á stærð við sinnepskorn, þá er hún nægileg til að rífa upp mórberjatréð sem þarna stendur og senda það í loftköstum á haf út! Orðum ykkar yrði þegar í stað hlýtt.

Þegar vinnumaður kemur inn frá jarðyrkju eða gegningum, þá sest hann ekki niður til að borða. Hann matreiðir fyrst fyrir húsbónda sinn og ber kvöldverð á borð fyrir hann, áður en hann fær sér sjálfur. Og honum er ekki þakkað, því að þetta eru skylduverk hans. Þið eigið ekki heldur að vænta heiðurs fyrir að hlýða mér, því að þá hafið þið aðeins gert skyldu ykkar.“

Á leið sinni frá Jerúsalem komu þeir að þorpi á landamærum Galíleu og Samaríu. Þá sáu þeir tíu holdsveika menn, sem stóðu langt frá, utan við þorpið, og hrópuðu: „Jesú, meistari, miskunnaðu okkur!“

Hann leit á þá og sagði: „Farið til prestanna og fáið hjá þeim vottorð um að þið séuð heilbrigðir.“ Á meðan þeir voru á leiðinni til prestanna, hvarf þeim holdsveikin!

Einn þeirra sneri þá aftur til Jesús og hrópaði: „Guði sé lof! Ég er heilbrigður!“ Hann fleygði sér á götuna við fætur Jesú og þakkaði honum. Maður þessi var Samverji, en Gyðingar fyrirlitu þá.

Þá spurði Jesús: „Voru þeir ekki tíu sem ég læknaði? Hvar eru hinir níu? Var þessi útlendingur sá eini sem sneri við til að gefa Guði dýrðina?“

Síðan sagði hann við manninn: „Stattu upp og farðu leiðar þinnar, trú þín hefur læknað þig.“

Dag einn spurðu farísearnir Jesú: „Hvenær kemur guðsríki?“

„Guðsríki birtist ekki þannig að á því beri,“ svaraði Jesús. „Þið munuð ekki geta sagt: „Það hófst á þessum stað eða í þessum landshluta“ því að áhrifa guðsríkisins gætir með manninum.“

Síðar ræddi hann þetta við lærisveinana og sagði: „Sá tími mun koma er þið þráið að hafa mig hjá ykkur, þó ekki sé nema einn dag, en þá verð ég ekki hér. Ykkur munu berast fréttir um að ég sé kominn aftur og sé hér eða þar. Trúið ekki slíku. Farið ekki að leita mín, því að þegar ég kem, þá verður það engum vafa undirorpið. Það verður jafn augljóst og þegar elding leiftrar um himininn. En fyrst verð ég að líða miklar þjáningar og þjóð mín mun hafna mér.

Þegar ég kem aftur, verður heimurinn jafn sinnulaus um Guð og hann var á dögum Nóa. Fólk át og drakk og gifti sig allt til þess dags er Nói gekk inn í örkina. Eftir það kom flóðið og tortímdi þeim öllum.

Það mun verða eins og á dögum Lots: Fólk sinnti sínum daglegu störfum, át og drakk, keypti og seldi, ræktaði og byggði – allt til þeirrar stundar er Lot yfirgaf Sódómu. Þá rigndi eldi og brennisteini yfir þá af himni og eyddi þeim öllum. Þannig mun fólk verða önnum kafið við sín daglegu störf er ég kem aftur.

Þeir sem úti eru þann dag mega ekki fara inn til að pakka niður. Þeir sem verða við vinnu á ökrum mega ekki heldur fara heim – munið hvað kom fyrir konu Lots! Sá sem heldur í líf sitt mun glata því, en sá sem fórnar því, mun bjarga því.

Þá nótt munu tveir menn sofa í sama rúmi, annar verður tekinn burt en hinn skilinn eftir. Tvær konur munu vinna saman að heimilisstörfum, önnur verður tekin, hin skilin eftir. Sama er að segja um þá sem vinna hlið við hlið á ökrunum. Annar verður tekinn, hinn skilinn eftir.“

„Hvar verður hann skilinn eftir?“ spurðu lærisveinarnir. „Það verður augljóst þegar að því kemur,“ svaraði Jesús, „jafn augljóst og það, að þangað sem hræið liggur munu gammarnir þyrpast.“

Eitt sinn sagði Jesús lærisveinum sínum þessa sögu til að hvetja þá til að gefast ekki upp að biðja, fyrr en svarið kæmi:

„Í borg einni var dómari, sem ekki trúði á Guð, og fyrirleit alla menn. Ekkja, sem þar bjó, kom oft til hans og bað hann að leita réttar síns gegn manni, sem brotið hafði gegn henni. Í fyrstu gaf dómarinn henni engan gaum, en að lokum fór hún að fara í taugarnar á honum.

„Ég hræðist hvorki Guð né menn,“ sagði hann við sjálfan sig, „en þessi kona veldur mér ónæði. Ég ætla að sjá til þess að hún nái rétti sínum, því ég er orðinn leiður á henni, hún er alltaf að koma.“

Drottinn sagði: „Haldið þið að Guð láti ekki sitt fólk ná rétti sínum, ef það hrópar til hans dag og nótt, fyrst hægt er að hafa áhrif á vondan dómara? Jú, áreiðanlega! Og hann mun svara því fljótt! Spurningin er hve marga trúaða og þænrækna ég finn þegar ég, Kristur, kem aftur.“

Síðan sagði hann þeim, sem stærðu sig af verkum sínum og fyrirlitu aðra, eftirfarandi sögu:

„Tveir men fóru upp í musterið til að biðjast fyrir. Annar var farísei, en hinn var skattheimtumaður. Faríseinn bað þannig: „Guð, ég þakka þér að ég er ekki eins og syndararnir, til dæmis eins og þessi skattheimtumaður! Ég stel aldrei, ég drýgi ekki hór, ég fasta tvisvar í viku og gef tíund af öllu sem ég vinn mér inn.“

Óprúttni skattheimtumaðurinn stóð langt frá og þorði ekki einu sinni að horfa upp til himins meðan hann bað, heldur barði sér hryggur á brjóst og sagði: „Guð, vertu mér syndugum líknsamur.“ Ég segi ykkur: Þessi syndari fékk fyrirgefningu, en ekki faríseinn! Hinir hrokafullu verða niðurlægðir, en auðmjúkum veitt náð.“

Dag einn komu mæður með börnin sín til Jesú til að hann snerti þau og blessaði, en lærisveinarnir skipuðu þeim burt.

Þá kallaði Jesús börnin til sín og sagði við lærisveinana: „Leyfið börnunum að koma til mín, en hindrið þau ekki. Guðsríki er fyrir þá sem hafa hjartalag og trú eins og þessi litlu börn, en sá sem ekki hefur trú eins og þau, mun aldrei þangað komast.“

Höfðingi nokkur spurði Jesú: „Góði meistari, hvað á ég að gera til að eignast eilíft líf?“

„Veistu hvað þú ert að segja þegar þú kallar mig góðan?“ spurði Jesús. „Aðeins einn er góður í raun og veru, og það er Guð. Þú þekkir boðorðin: Þú skalt ekki drýgja hór, þú skalt ekki myrða, ekki stela, ekki ljúga, heiðraðu föður þinn og móður þína,“

Maðurinn svaraði: „Ég hef hlýðnast öllum þessum boðum frá barnæsku.“ „Eitt vantar þig enn,“ sagði Jesús, „og það er þetta: Seldu allt sem þú átt, gefðu fátækum andvirðið og þá muntu eignast fjársjóð á himnum – komdu síðan og fylgdu mér.“

Þegar maðurinn heyrði þetta, fór hann hryggur í burtu, því að hann var mjög ríkur.

Jesús horfði á eftir honum og sagði síðan við lærisveina sína: „Það er erfitt fyrir hina ríku að komast inn í guðsríki! Það er auðveldara fyrir úlfalda að smjúga gegnum nálarauga, en fyrir ríkan mann að komast inn í guðsríki.“

Þegar lærisveinarnir heyrðu þetta hrópuðu þeir: „Hver getur þá orðið hólpinn, fyrst það er svona erfitt?“

„Guð getur það sem menn geta ekki,“ svaraði Jesús.

Þá sagði Pétur: „Við höfum yfirgefið heimili okkar og fylgt þér.“

„Já,“ svaraði Jesús, „allir sem yfirgefa heimili, konu, bræður, foreldra eða börn vegna guðsríkisins, munu fá margföld laun í þessum heimi, auk eilífs lífs í hinum komandi.“

Síðan kallaði hann þá tólf saman og sagði: „Þið vitið að við erum á leiðinni til Jerúsalem. Þegar þangað kemur, mun allt rætast sem hinir fornu spámenn sögðu um mig. Ég verð framseldur heiðingjunum, en þeir munu hæða mig og spotta. Einnig munu þeir hrækja á mig, húðstrýkja og loks lífláta, en á þriðja degi mun ég rísa upp.“

Þeir skildu ekki hvað hann var að segja og fannst það algjör ráðgáta.

Þegar þeir nálguðust Jeríkó sat blindur betlari við veginn. Þegar hann heyrði að mikill mannfjöldi var að nálgast, spurði hann hvað um væri að vera. Honum var þá sagt að Jesús frá Nasaret væri þar á ferð. Þá fór hann að hrópa í sífellu: „Jesús, sonur Davíðs, miskunnaðu mér!“

Fólkið sem gekk á undan Jesú, reyndi að þagga niður í honum. En þá hrópaði hann enn hærra: „Sonur Davíðs, miskunna þú mér!“

Þegar Jesús kom nær, nam hann staðar og sagði: „Komið með blinda manninn hingað.“ Síðan spurði Jesús hann: „Hvað viltu að ég geri fyrir þig?“ „Drottinn,“ sagði hann biðjandi, „mig langar að fá sjónina.“

„Nú getur þú séð,“ sagði Jesús. „Trú þín hefur læknað þig.“

Samstundis fékk maðurinn sjónina og fylgdi Jesú og lofaði Guð. Allir sem þetta sáu lofuðu Guð.

Í Jeríkó bjó maður sem Sakkeus hét. Hann var yfirskattheimtumaður Rómverja og því mjög ríkur. Þegar Jesús var á leið um borgina reyndi Sakkeus, sem var mjög lágvaxinn, að sjá Jesú, en hann gat það ekki vegna mannfjöldans. Hann hljóp því fram fyrir og klifraði upp í mórberjatré, sem stóð við veginn, til að fá góða yfirsýn.

Þegar Jesús kom þar að, leit hann upp til Sakkeusar og kallaði: „Sakkeus! Komdu niður! Ég ætla að heimsækja þig í dag.“

Sakkeus varð mjög glaður. Hann flýtti sér niður úr trénu, fullur eftirvæntingar, og fór með Jesú heim til sín.

Þá lét mannfjöldinn óánægju sína í ljós og sagði: „Hví leyfir hann sér að heimsækja slíkan syndara?“

En á meðan stóð Sakkeus frammi fyrir Drottni og sagði: „Herra, héðan í frá ætla ég að gefa fátækum helming auðæfa minna. Og hafi ég látið einhvern greiða of háa skatta, þá mun ég refsa sjálfum mér með því að greiða honum fjórfalt aftur.“

Þá sagði Jesús við hann: „Þetta sýnir, að í dag hefur hjálp Guðs veist þessu heimili. Þú varst einn hinna týndu sona Abrahams. Ég, Kristur, er kominn til að leita að hinu týnda og frelsa það.“

Þegar Jesús var kominn í námunda við Jerúsalem, sagði hann dæmisögu til að leiðrétta þá sem héldu að ríki Guðs stæði fyrir dyrum:

„Höfðingi, sem bjó í skattlandi einu, var kvaddur til höfuðborgar ríkisins, en þar átti að krýna hann konung yfir skattlandinu. Áður en hann fór, kallaði hann saman tíu aðstoðarmenn sína og afhenti hverjum um sig hálfa milljón króna, sem þeir áttu að versla með meðan hann væri í burtu. Sumum landsmanna var illa við hann og því sendu þeir honum sjálfstæðisyfirlýsingu. Þeir tóku fram að þeir hefðu gert byltingu og myndu ekki líta á hann sem konung sinn.

Þegar hann kom heim aftur, kallaði hann til sín menn þá sem hann hafði afhent peningana. Nú vildi hann fá að vita hvernig þeim hefði gengið og hver ágóði hans yrði.

Sá fyrsti sagði frá stórkostlegum gróða – hann hafði tífaldað upphæðina!

„Glæsilegt!“ hrópaði konungurinn. „Mér líst vel á þig. Þú hefur reynst trúr í því litla sem ég fól þér og í staðinn skaltu fá að stjórna tíu borgum.“

Næsti maður hafði einnig góða sögu að segja, hann hafði fimmfaldað upphæðina.

„Gott!“ sagði húsbóndi hans. „Þú skalt fá að stjórna fimm borgum.“

En sá þriðji skilaði aðeins sömu upphæð og hann hafði fengið og sagði: „Ég var hræddur og gætti peninganna vel, því að þú ert ekkert lamb að leika við. Þú tekur það sem þú átt ekki og hirðir jafnvel uppskeru annarra.“ „Þú ert latur, þorparinn þinn,“ hreytti konungurinn út úr sér og bætti síðan við: „Er ég harðskeyttur, ha? Já, það er ég og þannig verð ég einmitt við þig! Hvers vegna lagðir þú þá peningana ekki í banka svo ég fengi þó einhverja vexti, fyrst þú þekktir mig svona vel?“

Síðan sneri hann sér að hinum sem þar stóðu og sagði skipandi: „Takið af honum peningana og fáið þeim sem græddi mest.“

„Já, herra, en er hann ekki þegar búinn að fá nóg?“ spurðu þeir.

„Jú,“ svaraði konungurinn, „en sá sem hefur, mun fá enn meira, en sá sem lítið á, mun missa það fyrr en varir. En varðandi þessa óvini mína sem gerðu uppreisn, þá náið í þá og takið þá af lífi að mér ásjáandi“.“

Eftir að hafa sagt þessa sögu, hélt Jesús áfram til Jerúsalem og gekk á undan lærisveinunum. Þegar þeir nálguðust þorpin Betfage og Betaníu á Olíufjallinu, sendi hann tvo þeirra á undan sér. Hann sagði þeim að fara inn í þorpið, sem var nær, og þegar þangað kæmi skyldu þeir leita uppi asna í einni götunni. Þetta átti að vera foli, sem enginn hefði áður komið á bak.

„Leysið hann,“ sagði Jesús, „og komið með hann. Ef einhver spyr hvað þið séuð að gera, skuluð þið segja: „Herrann þarf hans með.“ “

Þeir fóru og fundu asnann eins og Jesús hafði sagt, en meðan þeir voru að leysa hann, komu eigendurnir og kröfðust skýringar. „Hvað eruð þið að gera?“ spurðu þeir, „hvers vegna eruð þið að leysa folann okkar?“

„Herrann þarf hans með,“ svöruðu lærisveinarnir. Síðan fóru þeir með hann til Jesú og lögðu yfirhafnir sínar á bak folans, handa Jesú að sitja á. Fólkið breiddi föt sín á veginn framundan. Þegar komið var þangað, sem vegurinn liggur niður af Olíufjallinu, tók öll fylkingin að hrópa og lofsyngja Guð fyrir öll undursamlegu kraftaverkin sem Jesús hafði gert.

„Guð hefur gefið okkur konung!“ hrópaði fólkið í gleði sinni. „Lengi lifi konungurinn! Gleðjist þið himnar! Dýrð sé Guði í hæstum himni!“

En í hópnum voru nokkrir farísear sem sögðu: „Herra, þú verður að banna fylgjendum þínum að segja slíka hluti.“

Hann svaraði: „Ef þeir þegðu, myndu steinarnir hrópa gleðióp.“ Þegar nær dró Jerúsalem og Jesús sá borgina, grét hann og sagði: „Ó, ef þú hefðir aðeins þekkt veg friðarins, en nú er hann hulinn sjónum þínum. Óvinir þínir munu reisa virki gegn borgarmúrum þínum, umkringja þig

og inniloka. Þeir munu eyða þér og börnum þínum, svo að ekki standi steinn yfir steini – því þú hafnaðir boði Guðs.“

Jesús fór inn í musterið og rak kaupmennina frá borðum sínum og sagði: „Biblían segir: „Musteri mitt er bænastaður, en þið hafið breytt því í þjófabæli.“

Eftir þetta kenndi hann daglega í musterinu.

Æðstu prestarnir, ásamt öðrum trúarleiðtogum og framámönnum þjóðarinnar, reyndu nú að finna leið til að losna við hann. En þeir fundu enga, því að fólkið leit á hann sem þjóðhetju – það var sammála öllu sem hann sagði.

Dag nokkurn var Jesús að kenna og predika í musterinu. Þá lögðu æðstu prestarnir til atlögu við hann ásamt öðrum trúarleiðtogum og mönnum úr ráðinu.

Þeir kröfðust þess að hann segði þeim með hvaða valdi hann hefði rekið musteriskaupmennina út.

„Áður en ég svara ætla ég að spyrja ykkur annarrar spurningar,“ svaraði hann: „Var Jóhannes sendur af Guði eða starfaði hann aðeins í eigin mætti?“

Þeir ráðguðust um þetta. „Ef við segjum að boðskapur hans hafi verið frá himnum, þá erum við fallnir í gildru, því að þá spyr hann: „Hvers vegna trúðuð þið honum þá ekki?“ Ef við segjum hins vegar að Jóhannes hafi ekki verið sendur af Guði, þá ræðst múgurinn á okkur, því allir eru vissir um að hann hafi verið spámaður.“ Að lokum svöruðu þeir: „Við vitum það ekki.“

„Þá mun ég ekki heldur svara spurningu ykkar,“ sagði Jesús.

Jesús sneri sér aftur að fólkinu og sagði því eftirfarandi sögu: „Maður plantaði víngarð, leigði hann nokkrum bændum og fór síðan til útlanda, þar sem hann bjó í nokkur ár. Þegar uppskerutíminn kom, sendi hann einn af mönnum sínum til búgarðsins til að sækja sinn hluta uppskerunnar. En leigjendurnir börðu hann og sendu hann tómhentan til baka. Þá sendi hann annan, en sama sagan endurtók sig: Hann var barinn og auðmýktur og sendur allslaus heim. Sá þriðji var einnig særður og enn fór á sömu leið. Honum var líka misþyrmt og hann rekinn í burtu.

„Hvað á ég að gera“ sagði eigandi víngarðsins við sjálfan sig. „Já, nú veit ég það! Ég sendi son minn, sem ég elska, þeir munu áreiðanlega sýna honum virðingu.“

En þegar leigjendurnir sáu son hans, sögðu þeir: „Nú er tækifærið. Þessi náungi á að erfa allt landið eftir föður sinn. Komum! Drepum hann, og þá eigum við þetta allt.“

Þeir drógu hann út fyrir víngarðinn og drápu hann.

Hvað haldið þið nú að eigandinn hafi gert? Það skal ég segja ykkur. Hann mun koma og drepa þá alla og leigja öðrum víngarðinn.“

„Annað eins og þetta getur aldrei gerst,“ mótmæltu áheyrendur.

Jesús horfði á þá og sagði: „Hvað á þá Biblían við þegar hún segir: „Steinninn, sem smiðirnir höfnuðu, var gerður að hornsteini.“ Og hann bætti við: „Hver sá sem hrasar um þann stein, mun limlestast og þeir sem undir honum verða, munu sundurkremjast.“

Nú vildu æðstu prestarnir og trúarleiðtogarnir handtaka hann á stundinni, því að þeir skildu að sagan um víngarðsmennina átti við þá. Þeir voru einmitt þessir forhertu leigjendur í sögunni. En þeir óttuðust að fólkið stofnaði til óeirða ef þeir tækju hann. Þeir reyndu því að fá hann til að segja eitthvað sem hægt væri að ákæra hann fyrir til rómverska landstjórans, og fá hann handtekinn.

Með þetta í huga sendu þeir til hans njósnara sem þóttust sakleysið uppmálað. Þeir sögðu við Jesú: „Herra, við vitum að þú ert heiðarlegur kennari. Þú segir alltaf sannleikann og veitir fræðslu um Guð, en hopar ekki fyrir andstæðingum þínum. Segðu okkur nú eitt – er rétt að greiða rómverska keisaranum skatt?“

Jesús sá við bragðinu og svaraði: „Sýnið mér mynt. Hvers mynd og nafn er á henni?“

„Rómverska keisarans,“ svöruðu þeir.

Þá sagði Jesús: „Greiðið keisaranum allt sem hans er – og gefið Guði það sem Guði ber.“

Bragðið mistókst. Þeir undruðust svar hans og þögðu.

Þá komu til hans nokkrir saddúkear. Þeir trúa hvorki á líf eftir dauðann né upprisu. Þeir sögðu:

„Lög Móse segja að deyi maður barnlaus, þá eigi bróðir hans að kvænast ekkjunni og börn þeirra skulu teljast börn látna mannsins og bera nafn hans. Við vitum um sjö bræður. Elsti bróðirinn kvæntist en dó barnlaus. Bróðir hans kvæntist þá ekkjunni og dó líka barnlaus. Þannig gekk þetta, koll af kolli, þar til allir sjö höfðu átt konuna, en dáið án þess að eiga börn. Að lokum dó konan líka. Nú spyrjum við: Hverjum þeirra verður hún gift í upprisunni, fyrst hún giftist þeim öllum?“

„Hjónabandið er fyrir þá sem lifa á jörðinni,“ svaraði Jesús, „en þeir sem verðskulda guðsríki ganga ekki í hjónaband við upprisuna, og þeir munu aldrei deyja. Þeir eru synir Guðs og eru eins og englarnir. Þeir hafa risið upp frá dauðum til nýs lífs.

Hvers vegna efist þið um upprisuna? Sjálfur Móse talar um hana. Hann lýsir því hvernig Guð birtist honum í brennandi runna. Hann talar um að Guð sé „Guð Abrahams, Guð Ísaks og Guð Jakobs.“ Ef við segjum

að Drottinn sé Guð einhvers manns, þá þýðir það að sá maður er lifandi en ekki dauður! Því Guð er sá sem gefur lífið.“

„Þetta er vel sagt, herra,“ sögðu nokkrir lögvitringar sem þar stóðu. En fleiri urðu spurningarnar ekki, því þeir þorðu ekki að spyrja hann neins!

Nú lagði Jesús spurningu fyrir þá og sagði: „Af hverju segið þið að Kristur sé afkomandi Davíðs konungs? Davíð sagði í Sálmunum: „Guð sagði við minn Drottin: „Sittu mér til hægri handar, þar til ég legg óvini þína að fótum þér.“ “ Hvernig getur Kristur verið hvort tveggja í senn, sonur Davíðs og Drottinn Davíðs?“

Síðan sneri hann sér að lærisveinum sínum og sagði við þá, svo að fólkið heyrði: „Gætið ykkar á þessum fræðimönnum! Þeir njóta þess að ganga um göturnar í fínum fötum og láta fólk hneigja sig fyrir sér. Þeim finnst vænt um heiðurssætin í samkomuhúsum og hátíðarveislum. En meðan þeir þylja sínar löngu bænir með helgisvip, eru þeir jafnvel að hugsa upp ráð til að hafa fé af ekkjum. Guð mun því dæma þessa menn til hinnar þyngstu refsingar.“

Jesús stóð í musterinu og virti fyrir sér auðmenn sem voru að bera fram gjafir til musterisins. Þá kom þar að fátæk ekkja sem gaf tvo litla koparpeninga.

„Þessi fátæka ekkja hefur gefið meira en allir hinir samanlagt,“ sagði Jesús. „Þeir gáfu smábrot af öllum auðæfum sínum, en hún, fátæklingurinn, gaf allt sem hún átti.“

Nú fóru nokkrir lærisveinanna að tala um fegurð musterisins og höggmyndirnar á veggjum þess.

„Sú stund kemur,“ sagði Jesús, „er allt þetta sem þið nú dáist að verður brotið niður, svo að ekki mun standa steinn yfir steini, heldur verða þar rústir einar.“

„Meistari!“ hrópuðu þeir, „hvenær verður þetta? Verðum við varaðir við?“

Jesús svaraði: „Látið engan villa ykkur sýn. Margir munu koma og kalla sig Krist og segja: „Stundin er komin.“ En trúið þeim ekki! Og þegar þið heyrið um stríð og byltingar, þá verið ekki hræddir. Satt er það að styrjaldir verða, en endirinn er ekki þar með kominn. Því að þjóð mun rísa gegn þjóð og ríki gegn ríki. Og miklir jarðskjálftar, hungursneyð og farsóttir munu verða vítt um heim.

En áður en þetta gerist, munu verða miklar ofsóknir. Mín vegna verðið þið dregnir inn í samkomuhús, fangelsi og fram fyrir konunga og landshöfðingja. Þetta mun verða til þess að nafn Krists verður kunnugt og vegsamað. Verið því ekki að hugsa um hvernig þið eigið að svara ákærunum. Því ég mun gefa ykkur rétt orð að mæla og slíka rökfimi,

að mótstöðumenn ykkar munu verða orðlausir! Þeir sem ykkur standa næst – foreldrar, bræður, ættingjar og vinir – munu svíkja ykkur í hendur óvina og sumir ykkar verða líflátnir. Þið verðið hataðir af öllum mín vegna og vegna þess að þið eruð kenndir við mig. En ekkert hár á höfði ykkar skal þó farast! Með stöðuglyndi munuð þið bjarga sálum ykkar.

Þegar þið sjáið Jerúsalem umkringda hersveitum, þá vitið þið að tími eyðileggingarinnar er nálægur. Þá eiga þeir sem eru í Júdeu að flýja til fjalla. Þeir sem þá verða í Jerúsalem ættu að reyna að flýja og þeir sem eru utan við borgina eiga alls ekki að gera tilraun til að fara inn í hana. Þessa daga mun dómi Guðs verða fullnægt. Orð Biblíunnar, sem skráð voru af hinum fornu spámönnum, munu vissulega rætast. Þá verða hræðilegir tímar fyrir verðandi mæður og þær sem þá verða með börn á brjósti. Miklar hörmungar munu dynja yfir þessa þjóð og mikil reiði blossa upp gegn henni. Fólkið verður stráfellt og sumt tekið til fanga, og sent í útlegð út um allan heim. Jerúsalem verður sigruð og fótum troðin af heiðingjunum, þar til yfirráðatími þeirra er liðinn.

Þá munu gerast einkennilegir hlutir á himninum – illir fyrirboðar. Fyrirboðar þessir verða á sólu, tungli og stjörnum, en á jörðinni birtast þeir sem angist meðal þjóðanna, í vanmætti við brimgný og flóð. Margir munu missa kjarkinn vegna þeirra skelfilegu atburða sem þeir sjá gerast í heiminum – því jafnvægi himintunglanna mun raskast. Og þá munu þjóðir jarðarinnar sjá mig, Krist, koma í skýi með mætti og mikilli dýrð. Þegar þetta tekur að gerast, þá réttið úr ykkur og lítið upp, því að þá er hjálp ykkar á næsta leiti.“

Síðan sagði hann þeim líkingu: „Takið eftir trjánum. Þegar laufin fara að springa út, þá vitið þið að sumarið er í nánd. Og þegar þið sjáið þessa atburði gerast, sem ég var að lýsa fyrir ykkur, þá vitið þið á sama hátt að guðsríki er í nánd.

Ég segi ykkur satt: Þessi kynslóð mun alls ekki deyja fyrr en allt þetta er komið fram. En þótt himinn og jörð líði undir lok, munu orð mín standa óhögguð að eilífu.

Gætið ykkar! Látið endurkomu mína ekki koma ykkur í opna skjöldu; látið mig ekki rekast á ykkur eins og alla aðra, andvaralausa, við veisluhöld, drykkjuskap og niðursokkna í áhyggjur lífsins. Verið á verði og biðjið, að ef mögulegt er, þá mættuð þið komast hjá þessum hörmungum og standast frammi fyrir mér.“

Á hverjum degi fór Jesús upp í musterið til að kenna og snemma á morgnana tók fólkið að hópast þangað til að hlýða á hann. Á kvöldin sneri hann svo aftur, því að náttstaður hans var á Olíufjallinu.

Nú voru páskarnir í nánd. Þeir eru mesta hátíð Gyðinga og þá eru einungis borðuð ósýrð brauð. Æðstu prestarnir og fræðimennirnir voru

að velta því fyrir sér hvernig þeir gætu ráðið Jesú af dögum. En þeir óttuðust að fólkið svaraði með því að gera uppreisn.

Þegar þetta var fór Satan í Júdas Ískaríot, einn af þeim tólf. Júdas kom að máli við æðstu prestana og varðstjóra musterisins til að ræða um hvernig hann ætti að koma Jesú í hendur þeirra. Þeir urðu glaðir þegar þeir heyrðu að hann væri fús að hjálpa þeim og hétu honum launum. Upp frá þessu beið Júdas eftir hentugu tækifæri til að handtaka Jesú í kyrrþey þegar fólkið væri hvergi nærri.

Dagurinn fyrir páska rann upp – dagur ósýrðu brauðanna – en þá átti að slátra páskalambinu og borða það með ósýrða brauðinu. Jesús sendi Pétur og Jóhannes af stað til að finna húsnæði þar sem þeir gætu undirbúið páskamáltíðina.

„Hvert viltu að við förum?“ spurðu þeir.

„Þegar þið komið inn í Jerúsalem,“ svaraði Jesús, „mun mæta ykkur maður sem ber vatnskrús. Fylgið honum eftir þangað sem hann fer og segið húsráðanda þar: „Við erum með skilaboð frá meistara okkar, um að þú sýnir okkur herbergið þar sem hann geti snætt páskamáltíðina með lærisveinum sínum.“ Þá mun hann fara með ykkur upp í stórt herbergi sem okkur er ætlað. Það er staðurinn. Farið nú og undirbúið máltíðina.“

Þeir fóru til borgarinnar og fundu allt eins og Jesús hafði sagt og undirbjuggu páskamáltíðina.

Á tilsettum tíma kom Jesús og settist til borðs og postularnir með honum.

Hann sagði: „Ég hef innilega þráð að neyta þessarar páskamáltíðar með ykkur áður en ég líð, því að það segi ég ykkur að ég mun ekki neyta hennar aftur, fyrr en hún fullkomnast í guðsríki.“

Þá tók Jesús bikar, flutti þakkarbæn og sagði: „Takið þetta og skiptið því á milli ykkar. Ég mun ekki drekka vín á ný fyrr en guðsríki er komið.“

Og hann tók brauð, þakkaði Guði og braut það í sundur, fékk þeim og sagði: „Þetta er líkami minn, sem fyrir ykkur er gefinn, gerið þetta í mína minningu.“

Á sama hátt tók hann bikarinn eftir kvöldmáltíðina og mælti: „Þessi bikar er hinn nýi sáttmáli í mínu blóði sem fyrir ykkur er úthellt. Sá er svíkur mig, situr hér til borðs með mér. Að vísu verð ég að deyja, það er liður í áætlun Guðs, en vei þeim manni sem veldur því að ég verð framseldur.“

Þá fóru lærisveinarnir að þrátta sín á milli um það hver þeirra gæti fengið sig til slíks, og líka um það hver þeirra gæti talist mestur.

Þá sagði Jesús: „Konungar þjóðanna drottna yfir þeim og þeir sem láta menn kenna á valdi sínu eru nefndir velgjörðamenn.

En meðal ykkar er sá mestur sem þjónar hinum. Í heiminum er það foringinn sem situr við borðið og þjónar hans ganga um beina. En hjá okkur er þetta öðruvísi. Ég þjóna ykkur. Þið hafið ekki brugðist mér þennan erfiða tíma. En eins og faðir minn hefur gefið mér ríki sitt, eins gef ég ykkur það svo að þið getið etið og drukkið við borð mitt í ríki mínu. Þið munuð sitja í hásætum og dæma hinar tólf ættkvíslir Ísraels.

Símon, Símon, Satan krafðist þín til að sigta þig eins og hveiti, en ég hef beðið þess að trú þína þrjóti ekki að fullu og öllu. Styrk þú bræður þína þegar þú hefur iðrast og snúið aftur til mín.“

Símon svaraði: „Drottinn, ég er reiðubúinn að fara með þér í fangelsi og jafnvel deyja með þér.“ „Pétur,“ svaraði Jesús, „ég skal segja þér nokkuð. Haninn mun ekki gala í dag fyrr en þú hefur þrisvar neitað því að þú þekkir mig.“

Og Jesús hélt áfram og sagði: „Þegar ég sendi ykkur í predikunarferðir, peningalausa, nestislausa og án þess að þið hefðuð skó til skiptanna, skorti ykkur þá nokkuð?“

„Nei, ekkert,“ svöruðu þeir.

„En núna“ sagði hann, „skuluð þið taka með ykkur nestispoka, ef þið eigið, og peninga. Ef þið eigið ekkert sverð, þá seljið jafnvel fötin ykkar til að geta keypt sverð. Þetta segi ég, því að nú er þessi spádómur að rætast: „Hann mun dæmdur sem afbrotamaður.“ Allt sem spámennirnir skrifuðu um mig mun rætast.“

„Meistari“ svöruðu þeir, „við höfum hérna tvö sverð.“

„Það er nóg,“ svaraði hann.

Síðan yfirgaf Jesús loftherbergið í fylgd lærisveinanna og fór eftir venju út til Olíufjallsins. Þegar þangað kom sagði hann: „Biðjið Guð að þið fallið ekki í freistni.“

Hann fór spölkorn frá þeim, kraup niður og bað: „Faðir, ef þú vilt, þá taktu þennan bikar frá mér. Verði þó ekki minn vilji, heldur þinn.“ Þá birtist honum engill af himni sem styrkti hann. Því að hann var í slíkri dauðans angist að sviti hans varð eins og blóðdropar sem féllu á jörðina og bæn hans varð enn ákafari. Að lokum stóð hann upp, gekk til lærisveinanna og fann þá sofandi. Þeir höfðu sofnað af þreytu og hryggð.

„Hví sofið þið?“ spurði hann, „Rísið upp og biðjið þess að þið fallið ekki fyrir freistingunni.“

Hann hafði ekki sleppt orðinu, er hóp manna bar þar að. Fremstur gekk Júdas, einn postulanna. Hann gekk til Jesú og kyssti hann vingjarnlega á kinnina.

Jesús sagði við hann: „Júdas, svíkur þú mig með kossi.“

Þegar lærisveinarnir ellefu skildu hvað um var að vera, hrópuðu þeir: „Meistari, eigum við að berjast? Við tókum sverðin með okkur.“ Einn þeirra brá sverði og hjó hægra eyrað af þjóni æðsta prestsins.

En Jesús sagði: „Sýnið enga frekari mótstöðu.“ Síðan snerti hann sárið og læknaði eyrað. Jesús sneri sér nú að æðstu prestunum, varðforingjum musterisins og trúarleiðtogum, sem fremstir stóðu, og spurði: „Er ég þá ræningi? Hvers vegna komið þið með sverð og kylfur til að handsama mig? Af hverju handtókuð þið mig ekki í musterinu? Þar var ég daglega. En þetta er ykkar tími og vald myrkraaflanna.“

Þá gripu þeir Jesú og leiddu til bústaðar æðsta prestsins. Pétur fylgdi í humátt á eftir. Hermennirnir kveiktu bál í húsagarðinum og settust umhverfis það til að hlýja sér, en Pétur smeygði sér inn í hópinn svo lítið bar á.

Við bjarmann frá eldinum tók ein þjónustustúlkan eftir honum og gaf honum nánar gætur. Loks sagði hún: „Þessi maður var með Jesú.“

„Nei, kona góð,“ svaraði Pétur, „þann mann þekki ég alls ekki.“

Stuttu seinna tók einhver annar eftir honum og sagði: „Þú hlýtur að vera einn af þeim.“

„Nei, herra minn, það er ég ekki,“ svaraði Pétur.

Um það bil klukkustundu síðar fullyrti enn einn þetta og sagði: „Ég veit að þessi maður er einn af lærisveinum Jesú, því að þeir eru báðir frá Galíleu.“

„Góði maður“ svaraði Pétur, „ég skil bara alls ekki hvað þú ert að tala um.“ En áður en hann hafði sleppt orðinu gól hani.

Á sömu stundu sneri Jesús sér við og leit til Péturs. Þá minntist Pétur orða Jesú: „Áður en haninn galar í dag, muntu þrisvar afneita mér.“ Þá gekk Pétur út fyrir og grét sárt.

Verðirnir sem gættu Jesú, tóku nú að hæða hann. Þeir bundu fyrir augu hans, slógu hann með hnefunum og spurðu: „Hver sló þig núna, spámaður?“ Síðan smánuðu þeir hann á allan hátt.

Í morgunsárið kom hæstiréttur Gyðinga saman. Í honum voru meðal annars æðstu prestarnir og aðrir trúarleiðtogar þjóðarinnar. Jesús var nú leiddur fram fyrir þetta ráð og spurður hvort hann héldi því fram að hann væri Kristur.

„Þó ég segi ykkur það“ svaraði hann, „þá trúið þið mér ekki og munuð ekki heldur leyfa mér að flytja mál mitt. En innan skamms mun ég, Kristur, setjast í hásæti við hlið almáttugs Guðs.“

„Með þessu ertu að fullyrða að þú sért sonur Guðs,“ hrópuðu þeir.

„Já“ svaraði hann, „ég er hann.“

„Við þurfum ekki fleiri vitni!“ æptu þeir. „Við höfum sjálfir heyrt hann segja það.“

Síðan lagði allt ráðið af stað með Jesú til Pílatusar landstjóra. Er þangað kom, byrjuðu þeir strax að ákæra hann: „Þessi maður var að leiða þjóðina afvega. Hann segir að enginn eigi að borga skatta til rómversku yfirvaldanna og sjálfur segist hann vera Kristur konungurinn.“

„Ert þú Kristur – konungur þeirra?“ spurði Pílatus.

„Já,“ svaraði Jesús, „það er eins og þú segir.“

Þá sneri Pílatus sér að æðstu prestunum og mannfjöldanum og sagði: „Ég finn alls enga sök hjá honum.“

Þá æstust þeir um allan helming og sögðu: „Hann æsir til andófs gegn yfirvöldunum hvar sem hann fer, um allt skattlandið, allt frá Galíleu þar sem hann byrjaði og hingað til Jerúsalem.“

„Er hann frá Galíleu?“ spurði Pílatus.

Þegar þeir játuðu því, sagði hann þeim að fara með Jesú til Heródesar konungs, því að Galílea væri lögsagnarumdæmi hans. Og þannig vildi til að Heródes var staddur í Jerúsalem um þetta leyti. Heródesi þótti gaman að fá tækifæri til að sjá Jesú, því að hann hafði heyrt margt um hann og vonaðist til að sjá hann gera kraftaverk.

Hann spurði Jesú fjölmargra spurninga, en fékk ekkert svar. Á meðan stóðu æðstu prestarnir og hinir trúarleiðtogarnir þar hjá og ákærðu hann harðlega.

Síðan tóku Heródes og hermenn hans að hæða Jesú og spotta. Þeir klæddu hann í konunglega skikkju og sendu hann síðan aftur til Pílatusar. Þennan dag urðu Heródes og Pílatus vinir – en áður höfðu þeir verið svarnir óvinir.

Nú kallaði Pílatus saman æðstu prestana og leiðtoga Gyðinganna, ásamt fólkinu og kunngjörði úrskurð sinn:

„Þið komuð hingað með þennan mann og ákærðuð hann fyrir að stjórna uppreisn gegn rómversku yfirvöldunum. Ég hef rannsakað mál hans gaumgæfilega og komist að þeirri niðurstöðu að hann sé saklaus. Heródes er mér sammála og hann sendi hann aftur til okkar. Þessi maður hefur ekkert gert sem dauða er vert. Ég ætla því að láta húðstrýkja hann og sleppa honum síðan, enda er venja að náða einn fanga á páskunum.“

Þá kvað við hávært óp frá mannþyrpingunni – allir hrópuðu sem einn maður: „Burt með hann! Krossfestu hann! En slepptu Barrabasi.“ (Barrabas sat í fangelsi fyrir að vekja uppþot í Jerúsalem gegn yfirvöldunum og fyrir manndráp.) Pílatus reyndi nú að sannfæra þá, því að hann vildi sleppa Jesú en þeir hrópuðu á móti: „Krossfestu hann! Krossfestu hann!“

Enn einu sinni – í þriðja sinn – spurði Pílatus ákveðinn: „Hvers vegna? Hvaða glæp hefur hann drýgt? Ég sé enga ástæðu til að dæma hann til dauða. Ég ætla því að láta húðstrýkja hann og sleppa honum

síðan.“ Þá heimtuðu þeir aftur að Jesús yrði krossfestur og urðu hróp þeirra svo hávær að þau yfirgnæfðu allt annað.

Þá dæmdi Pílatus Jesú til dauða, eins og fólkið krafðist, en sleppti Barrabasi samkvæmt ósk þess – manninum sem sat í fangelsi fyrir óeirðir og manndráp. Síðan afhenti hann þeim Jesú, svo að þeir gætu gert við hann það sem þeir vildu.

Þegar hópurinn var lagður af stað með Jesú til aftökustaðarins, var maður sem var að koma utan úr sveit, Símon frá Kýrene, þvingaður til að bera kross hans. Mikill mannfjöldi fylgdi á eftir, þar á meðal margar grátandi konur.

Jesús sneri sér við og sagði við þær: „Jerúsalemdætur, þið skuluð ekki gráta mín vegna, heldur vegna ykkar sjálfra og barna ykkar. Þeir dagar munu koma er barnlausar konur verða taldar heppnar. Þá munu menn biðja fjöllin um að hrynja yfir sig og hæðirnar að hylja sig, því að ef þetta er gert við mig, hið lifandi tré, hvernig mun þá fara fyrir ykkur.“

Ásamt Jesú voru tveir afbrotamenn leiddir til aftökustaðarins sem hét „Hauskúpa“. Þar voru þeir allir krossfestir, Jesús í miðið, en hinir tveir sinn til hvorrar handar.

Þá sagði Jesús: „Faðir, fyrirgef þeim, því þeir vita ekki hvað þeir gera.“

Hermennirnir köstuðu nú hlutkesti um föt Jesú, eina flík í senn. Fólkið stóð og fylgdist með, en leiðtogar þjóðarinnar gerðu gys að honum og sögðu: „Hann gat hjálpað öðrum, en nú ætti hann að hjálpa sjálfum sér og sanna með því að hann sé í raun og veru Kristur, útvalinn konungur Guðs.“

Hermennirnir hæddu hann líka með því að rétta honum súrt vín að drekka. Þeir hrópuðu: „Ef þú ert konungur Gyðinga, bjargaðu þá sjálfum þér.“

Fyrir ofan hann var neglt spjald á krossinn. Þar stóð: „Þessi er konungur Gyðinga.“ Annar afbrotamannanna, sem hékk við hlið hans, sendi honum háðsglósu og sagði: „Svo þú ert Kristur, er það ekki? Sannaðu það þá með því að bjarga sjálfum þér – og okkur.“

Hinn glæpamaðurinn mótmælti þeim fyrri og sagði: „Óttastu ekki einu sinni Guð á dauðastundinni? Við höfum unnið til þessarar þungu refsingar, en þessi maður hefur ekkert rangt aðhafst.“ Síðan sneri hann sér að Jesú og sagði: „Jesú, minnstu mín þegar þú kemur í ríki þitt.“

Jesús svaraði: „Ég lofa þér því, að í dag skaltu vera með mér í Paradís.“

Nú var komið hádegi, en þá varð dimmt um allt landið fram til klukkan þrjú, því að sólin myrkvaðist. Þá gerðist það að fortjaldið í musterinu rifnaði í tvennt.

Þá hrópaði Jesús: „Faðir, í þínar hendur fel ég anda minn,“ og að svo mæltu dó hann.

Þegar rómverski herforinginn, sem stjórnaði aftökunum, sá hvað gerðist, varð hann hræddur og sagði: „Ég er viss um að þessi maður hefur verið saklaus.“

Þegar fólkið, sem kom til að fylgjast með krossfestingunni, sá að Jesús var dáinn, fór það heim harmi slegið. Meðan þetta gerðist, stóðu vinir Jesú og konurnar, sem fylgt höfðu honum frá Galíleu, álengdar og fylgdust með.

Maður nokkur frá Arímaþeu, Jósef að nafni, kunnur ráðherra, fór til Pílatusar og bað um líkama Jesú. Hann var guðrækinn maður, sem vænti komu Krists og hafði verið ósammála hinum um hvað gera skyldi við Jesú. Hann tók því líkama Jesú niður af krossinum og vafði í léreftsdúk og lagði síðan í nýja gröf sem höggvin hafði verið í klett. Þetta gerðist síðdegis á föstudegi, aðfangadegi páska, á sama tíma og fólk var að undirbúa hátíðina.

Konurnar sáu er líkaminn var tekinn niður og fylgdust með þegar hann var lagður í gröfina. Síðan fóru þær heim og tilreiddu kryddjurtir og smyrsl til að smyrja hann með.

Í þann mund er þær höfðu lokið verki sínu, gekk hátíðin í garð. Þær héldu kyrru fyrir það kvöld og næsta dag, eins og krafist var í lögunum.

Mjög snemma á sunnudagsmorgni fóru konurnar með smyrslin til grafarinnar. Þá sáu þær að stóra steininum, sem var fyrir grafardyrunum, hafði verið velt frá. Þær fóru inn í gröfina og sáu að líkami Drottins Jesú var horfinn.

Þær skildu ekkert í þessu og reyndu að ímynda sér hvað orðið hefði um hann. En skyndilega birtust tveir menn hjá þeim, í skínandi hvítum klæðum, svo að þær fengu ofbirtu í augun. Þær urðu skelfingu lostnar, hneigðu sig og huldu andlit sín.

Mennirnir spurðu: „Hvers vegna leitið þið hans sem er lifandi, meðal hinna dauðu? Hann er ekki hér. Hann er upprisinn! Munið þið ekki hvað hann sagði við ykkur í Galíleu. Að Kristur yrði svikinn í hendur vondra manna, sem myndu krossfesta hann, en eftir það mundi hann rísa upp á þriðja degi.“

Þá minntust þær orða hans og flýttu sér aftur til Jerúsalem til að segja lærisveinunum ellefu – og öllum hinum – hvað gerst hafði. Konurnar sem fóru til grafarinnar voru þær María Magdalena, Jóhanna, María móðir Jakobs og nokkrar aðrar. En lærisveinarnir trúðu ekki frásögn þeirra.

Samt sem áður hljóp Pétur út að gröfinni til að athuga þetta. Hann nam staðar úti fyrir gröfinni og leit inn, en sá ekkert nema léreftsdúkinn. Pétur varð mjög undrandi og fór aftur heim.

Þennan sama sunnudag fóru tveir af fylgjendum Jesú gangandi til þorpsins Emmaus, sem er rúma 12 kílómetra frá Jerúsalem. Á leiðinni ræddu þeir saman um atburði þessa. Þá kom Jesús sjálfur til þeirra og slóst í för með þeim, en þeir þekktu hann ekki (– það var eins og Guð héldi því leyndu fyrir þeim).

„Um hvað eruð þið að tala, svona áhyggjufullir?“ spurði Jesús.

Þeir námu staðar rétt sem snöggvast, daprir á svip. Kleófas, annar þeirra, varð fyrir svörum og sagði: „Þú hlýtur að vera eini maðurinn í Jerúsalem, sem ekki hefur heyrt um hina hræðilegu atburði sem þar hafa gerst undanfarna daga.“

„Hvað þá?“ spurði Jesús.

„Jú, þetta með Jesú, manninn frá Nasaret,“ sögðu þeir. „Hann var spámaður, sem gerði ótrúleg kraftaverk, og frábær kennari. Hann var virtur bæði af Guði og mönnum. En æðstu prestarnir og leiðtogar þjóðar okkar handtóku hann og framseldu rómversku yfirvöldunum, sem dæmdu hann til dauða og krossfestu hann. Við héldum að hann væri Kristur og að hann hefði komið til að bjarga Ísrael.

Þetta gerðist fyrir þrem dögum, en nú snemma í morgun fóru nokkrar konur úr hópi okkar, fylgjenda hans, út að gröfinni. Komu síðan aftur með þær furðulegu fréttir að líkami hans væri horfinn og að þær hefðu séð engla, sem sögðu að hann væri á lífi! Sumir okkar hlupu þangað til að gá að því og það reyndist rétt – líkami Jesú var horfinn eins og konurnar höfðu sagt.“

Þá sagði Jesús: „Æ, skelfing eruð þið heimskir og tregir! Hvers vegna eigið þið svona erfitt með að trúa því sem Biblían segir? Sögðu spámennirnir það ekki greinilega fyrir að Kristur yrði að þjást á þennan hátt, áður en hann gengi inn í dýrð sína?“

Síðan vitnaði Jesús í hvert spámannaritið á fætur öðru. Hann byrjaði á fyrstu Mósebók og svo áfram í gegnum Gamla testamentið og útskýrði fyrir þeim hvað þar væri sagt um hann sjálfan.

Nú var stutt eftir á leiðarenda. Jesús lét sem hann ætlaði lengra, en þeir margbáðu hann að gista hjá sér, því það var orðið framorðið. Hann lét undan og fór með þeim.

Þeir settust niður til að borða og Jesús flutti þakkarbæn yfir matnum. Síðan tók hann brauð, braut það og rétti þeim. Þá var eins og augu þeirra opnuðust og þeir þekktu hann. En þá hvarf hann þeim sýnum. Þeir tóku að ræða saman um hve vel þeim hefði liðið meðan hann talaði við þá úti á veginum og útskýrði fyrir þeim Biblíuna. Og þeir biðu ekki boðanna, en

lögðu af stað aftur til Jerúsalem. Þar fögnuðu postularnir ellefu þeim og aðrir vinir Jesú, með þessum orðum: „Drottinn er sannarlega upprisinn! Hann hefur birst Pétri.“

Lærisveinarnir tveir frá Emmaus sögðu þeim þá hvernig Jesús hafði birst þeim er þeir voru á leiðinni og hvernig þeir hefðu þekkt hann þegar hann braut brauðið.

Allt í einu, meðan þeir voru að tala um þetta, stóð Jesús sjálfur mitt á meðal þeirra, heilsaði þeim og sagði: „Friður sé með ykkur.“

Lærisveinarnir urðu skelfingu lostnir og héldu að þeir sæju vofu!

„Hvers vegna eruð þið hræddir?“ spurði hann. „Hvers vegna efist þið um að þetta sé ég? Lítið á hendur mínar og fætur. Þið sjáið það sjálfir að þetta er ég. Komið við mig og gangið úr skugga um að ég er ekki vofa. Vofur hafa ekki líkama eins og þið sjáið mig hafa.“ Meðan hann var að tala, rétti hann út hendur sínar, svo að þeir gætu séð naglaförin, og hann sýndi þeim einnig særða fæturna.

Þarna stóðu þeir og vissu ekki hverju þeir ættu að trúa. Þeir voru í senn fullir gleði og efasemda. „Hafið þið nokkuð að borða?“ spurði Jesús.

Þeir réttu honum stykki af steiktum fiski, Sem hann neytti fyrir augum þeirra.

Hann sagði: „Munið þið ekki að þegar ég var með ykkur, þá sagði ég ykkur að allt, sem skrifað væri um mig af Móse, spámönnunum og í Sálmunum, yrði að rætast.“ Síðan opnaði hann hjörtu þeirra til að þeir gætu skilið þessa staði í Biblíunni, og sagði svo: „Fyrir löngu var ritað að Kristur yrði að líða og deyja og rísa síðan upp frá dauðum á þriðja degi, og að svohljóðandi gleðiboðskapur ætti að berast frá Jerúsalem út til allra þjóða: Allir þeir sem iðrast og snúa sér til mín, munu fá fyrirgefningu syndanna. Þið hafið séð þessa spádóma rætast.

Ég mun senda heilagan anda yfir ykkur, eins og faðir minn lofaði. Segið engum frá þessu enn sem komið er, en bíðið hérna í borginni þar til heilagur andi kemur og fyllir ykkur krafti frá Guði.“

Eftir þetta fór Jesús með þá út að veginum, sem liggur til Betaníu, og þar lyfti hann höndum sínum til himins og blessaði þá. En meðan hann var að blessa þá, hvarf hann sjónum þeirra og fór til himna.

Lærisveinarnir tilbáðu hann og sneru aftur til Jerúsalem gagnteknir fögnuði. Þeir héldu sig síðan stöðugt í musterinu og lofuðu Guð.

Jóhannes

Jóhannesarguðspjall

Í upphafi, áður en nokkuð varð til, var Kristur hjá Guði. Hann hefur verið frá upphafi og sjálfur er hann Guð. Allt var skapað vegna hans og án hans varð ekkert til sem til er orðið. Í honum er eilíft líf, og þetta líf er ljós fyrir alla menn. Líf hans er ljósið sem skín í myrkrinu en myrkrið vill ekkert með það hafa.

Guð sendi Jóhannes skírara til að vitna um að Jesús Kristur væri hið sanna ljós. Ekki var Jóhannes ljósið, heldur átti hann að vitna um það. Seinna kom sá sem er hið sanna ljós, og hann vill lýsa upp líf sérhvers manns sem fæðist í þennan heim.

Hann var í heiminum og heimurinn varð til hans vegna, en samt þekkti heimurinn hann ekki. Honum var jafnvel hafnað í sínu eigin landi og af eigin þjóð – Gyðingum. Fáir tóku við honum, en öllum þeim sem það gerðu gaf hann rétt og kraft til að verða Guðs börn – þeim sem treystu því að hann gæti frelsað þá. Þeir, sem þannig trúa á hann, endurfæðast! Það er ekki líkamleg endurfæðing – afleiðing mannlegra hvata eða áforma – heldur andleg fæðing og samkvæmt vilja Guðs.

Kristur fæddist sem maður og bjó hér á jörðinni meðal okkar, fullur náðar og sannleika. Við sáum dýrð hans – dýrð eingetins sonar hins himneska föður.

Jóhannes benti fólkinu á hann og sagði: „Sá mun koma sem mér er æðri og var löngu á undan mér.“ Öll höfum við notið miskunnar hans og kærleika, náðar á náð ofan. Móse flutti okkur lögmálið með öllum þess ströngu kröfum og afdráttarlausa réttlæti, en náðin og sannleikurinn kom með Jesú Kristi. Enginn hefur nokkurn tíma séð Guð en einkasonur hans, sem stendur næst föðurnum, hefur kennt okkur að þekkja hann.

Leiðtogar Gyðinga sendu nú presta og musterisþjóna frá Jerúsalem til að spyrja Jóhannes hvort hann væri Kristur, konungur Ísraels.

En því neitaði Jóhannes afdráttarlaust og sagði: „Ég er ekki Kristur.“

„Hver ertu þá?“ spurðu þeir, „ertu Elía?“

„Nei,“ svaraði hann.

„Ertu spámaðurinn?“

„Nei.“

„Hver þá? Segðu okkur það, svo við getum svarað þeim sem sendu okkur. Hvað viltu segja um sjálfan þig?“

Hann svaraði: „Ég er rödd sem hrópar: „Búið ykkur undir komu Drottins!“ “

Þeir sem sendir voru frá faríseunum spurðu þá: „Fyrst þú ert hvorki Kristur, Elía né spámaðurinn, hvaða rétt hefur þú þá til að skíra?“

„Ég skíri aðeins með vatni,“ svaraði Jóhannes, „en hér á meðal okkar er sá sem þið þekkið ekki. Hann mun brátt hefja starf sitt. Ég er ekki einu sinni verður þess að vera þræll hans.“

Þetta gerðist hjá Betaníu, þorpi austan við ána Jórdan, þar sem Jóhannes var að skíra.

Daginn eftir sá Jóhannes Jesú koma gangandi í átt til sín. „Sjáið!“ sagði Jóhannes, „þarna er Guðs lambið sem tekur burt synd heimsins! Ég átti við hann þegar ég sagði: „Sá mun koma sem mér er æðri og var á undan mér.“ En ég vissi ekki að þetta væri hann. Mitt hlutverk er að skíra með vatni og benda Ísraelsþjóðinni á hann.“

Síðan sagði Jóhannes að hann hefði séð heilagan anda stíga niður af himni eins og dúfu og hvíla yfir honum.

„Ég vissi ekki að þetta væri hann,“ sagði Jóhannes aftur, „en þegar Guð sendi mig til að skíra sagði hann: „Þegar þú sérð heilagan anda koma niður og setjast á einhvern – þá er það sá sem þú leitar að. Hann mun skíra með heilögum anda.“

Þetta sá ég gerast núna á þessum manni og því segi ég: Hann er sonur Guðs.“

Daginn eftir var Jóhannes á sama stað ásamt tveim lærisveina sinna og var Jesús þar aftur á gangi. Jóhannes horfði á hann og sagði: „Sjáið! Þarna er Guðs lambið!“

Lærisveinarnir tveir fóru þá á eftir Jesú.

Jesús leit við, sá þá koma og spurði: „Hvað viljið þið?“

„Herra,“ svöruðu þeir, „hvar býrðu?“

„Komið og þá sjáið þið það,“ svaraði hann. Síðan fóru þeir með honum þangað sem hann dvaldist og voru hjá honum frá því um fjögurleytið til kvölds. Annar þessara manna var Andrés, bróðir Símonar Péturs.

Andrés fer nú að finna bróður sinn, Símon, og segir: „Við höfum fundið Krist!“ Og hann fór með hann til Jesú.

Jesús leit á hann og sagði: „Þú ert Símon Jónasson, en nú skalt þú kallast Pétur, – kletturinn!“

Daginn eftir ákvað Jesús að fara til Galíleu. Þá hitti hann Filippus og sagði við hann: „Fylg þú mér.“

Filippus var frá Betsaída, heimabæ Andrésar og Péturs.

Filippus fór að finna Natanael og sagði við hann: „Við höfum fundið Krist – þann sem Móse og spámennirnir töluðu um! Hann heitir Jesús Jósefsson og er frá Nasaret.“

„Nasaret!“ hrópaði Natanael. „Getur nokkuð gott komið þaðan?“

„Komdu og sjáðu sjálfur,“ svaraði Filippus ákveðinn.

Þegar þeir komu þangað sagði Jesús: „Hér kemur ósvikinn Ísraelsmaður.“

„Hvaðan þekkir þú mig?“ spurði Natanael.

„Ég sá þig undir fíkjutrénu, áður en Filippus kallaði á þig,“ svaraði Jesús.

„Herra! Þú ert sonur Guðs! – konungur Ísraels!“ sagði Natanael.

„Trúir þú bara vegna þess að ég sagðist hafa séð þig undir fíkjutrénu?“ spurði Jesús. „Þú skalt sjá það sem meira er. Þú munt jafnvel sjá himininn opinn og engla Guðs stíga upp og niður frammi fyrir mér.“

Tveim dögum síðar var móðir Jesú boðin í brúðkaup til bæjarins Kana í Galíleu. Jesús var einnig boðinn, ásamt lærisveinum sínum. Meðan á veislunni stóð kláraðist vínið. Móðir Jesú gekk þá til hans og sagði honum þessi vandræði.

„Ég get ekki hjálpað þér núna,“ sagði hann, „minn tími er enn ekki kominn.“ En móðir hans sagði við þjónana: „Gerið allt eins og hann segir ykkur.“

Þarna stóðu sex steinker, sem notuð voru við ákveðna trúarsiði, og tók hvert þeirra um hundrað lítra.

Jesús sagði nú þjónunum að fylla þau af vatni. Að því búnu sagði hann: „Takið nú smásopa af þessu og færið veislustjóranum.“

Þegar veislustjórinn bragðaði á vatninu, sem nú var orðið að víni, varð hann undrandi því hann vissi ekki hvaðan það var komið (þótt þjónarnir vissu það). Hann kallaði þá á brúðgumann.

„Þetta er frábært vín!“ sagði hann. „En þú ert ekki eins og aðrir. Flestir bera fyrst fram besta vínið, en þegar menn eru orðnir ölvaðir og kæra sig ekki um meira, þá eru teknar fram ódýru tegundirnar. Þú hefur hins vegar geymt það besta þar til síðast.“

Þetta fyrsta kraftaverk sitt gerði Jesús í Kana í Galíleu og opinberaði með því dýrð sína. Það varð til þess að lærisveinarnir trúðu að hann væri Kristur.

Eftir brúðkaupið fór Jesús til Kapernaum, ásamt móður sinni, bræðrum og lærisveinum, og voru þau þar í nokkra daga.

Nú leið að páskum og hélt Jesús því til Jerúsalem. Á musterissvæðinu sá hann kaupmenn sem seldu nautgripi, kindur og dúfur, er nota átti sem fórnardýr. Þar sátu einnig menn við borð og skiptu peningum. Jesús bjó þá til svipu úr köðlum og rak þá alla út, einnig féð og nautgripina, dreifði smápeningum þeirra sem skiptu myntinni, út um allt gólf og velti um borðum þeirra. Því næst gekk hann til dúfnasalanna og sagði við þá: „Út með þetta! Þið hafið ekkert leyfi til að breyta húsi föður míns í markað!“

Þetta minnti lærisveinana á spádóm í Biblíunni, sem þannig hljóðar: „Umhyggja fyrir húsi Guðs mun ekki láta mig í friði.“

„Hvaða rétt hefur þú til að reka þá út?“ spurðu leiðtogar fólksins hranalega. „Ef þú hefur vald þitt frá Guði, sýndu okkur þá kraftaverk því til sönnunar.“

„Já,“ svaraði Jesús, „þetta kraftaverk skuluð þið fá: Brjótið þennan helgidóm niður og ég mun reisa hann á þrem dögum!“

„Hvað þá!“ hrópuðu þeir. „Það tók fjörutíu og sex ár að byggja þetta musteri, en þykist þú geta reist það á þrem dögum?“ Með orðinu „helgidómur“ átti Jesús við líkama sinn. Eftir upprisu hans minntust lærisveinar hans þessara orða, og skildu að það sem hann tilnefndi úr Biblíunni, átti við hann sjálfan og rættist allt.

Kraftaverkin sem Jesús gerði í Jerúsalem yfir páskahátíðina, sannfærðu marga um að hann væri í raun og veru Kristur. En hann treysti ekki þessu fólki, því að hann þekkti hugsanir þess fullkomlega og vissi hve menn eru fljótir að skipta um skoðun!

Kvöld eitt, eftir að dimmt var orðið, kom einn af ráðherrum Gyðinga, farísei að nafni Nikódemus, til Jesú að ræða við hann. „Herra,“ sagði hann, „við vitum allir að Guð hefur sent þig til að fræða okkur, það sanna kraftaverk þín svo að ekki verður um villst.“

„Ég segi þér satt, Nikódemus,“ sagði Jesús, „ef þú endurfæðist ekki muntu aldrei komast inn í guðsríki.“

„Endurfæðist?“ spurði Nikódemus, „hvað er nú það? Hvernig getur gamall maður komist aftur inn í kvið móður sinnar og fæðst að nýju?“

„Það sem ég á við,“ svaraði Jesús, „er þetta: Ef maðurinn fæðist ekki af vatni og anda, getur hann ekki komist inn í guðsríki. Maður getur aðeins fætt af sér aðra mannveru, en heilagur andi gefur nýtt líf frá himnum. Vertu því ekki hissa þótt ég segi að þú verðir að fæðast að nýju! Þetta er eins og með vindinn. Þú heyrir í honum en veist samt ekki hvaðan hann kemur eða hvert hann fer. Þannig er það einnig með anda Guðs. Við vitum ekki hverjum hann gefur næst líf frá himni.“ „Þetta get ég ekki skilið!“ svaraði Nikódemus.

„Þú ert mikils metinn kennari hér í Jerúsalem en samt skilur þú þetta ekki!“ sagði Jesús. „Ég er að segja þér það sem ég veit og hef séð, en samt trúir þú mér ekki. Ef þú trúir mér ekki þegar ég segi þér frá hlutum sem gerast meðal manna, hvernig geturðu þá trúað ef ég segi þér frá himneskum hlutum? Ég, Kristur, er sá eini sem komið hefur niður til jarðarinnar og mun fara aftur til himins.

Móse reisti eirorminn upp á stöng í eyðimörkinni og þannig mun mér einnig verða lyft upp, svo að allir sem á mig trúa, eignist eilíft líf. Því að svo elskaði Guð heiminn að hann gaf einkason sinn til þess að hver sem trúir á hann glatist ekki, heldur eignist eilíft líf. Guð sendi ekki son sinn til jarðarinnar til að dæma heiminn, heldur til að frelsa hann.

Sá sem trúir á hann verður ekki dæmdur. En sá sem ekki trúir, hefur sjálfur kallað yfir sig dóm og er þegar dæmdur fyrir að vilja ekki trúa syni Guðs.

Ástæður dómsins eru þessar: Ljósið frá himnum kom í heiminn, en mennirnir elskuðu myrkrið meir en ljósið, því verk þeirra voru vond. Þeim var illa við þetta himneska ljós, því þá langaði til að syndga í myrkrinu. Þeir héldu sig í skugganum af ótta við að flett yrði ofan af syndum þeirra og þeim refsað. En þeir sem í öllu leitast við að gera rétt, koma fúslega fram í ljósið, svo að allir geti séð að þeir geri Guðs vilja.“

Eftir þetta fór Jesús, ásamt lærisveinum sínum, frá Jerúsalem og dvöldust þeir um tíma í Júdeu og skírðu þar.

Þegar þetta var, hafði Jóhannesi skírara enn ekki verið varpað í fangelsi og var hann að skíra við Aínon, nálægt Salím, því þar var mikið vatn. Dag einn fór einhver að deila við lærisveina Jóhannesar og sagði að betra væri að skírast hjá Jesú. Þeir fóru því til Jóhannesar og sögðu: „Meistari, maðurinn sem þú hittir hinum megin við ána – sá sem þú sagðir að væri Kristur – hann skírir líka og allir fara til hans.“

„Enginn getur tekið neitt, nema Guð leyfi honum það,“ svaraði Jóhannes. „Mitt hlutverk er að ryðja veginn fyrir Krist, svo að allir fari til hans. Þið vitið sjálfir að ég sagði ykkur að ég væri ekki Kristur. Ég er hér aðeins til að undirbúa komu hans – það er allt og sumt. Fólkið fer auðvitað til hans sem hefur mesta aðdráttaraflið – brúðurin fer þangað sem brúðguminn er – og vinur brúðgumans samgleðst honum. Ég er vinur brúðgumans. Ég gleðst innilega yfir árangri hans. Hann á að vaxa en ég að minnka.

Hann kom frá himni og er öllum æðri. Ég er af jörðu og skilningur minn bundinn hinu jarðneska. Kristur segir frá því sem hann hefur séð og heyrt, samt trúa honum fáir. En þeir sem það gera komast að raun um að Guð er uppspretta sannleikans. Því að Kristur er sendur af Guði og talar Guðs orð og andi Guðs starfar í honum, hindrunarlaust. Faðirinn elskar þennan mann, því að hann er sonur hans og hann hefur gefið honum allt. Allir sem treysta honum – Guðssyninum – eignast eilíft líf, en þeir sem hvorki trúa honum né hlýða, munu aldrei sjá guðsríki heldur mun reiði Guðs hvíla yfir þeim.“

Þegar Drottni varð ljóst að farísearnir hefðu frétt að hann fengi fleiri lærisveina og skírði fleiri en Jóhannes (Jesús skírði þó ekki sjálfur heldur lærisveinar hans), þá yfirgaf hann Júdeu og hélt aftur til Galíleu.

Á leiðinni þurfti hann að fara um Samaríu. Um hádegi kom hann í Samverjaþorp sem Síkar heitir, nálægt landi því sem Jakob gaf Jósef syni sínum, en þar er Jakobsbrunnur. Jesús var orðinn þreyttur eftir langa göngu og settist því við brunninn.

Í sama bili kom þar að samversk kona til þess að sækja vatn. Jesús bað hana að gefa sér að drekka. Hann var einn þessa stundina, því að lærisveinar hans höfðu farið inn í þorpið til að kaupa mat. Konan varð

undrandi á að Gyðingur skyldi biðja hana – konu og Samverja – um nokkuð, því að Gyðingar virtu þá ekki viðlits. Hún hafði orð á þessu við Jesú.

Hann svaraði: „Ef þú þekktir gjöf Guðs og vissir, hver sá er sem biður þig um vatn að drekka, mundir þú biðja mig að gefa þér lifandi vatn.“

„Þú hefur hvorki reipi né fötu og þessi brunnur er mjög djúpur,“ sagði hún, „hvar ætlar þú að ná í þetta lifandi vatn? Ertu kannski meiri en Jakob forfaðir okkar, sem gaf okkur þennan brunn? Og hvernig ætlar þú að bjóða betra vatn en það sem hann sjálfur drakk og synir hans og kvikfé?“

Jesús svaraði henni og sagði að fólk þyrsti fljótlega aftur, þótt það drykki þetta vatn. „En,“ bætti hann við, „vatnið sem ég gef, verður að lind hið innra með þeim og veitir eilífa svölun.“

„Herra,“ sagði konan, „gefðu mér þetta vatn svo að ég verði aldrei þyrst og þurfi ekki að fara hingað daglega eftir vatni.“

„Farðu og náðu í manninn þinn,“ sagði Jesús.

„Ég er ekki gift,“ svaraði konan.

„Satt er það,“ svaraði Jesús, „þú hefur átt fimm menn og þú ert ekki einu sinni gift þeim sem þú býrð með núna.“

„Herra,“ sagði konan, „þú hlýtur að vera spámaður, en segðu mér, af hverju segið þið, Gyðingar, að Jerúsalem sé eini staðurinn þar sem eigi að tilbiðja Guð? Við Samverjar höldum því fram að rétti staðurinn sé hér á Gerasímfjalli, þar sem forfeður okkar tilbáðu.“

„Kona,“ svaraði Jesús, „sá tími kemur, þegar ekki skiptir máli hvort við tilbiðjum föðurinn hér eða í Jerúsalem. Spurningin er ekki hvar við tilbiðjum, heldur hvernig. Hverjum manni er nauðsynlegt að fá hjálp heilags anda til að geta tilbeðið Guð á réttan hátt og eftir hans vilja. Þið Samverjar biðjið í blindni, af því að þið þekkið hann ekki nema að litlu leyti, en við Gyðingar þekkjum hann því að heimurinn fær hjálpræðið frá okkur.“

„Ja-á,“ svaraði konan, „ég veit að Kristur kemur – Messías, eins og þið kallið hann – og þegar hann kemur mun hann útskýra þetta allt fyrir okkur.“

Þá sagði Jesús: „Ég er hann sem við þig tala.“

Rétt í þessu komu lærisveinar hans þar að. Þeir urðu undrandi að sjá hann á tali við konu, en enginn þeirra spurði hann þó hvers vegna eða um hvað þau hefðu verið að tala.

Konan lagði vatnskrúsina frá sér við brunninn, fór inn í þorpið og sagði við alla: „Komið! Sjáið manninn sem sagði mér allt, sem ég hef aðhafst! Ef til vill er hann Kristur!“ Og fólkið streymdi út úr þorpinu til að hitta Jesú.

Meðan á þessu stóð hvöttu lærisveinarnir Jesú til að fá sér að borða, en hann svaraði: „Nei, ég hef mat sem þið vitið ekki um.“

„Hver gaf honum mat?“ spurðu lærisveinarnir hver annan.

Jesús útskýrði þetta og sagði: „Minn matur er að gera vilja Guðs, sem sendi mig, og fullkomna hans verk. Haldið þið að uppskeran hefjist ekki fyrr en í lok sumars, eða eftir fjóra mánuði? Lítið í kring um ykkur! Hvert sem litið er eru víðáttumiklir akrar, tilbúnir til uppskeru. Sá sem uppsker fær laun og safnar ávöxtum til eilífs lífs, til þess að bæði sá sem sáir og sá sem uppsker geti glaðst saman. Einn sáir en annar uppsker. Ég sendi ykkur til að uppskera þar sem þið hafið ekki sáð, aðrir hafa erfiðað, en þið fáið að bjarga uppskerunni.“

Margir úr þessu samverska þorpi trúðu nú að Jesús væri Kristur vegna orða konunnar sem vitnaði: „Hann sagði mér allt sem ég hef aðhafst!“ Fólkið kom út að brunninum til hans og bað hann að staldra við hjá sér. Hann dvaldist því þar í tvo daga, og miklu fleiri tóku trú eftir að hafa hlustað á hann. Og við konuna sagði fólkið: „Það er ekki framar fyrir þín orð að við trúum, því að við höfum sjálf heyrt og vitum að þessi maður er í sannleika frelsari heimsins.“

Eftir tvo daga hélt Jesús áfram til Galíleu. Hann hafði áður sagt: „Spámaður er alls staðar mikils metinn nema í sínum heimahögum.“ En fólkið í Galíleu tók honum samt vel, enda hafði það verið á páskahátíðinni í Jerúsalem og séð sum kraftaverka hans.

Á leið sinni um Galíleu kom Jesús til Kana, bæjarins þar sem hann hafði áður breytt vatninu í vín. Meðan hann var þar frétti embættismaður nokkur, sem bjó í Kapernaum, að Jesús væri kominn frá Júdeu. Sonur þessa manns var veikur og því fór faðirinn til Kana til að finna Jesú. Hann sárbað Jesú að koma með sér til Kapernaum og lækna son sinn, sem var nær dauða en lífi.

Jesús spurði hann: „Hvers vegna er það, getið þið ekki trúað nema þið fáið stöðugt að sjá ný kraftaverk?“

En embættismaðurinn bað hann og sagði: „Herra, komdu áður en barnið mitt deyr!“

Þá sagði Jesús: „Farðu heim til þín, sonur þinn lifir:“ Maðurinn trúði honum og lagði af stað heim. Á leiðinni mætti hann einum þjóna sinna, sem sagði honum þær gleðifréttir að syni hans væri batnað. Þá spurði maðurinn hvenær honum hefði farið að batna og svarið var: „Um eittleytið í gær fór hitinn skyndilega úr honum!“ Þá mundi faðirinn að það var einmitt á þeirri stundu sem Jesús hafði sagt við hann: „Sonur þinn lifir.“ Þetta varð til þess að embættismaðurinn og allt hans heimafólk tók trú á Jesú.

Þetta var annað kraftaverkið sem Jesús vann í Galíleu, en það gerði hann við heimkomuna frá Júdeu.

Seinna fór Jesús aftur til Jerúsalem til að vera þar á trúarhátíð. Inni í borginni rétt við Sauðahliðið var Betesdalaugin og við hana fimm yfirbyggð súlnagöng. Þar lá mikill fjöldi af veiku fólki – lömuðu, blindu eða bækluðu. (Fólk þetta beið eftir vissri hreyfingu vatnsins, því að engill Drottins kom af og til og hreyfði við því, og sá læknaðist sem fyrstur komst ofan í eftir það.)

Þarna lá maður sem verið hafði veikur í þrjátíu og átta ár. Þegar Jesús sá hann og vissi hve lengi hann hafði verið veikur, spurði hann: „Viltu verða heilbrigður?“

„Það er útilokað,“ svaraði maðurinn, „ég hef engan til að hjálpa mér ofan í laugina þegar hreyfing verður á vatninu og þess vegna verður alltaf einhver annar á undan mér.“

Þá sagði Jesús: „Stattu upp, vefðu saman dýnuna þína og farðu heim til þín!“

Maðurinn varð heilbrigður á samri stundu! Hann vafði saman dýnuna og gekk.

Þetta gerðist á helgidegi og því sögðu leiðtogar fólksins við manninn sem læknast hafði: „Það er óleyfilegt að vinna á helgidögum, líka að bera dýnu!“

„Sá sem læknaði mig, sagði mér að gera það,“ svaraði maðurinn.

„Hver sagði þér að gera slíkt?“ spurðu þeir hranalega.

Það vissi maðurinn ekki, því að Jesús hafði horfið í mannþröngina. Seinna hitti Jesús þennan sama mann í musterinu og sagði við hann: „Nú ertu heilbrigður. Syndga ekki framar, svo ekki hendi þig eitthvað enn verra.“

Maðurinn fór þá til leiðtoga fólksins og sagði þeim að Jesús væri sá sem hefði læknað sig. Það varð til þess að þeir ofsóttu Jesú fyrir að brjóta helgidagslöggjöfina. Þá sagði hann: „Faðir minn starfar allt til þessa og ég starfa einnig.“

Eftir þetta svipuðust leiðtogarnir enn frekar eftir tækifæri til að taka hann af lífi, því að auk þess að brjóta helgidagslöggjöf þeirra, talaði hann um Guð sem föður sinn og gerði sig þar með Guði jafnan.

Um þetta sagði Jesús: „Sonurinn getur ekkert gert á eigin spýtur. Hann gerir það eitt sem hann sér föðurinn gera og fer síðan eins að. Faðirinn elskar soninn og sýnir honum allt sem hann gerir. Seinna mun sonurinn vinna enn meiri kraftaverk en það að lækna þennan mann. Hann mun meðal annars vekja upp frá dauðum þá sem hann vill, rétt eins og faðirinn. Faðirinn lætur soninn um að dæma syndina, svo að allir

heiðri soninn eins og þeir heiðra föðurinn. Ef þið viljið ekki heiðra son Guðs, sem Guð sendi ykkur, þá heiðrið þið ekki heldur föðurinn.

Ég segi ykkur satt og legg á það áherslu, að hver sem heyrir orð mín og trúir Guði, sem sendi mig, eignast eilíft líf og mun aldrei hljóta dóm fyrir syndir sínar, heldur hefur hann þá þegar stigið yfir frá dauðanum til lífsins. Og það er líka satt að sú stund kemur, hún er reyndar þegar komin, er hinir dauðu heyra rödd mína – rödd Guðssonarins – og þeir sem heyra munu lifa. Faðirinn hefur eilíft líf í sjálfum sér og hann hefur einnig veitt syninum sama líf. Og hann hefur veitt honum rétt til að dæma syndir allra manna, því að hann er mannssonurinn. Látið það ekki koma ykkur á óvart, en sú stund er svo sannarlega skammt undan, er allir hinir dauðu, sem í gröfunum eru, munu heyra rödd Guðssonarins og rísa upp. Þeir sem gott hafa gert til eilífs lífs, en þeir til dóms, sem lagt hafa stund á hið illa.

Ég dæmi engan án þess að ráðfæra mig fyrst við föður minn. Dómur minn er í fullu samræmi við hans vilja, réttvís og sanngjarn, því að hann er ekki aðeins samkvæmt mínum vilja heldur einnig samkvæmt vilja Guðs sem sendi mig.

Þegar ég fullyrði eitthvað um sjálfan mig, trúið þið mér ekki, en einn maður talar þó mínu máli og það er Jóhannes skírari. Þið fóruð að hlusta á hann og ég undirstrika að allt sem hann sagði um mig er satt! Hvers vegna minni ég ykkur á vitnisburð Jóhannesar? Jú, til að auðvelda ykkur að trúa mér og frelsast, en þó er besti vitnisburðurinn um mig ekki frá manni. Ljós Jóhannesar skein skært um stund og þið nutuð þess og glöddust, en þegar ég segi að ég hafi betra vitni en Jóhannes, þá á ég við kraftaverkin sem ég geri. Faðir minn hefur falið mér að vinna þau og þau sanna að faðirinn hefur sent mig. Hann hefur sjálfur vitnað um mig, þó ekki þannig að þið sæjuð hann eða heyrðuð rödd hans. Þið vitið ekki heldur hvað hann segir því að þið viljið ekki trúa mér, en boðskapur minn er frá honum.

Þið rannsakið Gamla testamentið, því að þið álítið að það gefi ykkur eilíft líf, en svo vitið þið ekki að það vitnar um mig! Hvers vegna viljið þið ekki koma til mín, svo að ég geti gefið ykkur eilíft líf?

Ég sækist ekki eftir vinsældum ykkar, því ég veit vel að þið berið ekki kærleika til Guðs. Ég veit hvað ég er að segja, því að ég kom til að kynna ykkur föður minn. Samt viljið þið ekkert með mig hafa. Þið takið hins vegar vel á móti þeim sem koma á eigin vegum, en þá hef ég ekki sent. Það er ekkert undarlegt þótt þið trúið ekki! Þið þiggið heiður hver af öðrum en leitið ekki þess heiðurs sem Guð einn getur veitt!

En ég mun samt ekki ákæra ykkur frammi fyrir föðurnum, heldur Móse. Von ykkar um guðsríki hvílir á lögum Móse, en samt hafið þið ekki

viljað trúa honum. Hann ritaði um mig, en þið viljið ekki trúa honum og þess vegna viljið þið ekki heldur trúa mér. Fyrst þið trúið ekki orðum hans, þá er ekki að undra þótt þið trúið ekki orðum mínum.“

Eftir þetta fór Jesús til landsvæðisins hinum megin Galíleuvatnsins, sem kennt er við Tíberías, og fylgdi honum gífurlegur mannfjöldi. Margt af þessu fólki var pílagrímar á leið til Jerúsalem á páskahátíðina, en það langaði til að sjá Jesú lækna hina sjúku og því fylgdi það honum hvert fótmál.

Jesús gekk upp á fjallið ásamt lærisveinum sínum og settist, og sá þá að mannfjöldinn var að koma.

Hann sneri sér að Filippusi og sagði: „Filippus, hvar getum við keypt brauð til að gefa fólkinu að borða?“ (Jesús hafði ákveðið með sjálfum sér hvað hann ætlaði að gera, en með þessu var hann að reyna Filippus.)

Filippus svaraði: „Þótt við keyptum ekki nema handa hluta þeirra, mundi það kosta mikla peninga!“

Þá sagði Andrés, bróðir Símonar Péturs: „Hér er ungur drengur með fimm byggbrauð og tvo fiska, en það dugar að vísu skammt handa öllum þessum fjölda.“

„Látið fólkið setjast niður,“ sagði Jesús. Þá settist allt fólkið niður í grasigróna brekkuna og voru karlmennirnir einir um fimm þúsund. Því næst tók hann brauðin, flutti þakkarbæn og skipti þeim meðal fólksins, og fengu allir eins mikið og þeir vildu.

Þegar allir höfðu borðað nægju sína sagði Jesús: „Tínið nú saman leifarnar svo að ekkert fari til spillis.“ Það var gert og afgangs urðu tólf sneisafullar körfur!

Þegar fólkinu varð ljóst hvílíkt kraftaverk hafði gerst hrópaði það: „Hann er áreiðanlega spámaðurinn, sem við höfum beðið eftir!“

Þegar Jesús sá að fólkið ætlaði að taka hann með valdi og gera hann að konungi, gekk hann enn hærra upp á fjallið, einn síns liðs.

Um kvöldið fóru lærisveinarnir niður að vatninu og biðu hans. Þegar myrkrið skall á og Jesús var enn ókominn, stigu þeir í bátinn, héldu út á vatnið og stefndu til Kapernaum. En á leiðinni hvessti skyndilega svo vatnið varð mjög úfið. Þeir höfðu róið um sex kílómetra þegar þeir sáu Jesú koma gangandi í átt til sín. Þeir urðu skelkaðir, en þá kallaði hann til þeirra og sagði: „Verið óhræddir, þetta er ég!“ Þeir tóku hann upp í bátinn og um leið sáu þeir að þeir voru komnir þangað sem þeir ætluðu sér.

Morguninn eftir fór fólkið að safnast saman á ströndinni hinum megin vatnsins (í von um að hitta Jesú), því það vissi að hann hafði komið þangað með lærisveinum sínum, og að lærisveinarnir höfðu síðan farið á sínum bát, en skilið Jesú eftir. Þarna voru margir smábátar frá Tíberías.

Þegar fólkinu varð ljóst að hvorki Jesús né lærisveinar hans voru þar, þá steig það í bátana og fór yfir vatnið til Kapernaum, til að leita hans.

Þegar fólkið kom þangað og fann hann, spurði það: „Herra, hvernig komstu hingað?“

Jesús svaraði: „Ég segi ykkur satt, þið leitið mín vegna þess að ég gaf ykkur að borða, en ekki vegna þess að þið trúið á mig. Hugsið ekki um það sem eyðist, eins og til dæmis mat. Leitið heldur eilífa lífsins sem ég, Kristur, get gefið ykkur, og einmitt þess vegna sendi Guð mig hingað.“

„Hvað eigum við þá að gera til að þóknast Guði?“ spurði fólkið.

„Guðs vilji er að þið trúið þeim sem hann sendi,“ svaraði Jesús.

„Þá verður þú að sýna okkur fleiri kraftaverk, ef þú vilt að við trúum því að þú sért Kristur,“ svaraði fólkið. „Gefðu okkur ókeypis brauð á hverjum degi eins og forfeður okkar fengu á leið sinni yfir eyðimörkina. Það stendur í Biblíunni að Móse hafi gefið þeim brauð frá himni.“

„Það var ekki Móse, sem gaf þeim það,“ svaraði Jesús, „heldur faðir minn. En nú vill hann gefa ykkur hið sanna brauð af himni. Brauð Guðs er sá sem Guð sendi frá himni og gefur heiminum líf.“

„Herra,“ sögðu þeir, „gefðu okkur slíkt brauð á hverjum degi!“

„Ég er brauð lífsins,“ svaraði Jesús, „þann mun ekki hungra sem til mín kemur og þann aldrei þyrsta sem á mig trúir. Ég segi enn: Vandi ykkar er að þið trúið ekki á mig þótt þið hafið séð mig. Allir þeir sem faðirinn gefur mér, koma til mín, og þann sem til mín kemur, mun ég alls ekki reka burt. Ég kom hingað frá himni til að gera vilja Guðs sem sendi mig, en ekki minn eigin vilja. Vilji Guðs er sá að ég týni ekki neinum þeirra sem hann hefur gefið mér, heldur veki þá til eilífs lífs á dómsdegi. Það er vilji föður míns að allir sem sjá soninn og trúa á hann, eignist eilíft líf og að ég reisi þá upp á efsta degi.“

Þegar Gyðingarnir heyrðu hann segja að hann væri brauð frá himni, gagnrýndu þeir hann sín á milli og hrópuðu: „Ha? Hvað á hann við? Þetta er bara hann Jesús Jósefsson! Við þekkjum föður hans og móður. Hvernig getur hann sagt að hann hafi komið niður af himni?“

„Verið ekki með þennan kurr,“ svaraði Jesús. „Enginn getur komið til mín, nema faðirinn, sem sendi mig, leiði hann og á efsta degi mun ég reisa hann upp frá dauðum. Svo segir Biblían um þá: „Guð mun sjálfur fræða þá.“ Þeir sem hlusta á föðurinn og læra sannleikann hjá honum, munu dragast að mér. Ekki svo að skilja að þeir sjái föðurinn í raun og veru, ég er sá eini sem það hef gert.

Ég segi ykkur satt: „Hver sem trúir á mig, mun þegar í stað eignast eilíft líf!“ Ég er brauð lífsins! Það var ekkert líf í brauðinu sem féll af himni og forfeður ykkar átu í eyðimörkinni – þeir dóu allir um síðir. Það er aðeins til eitt himneskt brauð og þeir sem þess neyta munu ekki

deyja. Ég er þetta lifandi brauð, sem kom niður af himni, og sá sem neytir þess mun lifa að eilífu. Þetta brauð er ég sjálfur – hold mitt sem gefið er heiminum til lífs.“

Þá tóku Gyðingarnir að þrátta sín á milli um það hvað hann ætti við og spurðu: „Hvernig getur þessi maður gefið okkur hold sitt að borða?“

Jesús sagði því aftur: „Ég segi ykkur satt og legg á það áherslu: Þið getið ekki átt eilíft líf í ykkur, nema þið etið hold Krists og drekkið blóð hans. Sá sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt hefur eilíft líf, og ég mun vekja hann upp á efsta degi. Hold mitt er sönn fæða og blóð mitt sannur drykkur. Hver sem etur hold mitt og drekkur blóð mitt, er í mér og ég í honum. Ég lifi í krafti föðurins, hans sem lifir, og á sama hátt munu þeir lifa sem hlutdeild eiga í mér. Ég er hið sanna brauð sem kom niður af himni og hver sem etur þetta brauð, mun lifa að eilífu en ekki deyja eins og forfeður ykkar, sem átu brauð frá himni.“ Þessa ræðu hélt Jesús í samkomuhúsinu í Kapernaum. Þá sögðu sumir lærisveina hans: „Þetta var hörð ræða! Hver getur hlýtt á annað eins?“

Jesús vissi með sjálfum sér að lærisveinarnir voru óánægðir og sagði því við þá: „Hneykslar þetta ykkur? Hvað mynduð þið segja ef þið sæjuð mig, Krist, fara aftur til himins? Það er aðeins heilagur andi sem getur lokið þessu upp fyrir ykkur, þið getið aldrei skilið það af eigin mætti. Nú hef ég sagt ykkur hvernig þið getið eignast þetta sanna líf, en sumir ykkar trúa mér samt ekki.“ (Jesús vissi frá byrjun hverjir það voru sem ekki trúðu, og hann vissi einnig hver mundi svíkja hann.)

Hann bætti við og sagði: „Þetta átti ég við þegar ég sagði að enginn gæti komið til mín nema faðirinn leiddi hann til mín.“

Eftir þessi orð Jesú, fóru margir lærisveina hans frá honum fyrir fullt og allt.

Jesús sagði þá við þá tólf: „En þið, ætlið þið líka að fara?“

Símon varð fyrir svörum: „Meistari, hvert ættum við að fara? Þú ert sá eini sem hefur orð eilífs lífs, við trúum þér og vitum að þú ert hinn heilagi sonur Guðs.“

Þá sagði Jesús: „Ég útvaldi ykkur tólf, en einn ykkar er djöfull.“ Hér átti hann við Júdas, son Símonar Ískaríot, einn þeirra tólf, en sá varð síðar til þess að svíkja hann.

Eftir þetta fór Jesús til Galíleu og ferðaðist frá einu þorpinu til annars. Hann vildi ekki vera í Júdeu því að leiðtogarnir þar sátu um líf hans. Brátt leið að laufskálahátíðinni, en það er ein hinna árlegu trúarhátíða Gyðinga. Bræður Jesú hvöttu hann til að fara til Júdeu á hátíðina og sögðu ertnislega:

„Farðu þangað, því að þá geta miklu fleiri séð kraftaverk þín. Þú verður ekki frægur af því að fela þig. Og fyrst þú ert svona mikill, skaltu

reyna að sanna það fyrir heiminum!“ Bræður Jesú trúðu sem sagt ekki á hann.

Jesús svaraði: „Minn tími til að fara er enn ekki kominn. Þið getið hins vegar farið hvenær sem þið viljið, það breytir engu, því heimurinn er ekki á móti ykkur. Hann er á móti mér, því ég ásaka hann fyrir illt athæfi og syndir. Þið skuluð fara; ég kem seinna þegar minn tími er kominn.“ Af þessari ástæðu varð Jesús eftir í Galíleu.

En þegar bræður hans voru farnir til hátíðarinnar fór Jesús líka, en á laun og lét ekkert á sér bera. Leiðtogar þjóðarinnar reyndu að finna hann á hátíðinni og héldu uppi spurnum um hann. Fólkið ræddi mikið um hann sín á milli og sumir sögðu: „Hann er dásamlegur maður.“ Aðrir sögðu: „Nei, hann blekkir fólkið.“ Enginn þorði að taka málstað hans opinberlega af ótta við leiðtoga þjóðarinnar.

Þegar hátíðin var hálfnuð gekk Jesús inn í musterið og predikaði opinberlega. Leiðtogar þjóðarinnar undruðust orð hans og spurðu: „Hvaðan hefur hann þessa þekkingu? Hann hefur aldrei gengið í skóla hjá okkur.“

Jesús sagði þá við þá: „Ég kenni ekki eigin hugmyndir, heldur orð Guðs sem sendi mig. Ef einhver ykkar vill gera vilja Guðs í raun og veru, þá mun hann örugglega sjá hvort boðskapur minn er frá Guði eða frá sjálfum mér. Sá sem talar af sjálfum sér vonast eftir hrósi, en sá sem heiðrar þann sem sendi hann, er trúr og sannur. Móse gaf ykkur lögin en hvers vegna hlýðið þið þeim þá ekki? Hvers vegna segið þið að ég brjóti þau og hver er ástæða þess að þið viljið lífláta mig?“

Fólkið svaraði: „Þú ert ekki með öllum mjalla! Hver er það sem situr um líf þitt?“

Jesús svaraði: „Ég læknaði mann á helgidegi og það kom ykkur á óvart, en samt vinnið þið sjálf á helgidögum þegar þið umskerið samkvæmt lögum Móse – reyndar er umskurnin eldri en lögmál Móse. Ef umskurnardag ber upp á helgidag, þá framkvæmið þið umskurnina eins og ekkert sé. Hvers vegna dæmið þið mig þá fyrir að lækna mann á helgidegi? Hugsið þetta mál og þá munuð þið komast að raun um að ég hef á réttu að standa.“

Sumir íbúar Jerúsalem sögðu þá: „Er þetta ekki maðurinn sem leiðtogar okkar vilja feigan? Hvernig stendur þá á því að hann fær að predika óáreittur á almannafæri og þeir gera enga athugasemd? Getur verið að þeir hafi loksins komist að raun um að hann sé Kristur? En hvernig ætti hann annars að vera það? Við vitum, jú, hvar hann er fæddur, en þegar Kristur kemur mun enginn vita hvaðan hann kemur, hann mun birtast allt í einu.“

Þetta varð til þess að eitt sinn er Jesús var að predika í musterinu, kallaði hann hátt: „Já, þið þekkið mig og vitið hvar ég fæddist og hvar ég ólst upp, en ég tala máli þess sem þið þekkið ekki og hann er sannleikurinn. Ég þekki hann því ég var hjá honum og hann sendi mig til ykkar.“ Þegar leiðtogarnir heyrðu hann segja þetta leituðust þeir við að handtaka hann.

Margir þeirra sem komu reglulega í musterið trúðu á hann og sögðu: „Hvaða kraftaverk haldið þið að Kristur geri, sem þessi maður hefur ekki gert?“ Þegar farísearnir heyrðu þetta sendu þeir og æðstu prestarnir lögregluna til að handtaka hann.

Þá sagði Jesús: „Bíðið með þetta! Mér ber að vera hér enn um stund, en að því loknu sný ég aftur til hans sem sendi mig. Þið munuð leita mín en án árangurs, því að þangað sem ég fer komist þið ekki.“

Leiðtogarnir urðu undrandi á þessum tilsvörum og spurðu: „Hvert skyldi hann ætla? Skyldi hann ætla úr landi til að útbreiða kenningar sínar meðal Gyðinga í öðrum löndum, eða jafnvel meðal heiðingjanna? Hvað á hann við þegar hann segir að við munum leita hans, en ekki finna? Og hvað þýðir þetta: Þið komist ekki þangað sem ég fer?“

Síðasta daginn – helgasta dag þjóðarinnar – hrópaði Jesús út yfir mannfjöldann: „Ef nokkurn þyrstir þá komi hann til mín og drekki, því Biblían segir um þann sem trúir á mig, að frá hans innra manni muni streyma lækir lifandi vatns.“ Hér átti hann við heilagan anda, sem þeir mundu fá, sem tryðu á hann. En ennþá var andinn ekki gefinn, því að Jesús hafði þá ekki enn snúið aftur til dýrðar sinnar á himnum.

Þegar mannfjöldinn heyrði þetta sögðu sumir: „Þessi maður er áreiðanlega spámaðurinn, sem á að koma á undan Kristi.“ Aðrir sögðu: „Hann er Kristur.“ Enn aðrir sögðu: „Það er útilokað að hann sé Kristur. Haldið þið að Kristur komi frá Galíleu? Biblían segir að Kristur muni verða af ætt Davíðs og fæðast í Betlehem þar sem Davíð fæddist.“

Fólkið hafði sem sagt ýmsar skoðanir á Jesú. Sumir vildu láta handtaka hann, en þó gerði það enginn.

Musterislögreglan, sem send hafði verið til að handtaka hann, sneri því tómhent aftur til æðstu prestanna og faríseanna. „Hvers vegna komið þið ekki með hann?“ spurðu þeir reiðilega.

„Hann segir svo margt stórkostlegt!“ svöruðu þeir. „Við höfum aldrei áður heyrt neitt þessu líkt.“

„Jæja, er þá líka búið að villa um fyrir ykkur?“ spurðu farísearnir hæðnislega. „Hver af okkar leiðtogum eða faríseunum trúir að hann sé Kristur? Fólkið trúir því, satt er það, en það er heimskt og hefur ekkert vit á slíkum hlutum, enda hvílir bölvun yfir því!“

Þá spurði Nikódemus, einn af leiðtogum þjóðarinnar, sem heimsótti Jesú eitt sinn á laun til að ræða við hann: „Er leyfilegt að dæma nokkurn áður en hann hefur verið ákærður?“

„Ha?“ spurðu hinir, „ert þú kannski einn af þessum auvirðilegu Galíleumönnum? Lestu Biblíuna – enginn spámannanna kom frá Galíleu!“

Eftir þetta leystist fundurinn upp og fór hver heim til sín.

Jesús fór nú til Olíufjallsins, en snemma næsta morgun var hann aftur kominn í musterið. Fólkið þyrptist að og hann settist niður og ávarpaði það. Á meðan hann var að tala, komu farísearnir og aðrir leiðtogar þjóðarinnar með konu sem staðin hafði verið að því að drýgja hór. Þeir stilltu henni upp í allra augsýn.

„Kennari,“ sögðu þeir við Jesú. „Þessi kona var staðin að því að drýgja hór. Lög Móse segja að slíkar konur eigi að grýta. Hvað viltu segja um það?“

Ætlun þeirra var að fá hann til að segja eitthvað sem þeir gætu ákært hann fyrir. Þá beygði Jesús sig niður og skrifaði í sandinn með fingrunum. Á meðan héldu hinir áfram að krefja hann svars. Jesús stóð upp og sagði: „Allt í lagi. Grýtið hana, en sá ykkar sem syndlaus er, kasti fyrsta steininum!“

Síðan kraup hann aftur niður og hélt áfram að skrifa í sandinn, en leiðtogarnir laumuðust í burtu, fyrst sá elsti og síðan einn af öðrum. Að lokum var Jesús þar einn ásamt konunni og mannfjöldanum.

Jesús stóð þá upp og spurði konuna: „Hvar eru þeir? Ákærði þig enginn?“

„Nei, herra, enginn,“ svaraði hún.

„Ég ákæri þig ekki heldur,“ sagði Jesús, „farðu og syndgaðu ekki framar.“

Seinna, þegar Jesús var að ávarpa mannfjöldann, sagði hann: „Ég er ljós heimsins. Sá sem fylgir mér mun ekki staulast í myrkrinu, því ég mun lýsa honum veginn til eilífs lífs.“

„Þetta er lygi!“ hrópuðu farísearnir. „Þú ert alltaf að hrósa sjálfum þér.“

„Það er satt sem ég sagði,“ svaraði Jesús, „enda þótt ég hafi sagt þetta um sjálfan mig, því ég veit hvaðan ég kom og hvert ég fer, en það vitið þið ekki. Þið dæmið mig án þess að rannsaka mál mitt fyrst. Ég mun ekki dæma ykkur strax, en þótt ég gerði það, þá væri sá dómur réttlátur að öllu leyti, því faðir minn, sem sendi mig, er með mér. Lög ykkar segja að sé vitnisburður tveggja manna samhljóða, sé hann tekinn gildur. Ég er annað vitnið og hitt er faðir minn sem sendi mig.“

„Hvar er faðir þinn?“ spurðu þeir.

„Þið þekkið mig ekki og því þekkið þið ekki heldur föður minn,“ svaraði Jesús. „Ef þið þekktuð mig, þá mynduð þið einnig þekkja hann.“ Jesús mælti þetta hjá fjárhirslunni í musterinu. En hann var ekki handtekinn, því að tími hans var enn ekki kominn.

Seinna sagði Jesús aftur við farísea: „Ég fer burt og þið munuð leita mín og deyja í syndum ykkar, því að þið getið alls ekki komist þangað sem ég fer.“

Þá sögðu þeir: „Ætlar hann að fremja sjálfsmorð? Hvað á hann við með þessu: Þið getið ekki komist þangað sem ég fer?“

Jesús sagði því við þá: „Þið komið að neðan, en ég að ofan. Þið eruð af þessum heimi en ekki ég, og því sagði ég að þið mynduð deyja í syndum ykkar, aðskildir frá Guði. Ef þið trúið ekki að ég sé Kristur, sonur Guðs, þá munuð þið deyja í syndum ykkar.“

„Segðu okkur hver þú ert,“ sögðu þeir.

„Ég hef margsinnis sagt ykkur það,“ svaraði hann. „Ég gæti dæmt ykkur fyrir margt og frætt ykkur um margt, en ég vil það ekki, því ég segi aðeins það sem sá er sendi mig biður mig að segja og hann er sannleikurinn.“ Þeir skildu ekki enn að hann var að tala við þá um Guð.

Jesús sagði því: „Þegar þið hafið krossfest mig, þá munuð þið skilja að ég er Kristur og að það sem ég hef talað, er ekki frá eigin brjósti heldur frá föðurnum. Sá sem sendi mig er með mér – hann hefur ekki yfirgefið mig því ég geri aðeins það sem honum er þóknanlegt.“

Eftir þessi orð Jesú, trúðu margir leiðtoganna að hann væri Kristur.

Jesús sagði við þá: „Ef þið farið eftir orðum mínum, þá eruð þið sannir lærisveinar mínir, og þið munuð þekkja sannleikann og sannleikurinn mun gera ykkur frjálsa.“

„En við erum afkomendur Abrahams,“ sögðu þeir, „og við höfum aldrei verið þrælar nokkurs manns. Hvað áttu við með orðinu „frjáls“?“

„Þið eruð allir þrælar syndarinnar,“ svaraði Jesús. „Þrælar hafa engin réttindi, en sonurinn hefur öll réttindi. Ef sonurinn gerir ykkur frjálsa verðið þið sannarlega frjálsir. Ég veit vel að þið eruð afkomendur Abrahams en samt reyna sumir ykkar að lífláta mig, af því að orð mín fá ekki rúm hjá ykkur. Ég hef áður sagt ykkur hvað ég sá þegar ég var hjá föður mínum, en þið viljið aðeins fara að ráðum föður ykkar.“

„Abraham er faðir okkar,“ svöruðu þeir.

„Nei!“ sagði Jesús, „ef svo væri, færuð þið að ráðum hans. En nú viljið þið hins vegar lífláta mig, einungis vegna þess að ég sagði ykkur sannleikann, sem ég heyrði hjá Guði – slíkt mundi Abraham aldrei gera! Þegar þið gerið slíka hluti, þá eruð þið að hlýðnast ykkar raunverulega föður.“

„Við erum ekki óskilgetnir,“ svöruðu þeir. „Guð er okkar eini og sanni faðir.“

„Ef svo væri,“ sagði Jesús, „þá munduð þið elska mig, því að hingað kom ég frá Guði. Það var hann sem sendi mig. Ég er ekki hér á eigin vegum. Hvers vegna skiljið þið mig ekki? Jú, það er vegna þess að þið eruð hindraðir af Satan. Hann er faðir ykkar og þið njótið þess að framkvæma illvirki hans. Hann var morðingi frá öndverðu og hataði sannleikann – það finnst ekki snefill af sannleika í honum. Honum er fullkomlega eðlilegt að ljúga. Hann er faðir lyginnar, og það er einmitt ástæða þess að þið trúið mér ekki þegar ég segi ykkur sannleikann.

Getur nokkur ykkar sannað á mig hina minnstu synd? (Nei, enginn!) Nú segi ég ykkur sannleikann, en hvers vegna trúið þið mér ekki? Sá sem á Guð að föður, tekur með gleði á móti orði hans. Ef svo er ekki með ykkur, þá sýnir það að þið eruð ekki börn hans.“

„Þú ert Samverji, útlendingur og djöfull!“ hvæstu leiðtogarnir. „Það er langt síðan við sögðum að í þér væri illur andi!“ „Nei,“ svaraði Jesús, „það er enginn illur andi í mér, því ég heiðra föður minn og þess vegna lítilsvirðið þið mig. Ég hef engan áhuga á að upphefja sjálfan mig, en Guð vill upphefja mig og hann mun dæma þá sem hafna mér.

Ég segi ykkur satt: Sá sem hlýðir orðum mínum, mun aldrei að eilífu sjá dauðann.“

„Nú vitum við að þú hefur illan anda,“ sögðu leiðtogarnir, „því að Abraham dó og sama er að segja um spámennina, en nú segir þú að sá sem hlýði þér, muni aldrei deyja! Ertu þá meiri en Abraham forfaðir okkar? Því að hann dó. Og ertu meiri en spámennirnir sem dóu? Hver heldurðu eiginlega að þú sért?“ Þá svaraði Jesús: „Það væri ekki til neins fyrir mig að hrósa mér, en það er faðir minn – sem þið haldið fram að sé ykkar Guð – sem segir öll þessi yndislegu orð um mig, en hann þekkið þið ekki. Ég þekki hann! Ef ég segði að ég þekkti hann ekki, þá væri ég að ljúga eins og þið! Þegar ég segi að ég þekki hann og hlýði honum í öllu, þá er ég að segja sannleikann. Abraham faðir ykkar hlakkaði til að sjá minn dag. Hann vissi að ég var að koma og það gladdi hann.“

Þá sögðu leiðtogarnir: „Þú ert ekki einu sinni orðinn fimmtugur, en samt segist þú hafa séð Abraham!“

„Ég segi ykkur satt,“ svaraði Jesús, „ég var til þegar Abraham fæddist!“

Þegar leiðtogarnir heyrðu þetta, tóku þeir upp steina til að grýta hann. En þeir misstu sjónar af honum, því hann gekk burt frá þeim og yfirgaf musterið.

Eitt sinn er Jesús var á gangi, sá hann mann sem hafði verið blindur frá fæðingu.

„Meistari,“ sögðu lærisveinar hans, „hvers vegna fæddist þessi maður blindur? Var það vegna þess að hann syndgaði eða foreldrar hans?“

„Hvorugt,“ svaraði Jesús. „Það er til að sýna mátt Guðs. Okkur ber að vinna verk þess sem sendi mig, meðan dagur er. Senn kemur nótt og þá leggst öll vinna niður. En meðan ég er enn í heiminum, er ég ljós heimsins.“

Síðan hrækti hann á jörðina, bjó til leðju úr munnvatninu, bar hana á augu blinda mannsins og sagði: „Farðu og þvoðu þér í Sílóamlaug.“ (Orðið „Sílóam“ merkir „sendur.“) Maðurinn fór og þvoði sér og kom aftur sjáandi!

Nágrannar hans og aðrir, sem vissu að hann hafði verið blindur betlari, spurðu nú hver annan: „Er þetta sami maðurinn – betlarinn?“

Svörin voru á ýmsa vegu og margir hugsuðu: „Þetta getur ekki verið hann, en hann lítur þó eins út!“

En betlarinn sagði: „Ég er maðurinn.“

Þá spurðu þeir hann hvernig hann hefði fengið sjónina. „Hvað gerðist?“

„Maður, sem þeir kalla Jesú,“ svaraði hann, „bjó til leðju, bar hana á augu mín og sagði mér síðan að fara og þvo hana burt í Sílóamlauginni. Ég gerði eins og hann sagði, og fékk sjónina!“

„Hvar er Jesús núna?“ spurðu þeir.

„Ég veit það ekki,“ svaraði hann.

Þá fóru þeir með manninn til farísseanna. Nú vildi svo til að kraftaverkið hafði gerst á hvíldardegi. Farísearnir kröfðu manninn því sagna um atburðinn. Hann sagði þeim hvernig Jesús hefði borið leðjuna á augun og hvernig sjónin hefði komið þegar hann þvoði sér.

„Þessi Jesús er ekki frá Guði, fyrst hann vinnur á hvíldardögum,“ sögðu sumir þeirra.

Aðrir sögðu: „En hvernig getur þá venjulegur syndari gert slík kraftaverk?“ Þetta varð þeim efni í mikla þrætu.

Farísearnir sneru sér nú að manninum sem hafði verið blindur og spurðu ákveðnir: „Hvað vilt þú sjálfur segja um þennan mann sem gaf þér sjónina?“

„Ég held hann hljóti að vera spámaður, sendur af Guði,“ svaraði maðurinn.

Leiðtogar Gyðinga vildu ekki trúa því að maðurinn hefði verið blindur og sendu því eftir foreldrum hans, og spurðu: „Er þetta sonur ykkar? Fæddist hann blindur? Og ef svo er, hvernig hefur hann þá fengið sjónina?“

„Við vitum að hann er sonur okkar og að hann fæddist blindur,“ svöruðu foreldrar hans, „en við vitum ekki hver gaf honum sjónina, spyrjið hann sjálfan, hann ætti að vera nógu gamall til að svara fyrir sig.“

Þetta sögðu þau af ótta við leiðtogana, en þeir höfðu sagt að hver sá sem segði að Jesús væri Kristur, fengi ekki að sækja guðsþjónustur.

Þeir kölluðu því aftur á manninn, sem verið hafði blindur og sögðu: „Gefðu Guði dýrðina, en ekki Jesú, því að við vitum að Jesús er vondur maður.“

„Ekki er það mitt að segja hvort hann sé vondur eða góður,“ svaraði maðurinn, „en það veit ég, að ég, sem var blindur, er nú sjáandi!“

„En hvað gerði hann?“ spurðu þeir, „hvernig læknaði hann þig?“ „Nei, heyrið mig nú!“ hrópaði maðurinn. „Ég hef þegar sagt ykkur það einu sinni. Tókuð þið ekki eftir, eða hvað? Hvers vegna viljið þið fá að heyra það aftur? Ætlið þið kannski líka að verða lærisveinar hans?“

Þá formæltu þeir honum og sögðu: „Þú ert lærisveinn hans, en við erum lærisveinar Móse. Við vitum að Guð talaði við Móse, en um þennan mann vitum við ekkert.“

„Nú, það er einkennilegt,“ svaraði maðurinn. „Hann læknar hina blindu, en samt vitið þið ekkert um hann. Það er nú einu sinni svo að Guð hlustar ekki á vonda menn, heldur á þá sem tilbiðja hann og gera vilja hans. Frá því heimurinn varð til hefur enginn maður getað opnað augu blindra, og ef þessi maður er ekki frá Guði, þá gæti hann ekki gert þetta.“

„Þú sem ert fáfróður og fæddur í synd,“ hrópuðu þeir, „ætlar þú nú að fara að kenna okkur?!“ Og þeir fleygðu honum á dyr.

Þegar Jesús frétti hvað gerst hafði, leitaði hann manninn uppi og sagði: „Trúir þú á Krist?“ „Já, mig langar til þess,“ svaraði maðurinn, „en hver er hann, herra?“

„Þú hefur þegar séð hann,“ svaraði Jesús, „hann er sá sem við þig talar.“

„Já, Drottinn,“ sagði maðurinn, „ég trúi.“ Og hann veitti Jesú lotningu og kraup við fætur hans.

Jesús sagði þá við hann: „Ég kom í heiminn til að opna augu blindra og loka augum þeirra sem halda sig sjá.“

Farísearnir, sem stóðu þar rétt hjá, spurði þá: „Áttu við að við séum blindir?“

„Ef þið væruð blindir, þá væruð þið ekki sekir,“ svaraði Jesús, „en nú segist þið vera sjáandi, en farið þó ekki eftir orðum mínum – sekt ykkar varir við.“

„Sá sem ekki vill ganga inn um dyrnar til að komast inn í sauðabyrgið, heldur klifrar yfir vegginn, hlýtur að vera þjófur. Hirðirinn kemur alltaf inn um dyrnar. Dyravörðurinn opnar fyrir honum og sauðirnir heyra rödd hans og koma til hans. Síðan kallar hann á sauðina með nafni og fer út með þá. Hann gengur á undan þeim og þeir fylgja honum, því

að þeir þekkja rödd hans. Ókunnugum fylgja þeir ekki, heldur forðast þá, því að þeir þekkja ekki rödd þeirra.“

Þeir sem heyrðu Jesú segja þessa dæmisögu skildu hana ekki, og því útskýrði hann hana fyrir þeim:

„Ég er dyr sauðanna,“ sagði hann. „Allir sem komu á undan mér voru þjófar og ræningjar og sauðirnir hlýddu þeim ekki. Ég er dyrnar. Þeir sem koma inn um mig munu frelsast, ganga inn og út og fá gott fóður. Þjófurinn ætlar sér að stela; drepa og eyðileggja, en ég kom til að veita líf og nægtir.

Ég er góði hirðirinn. Góði hirðirinn leggur líf sitt í sölurnar fyrir sauðina. Þegar leiguliðinn sér úlfinn koma, þá flýr hann og yfirgefur sauðina, því að hann á þá ekki. Og úlfurinn ræðst á hjörðina og hún tvístrast. Þá flýr leiguliðinn, því að hann hugsar aðeins um launin, en honum er ekki annt um hjörðina.

Ég er góði hirðirinn og þekki mína og þeir þekkja mig, rétt eins og faðirinn þekkir mig og ég föðurinn. Ég fórna lífi mínu fyrir sauðina. Ég á líka aðra sauði í annarri rétt. Ég verð einnig að leiða þá og þeir munu hlýða rödd minni, það verður ein hjörð og einn hirðir.

Faðirinn elskar mig vegna þess að ég legg líf mitt í sölurnar til þess síðan að fá það aftur. Enginn getur tekið líf mitt án míns samþykkis – ég legg það sjálfviljuglega í sölurnar. Ég hef vald til að gefa það þegar ég vil og ég hef einnig vald til að taka það aftur. Þennan rétt hefur faðir minn gefið mér.“ Við þessi orð Jesú urðu leiðtogar Gyðinganna enn einu sinni ósammála í skoðunum sínum um hann. Sumir þeirra sögðu: „Annað hvort hefur hann illan anda eða er brjálaður. Hvað þýðir að hlusta á slíkan mann?“ Aðrir sögðu: „Okkur virðist hann ekki hafa illan anda. Getur illur andi opnað augu blindra?“ –

Nú var vetur og Jesús var í Jerúsalem á vígsluhátíðinni. Hann var á gangi í súlnagöngum Salómons í musterinu. Þá umkringdu leiðtogar þjóðarinnar hann og spurðu: „Hversu lengi ætlar þú að halda okkur í óvissu? Ef þú ert Kristur, segðu okkur það þá hreinskilnislega.“ „Ég hef þegar sagt ykkur það,“ svaraði Jesús, „en þið trúið mér ekki. Kraftaverkin, sem ég geri í nafni föður míns, bera mér vitni. Þið trúið mér ekki af því að þið tilheyrið ekki minni hjörð. Mínir sauðir þekkja mína rödd og ég þekki þá og þeir fylgja mér. Ég gef þeim eilíft líf og þeir munu aldrei að eilífu glatast. Enginn skal slíta þá úr hendi minni, því faðir minn, sem hefur gefið mér þá, er máttugri en nokkur annar. Enginn skal ræna þeim frá mér. Ég og faðirinn erum eitt.“ Þegar leiðtogarnir heyrðu þetta tóku þeir enn einu sinni upp steina til að grýta hann. Þá sagði Jesús: „Mörg góðverk sýndi ég ykkur frá Guði, fyrir hvert þeirra grýtið þið mig nú?“ „Við grýtum þig ekki fyrir góðverk, heldur guðlast,“ svöruðu þeir.

„Þú, sem ert bara venjulegur maður, segist vera Guð!“ „Stendur ekki í lögmálinu að menn séu guðir?“ svaraði Jesús. „Fyrst Biblían, sem ekki getur farið með ósannindi, segir að þeir sem fengu boðskap frá Guði séu guðir í augum manna, hvernig getið þið þá kallað það guðlast þegar sá sem faðirinn helgaði og sendi í heiminn, segir: „Ég er sonur Guðs?“ Þið trúið mér ekki nema ég geri guðdómleg kraftaverk, en reynið þá að trúa þeim, þótt þið trúið mér ekki, og sannfærist um að faðirinn sé í mér og ég í föðurnum.“ Þegar þeir heyrðu þetta reyndu þeir aftur að handtaka hann en misstu af honum. Jesús fór austur yfir Jórdan, til staðarins þar sem Jóhannes skírði fyrst. Þar dvaldist hann og margir komu til hans. „Jóhannes gerði að vísu engin kraftaverk,“ sagði fólkið sín á milli, „en allir spádómar hans um þennan mann hafa ræst.“ Þarna gerðust margir trúaðir á að Jesús væri Kristur.

Maður nokkur hét Lasarus og bjó í Betaníu ásamt systrum sínum, Maríu og Mörtu. María var sú sem eitt sinn hellti dýrri ilmolíu yfir fætur Jesú og þurrkaði þá með hári sínu. Systurnar Marta og María sendu nú svohljóðandi boð til Jesú: „Herra, sá sem þú elskar, Lasarus, er hættulega veikur.“

Þegar Jesús fékk skilaboðin, sagði hann: „Þessi veikindi munu ekki enda með dauða, heldur er þeim ætlað að verða Guði til dýrðar og vegsama mig, son Guðs.“

Jesú þótti mjög vænt um Mörtu, Maríu og Lasarus, en dvaldist þó enn í tvo daga þar sem hann var og sýndi ekki á sér fararsnið. Loks, að þeim tíma liðnum, sagði hann við lærisveina sína: „Við skulum fara til Júdeu.“

„Já, en meistari!“ sögðu lærisveinarnir, „það eru aðeins nokkrir dagar síðan leiðtogarnir í Júdeu reyndu að drepa þig. Ætlarðu að fara þangað aftur?“

„Það er bjart tólf stundir á dag,“ svaraði Jesús, „og þá getur maður gengið um öruggur án þess að hrasa, en á nóttunni er manni hætt við að hrasa vegna myrkursins.“ Síðan bætti hann við og sagði: „Lasarus, vinur okkar, er sofnaður, en nú ætla ég að fara og vekja hann!“

Lærisveinarnir héldu þá að Lasarus hefði fengið góðan nætursvefn og sögðu: „Það er gott að heyra, þá hlýtur honum að vera farið að batna!“ Jesús átti hins vegar við að Lasarus væri dáinn.

Jesús sagði því við þá berum orðum: „Lasarus er dáinn, en það gleður mig ykkar vegna, því að þetta mun styrkja ykkur í trúnni. Komið, við skulum fara til hans.“

Tómas, sem kallaður var „tvíburinn“, sagði þá við hina lærisveinana: „Við skulum fara líka og deyja með honum.“

Þegar þeir komu til Betaníu var þeim sagt að Lasarus væri þegar búinn að liggja fjóra daga í gröfinni. Betanía var aðeins um þrjá kílómetra

frá Jerúsalem. Margir leiðtogar Gyðinga voru komnir til að láta samúð sína í ljós og hugga Mörtu og Maríu. Þegar Mörtu var sagt að Jesús væri að koma fór hún út til móts við hann, en María var kyrr heima.

Marta sagði við Jesú: „Herra, ef þú hefðir komið fyrr væri bróðir minn ekki dáinn. Ég veit að Guð veitir þér allt sem þú biður hann um.“

Þá sagði Jesús: „Bróðir þinn mun rísa upp.“

„Já, það mun hann gera eins og allir aðrir á degi upprisunnar,“ sagði Marta.

„Ég er sá sem reisi hina dauðu og gef þeim líf,“ sagði Jesús. „Hver sem trúir á mig mun lifa þótt hann deyi. Og sá sem eignast lífið í trúnni á mig, mun aldrei að eilífu deyja. Marta, trúir þú þessu?“

„Já, herra,“ svaraði hún, „ég trúi að þú sért Kristur, sonur Guðs, sem koma átti í heiminn.“

Þegar hún hafði sagt þetta, fór hún og kallaði á systur sína og sagði við hana einslega: „Meistarinn er hér og vill finna þig.“ Þegar María heyrði þetta fór hún þegar í stað út til hans.

Jesús hafði staldrað við utan við bæinn, þar sem hann hitti Mörtu fyrst. Þegar mennirnir, sem voru í húsinu að reyna að hugga Maríu, sáu hana fara út í flýti, álitu þeir að hún væri að fara út að gröf Lasarusar til að gráta þar, svo að þeir fóru á eftir henni.

Þegar María kom þangað sem Jesús var, kraup hún við fætur hans og sagði: „Herra, ef þú hefðir verið hér væri bróðir minn enn á lífi.“

Þegar Jesús sá hana gráta ásamt mönnunum, varð hann gramur, byrsti sig og spurði: „Hvar er hann grafinn?“

„Komdu, við skulum sýna þér það,“ svöruðu þeir. Þá táraðist Jesús.

„Þeir voru mjög nánir vinir,“ sögðu Gyðingarnir. „Sjáið bara hve honum hefur þótt vænt um hann.“

Aðrir sögðu: „Þessi maður læknaði blindan mann – af hverju kom hann þá ekki í veg fyrir að Lasarus dæi?“ Þegar Jesús heyrði þetta varð hann aftur gramur. Þau gengu að gröfinni, en hún var hellir og hafði stórum steini verið velt fyrir dyrnar.

„Veltið steininum frá,“ sagði Jesús. „Já, en það er komin nálykt af honum,“ sagði Marta, systir hins látna. „Hann hefur legið hér í fjóra daga!“

„Sagði ég þér ekki: „Ef þú trúir, muntu sjá dýrð Guðs?“ “ spurði Jesús.

Síðan var steininum velt frá. Jesús leit upp til himins og sagði: „Faðir, ég þakka þér að þú hefur heyrt bæn mína. Auðvitað veit ég að þú bænheyrir mig í hverju sem er, en ég sagði þetta til þess að fólkið, sem hér stendur, trúi að þú hafir sent mig.“ Síðan kallaði hann: „Lasarus, komdu út!“

Og Lasarus kom! Hann var vafinn líkblæjum og höfuð hans hulið með klút. „Takið af honum líkblæjurnar og látið hann fara.“ sagði Jesús.

Margir Gyðinganna, sem þarna voru með Maríu, tóku nú loks trú á Jesú, en aðrir fóru til faríseanna til að skýra þeim frá þessu.

Æðstu prestarnir og farísearnir skutu þá á ráðstefnu til að ræða málin.

„Hvað eigum við að gera?“ spurðu þeir. „Þessi maður gerir sannarlega kraftaverk. Ef við látum hann eiga sig, mun öll þjóðin elta hann. Og þá mun rómverski herinn koma, drepa okkur og kollvarpa heimastjórn okkar Gyðinganna.“

Þá sagði Kaífas, en hann var æðsti prestur þetta árið: „Eruð þið alveg skilningslausir? Það er betra að einn maður deyi fyrir fólkið, en að öll þjóðin farist.“

Spádómsorð þessi, að Jesús ætti að deyja fyrir allt fólkið, flutti Kaífas meðan hann var í stöðu æðsta prestsins. Þessi orð komu ekki frá honum sjálfum, heldur voru þau blásin honum í brjóst. Þetta var spádómur um að Jesús mundi ekki einungis deyja fyrir þjóðina, heldur og fyrir öll börn Guðs sem dreifð eru um jörðina. Frá þessari stundu, unnu leiðtogar Gyðinga markvisst að því að lífláta Jesú.

Eftir þetta starfaði Jesús því ekki opinberlega meðal fólksins, heldur fór frá Jerúsalem til bæjarins Efraím við eyðimörkina og þar dvaldist hann með lærisveinum sínum. Páskarnir, mesta hátíð Gyðinga, voru á næsta leiti. Margt sveitafólk kom til Jerúsalem nokkrum dögum fyrir hátíðina til að hreinsa sig, samkvæmt siðum þeirra, áður en sjálf hátíðin hæfist. Fólk þetta langaði að sjá Jesú og mikið var skrafað í musterinu. „Skyldi hann koma á páskahátíðina?“ spurðu menn hver annan. Farísearnir og æðstu prestarnir höfðu tilkynnt opinberlega að hver sem sæi Jesú, yrði strax að láta þá vita, svo að þeir gætu handtekið hann.

Sex dögum fyrir páska kom Jesús til Betaníu, þar sem Lasarus bjó, sá sem hann hafði reist upp frá dauðum, og nú var haldin veisla Jesú til heiðurs. Marta þjónaði til borðs og Lasarus sat við sama borð og Jesús.

Þá var það að María tók fram krukku með dýrum ilmsmyrslum úr nardussafa og smurði fætur Jesú, og þurrkaði þá síðan með hári sínu. Við þetta fylltist húsið af sætum ilmi.

Júdas Ískaríot, einn lærisveina hans – sá sem síðar sveik hann – sagði þá: „Þetta ilmsmyrsl er gífurlega dýrt. Það hefði átt að selja það og gefa fátækum andvirðið.“ Þetta sagði hann ekki vegna þess að honum væri annt um fátæka, heldur sá hann um fjárreiður lærisveinanna og dró stundum undan til eigin þarfa.

Jesús svaraði: „Láttu hana í friði. Hún var að undirbúa útför mína. Þú getur hjálpað fátækum, en samvistir okkar eru brátt á enda.“

Þegar almenningur í Jerúsalem frétti að Jesús væri að koma, flykktist fólk til að sjá hann og Lasarus – þann sem hann reisti upp frá dauðum.

Af þessari ástæðu ákváðu æðstu prestarnir að taka Lasarus líka af lífi, því að hans vegna höfðu margir framámenn yfirgefið þá og voru farnir að trúa því að Jesús væri Kristur.

Daginn eftir flaug sú frétt um alla borgina að Jesús væri á leiðinni til Jerúsalem. Tóku þá margir hátíðargestanna pálmagreinar sér í hönd, gengu niður veginn á móti honum og hrópuðu: „Frelsarinn! Frelsarinn! Guð blessi konung Ísraels! Dýrð sé Guði!“

Jesús hafði ungan asna að reiðskjóta og rættist þar með spádómur er þannig hljóðar: „Óttist ekki, Ísraelsmenn, því að konungur ykkar kemur til ykkar, hógvær og ríðandi á ösnufola!“

(Lærisveinar hans skildu ekki að nú var þessi spádómur að rætast. En þegar Jesús var farinn til dýrðar sinnar á himnum, áttuðu þeir sig á hve margir spádómar höfðu ræst fyrir augum þeirra, án þess að þeir veittu því athygli.)

Fólkið, sem sá Jesú reisa Lasarus upp frá dauðum, sagði frá þeim atburði, og það varð til þess að margir fóru út til móts við Jesú – fólkið hafði heyrt um þetta stórkostlega kraftaverk. Þá sögðu farísearnir hver við annan: „Við höfum tapað! Sjáið þið: Allur heimurinn eltir hann!“

Grikkir nokkrir, sem komnir voru til Jerúsalem á páskahátíðina, heimsóttu Filippus, en hann var frá Betsaída. „Herra,“ sögðu þeir við hann, „okkur langar að hitta Jesú.“

Filippus sagði Andrési frá þessu og fóru þeir báðir til Jesú til að láta hann vita.

Jesús svaraði þeim og sagði, að nú væri komið að því að hann sneri aftur til dýrðar sinnar á himnum og bætti síðan við: „Ég verð að falla og deyja líkt og hveitikornið, sem fellur í moldina og deyr. Ef ég dey ekki, þá verð ég einsamall, eins og yfirgefið fræ, en dauði minn mun hins vegar leiða af sér mörg ný „hveitikorn“ – ríkulega uppskeru, því margir munu eignast nýtt líf. Ef þið elskið líf ykkar hér á jörðinni, þá tapið þið því, en ef þið fórnið því, þá eignist þið eilífa dýrð í staðinn.

Ef þessir Grikkir vilja verða lærisveinar mínir, segið þeim þá að koma og fylgja mér, því að þjónar mínir verða að vera þar sem ég er. Ef þeir fylgja mér, mun faðirinn heiðra þá. Nú er sál mín sárhrygg. Ætti ég þá að biðja svo: „Faðir, hlífðu mér við því sem bíður mín?“ Nei, það er einmitt ástæðan til þess að ég kom. Faðir, gerðu nafn þitt dýrlegt.“

Þá kom rödd af himni, sem sagði: „Ég hef þegar gert það dýrlegt og mun aftur gera það dýrlegt.“

Mannfjöldinn heyrði röddina og héldu sumir að það hefði verið þruma, en aðrir sögðu að engill hefði talað við hann.

Þá sagði Jesús við fólkið: „Röddin kom ykkar vegna, en ekki mín vegna. Nú er stund dómsins runnin upp yfir þennan heim. Og þá verður

Satan, höfðingja þessa heims, varpað á dyr. Ég verð hafinn upp (á krossinum) og mun draga alla til mín.“ Með þessum orðum gaf hann til kynna hvernig hann myndi deyja.

„Býstu við dauða þínum?“ spurði fólkið. „Okkur skilst að Kristur eigi að lifa að eilífu og að hann muni aldrei deyja. Af hverju segirðu að hann muni deyja? Um hvaða Krist ertu að tala?“

Jesús svaraði: „Enn um sinn mun ljós mitt skína á meðal ykkar. Gangið því í ljósinu meðan hægt er, áður en myrkrið skellur á, því eftir það getið þið ekki lengur ratað rétta leið. Trúið á ljósið meðan tími er til og þá verðið þið ljósberar.“ Að svo mæltu yfirgaf Jesús þá og faldi sig fyrir þeim.

Þrátt fyrir öll kraftaverkin sem hann hafði gert, trúðu fæstir því, af mannfjöldanum, að hann væri Kristur. Þetta kom heim og saman við það sem Jesaja spámaður hafði sagt: „Drottinn, hver mun trúa okkur? Hver mun líta á hin miklu kraftaverk sem vitnisburð um þig?“ Þeir gátu sem sagt ekki trúað, enda hafði Jesaja einnig spáð eftirfarandi: „Guð hefur blindað augu þeirra og hert hjörtu þeirra, svo að þeir hvorki sjá né skilja, til að þeir snúi sér til mín og ég geti læknað þá.“ Þessi orð Jesaja voru spádómur um Jesú, því að hann hafði séð dýrð Krists í sýn.

Samt trúðu ýmsir af leiðtogum þjóðarinnar að Jesús væri Kristur. En þeir vildu ekki láta það í ljós af ótta við að farísearnir bönnuðu þeim að sækja guðsþjónustur í samkomuhúsunum. Hrós manna var þeim meira virði en dýrð Guðs.

Nú hrópaði Jesús: „Sá sem trúir mér, trúir sjálfum Guði sem sendi mig. Þegar þið sjáið mig, sjáið þið þann sem sendi mig. Ég er ljós sem kom til að skína í þessum dimma heimi, svo að þeir sem mér treysta, þurfi ekki framar að ganga í myrkrinu. Ég dæmi ekki þá sem óhlýðnast orðum mínum, því að ég kom til að frelsa heiminn en ekki til að dæma hann. Þeir sem hafna mér og mínum boðskap, verða dæmdir á degi dómsins, eftir sannleikanum sem ég hef flutt. Það sem ég hef sagt eru ekki mín orð, heldur hef ég flutt ykkur það sem faðir minn bauð mér að segja. Ég veit að orð hans gefa eilíft líf og þess vegna hef ég sagt allt það sem hann bauð mér að segja.“

Það var komið kvöld daginn fyrir páskahátíðina. Jesús vissi, að stund hans var komin að fara burt úr þessum heimi og til föðurins á himnum. Þegar þeir neyttu kvöldmáltíðarinnar hafði Satan þegar skotið því að Júdasi Símonarsyni Ískaríot, að nú væri einmitt rétti tíminn til að framkvæma þá fyrirætlun sína að svíkja Jesú.

Jesús vissi að faðirinn hafði gefið honum allt vald og að hann var kominn frá Guði og mundi snúa aftur til Guðs.

Jesús stóð nú upp frá kvöldmáltíðarborðinu, fór úr kyrtlinum og batt stóran klút um mitti sér. Síðan hellti hann vatni í skál og tók að þvo fætur lærisveinanna og þurrka þá með klútnum sem hann hafði um mittið.

Þegar hann kom að Símoni Pétri, sagði Pétur: „Meistari, ætlar þú að fara að þvo mér um fæturna?“

„Þú skilur þetta ekki núna en seinna muntu skilja það,“ svaraði Jesús.

„Nei,“ mótmælti Pétur, „þú skalt aldrei fá að þvo fætur mína!“

„Ef ég geri það ekki, getur þú ekki verið lærisveinn minn,“ sagði Jesús.

„Þá skaltu ekki aðeins þvo fæturna, heldur einnig hendurnar og höfuðið!“ hrópaði Pétur.

„Sá sem hefur baðað sig,“ svaraði Jesús, „þarf aðeins á fótaþvotti að halda til að teljast hreinn. Nú ertu hreinn – en þannig er ekki með alla sem hér eru.“ Þetta sagði Jesús, því hann vissi vel hver mundi svíkja hann.

Eftir fótaþvottinn fór Jesús aftur í kyrtilinn, settist niður og spurði: „Skiljið þið hvað ég var að gera? Þið segið við mig: „Meistari“ og „Herra“ og það er rétt, því það er ég. En fyrst ég, sem er herra ykkar og lærifaðir, hef þvegið fætur ykkar, þá ber ykkur einnig að þvo fætur hvers annars. Ég hef gefið ykkur fordæmi – þið skuluð fara eins að. Það er vissulega satt, að þjónninn er ekki meiri en húsbóndi hans, ekki er heldur sendiboðinn æðri þeim sem sendi hann. Þetta skiljið þið – en farið nú eftir því og þá mun það verða ykkur til blessunar.

En þetta á þó ekki við um ykkur alla. Ég valdi ykkur og þekki ykkur mætavel hvern og einn. Biblían segir: „Sá sem neytir kvöldverðar með mér, mun svíkja mig.“ Þessi orð munu rætast fyrr en varir. Ég segi ykkur þetta núna, svo að þið trúið mér þegar það er komið fram. Ég segi ykkur sannleikann: Sá sem tekur á móti þeim er ég sendi, tekur á móti mér, og sá sem veitir mér viðtöku, veitir föður mínum viðtöku sem sendi mig.“

Skyndilega var sem mikil angist gripi Jesú og hann hrópaði: „Já, satt er það, einn ykkar mun svíkja mig!“ Lærisveinarnir litu hver á annan og hugsuðu: Hver skyldi það vera? Þar eð ég sat næstur Jesú við borðið og var nánasti vinur hans, gaf Símon Pétur mér merki um að spyrja hann hver sá væri sem vinna myndi slíkt ódæði.

Ég sneri mér því að honum og spurði: „Drottinn, við hvern áttu?“

„Þann, sem ég gef þennan brauðbita,“ svaraði Jesús.

Þegar hann hafði dýft brauðinu í sósuna rétti hann það Júdasi Símonarsyni, Ískaríot.

Jafnskjótt og Júdas hafði borðað það, kom Satan í hann. Jesús sagði þá við hann: „Flýttu þér að gera það sem þú ætlar þér.“

Enginn hinna, sem sátu til borðs, skildi þessi orð Jesú. Sumir héldu að hann væri að segja Júdasi að fara og greiða fyrir matinn eða gefa fátækum peninga, því að Júdas sá um sjóðinn. Og Júdas yfirgaf þá þegar í stað og gekk út í nóttina.

Þegar hann var farinn sagði Jesús: „Nú er tíminn kominn. Innan skamms mun dýrð Guðs umlykja mig. Allt það, sem fyrir mig mun koma, mun vegsama Guð. Nú er þess stutt að bíða að Guð gefi mér dýrð sína. Elsku börnin mín, bráðum verð ég að fara og yfirgefa ykkur. Og þótt þið leitið mín, munuð þið ekki finna mig – eins og ég sagði við leiðtoga þjóðarinnar.

Nú gef ég ykkur nýtt boðorð: „Elskið hver annan jafn innilega og ég hef elskað ykkur.“ Af því skulu allir sjá, að þið eruð lærisveinar mínir, að þið elskið hver annan.“

Þá sagði Símon Pétur: „Meistari, hvert ætlar þú að fara?“

„Þú getur ekki fylgt mér þangað núna,“ svaraði Jesús, „en seinna muntu gera það.“

„Hvers vegna ekki núna?“ spurði Pétur, „ég er reiðubúinn að deyja fyrir þig:“

„Ertu það?“ spurði Jesús, og sagði svo: „Nei, það ertu ekki, því að áður en haninn galar í fyrramálið muntu þrisvar neita því að þú þekkir mig.“

„Látið ekki óttann ná tökum á ykkur. Treystið Guði og treystið mér. Heima hjá föður mínum eru margar vistarverur og ég ætla að búa þær undir komu ykkar. Þegar allt er reiðubúið, kem ég aftur og sæki ykkur, svo að þið getið verið hjá mér alla tíð. Ef þessu væri öðruvísi varið, hefði ég sagt ykkur það. En nú vitið þið hvert ég fer og hvernig á að komast þangað.“

„Nei, það vitum við ekki,“ sagði Tómas. „Við höfum ekki hugmynd um hvert þú ætlar, og hvernig ættum við þá að rata þangað?“

Jesús svaraði: „Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið. Enginn kemst til föðurins nema hann trúi á mig. Ef þið hafið þekkt mig, þá þekkið þið einnig föður minn. Héðan í frá þekkið þið hann og hafið þegar séð hann.“

„Herra,“ sagði Filippus, „sýndu okkur föðurinn og það nægir okkur.“

„Filippus,“ svaraði Jesús, „þekkir þú mig ekki enn, eftir allan þennan tíma sem við höfum verið saman? Sá sem hefur séð mig, hefur séð föðurinn. Hvers vegna biður þú þá um að fá að sjá hann? Trúir þú ekki að ég sé í föðurnum og faðirinn í mér? Það sem ég segi, er ekki frá eigin brjósti, heldur frá föðurnum sem í mér er og vinnur verk sitt í gegnum mig. Trúið þessu: Ég er í föðurnum og faðirinn í mér. Ef þið eigið erfitt með að trúa því, þá minnist allra kraftaverkanna sem þið hafið séð mig gera.

Ég segi ykkur satt: Sá sem á mig trúir, mun gera sömu kraftaverk og þau sem ég gerði, og jafnvel enn meiri, því að ég fer til föðurins. Hvað sem þið biðjið föðurinn um, mun ég gera ef þið biðjið hann um það í mínu nafni. Allt það sem ég, sonurinn, geri fyrir ykkur, verður föður mínum til vegsemdar. Biðjið um hvað sem þið viljið og notið nafn mitt, og þá mun ég svara bæn ykkar.

Ef þið elskið mig, hlýðið þá orðum mínum. Ég mun biðja föðurinn og hann mun gefa ykkur annan hjálpara, sem aldrei yfirgefur ykkur. Þessi hjálpari er heilagur andi. Andinn sem leiðir menn í allan sannleikann. Heimurinn getur ekki tekið á móti honum, því heimurinn leitar hans ekki og þekkir hann ekki heldur. En þið þekkið hann, því að hann lifir í ykkur og er með ykkur. Ég mun ekki sleppa af ykkur hendinni né skilja ykkur eina eftir; ég kem til ykkar. Innan skamms yfirgef ég þennan heim en ég verð samt með ykkur, því að ég lifi og þið munuð lifa. Þegar ég er risinn upp frá dauðum, munuð þið skilja að ég er í föður mínum, þið í mér, og ég í ykkur. Sá sem hlýðir mér, elskar mig og vegna þess að hann elskar mig, mun faðir minn elska hann, og ég mun elska hann og sjálfur birtast honum.“

Júdas (ekki Júdas Ískaríot, heldur nafni hans) sagði þá við hann: „Herra, hvers vegna vilt þú einungis opinbera þig fyrir okkur, lærisveinunum, en ekki fyrir heiminum?“

„Vegna þess að ég vil aðeins opinbera mig þeim sem elska mig og hlýða mér,“ svaraði Jesús. Síðan bætti hann við: „Faðirinn mun einnig elska þá og við munum koma til þeirra og búa hjá þeim. Sá sem óhlýðnast mér, sýnir þar með að hann elskar mig ekki. Takið eftir, að þetta svar við spurningu ykkar er ekki mitt svar, heldur föðurins sem sendi mig. Þetta segi ég ykkur nú meðan ég er hjá ykkur. En þegar faðirinn sendir ykkur hjálparann í minn stað – og þegar ég tala um hjálparann, þá á ég við heilagan anda – þá mun hann, andinn, fræða ykkur um margt og minna ykkur á allt sem ég hef sagt ykkur.

Frið skil ég eftir hjá ykkur, minn frið gef ég ykkur. Minn friður er ekki hverfull eins og sá friður sem heimurinn gefur, verið því hvorki kvíðafullir né hræddir. Minnist orða minna: Ég fer burt, en ég kem aftur til ykkar. Ef þið elskið mig í raun og veru, þá samgleðjist þið mér, því nú fæ ég að fara til föðurins, hans sem mér er æðri. Þetta segi ég ykkur fyrir fram, svo að þið trúið, þegar það gerist.

Tíminn sem ég hef til að ræða þetta við ykkur styttist óðum, því að hinn illi höfðingi þessa heims er á næsta leiti. Hann hefur ekki vald yfir mér, en ég vil gera vilja föðurins, svo að heimurinn fái að vita að ég elska föðurinn. Standið upp, við skulum fara.“

„Ég er hinn sanni vínviður og faðir minn er vínyrkinn. Sérhverja grein sem ekki ber ávöxt, sker hann af, en hinar sem bera ávöxt, hreinsar hann, svo að þær beri enn meiri ávöxt. Þið eruð þegar hreinir, vegna þess að þið hafið trúað orðum mínum. Verið í mér, og þá lifi ég í ykkur. Því að eins og greinin getur ekki borið ávöxt, nema hún sé á vínviðinum, þannig getið þið ekki borið ávöxt án mín.

Ég er vínviðurinn, þið eruð greinarnar. Sá sem lifir í mér og ég í honum, hann ber mikinn ávöxt, en án mín getið þið alls ekkert gert. Þeim sem hefur yfirgefið mig, verður kastað burt eins og ónýtum greinum. Þeim er síðan safnað saman og brennt. Ef þið eruð í mér og hlýðið boðum mínum, þá biðjið um hvað sem þið viljið og það mun veitast ykkur! Þeir sem eru sannir lærisveinar mínir, bera mikinn ávöxt og verða föður mínum til dýrðar.

Eins og faðirinn hefur elskað mig, hef ég elskað ykkur, verið því stöðugir í elsku minni. Ef þið hlýðið mér, verðið þið stöðugir í elsku minni, eins og ég hlýði föður mínum og lifi í elsku hans. Þetta segi ég ykkur, svo að fögnuður minn fylli ykkur – svo að gleði ykkar verði fullkomin. Ég krefst þess af ykkur að þið elskið hver annan jafn innilega og ég elska ykkur. Og nú skal ég segja ykkur hvernig við getum prófað kærleikann: Sá elskar mest, sem fórnar lífi sínu fyrir vini sína. Þið eruð vinir mínir, ef þið gerið eins og ég segi. Ég kalla ykkur ekki framar þjóna, því að húsbóndinn getur ekki treyst þjónum sínum. Þið eruð vinir mínir og því til staðfestingar hef ég sagt ykkur allt sem faðirinn sagði mér.

Ekki hafið þið valið mig, heldur hef ég valið ykkur. Ég valdi ykkur til að fara og bera eilífan ávöxt kærleikans, svo að faðirinn veiti ykkur hvað sem þið biðjið hann um í mínu nafni. Þetta býð ég ykkur: Elskið hver annan. Heimurinn mun hata ykkur, en vitið, að hann hataði mig áður en hann hataði ykkur. Ef þið tilheyrðuð heiminum, mundi heimurinn elska ykkur, en vegna þess að ég hef valið ykkur úr heiminum, þá hatar hann ykkur. Munið hvað ég sagði ykkur: Ekki er þjónninn æðri húsbónda sínum – og fyrst þeir hafa ofsótt mig, munu þeir vissulega ofsækja ykkur líka. Hafi þeir hins vegar hlustað á mig, þá munu þeir einnig hlusta á ykkur. Heimurinn þekkir ekki Guð, sem sendi mig, og þar sem þið tilheyrið mér, þá munu þeir ofsækja ykkur.

Mennirnir væru án saka, ef ég hefði ekki komið og sagt þeim sannleikann, en nú þekkja þeir hann og hafa því enga afsökun fyrir syndum sínum. Sá sem hatar mig, hatar þar með föður minn. Ef ég hefði ekki gert þessi kraftaverk, hefði heimurinn afsökun, en nú hefur hann séð þau og þó hatar hann bæði mig og föður minn. Þetta er uppfylling orða spámannsins um Krist: „Þeir hötuðu mig án saka.“

En ég mun senda ykkur hjálparann, heilagan anda, uppsprettu sannleikans. Hann mun koma til ykkar frá föðurnum og fræða ykkur um mig. En þið verðið einnig að bera mér vitni, því að þið hafið verið með mér frá byrjun.“

„Þetta segi ég ykkur, svo að þið hrasið ekki þegar andstaðan mætir ykkur. Ykkur mun verða bannað að sækja samkomuhúsin og þess er ekki langt að bíða að þeir lífláti ykkur í þeirri trú að þeir séu að gera Guði greiða. Ástæðan er sú, að þeir hafa hvorki þekkt föðurinn né mig. Ég segi ykkur þetta núna, svo að þið munið eftir aðvörun minni þegar það kemur fram. Ég hef ekki sagt ykkur þetta fyrr, því að nú fyrst er það tímabært, þar eð ég er á förum.

Nú er komið að því að ég fari til hans sem sendi mig; en enginn ykkar virðist hafa áhuga á að spyrja hvers vegna ég fari. Þess í stað eruð þið sorgmæddir. Ég segi ykkur satt, það er ykkur til góðs að ég fari, því að fari ég ekki, þá mun hjálparinn ekki koma. En ef ég fer, þá kemur hann, því að ég mun senda hann til ykkar.

Þegar hann kemur, mun hann sannfæra heiminn um synd hans, um að Guð réttlæti syndara og um að dómurinn sé staðreynd. Hann mun sannfæra heiminn um að syndin felist í því, að þeir trúi ekki á mig. Það að ég fer til föðurins, mun sannfæra menn um að réttlæti Guðs standi þeim til boða. Hann mun einnig sannfæra menn um að hægt sé að umflýja dóminn, því að höfðingi þessa heims, Satan, hefur þegar verið dæmdur.

Það er svo margt sem ég vildi segja ykkur, en þið skiljið það ekki enn. En þegar heilagur andi, sannleiksandinn, kemur, mun hann leiða ykkur í allan sannleikann. Hann mun ekki tala af sjálfum sér, heldur skýra ykkur frá því sem hann hefur heyrt. Hann mun fræða ykkur um framtíðina. Hann mun heiðra mig og vegsama, með því að sýna ykkur dýrð mína. Öll dýrð föðurins tilheyrir mér og þess vegna sagði ég að hann heiðri mig og vegsami. Eftir skamma stund verð ég farinn og þið munuð ekki sjá mig, en áður en langt um líður munuð þið sjá mig á ný.“

„Hvað á hann við?“ spurðu lærisveinarnir hver annan. „Hvað táknar það að „fara til föðurins“? Þetta skiljum við ekki.“

Jesús varð þess var að þeir vildu spyrja hann og sagði því: „Þið spyrjið hver annan við hvað ég eigi. Heimurinn mun fagna örlögum mínum, en þið munuð gráta. En hryggð ykkar mun snúast í fögnuð, þegar þið sjáið mig á ný. Það verður líkt og hjá konu sem fæðir barn – angist hennar og kvíði hverfur fyrir fögnuði, þegar hún hefur eignast barnið. Nú eruð þið harmi slegnir, en ég mun hitta ykkur á ný og þá munuð þið fagna. Þeirri gleði mun enginn geta rænt ykkur! Þá munuð þið ekki þurfa að biðja mig neins, heldur getið þið snúið ykkur beint til föðurins og beðið hann. Og hann mun gefa ykkur það sem þið biðjið um, vegna þess að þið

biðjið í mínu nafni. Þið hafið aldrei reynt þetta áður en nú er komið að því. Biðjið í mínu nafni því að þá munuð þið verða bænheyrðir og fyllast ólýsanlegri gleði!

Þetta hef ég sagt ykkur í líkingum, en nú nálgast sá tími, er þess gerist ekki lengur þörf. Þá mun ég tala opinskátt við ykkur um föðurinn, og þið munuð biðja í mínu nafni. Það er óþarfi fyrir mig að biðja föðurinn um að svara bænum ykkar, því sjálfur elskar hann ykkur, af því að þið elskið mig og trúið að hann hafi sent mig. Þegar ég kom í þennan heim, þá kom ég frá föðurnum. Ég yfirgef heiminn á ný og fer aftur til föðurins.“

„Nú talar þú berum orðum en ekki í líkingum,“ sögðu lærisveinar hans. „Nú vitum við að þú veist allt og þarft ekki að láta neinn segja þér neitt. Þess vegna trúum við líka að þú sért kominn frá Guði.“

„Trúið þið því loksins?“ spurði Jesús. „Stundin nálgast, hún er reyndar þegar komin, er þið tvístrist og snúið hver til síns heima en skiljið mig einan eftir. Þrátt fyrir það verð ég ekki einn, því að faðirinn verður hjá mér. Þetta hef ég sagt ykkur til þess að þið haldið hugarró. Ykkar bíða þrengingar og sorgir í þessum heimi, en verið hughraustir, ég hef sigrað heiminn!“

Að svo mæltu leit Jesús til himins og sagði: „Faðir, stundin er komin. Gerðu nú son þinn dýrlegan, svo að hann geti vegsamað þig. Þú hefur gefið honum vald yfir sérhverjum manni á þessari jörð. Öllum þeim, sem þú hefur gefið mér, hef ég gefið eilíft líf. Eilíft líf er það að þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og þann sem þú sendir, Jesú Krist. Ég vegsamaði þig hér á jörðinni, með því að gera allt sem þú bauðst mér. Faðir, þegar ég stend frammi fyrir þér, veittu mér þá hlut í dýrðinni, sem við áttum saman áður en heimurinn varð til.

Ég hef sagt þessum mönnum allt um þig. Þeir voru í heiminum og þú gafst mér þá. Þeir tilheyrðu þér, og þú gafst mér þá, og þeir hafa hlýðnast orðum þínum. Nú vita þeir að allt sem tilheyrir mér, er gjöf frá þér, því að fyrirmælin sem þú gafst mér, flutti ég þeim og þeir tóku við þeim. Nú vita þeir með vissu að ég kom frá þér og trúa að þú hafir sent mig.

Ég bið ekki fyrir heiminum, heldur fyrir þeim sem þú gafst mér úr heiminum, því að þeir eru þínir. Og nú er ég orðinn dýrlegur í þeim. Nú yfirgef ég þennan heim og ég skil þá eftir og kem til þín. Heilagi faðir, varðveittu alla þá sem þú hefur gefið mér, svo þeir séu sameinaðir, rétt eins og við, og enginn verði þar undanskilinn. Þann tíma sem ég hef verið hér hef ég gætt allra þeirra sem þú gafst mér. Ég stóð vörð um þá, svo að enginn þeirra týndist, nema sá sem hlaut að glatast, eins og ritningin hafði sagt fyrir um.

Faðir, nú kem ég til þín. Þennan tíma, sem ég hef verið með þeim, hef ég sagt þeim margt, svo að gleði mín gagntæki þá. Ég hef flutt þeim

fyrirmæli þín. Þeir tilheyra ekki heiminum fremur en ég og þess vegna hatar heimurinn þá. Ekki bið ég þig að taka þá burt úr heiminum, heldur að þú varðveitir þá frá illu. Þeir tilheyra ekki þessum heimi frekar en ég. Helgaðu þá með sannleikanum, þitt orð er sannleikur. Ég sendi þá út í heiminn, eins og þú sendir mig í heiminn, og ég helga sjálfan mig, svo að þeir geti vaxið í sannleika og helgun.

Ég bið ekki aðeins fyrir þessum mönnum, heldur einnig fyrir þeim sem síðar munu trúa á mig fyrir orð þeirra. Faðir, þeir eiga allir að vera eitt eins og við – þú og ég – erum eitt. Þú ert í mér og ég í þér, og þannig eiga þeir einnig að vera í okkur, til þess að heimurinn trúi að þú hafir sent mig.

Dýrðina, sem þú gafst mér, hef ég gefið þeim – svo að þeir séu eitt eins og við – ég í þeim og þú í mér – allir fullkomlega sameinaðir þannig að heimurinn komist að raun um að þú hafir sent mig og sjái að þú elskar þá, jafn heitt og þú elskar mig. Faðir, ég vil að þeir sem þú hefur gefið mér, séu hjá mér, svo að þeir sjái dýrð mína, dýrðina sem þú af elsku þinni gafst mér, áður en heimurinn varð til. Réttláti faðir, heimurinn þekkir þig ekki, en ég þekki þig og þessir lærisveinar vita að þú hefur sent mig. Ég hef sýnt þeim þig og ég mun halda því áfram, svo að bæði ég og kærleikurinn, sem þú berð til mín, séu í þeim.“

Að svo mæltu, fór Jesús ásamt lærisveinum sínum yfir Kedronlækinn og kom í grasgarð sem þar er. Júdas, sá sem sveik hann, vissi um þennan stað, því að oft hafði Jesús farið þangað áður með lærisveinum sínum.

Júdas lagði af stað ásamt flokki hermanna og lögreglu, sem æðstu prestarnir og farísearnir sendu með honum. Skyndilega birtust þeir, í grasgarðinum, vopnaðir, með lugtir og logandi blys.

Jesú var fullljóst hvað til stóð og verða mundi. Hann gekk því fram til að taka á móti þeim og spurði: „Að hverjum leitið þið?“ „Jesú frá Nasaret,“ svöruðu þeir.

„Ég er hann!“ sagði Jesús. Um leið og hann sagði þetta hopuðu þeir á hæl og féllu til jarðar!

Hann spurði aftur: „Hvers leitið þið?“

Og aftur svöruðu þeir: „Jesú frá Nasaret.“

„Ég sagði ykkur að ég væri hann,“ sagði Jesús, „og fyrst þið eruð aðeins að leita að mér, leyfið þá hinum að fara.“ Þetta sagði hann til að spádómurinn rættist, sem sagði: „Ég gætti allra þeirra sem þú gafst mér.“

Allt í einu dró Símon Pétur upp sverð og hjó hægra eyrað af Malkusi, þjóni æðsta prestsins.

Þá sagði Jesús við Pétur: „Slíðraðu sverðið! Á ég ekki að drekka bikarinn sem faðirinn hefur rétt mér?“

Hermennirnir, ásamt foringja sínum og lögreglu, handtóku nú Jesú og bundu hann. Fyrst fóru þeir með hann til Annasar, tengdaföður Kaífasar, sem það árið var æðsti prestur. Kaífas var sá sem sagt hafði við hina forystumennina: „Betra er að einn deyi fyrir alla.“ Símon Pétur fylgdi í humátt á eftir, auk annars lærisveins, sem kunnugur var æðsta prestinum. Þeim lærisveini var nú leyft að koma inn í garðinn ásamt Jesú, en Pétur varð að standa utan við hliðið. Hinn lærisveinninn talaði við dyravörðinn, sem þá leyfði Pétri að koma inn. Þjónustustúlkan, sem gætti dyranna, sneri sér að Pétri og spurði: „Ert þú ekki einn af lærisveinum Jesú?“

„Nei!“ svaraði hann, „það er ég ekki.“

Lögreglan og þjónustufólkið í húsinu stóðu umhverfis eld sem kveiktur hafði verið, því að kalt var í veðri. Stóð Pétur þar ásamt þeim og vermdi sig.

Inni í húsinu var æðsti presturinn að hefja rannsókn í máli Jesú. Spurði hann Jesú um fylgjendur hans og hvað hann hefði kennt þeim.

„Það er öllum ljóst,“ svaraði Jesús, „því ég predikaði reglulega í samkomuhúsunum og musterinu. Allir leiðtogar Gyðinga hafa hlustað á mig. Það sem ég kenndi, kenndi ég opinberlega. Hvers vegna spyrðu mig þessarar spurningar? Spyrðu heldur þá sem hafa hlustað á mál mitt. Hér eru til dæmis nokkrir þeirra. Þeir vita hvað ég hef sagt.“

Einn af hermönnunum, sem þarna stóð, sló þá Jesú og spurði hranalega: „Svarar þú æðsta prestinum svona?“

„Ef þetta eru ósannindi, þá skaltu sanna það,“ svaraði Jesús, „en ef það er satt, hvers vegna slærðu mig þá?“

Eftir þetta sendi Annas Jesú, í böndum, til Kaífasar æðsta prests.

Á meðan þetta fór fram, stóð Pétur við eldinn og nú fékk hann aftur að heyra sömu spurninguna: „Ert þú ekki einn af lærisveinum hans?“

„Nei, alls ekki,“ svaraði Pétur.

Þá spurði einn af þjónum æðsta prestsins – en sá var skyldur manninum sem Pétur hjó af eyrað: „Sá ég þig ekki úti í garðinum með Jesú?“

En Pétur neitaði enn og um leið galaði hani.

Rannsókn Kaífasar í máli Jesú lauk árla morguns og að því loknu var farið með hann til hallar rómverska landstjórans. Sjálfir vildu ákærendur hans ekki fara þangað inn, því að þá hefðu þeir „óhreinkast“, að eigin sögn, og þar með ekki mátt neyta páskalambsins. Pílatus landstjóri fór því út til þeirra og spurði: „Hvað hafið þið á móti þessum manni? Hver er ákæra ykkar?“

„Ef hann væri ekki afbrotamaður, hefðum við ekki handtekið hann.“ svöruðu þeir hvassyrtir.

„Farið þá með hann og dæmið hann sjálfir, eftir ykkar eigin lögum,“ sagði Pílatus.

„En við höfum ekki leyfi til að taka mann af lífi,“ svöruðu þeir, „þú verður að gefa okkur leyfi til þess.“

Með þessum orðum rættist spádómur Jesú, um hvernig dauða hans bæri að.

Pílatus fór þá aftur inn í höllina og lét leiða Jesú fram fyrir sig. „Ert þú konungur Gyðinga?“ spurði hann.

„Hvað áttu við með orðinu „konungur“?“ spurði Jesús, „leggur þú í það skilning Rómverja eða Gyðinga?“

„Er ég þá Gyðingur?“ spurði Pílatus byrstur. „Samlandar þínir og æðstu prestarnir komu með þig hingað. En hvers vegna gerðu þeir það? Hvað hefur þú aðhafst?“

„Ríki mitt er ekki af þessum heimi,“ svaraði Jesús. „Ef svo væri, hefðu fylgjendur mínir barist þegar leiðtogar Gyðinga handtóku mig. Nei, mitt ríki er ekki af þessum heimi.“

„Þú ert þá konungur?“ spurði Pílatus.

„Já,“ svaraði Jesús, „til þess fæddist ég. Ég kom til að flytja heiminum sannleikann. Þeir sem elska sannleikann fylgja mér.“

„Hvað er sannleikur?“ sagði þá Pílatus. Síðan fór hann aftur út til fólksins og sagði: „Þessi maður er ekki sekur um neinn glæp. Það er venja hjá ykkur að biðja mig að sleppa einhverjum fanga um páskana og ég skal gjarnan láta lausan „konung Gyðinga“, ef þið viljið.“

En mannfjöldinn hrópaði á móti og sagði: „Nei! Ekki hann, heldur Barrabas!“ En Barrabas var ræningi.

Þá lét Pílatus húðstrýkja Jesú. Og að því loknu bjuggu hermennirnir til kórónu úr þyrnum, settu hana á höfuð hans og færðu hann síðan í purpurarauða skikkju.

„Lengi lifi konungur Gyðinga!“ hrópuðu þeir í hæðnistóni og börðu hann.

Pílatus fór nú aftur út og sagði við Gyðingana: „Ég ætla að leiða hann fram fyrir ykkur, en gerið ykkur ljóst að ég finn enga sök hjá honum.“ Jesús gekk þá út í skikkjunni rauðu og með þyrnikórónuna á höfði. Þá sagði Pílatus: „Sjáið manninn!“

Þegar æðstu prestarnir og embættismennirnir sáu Jesú, æptu þeir og sögðu: „Krossfestu! Krossfestu hann!“

„Krossfestið þið hann sjálfir,“ svaraði Pílatus, „ég finn alls enga sök hjá honum.“

Þá svöruðu þeir: „Samkvæmt okkar lögum á hann að deyja, því að hann sagðist vera sonur Guðs.“

Þegar Pílatus heyrði þetta, varð hann enn hræddari. Aftur fór hann með Jesú inn í höllina og spurði: „Hvaðan ertu?“ Jesús svaraði engu.

„Svaraðu mér!“ sagði Pílatus ógnandi. „Veistu ekki að ég hef vald til að láta þig lausan og ég hef einnig vald til að krossfesta þig?“

Jesús svaraði: „Þú hefðir ekkert vald yfir mér, ef þér væri ekki gefið það að ofan og því er synd þeirra, sem leiddu mig hingað, meiri en þín.“

Pílatus reyndi enn að fá hann lausan, en þá sögðu leiðtogar Gyðinga við hann: „Ef þú sleppir honum, þá ertu óvinur keisarans, því sá sem segist vera konungur, rís gegn keisaranum!“

Þegar Pílatus heyrði þetta, leiddi hann Jesú aftur fram fyrir þá og settist í dómarasætið. Þetta var um sexleytið að morgni, daginn fyrir páskahátíðina.

Pílatus sagði nú við Gyðingana: „Hér er konungur ykkar!“

„Burt með hann!“ æptu þeir, „burt, með hann – krossfestu hann!“

„Hvað þá? Krossfesta konung ykkar?“ spurði Pílatus.

„Við höfum engan konung nema keisarann,“ hrópuðu æðstu prestarnir.

Þá lét Pílatus Jesú í hendur þeirra að hann yrði krossfestur.

Loksins höfðu Gyðingar Jesú á sínu valdi. Þeir fóru með hann út úr borginni og hann bar kross sinn til staðar sem kallast Hauskúpa eða Golgata á hebresku. Þar krossfestu þeir hann og tvo aðra með honum, Jesú í miðið, en hina sinn til hvorrar handar. Pílatus lét setja skilti á krossinn uppi yfir Jesú, þar sem stóð: „Jesús frá Nasaret, konungur Gyðinga.“ Staðurinn þar sem Jesús var krossfestur, var nálægt borginni og því lásu margir það sem á skiltinu stóð. Áritunin var á hebresku, latínu og grísku.

Æðstu prestarnir sögðu þá við Pílatus: „Breyttu þessu og láttu standa: „Hann sagði: Ég er konungur Gyðinga.“ “

Pílatus svaraði: „Það sem ég hef skrifað, það hef ég skrifað. Því verður ekki breytt.“

Þegar hermennirnir höfðu krossfest Jesú, skiptu þeir fötum hans í fjóra hluta, svo að hver fékk sinn hlut. Síðan sögðu þeir: „Við skulum ekki skipta kyrtlinum í fernt, því að hann er prjónaður og hvergi samsettur, við skulum heldur varpa hlutkesti um hann.“ Þar með rættist ritningarstaður sem segir svo: „Þeir skiptu með sér klæðum mínum og vörpuðu hlutkesti um kyrtil minn.“

Það var einmitt þetta sem þeir gerðu. Nálægt krossi Jesú stóð María móðir hans, María móðursystir hans, kona Kleófasar og María Magdalena. Þegar Jesús sá móður sína standa þar hjá nánasta vini sínum, sagði hann við hana: „Hann er sonur þinn.“

Síðan sagði hann við mig: „Hún er móðir þín.“ Frá þeirri stundu tók ég hana inn á heimili mitt.

Nú vissi Jesús að öllu var lokið og því sagði hann, til þess að uppfylla spádóm Biblíunnar: „Mig þyrstir.“ Rétt þar hjá stóð krukka með súru víni. Svampur var vættur í víninu og festur á ísópsgrein, sem síðan var rétt upp að vörum hans.

Eftir að Jesús hafði bragðað á víninu sagði hann: „Það er fullkomnað!“ Síðan hneig höfuð hans og hann gaf upp andann.

Menn vildu ekki láta fangana hanga þarna næsta dag, sem var helgidagur (mesti helgidagur ársins – páskarnir). Þeir báðu því Pílatus að skipa svo fyrir að fótleggir mannanna skyldu brotnir, og þannig flýtt fyrir dauða þeirra, svo að hægt yrði að taka líkin niður. Hermennirnir komu því og brutu beinin í mönnunum tveimur, sem krossfestir höfðu verið með Jesú. En þegar að honum kom, sáu þeir að hann var þegar dáinn og brutu því ekki bein hans.

Einn hermannanna stakk spjóti í síðu Jesú og rann þá út blóð og vatn. Ég sá þetta allt sjálfur og skýri hér satt frá, svo að þið getið einnig trúað.

Þetta gerðu hermennirnir til að rættist ritningarstaður sem þannig hljóðar: „Ekkert af beinum hans mun brotið verða,“ og „þeir munu horfa á þann sem þeir stungu“.

Jósef frá Arímaþeu, sem var lærisveinn Jesú á laun, af ótta við leiðtoga Gyðinga, bað Pílatus um leyfi til að taka líkama Jesú niður og leyfði Pílatus honum það. Nikódemus, maðurinn sem eitt sinn hafði komið til Jesú seint um kvöld, kom einnig og hafði með sér fimmtíu kíló af smyrslum sem gerð voru úr myrru og alóe. Þeir hjálpuðust síðan að við að vefja líkama Jesú í léreftsdúk, smurðan ilmsmyrslum, en slíkt er venja við greftranir hjá Gyðingum. Rétt hjá aftökustaðnum var trjálundur. Þar var ný gröf, sem aldrei hafði verið notuð. Vegna hátíðarinnar, sem hófst klukkan sex síðdegis, þurftu mennirnir að hafa hraðan á og vegna þess hve gröfin var nálægt, lögðu þeir hann þar.

Snemma að morgni sunnudagsins, meðan enn var dimmt, kom María Magdalena að gröfinni og sá hún þá að steinninn hafði verið færður frá grafardyrunum.

Hún hleypur því burt, finnur Símon Pétur og mig og segir: „Þeir hafa tekið líkama Drottins úr gröfinni og ég veit ekki hvar þeir hafa lagt hann!“

Við hlupum út að gröfinni til að athuga þetta. Ég hljóp hraðar en Pétur og náði því þangað á undan honum og gægðist inn. Sá ég þá léreftsdúkinn liggja þar, en ekki fór ég inn. Rétt í því bar Símon Pétur að og fór hann rakleitt inn í gröfina. Hann sá líka dúkinn og klútinn, sem hulið hafði höfuð Jesú. Þá fór ég einnig inn á eftir honum. Ég sá og trúði (að hann hefði risið upp) en til þessa höfðum við ekki skilið orð Biblíunnar um upprisu hans.

Við snerum aftur heimleiðis, en um svipað leyti fór María aftur út að gröfinni og stóð þar úti fyrir og grét. Hún gægðist grátandi inn í gröfina. Sá hún þá tvo engla í hvítum kyrtlum sitja þar, annan við höfðalagið, en hinn til fóta, þar sem líkami Jesú hafði legið.

„Hví grætur þú?“ spurðu englarnir.

„Vegna þess að þeir hafa tekið Drottin minn í burtu og ég veit ekki hvar þeir hafa lagt hann.“ Síðan leit hún um öxl rétt sem snöggvast og sá einhvern standa fyrir aftan sig. Það var Jesús, en hún þekkti hann ekki.

„Hvers vegna grætur þú?“ spurði hann, „og að hverjum ertu að leita?“ Hún hélt að þetta væri eftirlitsmaður garðsins og sagði: „Herra, segðu mér hvar þú hefur lagt hann, ef þú hefur farið með hann burt, svo að ég geti sótt hann.“

„María!“ sagði Jesús.

Hún sneri sér að honum. „Meistari!“ hrópaði hún.

„Snertu mig ekki,“ sagði hann ákveðinn, „því að ég er ekki enn stiginn upp til föður míns. Farðu nú og finndu bræður þína og segðu þeim að ég muni stíga upp til föður míns og föður ykkar, Guðs míns og Guðs ykkar.“

María Magdalena fór og fann lærisveinana og sagði við þá: „Ég hef séð Drottin!“ Síðan flutti hún þeim skilaboðin.

Þetta kvöld komu lærisveinarnir saman og læstu að sér af ótta við leiðtoga þjóðarinnar. En skyndilega stóð Jesús þar mitt á meðal þeirra.

„Friður sé með ykkur!“ sagði hann.

Því næst sýndi hann þeim hendur sínar og síðusárið. Lærisveinarnir urðu mjög glaðir er þeir sáu Drottin.

Þá talaði hann aftur til þeirra og sagði: „Friður sé með ykkur! Eins og faðirinn sendi mig, sendi ég ykkur líka.“ Síðan blés hann á þá og sagði: „Meðtakið heilagan anda. Ef þið fyrirgefið einhverjum syndir hans, þá eru þær fyrirgefnar. Ef þið neitið honum um fyrirgefningu, þá fær hann hana ekki.“

Einn af lærisveinunum, Tómas, kallaður „tvíburinn“, var ekki viðstaddur þegar þetta gerðist. Seinna, þegar hinir sögðu honum að þeir hefðu séð Drottin, svaraði hann: „Ég trúi því ekki, nema ég sjái sárin eftir naglana í lófum hans og geti stungið fingrum mínum í þau og lagt höndina á síðusárið.“

Viku síðar voru lærisveinarnir aftur samankomnir og í þetta sinn var Tómas með þeim. Dyrunum hafði verið læst, en skyndilega – og á sama hátt og áður – stóð Jesús á meðal þeirra og sagði: „Friður sé með ykkur!“

Síðan sagði hann við Tómas: „Stingdu fingri þínum í lófa mér og leggðu höndina á síðusárið. Vertu nú ekki vantrúaður heldur trúaður.“

„Drottinn minn og Guð minn!“ sagði Tómas.

Jesús sagði þá við hann: „Þú trúðir af því að þú hefur séð mig, en sælir eru þeir sem ekki sáu, en trúðu þó!“

Lærisveinarnir sáu hann gera mörg önnur kraftaverk en þau sem hér hefur verið lýst. En þessi bók er rituð til þess að þú trúir að Jesús sé Kristur, Guðssonurinn, og til þess að þú, með trúnni, eignist lífið í samfélaginu við hann.

Seinna birtist Jesús lærisveinunum á ný og þá við Galíleuvatnið. Það gerðist á þennan hátt:

Nokkrir okkar voru þar, Símon Pétur, Tómas, „tvíburinn“, Natanael frá Kana í Galíleu, Jakob bróðir minn og ég, og tveir aðrir lærisveinar.

„Ég ætla út að fiska,“ sagði Símon Pétur.

„Við komum með þér,“ sögðum við hinir. Við fórum en urðum ekki varir alla nóttina. Við sólarupprás sáum við mann standa á ströndinni en við þekktum hann ekki.

Hann kallaði til okkar og sagði: „Hafið þið fengið nokkuð, drengir?“

„Nei,“ svöruðum við.

„Kastið þá netinu hægra megin við bátinn og þá munuð þið fá’ann!“ kallaði hann. Þetta gerðum við og þá fylltist netið af fiski og var mergðin slík að við gátum ekki innbyrt það.

Þá sagði ég við Pétur: „Þetta er Drottinn!“ Þá snaraði Pétur sér úr treyjunni, stökk út í og synti að landi. Við hinir vorum kyrrir í bátnum og drógum netið, sem var alveg fullt, á eftir okkur þennan spöl, sem við áttum ófarinn í land. Þegar þangað kom, sáum við að þar hafði verið kveiktur eldur. Einnig var þar steiktur fiskur og brauð.

„Komið hingað með nokkra af fiskunum, sem þið veidduð,“ sagði Jesús. Símon Pétur fór þá og dró netið á land og taldi úr því 153 stóra fiska. En þótt fjöldinn væri slíkur, hafði netið ekki rifnað.

„Komið, við skulum fá okkur að borða,“ sagði Jesús. Enginn okkar þorði að spyrja hann, hvort hann væri Drottinn í raun og veru, við vorum reyndar vissir um að svo væri. Og hann skipti á milli okkar fiskunum og brauðinu.

Þetta var í þriðja sinn sem Jesús birtist okkur eftir upprisuna.

Að morgunverðinum loknum, sagði Jesús við Símon Pétur: „Símon Jónasson, elskar þú mig meira en þeir hinir?“

„Já,“ svaraði Pétur, „þú veist að ég elska þig.“

Þá sagði Jesús við hann: „Gættu lamba minna.“

Jesús endurtók spurninguna og sagði: „Símon Jónasson, elskar þú mig í raun og veru?“

„Já, Drottinn,“ svaraði Pétur, „þú veist að ég elska þig.“ „Annastu sauði mína,“ sagði Jesús.

Og í þriðja sinn spurði Jesús hann: „Símon Jónasson, ert þú sannur vinur minn?“

Pétur varð hryggur þegar hann heyrði Jesú spyrja þess sama í þriðja sinn og svaraði: „Drottinn, þú þekkir hjarta mitt og veist að ég elska þig.“

„Gæt þú sauða minna,“ svaraði Jesús. Síðan bætti hann við og sagði: „Þegar þú varst ungur, gerðirðu það sem þig langaði til og fórst hvert sem þú vildir. En þegar þú eldist muntu verða að rétta út hendur þínar og aðrir munu taka þig með valdi og fara með þig þangað sem þú vilt ekki.“ Þetta sagði Jesús til að láta hann vita með hvaða hætti hann mundi deyja og vegsama Guð. Síðan sagði Jesús við hann: „Fylgdu mér!“

Pétur sneri sér þá við og sá mig, lærisveininn sem Jesús elskaði, koma á eftir sér, en það var ég sem hafði hallað mér upp að Jesú við kvöldmáltíðarborðið og spurt: „Meistari, hver af okkur mun svíkja þig?“ Pétur spurði því Jesú: „Hvað með hann, Drottinn? Hvernig mun hann deyja?“

Jesús svaraði: „Hvað varðar þig um það, ef ég vil að hann lifi þangað til ég kem aftur? En þú skalt fylgja mér.“

Þetta varð til þess að sá orðrómur barst út meðal bræðranna að þessi lærisveinn mundi ekki deyja, en það hafði Jesús ekki sagt. Hann sagði aðeins: „Hvað varðar þig um það, ef ég vil að hann lifi þangað til ég kem aftur?“

Ég er þessi lærisveinn! Ég sá þessa atburði gerast og hef ritað um þá hér. Við vitum að frásögn mín er sönn.

Ég býst við að heimurinn mundi varla rúma allar þær bækur sem til yrðu, ef skrifa ætti allt sem gerðist í lífi Jesú.

Postulasagan

Fyrri frásaga mín var um allt sem Jesús gerði og kenndi. Hvernig hann sneri aftur til himna, eftir að hafa flutt postulunum, sem hann valdi, sérstök fyrirmæli frá heilögum anda. Næstu fjörutíu daga eftir krossfestinguna birtist hann þeim oft og sannaði að hann væri raunverulega lifandi, og talaði við þá um guðsríki.

Eitt sinn, er þeir voru saman komnir, sagði hann þeim að fara ekki burt frá Jerúsalem fyrr en heilagur andi hefði komið yfir þá, samkvæmt loforði föðurins, en um það hafði hann rætt við þá áður.

Hann minnti þá á að Jóhannes hefði skírt með vatni og bætti síðan við „en eftir nokkra daga verðið þið skírðir með heilögum anda.“

Seinna birtist hann þeim aftur og þá spurðu þeir hann: „Drottinn, ætlarðu að frelsa Ísrael núna (undan valdi Rómverja) og endurreisa sjálfstæði þjóðar okkar?“

„Faðirinn einn ákveður hvenær það verður,“ svaraði hann, „og ykkur er ekki ætlað að vita það fyrir. En þegar heilagur andi kemur yfir ykkur, þá munuð þið fá djörfung og kraft til að vitna um dauða minn og upprisu fyrir íbúum Jerúsalem, Júdeu, Samaríu – já, öllum heiminum.“

Og Jesús hafði ekki fyrr lokið þessum orðum sínum en hann var hafinn frá jörðu og hvarf í ský, en þeir stóðu einir eftir og störðu á eftir honum. En er þeir störðu til himins og reyndu að koma auga á hann, stóðu skyndilega hjá þeim tveir menn í hvítum klæðum. Þeir sögðu: „Hvers vegna standið þið hér og starið til himins? Jesús er farinn til himna! En dag einn mun hann koma aftur, og þá á sama hátt og hann fór.“

Eftir þennan atburð, sem varð á Olíufjallinu, sneru lærisveinarnir til Jerúsalem, sem var spölkorn þaðan. Er þangað kom fóru þeir í loftstofuna, þar sem þeir héldu til. Lærisveinarnir voru þessir: Pétur, Jóhannes og Jakob, Andrés, Filippus, Tómas, Bartólómeus, Matteus, Jakob Alfeusson, Símon (kallaður „hinn róttæki“) og Júdas Jakobsson. Bræður Jesú voru þarna einnig ásamt nokkrum konum, þar á meðal móður Jesú.

Þau voru öll samhuga og staðföst í bæninni. Dag einn, er þarna voru saman komin um 120 manns, stóð Pétur upp og ávarpaði viðstadda þessum orðum:

„Það hlaut óhjákvæmilega að rætast sem Biblían segir um Júdas, sem sveik Jesú, og olli því að múgurinn handtók hann. Þessu spáði Davíð konungur fyrir innblástur heilags anda. Júdas var í okkar hópi og honum var falin sama þjónusta og okkur. Þessi maður keypti akur fyrir féð, sem hann fékk fyrir svikin, og þar steyptist hann til jarðar, svo að kviður hans rifnaði og innyflin féllu út. Þetta varð kunnugt um alla Jerúsalem og fólkið kallaði staðinn „blóðakur“. Spádómur Davíðs konungs í Sálm-

unum segir svo: „Heimili hans fari í eyði og þar skal enginn búa.“ Einnig: „Öðrum skal falið að vinna hans verk.“

Af þessum sökum verðum við að velja einhvern annan í stað Júdasar, til að vera vitni ásamt okkur um upprisu Jesú. Við skulum velja einhvern, sem hefur verið með okkur alla tíð, frá því við kynntumst Drottni fyrst – eða frá þeirri stundu er Jóhannes skírði hann og til þess dags er hann var uppnuminn frá okkur til himna.“

Áheyrendur tilnefndu tvo menn: Jósef Justus (líka kallaður Barsabbas) og Mattías. Síðan báðu þeir Guð að rétti maðurinn yrði valinn. „Ó, Drottinn,“ sögðu þeir, „þú þekkir hjörtu allra. Sýndu okkur, hvorn þessara manna þú hefur valið til postula í stað Júdasar, svikarans, sem nú er á sínum eigin stað.“

Þá vörpuðu þeir hlutkesti og kom upp hlutur Mattíasar. Hann var þar með valinn postuli ásamt hinum ellefu.

Nú voru liðnar sjö vikur frá dauða og upprisu Jesú og kominn hvítasunnudagur. Þegar hinir trúuðu höfðu safnast saman þennan dag, heyrðist skyndilega þytur, líkt og stormgnýr, uppi yfir þeim og fyllti húsið sem þeir voru í. Síðan birtist eitthvað sem líktist eldtungum og settist á höfuð þeirra. Þá fylltust þeir allir heilögum anda og fóru að tala tungumál, sem þeir höfðu aldrei lært, en heilagur andi gerði þeim kleift að tala.

Margir guðræknir Gyðingar voru í Jerúsalem þennan dag. Þeir höfðu komið frá ýmsum löndum, til að taka þátt í hátíðinni. Þegar þeir heyrðu stormgnýinn fara um loftið komu þeir hlaupandi til að sjá hvað væri á seyði. Þegar fólkið heyrði lærisveinana tala á sínum þjóðtungum varð það forviða.

„Hvernig má þetta vera?“ hrópaði það. „Eru þetta ekki allt saman Galíleumenn? Samt heyrum við þá tala okkar eigin tungumál! Við, sem erum Partar, Medar og Elamítar, og komum frá Mesapótamíu, Júdeu, Kappadókíu, Pontus og Asíu. Við frá Frýgíu, Pamfýlíu, Egyptalandi, og við sem tölum Kýrene-mállýskuna í Líbýu, og við sem komum frá Róm – bæði Gyðingar og þeir sem tekið hafa Gyðingatrú – Krítverjar og Arabar… við heyrum þá tala á okkar máli um máttarverk Guðs!“

Þarna stóð fólkið og vissi ekki sitt rjúkandi ráð. „Hvað er nú þetta?“ spurði það hvert annað.

Aðrir gerðu grín að öllu saman og sögðu: „Þeir eru drukknir, það er allt og sumt!“

Þá gekk Pétur fram, ásamt postulunum ellefu og kallaði til mannfjöldans: „Hlustið nú öll, hvort sem þið eruð gestir eða íbúar í Jerúsalem. Sumir ykkar segja að þessir menn séu drukknir. Það er ekki rétt. Það er ekki orðið nógu áliðið dags til að svo geti verið. Menn drekka sig ekki fulla klukkan 9 að morgni. Þetta sem þið hafið séð í morgun, var

sagt fyrir af Jóel spámanni fyrir mörgum öldum: „Á hinum síðustu dögum," segir Guð, „mun ég úthella anda mínum yfir alla menn. Og þá munu synir ykkar og dætur spá, æskumenn ykkar sjá sýnir og aldrað fólk mun dreyma merkilega drauma. Heilagur andi mun koma yfir alla þjóna mína, konur og karla, og þau munu spá. Ég mun láta undur gerast á himni og jörðu – blóð, eld og reykjarmökk. Sólin skal verða svört og tunglið rautt eins og blóð, áður en hinn mikli og dýrlegi dagur Drottins kemur. En hver sem ákallar Drottin mun frelsast."

Ísraelsmenn, takið eftir! Guð sýndi berlega hver Jesús frá Nasaret var, með því að láta hann vinna mikil kraftaverk, sem ykkur eru kunn. Guð, sem var að framkvæma fyrirætlun sína, leyfði ykkur með aðstoð rómverskra yfirvalda að negla Jesú á krossinn og taka hann af lífi. Eftir það leysti Guð hann úr greipum dauðans og lét hann vakna aftur til lífsins, því dauðinn gat ekki haldið honum.

Davíð konungur segir um hann:

„Ég veit að Drottinn er alltaf með mér. Hann hjálpar mér. Hann styður mig með mætti sínum.

Því gleðst hjarta mitt og tunga mín vegsamar hann. Ég veit að líkami minn þarf ekki að óttast dauðann, því að hvorki munt þú skilja sál mína eftir meðal hinna dánu, né láta líkama sonar þíns rotna.

Þú gefur mér lífið á ný og fyllir mig dýrlegri gleði í nálægð þinni."

Kæru vinir, hugleiðið þetta. Davíð var ekki að tala um sjálfan sig, þegar hann sagði þessi orð, því að hann dó og var grafinn og gröf hans er enn hér á meðal okkar. En hann var spámaður og vissi að Guð hafði lofað því með órjúfanlegum eiði, að einn af afkomendum hans skyldi verða Kristur og sitja í hásæti hans. Davíð sá langt fram í tímann og sagði fyrir um upprisu Krists, að sál hans yrði ekki skilin eftir meðal hinna dánu og líkami hans myndi ekki heldur rotna. Þarna var hann að tala um Jesú og við erum öll vitni að því að Jesús reis upp frá dauðum.

Nú situr hann í æðsta heiðurssæti á himnum við hlið Guðs. Faðirinn hafði lofað að gefa honum vald til að senda heilagan anda – og í dag hafið þið séð þetta loforð efnt.

Davíð var aldrei hafinn til himins. En hann sagði einnig: „Guð sagði við minn Drottin, það er að segja Krist: „Set þig hér í heiðurssætið við hlið mér, þar til ég hef gjörsigrað óvini þína." " Ég lýsi því hér með yfir við alla í Ísrael að Guð hefur gert þennan Jesú, sem þið krossfestuð, bæði að Drottni og Kristi."

Orð Péturs höfðu djúp áhrif á fólkið og það sagði við hann og hina postulana: „Hvað eigum við þá að gera, bræður?"

Pétur svaraði: „Sérhvert ykkar verður að snúa sér frá syndinni og láta skírast í nafni Jesú Krists til fyrirgefningar syndanna, og þá fáið þið

einnig þessa gjöf, heilagan anda. Kristur hét því að allir skyldu fá gjöf heilags anda, allir sem Drottinn Guð okkar kallar til sín, einnig börnin ykkar og þeir sem búa í fjarlægum löndum.“

Pétur hélt langa ræðu, skoraði á fólkið og sagði: „Látið frelsast frá syndum þessarar þjóðar!“ Þeir sem trúðu orðum Péturs tóku skírn, alls um 3.000 manns. Þau héldu fast við kenningu postulanna og ræktu samfélagið, brotningu brauðsins og bænirnar. Öll ræktu þau trú sína vel og postularnir gerðu mörg kraftaverk.

Allir sem trúðu héldu hópinn og höfðu allt sameiginlegt. Þeir seldu eigur sínar og skiptu síðan milli allra eftir þörfum hvers og eins. Þeir komu daglega saman í musterinu, til að lofa Guð og tilbiðja. Einnig hittist fólkið í smáhópum, í heimahúsum, þar sem brauðið var brotið. Þau neyttu fæðunnar með gleði og þakklæti, og vegsömuðu Guð. Þau voru vinsæl meðal allra og Drottinn bætti daglega í hópinn nýju fólki sem lét frelsast.

Dag nokkurn fóru Pétur og Jóhannes upp í musterið til þess að taka þátt í hinni daglegu bænastund, sem var klukkan þrjú síðdegis. Þegar þeir gengu inn, sáu þeir að lamaður maður var borinn þangað og lagður við eitt musterishliðið, sem kallað var Fögrudyr. Þarna var hann vanur að vera á hverjum degi. Þegar Pétur og Jóhannes gengu fram hjá honum, bað hann þá um peninga.

Þeir virtu hann fyrir sér og Pétur sagði: „Horfðu hingað.“

Lamaði maðurinn einblíndi á þá í von um að fá eitthvað.

„Peninga á ég ekki,“ sagði Pétur, „en ég skal gefa þér það sem ég hef. Í nafni Jesú Krists frá Nasaret, segi ég: Gakktu!“

Pétur tók í höndina á lamaða manninum til að reisa hann upp. Um leið urðu fætur hans og ökklar styrkir og hann stökk á fætur. Hann stóð andartak kyrr, en fór síðan að ganga! Hann gekk, hljóp og lofaði Guð og fór svo með þeim inn í musterið. Þegar fólkið, sem var inni í musterinu, sá manninn ganga um og lofa Guð, áttaði það sig. Þetta var lamaði betlarinn, sem það hafði séð svo oft við Fögrudyr. Allir urðu furðu lostnir. Fólk streymdi nú frá sér numið til súlnaganga Salómons, þar sem betlarinn hélt sig nærri Pétri og Jóhannesi.

Pétur notaði tækifærið og ávarpaði mannfjöldann: „Ísraelsmenn, hvers vegna eruð þið svona undrandi og hví starið þið á okkur? Haldið þið ef til vill að við höfum í eigin krafti og guðdómleika gert þennan mann færan um að ganga? Nei, það er Guð Abrahams, Ísaks og Jakobs – Guð forfeðra okkar, sem hefur gert Jesú, þjón sinn, dýrlegan á þennan hátt. Ég á við Jesú, sem þið höfnuðuð frammi fyrir Pílatusi, þrátt fyrir ásetning Pílatusar um að láta hann lausan. Þið vilduð ekki að honum yrði sleppt, hann sem er heilagur og réttlátur. Í hans stað heimtuðuð þið

morðingjann lausan, og deydduð höfund lífsins, Jesú. En Guð reisti hann upp frá dauðum. Það getum við Jóhannes staðfest, því að eftir að þið líflétuð hann, sáum við hann lifandi!

Það er Jesús sem læknaði þennan mann, en hann var lamaður, það vitið þið. Trúin á mátt Jesú hefur gert þessa fullkomnu lækningu mögulega.

Kæru vinir, ég veit að það sem þið gerðuð við Jesú, var gert af vanþekkingu og sama má segja um leiðtoga ykkar. En þessa leið fór Guð til að uppfylla spádómana um að Kristur yrði að þjást. Breytið nú um hugarfar og gerið iðrun. Snúið ykkur til Guðs, svo að hann geti hreinsað burt syndir ykkar. Hann getur gefið ykkur endurnýjunartíma og sent ykkur Jesú á ný, konunginn, sem ykkur hafði verið heitinn. Jesús verður að dveljast á himnum uns allt, sem syndin eyðilagði, hefur verið endurnýjað, eins og lofað var í upphafi. Móse sagði til dæmis fyrir löngu: „Drottinn Guð mun vekja upp spámann líkan mér á meðal ykkar. Hlustið með athygli á orð hans, því að þeim, sem óhlýðnast honum, verður tortímt.“

Samúel og allir spámennirnir, sem eftir hann komu, hafa rætt um það sem nú er að gerast. Þið eruð afkomendur spámannanna og ykkur er einnig ætlað þetta loforð, sem Guð gaf forfeðrum ykkar. Hann ætlar að nota Gyðinga sem farveg fyrir blessun sína um allan heiminn – um það hljóðaði loforðið sem Guð gaf Abraham. Þegar Guð hafði vakið þjón sinn aftur til lífsins, sendi hann hann til ykkar Ísraelsmanna til blessunar og til þess að leiða ykkur burt frá syndinni.“

Á meðan Pétur og Jóhannes voru að tala til fólksins komu æðstu prestarnir, foringi musterislögreglunnar og nokkrir saddúkear til þeirra. Þeim gramdist mjög að Pétur og Jóhannes skyldu boða það að Jesús hefði risið upp frá dauðum, og tóku þá því fasta. En nú var komið kvöld og þess vegna settu þeir þá í gæsluvarðhald yfir nóttina. Margir þeirra, sem höfðu hlustað, tóku trú, svo að tala hinna trúuðu óx enn; karlmennirnir einir voru um fimm þúsund!

Morguninn eftir komu allir helstu ráðamenn og fræðimenn Gyðinga – *Æðstaráðið* – saman í Jerúsalem. Í ráðinu áttu sæti meðal annarra: Annas æðsti prestur, Kaífas, Jóhannes, Alexander og mörg önnur skyldmenni æðsta prestsins. Lærisveinarnir tveir voru leiddir fyrir ráðið.

„Með hvaða mætti og í umboði hvers hafið þið gert þetta?“ spurðu ráðamennirnir.

Pétur svaraði, fylltur heilögum anda: „Heiðruðu leiðtogar og öldungar þjóðar okkar. Ef þið eigið við góðverkið á bæklaða manninum og hvernig hann hafi læknast, þá sé ykkur öllum ljóst, og um leið allri þjóðinni, að þetta var gert í nafni Jesú Krists frá Nasaret, þess sem þið

krossfestuð og Guð reisti upp frá dauðum. Það er fyrir hans kraft að þessi maður er orðinn heilbrigður. Jesús Kristur er sá sem í Biblíunni er nefndur „steinninn sem húsameistararnir fleygðu, en nú er orðinn að hornsteini byggingarinnar“. Hann er sá eini sem getur frelsað okkur frá syndinni og annað nafn er ekki til, sem menn geta ákallað sér til hjálpræðis.“

Þegar meðlimir ráðsins sáu djörfung Péturs og Jóhannesar og komust að því að þeir voru ólærðir almúgamenn, undruðust þeir. Þeir könnuðust reyndar við þá, því að þeir höfðu séð þá með Jesú. Maðurinn, sem læknast hafði, stóð sjálfur við hlið Péturs og Jóhannesar, og því var erfitt fyrir ráðið að mótmæla lækningunni. Þeir sögðu þeim að fara úr salnum og héldu síðan áfram fundinum.

„Hvað eigum við að gera við þessa menn?“ spurðu þeir hver annan. „Því er ekki að neita að þeir hafa gert stórkostlegt kraftaverk, það vita allir hér í Jerúsalem. Kannski getum við hindrað þá í að breiða út þennan áróður. Við hótum þeim refsingu ef þeir gera þetta aftur.“ Síðan kölluðu þeir þá aftur inn og bönnuðu þeim stranglega að tala um Jesú framar.

„Ætlið þið að ákveða hvorum við hlýðum – Guði eða ykkur?“ spurðu Pétur og Jóhannes og bættu síðan við: „Við getum ekki annað en sagt frá öllu því sem við fengum að reyna hjá Jesú.“

Þá hótaði ráðið þeim aftur öllu illu, en sleppti þeim svo. Þeir vissu hreint ekki hvernig ætti að refsa þeim, án þess að til óeirða kæmi, því að allir lofuðu Guð fyrir þetta mikla kraftaverk. Maðurinn, sem læknaðist, hafði verið lamaður í fjörutíu ár!

Eftir að þeir voru látnir lausir, fóru þeir að hitta hina lærisveinana og sögðu þeim niðurstöðu ráðsins.

Þegar lærisveinarnir tveir höfðu sagt félögum sínum allt, sameinuðust allir viðstaddir í þessari bæn: „Drottinn, þú ert skapari himins og jarðar, hafsins og alls sem í því er. Fyrr á öldum lagðir þú forföður okkar og þjóni þínum, Davíð konungi þessi orð í munn fyrir heilagan anda: „Hvers vegna æða heiðingjarnir gegn Drottni og hvers vegna gera þjóðirnar heimskuleg samsæri gegn hinum almáttuga Guði? Konungar jarðarinnar risu upp gegn honum og Kristi konungi, syni hans.“ Þetta hefur einmitt verið að gerast hér í borginni. Heródes konungur, Pontíus Pílatus landstjóri og allir Rómverjarnir auk Ísraelsþjóðarinnar hafa sameinast gegn Jesú, þínum heilaga syni og þjóni. Þeir munu ekki hætta fyrr en þeir hafa gert allt það sem vísdómur þinn og kraftur vill að verði. Drottinn, þú heyrir hótanir þeirra. Gefðu okkur, þjónum þínum, mikla djörfung þegar við predikum. Sendu okkur mátt þinn til að lækna og láttu mörg undur og kraftaverk gerast í nafni Jesú, þíns heilaga þjóns.“

Þegar þeir höfðu lokið bæninni, hrærðist staðurinn þar sem þeir voru, og þeir fylltust allir heilögum anda og tóku að predika Guðs orð með djörfung.

Hinir trúuðu voru samhuga í öllu og enginn leit á eigur sínar sem einkaeign, heldur áttu þeir allt sameiginlegt. Postularnir fluttu kröftugar ræður um upprisu Drottins Jesú og samfélag hinna trúuðu var mjög innilegt. Enginn leið skort, því að allir sem áttu land eða húseignir, seldu og afhentu postulunum andvirðið, til þess að hægt væri að hjálpa hinum fátæku.

Það gerði Jósef frá Kýpur, sem postularnir kölluðu huggunarsoninn. Hann var af ætti Leví. Hann seldi akur og færði postulunum andvirði peninganna, svo að þeir gætu skipt því meðal þeirra sem þurfandi voru.

Annar maður, Ananías, og kona hans, Saffíra, seldu jörð. Hann afhenti postulunum hluta andvirðisins og sagði að það væri heildarsöluverðið.

„Ananías," sagði Pétur. „Satan hefur blekkt þig. Það er ósatt sem þú sagðir, að þetta væri allt söluverðið. Þú hefur logið að heilögum anda. Þér var í sjálfsvald sett hvort þú seldir eignina eða ekki. Og þegar þú hafðir selt, var það þitt að ákveða hve mikið þú gæfir. Hvernig gat þér dottið í hug að fara svona að? Þú hefur logið að Guði, en ekki okkur."

Þegar Ananías heyrði þetta, datt hann dauður niður! Fólk varð skelfingu lostið. Ungu mennirnir komu og bjuggu um hann, og fóru með hann til greftrunar.

Þrem stundum síðar kom kona Ananíasar inn, en hún vissi ekki hvað gerst hafði. Pétur gekk til hennar og spurði: „Er þetta allt sem þið fenguð fyrir landið sem þið selduð?"

„Já," svaraði hún, „þetta var verðið."

Þá sagði Pétur: „Hvernig gat ykkur hjónunum dottið í hug að gera slíkt – prófa hvort heilagur andi kæmist að svikunum? Ungu mennirnir, sem jörðuðu manninn þinn, eru hérna rétt fyrir utan og þeir munu líka bera þig út."

Pétur hafði vart sleppt orðinu er hún féll örend til jarðar!

Þegar ungu mennirnir komu inn og sáu að hún var líka dáin, báru þeir hana út og grófu við hlið manns hennar. Þessi atburður vakti ótta meðal allra í söfnuðinum og annarra sem um hann fréttu.

Postularnir voru vanir að koma saman í þeim hluta musterisins sem kallast súlnagöng Salómons, og þar unnu þeir mörg athyglisverð kraftaverk meðal fólksins. Aðrir áræddu ekki að vera þar með þeim og almennt var borin mikil virðing fyrir þeim. Sífellt snerust fleiri til trúar á Drottin, mikill fjöldi karla og kvenna. Sjúklingar voru bornir á börum og dýnum út á göturnar, í þeirri von að skugginn af Pétri félli á þá, þegar

hann ætti leið hjá! Mikill mannfjöldi kom frá úthverfum Jerúsalem og tók fólkið með sér sjúklinga og þá sem höfðu illa anda. Þeir læknuðust allir.

Æðsti presturinn og ættingjar hans og vinir meðal saddúkeanna, brugðust við þessu af mikilli hörku. Létu þeir handtaka postulana og setja þá í gæsluvarðhald.

Um nóttina kom engill Drottins, opnaði fangelsishliðin og leiddi þá út. Síðan sagði hann við þá: „Farið upp í musterið og predikið boðskap lífsins!“

Þeir komu til musterisins um sólarupprás og fóru strax að predika. Seinna um morguninn kom æðsti presturinn, og fylgdarlið hans, til musterisins og lét hann kalla saman allt ráðið. Því næst sendi hann þjóna til fangelsisins, með boð um að postularnir skyldu leiddir fyrir ráðið. Þegar þjónarnir komu til fangelsisins, gripu þeir í tómt – postularnir voru á bak og burt! Þeir sneru því aftur til ráðsins og sögðu: „Fangelsisdyrnar voru læstar og verðirnir stóðu fyrir utan, en þegar við opnuðum hliðin, var enginn maður þar inni!“

Þegar lögreglustjórinn og æðstu prestarnir heyrðu þetta, vissu þeir ekki sitt rjúkandi ráð og veltu fyrir sér hvernig þetta myndi fara. Rétt í því kom einhver með þær fréttir, að mennirnir, sem þeir hefðu sett í varðhald, væru að predika í musterinu.

Lögregluforinginn fór þegar í stað ásamt undirmönnum sínum og tók þá fasta, án ofbeldis því að þeir óttuðust að fólkið réðist á þá, ef þeir færu illa með postulana. Síðan leiddu þeir þá fram fyrir ráðið.

„Sögðum við ykkur ekki að hætta að tala um þennan Jesú?“ spurði æðsti presturinn hvasst. „Nú hafið þið fyllt Jerúsalem með boðskap ykkar og reynið í þokkabót að kenna okkur um dauða þessa manns!“

Þá svaraði Pétur og hinir postularnir: „Framar ber að hlýða Guði en mönnum. Guð forfeðra okkar vakti Jesú upp frá dauðum, eftir að þið höfðuð líflátið hann með því að hengja hann á kross. Fyrir mátt sinn, hóf Guð hann til þeirrar virðingar að vera bæði konungur og frelsari, svo að Ísraelsþjóðin gæti snúið baki við syndum sínum og fengið fyrirgefningu. Um þetta vitnum við ásamt heilögum anda, sem Guð gefur öllum sem honum hlýða.“

Þegar hér var komið, voru meðlimir ráðsins orðnir viti sínu fjær af reiði og ákveðnir í að lífláta postulana. En þá stóð upp Gamalíel, meðlimur ráðsins og farísei, sérfræðingur í lögum og vinsæll meðal fólksins. Hann bað um að þeir yrðu látnir fara út úr ráðinu meðan hann talaði.

Síðan ávarpaði hann ráðið og sagði:

„Ísraelsmenn, íhugið vandlega það sem þið ætlið að gera við þessa menn. Fyrir nokkru taldi Þevdas sig mikinn mann. Um 400 menn sóru

honum trúnaðareið, en skömmu síðar var hann drepinn og þá lognaðist allt út af.

Seinna, þegar manntalið var tekið, kom fram Júdas frá Galíleu. Hann safnaði að sér nokkrum lærisveinum, en síðan dó hann og fylgjendur hans tvístruðust.

Ég ráðlegg ykkur að láta þessa menn eiga sig. Ef boðskapur þeirra er eigin hugarsmíð, þá mun þetta fljótlega verða að engu. En sé hann frá Guði, þá megnið þið ekki að stöðva þá, það væri að berjast gegn sjálfum Guði.“

Ráðið samþykkti þetta, kallaði postulana fyrir sig, lét húðstrýkja þá og bannaði þeim harðlega að tala í Jesú nafni. Síðan var þeim sleppt.

Postularnir yfirgáfu ráðið og lofuðu Guð fyrir að hann skyldi álíta þá verða þess að þola smán hans vegna. Og þeir komu daglega saman í musterinu, höfðu Biblíulestra í heimahúsum og boðuðu að Jesús væri Kristur.

Á þessum tíma, þegar kirkjan óx hröðum skrefum, kom upp óánægja hjá grískumælandi Gyðingum í söfnuðinum út af því að ekkjur þeirra fengju ekki sinn hlut við hina daglegu matarúthlutun. Postularnir tólf kölluðu því allan söfnuðinn saman og sögðu:

„Okkur postulunum er ætlað að predika, en ekki að stjórna matarúthlutun. Lítið því í kringum ykkur, kæru vinir, og finnið sjö vel kynnta menn í ykkar hópi, fulla af vísdómi og heilögum anda. Þá munum við láta annast þessi störf. Við tólf getum þá notað tíma okkar til að biðja, predika og kenna.“

Þetta líkaði öllum vel og síðan voru eftirtaldir menn valdir: Stefán (maður óvenju sterkur í trúnni og fylltur heilögum anda), Filippus, Prókorus, Níkanor, Tímon, Parmenas og Nikolás frá Antíokkíu (hann hafði verið heiðingi, en snúist til Gyðingatrúar og síðan orðið kristinn). Þessir sjö voru leiddir fyrir postulana, sem lögðu hendur yfir þá, báðu fyrir þeim og blessuðu þá.

Fagnaðarerindið barst nú stöðugt víðar. Lærisveinunum fjölgaði mjög í Jerúsalem og margir Gyðingaprestar snerust til trúar. Stefán, sem var trúarsterkur og fylltur krafti heilags anda, vann mikil kraftaverk meðal fólksins.

Dag nokkurn tóku menn úr trúflokki meðal Gyðinga, sem kallast „Frelsingjarnir“, að þrátta við hann. Fljótlega fengu þeir í lið með sér aðra Gyðinga frá Kýrene, Alexandríu í Egyptalandi, Kilikíu og Asíu, en enginn þeirra gat þó staðið gegn anda og vísdómi Stefáns.

Þeir fengu því menn til að bera út þann óhróður, að þeir hefðu heyrt Stefán bölva Móse og jafnvel sjálfum Guði.

Ásakanir þessar æstu múginn upp gegn Stefáni, svo að leiðtogar Gyðinganna handtóku hann og leiddu fyrir ráðið. Ljúgvitnin endurtóku þar að Stefán væri sífellt að fordæma musterið og lög Móse.

Þeir sögðu: „Við höfum heyrt hann segja að þessi Jesús frá Nasaret, muni leggja musterið í rúst og fótum troða lög Móse.“ Þegar hér var komið veittu meðlimir ráðsins því athygli að andlit Stefáns lýsti sem engilsásjóna!

Þá spurði æðsti presturinn hann: „Eru þessar ásakanir sannar?“

Stefán útskýrði þá mál sitt ýtarlega með þessum orðum: „Áður en Abraham, forfaðir okkar, fluttist frá Mesópótamíu og til Haran, birtist Guð dýrðarinnar honum. Hann sagði honum að yfirgefa föðurland sitt, kveðja ættingja sína og leggja af stað til lands sem Guð myndi vísa honum á. Hann yfirgaf því land Kaldea, settist að í Haran í Sýrlandi og bjó þar uns faðir hans dó. Eftir það leiddi Guð hann hingað til Ísraelslands, en gaf honum samt ekkert landsvæði, ekki svo mikið sem smáskika.

Guð lofaði þó Abraham – sem þá átti ekkert barn – að hann og afkomendur hans myndu síðar eignast allt þetta land. Guð sagði enn fremur, að þessir afkomendur hans myndu flytjast burt úr landinu og setjast að annars staðar, þar sem þeir yrðu þrælar í 400 ár. „En ég mun refsa þjóðinni sem þrælkar þá,“ sagði Guð, „og síðan mun þjóð mín snúa aftur til Ísraelslands, og tilbiðja mig hér.“

Um þetta leyti fyrirskipaði Guð Abraham að taka upp þá reglu, að umskera öll sveinbörn og þannig staðfesta sáttmálann milli sín og Abrahams og afkomenda hans. Ísak, sonur Abrahams, var því umskorinn þegar hann var átta daga gamall. Ísak eignaðist síðan Jakob og Jakob varð faðir hinna tólf ættfeðra Gyðingaþjóðarinnar. Synir Jakobs öfunduðu Jósef bróður sinn og seldu hann sem þræl til Egyptalands. En Guð var með Jósef, bjargaði honum úr þrengingum hans og lét hann ná vinsældum Egypta. Guð veitti Jósef einnig óvenju mikinn vísdóm svo að Faraó gerði hann landstjóra yfir öllu Egyptalandi og hirðstjóra konungsættarinnar.

Þá varð hungursneyð í Egyptalandi og Kanaan og upphófust mjög erfiðir tímar fyrir forfeður okkar. Þegar allur matur var á þrotum, frétti Jakob að enn væri til korn í Egyptalandi og sendi því syni sína þangað til að kaupa korn. Þegar þeir komu þangað í annað sinn, sagði Jósef þeim hver hann væri og kynnti bræður sína fyrir Faraó. Síðan sendi hann eftir Jakobi, föður sínum, til þess að fá hann, bræður sína og fjölskyldur þeirra – alls sjötíu og fimm manns – til að flytjast til Egyptalands. Þannig fluttist Jakob til Egyptalands og þar dó hann og allir synir hans. Síðar voru þau öll flutt til Síkem og jörðuð í grafreitnum sem Abraham hafði keypt af sonum Hemors, föður Síkems.

Gyðingaþjóðinni fjölgaði mjög eftir því sem nær dró þeirri stundu, er Guð ætlaði að uppfylla loforðið, sem hann hafði gefið Abraham, en það var að leysa afkomendur hans úr þrældómnum í Egyptalandi. Sá sem var konungur Egypta á þeim tíma skeytti engu um minningu Jósefs. Hann beitti þjóð okkar brögðum og neyddi foreldra til að bera út börn sín.

A þessum tíma fæddist Móse. Hann var undurfagurt barn. Foreldrar hans leyndu honum heima í þrjá mánuði og loks, þegar þau gátu ekki leynt honum lengur, urðu þau að bera hann út. Þá fann dóttir Faraós hann og tók hann að sér sem sitt eigið barn. Hún kenndi honum öll fræði Egypta og hann varð voldugur í orði og verki.

Dag einn datt Móse í hug – þá fertugum – að fara og heimsækja ættmenn sína, Ísraelsmenn. Þá sá hann Egypta misþyrma Ísraelsmanni. Hann vildi hefna ódæðisins og drap Egyptann. Móse hélt, að Ísraelsmenn skildu að Guð hefði sent hann þeim til hjálpar, en svo var ekki.

Daginn eftir heimsótti hann þá á ný og sá þá tvo Ísraelsmenn í áflogum. Hann reyndi að stilla til friðar og sagði: „Heyrið mig! Þið eruð bræður og eigið ekki að slást svona. Það er rangt!“

Sá sem átti upptökin hrinti þá hinum frá sér og spurði: „Hver gerði þig að leiðtoga og dómara yfir okkur? Ætlarðu kannski að drepa mig eins og þú drapst Egyptann í gær?“

Við þessi orð flýði Móse til fjalla og settist að í Midíanslandi. Þar eignaðist hann síðar tvo syni.

Fjörutíu ár liðu og dag einn var hann staddur í eyðimörkinni við Sínaífjallið. Birtist honum þá engill í eldsloga, sem stóð upp úr runna nokkrum. Þegar Móse sá logann, varð hann undrandi og hljóp að runnanum til að kanna málið betur. Þá kallaði Guð til hans og sagði: „Ég er Guð feðra þinna – Abrahams, Ísaks og Jakobs.“ Móse varð hræddur og þorði ekki að koma nær.

Þá sagði Drottinn við hann: „Farðu úr skónum, því að staðurinn, sem þú stendur á, er heilög jörð. Ég hef séð neyð þjóðar minnar í Egyptalandi og heyrt hróp hennar. Ég ætla að leysa fólkið úr ánauðinni. Komdu, ég ætla að senda þig til Egyptalands.“

Þannig sendi Guð þennan mann aftur til þjóðar sinnar, sem áður hafði hafnað honum með þessum orðum: „Hver gerði þig að leiðtoga og dómara yfir okkur?“ Og Móse var sendur til að verða leiðtogi þeirra og lausnarmaður. Með mörgum athyglisverðum kraftaverkum leiddi hann Ísraelsmenn burt frá Egyptalandi, yfir Rauðahafið og síðan fram og aftur um eyðimörkina í fjörutíu ár.

Það var þessi Móse sem sagði við Ísraelsmenn: „Guð mun reisa upp spámann líkan mér á meðal ykkar.“ Í eyðimörkinni var Móse milligöngu-

maðurinn – meðalgangari milli Ísraelsþjóðarinnar og engilsins, sem á Sínaífjalli afhenti þeim lög Guðs – hið lifandi orð.

En feður okkar höfnuðu Móse og vildu snúa aftur til Egyptalands. Þeir sögðu við Aron: „Búðu til goð handa okkur, sem getur flutt okkur til baka, því að við vitum ekki hvað orðið hefur af þessum Móse, sem leiddi okkur burt frá Egyptalandi.“ Síðan bjuggu þeir til kálfslíkneski og færðu því fórnir eins og það væri Guð, og þeir glöddust yfir verki sínu.

Þá sneri Guð sér frá þeim og leyfði þeim að fara sína leið og tilbiðja sólina, tunglið og stjörnurnar. Í spádómsbók Amosar spyr Guð: „Ísraelsmenn, færðuð þið mér fórnirnar þessi fjörutíu ár í eyðimörkinni? Nei, hugur ykkar var hjá heiðnu goðunum, hjá Mólok, hjá stjörnuguðnum Refan og öllum hinum skurðgoðunum, sem þið bjugguð til. Því ætla ég að senda ykkur í ánauð austur til Babýlon.“

Forfeður okkar fluttu helgidóm sinn, tjaldbúðina, með sér á ferðum sínum um eyðimörkina. Í tjaldbúðinni geymdu þeir steintöflurnar, sem boðorðin tíu voru skráð á. Tjaldbúðin var gerð eftir nákvæmri fyrirmynd, sem engillinn sýndi Móse. Mörgum árum seinna, þegar Jósúa náði landinu af heiðingjunum, fluttu þeir hana með sér og notuðu fram á daga Davíðs konungs.

Guð blessaði Davíð ríkulega. Hann bað Guð þess að fá að byggja honum, Guði Jakobs, varanlegt musteri, en það verk kom í hlut Salómons. En eitt er víst: Guð býr ekki í musterum sem menn hafa byggt. „Himnarnir eru hásæti mitt og jörðin er fótskör mín,“ segir Drottinn með orðum spámannanna, og hann spyr: „Hvers konar hús getið þið byggt handa mér? Mundi ég dvelja þar? Var það ekki ég sem skapaði bæði himin og jörð?“

En þið, þið eruð engu betri en heiðingjarnir, því að þið eruð harðir og ósveigjanlegir! Ætlið þið líka að standa gegn heilögum anda, eins og forfeður ykkar? Nefnið mér einhvern spámann, sem forfeður ykkar ofsóttu ekki? Þeir drápu meira að segja þá, sem sögðu fyrir komu hins réttláta – Krists – sem þið svikuð síðan og myrtuð! Já, þið fótumtroðið lög Guðs af ásettu ráði, enda þótt þið hafið fengið þau úr höndum engla.“

Þegar meðlimir ráðsins heyrðu þessar ásakanir Stefáns, urðu þeir trylltir og gnístu tönnum af reiði. En Stefán horfði til himins, fylltur heilögum anda og sá dýrð Guðs og Jesú standa til hægri handar Guði. „Sjáið!“ sagði hann, „ég sé himnana opna og Jesú, sem er Kristur, standa við hægri hönd Guðs!“

Þá æptu þeir til hans ókvæðisorð, gripu fyrir eyrun og yfirgnæfðu hann með hrópum sínum. Síðan hröktu þeir hann úr borginni og grýttu hann. Þeir, sem vitni urðu að þessum atburði, eða framkvæmdu aftök-

una, fóru úr yfirhöfnum sínum og lögðu þær við fætur ungs manns, sem Páll hét.

Þegar grjótið dundi á Stefáni bað hann: „Jesús, tak þú við anda mínum.“ Hann féll á kné og hrópaði: „Drottinn, fyrirgefðu þeim þessa synd!“ og með þessi orð á vörum, dó hann.

Páli líkaði vel líflát Stefáns og þennan sama dag hófst mikil ofsókn gegn kirkjunni í Jerúsalem. Allir hinir trúuðu, nema postularnir, flýðu þá út um byggðir Júdeu og Samaríu. Nokkrir guðræknir Gyðingar tóku lík Stefáns og grófu með miklum söknuði. Páll varð nú enn ákveðnari en áður í að útrýma hinum trúuðu. Hann æddi um og fór jafnvel inn á einkaheimili, dró þaðan bæði karla og konur og lét varpa þeim í fangelsi.

Trúaða fólkið, sem flúið hafði Jerúsalem, fór nú víða og boðaði fagnaðarerindið um Jesú. Filippus fór til dæmis til borgarinnar í Samaríu og sagði fólkinu þar frá Kristi. Menn hlustuðu með athygli á mál hans, einkum vegna kraftaverkanna sem hann vann. Margir illir andar voru reknir út – þeir yfirgáfu fórnarlömb sín með miklum óhljóðum. Fjöldi lamaðra og bæklaðra hlaut einnig lækningu, og sannkallaður fögnuður ríkti í borginni.

Maður nokkur hét Símon. Hann hafði verið galdramaður árum saman og mjög áhrifamikill. Leit hann stórt á sig vegna galdranna sem hann vann. Sumt fólk í Samaríu talaði jafnvel um hann sem sinn Krist. Nú trúði fólkið hins vegar orðum Filippusar, að Jesús væri Kristur. Einnig trúði það orðum hans um guðsríkið og fjöldi karla og kvenna tók skírn. Símon tók líka trú, var skírður og fylgdi síðan Filippusi hvert sem hann fór, undrandi á kraftaverkunum sem hann vann.

Þegar postularnir í Jerúsalem fréttu að íbúar Samaríu hefðu tekið við boðskap Guðs, sendu þeir þangað Pétur og Jóhannes. Við komuna fóru þeir að biðja fyrir hinum nýkristnu, að þeir mættu taka á móti heilögum anda, því að enn hafði hann ekki komið yfir neinn þeirra, þó þeir hefðu verið skírðir í nafni Drottins Jesú. Og Pétur og Jóhannes lögðu hendur yfir þá sem trúðu, og fengu þeir þá heilagan anda.

Þegar Símon sá að fólkið hlaut heilagan anda við handayfirlagningu postulanna, kom hann með peninga og vildi kaupa þennan kraft. „Leyfið mér líka að eignast þennan kraft,“ bað hann, „svo að ég geti einnig lagt hendur yfir fólk og það fengið heilagan anda.“

Pétur svaraði: „Fé þitt verði að engu, né þú sjálfur, fyrst þú heldur að hægt sé að kaupa gjöf Guðs fyrir peninga! Þú getur ekki tekið þátt í þessu, því að þú ert ekki einlægur gagnvart Guði. Snúðu þér frá illsku þinni og biddu Guð að fyrirgefa þér þessa vondu hugmynd þína. Ég finn að þú ert afbrýðisamur og það er synd.“

„Æ, biddu til Drottins fyrir mér!“ hrópaði Símon, „að ekkert af því komi yfir mig, sem þú sagðir!“

Þegar Pétur og Jóhannes höfðu vitnað og predikað í Samaríu, fóru þeir aftur til Jerúsalem. Á heimleiðinni komu þeir við í nokkrum samverskum bæjum og þar fluttu þeir einnig gleðiboðskapinn.

En varðandi Filippus, þá sagði engill frá Drottni við hann: „Farðu veginn sem liggur frá Jerúsalem og niður til Gasa – hann liggur um eyðimörk – og vertu kominn þangað um hádegisbilið.“ Það gerði hann og þá var þar á ferð sjálfur fjármálaráðherra Eþíópíu. Sá var í miklu áliti hjá Kandake Eþíópíudrottningu. Hann hafði farið til Jerúsalem, til að biðjast fyrir í musterinu, en var nú á heimleið í vagni sínum og las upphátt úr spádómsbók Jesaja.

Þá sagði heilagur andi við Filippus: „Flýttu þér til hans og gakktu við hliðina á vagninum.“

Filippus hlýddi og þegar hann var kominn að vagninum, heyrði hann hvað maðurinn var að lesa. „Skilur þú þetta?“ spurði Filippus. „Nei, sannarlega ekki.“ svaraði maðurinn. „Hvernig ætti ég að geta það? Ég hef engan til að útskýra það fyrir mér.“ Síðan bauð hann Filippusi að koma upp í vagninn og setjast hjá sér.

Kaflinn, sem hann var að lesa, var þannig: „Eins og lamb var hann leiddur til slátrunar og eins og kind þegir hjá þeim er klippir hana, þannig lauk hann ekki upp munni sínum. Hann var auðmýktur og réttur hans frá honum tekinn. Endir var bundinn á ævi hans – hver getur lýst illsku samtíðar hans?“

Maðurinn spurði nú Filippus: „Átti Jesaja hér við sjálfan sig eða einhvern annan?“

Filippus útskýrði þá ritningarstaðinn og benti honum á marga aðra til að fræða hann um Jesú.

Þegar þeir höfðu ekið nokkurn spöl, komu þeir að litlu vatni. „Sjáðu!“ sagði maðurinn. „Þarna er vatn. Getur þú ekki skírt mig hér?“

„Jú, það get ég, ef þú trúir af öllu hjarta,“ svaraði Filippus.

Þá sagði hinn: „Ég trúi að Jesús Kristur sé sonur Guðs.“

Síðan stöðvaði hann vagninn, þeir stigu út í vatnið og Filippus skírði hann. Þegar þeir komu upp úr vatninu, hreif andi Drottins Filippus burt, og maðurinn sá hann ekki framar, en hélt leiðar sinnar fagnandi. Seinna kom Filippus fram í Asdód, og einnig þar flutti hann fagnaðarerindið, svo og í öllum bæjum á leið sinni til Sesareu.

Páll hélt linnulaust áfram að útrýma kristnum mönnum. Í ákafa sínum fór hann til æðstaprestsins í Jerúsalem og bað hann um bréf, áritað til safnaða Gyðinga í Damaskus. Í bréfinu var farið fram á aðstoð

þeirra við ofsóknir gegn þeim, sem þar væru kristnir, körlum jafnt sem konum, svo að Páll gæti flutt þau hlekkjuð til Jerúsalem.

Þegar Páll nálgaðist Damaskus í þessum erindagjörðum, leiftraði skyndilega um hann bjart ljós frá himni. Hann féll til jarðar og heyrði rödd sem sagði: „Páll, Páll! Hví ofsækir þú mig?“

„Hver ert þú, herra?“ spurði Páll.

Röddin svaraði: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir. Stattu nú upp, farðu inn í borgina og þar mun þér sagt verða hvað þú átt að gera.“

Fylgdarmenn Páls stóðu orðlausir af undrun. Þeir heyrðu röddina, en sáu engan. Þegar Páll staulaðist á fætur, varð honum ljóst að hann var orðinn blindur. Það varð því að leiða hann inn í Damaskus. Í þrjá daga var hann blindur og át hvorki né drakk.

Í Damaskus bjó kristinn maður, Ananías að nafni. Drottinn talaði til hans í sýn og sagði: „Ananías!“

„Já, Drottinn,“ svaraði hann.

„Farðu yfir í Strætið beina,“ sagði Drottinn, „heim til Júdasar, og spurðu eftir Páli frá Tarsus. Þessa stundina er hann á bæn. Ég lét hann sjá sýn og í sýninni komst þú, Ananías, til hans og lagðir hendur yfir hann til að hann fengi aftur sjónina.“

„Já, en Drottinn!“ hrópaði Ananías og varð mikið niðri fyrir, „ég hef heyrt að þessi maður hafi valdið þeim kristnu í Jerúsalem miklum hörmungum. Auk þess höfum við frétt að hann hafi umboð frá æðstu prestunum til að handtaka alla þá sem hér eru kristnir!“

„Farðu og gerðu eins og ég segi þér,“ sagði Drottinn. „Ég hef útvalið Pál til að flytja þjóðum og konungum boðskap minn, svo og Ísraelsmönnum, og ég mun sýna honum hve mikið hann verður að þjást mín vegna.“

Ananías fór og fann Pál, lagði hendur sínar yfir hann og sagði: „Bróðir Páll, Drottinn Jesús, sem birtist þér á veginum, sendi mig hingað til þess að þú mættir fyllast heilögum anda og fengir aftur sjónina.“

Jafnskjótt fékk Páll sjónina (það var eins og hreistur félli af augum hans) og hann lét skírast þegar í stað. Síðan mataðist hann og styrktist. Hann dvaldist nokkra daga hjá bræðrunum í Damaskus og fór í samkomuhús Gyðinga þar í borginni. Þar flutti hann öllum gleðiboðskapinn um Jesú og sagði að Jesús væri sannarlega sonur Guðs.

Þeir sem hlustuðu, urðu forviða og spurðu: „Er þetta ekki sá sem stóð fyrir ofsóknunum gegn fylgjendum Jesú í Jerúsalem? Okkur skildist að hann hefði komið hingað til að handtaka hina kristnu og fara með þá í fjötrum til æðstu prestanna.“

En Páll varð stöðugt djarfari í predikunum sínum og Gyðingarnir í Damaskus gátu með engu móti hrakið röksemdir hans um að Jesús væri Kristur.

Það leið því ekki á löngu uns Gyðingarnir ákváðu að drepa hann. Páll frétti af áformum þeirra. Þar á meðal því að þeir hefðu njósnara við borgarhliðin allan sólarhringinn, tilbúna að drepa hann. Nokkrir þeirra, sem hann hafði leitt til Krists, komu honum út úr borginni nótt eina, með því að láta hann síga í körfu út um op á borgarmúrnum.

Þegar Páll kom til Jerúsalem reyndi hann að komast í samband við hina trúuðu, en þeir forðuðust hann og héldu að þar væru svik í tafli. Barnabas fór þá með hann til postulanna og skýrði þeim frá hvernig Páll hefði séð Drottin á leiðinni til Damaskus, hvað Drottinn hefði sagt við hann og einnig hve djarflega hann hefði predikað um Jesú. Þá tóku þeir við honum og eftir það var hann stöðugt með hinum trúuðu og predikaði djarflega í nafni Drottins. Grískumælandi Gyðingar, sem hann hafði deilt við, gerðu nú samsæri um að myrða hann. Trúaðir menn komust á snoðir um þessa hættu, fórn með hann til Sesareu og sendu hann þaðan til Tarsus, heimabæjar hans. Um þessar mundir fékk kirkjan frið í Júdeu, Galíleu og Samaríu og óx og styrktist. Hinir trúuðu lærðu að ganga fram í undirgefni og hlýðni við Drottin og hlutu uppörvun heilags anda.

Pétur ferðaðist um og heimsótti kristið fólk. Í einni ferð sinni kom hann til bæjarins Lýddu. Þar hitti hann mann sem hét Eneas. Hann var lamaður og hafði legið rúmfastur í átta ár.

Pétur gekk til hans og sagði: „Eneas! Jesús Kristur hefur læknað þig. Farðu á fætur og búðu um þig.“ Og maðurinn læknaðist á samri stundu. Þegar íbúar Lýddu og Saron sáu að Eneas gat gengið, sneru þeir sér allir til Drottins.

Í bænum Joppe var kona að nafni Dorkas (sem þýðir hind). Hún var kristin og afar fús að hjálpa öðrum, þó sérstaklega fátækum. Um þessar mundir veiktist hún og dó. Á meðan vinir hennar undirbjuggu útförina, var líkið geymt í loftherbergi einu. Þegar þeir fréttu að Pétur væri í nágrannabænum Lýddu, sendu þeir tvo menn til hans, til að biðja hann um að koma til Joppe. Pétur féllst á það og þegar þangað kom, var farið með hann á loftið, þar sem Dorkas lá. Herbergið var fullt af grátandi ekkjum, sem voru að sýna hver annarri yfirhafnir og flíkur, sem Dorkas hafði gert handa þeim. Pétur bað þær að yfirgefa herbergið, síðan kraup hann og bað. Eftir það sneri hann sér að líkinu og sagði: „Dorkas, rístu upp!“ Þá opnaði hún augun, en Pétur rétti henni höndina og reisti hana á fætur. Síðan kallaði hann á trúaða fólkið og ekkjurnar og sýndi þeim hana.

Fréttin barst um bæinn eins og eldur í sinu og margir tóku trú á Drottin. Svo fór að Pétur dvaldist allmarga daga í Joppe og gisti hjá Símoni sútara.

Í Sesareu bjó rómverskur maður, Kornelíus, og var hann foringi yfir ítalskri hersveit. Hann var guðrækinn og ráðvandur og sömu sögu var að segja um allt hans heimafólk. Hann var örlátur við fátæka og þurfandi, og mikill bænamaður. Um þrjúleytið, dag einn, sá hann sýn. Hann var glaðvakandi þegar þetta gerðist. Hann sá engil Drottins koma til sín og segja:

„Kornelíus!“

Kornelíus varð hræddur, starði á engilinn og spurði:

„Hvað viltu, herra?“

Engillinn svaraði: „Guð hefur ekki gleymt bænum þínum og kærleiksverkum. Sendu nú menn til Joppe til að hafa uppi á manni, sem heitir Símon Pétur og dvelst hjá Símoni sútara, en hann á heima niðri við sjóinn. Biddu hann að koma og heimsækja þig.“

Þegar engillinn var farinn, kallaði Kornelíus á tvo þjóna og guðræknn hermann – náinn vin sinn. Hann sagði þeim hvað gerst hafði og sendi þá áleiðis til Joppe.

Um hádegisbilið daginn eftir nálguðust mennirnir Joppe og um líkt leyti fór Pétur upp á þak hússins til að biðjast fyrir. Á þakinu fann Pétur til hungurs. Meðan hann beið þar eftir matnum sá hann sýn. Hann sá himininn opnast og stóran ferhyrndan dúk, sem hékk uppi á hornunum, síga til jarðar. Á dúknum voru alls konar ferfætt dýr, snákar og fuglar (sem Gyðingum er óheimilt að nota til matar).

Þá heyrði hann rödd sem sagði: „Slátraðu því sem þú vilt og borðaðu.“

„Nei, Drottinn! Það geri ég ekki,“ sagði Pétur, „ég hef aldrei á ævi minni borðað slíkar skepnur, enda er það bannað samkvæmt lögum okkar Gyðinga.“

Þá kom röddin aftur og sagði: „Dirfist þú að rengja Guð? Ef hann segir eitthvað leyfilegt, þá er það leyfilegt!“

Þetta endurtók sig þrisvar sinnum, en síðan var dúkurinn dreginn aftur upp til himins. Pétur var alveg ringlaður. Hvað gat þessi sýn eiginlega þýtt, hugsaði hann, og hvað var honum ætlað að gera?

Rétt í því hafði mönnum Kornelíusar tekist að finna húsið. Þeir stóðu fyrir utan hliðið og spurðu hvort Símon Pétur væri þar.

Pétur var enn að velta fyrir sér sýninni, þegar heilagur andi sagði við hann: „Hingað eru komnir þrír menn, sem vilja finna þig. Farðu niður, taktu á móti þeim og farðu síðan með þeim. Hafðu engar áhyggjur, þeir eru á mínum vegum.“

Þá fór Pétur niður og sagði: „Ég er maðurinn, sem þið eruð að leita að. Hvað viljið þið mér?“

Þeir sögðu honum þá frá Kornelíusi, rómverska liðsforingjanum, sem væri góður og guðrækinn maður, vel þokkaður af Gyðingum og að engill hefði sagt honum hvað hann ætti að gera.

Pétur bauð þeim inn og þar gistu þeir um nóttina. Daginn eftir lagði hann af stað með þeim til Joppe, ásamt nokkrum öðrum trúuðum mönnum, og þar næsta dag komu þeir til Sesareu.

Kornelíus átti von á Pétri og hafði því kallað saman ættingja sína og vini, svo þeir fengju líka að hitta hann. Þegar Pétur gekk inn féll Kornelíus til fóta honum og sýndi honum lotningu.

„Stattu upp, maður!“ sagði Pétur, „ég er ekki Guð!“

Síðan ræddust þeir við stutta stund, en fóru því næst inn til hinna.

Pétur ávarpaði viðstadda með þessum orðum: „Þið vitið, að það er andstætt lögum okkar Gyðinga að ég komi inn á heimili heiðingja eins og ég hef nú gert. En Guð opinberaði mér í sýn að ég mætti aldrei fyrirlíta nokkurn mann. Ég kom því jafnskjótt og ég var beðinn. Segið mér nú hvað þið viljið mér.“

Kornelíus svaraði og sagði: „Fyrir réttum fjórum dögum var ég á bæn, eins og ég er vanur á þessum tíma dags. Þá stóð skyndilega maður fyrir framan mig og það lýsti af honum! Hann sagði við mig: „Kornelíus, Guð hefur ekki gleymt bænum þínum né kærleiksverkum. Nú skaltu senda menn til Joppe og boða til fundar við þig Símon Pétur, sem er staddur á heimili Símonar súturа niðri við sjóinn.“ Ég sendi því strax eftir þér og þú gerðir vel að koma svona fljótt. Nú erum við hér frammi fyrir Drottni og bíðum þess, fullir eftirvæntingar, að heyra það sem hann vill að þú segir okkur.“

„Mér er orðið ljóst,“ svaraði Pétur, „að Guð tekur ekki Gyðinga fram yfir aðra menn. Hann tekur vel á móti hverjum þeim sem tilbiður hann og lætur trú sína birtast í grandvarleik og góðum verkum. Ég er viss um að þið hafið heyrt gleðiboðskapinn sem barst Ísraelsþjóðinni – að við getum sæst við Guð fyrir trú á Jesú Krist, hann sem er Drottinn allra. Þessi boðskapur barst frá Galíleu og um alla Júdeu á dögum Jóhannesar skírara. Eflaust vitið þið líka, að Guð smurði Jesú frá Nasaret með heilögum anda og krafti. Hann fór víða, vann kærleiksverk og græddi alla, sem undirokaðir voru af djöflinum, því að Guð var með honum.

Við postularnir erum vottar alls þess sem hann gerði í Ísrael og Jerúsalem, þar sem hann var síðar deyddur á krossi. Að þrem dögum liðnum reisti Guð hann upp frá dauðum og lét hann birtast – ekki almenningi – heldur okkur, vottunum, sem hann hafði útvalið áður. Við átum og drukkum með honum eftir upprisu hans. Síðan sendi hann okkur til að boða gleðiboðskapinn og bera því vitni, að hann sé settur af Guði til að vera dómari allra, bæði lifandi og dauðra. Spámennirnir hafa

líka skrifað um hann, allir sem einn, og sagt að hver sem á hann trúi, muni hans vegna, fá fyrirgefningu syndanna.“

Meðan Pétur var að tala, kom heilagur andi allt í einu yfir þá sem hlustuðu. Gyðingarnir, sem komu með Pétri, urðu forviða! Þeir áttu ekki von á að gjöf heilags anda hlotnaðist einnig heiðingjunum. En hér var ekki um að villast, því þeir heyrðu þá tala tungum og lofa Guð!

Þá spurði Pétur: „Hafið þið nokkuð á móti því að við skírum þá, fyrst þeir hafa tekið á móti heilögum anda á sama hátt og við?“ Síðan voru þeir allir skírðir í nafni Jesú Krists og að því loknu bað Kornelíus hann að dvelja hjá sér nokkra daga.

Ekki leið á löngu uns postulunum og öðrum bræðrum í Júdeu, bárust fréttirnar um að heiðingjar hefðu einnig snúist til trúar. Þegar Pétur kom aftur til Jerúsalem, tóku kristnu Gyðingarnir að ásaka hann og sögðu: „Þú hafðir samskipti við heiðingja, þú borðaðir meira að segja með þeim!“

Pétur ákvað að skýra þeim frá málavöxtum og sagði: „Dag einn var ég á bæn í Joppe. Þá fékk ég vitrun. Ég sá stóran ferhyrndan dúk, sem seig niður frá himni. Á dúknum voru alls konar skepnur, sem okkur er bannað að borða, ferfætlingar, skriðdýr og fuglar. Þá heyrði ég rödd sem sagði: „Slátraðu því sem þú vilt þér til matar.“

„Nei, Drottinn! það geri ég ekki,“ svaraði ég. „Ég hef aldrei borðað neitt, sem bannað er samkvæmt lögum okkar Gyðinga.“

En röddin kom aftur: „Dirfist þú að mæla á móti því sem Guð segir?“

Þetta gerðist þrisvar sinnum, en síðan hvarf dúkurinn til himins, ásamt öllu sem á honum var. Rétt í því komu þrír menn að húsinu, þar sem ég dvaldi, og vildu fá mig með sér til Sesareu. Heilagur andi sagði mér að fara með þeim og vera ekkert kvíðinn þótt þeir væru heiðingjar. Þessir sex bræður urðu mér samferða. Nú, við komum svo að húsinu, sem sá bjó í, sem sent hafði eftir mér.

Hann sagði okkur að engill hefði birst sér og sagt að hann ætti að senda mann til Joppe, til að hafa upp á Símoni Pétri. Auk þess sagði engillinn: „Þau orð sem hann flytur þér, munu verða þér til eilífs lífs og öllu þínu heimafólki.“

Síðan fór ég að útskýra fyrir þeim gleðiboðskapinn. En ég var varla byrjaður á ræðunni, þegar heilagur andi kom yfir þá, alveg eins og yfir okkur í upphafi. Þá minntist ég orða Drottins: „Jóhannes skírði með vatni, en þið skuluð skírðir með heilögum anda.“ Fyrst það var Guð sem gaf þessum heiðingjum sömu gjöf og okkur, þegar við trúðum Drottni Jesú Kristi, hvað gat ég þá sagt?“

Þegar viðstaddir heyrðu þetta þögnuðu öll mótmæli og þeir lofuðu Guð. „Já!“ sögðu þeir glaðir. „Guð hefur þá líka miskunnað heiðingjunum og leyft þeim að snúa sér til sín, og eignast eilíft líf.“

Kristnir menn, sem flúið höfðu Jerúsalem í ofsóknunum eftir dauða Stefáns, fóru víða, jafnvel alla leið til Fönikíu, Kýpur og Antíokkíu. Alls staðar boðuðu þeir fagnaðarerindið, en þó aðeins Gyðingum. Þó voru nokkrir, sem fóru til Antíokkíu frá Kýpur og Kýrene, sem vitnuðu um Drottin Jesú fyrir Grikkjum. Drottinn blessaði starf þeirra, svo að fjöldi heiðingja snerist til trúar.

Þegar söfnuðurinn í Jerúsalem frétti af þessu, var Barnabas sendur til Antíokkíu til aðstoðar þessum nýju trúsystkinum. Þegar hann kom þangað sá hann hve undursamlega hluti Guð var að gera og gladdist innilega. Hvatti hann kristna menn til að halda sér að Drottni og láta ekkert aftra sér. Barnabas var góður maður, fylltur heilögum anda og sterkur í trúnni. Ekki leið á löngu uns mikill fjöldi fólks gekk Drottni á hönd.

Eftir þetta fór Barnabas áfram til Tarsus, til að hafa uppi á Páli. Þegar hann hafði fundið hann, fór hann með hann til Antíokkíu og þar dvöldust þeir í heilt ár og fræddu þá sem voru nýir í trúnni. Það var í Antíokkíu sem hinir trúuðu voru fyrst kallaði kristnir.

Um þessar mundir komu nokkrir spámenn frá Jerúsalem til Antíokkíu. Einn þeirra, Agabus að nafni, stóð þá upp á samkomu og flutti boðskap, sem heilagur andi blés honum í brjóst. Spádómurinn fjallaði um að mikil hungursneyð myndi koma yfir heiminn (þetta rættist á valdatíma Kládíusar). Kristnir menn ákváðu því að senda hjálp til trúsystkina sinna í Júdeu og gefa hver um sig eftir efnum sínum. Þetta var gert og Barnabasi og Páli falið að koma gjöfinni í hendur forystumanna safnaðarins í Jerúsalem.

Um þetta leyti tók Heródes konungur að ofsækja söfnuðinn í Jerúsalem og lét hann taka Jakob postula (bróður Jóhannesar) af lífi. Þegar Heródes sá að leiðtogum Gyðinga líkaði þetta vel, lét hann handtaka Pétur, meðan á páskahátíðinni stóð, og varpa honum í fangelsi. Þar var Péturs gætt af sextán hermönnum. Ætlun Heródesar var að koma Pétri í hendur Gyðingunum og láta taka hann af lífi þegar páskarnir væru liðnir. Meðan Pétur var í fangelsinu var söfnuðurinn stöðugt í bæn til Guðs fyrir honum.

Kvöldið áður en aftakan átti að fara fram svaf Pétur þar sem hann lá hlekkjaður milli tveggja hermanna. Aðrir verðir voru úti fyrir fangelsisdyrunum. Skyndilega birti í klefanum. Engill frá Drottni var kominn og stóð hjá Pétri. Engillinn ýtti við honum, vakti hann og sagði: „Fljótur! Á fætur með þig!“ Þá féllu handjárnin af Pétri. „Klæddu þig, farðu í skóna og yfirhöfnina og eltu mig!“ sagði hann. Pétur hlýddi.

Pétur yfirgaf klefann og fylgdi englinum. Hann hélt að annað hvort væri þetta draumur eða vitrun – hann trúði ekki að þetta væri raunveru-

leiki. Þeir gengu nú fram hjá fyrstu og síðan annarri varðsveit fangelsisins og komu að járnhliðinu við götuna, sem opnaðist af sjálfu sér! Þeir gengu út á götuna og fram með húsaröðinni, en þá hvarf engillinn.

Skyndilega áttaði Pétur sig á hvað gerst hafði. „Þetta er þá raunveruleiki!“ sagði hann við sjálfan sig. „Drottinn hefur sent engil og bjargað mér úr höndum Heródesar og frá áformum Gyðinganna.“ Eftir stutta umhugsun ákvað hann að fara heim til Maríu, móður Jóhannesar Markúsar, en þar voru margir samankomnir til að biðja,

Hann barði að dyrum og fór þá stúlka, Róde að nafni, fram til að opna. Þegar hún heyrði að þetta var Pétur varð hún afar glöð og hljóp aftur inn til að segja öllum að Pétur stæði fyrir utan. En þau trúðu henni ekki og sögðu: „Þú ert ekki með öllum mjalla!“ En hún sat föst við sinn keip. Þá sagði einhver: „Þetta hlýtur þá að vera engill hans.“

Meðan á þessum samræðum stóð hélt Pétur áfram að berja og þegar þau fóru fram og opnuðu, urðu þau orðlaus af undrun. Hann gaf þeim merki um að hafa ekki hátt og sagði frá hvað gerst hafði, hvernig Drottinn hefði leyst hann úr fangelsinu og bætti svo við: „Segið Jakobi og hinum frá þessu.“ Því næst fór hann burt á öruggari stað.

Þegar birti komst allt í uppnám í fangelsinu. Hvað var orðið af Pétri? Heródes hafði sent menn til að sækja hann, en þegar hann fannst ekki lét hann handtaka verðina sextán, dró þá fyrir rétt og lét lífláta þá. Eftir það fór hann til Sesareu og dvaldist þar um hríð.

Meðan Heródes var í Sesareu kom þangað sendinefnd frá Týrus og Sídon til fundar við hann. Honum var meinilla við íbúa þessara borga og því komu þeir sér í mjúkinn hjá Blastusi, ritara hans, og fóru fram á friðsamleg samskipti, því að borgir þeirra áttu mikið undir verslun við land Heródesar. Sendinefndin fékk loforð um fund með Heródesi og þegar stundin nálgaðist, klæddist hann konungsskrúða sínum, settist í hásætið og ávarpaði þá. Að ræðunni lokinni hrópaði fólkið af fögnuði: „Þetta var ekki rödd manns – heldur Guðs!“

Samstundis lagði engill frá Drottni sjúkdóm á Heródes, svo hann fylltist af ormum og lést. Ástæðan var sú að hann leyfði fólkinu að tilbiðja sig, en gaf Guði ekki dýrðina.

Fagnaðarerindi Guðs breiddist nú hratt út og margir snerust til trúar.

Strax og Barnabas og Páll höfðu lokið erindi sínu í Jerúsalem, sneru þeir aftur til Antíokkíu og tóku Jóhannes Markús með sér þangað.

Meðal predikara og kennara í söfnuðinum í Antíokkíu voru þessir: Barnabas, Símeon (einnig kallaður Niger eða „svarti maðurinn“), Lúkíus (frá Kýrene), Manaen (uppeldisbróðir Heródesar konungs) og Páll. Dag einn, þegar menn þessir tilbáðu Guð og föstuðu, sagði heilagur andi:

„Takið Barnabas og Pál frá til þess verkefnis sem ég hef ætlað þeim.“ Eftir enn frekari föstu og bæn lögðu þeir hendur yfir þá og sendu þá af stað.

Samkvæmt ábendingu heilags anda fóru þeir til Selevkíu og sigldu þaðan til Kýpur. Í borginni Salamis predikuðu þeir í samkomuhúsi Gyðinganna. Jóhannes Markús var aðstoðarmaður þeirra í þessari ferð. Síðan fóru þeir um alla eyjuna og predikuðu í hverjum bænum á fætur öðrum þar til þeir komu loks til Pafos. Þar hittu þeir Gyðing, falsspámann, sem fékkst við galdra. Hét hann Barjesús. Hann hafði komið sér vel við landstjórann, Sergíus Pál, sem var greindur maður og hafði skilning á ýmsu. Landstjórinn bauð Barnabasi og Páli til sín, því að hann langaði til að heyra boðskapinn frá Guði. Töframaðurinn Elýmas (en það var hið gríska nafn hans) reyndi að trufla fundinn. Hann hvatti landstjórann til að taka ekki mark á orðum Páls og Barnabasar og reyndi þannig að koma í veg fyrir að hann tæki trú á Drottin,

Þá hvessti Páll augun á töframanninn og sagði fylltur heilögum anda: „Þú sonur Satans, þú ert fullur af svikum og óþokkaskap, óvinur alls sem gott er. Hvenær ætlar þú að hætta andstöðu þinni gegn Drottni? Nú mun Drottinn refsa þér og þú verður blindur um tíma.“

Þegar í stað tók sjón töframannsins að dvína og eftir stutta stund var hann orðinn algjörlega blindur. Hann ráfaði um og sárbað viðstadda að leiða sig. Þegar landstjórinn sá hvað gerðist, tók hann trú og undraðist kraftinn sem fylgdi boðskap Guðs.

Eftir þetta fóru Páll og félagar hans með skipi frá Pafos yfir til hafnarborgarinnar Perge í Litlu-Asíu. Þar yfirgaf Jóhannes þá og fór heim til Jerúsalem, en Barnabas og Páll héldu áfram til Antíokkíu, sem var borg í héraðinu Pisidíu.

Á helgideginum fóru þeir í samkomuhús Gyðinga til að vera við guðsþjónustu. Þegar lokið var venjulegum lestri úr ritum Móse og spámannanna, lét sá sem annaðist guðsþjónustuna senda þeim þessi skilaboð: „Bræður, ef þið hafið eitthvað að segja til uppbyggingar, leyfið okkur þá að heyra.“

Páll stóð upp, heilsaði og sagði: „Ísraelsmenn og þið aðrir sem tignið Guð. Fyrst langar mig að rifja upp smákafla úr sögu þjóðar okkar.

Guð Ísraelsþjóðarinnar útvaldi forfeður okkar og hóf þá til virðingar í Egyptalandi með því að losa þá úr ánauðinni þar, á undursamlegan hátt. Síðan annaðist hann þá þau fjörutíu ár sem þeir voru á ferli um eyðimörkina, útrýmdi sjö þjóðum í Kanaanslandi og gaf Ísraelsmönnum land þeirra til ævinlegrar eignar. Eftir það ríktu dómararnir í um 450 ár en svo kom Samúel spámaður.

Þá bað þjóðin Guð um konung og hann gaf þeim Sál Kísson, mann af Benjamínsætt, og hann ríkti í fjörutíu ár. En Guð setti hann af og gerði

Davíð að konungi í hans stað. Guð sagði um Davíð: „Davíð Ísaíson er maður mér að skapi, því að hann mun hlýða mér.“ Einn af afkomendum Davíðs er Jesús, og hann er frelsarinn, sem Guð hafði lofað að gefa Ísrael.

En áður en Jesús kom, boðaði Jóhannes skírari að allir í Ísrael þyrftu að snúa sér frá syndum sínum og til Guðs. Um líkt leyti og Jóhannes var að ljúka köllunarverki sínu, spurði hann: „Haldið þið að ég sé Kristur? Nei! En hann kemur fyrr en varir og ég er lítils virði samanborið við hann.“

Bræður! – synir Abrahams og þið aðrir sem tignið Guð – þetta hjálpræði er fyrir okkur öll! Gyðingarnir í Jerúsalem og leiðtogar þeirra þekktu hann ekki og skildu ekki að hann væri sá, sem spámennirnir höfðu ritað um, enda þótt þeir heyrðu lesið úr ritum spámannanna á hverjum helgidegi. Þeir tóku hann af lífi og uppfylltu þar með spádómana. Þeir höfðu enga ástæðu til að lífláta hann en samt sem áður heimtuðu þeir að hann yrði deyddur. Þegar þeir höfðu uppfyllt alla spádómana um dauða hans, var hann tekinn af krossinum og lagður í gröf.

En Guð reisti hann upp frá dauðum! Mennirnir, sem höfðu orðið honum samferða frá Galíleu til Jerúsalem, sáu hann oftsinnis næstu daga á eftir og nú eru þessir menn vottar hans meðal þjóðarinnar.

Við Barnabas erum hingað komnir til að flytja ykkur þær gleðifréttir, að fyrirheit Guðs, sem hann gaf forfeðrum okkar, hafa ræst á okkar dögum, er hann reisti Jesú upp frá dauðum. Um þetta fjallar annar sálmurinn en þar stendur svo um Jesú: „Þú ert sonur minn, ég gat þig í dag.“

Guð hafði einmitt heitið því að reisa hann frá dauðum, svo hann þyrfti aldrei að deyja upp frá því. Þannig stendur um þetta í Biblíunni: „Ég mun láta hin heilögu og órjúfanlegu loforð, sem ég gaf Davíð, rætast á meðal ykkar.“ Í enn öðrum sálmi skýrir hann þetta nánar og segir: „Guð mun ekki láta sinn heilaga verða rotnun að bráð.“ Þessi orð áttu ekki við Davíð, því að hann dó, var lagður í gröf og líkami hans rotnaði, þegar hann hafði þjónað kynslóð sinni eins lengi og Guð vildi.

Nei, þessi orð áttu við annan – þann sem Guð vakti upp frá dauðum og ekki rotnaði líkami hans.

Vinir, takið eftir! Hjá þessum manni, Jesú, getið þið fengið fyrirgefningu synda ykkar. Hver sá, sem trúir á hann, fær fyrirgefningu allra synda sinna og verður réttlátur – saklaus – í augum Guðs – nokkuð sem lög Gyðinga gátu aldrei komið til leiðar. Gætið ykkar! Látið ekki orð spámannanna rætast á ykkur er þeir sögðu: „Þið sem hallmælið sannleikanum, takið eftir: Það er úti um ykkur, því að á ykkar dögum mun ég vinna verk, sem þið munduð alls ekki trúa, þótt einhver segði ykkur frá því.“ “

Þegar fólkið yfirgaf samkomuhúsið þennan dag, bað það Pál að koma þangað aftur eftir viku. Margir Gyðingar og guðræknir heiðingjar, sem sóttu guðsþjónustur í samkomuhúsinu, fylgdu Páli og Barnabasi niður götuna og hlustuðu á hvatningu þeirra að taka á móti miskunn Guðs, sem þeim stæði til boða. Að viku liðinni kom nær allur bærinn saman til að hlusta á þá predika Guðs orð.

Þegar leiðtogar Gyðinga sáu allt fólkið, sem flest var heiðingjar, urðu þeir mjög gramir og formæltu Páli og öllu því sem hann hafði að segja.

Þá sögðu Páll og Barnabas ákveðnir: „Rétt var að þið Gyðingarnir fengjuð fyrst að heyra þennan fagnaðarboðskap, en fyrst þið hafnið honum og sýnið þar með að þið séuð ekki verðir eilífs lífs, þá munum við snúa okkur til heiðingjanna. Það var einmitt skipun Drottins, þegar hann sagði: „Ég hef sett þig til að vera ljós heiðinna þjóða og flytja hjálpræðið til ystu endimarka jarðarinnar.“ “

Þegar heiðingjarnir heyrðu þetta urðu þeir mjög glaðir og tóku fegins hendi við boðskap Páls. Allir þeir, sem vildu eignast eilíft líf, tóku trú, og eftir það breiddist orð Guðs um allt héraðið.

En leiðtogar Gyðinga æstu upp guðræknar konur og fyrirmenn bæjarins, vöktu þannig múgæsingu gegn Páli og Barnabasi og hröktu þá út fyrir bæinn. Þá hristu Páll og Barnabas rykið af fótum sér – til vitnis gegn borginni og lögðu af stað til bæjarins Íkóníum, en þeir sem trú höfðu tekið, fylltust gleði og heilögum anda.

Páll og Barnabas fóru nú til samkomuhúss Gyðinga í Íkóníum og predikuðu með slíkum krafti að margir, bæði Gyðingar og heiðingjar, tóku trú. En þeir Gyðingar, sem höfnuðu og fyrirlitu boðskapinn frá Guði, töluðu illa um Pál og Barnabas og æstu heiðingjana gegn þeim. Þarna dvöldust þeir þó í langan tíma og predikuðu djarflega og Drottinn sjálfur sýndi að hann var í verki með þeim – hann lét þá gera mikil kraftaverk. Bæjarbúar skiptust í tvo hópa, sumir fylgdu leiðtogum Gyðinganna, en aðrir studdu postulana.

Þegar Páll og Barnabas komust á snoðir um að heiðingjar og Gyðingar, ásamt leiðtogum þeirra, ætluðu að æsa til uppþots gegn þeim og láta grýta þá, flýðu þeir til bæjanna Lýstru og Derbe í Lýkaóníu og predikuðu gleðiboðskapinn þar og í grenndinni.

Í Lýstru var maður sem var bæklaður frá fæðingu og hafði aldrei getað gengið. Maður þessi hlustaði á Pál predika og sá Páll að hann hafði trú til að geta orðið heilbrigður. Páll kallaði til hans: „Stattu upp!“ Þá spratt maðurinn á fætur og gekk um.

Þegar fólkið sá þetta hrópaði það á eigin mállýsku: „Guðirnir eru komnir niður til okkar í mannslíki!“ Töldu þeir Barnabas vera gríska guðinn Seif en Pál vera Hermes, því hann hafði orð fyrir þeim. Prestur-

inn í hofi Seifs, sem var fyrir utan bæinn, kom nú að hliðum bæjarins með naut, blóm og kransa. Hann ætlaði ásamt fólkinu að fórna þessu til Páls og Barnabasar.

En þegar þeir sáu hvað verða vildi, urðu þeir undrandi og reiðir, hlupu inn í mannþröngina og hrópuðu: „Hvað eruð þið að gera? Við erum bara venjulegir menn eins og þið! Við komum hingað til að flytja ykkur þann gleðiboðskap að nú getið þið hætt að tilbiðja þessa heimskulegu hluti, en þess í stað tilbeðið hinn lifandi Guð, sem skapaði himin, jörð og haf og allt sem í þeim er. Öldum saman hefur hann leyft þjóðunum að fara sínar eigin leiðir, en samt skildi hann eftir vitnisburð um sjálfan sig – vitnisburð sem alltaf hefur sést. Hér á ég við allt hið góða sem hann hefur gert, til dæmis það að senda ykkur regn og góða uppskeru, ykkur til gleði og næringar.“

Það var rétt með naumindum að Páli og Barnabasi tækist með þessum orðum að koma í veg fyrir að fólkið færði þeim fórnir.

Örfáum dögum síðar komu nokkrir Gyðingar frá Antíokkíu og Íkóníum. Þeir æstu múginn svo upp að Páll var grýttur og dreginn út fyrir borgina, látinn að því er virtist. Þá söfnuðust hinir trúuðu saman umhverfis hann og reis hann þá á fætur og gekk inn í bæinn.

Daginn eftir fór hann þaðan til Derbe ásamt Barnabasi. Eftir að hafa boðað fagnaðarerindið þar og gert marga að lærisveinum, sneru þeir aftur til Lýstru, Íkóníum og Antíokkíu. Þar styrktu þeir hina trúuðu og hvöttu þá til að vera stöðuga í trúnni, þrátt fyrir ofsóknir. Minntu þá á, að áður en þeir kæmust til himna, yrðu þeir að ganga í gegnum margar þrengingar. Páll og Barnabas létu nú hvern söfnuð um sig kjósa sér forstöðumenn, sem þeir kölluðu öldunga. Síðan föstuðu þeir, báðu fyrir þeim og fólu þá umsjá þess Drottins, sem þeir höfðu sett traust sitt á.

Á heimleiðinni fóru þeir um Pisidíu og Pamfýlíu og predikuðu aftur í Perge, en héldu síðan áfram til Attalíu.

Loks fóru þeir með skipi áleiðis til Antíokkíu, en þaðan höfðu þeir lagt upp í ferðina, og þar höfðu þeir verið faldir Guði til þess verks, sem þeir nú höfðu lokið.

Við heimkomuna kölluðu þeir söfnuðinn saman, gerðu grein fyrir ferðinni og sögðu frá því að Guð hefði einnig opnað heiðingjunum dyr trúarinnar. Eftir það dvöldust þeir lengi meðal lærisveinanna í Antíokkíu.

Meðan Páll og Barnabas voru í Antíokkíu komu þangað nokkrir menn frá Júdeu. Sögðu þeir við lærisveinana að þeir yrðu ekki hólpnir, nema þeir hlýddu hinni ævafornu venju Gyðinga að láta umskerast. Páll og Barnabas rökræddu við þá fram og aftur og loks sendi söfnuðurinn þá til Jerúsalem, ásamt nokkrum heimamönnum, til að ræða mál þetta

við postulana og öldungana þar. Allur söfnuðurinn fylgdi þeim út fyrir borgina, en þeir héldu síðan áfram til Jerúsalem. Þeir komu við í borgum í Fönikíu og Samaríu, heimsóttu þar kristna menn og sögðu þeim – öllum til mikillar gleði – að heiðingjar hefðu einnig snúist til trúar.

Þegar þeir komu til Jerúsalem, var þeim vel tekið af postulunum, öldungunum og reyndar öllum söfnuðinum. Skýrðu þeir frá hverju Guð hafði komið til leiðar með starfi þeirra. Þá stóðu upp nokkrir menn, fyrrverandi farísear, og sögðu að allir heiðingjar, sem tækju kristna trú, yrðu að láta umskerast og hlýða lögum Móse í einu og öllu. Postularnir og öldungar safnaðarins, héldu eftir þetta annan fund og reyndu að fá niðurstöðu í málið.

Eftir langar og strangar umræður stóð Pétur upp og ávarpaði fundarmenn: „Bræður, ykkur er öllum ljóst að Guð valdi mig fyrir löngu úr ykkar hópi til að flytja heiðingjunum fagnaðarerindið, svo að þeir eignuðust trúna eins og við. Guð, sem þekkir hjörtu mannanna, staðfesti það að hann tæki á móti heiðingjunum, með því að gefa þeim heilagan anda eins og okkur. Hann gerði engan greinarmun á þeim og okkur, því að hann hreinsaði líf þeirra með trúnni á sama hátt og líf okkar. Ætlið þið nú að fara að leiðrétta Guð með því að leggja þá byrði á heiðingjana, sem hvorki við né forfeður okkar hafa megnað að bera? Trúið þið því ekki, eða hvað, að við frelsumst öll fyrir það sama: Fyrir óverðskuldaða náð Drottins Jesú?“

Þegar enginn svaraði, tóku Barnabas og Páll að segja frá kraftaverkunum, sem Guð hafði látið þá vinna meðal heiðingjanna.

Þegar þeir höfðu lokið máli sínu stóð Jakob upp og sagði: „Bræður, takið eftir. Nú hefur Pétur sagt ykkur frá því þegar Guð vitjaði heiðingjanna í fyrsta skipti og gerði nafn sitt dýrlegt meðal þeirra. Þetta afturhvarf heiðingjanna er í samræmi við það sem spámennirnir hafa sagt. Hlustið til dæmis á þennan kafla hjá Amosi:

Svo segir Drottinn: „Og ég mun snúa aftur og endurnýja sáttmálann við Davíð, sem rofinn var, svo að heiðingjarnir finni mig einnig – allir þeir sem nafn mitt hefur verið nefnt yfir.“

Þetta eru orð Drottins, sem opinberar fyrirætlanir sínar, sem hann gerði í upphafi.

Samkvæmt því er úrskurður minn þessi: Við skulum ekki krefjast þess af heiðingjunum, sem snúa sér til Guðs, að þeir haldi lög Gyðinga. Þó skulum við senda þeim bréf og biðja þá að neyta ekki kjöts, sem fórnað hefur verið til skurðgoða. Biðjum þá einnig að forðast allt kynsvall, neyslu blóðs og kjöts af dýrum, sem hafa kafnað. Enda hefur verið predikað gegn þessu í samkomuhúsum Gyðinga í hverri borg, hvern helgidag, öld eftir öld.“

Þá kusu postularnir, öldungarnir og allur söfnuðurinn fulltrúa til að senda til Antíokkíu, með þeim Páli og Barnabasi, til að kunngjöra þessa niðurstöðu. Þeir sem valdir voru til ferðarinnar voru Júdas (einnig kallaður Barsabbas) og Sílas, en þeir voru í miklum metum hjá söfnuðinum.

Bréfið, sem þeir höfðu meðferðis, var þannig:

„Frá: Postulum, öldungum, og trúsystkinum í Jerúsalem.

Til: Safnaðanna í Antíokkíu, Sýrlandi og Kilikíu, sem áður voru heiðingjar.

Komið þið sæl!

Okkur hefur skilist að trúaðir menn, sem héðan hafa komið, hafi valdið ykkur kvíða og dregið í efa að þið væruð hólpin. Við viljum hér með segja ykkur að þessir menn voru ekki á okkar vegum. Við höfum rætt málið og komist að sameiginlegri niðurstöðu. Því fannst okkur rétt að senda ykkur þessa tvo fulltrúa okkar með bræðrunum elskuðu, Barnabasi og Páli, sem hafa lagt líf sitt í hættu fyrir Jesú Krist. Þessir menn – Júdas og Sílas – munu kunngjöra ykkur svar okkar við spurningu ykkar.

Okkur ásamt heilögum anda fannst rétt að íþyngja ykkur ekki meira en nauðsynlegt er með lögum Gyðinga. Þið ættuð þó að forðast að neyta – í fyrsta lagi kjöts af dýrum, sem fórnað hefur verið skurðgoðum, í öðru lagi kjöts af dýrum, sem hafa kafnað, en ekki látið blæða út, og í þriðja lagi ættuð þið að forðast allt kynsvall. Ef þið varist þetta, þá mun ykkur vegna vel.“

Sendiboðarnir fjórir lögðu þegar af stað til Antíokkíu og er þangað kom kölluðu þeir saman allan söfnuðinn, og afhentu bréfið. Þegar bréfið hafði verið lesið upp urðu menn mjög glaðir.

Júdas og Sílas, sem báðir voru góðir predikarar, hvöttu síðan lærisveinana með mörgum orðum og styrktu trú þeirra. Þeir stóðu við í nokkra daga en héldu síðan aftur til Jerúsalem. Þeir fluttu með sér kveðjur og þakklæti til þeirra sem höfðu sent þá. Páll og Barnabas urðu eftir í Antíokkíu og aðstoðuðu með predikun og kennslu.

Nokkrum dögum síðar stakk Páll upp á því við Barnabas að þeir færu aftur til Litlu-Asíu og heimsæktu borgirnar, sem þeir höfðu predikað í, til þess að sjá hvernig söfnuðunum vegnaði. Barnabas var sammála og vildi taka Jóhannes Markús með. Það gat Páll ekki fallist á, því að Jóhannes hafði áður yfirgefið þá í Pamfýlíu. Um þetta þrættu þeir mikið og héldu síðan hvor sína leið. Barnabas tók Markús með sér og sigldi til Kýpur, en Páll valdi Sílas að samferðamanni og fór síðan, eftir að söfnuðurinn hafði beðið fyrir þeim, til Sýrlands og Kilikíu til að uppörva söfnuðina þar.

Páll og Sílas lögðu fyrst leið sína til Derbe og síðan til Lýstru. Þar hittu þeir Tímóteus, trúaðan mann. Hann átti kristna móður, sem var

Gyðingur, en faðir hans var grískur. Bræðrunum í Lýstru og Íkóníum líkaði vel við Tímóteus, og bað Páll hann því að slást í för með sér. Vegna Gyðinganna, sem þarna bjuggu, fannst Páli rétt að umskera Tímóteus áður en þeir lögðu af stað, því að allir vissu að faðir hans var grískur (hann hafði ekki viljað leyfa slíkt fyrr en nú). Síðan fóru þeir þrír frá einum bæ til annars og kunngjörðu þær ákvarðanir, sem postularnir og öldungarnir í Jerúsalem höfðu tekið varðandi heiðingjana, sem yrðu kristnir. Í söfnuðunum fjölgaði nú dag frá degi og menn styrktust í trúnni.

Þeir félagarnir fóru næst um héruðin Frýgíu og Galatíu, en ekki Asíuhérað, því að þangað hafði heilagur andi bannað þeim að fara. Þeir héldu því fram með landamærum Mýsíu og ætluðu inn í Biþýníuhérað, en andi Jesú neitaði því aftur. Af þeim sökum fóru þeir um Mýsíu og til Tróas.

Í Tróas fékk Páll vitrun um nótt. Sá hann mann frá Makedóníu í Grikklandi koma til sín. Maðurinn bað hann heitt og innilega: „Komdu til Makedóníu og hjálpaðu okkur.“ Þar með var málið leyst. Nú vissum við hvert við áttum að fara. Til Makedóníu. Guð ætlaði að senda okkur þangað til að boða fagnaðarerindið.

Við fórum með skipi frá Tróas, sigldum beint til Samóþrake og þaðan daginn eftir til Neapólis. Loks komum við til Filippí, rómverskrar nýlendu, rétt innan við landamæri Makedóníu, og þar dvöldumst við í nokkra daga.

Á helgidegi Gyðinga fórum við spölkorn út fyrir borgina, fram með á nokkurri, til staðar sem við álitum vera hentugan bænastað. Þar settumst við niður og töluðum við konur sem þar voru saman komnar. Ein þeirra hét Lýdía. Var hún verslunarkona frá Þýatíru og seldi purpuraklæði. Hún var guðrækin. Meðan hún hlustaði á okkur, opnaði Drottinn hjarta hennar og hún tók á móti öllu sem Páll sagði. Hún lét skírast ásamt öllu heimilisfólki sínu og bauð okkur að gista hjá sér.

„Ef þið álítið mig trúa Drottni,“ sagði hún, „komið þá og dveljist á heimili mínu.“ Hún lagði hart að okkur uns við létum undan.

Dag einn, er við vorum á leið til bænastaðarins á árbakkanum, mættum við þjónustustúlku sem hafði illan anda. Hún spáði fyrir fólki og græddi þannig mikla peninga handa eigendum sínum. Allt í einu fór hún að elta okkur og hrópa: „Þessir menn eru þjónar Guðs og eru komnir til að segja ykkur hvernig þið getið fengið syndafyrirgefningu.“

Þessu hélt hún áfram dag eftir dag, þar til Páll, sem líkaði þetta illa, sneri sér við og sagði við illa andann, sem í henni var: „Ég skipa þér í nafni Jesús að fara út af henni!“ Á sama andartaki fór andinn út.

En nú var gróðavon eigenda hennar brostin. Þeir tóku því Pál og Sílas, drógu þá fyrir dómarana á markaðstorginu og hrópuðu:

„Þessir Gyðingar eru að setja borgina á annan endann! Þeir hvetja fólk til að óhlýðnast rómverskum lögum!“

Þeir æstu múginn gegn Páli og Sílasi, svo að dómararnir fyrirskipuðu að þeir skyldu afklæddir og barðir með prikum. Og það var gert – þeir voru barðir mörg högg, og að því loknu var þeim varpað í fangelsi. Fangavörðurinn fékk hótun um að hann yrði tekinn af lífi, ef þeir slyppu. Til að eiga ekkert á hættu stakk hann þeim í innri dýflissuna og læsti hendur þeirra og fætur í stokka.

Um miðnættið, er Páll og Sílas voru að biðja og lofa Drottin í áheyrn hinna fanganna, kom skyndilega mikill jarðskjálfti. Fangelsið hristist og skalf á undirstöðu sinni, allar dyr hrukku upp og hlekkirnir féllu af föngunum. Fangavörðurinn vaknaði og það fyrsta sem hann sá var að fangelsisdyrnar stóðu upp á gátt. Hann áleit strax að fangarnir væru flúnir og dró því upp sverð sitt til að fyrirfara sér.

„Gerðu þetta ekki!“ hrópaði Páll til hans. „Við erum hér allir!“

Fangavörðurinn skalf af ótta og bað um ljós, hljóp inn í dýflissuna og kraup frammi fyrir Páli og Sílasi. Síðan leiddi hann þá út og spurði óttasleginn: „Herrar mínir, hvað á ég að gera til þess að ég frelsist?“

Þeir svöruðu: „Trúðu á Drottin Jesú og þá muntu frelsast og allt þitt heimafólk.“

Þeir fluttu honum, og heimilisfólki hans, gleðiboðskapinn frá Drottni. Eftir það þvoði hann sár þeirra og lét skírast ásamt allri fjölskyldu sinni. Og hann fór heim með þá og gaf þeim að borða og gladdist mjög ásamt heimilisfólki sínu yfir að hafa tekið trú á Guð. Morguninn eftir sendu borgarstjórarnir þessi boð til fangavarðarins: „Láttu þessa menn lausa!“ Fangavörðurinn tilkynnti því Páli að þeir mættu fara frjálsir ferða sinna.

En Páll svaraði: „Nei, svona geta þeir ekki farið að. Þeir hafa barið okkur opinberlega án dóms og síðan stungið okkur í fangelsi – okkur sem erum rómverskir borgarar. Nú ætla þeir að sleppa okkur svo lítið beri á, en það komast þeir ekki upp með. Þeir skulu koma í eigin persónu og leiða okkur út!“

Sendiboðarnir fluttu borgarstjórunum þessi skilaboð. Þegar þeir heyrðu að Páll og Sílas væru rómverskir borgarar, urðu þeir mjög hræddir. Þeir fóru til fangelsisins, báðu þá afsökunar, leiddu þá út og báðu þá að fara burt úr borginni. Þegar Páll og Sílas voru lausir úr fangelsinu, fóru þeir heim til Lýdíu og hittu þar hina trúuðu. Þeir hughreystu þá með orði Guðs og héldu síðan áfram ferðinni.

Eftir þetta lá leið þeirra um borgirnar Amfípólis og Appolóníu og síðan Þessaloníku, en þar var samkomuhús Gyðinga. Eins og Páll var vanur fór hann í samkomuhúsið til að predika. Þrjá helgidaga í röð

las hann og skýrði Biblíuna fyrir fólkinu. Hann benti því á spádómana um þjáningar og upprisu Krists og sannaði að Jesús væri Kristur. Sumir þeirra sem hlustuðu létu sannfærast og snerust til trúar, þar á meðal mikill fjöldi guðrækinna Grikkja og margar mikilsvirtar konur úr borginni.

En leiðtogar Gyðinganna urðu afbrýðisamir og æstu götuskrílinn gegn þeim. Múgurinn réðst að húsi Jasons og ætlaði að draga Pál og Sílas fyrir borgarráðið til að láta refsa þeim.

Þeir fundu þá ekki þar, en drógu í staðinn Jason og nokkra aðra trúaða menn fyrir borgarráðið og hrópuðu: „Páll og Sílas hafa vakið óeirðir um allan heim og nú eru þeir komnir hingað til að hleypa öllu upp! Jason hefur leyft þeim að gista hjá sér. Hann og allir þessir eru sekir um landráð, því að þeir segja að Jesús sé konungur og hafna keisaranum.“ Dómararnir litu málið mjög alvarlegum augum, eins og borgarbúar, en létu þá þó lausa gegn tryggingu.

Hinir kristnu flýttu sér að koma Páli og Sílasi undan um nóttina og fóru með þá til Beroju. Þegar þangað kom, gengu þeir eins og venjulega inn í samkomuhúsið til að predika. Íbúar Beroju voru vingjarnlegri en fólkið í Þessaloníku og hlustuðu áhugasamir á boðskapinn. Þeir rannsökuðu Gamla testamentið daglega, til að fullvissa sig um að Páll og Sílas hefðu rétt fyrir sér. Árangurinn varð sá að margt fólk tók trú, þar á meðal nokkrar tignar grískar konur, auk margra karlmanna.

Þegar Gyðingarnir í Þessaloníku fréttu að Páll væri að predika í Beroju, komu þeir þangað og hleyptu öllu í uppnám. Kristnir menn brugðu skjótt við og sendu Pál niður til strandar, en Sílas og Tímóteus urðu eftir. Fylgdarmenn Páls fóru með honum til Aþenu, en sneru svo aftur til Beroju með skilaboð til Sílasar og Tímóteusar um að koma strax og hitta hann.

Meðan Páll beið þeirra í Aþenu, varð hann fyrir miklum vonbrigðum – borgin var full af skurðgoðum! Hann fór í samkomuhúsið til Gyðinganna og ræddi við þá og aðra trúrækna menn. Auk þess talaði hann daglega á torginu til allra, sem þar fóru um.

Þá tóku nokkrir Epíkúringar og Stóuspekingar að þrátta við hann. Þegar hann sagði þeim frá Jesú og upprisu hans, sögðu sumir: „Hvaða rugl er nú þetta!“ og aðrir: „Þú ert að boða einhverja ókunna guði.“

Þeir buðu honum með sér upp á Aresarhæð, þar sem menn voru vanir að skiptast á skoðunum, og sögðu: „Segðu okkur eitthvað meira um þessa nýju trú. Hún virðist vera mjög óvenjuleg og okkur langar að heyra meira.“ Aþenubúar, og þeir sem flutt höfðu til borgarinnar, virtust eyða öllum sínum tíma í viðræður um nýjustu viðhorf og kenningar. Páll stóð nú frammi fyrir þessum mönnum á Aresarhæð og sagði: „Aþenumenn,

ég hef tekið eftir því að þið eruð mjög trúhneigðir. Á göngu minni um borgina sá ég fjölmörg ölturu og á eitt þeirra var ritað: Til óþekkta guðsins. – Þið hafið sem sagt tilbeðið Guð án þess að þekkja hann, en nú skal ég segja ykkur frá honum.

Hann skapaði heiminn og allt sem í honum er. En af því að hann er Drottinn himins og jarðar, býr hann ekki í musterum, sem menn hafa reist. Því síður annast mannlegar hendur þarfir hans, því að hann þarfnast einskis! Hann er sá sem gefur öllu líf og anda og uppfyllir allar þarfir. Hann skapaði hinn fyrsta mann, og frá honum mennina, sem byggja allt yfirborð jarðarinnar. Hann ákvað fyrir fram hvenær þjóðirnar skyldu komast til valda og hvenær þær skyldu líða undir lok, og hann ákvað einnig landamæri þeirra.

Ætlun hans var að mennirnir leituðu Guðs, svo að þeir gætu nálgast hann og fundið. Hann er þó ekki fjarri neinum okkar, því í honum lifum, hrærumst og erum við, eins og eitt af skáldum ykkar hefur sagt: „Við erum synir Guðs.“ Fyrst svo er, ættum við ekki að hugsa okkur Guð sem líkneski gert af mönnum úr gulli, silfri eða höggvið í stein. Öldum saman hefur Guð umborið slíka fáfræði hjá fólki, en nú hvetur hann alla til að hafna skurðgoðunum og tilbiðja sig einan. Hann hefur ákveðið að dag einn muni hann dæma heiminn og til þess verks hefur hann valið mann og staðfest val hans með því að vekja hann upp frá dauðum.“

Þegar fólkið heyrði Pál tala um upprisu frá dauðum, hlógu sumir, en aðrir sögðu: „Við skulum hlusta á þetta seinna.“ Þannig lauk viðræðum þeirra, en nokkrir héldu sig þó að Páli og tóku trú. Þeirra á meðal var Díónýsíus, fulltrúi í borgarráðinu, kona, Damaris að nafni, og nokkrir aðrir.

Eftir þetta fór Páll frá Aþenu og kom til Korintu. Þar komst hann í kynni við Akvílas, sem var Gyðingur frá Pontus. Hann var, ásamt konu sinni Priskillu, nýkominn til borgarinnar frá Ítalíu. En þaðan hafði þeim verið vísað burt samkvæmt þeirri ákvörðun Kládíusar keisara að reka alla Gyðinga frá Róm. Páll fór til þeirra og vegna þess að hann og Akvílas stunduðu sömu iðn, tjaldsaum, settist hann að hjá þeim og þeir unnu saman.

Páll fór í samkomuhús Gyðinganna á hverjum helgidegi og reyndi að sannfæra Gyðinga og Grikki, sem þangað komu. Eftir að Sílas og Tímóteus komu til Korintu frá Makedóníu, varði Páll öllum tíma sínum til að predika og vitna fyrir Gyðingunum um að Jesús væri Kristur. En Gyðingarnir risu gegn honum og lastmæltu Jesú. Þá hristi hann rykið af fötum sínum og sagði: „Þið berið ábyrgð á þessari ákvörðun ykkar – ég er saklaus og héðan í frá mun ég predika hjá heiðingjunum.“

Eftir þetta dvaldist hann hjá manni að nafni Títus Jústus. Hann var ekki Gyðingur, en tilbað þó Guð. Heimili hans var í næsta húsi við samkomuhús Gyðinga. Svo fór þó að lokum að Krispus, stjórnandi samkomuhússins, tók trú á Drottin, og allt hans heimafólk. Var hann skírður, auk margra annarra Korintubúa

Nótt eina talaði Drottinn til Páls í draumi og sagði: „Vertu ekki hræddur! Þú átt ekki að þegja heldur tala! Ég er með þér og enginn getur gert þér mein, því að ég á margt fólk í þessari borg.“ Þarna dvaldist Páll í hálft annað ár og fræddi fólkið í orði Guðs.

Þegar Gallíón varð landstjóri í Akkeu, sameinuðust Gyðingarnir gegn Páli og drógu hann fyrir landstjórann, til þess að fá hann dæmdan. Þeir ákærðu Pál fyrir að hvetja menn til að tilbiðja Guð á annan hátt en rómversk lög leyfðu. En rétt í því er Páll ætlaði að fara að verja mál sitt, sneri Gallíón sér að ákærendum hans og sagði: „Takið eftir, Gyðingar! Ef þessi málshöfðun væri vegna einhvers glæpsamlegs athæfis, þá væri ég skyldugur að hlusta á ykkur. En fyrst þetta er aðeins þras um merkingu og túlkun ýmissa orða í ykkar heimskulegu lögum, þá er það ykkar mál. Ég kem ekki nálægt slíku!“ Síðan rak hann þá alla út úr réttarsalnum.

Þá réðist múgurinn á Sósþenes, nýja samkomuhússtjórann, og barði hann fyrir utan réttarsalinn, en Gallíón gaf því engan gaum.

Eftir þetta dvaldist Páll enn nokkra daga í borginni. Síðan kvaddi hann hina kristnu og sigldi til Sýrlands ásamt Priskillu og Akvílasi. Í Kenkreu lét Páll klippa sig að sið Gyðinga – var það vegna þess heits sem hann hafði gefið. Þegar komið var til hafnar í Efesus skildi hann okkur eftir um borð, en fór sjálfur í land til að ræða við Gyðinga í samkomuhúsi þeirra. Þeir báðu hann að staldra við nokkra daga, en hann sagðist engan tíma hafa.

„Ég má til með að komast til Jerúsalem á hátíðina,“ sagði hann, en hann lofaði þeim að koma seinna, ef Guð leyfði. Síðan sigldum við aftur af stað.

Næsti viðkomustaður var Sesarea. Þaðan fór hann í heimsókn til safnaðarins í Jerúsalem en síðan var siglt til Antíokkíu. Þegar hann hafði dvalist þar um hríð, fór hann aftur til Litlu-Asíu. Hann ferðaðist um Galatíu og Frýgíu, heimsótti þar kristna söfnuði og uppörvaði þá.

Um þessar mundir var Gyðingur einn, Apollós að nafni, nýkominn til Efesus frá Alexandríu í Egyptalandi. Hann var mjög Biblíufróður og sannfærandi predikari. Hann hafði fengið fræðslu um trúna, var brennandi af áhuga og kenndi í krafti heilags anda um Jesú, en þekkti þó aðeins skírn Jóhannesar. Hann predikaði djarflega og af miklum áhuga í samkomuhúsinu. Eitt sinn voru Priskilla og Akvílas stödd þar þegar Apollós

var að predika og það var kröftug ræða. Að ræðunni lokinni töluðu þau við hann og skýrðu enn rækilegar fyrir honum trúna á Drottin.

Apollós hafði áhuga á að fara til Grikklands og þegar hinir trúuðu fréttu það, hvöttu þeir hann eindregið. Þeir skrifuðu bréf til þeirra sem þar voru kristnir og báðu þá að taka vel á móti honum. Þegar hann kom til Grikklands notaði Guð hann til mikils gagns í söfnuðunum. Í opinberum rökræðum gerði hann alla Gyðinga orðlausa og sannaði út frá Gamla testamentinu að Jesús væri Kristur.

Meðan Apollós var í Korintu, var Páll á ferðalagi um Litlu-Asíu. Hann kom til Efesus, hitti þar nokkra lærisveina og spurði: „Fenguð þið heilagan anda þegar þið tókuð trú?“

„Nei,“ svöruðu þeir, „Hvað áttu við? Hvað er heilagur andi?“

„Hvaða skírn eruð þið skírðir?“ spurði hann. „Skírn Jóhannesar,“ svöruðu þeir.

Benti Páll þeim á að skírn Jóhannesar hefði verið iðrunarskírn fyrir þá sem vildu snúa sér frá syndinni og til Guðs, en að henni lokinni yrðu menn að taka trú á Jesú, þann sem Jóhannes hafði sagt að kæmi á eftir sér.

Þegar þeir heyrðu þetta, létu þeir skírast í nafni Drottins Jesú. Og síðan, er Páll lagði hendur á höfuð þeirra, kom heilagur andi yfir þá og þeir töluðu tungum og spáðu – fluttu boðskap frá Guði. Menn þessir voru um tólf talsins.

Eftir þetta fór Páll til samkomuhúss Gyðinganna og þar predikaði hann djarflega á hverjum helgidegi í þrjá mánuði. Hann gerði grein fyrir hverju hann trúði og hvers vegna.

Margir sannfærðust og tóku trú á Jesú. Sumir mótmæltu þó boðskap hans og höfnuðu Kristi opinberlega. Hann greindi á milli þessara tveggja hópa og tók með sér hina trúuðu, hóf nýjar samkomur í skóla Týrannusar og predikaði þar daglega. Þannig hélt hann áfram í tvö ár og árangurinn var sá að allir íbúar héraðsins Asíu – bæði Gyðingar og Grikkir – fengu að heyra boðskap Drottins. Guð gaf Páli kraft til að gera óvenjuleg krafta-verk. Það gerðist jafnvel er klútar eða flíkur af honum voru lögð á sjúka að þeir læknuðust og illir andar fóru út af þeim.

Flokkur særingamanna, allt Gyðingar, hafði það að starfi að ferðast um og reka út illa anda. Nú ákváðu þeir að gera tilraun með að nota nafn Drottins Jesú. Orðin sem nota átti til að særa út illu andana voru þessi: „Ég særi þig við Jesú, sem Páll predikar – út með þig!“ Þeir voru allir synir Skeva, æðsta prests, sjö talsins. En þegar þeir gerðu tilraun með þetta á manni, sem hafði illan anda, svaraði illi andinn: „Jesú þekki ég og líka Pál, en hverjir eruð þið?“ Það skipti engum togum, hann réðist á tvo þeirra og barði þá svo að þeir flýðu naktir og illa meiddir út úr húsinu.

Fréttin af þessu barst fljótt um alla Efesus, jafnt til Gyðinga sem Grikkja. Urðu borgarbúar óttaslegnir og nafn Jesú óx mjög í augum fólksins. Margir hinna trúuðu, sem farið höfðu með kukl og galdra, játuðu gjörðir sínar og söfnuðu saman öllum galdrabókunum og verndargripum og brenndu opinberlega. Álitið var að verðmæti bókanna næmi fimmtíu þúsund silfurpeningum! Þetta sýnir glöggt hve boðskapur Guðs hafði sterk áhrif á þessu svæði.

Eftir þetta fannst Páli heilagur andi ætlast til að hann færi yfir til Grikklands, áður en hann sneri aftur til Jerúsalem. „Og þegar ég hef verið þar," sagði hann, „ber mér að fara til Rómar." Síðan sendi hann tvo aðstoðarmenn sína, Tímóteus og Erastus, á undan sér til Grikklands, en dvaldist sjálfur enn um stund í Litlu-Asíu.

Um þessar mundir kom upp mikil ólga í Efesus vegna hinna kristnu. Upphafið átti Demetríus, silfursmiður, en hann hafði marga menn í vinnu við að smíða silfurskrín, tileinkuð grísku veiðigyðjunni Artemis. Hann kallaði menn sína, og aðra sem unnu við skyldan iðnað, á ráðstefnu og sagði:

„Herrar mínir, við höfum allar okkar tekjur af þessum viðskiptum. Ykkur er ljóst að þessi Páll hefur talið fjölmörgum trú um að guðir, sem búnir eru til af mannahöndum, séu alls engir guðir. Afleiðingin er sú að salan hjá okkur hefur stórlega dregist saman. Þetta hefur ekki aðeins gerst hér í Efesus, heldur í öllu héraðinu. Vitanlega hugsa ég ekki aðeins um viðskiptalegu hliðina á þessu máli – okkar fjárhagslega tap – heldur einnig þann möguleika að áhrif hinnar miklu gyðju, Artemisar fari minnkandi og að hún, sem ekki aðeins er tilbeðin í þessum hluta Litlu-Asíu heldur um allan heim – muni gleymast!"

Þegar fundarmenn heyrðu þetta urðu þeir ævareiðir og hrópuðu í sífellu: „Mikil er Artemis Efesusmanna!"

Af þessum sökum safnaðist mikill mannfjöldi saman og öll borgin komst í uppnám. Múgurinn ruddist á leikvanginn, dró með sér þá Gajus og Aristarkus, fylgdarmenn Páls, til að yfirheyra þá. Páll vildi reyna að komast inn í mannþröngina, en lærisveinarnir hindruðu það. Sumir hinna rómversku embættismanna héraðsins voru vinir Páls. Þeir sendu honum boð og báðu hann að hætta ekki lífi sínu með því að fara þangað inn.

Á leikvanginum hrópaði hver í kapp við annan og þar var algjör upplausn. Engir tveir voru sammála og fæstir vissu reyndar hvers vegna þeir voru þar.

Þá kom einhver af Gyðingunum auga á Alexander og var hann þegar dreginn fram. Hann gaf merki um þögn og síðan reyndi hann að taka til máls. Þegar fólkinu varð ljóst að hann var Gyðingur, æpti það og hrópaði

í nærfellt tvær stundir: „Mikil er Artemis Efesusmanna! Mikil er Artemis Efesusmanna!“

Loks tókst borgarstjóranum að þagga svo niður í mannfjöldanum að hann gat tekið til máls. „Efesusmenn,“ sagði hann. „Öllum er ljóst að Efesus er miðstöð tilbeiðslu hinnar miklu Artemisar og það var líkneski hennar sem féll til okkar af himni. Þetta er óhrekjandi staðreynd og því ættuð þið ekki að láta þetta raska ró ykkar né gera neitt í fljótfærni. Samt hafið þið nú dregið þessa menn hingað, þótt þeir hafi hvorki stolið neinu úr musteri Artemisar né lastmælt henni. Ef Demetríus og smiðirnir hafa einhverja ákæru á hendur þeim, þá er rétturinn reiðubúinn að taka málið fyrir undir eins, því að hann er að störfum núna. Mál þetta verður að reka á lögmætan hátt. Ef um önnur deilumál er að ræða, gerið þá út um þau á hinum reglubundnu fundum borgarráðsins, en svona megum við ekki fara að. Við eigum áreiðanlega á hættu að verða að svara til saka, hjá rómversku yfirvöldunum, fyrir þetta uppþot hér í dag, því að það var algjörlega tilefnislaust. Heimti Rómverjarnir skýringu, veit ég hreint ekki hvað segja skal.“

Síðan bað hann fólkið að fara og mannfjöldinn dreifðist.

Eftir uppþotið kallaði Páll saman lærisveinana, uppörvaði þá og kvaddi og hélt síðan til Grikklands. Á leiðinni þangað predikaði hann í hverjum bæ, þar sem kristna menn var að finna. Eftir þriggja mánaða dvöl í Grikklandi, bjó hann sig undir að sigla til Sýrlands, en komst þá á snoðir um að Gyðingarnir höfðu gert samsæri um að lífláta hann. Hann ákvað því að breyta ferðaáætluninni og fara fyrst norður til Makedóníu.

Í fylgd með Páli voru þessir menn: Sópater Pýrrusson frá Beroju, Aristarkus og Sekúndus frá Þessaloníku, Gajus frá Derbe, Tímóteus, og Týkíkus og Trófímus, báðir frá Litlu-Asíu. Þeir fóru á undan og biðu okkar í Tróas. Eftir páskahátíðina sigldum við frá Filippí, áleiðis til Tróas og tók ferðin alls fimm daga. Í Tróas dvöldumst við eina viku.

Á sunnudeginum komum við saman til heilagrar kvöldmáltíðar. Páll predikaði og vegna þess að hann ætlaði að halda ferðinni áfram næsta dag, talaði hann alveg til miðnættis. Loftsalurinn, sem við vorum í, var lýstur upp með mörgum lömpum. Páll hafði talað lengi þegar drengur, sem Evtýkus hét og sat í gluggakistunni, sofnaði undir ræðunni og féll út um gluggann, niður af þriðju hæð. Var hann látinn þegar að var komið. Páll fór niður til hans og tók hann í fangið. „Hafið engar áhyggjur,“ sagði hann, „hann lifir.“ Það reyndist rétt! Fólkið endurheimti gleði sína og síðan fóru allir upp í loftsalinn og neyttu saman kvöldmáltíðar Drottins. Eftir það hélt Páll áfram máli sínu og talaði lengi. Þegar hann hélt loks leiðar sinnar, var kominn morgunn!

Páll fór landleiðina til Assus en við fórum á undan honum með skipi. Í Assus hittum við hann og sigldum svo saman til Mitýlene. Daginn eftir sigldum við fram hjá Kíos, næsta dag komum við til Samos og þar næsta til Míletus.

Páll hafði ákveðið að koma ekki við í Efesus. Hann vildi flýta sér til Jerúsalem til þess að komast á hvítasunnuhátíðina, ef mögulegt væri. Þegar við komum að landi í Míletus sendi hann skilaboð til leiðtoga safnaðarins í Efesus og bað þá að koma og hitta sig.

Þegar þeir komu sagði hann: „Þið vitið að frá þeirri stundu er ég steig fyrst fæti á Litlu-Asíu og fram á þennan dag, hef ég unnið verk Drottins auðmjúkur og með tárum. Oft hef ég horfst í augu við dauðann vegna þeirra launráða, sem Gyðingarnir hafa bruggað mér. Samt skoraðist ég aldrei undan að segja ykkur sannleikann, hvort sem það var opinberlega eða á heimilum ykkar. Ég hef vitnað um það, bæði fyrir Gyðingum og heiðingjum, að við verðum að snúa baki við syndinni og gefast Guði á vald, í trúnni á Drottin Jesú Krist.

Nú er ég á leið til Jerúsalem, þangað knýr heilagur andi mig og við því fæ ég ekkert gert. Ekki veit ég hvað bíður mín þar, en eitt veit ég þó: Heilagur andi segir við mig, hvert sem ég fer, að mín bíði fangelsi og þjáningar. En líf mitt er ekki til neins annars en að vinna það verk, sem Drottinn Jesús fól mér – að flytja öðrum fagnaðarerindið um kærleika og náð Guðs.

Ég kom til ykkar og fræddi ykkur um guðsríki, en nú er mér ljóst, að þetta er í síðasta skipti sem þið sjáið mig. Það er skoðun mín að ekki sé það mér að kenna þótt einhverjir glatist,“ því að ég flutti ykkur allt Guðs orð og dró ekkert undan.

Gætið ykkar og safnaðarins vel. Heilagur andi hefur falið ykkur þá ábyrgð að vera leiðtogar fyrir hjörð Guðs og annast hana – kirkjuna, sem hann keypti með sínu dýrmæta blóði. Ég veit að þegar ég er farinn frá ykkur, munu falskennendur koma fram á meðal ykkar. Þeir líkjast gráðugum og grimmum úlfum, sem ráðast á hjörðina. Sumir úr ykkar hópi munu rangsnúa sannleikanum til að safna að sér fylgjendum. Gætið vel að öllu! Minnist þessara þriggja ára er ég dvaldist meðal ykkar. Munið hvernig ég annaðist ykkur dag og nótt og gleymið ekki tárunum, sem runnu ykkar vegna. Nú fel ég ykkur Guði og orði máttar hans, sem megnar að efla trú ykkar og gefa ykkur arf með öllum þeim, sem hann hefur helgað sér.

Hvorki girntist ég fé né fatnað nokkurs manns. Þið vitið sjálfir að hendur mínar unnu fyrir lífsviðurværi mínu og jafnvel þörfum þeirra sem með mér voru. Ég var ykkur fyrirmynd í því að hjálpa snauðum, minnugur orða Drottins Jesú: „Sælla er að gefa en þiggja.“

Þegar Páll hafði lokið máli sínu, kraup hann niður og bað með þeim. Þeir grétu og föðmuðu hann að sér að skilnaði, og þótti sárt að heyra að hann mundi aldrei sjá þá framar. Síðan fylgdu þeir honum til skips.

Eftir að við höfðum kvatt öldungana frá Efesus sigldum við beina leið til Kós. Daginn eftir komum við til Ródos og fórum svo þaðan til Patara. Þar fórum við í annað skip, sem sigla átti til Fönikíu í Sýrlandi. Við sigldum framhjá Kýpur – hún var á bakborða, og komum til hafnar í Týrus í Sýrlandi, en þar var farminum skipað upp. Við fórum í land, höfðum upp á hinum kristnu þar og dvöldumst hjá þeim í eina viku. Lærisveinarnir þar fluttu Páli boðskap, innblásinn af heilögum anda, og vöruðu hann við að fara til Jerúsalem. Að viku liðinni fylgdi allur söfnuðurinn, þar með taldar konur og börn, okkur til skips. Við báðum saman á ströndinni og kvöddumst síðan. Að því búnu stigum við um borð, en fólkið sneri heimleiðis.

Næsti viðkomustaður, eftir að við fórum frá Týrus, var Ptólemais. Þar stoppuðum við aðeins einn dag og notuðum tímann til að heimsækja söfnuðinn. Síðan lá leið okkar til Sesareu. Þar gistum við hjá Filippusi trúboða, en hann var einn þeirra sjö, sem dreift höfðu matvælum meðal safnaðarins í Jerúsalem. Hann átti fjórar dætur, allar ógiftar, og höfðu þær hæfileika til að spá. Dag einn, meðan við vorum þar, kom maður frá Júdeu í heimsókn. Hann hét Agabus og hafði einnig spádómsgáfu. Hann tók belti Páls, batt með því hendur sínar og fætur og sagði: „Heilagur andi segir: Þannig munu Gyðingarnir í Jerúsalem binda eiganda þessa beltis og síðan afhenda hann Rómverjum.“ Þegar við heyrðum þetta, grátbáðum við Pál – bæði trúaða fólkið á staðnum og við ferðafélagar hans – að fara ekki til Jerúsalem.

En hann svaraði: „Hvað á þessi grátur að þýða? Þið særið hjarta mitt! Ég er ekki aðeins fús að láta fangelsa mig í Jerúsalem, heldur líka að deyja vegna Drottins Jesú.“

Þegar okkur varð ljóst að við fengjum hann ekki til að skipta um skoðun, hættum við öllum slíkum tilraunum og sögðum: „Verði Drottins vilji.“

Stuttu síðar tókum við saman föggur okkar og héldum af stað til Jerúsalem, og nokkrir lærisveinar frá Sesareu urðu okkur samferða. Þegar við komum á leiðarenda gistum við hjá Mnason. Hann var frá Kýpur, einn hinna fyrstu sem tekið höfðu trú. Söfnuðurinn í Jerúsalem fagnaði okkur vel, og daginn eftir fór Páll með okkur til fundar við Jakob og aðra leiðtoga safnaðarins. Þegar þeir höfðu heilsast, skýrði Páll frá öllu því sem Guð hafði látið hann gera meðal heiðingjanna.

Þegar þeir heyrðu það, lofuðu þeir Guð, en sögðu síðan: „Kæri bróðir, þú veist að þeir skipta þúsundum Gyðingarnir, sem tekið hafa trú, og

þeir eru mjög strangir í því að kristnir Gyðingar verði að halda áfram að fara eftir lögum og venjum Gyðinga. Menn úr þessum hópi, sem búa hér í Jerúsalem, hafa heyrt að þú sért á móti lögum Móse, kærir þig kollóttan um gyðinglegar venjur og bannir að sveinbörn séu umskorin. Þeir munu áreiðanlega frétta að þú sért kominn og hvað eigum við þá að gera?

Okkur hefur reyndar dottið eitt í hug: Á meðal okkar eru fjórir menn, sem ætla að klippa hár sitt og gefa heit. Farðu með þeim til musterisins, láttu einnig klippa þig og borgaðu síðan fyrir þá. Ef þú gerir þetta, sjá allir að þú ert sammála því að kristnir Gyðingar fari eftir þessari venju. Þá vita þeir að þú hlýðir lögunum og ert sömu skoðunar og við. En við ætlumst alls ekki til að heiðingjarnir, sem tekið hafa kristna trú, hlýði þessum venjum, nema þá þeim sem bréfið okkar fjallaði um. Þar stóð að þeir skyldu forðast að neyta kjöts af köfnuðum dýrum, sem ekki hefði blætt út, og einnig saurlifnað.“

Páll féllst á beiðni þeirra. Daginn eftir fór hann í musterið til að framkvæma helgiathöfnina ásamt mönnunum fjórum og tilkynnti þar að hann héti því að bera fram fórn, ásamt hinum, að sjö dögum liðnum.

Dagarnir sjö voru nær liðnir þegar Gyðingar frá Litlu-Asíu sáu Pál í musterinu og æstu fólkið upp gegn honum. Þeir gripu hann og æptu: „Ísraelsmenn! Komið og hjálpið okkur! Hjálp! Þetta er maðurinn sem talar gegn þjóð okkar og hvetur alla til að óhlýðnast lögum okkar Gyðinga. Hann fordæmir musterið og saurgar það með því að fara þangað með heiðingja!“ Þetta sögðu þeir vegna þess að fyrr um daginn höfðu þeir séð Pál ásamt Trófímusi, en hann var áður heiðingi og bjó í Efesus í Litlu-Asíu. Nú fullyrtu þeir að Páll hefði tekið heiðingja með sér inn í musterið.

Mikil æsing greip um sig og borgarbúar þustu að. Allt komst í uppnám. Páll var dreginn út úr musterinu og öllum hliðum læst að baki honum. Þeir börðu hann og ætluðu að ganga af honum dauðum. En þegar foringi rómversku hersveitarinnar frétti af uppþotinu, skipaði hann hermönnum sínum og liðsforingjum að fara á vettvang og hljóp síðan sjálfur niður eftir til mannfjöldans. Þegar múgurinn sá hermennina koma, hættu þeir að berja Pál. Hersveitarforinginn tók Pál fastan og fyrirskipaði að binda hann með tvöföldum fjötrum. Síðan spurði hann mannfjöldann hver hann væri og hvað hann hefði gert. Sumir hrópuðu eitt en aðrir annað og æsingin var svo mikil að hann fékk engan botn í málið. Hann lét því flytja Pál upp í virkið. Þegar þeir komu að tröppunum ætlaði múgurinn alveg að tryllast. Hermennirnir urðu að bera Pál á öxlum sér til að verja hann, en mannfjöldinn ruddist á hæla þeirra og hrópaði: „Burt með hann! Burt með hann!“

Í þann mund er þeir voru að fara inn í virkið sagði Páll við hersveitarforingjann: „Má ég segja við þig nokkur orð?“

„Kanntu grísku?“ spurði foringinn undrandi. „Ég hélt að þú værir Egyptinn sem gerði uppreisn fyrir nokkrum árum og tók 4.000 morðingja með sér út í eyðimörkina?“

„Nei,“ svaraði Páll. „Ég er Gyðingur frá Tarsus í Kilikíu og það er ekkert sveitaþorp! Viltu leyfa mér að ávarpa mannfjöldann?“

Hersveitarforinginn leyfði það. Páll stóð nú í tröppunum og gaf fólkinu bendingu um að þagna. Kyrrð færðist yfir og Páll tók til máls:

„Kæru ættmenn,“ hóf hann mál sitt, „hlustið á málsvörn mína.“ (Þegar fólkið heyrði hann tala hebresku varð þögnin enn meiri.) „Ég er Gyðingur, fæddur í Tarsus, sem er borg í Kilikíu, en hér í Jerúsalem hlaut ég menntun mína. Ég var í skóla hjá Gamalíel og lærði þar að hlýða lögum og siðum okkar Gyðinga út í ystu æsar. Mér var umhugað að þóknast Guði í öllu sem ég gerði, rétt eins og þið í dag. Ég ofsótti kristna menn og elti þá uppi til að lífláta þá. Ég lét binda bæði karla og konur og varpa þeim í fangelsi. Æðsti presturinn, eða hver sem er úr ráðinu, getur staðfest það, því þeir gáfu mér skriflegt umboð til Gyðinganna í Damaskus, um að mér væri heimilt að taka þar alla kristna menn og færa í hlekkjum til Jerúsalem og láta refsa þeim þar.

Þegar ég var á leiðinni og nálgaðist Damaskus, gerðist það skyndilega um hádegi að skært og bjart ljós skein á mig frá himni. Ég féll til jarðar og heyrði rödd segja við mig: „Sál, Sál, hvers vegna ofsækir þú mig?“

„Hver ert þú herra?“ spurði ég. „Ég er Jesús frá Nasaret, sem þú ofsækir,“ svaraði röddin.

Mennirnir, sem með mér voru, sáu ljósið, en skildu ekki það sem sagt var.

„Drottinn, hvað á ég að gera?“ spurði ég þá. „Stattu á fætur,“ svaraði Drottinn, „farðu inn í Damaskus og þar mun þér verða sagt hvað bíður þín.“ Ég hafði blindast af þessu skæra ljósi, svo ferðafélagar mínir urðu að leiða mig inn í Damaskus.

Í borginni bjó maður sem hét Ananías. Hann var guðrækinn, fór nákvæmlega eftir lögum Gyðinga og var í miklum metum meðal Gyðinganna í borginni. Hann kom til mín og sagði: „Bróðir Sál, líttu upp! Þú hefur fengið sjónina!“ Og á sama andartaki fékk ég sjónina!

Og síðan sagði hann við mig: „Guð feðra okkar hefur valið þig til að þekkja vilja sinn, sjá Krist og heyra hann tala. Þú átt að flytja öllum boðskap hans og segja frá því sem þú hefur séð og heyrt. Nú er ekki eftir neinu að bíða. Láttu skírast og hreinsast af syndum þínum og ákalla síðan nafn Drottins.“

Daginn sem ég kom aftur til Jerúsalem var ég á bæn í musterinu. Þá varð ég frá mér numinn og sá Guð í sýn. Hann sagði: „Flýttu þér! Farðu burt frá Jerúsalem, því að íbúar hennar munu ekki trúa þér, þegar þú flytur þeim boðskap minn.“

„Já, en Drottinn,“ sagði ég, „þeir vita þó örugglega að það var ég sem lét fangelsa þá, sem á þig trúa, og berja þá í samkomuhúsunum. Og þegar vottur þinn, Stefán, var drepinn, þá var það ég sem stóð þar hjá og gaf samþykki mitt. Ég gætti yfirhafna þeirra sem grýttu hann!“

En Guð sagði: „Farðu burt frá Jerúsalem, því að ég ætla að senda þig annað – já alla leið til heiðingjanna!“ “

Fram að þessu hafði mannfjöldinn hlustað með athygli á Pál, en þegar hann minntist á heiðingjana, hrópuðu þeir einum rómi: „Burt með slíkan mann! Drepið hann! Hann á ekki skilið að fá að lifa!“ Þeir æptu, köstuðu af sér yfirhöfnunum og þeyttu sandinum upp í loftið til merkis um reiði sína.

Foringi hersveitarinnar lét þá leiða Pál inn og skipaði svo fyrir að hann yrði húðstrýktur til þess að fá hann til að játa glæp sinn. Hann vildi fá skýringu á æðinu sem runnið hafði á fólkið.

Meðan verið var að binda Pál og búa hann undir svipuhöggin, sagði hann við liðsforingja sem þar stóð: „Hafið þið leyfi til að húðstrýkja rómverskan borgara, án þess að rannsaka mál hans?“

Liðsforinginn gekk til hersveitarforingjans og spurði: „Veistu hvað þú ert að gera? Þessi maður er rómverskur borgari!“

Foringi hersveitarinnar gekk þá til Páls og spurði: „Segðu mér, ert þú rómverskur borgari?“

„Já,“ svaraði Páll.

„Ég líka,“ muldraði hersveitarforinginn, „og það kostaði mig ærið fé.“

„Ég er hins vegar fæddur með þeim rétti,“ sagði Páll.

Þegar hermennirnir, sem þarna stóðu með reiddar svipurnar, heyrðu að Páll væri rómverskur borgari, laumuðust þeir í burtu og hersveitarforinginn varð sömuleiðis hræddur, því að það var hann sem hafði fyrirskipað að Páll skyldi bundinn og húðstrýktur.

Daginn eftir lét hersveitarforinginn leysa fjötrana af Páli og fyrirskipaði æðstu prestunum að kalla saman Gyðingaráðið. Síðan lét hann leiða Pál fyrir ráðið til að reyna að útkljá þessa deilu.

Páll hvessti augun á ráðið og sagði: „Bræður, ég hef alltaf kappkostað að hafa góða samvisku gagnvart Guði.“

Ananías, æðsti presturinn, fyrirskipaði þá að Páll yrði þegar í stað sleginn á munninn.

Þá sagði Páll: „Guð mun slá þig, þú kalkaði veggur. Hvers konar dómari ert þú? Þú brýtur sjálfur lögin með því að fyrirskipa að ég skuli sleginn?“

Þeir sem næstir stóðu Páli, sögðu við hann: „Þú smánar, með þessum orðum, æðsta prest Guðs.“

„Bræður, ekki var mér ljóst að hann væri æðsti prestur,“ svaraði Páll, „enda veit ég að í Biblíunni stendur: „Talaðu aldrei illa um yfirmann þjóðar þinnar“.“

Allt í einu datt Páli nokkuð í hug. Annar hluti ráðsins var saddúkear en hinn farísear. Hann kallaði því: „Bræður, ég er farísei eins og forfeður mínir, en nú er ég fyrir rétti vegna vonarinnar um eilíft líf og trúar á upprisu dauðra.“

Þar með klofnaði ráðið – farísear á móti saddúkeum. Saddúkear segja að hvorki sé til upprisa né englar og að ekki sé eilífur andi í manninum, en öllu þessu trúa farísearnir.

Nú hófst mikil deila. Sumir leiðtoganna spruttu á fætur til að styðja orð Páls. „Við sjáum ekkert athugavert við hann!“ hrópuðu þeir. „Kannski hefur engill eða andi talað til hans þarna á veginum til Damaskus.“

Hrópin og köllin urðu æ háværari. Menn þrifu í Pál frá báðum hliðum og toguðu hann á milli sín. Hersveitarforinginn óttaðist að þeir slitu hann í sundur. Hann skipaði því hermönnum sínum að taka hann af þeim með valdi og fara með hann aftur til kastalans.

Um nóttina kom Drottinn til Páls og sagði: „Vertu ekki kvíðinn, Páll. Þú hefur vitnað um mig fyrir íbúum Jerúsalem og sama muntu gera í Róm.“

Morguninn eftir, gerðu um fjörutíu Gyðingar samkomulag um að bragða hvorki vott né þurrt, fyrr en þeir hefðu komið Páli fyrir kattarnef. Síðan fóru þeir til æðstu prestanna og öldunganna og sögðu þeim frá fyrirætlun sinni. „Biðjið hersveitarforingjann að leiða Pál aftur fram fyrir ráðið,“ sögðu þeir, „og segið að þið ætlið að spyrja hann nokkurra viðbótarspurninga. Við munum svo drepa hann á leiðinni.“

Systursonur Páls frétti um samsærið, fór upp í kastalann og lét Pál vita.

Páll kallaði þá til eins liðsforingjans og sagði: „Farðu með þennan unga mann til hersveitarforingjans. Hann er með áríðandi skilaboð.“

Liðsforinginn fór með hann til hersveitarforingjans og sagði: „Bandinginn Páll bað mig að fara með þennan unga mann til þín. Hann hefur víst eitthvað að segja þér.“

Hersveitarforinginn tók í hönd drengsins, leiddi hann afsíðis og spurði: „Hvað ætlar þú að segja mér, vinur minn?“

„Á morgun," svaraði drengurinn, „ætla Gyðingarnir að biðja þig að leiða Pál aftur fram fyrir ráðið, undir því yfirskyni að þeir vilji fá að spyrja hann enn frekar. En gerðu það ekki! Því rúmlega fjörutíu menn ætla að fela sig við veginn og stökkva á Pál og drepa hann. Þeir hafa lofað hver öðrum því að borða hvorki né drekka, fyrr en hann sé dauður. Þeir eru hérna fyrir utan núna og eru komnir til að fá samþykki þitt."

„Láttu ekki nokkurn lifandi mann vita að þú hafir sagt mér frá þessu," sagði hersveitarforinginn við drenginn um leið og hann lét hann fara. Síðan kallaði hann á tvo liðsforingja og gaf eftirfarandi fyrirmæli: „Hafið 200 hermenn reiðubúna til að fara til Sesareu klukkan níu í kvöld. Hafið einnig 200 menn vopnaða spjótum og 70 riddara. Hafið tilbúinn hest handa Páli, til þess að koma honum heilum á húfi til Felixar landstjóra."

Síðan skrifaði hann landstjóranum svohljóðandi bréf:

„Frá: Kládíusi Lýsíasi.

Göfugi landstjóri, Felix!

Þennan mann handtóku Gyðingarnir. Þeir höfðu nærri því gert út af við hann, þegar ég sendi hermenn til að bjarga honum – en ég hafði komist að því að hann er rómverskur borgari. Síðan fór ég með hann fyrir æðsta ráðið til að komast að því hvað hann hefði gert. Ég komst fljótt að því að það snerist um eitthvað í trú þeirra – örugglega ekkert sem krefst fangelsunar eða dauðadóms. Þegar ég svo frétti af samsæri um að drepa hann, ákvað ég að senda hann til þín. Ég mun láta ákærendur hans vita að þeir verði að bera málið upp við þig."

Um nóttina fóru hermennirnir með Pál til Antípatris, eins og fyrir þá var lagt. Morguninn eftir sneru þeir aftur til kastalans, en skildu Pál eftir, ásamt riddaraliðinu, sem átti að fara með hann áfram til Sesareu. Þegar þeir komu til Sesareu kynntu þeir Pál fyrir landstjóranum og afhentu honum bréfið. Hann las það og spurði síðan Páll hvaðan hann væri.

„Frá Kilikíu," svaraði Páll.

„Þegar ákærendur þínir eru komnir, mun ég taka mál þitt fyrir," sagði landstjórinn. Síðan lét hann varpa honum í fangelsið í höll Heródesar.

Fimm dögum síðar kom Ananías æðsti prestur ásamt nokkrum leiðtogum Gyðinga og lögfræðingnum Tertúllusi til að sækja málið gegn Páli. Tertúllus var kallaður fyrir landstjórann og bar þar fram ákærur gegn Páli. Hann sagði:

„Göfugi Felix, fyrir þitt tilstilli höfum við Gyðingar fengið að lifa í friði og þú hefur stórlega rétt hlut okkar. En til að tefja þig sem minnst, bið ég þig vinsamlegast að hlusta á mig andartak meðan ég skýri þér stuttlega frá ákærum okkar gegn þessum manni. Við höfum komist að

því að hann veldur vandræðum um allan heim og æsir Gyðinga til óeirða gegn rómverskum yfirvöldum. Hann er forsprakki sértrúarflokks sem þekktur er undir nafninu nasarearnir. Auk alls þessa reyndi hann að saurga musterið, en þá gripum við hann.

Við ætluðum að veita honum verðskuldaða ráðningu, en þá kom Lýsías hersveitarforingi og tók hann af okkur með ofbeldi. Hann krafðist þess að farið yrði með mál hans eftir rómverskum lögum. Þú getur sjálfur gengið úr skugga um réttmæti ásakana okkar með því að yfirheyra manninn.“

Þessu samsinntu hinir Gyðingarnir og lýstu yfir því að framburður Tertúllusar væri réttur.

Nú var röðin komin að Páli. Landstjórinn gaf honum bendingu um að rísa á fætur og tala máli sínu.

Páll tók til máls og sagði: „Mér er kunnugt um, herra, að þú hefur verið dómari í málum Gyðinga um árabil og finnst mér gott að vita það, nú þegar ég flyt varnarræðu mína. Þú munt fljótt komast að því að ekki eru liðnir nema tólf dagar síðan ég kom til Jerúsalem, til að biðjast fyrir í musterinu. Einnig að ég hef ekki komið af stað óeirðum í nokkru samkomuhúsi Gyðinga né á götum nokkurrar borgar. Þessir menn geta áreiðanlega ekki sannað neina af þeim ásökunum, sem þeir hafa borið á mig.

En eitt vil ég játa og það er að ég trúi þeirri hjálpræðisleið sem þeir kalla sértrú. Ég þjóna Guði á sama hátt og forfeður okkar, og ég vil taka það fram, að ég trúi öllu sem skrifað er í lögum Gyðinga og ritum spámannanna. Þessir menn trúa því að bæði vondir og góðir muni rísa upp og sama segi ég. Af þessum ástæðum reyni ég ávallt að hafa góða samvisku, bæði gagnvart Guði og mönnum.

Eftir nokkurra ára fjarveru kom ég aftur til Jerúsalem og hafði þá með mér peninga til aðstoðar Gyðingum. Einnig kom ég til að færa Guði fórn. Ákærendur mínir sáu mig í musterinu, þegar ég var að bera fram þakkarfórn mína. Ég hafði rakað höfuð mitt eins og lög Gyðinga gera ráð fyrir og umhverfis mig var hvorki æstur múgur né uppþot. Þar voru hins vegar nokkrir Gyðingar frá Litlu-Asíu – þeir ættu reyndar að vera hér, hafi þeir eitthvað að ásaka mig fyrir. En gerðu nú eitt. Spurðu þessa menn, hér og nú, hvaða sök Gyðingaráðið hafi fundið hjá mér, aðra en þá að ég kallaði upp: „Ég er hér fyrir rétti í dag til að verja þá trú mína að dauðir muni rísa upp!“ “

Felix, sem vissi vel að kristnir menn voru ekki vanir að valda óeirðum, bað nú Gyðinga að bíða komu Lýsíasar hersveitarforingja og þá mundi hann dæma í málinu.

Síðan bauð hann að Páli skyldi haldið í fangelsi. Jafnframt gaf hann vörðunum fyrirmæli um að fara vel með hann og leyfa vinum hans að heimsækja hann.

Nokkrum dögum síðar kom Felix, ásamt Drúsillu eiginkonu sinni, sem var Gyðingur. Lét hann sækja Pál og hlustuðu þau á hann segja frá trú sinni á Jesú Krist. Þegar Páll fór að tala um réttlæti, líf í hreinleika og komandi dóm, varð Felix mjög hræddur og sagði: „Þetta er nóg í bili. Ég mun kalla á þig aftur þegar betur stendur á.“

Hann gerði sér vonir um að Páll myndi bjóða sér mútur og lét því senda eftir honum öðru hverju til þess að ræða við hann. Þannig liðu tvö ár. Eftir það tók Porkíus Festus við af Felix og vegna þess að Felix vildi koma sér í mjúkinn hjá Gyðingunum skildi hann Pál eftir í fangelsinu.

Þrem dögum eftir að Festus kom til Sesareu, til að taka við embætti, fór hann til Jerúsalem. Þar náðu æðstu prestarnir og leiðtogar Gyðinga tali af honum og sögðu frá afskiptum sínum af Páli. Þeir báðu hann að koma strax með Pál til Jerúsalem. (Ætlun þeirra var að gera honum fyrirsát á leiðinni og drepa hann.)

Festus svaraði að þar sem Páll væri í Sesareu og hann sjálfur á leið þangað, væri best að þeir, sem afskipti hefðu af málinu, yrðu honum samferða til réttarhaldanna.

Átta til tíu dögum síðar kom Festus til Sesareu og hófust réttarhöldin yfir Páli strax næsta dag.

Þegar Páll var leiddur inn í réttarsalinn, hópuðust Gyðingarnir frá Jerúsalem umhverfis hann og báru á hann margar alvarlegar sakir, sem þeir gátu þó ekki sannað. Páll vísaði öllum þessum ásökunum á bug og sagði: „Ég er saklaus af öllu þessu. Hvorki hef ég brotið lög Gyðinga né vanhelgað musterið og því síður gert uppreisn gegn rómverskum yfirvöldum.“

Festus, sem vildi þóknast Gyðingunum, spurði Pál: „Viltu fara til Jerúsalem og leyfa mér að taka upp málið þar?“

„Nei,“ svaraði Páll. „Ég stend á rétti mínum og fer fram á að mál mitt verði rekið fyrir dómstóli keisarans. Þú veist vel að ég er saklaus. Hafi ég gert eitthvað, sem verðskuldar dauða, þá er ég reiðubúinn að deyja. En sé ég saklaus, þá hefur hvorki þú né nokkur annar rétt til að afhenda mig þessum mönnum, til þess að þeir geti drepið mig. Hér með áfrýja ég máli mínu til keisarans!“

Festus ræddi málið við ráðgjafa sína og svaraði síðan: „Allt í lagi. Þú hefur skotið máli þínu til keisarans og til keisarans skaltu fara!“

Skömmu síðar kom Agrippa konungur ásamt Berníke í nokkurra daga heimsókn til Festusar. Meðan þau dvöldust þar, ræddi Festus mál Páls við konunginn og sagði: „Hér hjá okkur er fangi sem á óútkljáð mál

frá því Felix var hér. Þegar ég var í Jerúsalem sögðu æðstu prestarnir, og aðrir leiðtogar Gyðinga, mér álit sitt á málinu og heimtuðu að ég léti drepa hann. Að sjálfsögðu benti ég þeim strax á að samkvæmt rómverskum lögum væru menn ekki dæmdir til dauða fyrr en búið væri að rannsaka mál þeirra og þeir fengið að flytja vörn.

Daginn eftir að þeir komu hingað tók ég málið fyrir og lét leiða Pál inn. Sakirnar, sem bornar voru á hann, reyndust vera allt aðrar en þær sem ég hafði búist við. Þær snerust allar um trúarbrögð þeirra og einhvern Jesú, sem var dáinn, en Páll hélt fram að væri lifandi. Ég var í stökustu vandræðum með hvernig ég ætti að dæma í málinu, svo ég spurði Pál hvort hann vildi ekki að málið yrði tekið fyrir í Jerúsalem, en þá áfrýjaði hann til keisarans. Ég skipaði því svo fyrir að hann yrði að vera í fangelsinu þangað til ég gæti komið honum til keisarans.“

„Ég hefði gaman af að heyra í þessum manni,“ sagði Agrippa. „Það skaltu fá,“ svaraði Festus, „jafnvel strax á morgun.“

Daginn eftir kom konungurinn ásamt Berníke til réttarins með mikilli viðhöfn. Í fylgd með honum voru foringjar úr hernum og æðstu embættismenn borgarinnar. Þá gaf Festus skipun um að Páll skyldi leiddur í salinn.

Þegar allir voru komnir, tók Festus til máls og sagði: „Agrippa konungur og aðrir viðstaddir, þetta er maðurinn sem Gyðingar hér og í Jerúsalem heimta að verði tekinn af lífi. Ég lít svo á að hann hafi ekkert gert sem réttlæti dauðadóm. Nú hefur hann hins vegar skotið máli sínu til keisarans og á ég því engan annan kost en að senda hann þangað. Vandinn er hins vegar sá að ég veit ekki hvað ég á að skrifa keisaranum, því að engin kæra liggur frammi gegn manninum! Þess vegna hef ég leitt hann fyrir ykkur, og þó einkanlega þig, Agrippa konungur. Ég vil fá botn í málið, svo ég viti hvað ég á að skrifa. Það væri lítið vit í að senda fanga til keisarans án ákæru!“

Þá sagði Agrippa við Pál: „Gjörðu svo vel. Segðu okkur nú sögu þína.“

Páll rétti fram höndina til kveðju og hóf varnarræðu sína:

„Það er mér gleðiefni, Agrippa konungur, að fá að kynna þér mál mitt, því að ég veit að þú gjörþekkir lög og siði Gyðinga. Sýnið nú þolinmæði og hlustið á mig.

Eins og Gyðingarnir vita, fékk ég gyðinglega uppfræðslu frá fyrstu bernsku í Tarsus en seinna meir í Jerúsalem og lifði ég lífi mínu í samræmi við hana. Þeim er líka fullljóst að ég var strangastur allra farísea í hlýðni við lög og siðvenjur þjóðar okkar. Ástæðan fyrir því að ég er lögsóttur, er sú von mín að Guð muni standa við loforðið sem hann gaf forfeðrum okkar. Það er loforðið sem allar tólf ættkvíslir Ísraelsmanna bíða eftir að verði uppfyllt. En konungur, nú segja þeir að með því hafi ég

gerst afbrotamaður! Hvað er glæpsamlegt við að trúa upprisu dauðra? Finnst þér ótrúlegt að Guð geti reist menn frá dauðum?

Ég leit svo á að mitt hlutverk væri að ofsækja fylgjendur Jesú frá Nasaret. Ég fékk leyfi hjá æðstu prestunum til að varpa mörgum hinna heilögu í Jerúsalem í fangelsi og samþykkti svo að þeir yrðu teknir af lífi. Ég notaði pyntingar til að neyða kristna menn, hvar sem þeir fundust, til að formæla Kristi. Slíkt æði hafði gripið mig að ég elti þá jafnvel til fjarlægra borga í öðrum löndum.

Eitt sinn fór ég til Damaskus í slíkum erindagjörðum með sérstakt leyfi og umboð frá æðstu prestunum. Þá gerðist það einn daginn, um hádegisbilið, að ljós, bjartara en sólin, birtist á himninum og skein á mig og félaga mína. Við féllum allir til jarðar og ég heyrði rödd, sem sagði við mig á hebresku: „Sál, Sál, hví ofsækir þú mig? Það verður aðeins sjálfum þér til tjóns.“

„Hver ert þú herra?“ spurði ég

Drottinn svaraði: „Ég er Jesús, sem þú ofsækir. En stattu upp! Ég hef birst þér til að útnefna þig þjón minn og vitni. Þú átt að segja heiminum frá þessari opinberun, og öðrum, sem þú munt fá í framtíðinni. Ég mun vernda þig bæði fyrir heiðingjunum og þinni eigin þjóð. Ég ætla að senda þig til heiðingjanna til þess að þeir sjái hið sanna ástand sitt, geri iðrun og lifi í ljósi Guðs en ekki í myrkri Satans. Þeir munu taka við fyrirgefningu syndanna og þeim arfi, sem Guð vill veita öllum, hvar sem þeir eru, fyrir trúna á mig.“

Agrippa konungur, þessari himnesku sýn óhlýðnaðist ég ekki. Fyrst predikaði ég í Damaskus, síðan í Jerúsalem og um alla Júdeu og að lokum meðal heiðingjanna. Ég hvatti alla til að snúa sér frá syndinni og til Guðs og sanna afturhvarf sitt með því að ástunda góð verk. Fyrir að predika þetta, handtóku Gyðingarnir mig í musterinu og reyndu að drepa mig. En Guð verndaði mig, svo ég er enn á lífi og vitna um þetta fyrir háum og lágum. Í kenningu minni er ekkert sem ekki er frá Móse eða spámönnunum. Þeir sögðu að Kristur yrði að þjást og myndi rísa upp frá dauðum, fyrstur allra, til að verða ljós bæði Gyðingum og heiðingjum.“

„Þú ert búinn að missa vitið, Páll!“ hrópaði Festus allt í einu. „Allur þessi bókalestur hefur gert þig ruglaðan!“

„Ekki er ég vitskertur, göfugi Festus,“ svaraði Páll, „ég er með fullu viti og er aðeins að segja sannleikann. Agrippa konungur skilur þetta allt mætavel. Ég tala hreinskilnislega, því að ég er viss um að hann er þessu vel kunnugur, enda hafa þessir atburðir ekki gerst í leynum heldur fyrir allra augum. Agrippa konungur, trúir þú spámönnunum? Ég veit að þú gerir það…“

Þá greip Agrippa fram í og sagði: „Heldurðu að ekki þurfi meira til að gera mig kristinn?“

„Þess bið ég Guð,“ svaraði Páll, „að hvort sem rök mín eru veik eða sterk, þá mættir þú og aðrir, sem hér hlusta, verða eins og ég, að undanskildum hlekkjunum.“

Þá stóð konungurinn upp ásamt landstjóranum, Berníke og öllum hinum og fór. Þegar þau ræddu málið eftir á, urðu þau sammála um að Páll hefði ekkert aðhafst, sem réttlætti dauðadóm eða fangelsisvist.

Síðan sagði Agrippa við Festus: „Nú hefði verið hægt að sleppa honum, ef hann hefði ekki skotið málinu til keisarans.“

Loks var öllum undirbúningi lokið fyrir sjóferð okkar til Rómar. Páli og nokkrum öðrum föngum var komið fyrir í gæslu hjá liðsforingja, sem Júlíus hét, og var í hersveit keisarans. Við stigum á skip sem átti að hafa viðkomu á nokkrum stöðum á strönd Litlu-Asíu. Reyndar var Aristarkus með okkur, en hann var grískur, frá Þessaloníku.

Daginn eftir komum við til Sídon, sem var fyrsti viðkomustaðurinn. Júlíus sýndi Páli þá velvild að leyfa honum að fara í land, heimsækja vini sína og njóta gestrisni þeirra. Þegar við sigldum þaðan, fengum við mótvind sem gerði okkur erfitt að halda stefnunni. Við fórum því norður fyrir Kýpur, milli eyjarinnar og meginlandsins og sigldum meðfram strönd héraðanna Kilikíu og Pamfýlíu. Því næst komum við til Mýru í Lýkíu. Þar setti liðsforinginn okkur um borð í egypskt skip frá Alexandríu, sem var á leið til Ítalíu.

Dögum saman miðaði lítið vegna óhagstæðs veðurs. Loks vorum við þó komnir í námunda við Knídus, en þá hvessti aftur, svo við létum berast upp undir Krít og fram hjá hafnarborginni Salmóne. Með miklum erfiðismunum tókst okkur að brjótast gegn veðrinu fram með suðurströndinni, uns við komum til Góðhafnar, nálægt borginni Laseu. Þar stoppuðum við nokkra daga. Það var komið haust þegar þetta var, og því hættulegt að leggja upp í langar sjóferðir vegna illviðra, sem þá voru tíð. Páll nefndi þetta við yfirmenn skipsins og sagði: „Kæru vinir, ég álít að ef við siglum nú, þá munum við lenda í erfiðleikum og jafnvel strandi. Þá mundi farmurinn eyðileggjast og menn gætu farist.“ En liðsforingjarnir, sem gættu fanganna, tóku meira mark á skipstjóranum og eiganda skipsins en Páli.

Þar sem Góðhöfn var opin fyrir veðri og vindum, og því óhentug að vetri til, lögðu flestir af áhöfninni til að reynt yrði að komast upp að ströndinni við Fönix og vera þar um veturinn. Fönix var fyrirtaks höfn, opin til suðvesturs og norðvesturs.

Um þetta leyti kom hægur sunnanvindur og að því er virtist gott sjóveður. Þeir léttu því akkerum og sigldu af stað fram með landinu.

Ekki var liðinn langur tími er norðaustanrok skall á og hrakti skipið út á opið haf. Í fyrstu reyndu þeir að snúa aftur upp að ströndinni en er það tókst ekki, gáfust þeir upp og létu reka.

Loksins komumst við í var við litla eyju, sem heitir Káda, og þar gátum við með miklum erfiðismunum dregið björgunarbátinn um borð, en hann hafði verið í togi. Þá voru strengdir kaðlar yfir skipið til að styrkja það. Áhöfnin var hrædd um að skipið myndi hrekja upp á sandana við Afríkuströnd og tók því niður aðalseglið og lét reka fyrir veðri og vindum.

Daginn eftir versnaði veðrið enn og tók þá áhöfnin að varpa farminum fyrir borð. Þriðja daginn fleygðu þeir síðan öllum búnaði skipsins í sjóinn – öllu lauslegu. Fárviðrið geisaði linnulaust dögum saman og að lokum höfðu þeir gefið upp alla von.

Þegar menn höfðu verið lengi matarlausir, kallaði Páll saman áhöfnina og sagði: „Góðir menn, þið hefðuð átt að gefa því gaum sem ég sagði, og vera kyrrir í Góðhöfn, því að þá hefðuð þið komist hjá þessum hrakningum og tjóni. En herðið upp hugann! Enginn okkar mun týna lífi, þótt skipið farist. Síðastliðna nótt stóð hjá mér engill þess Guðs, sem ég tilheyri og þjóna, og sagði: „Vertu ekki hræddur, Páll, því þú munt komast til keisarans til að tala máli þínu. Auk þess hefur Guð heyrt bæn þína og mun bjarga lífi allra þeirra sem með þér eru á skipinu.“ Verið nú hughraustir, því að ég treysti Guði. Þetta mun fara eins og hann hefur sagt, en skipið mun stranda við einhverja eyju.“

Um miðnættið fjórtánda óveðursdaginn, vorum við að hrekjast fram og aftur um Adríahafið. Þá fannst sjómönnunum eins og þeir væru að nálgast land. Dýpið var mælt og reyndist það vera 40 metrar. Skömmu síðar mældu þeir aftur og var það þá 30 metrar. Þeir voru því vissir um að þá mundi fljótlega bera að landi. Af ótta við sker við ströndina, köstuðu þeir út fjórum akkerum úr skutnum og vonuðu að birti sem fyrst.

Nokkrir af áhöfninni ætluðu að forða sér frá skipinu og létu björgunarbátinn síga undir því yfirskini að þeir ætluðu að kasta akkerum frá stefninu. Þá sagði Páll við hermennina og foringja hersveitarinnar. „Ef einhver fer frá borði munu allir farast.“ Þá hjuggu hermennirnir á kaðlana og létu bátinn falla í sjóinn.

Það var ekki enn orðið bjart þegar Páll bað alla um að fá sér eitthvað að borða. „Þið hafið ekki bragðað mat í hálfan mánuð,“ sagði hann. „Fáið ykkur nú eitthvað svo þið hressist, því að þið munuð ekki farast, nei, ekki svo mikið sem hár á höfði ykkar!“

Síðan tók hann nokkuð af skipsbrauðinu, þakkaði Guði í augsýn allra, braut af því bita og át. Allt í einu leið öllum betur og menn fengu sér

mat, en alls vorum við tvö hundruð sjötíu og sex um borð. Eftir að hafa borðað, fleygði áhöfnin öllu korninu í sjóinn til að létta skipið enn meira.

Þegar bjart var orðið, virtu menn fyrir sér ströndina, en þekktu hana ekki. Þá tóku þeir eftir vík með sandfjöru og veltu því fyrir sér hvort takast mundi að komast milli klettanna og láta brimið skola sér upp í fjöruna. Loks var ákveðið að reyna þetta. Höggvið var á akkerisfestarnar og þær látnar fara. Stýrunum var rennt í sjóinn, framseglið dregið upp og stefnt til strandar. Fljótlega tók skipið niðri á sandrifi og sat stefnið fast, en brotsjóirnir gengu yfir skutinn, svo að hann tók að liðast í sundur.

Hermennirnir ráðlögðu þá herdeildarforingjanum að drepa fangana, svo að þeir gætu ekki synt í land og komist undan. En Júlíus, sem vildi bjarga lífi Páls, féllst ekki á þessa hugmynd. Síðan skipaði hann öllum, sem kynnu að synda, að stökkva í sjóinn og reyna að bjarga sér í land. Þeir sem ósyndir voru, áttu að fleyta sér á plönkum og braki úr brotnandi skipinu. Þetta var gert og komust allir í land heilu og höldnu.

Fljótlega fengum við að vita að við værum staddir á eyjunni Möltu. Fólkið þar var vingjarnlegt. Það bauð okkur velkomna og kveikti bál á ströndinni svo að við gætum yljað okkur, því að rigning var og hráslagalegt. Páll tíndi fangið fullt af sprekum, en þegar hann ætlaði að kasta þeim á eldinn, skreið höggormur út úr hrúgunni – hann var að flýja hitann – og festi sig á handlegg hans. Þegar eyjarskeggjar sáu kvikindið hanga við Pál, sögðu þeir hver við annan: „Þessi maður er áreiðanlega morðingi! Hann bjargaðist úr sjávarháska, en örlögin vilja samt ekki leyfa honum að lifa!“

Þá hristi Páll höggorminn af sér í eldinn og varð ekki meint af. Fólkið beið eftir að handleggurinn bólgnaði og Páll dytti dauður niður, en þegar það gerðist ekki skipti það um skoðun og taldi hann vera guð.

Skammt frá strandstaðnum var búgarður sem Públíus, æðsti maður eyjarinnar, átti. Tók hann mjög hlýlega á móti okkur og leyfði okkur að gista hjá sér í þrjá daga. Þegar þetta gerðist, var faðir Públíusar veikur. Hann hafði blóðsótt og háan hita. Páll fór inn til hans, lagði hendur yfir hann og læknaði hann. Þetta varð til þess að allir aðrir, sem veikir voru á eyjunni, komu og fengu lækningu. Gjöfunum rigndi yfir okkur og þegar brottfarardagurinn rann upp, kom fólk um borð með allt mögulegt sem við þurftum til sjóferðarinnar.

Þremur mánuðum eftir strandið lögðum við af stað á ný og þá með skipi sem sigldi undir merki Tvíburanna. Það var frá Alexandríu, en hafði legið við eyjuna um veturinn. Fyrst komum við til Sýrakúsu og var þar höfð þriggja daga viðdvöl. Þaðan sveigðum við yfir til Regíum og daginn eftir snerist hann í sunnanátt, svo að þar næsta dag komumst við

til Púteólí. Þar fundum við kristna menn. Þeir báðu okkur að staldra við hjá sér eina viku. Við gerðum það, en síðan héldum við áfram til Rómar.

Bræðurnir í Róm höfðu frétt að við værum að koma. Þeir fóru því út að torginu til að taka á móti okkur og reyndar slógust aðrir í hópinn hjá Þríbúðum við Appíusarveginn. Þegar Páll sá þá þakkaði hann Guði og hresstist við.

Þegar Páll kom til Rómar, var honum leyft að búa út af fyrir sig, en þó var hans gætt af hermanni. Þrem dögum eftir komuna kallaði hann til sín leiðtoga Gyðinga í borginni og sagði við þá: „Bræður, Gyðingarnir í Jerúsalem tóku mig fastan og síðan lenti ég í höndum rómversku yfirvaldanna. Gyðingarnir vildu lögsækja mig, enda þótt ég hefði ekki valdið neinum tjóni né brotið siði forfeðra okkar. Þegar Rómverjarnir höfðu kynnt sér mál mitt vildu þeir sleppa mér, því að enga dauðasök fundu þeir hjá mér eins og leiðtogar Gyðinganna höfðu haldið stíft fram. En þar sem Gyðingarnir gátu ekki fallist á slík málalok, fannst mér rétt að skjóta málinu til keisarans, enda þótt ég hafi ekkert að ákæra þjóð mína fyrir. Ástæðan fyrir því að ég bað ykkur að koma hingað í dag, er sú að ég vildi kynnast ykkur og segja ykkur hvers vegna ég er fjötraður, en það er vegna þess að ég trúi því að Kristur sé þegar kominn.“

Þeir svöruðu: „Við höfum ekki heyrt neitt misjafnt um þig. Við höfum engin slík bréf fengið frá Júdeu né heldur fréttir frá þeim sem komið hafa frá Jerúsalem. Við viljum gjarnan vita hverju þú trúir, því að það eina sem við heyrum um þessa kristnu menn, er að þeir séu alls staðar fordæmdir.“

Síðan komu þeir sér saman um að hittast aftur seinna og þegar sá dagur kom, fjölmenntu Gyðingar til Páls. Hann talaði við þá um guðsríki, fræddi þá um Jesú og vitnaði í Mósebækurnar fimm og spámannaritin. Viðræðurnar hófust að morgni og héldu áfram allt til kvölds.

Sumir trúðu útskýringum Páls, en aðrir ekki. Eftir að hafa rökrætt málið sín á milli, yfirgáfu þeir húsið með þessi orð Páls í eyrum sér. „Heilagur andi hafði rétt fyrir sér þegar hann sagði við Jesaja spámann:

„Segðu Gyðingunum: Þið munuð heyra og sjá, en samt ekki skilja, vegna þess að hugur ykkar er sljór, heyrnin slæm og augunum hafið þið lokað. Því að hvorki viljið þið sjá, heyra né skilja, til að geta snúið ykkur til mín og hljóta lækningu.“ Ég vil að ykkur sé ljóst að þetta hjálpræði Guðs stendur einnig heiðingjunum til boða og þeir munu taka á móti því.“

Í þessu leiguherbergi bjó Páll næstu tvö árin og tók þar á móti öllum sem heimsóttu hann. Hann talaði djarflega við alla um guðsríki og um Drottin Jesú Krist og engin tilraun var gerð til að hindra hann.

Rómverjabréfið

Bréf Páls til Rómverja

Kæru vinir í Róm.

Þetta bréf er frá mér, Páli, þjóni Jesú Krists. Guð hefur kallað mig til að boða trú og sent mig til að flytja gleðiboðskap Guðs. Langt er nú liðið síðan spámenn Guðs hétu því að þessi gleðiboðskapur yrði kunngerður. Gleðiboðskapurinn er um son Guðs, Jesú Krist, Drottin okkar sem fæddist sem lítið barn af ætt Davíðs konungs. Upprisa hans frá dauðum sýnir, svo ekki verður um villst, að hann er hinn voldugi sonur Guðs, gæddur sama heilaga eðli og sjálfur Guð. Nú er svo komið, að vegna Krists, hefur Guð úthellt kærleika sínum yfir okkur óverðuga syndara. Eftir það hefur hann sent okkur út um allan heiminn, til að segja öllum, hvar sem þeir eru, frá því stórkostlega sem Guð hefur gert fyrir þá, svo að einnig þeir komist til trúar og læri að hlýða honum.

Kæru vinir í Róm, þið eruð í hópi þeirra sem Guð elskar. Jesús Kristur hefur einnig kallað ykkur til að verða Guðs börn og tilheyra hans heilögu þjóð. Náð og friður Guðs föður og Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum.

Fyrst vil ég segja ykkur að þið eruð á allra vörum! Hvarvetna ræða menn um traust ykkar á Guði. Ég þakka Guði vegna Jesú Krists fyrir þessar góðu fréttir og fyrir hvert og eitt ykkar. Guð veit hversu oft ég bið fyrir ykkur. Dag og nótt legg ég ykkur og þarfir ykkar fram fyrir hann í bæn. Honum þjóna ég af heilum hug með því að flytja öðrum gleðifréttirnar um son hans.

Ég vil að þið vitið að ég bið Guð stöðugt um að gefa mér tækifæri til að koma til ykkar. Ég þrái að hitta ykkur svo ég geti gefið ykkur eitthvað, sem styrkir trú ykkar á Drottin, og til að uppörvast með ykkur í trúnni.

Kæru vinir, ég vil að þið vitið að oft hef ég ætlað að koma einhverju góðu til leiðar, á sama hátt og í öðrum kristnum söfnuðum meðal heiðinna þjóða. Ég er í mikilli skuld við ykkur og alla aðra, hvort sem það eru menningarþjóðir eða ekki, bæði við menntaða og ómenntaða. Ég er því fyrir mitt leyti reiðubúinn að koma og boða fagnaðarerindið, einnig ykkur sem eruð í Róm.

Ég blygðast mín ekki fyrir fagnaðarerindið, því það er leið Guðs til eilífs lífs fyrir hvern þann sem trúir honum og treystir á hann. Fyrst var þessi boðskapur einungis fluttur Gyðingum, en nú er öllum opið að koma til Guðs á þennan hátt. Þetta eru gleðifréttir, því þær segja okkur að Guð geri okkur hæfa til að lifa með sér, eða með öðrum orðum – geri okkur réttláta. Þetta gerist þegar við trúum á Krist og treystum því að hann hafi

frelsað okkur. Trúin á Krist er því leiðin til Guðs, enda segir Biblían: „Sá sem leitar lífsins, finnur það með því að trúa á Guð.“

Guð sýnir reiði sína frá himni gegn öllum vondum og syndugum mönnum sem hafna sannleikanum. Þessir menn þekkja sannleikann um Guð hið innra með sér, því Guð hefur lagt þeim þá þekkingu í brjóst. Mennirnir hafa frá upphafi virt fyrir sér jörðina, himininn og allt sem Guð hefur gert. Þeir hafa því verið sér meðvitandi um tilveru hans og hans mikla, eilífa mátt. Þess vegna hafa þeir enga afsökun (þegar þeir standa frammi fyrir honum á degi dómsins).

Mennirnir vissu af Guði, en þó vildu þeir hvorki viðurkenna hann né tilbiðja né heldur þakka honum fyrir daglega umhyggju hans. Ekki leið á löngu uns þeir fóru að gera sér heimskulegar hugmyndir um Guð og hvers hann vænti af þeim. Afleiðingin varð sú að þeir blinduðust í heimsku sinni og lentu á villigötum. Þeir töldu sig ekki þurfa á þekkingu frá Guði að halda og urðu því heimskingjar. Í stað þess að tilbiðja hinn dýrlega, eilífa Guð, bjuggu þeir sér til goð sem líktust fuglum, ferfætlingum, skriðdýrum og dauðlegum mönnum.

Þess vegna hefur Guð gefið þeim lausan tauminn og leyft þeim að svala girndum sínum í afskræmdu kynlífi og gera hvað sem þá langaði til, einnig að meðhöndla líkama hvers annars á svívirðilegan og viðbjóðslegan hátt. Í stað þess að trúa því sem þeir vita að er sannleikurinn um Guð, kjósa þeir að trúa lyginni! Afleiðingin er sú að þeir tilbiðja það sem Guð hefur skapað, í stað þess að tilbiðja Guð, skaparann.

Þess vegna hefur Guð ofurselt mennina svívirðilegum girndum. Þeir ganga jafnvel svo langt að konurnar snúast gegn eðli sínu og leita kynferðislegrar fullnægju hver með annarri. Sama er að segja um karlmennina. Í stað þess að hafa eðlileg mök við konurnar, brenna þeir af girnd hver til annars og lifa í skömm hver með öðrum. Af þessu hafa þeir uppskorið þá bölvun sem þeir eiga sannarlega skilið. Þar eð mennirnir höfnuðu Guði með þessum hætti og vildu ekki við hann kannast, lét hann þá fara sína leið, svo að þeir gætu gert allt það sem illska þeirra gat fundið upp á. Og þeir urðu ranglátir, vondir, ágjarnir, hatursfullir, öfundsjúkir, manndráparar, þrasgjarnir, lygnir og bitrir. Þeir tala illa hver um annan og hata Guð, eru hrokafullir, gorta af sjálfum sér, finna sífellt upp á nýjum leiðum til að syndga og eru foreldrum sínum óhlýðnir. Þeir misskilja hver annan, eru heimskir, óáreiðanlegir, kærleikslausir og miskunnarlausir. Þeir vita vel að fyrir þessa glæpi hefur Guð kveðið upp yfir þeim dauðadóm en samt halda þeir áfram á sömu braut og hvetja aðra til að gera hið sama.

„Ja, hérna,“ segir þú ef til vill, „hvers konar úrþvætti ertu eiginlega að tala um?“ En sjáðu til! Þú ert ekkert betri! Þegar þið lýsið vanþóknun

ykkar á þessu fólki og segið að það eigi skilið hegningu, þá eruð þið að tala um ykkur sjálf, því að þið gerið sjálf það sama. Við vitum að Guð mun dæma sérhvern þann sem slíkt gerir, því að hann er réttlátur. Haldið þið að Guð dæmi suma sem þannig lifa og refsi þeim, en geri síðan enga athugasemd við ykkur þegar þið gerið það sama? Sjáið þið ekki hve mikla þolinmæði hann hefur sýnt ykkur? Eða er ykkur ef til vill alveg sama? Skiljið þið ekki að ástæða þess að hann hefur ekki refsað ykkur, er sú að hann gefur ykkur tækifæri til að snúa baki við syndinni? Góðsemi hans ætti að leiða ykkur til iðrunar.

Þrátt fyrir það viljið þið ekki hlusta og þar með kallið þið yfir ykkur hræðilega hegningu, því þið eruð þrjósk og viljið ekki snúa ykkur frá syndinni. Dagur reiðinnar mun renna upp og þá mun Guð dæma allan heiminn af réttvísi. Hann mun gjalda sérhverjum eins og hann á skilið samkvæmt verkum sínum: Þeim sem af þrautseigju gera Guðs vilja, mun hann gefa eilíft líf, það er að segja þeim sem leita ósýnilegrar dýrðar, heiðurs og ódauðleika. Þeim hins vegar, sem berjast gegn sannleika Guðs og ganga á vegi illskunnar, mun hann refsa hræðilega – hann mun úthella reiði sinni yfir þá. Menn munu uppskera sorg og þjáningar haldi þeir áfram í syndinni, en hlýði þeir Guði, mun þeim hlotnast dýrð, heiður og friður Guðs. Þetta á bæði við um Gyðinga og heiðingja, því Guð fer ekki í manngreinarálit.

Guð mun refsa fyrir synd, hvar sem hún finnst. Hann mun refsa heiðingjunum þegar þeir syndga, jafnvel þótt þeir hafi aldrei þekkt hin skráðu lög Guðs, því að innra með sér þekkja þeir muninn á réttu og röngu. Lög Guðs eru skráð í vitund þeirra. Stundum dæmir samviskan þá og stundum afsakar hún þá. En Guð mun einnig refsa Gyðingum. Hann mun refsa þeim fyrir syndir þeirra, því að þeir eiga lög hans skráð í bók en hlýða þeim þó ekki. Þeir vita hvað er rangt, en breyta gegn betri vitund. Þegar öllu er á botninn hvolft er hjálpræðið ekki þeirra sem þekkja mun á réttu og röngu, heldur hinna sem gera það sem rétt er. Sá dagur mun vissulega koma, er Jesús Kristur mun að boði Guðs dæma líferni sérhvers manns og líka dýpstu hugsanir hans og viðhorf. Allt er þetta hluti hinnar miklu fyrirætlunar Guðs, sem ég boða.

Gyðingar, þið haldið að allt sé á hreinu milli ykkar og Guðs vegna þess að þið eruð Gyðingar og vegna þess að hann gaf ykkur lög sín. Þið gortið af því að vera í sérstöku uppáhaldi hjá Guði! Ekki neita ég því að þið þekkið vilja hans; þið þekkið mun á réttu og röngu og hafið vit á að velja hið rétta, því að ykkur hafa verið kennd lög Guðs frá blautu barnsbeini. Þið eruð svo vissir um leiðina til Guðs að þið gætuð jafnvel bent blindum manni á hana. Þið álítið ykkur vera leiðarljós sem leiðbeina þeim til Guðs, sem villst hafa í myrkrinu. Þið teljið ykkur geta leiðbeint

hinum lítilmótlegu og frætt börnin um verk Guðs, því að þið þekkið lög hans, vísdóm og sannleika.

Þið fræðið aðra um lög hans, en hvers vegna farið þið ekki sjálfir eftir þeim? Þið segið fólki að rangt sé að stela – en stelið þið ekki sjálfir? Þið segið að rangt sé að drýgja hór, en hvað með ykkur? Þið segið: „Tilbiðjið ekki skurðgoðin," en svo gerið þið peningana að guði ykkar.

Þið eruð ákaflega stoltir af því að þekkja lög Guðs en síðan lítilsvirðið þið Guð með því að brjóta þau. Ekki undrar mig þótt Gamla testamentið segi að heimurinn tali illa um Guð ykkar vegna.

Það er kostur fyrir ykkur að vera Gyðingar ef þið hlýðið lögum Guðs, en ef ekki, þá eruð þið engu betur settir en heiðingjarnir. Mun Guð ekki veita heiðingjunum alla þá blessun sem hann ætlaði Gyðingunum, ef þeir hlýða lögum hans? Staðreyndin er sú að betur mun fara fyrir heiðingjunum en ykkur, Gyðingum, sem þekkið Guð og eigið loforð hans, því að þið hlýðið þeim ekki.

Þið eruð ekki sannir Gyðingar fyrir það eitt að foreldrar ykkar voru Gyðingar eða vegna þess að þið hlutuð hina gyðinglegu vígslu, umskurnina.

Nei, sá einn er sannur Gyðingur sem hefur rétta afstöðu til Guðs. Guð sækist ekki eftir þeim sem skera í líkama sinn samkvæmt gyðinglegri venju, heldur þeim sem hafa breytt hugarfari sínu og endurnýjað samband sitt við Guð. Hver sem þannig tekur upp nýja lífsstefnu, hlýtur blessun Guðs, jafnvel þótt hann láti sér fátt um finnast.

Hvaða gagn er þá af því að vera Gyðingur? Hafa þeir einhver sérstök forréttindi hjá Guði? Hefur hin gyðinglega siðvenja, umskurnin, eitthvert gildi? Já, það hefur marga kosti að vera Gyðingur. Fyrst og fremst þann að Guð trúði þeim fyrir lögum sínum (svo að þeir gerðu sér grein fyrir vilja hans og hlýddu honum). Það er að vísu rétt að sumir þeirra reyndust ótrúir, en tekur Guð loforð sín aftur vegna þess eins að þeir brugðust? Nei, að sjálfsögðu ekki! Þótt sérhver maður reyndist lygari, væri Guð það ekki. Munið þið hvað stendur í Davíðssálmunum um þetta:

„Guðs orð mun alltaf reynast satt og rétt, jafnvel þótt einhver dragi það í efa."

„Já, en," segja sumir, „sviksemi okkar við Guð verður til góðs – syndir okkar þjóna góðum tilgangi. Þegar fólk sér hversu vondir við erum, veitir það því athygli hve Guð er góður. Og fyrst synd okkar verður honum til hjálpar, er þá nokkuð réttlæti í því að hann refsi okkur?" Þannig tala sumir en slíkar röksemdir ná ekki nokkurri átt. Hvers konar Guð væri hann ef honum væri sama um syndina – ef hann léti sig einu gilda hvort menn óhlýðnuðust boðum hans og vilja – og hvernig gæti hann

þá sakfellt nokkurn mann? Nei, hann gæti ekki dæmt mig og sakfellt sem syndara ef óheiðarleiki minn og lygi yrðu honum til dýrðar, við það að vera borin saman við heiðarleika hans. Sé þetta hins vegar skoðun þín, þá verður niðurstaðan þessi: Því verri sem við erum, því ánægðari verður Guð! Þeir sem þannig tala verðskulda glötun. Hvernig geta menn haldið því fram að þetta sé sá boðskapur sem ég flyt?

En erum við Gyðingar betri en annað fólk? Nei, alls ekki. Við höfum þegar sýnt fram á að allir menn eru syndarar, Gyðingar jafnt sem heiðingjar.

Um þetta segir Gamla testamentið:

„Enginn maður er réttlátur, ekki einn einasti. Enginn maður þekkir Guð í raun og veru né þráir að kynnast honum. Allir hafa farið sína eigin leið – og villst. Enginn hefur í einu og öllu lagt stund á hið góða, ekki einn einasti. Tal mannanna er viðbjóðslegt og rotið, já, rétt eins og nálykt frá opinni gröf. Lygin loðir við tungu þeirra og allt sem þeir segja hefur í sér brodd og banvænt eitur höggormsins. Munnur þeirra er fullur formælinga og beiskju. Þeir eru fljótir til að drepa og hata hvern þann sem er þeim ósammála. Hvar sem þeir fara, skilja þeir eftir sig eymd og ógæfu, og þeir hafa engan skilning á því hvað það er að njóta öryggis og blessunar Guðs. Þeim er alveg sama um Guð og hvað honum finnst um þá.“

Dómur Guðs er þungur yfir Gyðingum, því þeim ber að hlýða lögum Guðs, en ekki leggja stund á hið illa. Þeir hafa því enga afsökun, enginn þeirra. Þegar allt kemur til alls verður heimurinn að þagna, því að hann er sekur frammi fyrir hinum almáttuga Guði.

Skiljið þið nú, að enginn getur orðið réttlátur í augum Guðs með því að hlýðnast lögunum? Eftir því sem við kynnumst lögum Guðs betur, því betur sjáum við að við getum alls ekki hlýtt þeim. Tilgangur laganna er sá einn að sýna okkur fram á að við erum syndarar.

En nú hefur Guð bent okkur á aðra leið til sín. Hún felst ekki í því að menn skuli vera góðir og reyna að hlýða lögunum, heldur er um nýja leið að ræða (reyndar er hún nú ekki ný því að Gamla testamentið sagði frá henni fyrir langa löngu). Hún er þessi: Guð vill taka okkur í sátt við sig og sýkna okkur, ef við treystum því að Jesús Kristur fyrirgefi og taki burt syndir okkar. Öll getum við frelsast á þennan eina og sama hátt: Að koma til Krists, og þá skiptir engu hver við erum eða hvernig við höfum lifað. Allir hafa syndgað – óhlýðnast Guði og skortir dýrð hans, en Guð lýsir því yfir að við séum saklaus af allri andstöðu við hann, ef við treystum Jesú Kristi, sem í kærleika sínum vill fyrirgefa okkur syndir okkar.

Guð sendi Jesú Krist til að taka á sig hegninguna fyrir syndir okkar og að binda enda á reiði Guðs í okkar garð. Við frelsumst frá þessari reiði

Guðs fyrir blóð Krists, það er að segja, vegna dauða hans á krossinum – og með því að trúa á hann og treysta hjálp hans. Í öllu þessu var Guð fullkomlega réttlátur, jafnvel þótt hann hafi ekki refsað þeim sem syndguðu fyrr á tímum, því að hann leit fram til þess tíma er Kristur kæmi og tæki burt syndir þeirra. Guð getur á sama hátt tekið á móti syndurunum nú á okkar dögum, því að Jesús dó einnig fyrir þeirra syndir. En er nokkurt réttlæti í því að Guð láti afbrotamenn ganga lausa og lýsi því yfir að þeir séu saklausir? Já, það getur hann ef þeir trúa því að Jesús hafi fyrirgefið þeim syndir þeirra.

Getum við þá hrósað okkur af góðverkum okkar og sagt að þeirra vegna eigum við skilið að fá hjálp Guðs? Nei, alls ekki. Hvers vegna ekki? Vegna þess að við fáum ekki fyrirgefninguna sem laun fyrir góðverk okkar, heldur fyrir trú á það sem Kristur gerði. Þannig frelsumst við fyrir trúna á Krist en ekki fyrir það góða sem við gerum. Frelsar Guð einungis Gyðinga á þennan hátt? Nei, þetta á einnig við um heiðingjana, því að Guð fer ekki í manngreinarálit. Ef við trúum þá sýknar Guð okkur, hvort sem við erum Gyðingar eða heiðingjar. Og segjum nú að við séum frelsuð fyrir að trúa, þýðir það þá ekki að við séum þar með laus undan því að þurfa að hlýða lögum Guðs? Nei, þvert á móti, því að sannleikurinn er sá að eina leiðin til að hlýða Guði er að trúa á Jesú Krist.

Abraham var forfaðir Gyðingaþjóðarinnar. Hvernig kemur nú þetta að frelsast fyrir trú, heim og saman við það sem við vitum um hann? Leit Guð á hann sem saklausan og réttlátan mann vegna góðverka hans? Ef svo hefði verið þá hefði Abraham haft ástæðu til að hrósa sér. En frammi fyrir Guði hafði hann alls ekkert til að hrósa sér af, en hins vegar segir í Gamla testamentinu: „Abraham trúði Guði," og það er ástæða þess að Guð strikaði yfir syndir hans og úrskurðaði hann réttlátan.

En ávann Abraham sér ekki rétt til að komast til himna með öllum sínum góðu verkum? Nei, því að hjálpræðið er alltaf óverðskulduð gjöf. Ef einhver gæti unnið sér inn fyrir því með góðverkum, þá væri það ekki lengur ókeypis! Það er gefið þeim sem ekki hafa unnið fyrir því. Guð segir beinlínis: „Syndarinn er sýknaður í mínum augum, ef hann treystir því að Kristur frelsi hann frá dómi mínum yfir syndinni."

Davíð konungur ræddi um þetta og lýsti gæfu hins óverðuga syndara sem Guð hefur úrskurðað saklausan. Hann sagði: „Sæll er sá sem fær syndir sínar fyrirgefnar og afmáðar. Mikil er gæfa þess manns sem Guð sýknar."

Nú spyr ég: Er þessi blessun einungis handa þeim sem trúa á Krist og halda samtímis lög Gyðinga, eða er hún einnig ætluð þeim sem ekki halda lög Gyðinga, en treysta einungis á Krist? Hvernig var það með Abraham? Við tölum um að hann hafi hlotið þessa blessun vegna trúar

sinnar, en var það vegna hennar einnar? Var það kannski líka vegna þess að hann fór eftir gyðinglegum siðum?

Til þess að fá svar við þessari spurningu verðum við fyrst að svara annarri: Hvenær veitti Guð Abraham blessunina? Það var áður en hann varð Gyðingur, það er að segja áður en hann tók hina gyðinglegu vígslu sem kallast umskurn.

Það var ekki fyrr en eftir að Guð hafði lofað að blessa hann, vegna trúar hans, að hann var umskorinn. Umskurnin var tákn þess að Abraham átti þá þegar trú og að Guð hafði tekið hann að sér og lýst því yfir að í sínum augum væri hann góður og réttlátur. Samkvæmt þessu er Abraham hinn andlegi faðir þeirra sem trúa og frelsast án þess að halda sig við lögin. Af þessu sjáum við að Guð réttlætir þá sem trúa, enda þótt þeir haldi ekki þessar reglur. Abraham er einnig andlegur faðir hinna umskornu – Gyðinganna – og með því að athuga líf hans geta þeir séð að það er ekki þessi siðvenja – umskurnin – sem frelsar þá, heldur trúin. Eingöngu hennar vegna hlaut Abraham miskunn Guðs áður en hann var umskorinn.

Ljóst er því að loforð Guðs um að hann ætlaði að gefa Abraham og afkomendum hans alla jörðina, var ekki gefið vegna þess að Abraham hlýddi lögum Guðs, heldur hins, að hann treysti Guði og því að hann stæði við heit sín. Ef þið haldið því ennþá fram að blessun Guðs sé ætluð þeim einum sem halda lögin, þá segið þið þar með að loforð Guðs til þeirra sem trúa séu marklaus og að trúin sé heimska. Sannleikurinn er hins vegar sá að ef við ætlum að ná blessun Guðs og hjálpræði með því að halda lög hans, þá köllum við að lokum reiði hans yfir okkur, því að okkur mun aldrei takast að halda þau. Eina leiðin til að komast hjá því að brjóta lög er sú að hafa engin lög!

Blessun Guðs veitist okkur ókeypis fyrir trúna, sem gjöf. Við erum þess fullviss að okkur veitist hún, ef við trúum eins og Abraham, hvort sem við erum Gyðingar eða ekki, því að Abraham er faðir okkar allra að því er trúna varðar. Þetta á Gamla testamentið við þegar það segir að Guð hafi gert Abraham að föður margra þjóða. Guð vill taka á móti öllum sem treysta honum eins og Abraham gerði, hverrar þjóðar sem þeir eru. Loforðið sem hann fékk var frá sjálfum Guði, honum sem reisir hina dauðu og segir fyrir um atburði framtíðarinnar af nákvæmni eins og um liðinn tíma sé að ræða.

Þegar Guð sagði Abraham að hann mundi gefa honum son sem eignast mundi marga afkomendur og verða faðir mikillar þjóðar, þá trúði Abraham Guði, jafnvel þótt slíkt loforð virtist algjör fásinna. Abraham var ekki áhyggjufullur þótt bæði hann, sem var á hundraðasta aldursári

og Sara sem var níræð, væru komin úr barneign, því að hann treysti orðum Guðs óhikað.

Abraham efaðist aldrei. Hann trúði Guði. Trú hans styrktist og hann þakkaði Guði fyrir þetta loforð löngu áður en það rættist. Hann var sannfærður um að Guði reyndist auðvelt að efna allt sem hann hefði lofað. Vegna trúar Abrahams fyrirgaf Guð honum syndir hans og sýknaði hann.

Þessi mikilvæga yfirlýsing – að hann væri tekinn gildur vegna trúar sinnar og þar með viðurkenndur réttlátur – var ekki aðeins Abraham til góðs, heldur okkur líka. Þetta er okkur trygging þess að Guð vilji taka okkur að sér á sama hátt og Abraham, það er að segja þegar við trúum loforðum Guðs, hans sem reisti Jesú upp frá dauðum. Jesús dó fyrir syndir okkar og reis síðan upp til að sætta okkur við Guð og gefa okkur réttlæti hans.

Fyrst við erum sýknuð og réttlát í augum Guðs vegna trúarinnar á fyrirheit hans, þá getum við lifað í friði og sátt við hann vegna þess sem Jesús Kristur, Drottinn okkar, gerði fyrir okkur. Vegna trúar okkar hefur hann veitt okkur hin æðstu forréttindi og þannig er aðstaða okkar nú. Við horfum með djörfung og gleði fram til alls þess sem Guð ætlar okkur að verða. Þegar við lendum í erfiðleikum og raunum þá getum við líka glaðst, því að við vitum að slíkt verður okkur til góðs. Það eflir þolgæði okkar, styrkir persónuleikann og það auðveldar okkur að treysta Guði æ betur, eða þangað til trú okkar verður að lokum sterk og óhagganleg. Þegar þessu marki er náð, getum við verið hughraust, hvað sem á dynur því að þá vitum við að allt muni fara vel. Við vitum að Guð elskar okkur og hann hefur gefið okkur heilagan anda og fyllt hjörtu okkar af kærleika sínum. Við finnum að við erum umvafin kærleika hans!

Við vorum hjálparvana og sáum enga undankomuleið. Þá kom Kristur á réttum tíma og dó fyrir okkur syndarana, enda þótt við bæðum hann ekki um slíkt. Þess er varla að vænta að nokkur hafi viljað deyja fyrir okkur, jafnvel þótt við hefðum verið góðir menn, þó að það sé auðvitað hugsanlegt. En Guð sýndi okkur takmarkalausan kærleika sinn, er hann sendi Krist í dauðann fyrir okkur meðan við vorum enn fjötruð í synd og aðskilin frá honum. Allt þetta gerði Kristur fyrir okkur syndarana með dauða sínum og hversu miklu meira skyldi hann þá ekki vilja gera fyrir okkur nú, eftir að hann hefur sýknað okkur? Nú vill hann forða okkur undan dómi Guðs sem er í vændum. Við vorum óvinir Guðs, en fyrst hann, þrátt fyrir það, leiddi okkur aftur til sín fyrir dauða sonar síns, hvílíka blessun hlýtur hann þá ekki að hafa búið okkur nú, eftir að við erum orðnir vinir hans? Við gleðjumst vegna þessa nýja og undursamlega sambands okkar við Guð og allt er það að þakka því sem Jesús

Kristur, Drottinn okkar, gerði, þegar hann dó fyrir syndir okkar og sætti okkur við Guð.

Þegar Adam syndgaði, kom syndin inn í líf allra manna. Með synd hans hélt dauðinn innreið sína í þennan heim og þar sem allir syndguðu, tók allt að hrörna og deyja. Við vitum að synd Adams var orsök alls þessa en þrátt fyrir syndir mannanna, allt frá dögum Adams og til Móse, þá dæmdi Guð þá ekki til dauða fyrir að brjóta lögin, því þá hafði hann ekki enn birt þeim þau né sagt þeim hvað hann vildi að þeir gerðu. Þegar þessir menn dóu, var það ekki vegna þess að þeir höfðu syndgað, því að þeir höfðu aldrei brotið það boðorð Guðs að borða forboðna ávöxtinn, eins og Adam hafði gert. Hvílíkur reginmunur var á Adam og Kristi – honum sem koma átti. Hvílíkur munur einnig á synd mannsins og fyrirgefningu Guðs! Þessi eini maður, Adam, leiddi marga í dauðann með synd sinni. Jesús Kristur veitti mörgum fyrirgefningu vegna miskunnar Guðs. Annars vegar leiddi þessi eina synd Adams dauðadóm yfir marga, en hins vegar fjarlægir Kristur fúslega syndir hinna mörgu og gefur dýrlegt líf í staðinn. Synd þessa eina manns, Adams, gerði dauðann að húsbónda í lífi mannanna en allir sem taka á móti gjöf Guðs – fyrirgefningu og sýknun – fá mátt til að lifa vegna hins eina manns, Jesú Krists. Synd Adams leiddi hegningu yfir alla, en réttlæti Krists leiddi hins vegar af sér, að margir verða þóknanlegir í augum Guðs.

Boðorðin tíu voru gefin mönnunum til þess að þeir sæju að í eigin mætti er þeim ómögulegt að hlýða lögum Guðs, því betur sem við sjáum syndina – því ljósari verður okkur takmarkalaus miskunn Guðs og fyrirgefning. Áður fyrr ríkti syndin í lífi allra manna og dró þá til dauða, en nú ríkir gæska Guðs og hún veitir okkur á ný samfélag við Guð og hlut í eilífa lífinu sem fæst fyrir Jesú Krist, Drottin okkar og frelsara.

Hvað er um þetta að segja? Eigum við að halda áfram að syndga svo að Guð geti sýnt okkur kærleika sinn og fyrirgefningu enn betur?

Nei, alls ekki! Hvaða vit er í því að syndga ef hægt er að komast hjá því? Valdið sem syndin hafði yfir okkur, var brotið á bak aftur þegar við urðum kristin og vorum skírð til að verða samgróin Kristi. Dauði Krists braut á bak aftur það afl sem syndin hafði í lífi okkar. Okkar gamla eðli, sem elskaði syndina, var grafið með honum í skírninni þegar hann dó. Og þegar Guð faðir reisti hann aftur til lífsins með dýrlegum krafti, þá eignuðumst við hlutdeild í lífi hans.

Við erum orðin samgróin honum og þegar hann dó, þá dóum við með honum. Nú eigum við sameiginlega hlutdeild í nýja lífinu hans og munum rísa upp á sama hátt og hann.

Þegar Kristur var krossfestur, voru gömlu og illu hvatirnar okkar krossfestar með honum. Þessar hvatir sem þrá syndina, voru særðar til

ólífis. Líkami okkar er því ekki lengur á valdi syndarinnar og þarf ekki að vera þræll hennar. Þegar við dóum syndinni, vorum við leyst undan öllu því táli og valdi sem hún beitti okkur. Fyrst löngunin til að elska syndina „dó“ með Kristi, þá vitum við að við eigum hlutdeild í nýja lífinu sem birtist í upprisu hans.

Kristur reis upp frá dauðum og hann mun aldrei aftur deyja. Dauðinn hefur ekki framar neitt vald yfir honum. Hann dó í eitt skipti fyrir öll, til að brjóta á bak aftur vald syndarinnar og lifir nú í eilífu og órjúfanlegu samfélagi við Guð. Lítið því á ykkar gamla synduga eðli sem dautt og ónæmt fyrir syndinni og kröfum hennar, en lifið þess í stað fyrir Guð í samfélaginu við Drottin Jesú Krist.

Leyfið syndinni ekki framar að stjórna dauðlegum líkömum ykkar og látið ekki undan girnd þeirra. Látið engan hluta líkamans verða verkfæri í höndum hins illa, til að drýgja synd, en gefið ykkur algjörlega Guði á vald – hvern einasta líkamshluta – því þið hafið snúið baki við dauðanum. Nú þráið þið að verða verkfæri í höndum Guðs, svo að hann geti notað ykkur til að framkvæma góðar fyrirætlanir sínar. Syndin þarf ekki lengur að vera húsbóndi ykkar, því að nú eruð þið laus við lögin sem syndin þrælkaði ykkur með. Nú eruð þið frjáls vegna kærleika og miskunnar Guðs.

Þýðir þetta að við getum haldið áfram að syndga og kært okkur kollótt um afleiðingarnar? Vegna þess að hjálpræði okkar byggist ekki á því að hlýða lögunum heldur á því að taka á móti náð Guðs!

Nei, auðvitað ekki!

Skiljið þið ekki að það er á ykkar valdi að velja ykkur húsbónda? Annars vegar getið þið valið syndina, og þar með dauðann, eða þá hlýðni og hlotið sýknun. Sá sem þið gefið ykkur á vald, hann mun taka við ykkur og verða húsbóndi ykkar og þið þrælar hans. Þakkið Guði, því að þótt þið væruð einu sinni þrælar syndarinnar, þá hafið þið nú hlýðnast þeim boðskap sem Guð flutti ykkur. Nú eruð þið laus úr ánauð gamla húsbóndans, syndarinnar, og eruð þess í stað orðin þjónar nýs húsbónda: Réttlætisins!

Ég tala á þennan hátt og nota líkingar af þrælum og húsbændum til þess að þið skiljið þetta betur. Eins og þið eitt sinn voruð þrælar margs konar synda, þá verðið þið nú að gerast þjónar hins góða og heilaga.

Þegar þið voruð þrælar syndarinnar þá skeyttuð þið lítið um hið góða. Hver var afleiðingin? Hún hefur áreiðanlega ekki verið af betra taginu, fyrst þið skammist ykkar jafnvel fyrir að hugsa um það sem þið voruð áður vön að gera, en allt leiddi það til eilífs dóms. Nú eruð þið hins vegar laus undan valdi syndarinnar og hafið gerst þjónar Guðs. Hlunnindin, sem Guð veitir ykkur, eru meðal annars helgun og eilíft líf. Laun

syndarinnar eru dauði, en óverðskulduð gjöf Guðs til okkar er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni okkar og frelsara.

Kæru Gyðingar, trúsystkini, skiljið þið ekki enn, að þegar einhver deyr þá ná lögin ekki lengur yfir hann?

Leyfið mér að útskýra þetta með dæmi: Þegar kona hefur gifst er hún bundin eiginmanni sínum lögum samkvæmt, þar til hann deyr. Missi hún mann sinn er hún ekki lengur bundin honum og því laus undan hjúskaparlögunum. Eftir það gæti hún gifst hverjum sem hún vill. Slíkt væri óheimilt ef maður hennar væri á lífi, en að honum látnum er það fullkomlega heimilt.

Áður fyrr voru lög Gyðinga eiginmaður ykkar og húsbóndi. Síðan „dóuð“ þið með Kristi á krossinum og fyrst þið eruð „dáin“ þá eruð þið ekki lengur „gift“ lögunum. Þau ná ekki lengur yfir ykkur. Þegar Kristur reis upp, þá risuð þið einnig upp með honum og eruð því nýir menn. Við getum því sagt að nú séuð þið „gengin í hjónaband“ með honum sem reis upp frá dauðum, til að þið getið borið góðan ávöxt, það er að segja, gert það sem Guði er þóknanlegt. Meðan þið hlýdduð ykkar gamla synduga eðli, hneigðust þið sífellt til að óhlýðnast vilja Guðs og syndga. Þannig gerðuð þið það sem illt var og báruð skemmdan ávöxt – ávöxt dauðans. Nú eruð þið hins vegar leyst undan lögum og siðum Gyðinga, því að þið „dóuð“ meðan þið voruð í ánauð hjá þeim. Nú getið þið þjónað Guði – ekki með gömlu aðferðinni, að hlýða fjölda reglna á vélrænan hátt – heldur með þeirri nýju – að vera leidd af heilögum anda.

En er ég þá að segja að þessi lög Guðs séu vond? Nei, auðvitað ekki. Lögin eru ekki syndsamleg, en þau sýndu mér synd mína. Ef lögin hefðu ekki sagt: „Þú skalt ekki girnast…“ þá hefði ég aldrei komið auga á syndina í hjarta mínu, þær illu hvatir og girndir sem þar leynast. Syndin tók þessi lög, sem sett voru til að ég mætti verjast illum hvötum og notaði þau til að vekja hjá mér löngun til þess, sem bannað er. Ef ekki væru til nein lög sem hægt væri að brjóta, væri ekki heldur til nein óhlýðni og þar með engin synd.

Því var það, að á meðan ég skildi ekki hvers lögin kröfðust, fannst mér allt í góðu lagi, en þegar sannleikurinn rann upp fyrir mér, þá sá ég að ég var syndari sem hafði brotið lögin og var því dauðasekur. Lögin voru góð og áttu að benda mér á veg lífsins, en þau urðu hins vegar til þess að ég hlaut dauðadóm. Syndin blekkti mig með því að nota þessi góðu lög Guðs til að dæma mig til dauða. Þrátt fyrir þetta voru lögin sjálf góð og réttlát. Hvernig getur það verið? Voru þau ekki orsök þess að ég var dæmdur? Hvernig geta þau þá verið góð? Þau eru vissulega góð, en það var hins vegar syndin, það djöfullega fyrirbæri, sem notaði hið góða til að dæma mig til dauða. Af þessu ættuð þið að skilja hve slæg,

banvæn og bölvuð hún er. Hún notar lög Guðs, sem eru góð, til að koma fram sínum illu fyrirætlunum. Lögin eru góð og vandinn liggur ekki þar, heldur hjá mér, því að ég er seldur í þrældóm fyrir synd.

Ég get alls ekki skilið sjálfan mig. Mig langar til að gera það sem er rétt, en ég get það ekki. Ég geri það sem mér er ógeðfellt – það sem ég hata. Mér er fullkomlega ljóst að það sem ég geri er rangt, því að slæm samviska mín segir mér það. Hún bendir mér á að lögin, sem ég brýt, séu réttlát og sönn. Samt get ég ekkert að þessu gert, því að það er ekki lengur ég sem vinn verkið. Syndin, sem í mér er, er sterkari en ég og fær mig til að gera hið illa. Ég veit að mitt gamla eðli er gegnsýrt af syndinni. Mér er auðvelt að vilja hið góða, en ekki að framkvæma það, því að hið góða, sem ég vil, það geri ég ekki, en hið vonda, sem ég ekki vil, það geri ég. Fyrst ég geri það sem mér er ógeðfellt, þá er auðséð hvað að er: Ég er í klóm syndarinnar.

Það virðist regla hjá mér, sem vil gera hið rétta, að hið illa er mér tamast. Samkvæmt mínu nýja eðli þrái ég að gera vilja Guðs, en það er eitthvað annað djúpt innra með mér – lægri hvatir – sem berst gegn vilja mínum, hefur yfirburði, sem gerir mig að þræli syndarinnar sem í mér er. Ásetningur minn er að vera hlýðinn þjónn Guðs, en þess í stað finn ég að ég er enn í ánauð syndarinnar.

Þið sjáið þetta sjálf: Hið nýja líf mitt segir mér að gera það rétta en gamla eðlið, sem enn er í mér, þráir syndina. Æ, þetta er hræðileg aðstaða! Hver getur frelsað mig frá þrældómi syndarinnar? Þökk sé Guði að Jesús Kristur, Drottinn okkar og frelsari, hefur þegar gert það og þar með leyst mig úr ánauðinni.

Þeir sem tilheyra Jesú Kristi verða ekki fordæmdir. Kraftur heilags anda, sem fæst af trúnni á Jesú Krist, hefur leyst mig út úr þessum vítahring syndar og dauða. Við frelsumst ekki úr klóm syndarinnar með því að kunna boðorðin, því að við getum ekki haldið þau. Guð opnaði hins vegar aðra leið til að frelsa okkur. Hann sendi okkur einkason sinn sem varð maður eins og við, að öðru leyti en því að við erum syndug. Sonurinn braut á bak aftur það vald sem syndin hafði yfir okkur, með því að deyja fyrir syndir okkar. Þess vegna getum við nú hlýtt lögum Guðs, það er að segja, ef við förum eftir því sem heilagur andi segir, í stað þess að hlýðnast eigingirni okkar.

Þeir sem láta eigin vilja ráða, stjórnast af lægstu hvötum sínum og lifa aðeins til að þóknast sjálfum sér, en þeir sem hlýða heilögum anda gera það sem Guði er þóknanlegt. Heilagur andi veitir líf og frið, en ef við hlýðum eigingirninni þá endar slíkt með dauða, því að hún er í andstöðu við Guð. Hún hefur ekki hlýtt lögum Guðs hingað til og mun aldrei gera. Þetta er ástæða þess að þeir sem enn láta eigingirnina, sjálfselskuna og

syndina móta líf sitt, geta aldrei þóknast Guði. En þannig er ekki ástatt um ykkur, því að þið hljótið að láta stjórnast af nýja hugarfarinu ykkar, svo framarlega sem heilagur andi býr í ykkur. (Minnist þess að sá sem ekki á anda Krists er alls ekki kristinn.) Syndin veldur því að líkamar ykkar munu deyja þótt þið séuð kristin, en andi ykkar mun hins vegar lifa, því að Kristur hefur lífgað hann. Ef nú andi Guðs, sem reisti Jesú upp frá dauðum, býr í ykkur, þá mun Guð síðar reisa líkama ykkar upp frá dauðum með krafti anda síns.

Kæru systkini í Kristi, af þessu sjáið þið að þið hafið alls engar skyldur við gamla synduga eðlið ykkar og þurfið ekki að hlýðnast því. Ef þið haldið því áfram þá glatist þið, en ef þið deyðið það og allar afleiðingar þess með krafti heilags anda, þá munuð þið lifa, því að allir þeir, sem láta anda Guðs leiða sig, eru Guðs börn. Við eigum því ekki að líkjast hræddum og niðurlútum þrælum, heldur eigum við að hegða okkur eins og einkabörn Guðs. Hann hefur tekið okkur inn í fjölskyldu sína og leyft okkur að kalla sig föður, já, pabba! Heilagur andi segir okkur að við séum Guðs börn og það erum við! Og fyrst við erum börnin hans, erum við líka erfingjar hans og fáum að njóta auðæfa hans með honum, því að allt sem Guð gefur syni sínum Jesú, eigum við með honum. En ef við eigum að fá hlutdeild í dýrð hans, þá verðum við einnig að vera reiðubúin að þjást með honum.

Þjáningar þessa lífs eru þó ekkert í samanburði við þá miklu dýrð sem hann mun gefa okkur síðar. Öll sköpunin bíður þess dags, þolinmóð og vongóð, er Guð vekur börnin sín. Þá mun synd, dauði og rotnun – allt það sem með leyfi Guðs hefur spillt sköpuninni, gegn hennar eigin ósk – það mun allt hverfa og heimurinn umhverfis okkur mun gleðjast með okkur, börnum Guðs, er við losnum að fullu og öllu úr viðjum syndarinnar. Okkur er ljóst að náttúran – bæði dýrin og jurtirnar – er ofurseld sjúkdómum og dauða meðan hún bíður þessa stórkostlega atburðar. En náttúran er ekki ein um að þjást. Við, sem eigum heilagan anda, forsmekkinn að dýrð framtíðarinnar, þráum einnig að losna frá kvöl og þjáningum. Ó, hve við þráum þann dag er Guð veitir okkur hinn fullkomna barnarétt og um leið nýju líkamana sem hann hefur lofað okkur – líkama sem hvorki veikjast né deyja. Þessi von okkar hefur frelsað okkur. Að trúa er hið sama og að vænta einhvers sem enn er ekki orðið, en sá sem á, þarf ekki að vona og trúa að hann muni fá. Að bíða í von eftir því sem Guð mun gefa, styrkir trú okkar og þolinmæði.

Eins er með trúna og heilagan anda. Heilagur andi hjálpar okkur að biðja og leysa dagleg vandamál. Oft vitum við ekki hvers við eigum að biðja eða hvaða orð við eigum að nota, en þá kemur heilagur andi okkur til hjálpar og gefur okkur réttu orðin í bænina. Faðirinn, sem þekkir

hjörtu allra, veit auðvitað hvað heilagur andi á við þegar hann biður fyrir okkur samkvæmt vilja Guðs, og við vitum að allt sem gerist í lífi okkar verður til góðs, ef við elskum Guð og lifum í samræmi við vilja hans.

Guð ákvað í upphafi að þeir sem til hans kæmu – hann hefur alltaf vitað hverjir það yrðu – skyldu líkjast syni hans, svo að sonur hans yrði hinn fyrsti í hópi margra systkina. Þegar hann hafði valið okkur, þá kallaði hann okkur til sín og þegar við komum, þá sýknaði hann okkur. Síðan gaf hann okkur kærleika Krists og kom öllu í sátt á milli okkar og sín og hét okkur dýrð sinni.

Hvað getum við sagt við slíkri gæfu? Fyrst Guð er með okkur, hver megnar þá að standa gegn okkur? Guð hlífði ekki sínum eigin syni, heldur lagði hann í sölurnar fyrir okkur öll, og fyrst svo er, skyldi hann þá ekki gefa okkur allt annað að auki? Jú, svo sannarlega!

Hver dirfist að ákæra okkur fyrst Guð hefur valið okkur til að vera börnin sín? Hann fyrirgaf okkur og kom okkur í sátt við sig. Hver mun þá geta fordæmt okkur? Kristur? Nei! Því að hann dó fyrir okkur og situr nú í hásæti dýrðarinnar á himnum, næstur Guði, og biður fyrir okkur.

Getur þá nokkuð útilokað okkur frá kærleika Krists? Hvað með erfiðleika og ógæfu ýmiss konar? Eru ekki ofsóknir og niðurlæging, sem við verðum fyrir, sönnun þess að hann hafi ekki lengur velþóknun á okkur? Eða hvað um hungur, fátækt og lífshættu? Gefur slíkt ekki til kynna að Guð hafi yfirgefið okkur? Nei! Gamla testamentið segir að sé það vilji Guðs, verðum við að vera reiðubúin að horfast í augu við dauðann hvenær sem er – já, vera eins og lömb sem bíða slátrunar. En hvað sem þessu líður þá erum við sigursæl í Kristi, honum sem elskaði okkur svo heitt að hann dó fyrir okkur. Ég er sannfærður um að ekkert mun geta gert okkur viðskila við kærleika Krists, hvorki dauði né líf, né nokkur önnur öfl á himni eða jörðu. Atburðir líðandi stundar, áhyggjuefni morgundagsins, hamfarir náttúrunnar – ekkert af þessu mun nokkru sinni megna að gera okkur viðskila við kærleika Guðs, sem birtist í Kristi Jesú, Drottni okkar og frelsara.

Æ! Ísrael, þjóð mín! Gyðingar, samlandar mínir. Ó, hve ég vildi að þeir hefðu tekið við Kristi! Þetta veldur mér angist og kvöl, jafnt daga sem nætur. Bæði Kristur og heilagur andi vita að ég er ekki að hræsna þótt ég segi að ég sé fús að velja eilífa glötun, ef það gæti orðið þeim til hjálpræðis. Guð hefur verið þeim góður en samt vilja þeir ekki hlýða honum. Hann tók þá að sér sem útvalda þjóð og leiddi þá áfram í björtu og dýrlegu skýi og sýndi þeim blessun sína. Hann setti þeim lög og reglur til að fara eftir í daglegu lífi, svo að þeir þekktu vilja hans. Hann leyfði þeim að tilbiðja sig og hann gaf þeim mikil fyrirheit. Forfeður þeirra voru

miklar trúarhetjur og sjálfur var Kristur einn af þeim. Hann fæddist sem Gyðingur en nú er hann öllum æðri. Dýrð sé Guði um aldur og ævi!

Já, en hefur Guð þá ekki getað staðið við loforðin sem hann gaf Gyðingunum? Jú, (en athugið að þessi loforð eru einungis ætluð þeim sem eru sannir Gyðingar).

Ekki eru allir þeir, sem fæðast Gyðingar, sannir Gyðingar. Það eitt að þeir eru afkomendur Abrahams, gerir þá ekki að sönnum börnum Abrahams. Abraham átti mörg börn, en Gamla testamentið segir að loforðin séu aðeins ætluð Ísak syni hans og afkomendum hans. Þetta þýðir að ekki hafa allir afkomendur Abrahams verið börn Guðs, heldur þeir einir sem trúa loforðinu sem Guð gaf Abraham um hjálpræðið. Loforðið var þannig: „Á næsta ári mun ég gefa ykkur, þér og Söru, son.“ Og árin liðu og þessi sonur, Ísak, óx og þegar hann var orðinn fullorðinn, giftist hann konu sem hét Rebekka. Þegar Rebekka eignaðist tvíbura, sagði Guð henni að Esaú, barnið sem fæddist fyrst, myndi verða þjónn Jakobs, tvíburabróður síns. Gamla testamentið lýsir þessu svo: „Jakob mun ég blessa en ekki Esaú.“ Þetta sagði Guð áður en drengirnir fæddust, áður en þeir höfðu tækifæri til að gera gott eða illt. Af þessu má sjá að Guð var að framkvæma fyrirætlun sína, sem hann hafði ákveðið löngu áður, en hann var ekki að launa drengjunum fyrir neitt, hvorki gott né illt.

Var Guð ósanngjarn að fara þannig að? Nei, vissulega ekki. Guð sagði við Móse: „Vilji ég sýna einhverjum góðvild, þá geri ég það. Ég miskunna þeim sem mér sjálfum sýnist.“ Blessun Guðs veitist ekki þeim einum sem ákveðið hafa að öðlast hana og sem leggja á sig erfiði í þeim tilgangi, heldur þeim sem Guð hefur ákveðið að miskunna. Gott dæmi um þetta er Faraó Egyptalandskonungur. Guð sagði við Faraó, að hann hefði gefið honum konungdóm yfir Egyptalandi til þess eins að sýna á honum sinn mikla mátt, svo að allur heimurinn fengi að heyra um mátt Guðs og mikilleika. Af þessu sjáið þið að Guð er góður við suma vegna þess eins að hann kýs að vera það og einnig kemur hann því til leiðar að aðrir vilja ekki hlusta. „Já, en,“ segir þú, „hvers vegna ásakar þá Guð þá um að vilja ekki hlusta? Var það ekki hann sjálfur sem olli því?“ Segðu þetta ekki. Telur þú þig geta gagnrýnt Guð? Á smíðisgripurinn að segja við smiðinn: „Af hverju gerðir þú mig svona?“ Leirkerasmiðurinn hefur jafnan rétt til að móta fagran skrautvasa og krukku undir rusl, úr leirnum. Hefur Guð ekki fullkominn rétt til að sýna mátt sinn og reiði gegn þeim sem hann hefur umborið lengi og bíða þess eins að verða eyðileggingu að bráð? Sömuleiðis hefur hann rétt til að hlífa öðrum – eins og til dæmis okkur. Hann skapaði okkur í þeim tilgangi að auðga okkur af allri dýrð sinni og þá er sama hvort við erum Gyðingar eða heiðingjar. Þetta gerði hann til að sýna okkur kærleika sinn, svo allir gætu séð hve dýrð hans er mikil.

Munið þið eftir spádómi Hósea? Þar segir Guð að hann muni leita sér að öðrum börnum (sem ekki eru gyðingaættar) og hann muni elska þau, þótt enginn hafi elskað þau áður. Munið það sem eitt sinn var sagt um heiðingjana: „Ekki eruð þið mitt fólk," og þeir sömu munu kallaðir verða „synir hins lifandi Guðs." Jesaja kallaði til Gyðinganna: „Enda þótt þið skiptið milljónum, þá mun aðeins lítill hluti ykkar frelsast!" „Drottinn mun fullnægja dómi sínum á jörðinni án tafar."

Á öðrum stað segir Jesaja, að væri Guð ekki miskunnsamur myndu allir Gyðingar farast – hver einn og einasti – rétt eins og þeir sem bjuggu í borgunum Sódómu og Gómorru.

Hvað finnst ykkur um það, að Guð hefur gefið heiðingjunum tækifæri til að fá fyrirgefningu syndanna með því að trúa, þótt þeir í raun hafi alls ekki leitað Guðs? Gyðingarnir lögðu hins vegar mikið á sig til að þóknast Guði með því að hlýða lögum hans, en án árangurs. Hvers vegna? Vegna þess að þeir reyndu að frelsast með því að halda lögin og gera gott, í stað þess að treysta á leið trúarinnar. Þeir hafa hrasað um stóra hrösunarsteininn. Guð varaði þá við með þessum orðum í Gamla testamentinu:

„Ég hef lagt hornstein meðal Gyðinga, og um hann (Jesú) munu margir hrasa, en þeir sem á hann trúa verða aldrei fyrir vonbrigðum, né til skammar."

Kæru systkini, það er þrá mín og bæn að Gyðingaþjóðin frelsist. Ég veit hve mjög þeim er umhugað að þóknast Guði, en þeir gera það bara ekki á réttan hátt, því að þeir skilja ekki að Kristur dó til að sætta þá við Guð. Með góðverkum og hlýðni við lög sín og siði reyna þeir að afla sér viðurkenningar hjá Guði, en það er ekki leið Guðs til hjálpræðis. Þeir skilja ekki að það, sem þeir eru að reyna að öðlast fyrir hlýðni við lögin, gefur Kristur þeim fyrir trúna á sig og þannig bindur hann enda á allan lagaþrældóminn.

Móse sagði að eina leiðin til að frelsast, væri að gera gott alla ævi, standast allar freistingar og komast hjá því að drýgja svo mikið sem eina synd. Hjálpræðið sem fæst fyrir trú, segir hins vegar: „Þú þarft ekki að fara upp til himna og leita að Kristi til að fá hann niður með þér, til að hjálpa þér," og enn fremur: „Þú þarft ekki að fara til hinna dauðu, til að leiða Krist aftur fram til lífsins," því að hjálpræðið sem fæst fyrir trú á Krist – einmitt það sem við predikum – er alltaf innan seilingar.

Sannleikurinn er sá að það er eins nálægt okkur og hjarta okkar og munnur! Ef þú játar með munni þínum að Jesús Kristur sé Drottinn þinn og trúir í hjarta þínu að Guð hafi reist hann upp frá dauðum, þá muntu frelsast. Trú mannsins veldur því að Guð lítur á hann sem hreinan og syndlausan. Með munni sínum segir hann síðan öðrum frá trú sinni og

staðfestir þannig að hann sé hólpinn. Biblían segir að enginn, sem trúi á Krist, muni nokkru sinni verða fyrir vonbrigðum. Þetta á jafnt við um Gyðinga og heiðingja. Því að allir hafa þeir sama Drottin, sem gefur öllum sem hann biðja af miklu örlæti af auðæfum sínum, því að hver sem ákallar Drottin mun frelsast.

En hvernig geta menn beðið Drottin um frelsun nema þeir trúi á hann? Og hvernig eiga þeir að trúa, ef þeir hafa ekki heyrt hans getið? Hvernig fá þeir heyrt nema einhver segi þeim frá? Og mun þá nokkur fara til þeirra nema einhver sendi hann? Um þetta segir Gamla testamentið:

Með öðrum orðum, þeir sem koma og flytja fagnaðarerindi Guðs eru sannarlega góðir gestir.

En ekki hafa allir sem heyrt hafa gleðiboðskapinn trúað honum, það sýna þessi orð Jesaja: „Drottinn, hver trúði því sem ég sagði þeim?“ Samt er það svo að trúin kemur af því að hlusta á gleðiboðskapinn – gleðiboðskapinn um Krist.

Hvað um Gyðingana? Hafa þeir heyrt orð Guðs? Já, það hefur fylgt þeim hvert sem þeir hafa farið og gleðiboðskapurinn hefur verið fluttur um alla heimsbyggðina. En skildu Gyðingarnir þetta (að Guð mundi veita öðrum hjálpræði sitt ef þeir sjálfir tækju ekki á móti því?). Já, því jafnvel á dögum Móse sagði Guð, að hann myndi gera þjóð sína afbrýðisama og reyna að opna augu hennar, með því að gefa fáfróðu og heiðnu þjóðunum hjálpræði sitt. Seinna talaði Jesaja djarflega um þessa hluti og sagði að fólk, sem alls ekki hefði leitað Guðs mundi finna hann. Allan þennan tíma hefur Guð rétt fram hendur sínar Gyðingum til hjálpar, en þeir kvarta bara og kveina og neita að hlýða honum.

Þá vil ég spyrja: Hefur Guð hafnað þjóð sinni – Gyðingunum – og yfirgefið þá? Nei, alls ekki. Minnist þess að ég er sjálfur Gyðingur. Ég er afkomandi Abrahams og af ættkvísl Benjamíns. Nei, Guð hefur ekki yfirgefið þjóð sína, sem hann tók að sér í upphafi. Munið þið hvað Gamla testamentið segir um þetta? Spámaðurinn Elía kvartaði við Guð vegna Gyðinganna og sagði að þeir hefðu drepið spámennina og rifið niður ölturu Guðs. Elía hélt því fram að hann væri eini maðurinn í öllu landinu sem enn elskaði Guð, og að nú væri sóst eftir lífi hans. Munið þið hverju Guð svaraði? Hann sagði: „Nei, þú ert ekki sá eini sem eftir er. Ennþá eru sjö þúsund aðrir, sem elska mig og hafa ekki tilbeðið hjáguðina!“

Eins er þetta enn í dag. Ekki hafa allir Gyðingar snúið baki við Guði. Fáeinir hafa frelsast vegna þess að Guð var þeim náðugur og tók þá að sér, og fyrst það er gæsku Guðs að þakka, þá er það ekki vegna þeirra eigin góðverka. Ef svo væri, þá væri lífið með Guði – þessi óverðskuldaða

gjöf – ekki lengur óverðskulduð, því að þá gætu menn unnið sér fyrir henni með góðverkum.

Sannleikurinn er þessi: Gyðingarnir sóttust eftir velþóknun Guðs, en aðeins fáeinir þeirra öðluðust hana – þeir sem Guð valdi – en augu hinna hafa blindast. Það er þetta sem Gamla testamentið á við þegar það segir að Guð hafi lokað augum þeirra og eyrum, svo að þeir gætu ekki skilið okkur þegar við segjum þeim frá Kristi. Og þannig er þetta enn í dag.

Einmitt þetta átti Davíð konungur við þegar hann sagði:

„Leyfum þeim að halda að allsnægtir og önnur gæði séu staðfesting þess að Guð hafi velþóknun á þeim. Öll þessi gæði snúist gegn þeim og verði þeim til falls. Augu þeirra lokist og bogni þeir undan sinni eigin byrði.“

Þýðir þetta að Guð hafi hafnað Gyðingaþjóðinni fyrir fullt og allt? Nei, vissulega ekki! Ætlun hans var að gefa heiðingjunum hjálpræði sitt, til þess að Gyðingarnir yrðu afbrýðisamir og tækju að sækjast eftir hjálpræði Guðs fyrir sjálfa sig. Fyrst allur heimurinn hefur notið góðs af því að Gyðingarnir hrösuðu um hjálpræði Guðs og höfnuðu því, þá mun mikil blessun síðar falla heiminum í skaut, þegar Gyðingarnir snúa sér einnig til Krists! Eins og þið vitið, hefur Guð sent mig sem sérstakan erindreka sinn til ykkar heiðingjanna. Á þetta vil ég leggja áherslu og jafnframt minna Gyðinga á það eins oft og ég get, til þess að ég, ef mögulegt er, geti fengið þá til að sækjast eftir því sem þið heiðingjarnir hafið eignast, svo að einhverjir þeirra mættu frelsast. Þegar Gyðingarnir höfnuðu hjálpræðinu sem Guð bauð þeim, sneri hann sér að öðrum þjóðum heimsins og bauð þeim hjálpræði sitt. Þess vegna er það mikið gleðiefni er Gyðingar verða kristnir, það er líkast því að dauður maður lifni við.

Abraham og spámennirnir tilheyra þjóð Guðs og það gera afkomendur þeirra einnig – séu rætur trésins heilar, verða greinarnar það líka.

Sumar greinarnar á tré Abrahams (sumir Gyðinganna) voru sniðnar af og síðan voruð þið, heiðingjarnir, sem voruð greinar af villtu olíutré, græddir á tré Abrahams. Þið hafið þar með hlotið blessunina sem Guð lofaði Abraham og afkomendum hans, og takið nú til ykkar, ásamt okkur, þá ríkulegu næringu sem útvalda olíutréð gefur.

En gætið þess að stæra ykkur ekki af því að hafa verið græddir á tré, í stað greinanna sem skornar voru af. Minnist þess að eina ástæðan fyrir upphefð ykkar er að nú hafið þið verið græddir á tré Guðs. – Munið að þið eruð aðeins greinar en ekki rótin.

„Já, en,“ segir þú kannski, „þessar greinar voru skornar af til að rýma fyrir mér og ég hlýt því að hafa eitthvað til míns ágætis.“

Gætið ykkar! Munið að þessar greinar, Gyðingarnir, voru fjarlægðar vegna þess að þær trúðu ekki Guði, en þið trúið honum og þess vegna eruð þið þarna. Verið ekki stolt, verið heldur auðmjúk, þakklát og gætin, því að fyrst Guð hlífði ekki upphaflegu greinunum, þá kann svo að fara að hann hlífi ykkur ekki heldur. Munið að Guð er bæði vægur og strangur. Hann er strangur við þá sem óhlýðnast og sníður þá af, en ef þið haldið áfram að elska hann, þá mun hann miskunna ykkur. Ef Gyðingar snúa sér frá vantrúnni og koma til Guðs, þá mun hann græða þá við stofninn á ný, því að til þess hefur hann mátt.

Fyrst Guð er fús að taka ykkur að sér, ykkur sem voruð fjarri honum – voruð greinar á villtu olíutré – og græða ykkur á sitt eigið gæðatré – en slíkt er mjög óvenjulegt – þá hljótið þið að skilja löngun hans til að setja Gyðingana aftur þar sem þeir voru í upphafi. Kæru vinir, ég vil að þetta sé ykkur ljóst svo að stoltið nái ekki tökum á ykkur. Satt er það að sumir Gyðinganna hafa risið gegn gleðiboðskap Krists, en það mun breytast þegar allir heiðingjarnir hafa tekið á móti Kristi. Þá mun allur Ísrael frelsast. Munið þið hvað spámennirnir sögðu um þetta?

„Frelsari mun koma fram í Síon og hann mun snúa Gyðingunum frá öllum óguðleika. Þá mun ég nema burt syndir þeirra, eins og ég hafði lofað.“

Margir Gyðingar eru andsnúnir gleðiboðskapnum – þeir hata hann. En hatur þeirra hefur orðið ykkur til gagns, því að þess vegna hefur Guð gefið ykkur heiðingjunum gjafir sínar. En þrátt fyrir þetta elskar Guð Gyðingana, vegna loforðanna sem hann gaf Abraham, Ísak og Jakob. Guð mun aldrei sjá eftir gjöfum sínum, né iðrast köllunar sinnar, því að hann gengur aldrei á bak orða sinna. Áður fyrr voruð þið andsnúnir Guði, en þegar Gyðingarnir höfnuðu gjöfum hans, sneri hann sér að ykkur með miskunn sína. Nú eru Gyðingarnir í uppreisn gegn Guði, en seinna munu þeir njóta með ykkur þeirrar miskunnar hans sem þið hafið öðlast. Guð hefur gefið þá alla syndinni á vald til að hann geti miskunnað þeim öllum. Við eigum undursamlegan Guð! Mikil er viska hans, þekking og auðlegð! Hvernig eigum við að skilja ákvarðanir hans og aðferðir? Hvert okkar þekkir hugsanir Drottins? Hver getur ráðlagt Guði eða leiðbeint honum? Hver hefur að fyrra bragði gefið honum svo mikið að hann geti krafist einhvers í staðinn? Allt er komið frá Guði. Allt er orðið til fyrir mátt hans og allt skal verða honum til vegsemdar. Honum sé dýrð um alla eilífð!

Kæru vinir, bræður og systur, ég minni ykkur á að fyrst Guð hefur miskunnað ykkur þá skuluð þið gefast Guði heilshugar sem lifandi, heilög og honum þóknanleg fórn. Það er skynsamleg guðsdýrkun.

Takið ekki framkomu og lífsvenjur heimsins ykkur til fyrirmyndar. Lifið sem nýir menn! Látið orð Guðs og anda hans móta hugarfar ykkar og alla framkomu ykkar, orð og verk. Ef þið gerið þetta, þá munuð þið fá að reyna og þekkja vilja Guðs sem er hið góða, fagra og fullkomna.

Nú ætla ég, sem er sendiboði Guðs, að gefa ykkur hverju og einu þessa viðvörun: Metið hæfileika sjálfra ykkar af réttsýni, í samræmi við þann trúarstyrk sem Guð hefur gefið ykkur. Eins og líkami ykkar hefur marga limi, eins er líkami Krists. Öll erum við hlutar af honum, og ef hann á að vera heill, þá verðum við að standa saman, því að hvert um sig höfum við mismunandi verk að vinna. Þannig tilheyrum við hvert öðru, og hvert um sig þarf á öllum hinum að halda.

Guð hefur gefið okkur hverju og einu hæfileika til ákveðinna hluta. Ef Guð hefur gefið þér hæfileika til að spá – flytja öðrum boð frá sér – spáðu þá hvenær sem þú getur, eins oft og trú þín er nægilega sterk til að taka á móti boðum frá honum. Hafir þú fengið þá náðargjöf að þjóna öðrum, gerðu það þá vel. Ef þú kennir, gerðu það þá af kostgæfni. Sértu predikari, gættu þess þá að predikanir þínar séu þróttmiklar og öðrum til hjálpar. Ef Guð hefur falið þér ábyrgð á efnislegum gæðum, vertu þá gjafmildur og notaðu þau öðrum til gagns. Hafi Guð gefið þér stjórnunarhæfileika og sett þig sem leiðtoga yfir aðra, ræktu þá hlutverk þitt og ábyrgð af alúð. Þeir sem hafa það hlutverk að hugga og sýna miskunnsemi, geri það með gleði.

Talið ekki bara um að þið elskið hvert annað, heldur sýnið það í verki. Hatið hið illa en styðjið hið góða. Elskið hvert annað með djúpri umhyggju og verið hvert öðru fyrra til að veita hinum virðingu. Verið aldrei löt við vinnu, heldur þjónið Drottni með gleði og í krafti heilags anda. Gleðjist yfir öllu því sem Guð hefur gefið ykkur. Sýnið þolinmæði í mótlæti og biðjið án afláts. Takið þátt í að sinna efnislegum þörfum annarra og stundið gestrisni. Blessið þá sem ofsækja ykkur vegna trúarinnar en bölvið þeim ekki. Gleðjist með þeim sem eru glaðir og samhryggist þeim sem eru sorgbitnir. Starfið saman af gleði. Þykist ekki vera vitrir og sækist ekki eftir vinsældum þeirra sem hátt eru settir. Leitið heldur samfélags við þá sem lægra eru settir og látið ykkur ekki detta í hug að þið vitið allt!

Gjaldið engum illt fyrir illt. Látið alla sjá að þið hafið hreinan skjöld. Forðist allar deilur og lifið í sátt og samlyndi við alla menn, ef mögulegt er.

Kæru vinir, hefnið ykkar aldrei, heldur látið Guð um slíkt. Guð hefur sagt að hann muni endurgjalda hverjum um sig eins og hann á skilið. Gefið heldur óvini ykkar mat sé hann svangur og drykk sé hann þyrstur

og þá mun hann iðrast þess að hafa gert ykkur illt. Láttu ekki hið vonda yfirbuga þig, heldur sigraðu illt með góðu.

Hlýddu yfirvöldunum, því að öll yfirvöld hafa fengið hlutverk sitt frá Guði. Þeir sem neita að hlýða landslögum, neita þar með að hlýða Guði og eiga hegningu yfir höfði sér. Hinir löghlýðnu þurfa ekki að hræðast dómstólana en þeir sem illt aðhafast bera stöðugt ótta til þeirra. Viljir þú losna við óttann, hlýddu þá landslögum og þér mun farnast vel. Guð hefur sett dómsvaldið þér til hjálpar, en ef þú gerir það sem rangt er, þá hefur þú sannarlega ástæðu til að óttast, því þá vofir refsingin yfir þér. Nú skilur þú hvers vegna Guð stofnaði dómsvaldið. Það eru tvær ástæður fyrir því að þú átt að hlýða lögunum: í fyrsta lagi til þess að komast hjá refsingu og í öðru lagi til að gera skyldu þína.

Af þessum sömu ástæðum ber þér einnig að greiða skatta. Yfirvöldin þarfnast skatta til að geta unnið það verk sem Guð fól þeim og þar með þjónað þér. Gjaldið það sem ykkur er skylt: Þeim skatt sem skattur ber, þeim hlýðni sem hlýðni ber og þeim heiður sem heiður ber.

Skuldið engum neitt, nema það eitt að elska hver annan og látið ekki dragast að greiða afborganir af þeirri skuld! Með því að elska aðra, þá hlýðir þú öllum lögum Guðs og uppfyllir kröfur hans. Elskir þú meðbróður þinn jafn mikið og sjálfan þig, þá forðastu að valda honum tjóni eða svíkja hann, ógna lífi hans eða stela frá honum. Þá munt þú ekki heldur vilja syndga með konunni hans né öfunda hann af eignum hans eða gera neitt annað sem boðorðin tíu segja að sé rangt. Öll boðorðin tíu felast í þessu eina: Elskaðu meðbróður þinn eins og sjálfan þig. Sá sem elskar meðbróður sinn, mun aldrei gera honum mein og þess vegna uppfyllir hann líka allar kröfur Guðs, sem eru í raun ekki annað en útlistanir á hinu æðsta boðorði – kærleikanum.

Önnur ástæða þess að við eigum að lifa heiðvirðu lífi er sú, að við vitum að tíminn er orðinn naumur. Vaknaðu! Endurkoma Drottins er nú nær en þegar við tókum trú. Liðið er á nóttina og brátt mun birta af endurkomudegi hans. Leggið því niður hin illu verk myrkursins og takið vopnin sem ljósinu tilheyra, því að það er skylda okkar sem lifum í ljósi Krists.

Látið allt sem þið gerið bera vott um sanngirni ykkar og manngæsku, svo að öllum líki líferni ykkar vel. Sóið ekki tíma ykkar við siðlaus samkvæmi og drykkjuskap, ekki heldur við kynsvall og fýsn, rifrildi eða öfund. Biðjið heldur Drottin Jesú Krist að hjálpa ykkur til að lifa sóma-samlegu lífi og gælið ekki við lægri hvatir ykkar, því að þá gæti girndin náð yfirhöndinni og leitt ykkur í synd.

Sýndu hverjum kristnum manni, sem til þín leitar, vinarhug og gagnrýndu hann ekki þótt trú hans sé veik og hann hafi aðrar skoðanir

en þú um hvað sé rétt eða rangt. Þú ættir til dæmis ekki að deila við hann um hvort leyfilegt sé að borða kjöt, sem notað hefur verið í fórn til skurðgoðanna, eða ekki. Slíkt er þér ef til vill ekkert vandamál, en trú hans er veikari en þín og honum finnst það vera rangt og því neytir hann alls ekki kjöts, sé það fórnarkjöt, heldur grænmetis. Þeir sem ekkert sjá athugavert við það að borða slíkt kjöt, mega ekki líta niður á þá sem láta þess óneytt og sért þú einn þeirra, þá skaltu ekki gagnrýna þá sem hafa aðra skoðun, því að Guð hefur tekið þá að sér sem sín börn. Þeir eru þjónar Guðs en ekki ykkar. Látið Guð um að segja þeim hvort þeir hafi á réttu eða röngu að standa, því hann er fullkomlega fær um að gera það. Sumum finnst að kristnir menn eigi að líta á helgidaga Gyðinga sem sína tilbeiðsludaga, en aðrir segja það rangt og finnst heimskulegt að fara eftir reglum Gyðinga að því leyti, því að allir dagar séu jafnir fyrir Guði. Hver og einn verður að taka eigin ákvörðun um slíka hluti. Notir þú ákveðna daga til að tilbiðja Drottin, þá er það gert honum til heiðurs og slíkt er góður siður. Sama er að segja um þann sem neytir kjöts sem fórnað hefur verið skurðgoðunum, hann þakkar Guði fyrir kjötið og er það rétt. Þeim, hins vegar, sem ekki vill snerta slíkt kjöt, er einnig umhugað um að þóknast Drottni og hann er þakklátur. Við lifum ekki aðeins sjálfra okkar vegna og getum því ekki lifað og dáið eins og okkur þóknast. Hvort sem við lifum eða deyjum, þá tilheyrum við Drottni, því hans erum við. Kristur dó og reis síðan upp til að vera Drottinn okkar og konungur, bæði í lífi og dauða.

Þú hefur engan rétt til að gagnrýna trúbróður þinn né líta niður á hann. Minnstu þess að við verðum hvert um sig að standa frammi fyrir dómstóli Guðs. Í Gamla testamentinu stendur:

„Svo sannarlega sem ég lifi," segir Drottinn, „mun hver maður verða að krjúpa á kné fyrir mér og sérhver tunga viðurkenna að ég er Guð."

Sérhvert okkar verður að standa Guði reikningsskil á lífi sínu, hættið því að gagnrýna hvert annað! Reynið heldur að lifa þannig að þið verðið aldrei trúsystkinum ykkar að falli og látið þau því ekki sjá ykkur gera neitt það sem þau álíta vera rangt.

Ég er þess fullviss, vegna samfélags míns við Drottin Jesú, að ekkert er rangt við það að neyta kjöts sem fórnað hefur verið skurðgoðunum, en ef einhver álítur það rangt, þá ætti hann ekki að neyta þess trúar sinnar vegna. Viljir þú halda áfram að neyta þess matar sem þú veist að veldur trúsystkini þínu hugarangri, þá framgengur þú ekki í kærleika. Láttu ekki neysluvenjur þínar verða þeim til tjóns, sem Kristur dó fyrir. Forðastu að gera það sem þú veist að verður gagnrýnt, enda þótt þú vitir að sú gagnrýni sé ósanngjörn. Þegar allt kemur til alls, þá skiptir það okkur kristna menn ekki mestu hvað við borðum eða drekkum,

heldur að lifa í kærleika, friði og fögnuði heilags anda. Ef þú gerir Krist að húsbónda í lífi þínu að því er þetta varðar, þá mun það bæði gleðja Guð og menn. Keppum því eftir að efla frið og sameiginlega uppbyggingu kirkjunnar, og rífum ekki niður verk Guðs fyrir einn kjötbita! Bindindi á kjöt og vín er rétt ef neysla þess hneykslar trúsystkini okkar og leiðir þau í synd. Haltu fast við trúarsannfæringu þína, en notaðu hana samt ekki til að storka öðrum. Sá sem fær slæma samvisku af að hafa borðað kjöt, ætti að láta það ógert, því að sá syndgar sem gerir eitthvað gegn betri vitund.

Þótt við álítum að Drottni sé sama hvort við gerum það sem ég var að tala um eða látum það ógert, þá getum við samt ekki haldið því áfram til að þóknast sjálfum okkur, því að við verðum að bera þá „byrði“ að taka tillit til viðhorfa þeirra, sem álíta að rangt sé að snerta þessa hluti. Við ættum því að þóknast hinum en ekki sjálfum okkur og gera það sem þeim er fyrir bestu og efla þá þannig í Drottni. Kristur reyndi aldrei að þóknast sjálfum sér. Um það segir í Davíðssálmi:

„Hann kom til að þjást og þola fyrirlitningu andstæðinga Drottins.“

Þessi orð Gamla testamentisins voru skrifuð fyrir löngu og eiga að kenna okkur þolinmæði og vera til uppörvunar, svo að við getum horft full eftirvæntingar fram til þess tíma er Guð hefur sigrað synd og dauða að fullu.

Guð, sem uppörvar og eykur þolinmæði og staðfestu, hann hjálpi ykkur til að vera samhuga svo að þið getið umgengist hvert annað með hugarfari Krists. Þá munuð þið getað lofað Drottin einum rómi og gefið Guði föður og Drottni Jesú Kristi dýrðina.

Takið því hvert annað að ykkur, eins og Kristur tók ykkur að sér, því að slíkt er Guði að skapi. Munið að Jesús Kristur kom til að hjálpa Gyðingunum og sanna að Guð stendur við loforðin sem hann gaf þeim. Munið og að hann kom einnig til þess að heiðingjarnir gætu frelsast og vegsamað Guð fyrir miskunnina sem hann auðsýndi þeim. Þessu lýsti sálmaskáldið svo:

„Ég mun vegsama þig meðal heiðingjanna og lofsyngja nafn þitt.“

Á öðrum stað stendur:

„Fagnið þið heiðingjar ásamt þjóð hans, Ísrael.“

Og enn segir hann:

„Lofið Drottin allar þjóðir og vegsamið hann allir lýðir!“ Jesaja spámaður lýsti þessu svo:

„Sá mun fæðast af ætt Ísaí sem verða mun konungur allra þjóða og honum einum munu þeir treysta.“

Með þetta í huga bið ég fyrir ykkur, heiðingjunum, að Guð vonarinnar fylli ykkur fögnuði og friði trúarinnar, svo að von ykkar styrkist æ meira í krafti heilags anda.

Ég veit, vinir mínir, að þið eruð skynsamir og kærleiksríkir og þess vegna skiljið þið þetta vel og eruð færir um að uppfræða hver annan. Samt sem áður ræddi ég að leggja áherslu á sum þessara atriða, því að ég vissi að þið þörfnuðust einmitt þessara áminninga minna. Guð hefur nefnilega veitt mér þá náð að vera sérlegur sendiboði Jesú Krists til ykkar, sem ekki eruð Gyðingar. Ég flyt fagnaðarerindið og ber ykkur síðan fram fyrir Guð sem fórn, honum velþóknanlega, því að þið eruð orðin hrein og honum að skapi, fyrir áhrif heilags anda. Mér er því heimilt að vera dálítið hróðugur af öllu því sem Kristur Jesús hefur notað mig til að gera. Ég dirfist ekki að dæma um með hve miklum árangri hann hefur notað aðra en eitt veit ég: Hann hefur notað mig til að leiða heiðingjana til Guðs. Ég hef unnið þá með boðskap mínum og líferni, sem þeir hafa veitt eftirtekt, með kraftaverkum sem Guð hefur látið mig gera, en þau eru tákn frá honum og allt er þetta fyrir kraft heilags anda. Þannig hef ég predikað allan fagnaðarboðskap Krists, allt frá Jerúsalem og sem leið liggur til Illyríu.

En allan þennan tíma hef ég þráð að komast enn lengra og predika þar sem nafn Krists hefur ekki enn heyrst, fremur en á stöðum þar sem aðrir hafa þegar stofnað söfnuði. Ég hugfesti orð Jesaja, en hann segir að þeir sem aldrei hafi heyrt nafn Krists, muni sjá og skilja, og það er reyndar ástæða þess hve ég hef þráð að koma til ykkar.

Nú er ég loks tilbúinn að koma eftir öll þessi ár, því verki mínu hér er lokið. Nú er ég að ráðgera ferð til Spánar og þegar að henni kemur, mun ég koma við hjá ykkur í Róm. Þegar við höfum notið þess að vera saman um stund, getið þið fylgt mér á leið. En áður en ég kem, verð ég fyrst að fara til Jerúsalem með gjöf til Gyðinganna, sem þar eru kristnir. Söfnuðirnir í Makedóníu og Akkeu hafa safnað fé handa þeim í Jerúsalem, því að þeir hafa þolað mikla erfiðleika. Þetta gerðu þeir með glöðu geði, því þeim finnst þeir vera í mikilli skuld við kristna söfnuðinn í Jerúsalem. Hvers vegna? Vegna þess að fréttirnar um Krist bárust þessum heiðingjum frá kirkjunni í Jerúsalem. Og fyrst þessi mikla gjöf, gleðiboðskapurinn, hefur borist þeim þaðan, þá finnst þeim ekki nema sjálfsagt að veita fjárhagslega aðstoð. Þegar ég hef afhent þeim peningana og þar með komið góðverki þeirra í höfn, mun ég koma við hjá ykkur á leiðinni til Spánar. Ég er viss um að þegar ég kem, mun Drottinn nota mig til að veita ykkur ríkulega blessun.

Kæru vinir, ég bið þess að þið berjist með mér í bæn til Guðs, fyrir mér og starfi mínu vegna Drottins Jesú Krists, og kærleika heilags anda.

Biðjið Guð að hann varðveiti mig fyrir andstæðingum Krists í Jerúsalem. Biðjið þess einnig að hinir kristnu þar taki fúslega við peningunum sem ég færi þeim, og að ég síðan, ef Guð lofar, geti komið til ykkar glaður í anda og við uppörvast sameiginlega.

Guð friðarins sé með ykkur öllum. Amen.

Innan skamms kemur kristin kona, að nafni Föbe, í heimsókn til ykkar. Hún hefur lagt mikið á sig fyrir söfnuðinn í Kenkreu og nú bið ég ykkur að taka vel á móti henni, eins og hæfir systur í Drottni. Veitið henni alla þá aðstoð sem ykkur er unnt, því að mörgum hefur hún hjálpað og þar á meðal mér. Berið Prisku og Akvílasi kveðju mína. Þau hafa starfað með mér við verk Jesú Krists. Þau hættu lífi sínu mín vegna og ég er ekki sá eini sem stend í þakkarskuld við þau, það gera allir söfnuðirnir meðal heiðingjanna.

Gjörið svo vel að flytja einnig kveðjur mínar þeim sem koma saman til guðsþjónustu á heimili þeirra. Ég bið að heilsa Epænetusi vini mínum. Hann var sá fyrsti sem tók kristna trú í Asíu. Skilið kveðju til Maríu, hún lagði á sig mikið erfiði til að geta hjálpað okkur. Skilið einnig kveðju til Andróníkusar og Júníasar, ættingja minna sem voru með mér í fangelsi. Þeir urðu kristnir á undan mér og postularnir virða þá mikils – ég bið kærlega að heilsa þeim. Skilið kveðju til Amplíatusar, en hann elska ég sem barn Guðs, og einnig til Urbanusar, samstarfsmanns okkar, og Stakkýss okkar elskaða vinar. Apellesi, honum sendi ég kveðju mína en hann er góður maður og reyndur í Guði. Ég bið einnig kærlega að heilsa heimamönnum Aristóbúls. Skilið kveðju til Heródíons ættingja míns. Berið heimilisfólkinu hjá Narkissusi kveðju mína. Skilið kveðju til Trýfænu og Trýfósu, samverkamanna Drottins, og kæru Persis, sem lagt hefur mikið á sig fyrir Drottin. Ég bið að heilsa Rúfusi, sem Drottinn tók að sér, og móður hans, en hún var mér sem móðir. Ég bið einnig að heilsa Asýnkritusi, Flegon, Hermes, Patróbasi, Hermasi og bræðrunum sem með þeim eru.

Skilið kærum kveðjum til Fílólógusar, Júlíu, Nerevs og systur hans, einnig til Ólympasar og allra hinna kristnu sem með þeim eru. Heilsið hvert öðru innilega. Allir söfnuðirnir hér um slóðir senda ykkur kveðju sína.

Eitt á ég eftir að segja ykkur áður en ég lýk þessu bréfi og það er: Forðist þá sem valda klofningi og sundurþykkju, þá sem fara með rangar kenningar um Krist. Slíkir kennarar starfa ekki fyrir Drottin Jesú, heldur skara þeir eld að eigin köku. Þessir menn eru mælskir og oft láta einfeldningar glepjast af því sem þeir segja. En altalað er að þið séuð áreiðanleg og hlýðin og slíkt gleður mig mjög. Ég vil að þið haldið ykkur áfram að því sem rétt er og takið engan þátt í hinu illa. Guð friðarins

mun brátt merja Satan undir fótum ykkar! Blessun Drottins Jesú Krists sé yfir ykkur.

Tímóteus, samstarfsmaður minn, Lúkíus, Jason og Sósípater, ættmenn mínir biðja kærlega að heilsa ykkur.

Ég, Tertíus, sem hef skrifað þetta bréf fyrir Pál, sendi ykkur einnig vinarkveðju. Gajus bað mig að skila kveðju til ykkar frá sér. Ég gisti hjá honum og söfnuðurinn kemur saman hér á heimili hans. Erastus, gjaldkeri borgarinnar, biður að heilsa, svo og Kvartus, en hann er bróðir í Kristi.

Verið þið sæl. Náð Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum.

Ég fel ykkur Guði, honum sem megnar að styrkja ykkur og staðfesta í trúnni, eins og talað er um í gleðiboðskapnum sem ég flyt. Sá boðskapur er leiðin sem Guð hefur opnað öllum mönnum til hjálpræðis og sem öldum saman hefur legið í þagnargildi. En nú hefur það gerst samkvæmt skipun Guðs, eins og spámennirnir sögðu fyrir, að þessi boðskapur er fluttur meðal allra þjóða, svo að fólk um víða veröld trúi Kristi og hlýði honum. Guði, sem þekkir alla hluti, sé dýrð að eilífu fyrir Drottin Jesú Krist. Amen.

1. Korintubréf

Fyrra bréf Páls til Korintumanna

Frá: Páli, sem Guð hefur kjörið sendiboða Jesú Krists, og bróður Sósþenesi.

Til: Kristinna manna í Korintu sem Guð hefur kallað sér til eignar og Jesús Kristur hefur helgað honum; og til: Allra kristinna manna, hvar sem þeir eru, þeirra sem ákalla nafn Jesú Krists, sem er Drottinn okkar allra.

Guð, faðir okkar, og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur og veiti frið í hug og hjarta.

Fyrst Guð hefur blessað ykkur, hvers vegna eruð þið þá ósátt?

Ég get ekki látið af að þakka Guði fyrir alla þá náð sem hann hefur gefið ykkur í Jesú Kristi. Hann hefur auðgað allt líf ykkar, gert ykkur kleift að bera honum vitni og aukið ykkur skilning á sannleikanum. Það sem ég sagði að Kristur gæti gert fyrir ykkur, hefur gerst! Nú njótið þið blessunar hans í ríkum mæli og skortir enga náðargjöf meðan þið bíðið endurkomu Drottins Jesú Krists. Og Guð mun gera ykkur staðföst svo að enginn geti ásakað ykkur á endurkomudegi hans. Guð, sem kallaði ykkur til samfélags við son sinn, Jesú Krist, Drottin okkar, mun standa við allt sem hann hefur lofað ykkur – hann er vissulega trúfastur.

En, kæru vinir, ég bið ykkur í nafni Drottins Jesú Krists. Hættið þessum deilum ykkar í milli en gætið þess að lifa í sátt og samlyndi, svo að ekki sé klofningur í söfnuðinum. Ég grátbið ykkur: Verið einhuga – sameinuð í hugsun og verki.

Nokkrir þeirra sem búa heima hjá Klóe hafa sagt mér frá rifrildi ykkar og deilum, kæru vinir. Sum ykkar segja: „Ég fylgi Páli!“ Aðrir segjast fylgja Apollós eða Pétri, og enn aðrir Kristi. Þannig hafið þið í reynd skipt Kristi í marga hluta!

Hef ég, Páll, þá dáið fyrir syndir ykkar? Eða var nokkurt ykkar skírt í mínu nafni? Ég er mjög feginn því að ég skuli ekki hafa skírt neitt ykkar, nema þá Krispus og Gajus, því annars gæti einhver haldið að ég hafi verið að stofna nýjan söfnuð, „Pálssöfnuðinn!“ Jú, reyndar skírði ég líka fjölskyldu Stefanasar, en ekki man ég til að hafa skírt fleiri. Því að Kristur sendi mig ekki til að skíra, heldur til að flytja gleðiboðskapinn. Og predikun mín einkennist ekki af skrúðmælgi eða háfleygum orðum, því að þá ætti ég á hættu að draga úr þeim mikla mætti sem boðskapurinn um krossdauða Krists býr yfir.

Mér er vel ljóst hve þeim sem glatast finnst heimskulegt að heyra að Jesús Kristur hafi dáið til að frelsa þá. En við, sem frelsumst, fáum að reyna að þessi boðskapur er sjálfur kraftur Guðs. Því Guðs orð segir: „Ég

mun gera að engu allar mannlegar tilraunir til að frelsast; hversu skynsamlegar sem þær virðast vera, og láta mig engu varða bestu hugmyndir manna, jafnvel þær snilldarlegustu.“

Og hvað um þessa spekinga, þessa lærðu menn og snjöllu, sem vit hafa á öllu milli himins og jarðar? Guð hefur gert þá alla hlægilega og sýnt fram á að speki þeirra er tóm vitleysa. Því að Guð kom því svo fyrir af visku sinni að menn gætu aldrei fundið hann með mannlegri snilli. Síðan greip hann sjálfur inn í og frelsaði alla þá sem trúðu boðskap hans, sem heimurinn telur heimskulegt þvaður. Gyðingum finnst hann fávíslegur, því að þeir vilja tákn frá himni sem sönnun þess að það sem boðað er sé satt. Heiðingjum hins vegar finnst hann þvaður, af því að þeir trúa því einu sem er í samræmi við heimspeki þeirra og það sem þeir kalla skynsemi. Svo þegar við boðum að Kristur hafi dáið til að frelsa mennina, þá hneykslast Gyðingar, en heiðingjarnir segja að slíkur boðskapur nái ekki nokkurri átt. En Guð hefur opnað augu þeirra sem kallaðir eru til að frelsast, bæði Gyðinga og heiðingja, svo að nú sjá þeir að Kristur er kraftur Guðs, þeim til hjálpræðis. Kristur er sjálfur þungamiðja hinnar máttugu fyrirætlunar Guðs þeim til björgunar. Þessi svokallaða „heimskulega fyrirætlun Guðs“ er mun skynsamlegri en gáfulegasta úrræði hinna mestu spekinga. Guð í vanmætti sínum – þegar Kristur dó á krossinum – er stórum máttugri en nokkur maður.

Takið eftir, vinir mínir, að fá ykkar sem fylgið Kristi eruð fræg, voldug eða rík. Þess í stað hefur Guð af ásettu ráði kosið að nota það, sem heimurinn telur heimsku og fánýti, til að láta þá verða sér til minnkunar, sem heimurinn telur skynsama og mikla. Hann hefur valið það, sem heimurinn fyrirlítur og metur einskis, og notar það til að gera að engu það sem heimurinn hrósar sér af, svo að enginn geti nokkurn tíma hreykt sér frammi fyrir Guði.

Það er Guði að þakka að þið eigið samfélag við Jesú Krist og í Jesú hafið þið öðlast þekkingu á Guði. En Jesús gerði meira en það, hann hefur líka réttlætt ykkur, helgað og leyst ykkur frá afleiðingum syndafallsins. Ég tek því undir orð Biblíunnar: „Vilji einhver hrósa sér, þá hrósi hann sér aðeins af því sem Guð hefur gert.“

Kæru bræður og systur, þegar ég kom til ykkar fyrst, þá notaði ég ekki háleit orð og snilldarlegar hugmyndir til að flytja ykkur boðskap Guðs. Ég ákvað að tala eingöngu um Jesú Krist og dauða hans á krossinum. Ég kom til ykkar í vanmætti, feiminn og hræddur. Boðun mín var mjög fábrotin. Hún var ekki með mælskusnilld og mannlegri speki, heldur var kraftur heilags anda í orðum mínum og sannaði fyrir þeim, sem þau heyrðu, að boðskapurinn var frá Guði. Þetta gerði ég af því

að ég vildi að trú ykkar væri byggð á Guði einum, en ekki á háleitum hugsjónum einhvers manns.

En þegar ég er meðal þroskaðra, kristinna manna þá nota ég vísdómsorð, þó ekki mannlegan vísdóm eða þann sem höfðar til stórmenna þessa heims, sem dæmd eru til að falla. Orð okkar eru skynsamleg af því að þau eru frá Guði og þau segja frá skynsamlegri fyrirætlun Guðs, um að leiða okkur inn í dýrð himinsins. Þessi fyrirætlun var hulin forðum daga enda þótt hún hafi verið gerð okkur til hjálpar og það áður en heimurinn varð til. En stórmenni þessa heims hafa ekki skilið hana, annars hefðu þeir ekki krossfest konung dýrðarinnar.

Það er þetta sem átt er við þegar Biblían segir að enginn maður hafi nokkurn tíma séð, heyrt eða jafnvel ímyndað sér allt það dásamlega sem Guð hefur í hyggju handa þeim sem elska Drottin. Þetta vitum við af því að Guð hefur sent anda sinn til að segja okkur það og andi hans þekkir og sýnir okkur allar leyndustu hugsanir Guðs. Enginn getur vitað með vissu hvað einhver annar hugsar eða hvernig sá er í raun og veru, heldur þekkir hver og einn aðeins sjálfan sig. Og enginn getur þekkt hugsanir Guðs nema andi Guðs sjálfs. Guð hefur sent okkur anda sinn (ekki anda heimsins) til að segja okkur frá þeim dýrlegu gjöfum náðar og blessunar sem hann hefur gefið okkur. Þegar við segjum frá þessum gjöfum, þá höfum við notað sömu orð og heilagur andi hefur gefið okkur en ekki orð sem við menn hefðum valið. Þannig notum við orð heilags anda til að útskýra verk heilags anda. Sá maður, sem ekki hefur anda Guðs, getur hvorki skilið né meðtekið þær hugsanir Guðs, sem heilagur andi kennir okkur. Þær eru fáránlegar í augum hans, því að þeir einir sem eiga heilagan anda geta skilið hvað heilagur andi á við. Aðrir botna hreint ekkert í því. Sá maður sem hefur heilagan anda, hefur innsýn í allt. Það veldur undrun og heilabrotum þess sem ekki er kristinn, og hvernig ætti hann líka að geta skilið það? Sá maður er alls ekki fær um að þekkja hugsanir Drottins eða ræða þær við hann. Það er undarlegt en satt, að við kristnir menn, skulum eiga hlutdeild í hugsun og huga Krists!

Kæru systkini, nú hef ég talað við ykkur eins og þið væruð enn ungbörn í trúnni eða eins og þeir sem ekki fylgja Drottni, heldur sínum eigin hvötum. Ég get ekki talað við ykkur eins og ég myndi tala við þroskaða menn, sem fylltir eru anda Guðs. Ég hef orðið að næra ykkur á mjólk en ekki á kjarngóðum mat, af því að hann hafið þið ekki þolað og þið verðið jafnvel enn að láta ykkur nægja mjólkina. Þið eruð enn eins og smábörn og látið stjórnast af hvötum ykkar eingöngu, en ekki vilja Guðs. Þið eruð ennþá börn, sem fara sínu fram. Það sýnir afbrýðisemi ykkar hvers í annars garð og það að þið skiptið ykkur í deiluhópa. Satt að segja látið þið eins og fólk sem alls ekki tilheyrir Drottni. Þarna eruð þið

og ríflst um hvort ég sé meiri en Apollós og kljúfið þar með söfnuðinn. Sýnir þetta ekki hve lítið þið hafið þroskast í Drottni?

Hver er ég, og hver er Apollós, að við skulum vera deiluefni ykkar? Við erum aðeins þjónar Guðs, hvor um sig með sína sérstöku hæfileika, og með hjálp okkar komust þið til trúar. Mitt verk var að sá fræinu, orði Guðs, í hjörtu ykkar og verk Apollóss var að vökva það en það var Guð, en ekki við, sem lét það vaxa. Þeir sem sá og þeir sem vökva skipta ekki máli, en Guð skiptir öllu máli því að hann gefur vöxtinn. Við Apollós vinnum saman að sama markmiði, þótt hvor okkar um sig muni hljóta laun í samræmi við erfiði sitt. Við erum samverkamenn Guðs. Þið eruð akur Guðs en ekki okkar. Þið eruð hús Guðs en ekki okkar.

Guð hefur af gæsku sinni kennt mér hvernig á að byggja. Ég lagði grunninn en Apollós byggði ofan á, og sá sem byggir ofan á verður að gæta vel að hvernig hann byggir. Annan grundvöll getur enginn lagt en þann sem þegar er lagður og er Jesús Kristur. En margs konar efni er hægt að nota til að byggja ofan á þennan grunn. Sumir nota gull, silfur og dýra steina en aðrir nota tré, hey eða strá. Þegar Kristur kemur að dæma heiminn, mun reyna á, hvers konar efni það er sem hver um sig hefur notað. Verk hvers og eins verður reynt í eldi, svo að allir geti séð hvort það stenst og hvort eitthvert gagn var að því. Þá mun hver sá hljóta laun, sem stenst prófið, það er að segja sá sem hefur byggt ofan á grunninn úr réttu efni. Brenni hins vegar það sem einhver hefur reist, þá mun hann verða fyrir miklu tjóni. Sjálfur mun hann þó frelsast eins og sá sem bjargast úr eldi.

Skiljið þið ekki að þið eruð öll hús Guðs og andi Guðs býr með ykkur í því húsi? Ef einhver óhreinkar eða spillir húsi Guðs, þá mun Guð eyða honum, því að hús Guðs er heilagt og hreint og slíkt hús eruð þið.

Hættið að blekkja sjálf ykkur! Ef þið teljið ykkur vel greind, eftir mati þessa heims, leggið þá allt slíkt sjálfsmat á hilluna og teljið ykkur vankunnandi, annars missið þið af hinni sönnu visku frá Guði. Viska þessa heims er heimska í augum Guðs. Eins og Jobsbók segir þá notar Guð snilli mannsins til að veiða hann í gildru. Hann hrasar um sína eigin speki og dettur. Og í Davíðssálmum er okkur sagt að Drottinn viti fullvel hvernig mannleg speki bregst við og hversu heimskuleg og fánýt þau viðbrögð séu.

Stærið ykkur ekki af visku einhverra spekinga. Guð hefur þegar gefið ykkur allt sem þið þurfið. Hann hefur gefið ykkur Pál og Apollós til hjálpar. Hann hefur gefið ykkur allan heiminn til afnota. Einnig lífið og dauðinn eru ykkur til þjónustu. Hann hefur gefið ykkur allt hið liðna og alla framtíð. Allt tilheyrir ykkur og þið tilheyrið Kristi, og Kristur er Guðs.

Við Apollós erum þjónar Krists sem miðla blessun Guðs með því að útskýra leyndardóma hans. Það sem mestu máli skiptir varðandi þjóna, er að þeir séu trúir og geri það, sem húsbóndi þeirra segir þeim. Hvað um mig? Hef ég verið góður þjónn? Reyndar varðar mig ekkert um hvað ykkur finnst um það eða hvað aðrir hugsa. Ég treysti ekki einu sinni mínu eigin mati í því efni. Samviska mín er hrein, en það sannar ekkert. Það er Drottinn sjálfur sem mun rannsaka mig og dæma.

Gætið þess því að fella ekki dóma áður en Drottinn kemur, um það hvort einhver er góður þjónn eða ekki. Þegar Drottinn kemur, mun hann varpa ljósi á allt, svo að hver og einn geti séð greinilega hvernig við erum innst inni. Þá munu allir sjá og vita hvers vegna við höfum verið að vinna verk Drottins. Á þeim degi mun Guð veita hverjum manni það hrós sem hann á skilið.

Ég hef notað Apollós og sjálfan mig sem dæmi til að skýra nánar það, að þið megið ekki taka einn þjón Guðs fram yfir annan. Af hverju eruð þið að stæra ykkur? Hvað hafið þið, sem þið hafið ekki þegið af Guði? Og fyrst allt sem þið hafið, er frá Guði, hvers vegna látið þið þá eins og þið séuð miklir menn og hafið afrekað eitthvað af eigin rammleik?

Þið virðist halda að þið séuð andleg ofurmenni! Þið eruð saddir og andlega mettir, ríkir kóngar á hásætum ykkar, komnir langt fram úr okkur vesalingunum! Ég vildi óska að þið væruð nú þegar orðnir kóngar, því þá mundum við vissulega ríkja með ykkur. Stundum virðist mér sem Guð hafi sett okkur postulana alveg neðst á listann – eins og dauðadæmda fanga, sem hafðir eru aftast í skrúðgöngu sigurvegarans, til sýnis englum og mönnum.

„Trúin hefur gert ykkur heimska," segið þið. En þið? Þið eruð auðvitað vitrir og skynsamir kristnir menn! Við erum máttlausir en ekki þið! Þið eruð vinsælir, en við athlægi allra. Allt til þessa höfum við orðið að þola hungur, þorsta og klæðleysi. Okkur er misþyrmt og við erum heimilislausir. Við höfum unnið fyrir okkur með erfiði og striti. Við höfum blessað þá sem okkur bölva og sýnt þolinmæði þeim sem ofsækja okkur. Árásum höfum við svarað með hógværð, en samt erum við allt til þessarar stundar eins og fótþurrka allra, eins og úrhrök.

Þetta skrifa ég ykkur ekki til blygðunar, heldur til að aðvara ykkur og áminna eins og elskuð börn. Því að ég einn er andlegur faðir ykkar, þótt þið hafið tíu þúsund aðra til þess að kenna ykkur um Krist. Það var ég sem leiddi ykkur til Krists þegar ég flutti ykkur gleðiboðskapinn. Ég bið ykkur því að líkja eftir mér og gera eins og ég. Ástæðan fyrir því að ég sendi Tímóteus var að hann skyldi hjálpa ykkur til þess. Tímóteus er einn þeirra sem ég leiddi til Krists og hann er Drottni elskað og hlýðið

barn. Hann mun minna ykkur á það sem ég kenni í allri kirkjunni, hvar sem ég fer.

Ég veit að sum ykkar eru hreykin og halda að ég þori ekki að koma til ykkar í eigin persónu. En ég mun koma, og það fljótlega, ef Drottinn leyfir mér, og þá mun ég komast að raun um, hvort þeir sem stæra sig, hafa kraft Guðs eða hvort þeir eru aðeins orðhákar. Guðsríki er ekki innantómt orð heldur líf í krafti Guðs. Hvort viljið þið heldur að ég komi með hirtingu og ávítur eða ástúð og mildi?

Það er á allra vörum að viðbjóðslegir hlutir eigi sér stað á meðal ykkar, já verri en meðal nokkurra heiðingja – að í söfnuði ykkar sé maður sem lifir í synd með konu föður síns. Eruð þið enn jafn montin og „andleg“? Hvers vegna fyllist þið ekki heldur hryggð og blygðun og gerið gangskör að því að víkja þessum manni úr söfnuði ykkar?

Þótt ég sé ekki hjá ykkur, þá hef ég hugsað mikið um þetta og í nafni Drottins Krists, hef ég nú þegar ákveðið hvað gera skal, rétt eins og ég væri þarna hjá ykkur. Kallið saman fund safnaðarins – kraftur Drottins Jesú mun vera með ykkur er þið komið saman, og ég mun verða viðstaddur í andanum – og víkið þessum manni úr samfélagi kirkjunnar í hendur Satans, honum til refsingar, í þeirri von að sál hans frelsist við endurkomu Jesú Krists.

Það er þokkalegt eða hitt þó heldur að þið skulið vera að hrósa ykkur af dyggðum ykkar og látið slíkt samt eiga sér stað! Vitið þið ekki að sé einum manni leyft að halda áfram að syndga, munu brátt allir flekkast? Fjarlægið þetta illkynjaða mein úr ykkar hópi svo að þið getið verið hrein. Kristi, guðslambinu, hefur verið slátrað fyrir okkur. Höldum því hátíð með honum og styrkjumst í kristilegu líferni. Snúum algjörlega baki við hinu sýkta, gamla líferni með öllu þess hatri og illsku. Höldum hátíð með hreinu, ósýrðu brauði hreinleikans og sannleikans.

Í bréfinu, sem ég skrifaði ykkur, sagði ég að þið skylduð halda ykkur frá vondu fólki. En þegar ég sagði það, átti ég ekki við trúleysingja, sem lifa í synd eða ágjarna svindlara og hjáguðadýrkendur, því það er útilokað að lifa í þessum heimi án þess að eiga einhver samskipti við slíkt fólk. Ég átti við að þið eigið ekki að blanda geði við neinn sem telur sig vera bróður í trúnni, en er saurlífismaður eða svindlari, hjáguðadýrkari eða drykkjumaður eða ágjarn. Þið ættuð ekki einu sinni að neyta matar með þess háttar manni.

Það er ekki okkar að dæma þá sem utan kirkjunnar eru. En vissulega er það okkar að dæma þá sem eru í kirkjunni og sem syndga á þennan hátt. Guð einn dæmir þá sem eru utan kirkjunnar en þið verðið sjálf að dæma þennan mann og reka hann úr söfnuðinum.

Hvernig stendur á því að ef þið eigið eitthvað sökótt við annan safnaðarbróður, þá kærið þið og látið heiðinn dómstól dæma í málinu, í stað þess að láta aðra kristna menn skera úr um það hvor hafi á réttu að standa. Vitið þið ekki, að við kristnir menn eigum að dæma heiminn og stjórna honum? Hvers vegna getið þið þá ekki gert út um svona smámál ykkar í milli? Vitið þið ekki að við kristnir menn munum dæma og launa sjálfum englum himinsins? Ykkur ætti því að vera í lófa lagið að leysa vandamál ykkar hér á jörðu. Hvers vegna leitið þið þá til utanaðkomandi dómara, sem eru ekki einu sinni kristnir? Ég segi þetta svo að þið blygðist ykkar. Er enginn í kirkjunni nógu vitur til að setja niður þessar deilur? Þið eruð kristin en ákærið samt hvert annað og það í áheyrn trúleysingja!

Slík málaferli eru flest algjör ósigur ykkar sem kristins fólks. Hvers vegna þolið þið ekki heldur órétt? Látið heldur hafa af ykkur, það væri Drottni þóknanlegra. En þess í stað hafið þið rangt við og níðist jafnvel á systkinum ykkar í trúnni.

Vitið þið ekki, að þeir sem svona hegða sér eiga engan hlut í guðsríki? Látið ekki blekkjast! Þeir sem lifa siðlausu lífi – hjáguðadýrkendur, hórkarlar, kynvillingar – munu engan hlut eiga í ríki Guðs, ekki heldur þjófar eða ágjarnir, drykkjumenn, rógberar eða ræningjar. Þetta voruð þið sumir hverjir eitt sinn, en nú eru syndir ykkar burt þvegnar og þið eruð helgaðir og teknir frá handa Guði. Hann hefur sýknað og viðurkennt ykkur sem sín börn, vegna þess sem Drottinn Jesús Kristur og andi Guðs hafa gert fyrir ykkur. Ég get gert hvað sem ég vil, hafi Kristur ekki bannað það, en sumt er mér ekki til góðs. Þótt það sé leyfilegt, þá mun ég standa gegn því, ef ég held að það geti náð þeim tökum á mér að ég ætti erfitt með að hætta því.

Takið til dæmis matinn. Guð hefur gefið okkur matarlyst og maga til að melta. En það þýðir ekki að við eigum að borða meira en við þurfum. Fæðan er ekki mikilvæg, því að Guð mun á sínum tíma gera að engu bæði mat og maga. Saurlífi á aldrei rétt á sér. Líkamar okkar voru ekki skapaðir til þess, heldur handa Drottni, og Drottinn vill sjálfur helga líkama okkar. Guð mun sjálfur reisa líkama okkar frá dauðum, með mætti sínum á sama hátt og hann reisti Drottin Jesú Krist. Vitið þið ekki að líkamar ykkar eru limir Krists – hlutar af honum? Ætti ég þá að taka hluta Krists og sameina hann skækju? Nei. Vitið þið ekki að hafi maður mök við vændiskonu, verður hann hluti af henni og hún hluti af honum? Guð segir í orði sínu að í augum hans verði þau eitt hold. En ef þú gefst Drottni, þá ert þú og Kristur samtengdir sem einn maður.

Haldið ykkur því frá öllu kynferðislegu lauslæti. Engin synd hefur jafnmikil áhrif á líkamann og sú. Ef þið syndgið á þennan hátt, þá er það gegn ykkar eigin líkama. Hafið þið ekki skilið að líkami ykkar er híbýli

heilags anda, sem Guð gaf ykkur og lifir í ykkur? Þið eigið ekki líkama ykkar! Guð hefur keypt ykkur dýru verði. Vegsamið því Guð með líkama ykkar.

Svo við víkjum nú að spurningum ykkar, þá er svar mitt það, að það sé gott að vera ógiftur. Að öllu jöfnu er þó best að vera giftur og hver maður hafi sína konu og hver kona sinn mann, svo að þið leiðist ekki í synd.

Karlmaðurinn á að veita konu sinni það sem henni ber og konan manninum. Stúlka sem giftist hefur ekki lengur fullan rétt yfir eigin líkama, því eiginmaður hennar hefur einnig sinn rétt til hans. Á sama hátt hefur eiginmaðurinn ekki lengur fullt vald yfir sínum líkama, því að hann tilheyrir konu hans. Samkvæmt þessu skulu hjón ekki neita hvort öðru um rétt hins, nema þau séu sammála um það stuttan tíma, til að geta helgað sig bæninni. Síðan ættu þau að koma saman á ný, svo að Satan freisti þeirra ekki vegna veikleika þeirra.

Ég er ekki að segja að það sé skylda að giftast, en þið megið það vissulega ef þið óskið. Sjálfur vildi ég að allir gætu lifað ógiftir eins og ég, en við erum ekki öll eins. Guð gefur sumum að giftast og öðrum að geta lifað ógiftum. Því segi ég við þá sem ógiftir eru og ekkjumenn, betra væri að vera ógiftur eins og ég er. En ef þið getið ekki haft fullt vald á sjálfum ykkur, þá skuluð þið giftast, því að betra er að giftast en brenna af girnd.

En ég hef ekki aðeins ábendingar til þeirra sem giftir eru, heldur einnig fyrirmæli. Og það eru ekki bara fyrirmæli frá mér, heldur sjálfum Drottni: Eiginkona má ekki skilja við mann sinn. En hafi hún skilið við hann, þá á hún að vera áfram ógift eða fara til hans aftur. Eiginmaður má ekki heldur skilja við konu sína.

Við þetta hef ég nokkrum atriðum að bæta; það eru að vísu ekki bein fyrirmæli Drottins, en mér virðist þau samt eiga rétt á sér. Ef kristinn maður á konu, sem ekki er kristin, en vill þó búa með honum, þá má hann ekki skilja við hana eða fara frá henni. Og ef kristin kona er gift manni, sem ekki er kristinn og hann vill að hún búi með honum, þá má hún ekki skilja við hann. Hinn trúlausi maður færist nær Guði vegna kristinnar konu sinnar og trúlaus kona færist nær Guði vegna kristins eiginmanns. Ef svo væri ekki, teldust börn ykkar yfirleitt trúlaus, en nú eru þau álitin heilög – frátekin Guði til handa.

En ef sá aðilinn, sem ekki er kristinn, vill skilja, þá er það leyfilegt. Í þeim tilvikum ætti kristinn eiginmaður eða kona ekki að standa fast gegn skilnaði, því að Guð vill að við börnin hans lifum í sátt og samlyndi. Konur, þegar allt kemur til alls, er engin trygging fyrir því að menn ykkar taki trú, og sama er að segja um konur ykkar, eiginmenn.

En ef þið ákveðið þessa hluti, verið þá viss um að þið lifið eins og Guð hefur ætlast til, gift eða ógift, í samræmi við leiðsögn og hjálp Guðs og sættið ykkur við þær aðstæður sem Guð hefur leitt ykkur í. Þetta eru fyrirmæli mín í allri kirkjunni.

Hafi til dæmis einhver látið umskerast samkvæmt siðum Gyðinga, áður en hann tók kristna trú, þá ætti hann ekki að láta það ónáða sig. Hafi hins vegar einhver látið hjá líða að umskerast, þá skyldi hann ekki gera það nú. Það skiptir alls engu máli hvort kristinn maður hefur fylgt þessari siðvenju eða ekki, það sem skiptir öllu máli er að hann þóknist Guði og haldi boðorð hans. Það er mikilvægast.

Að öllu jöfnu ætti maður að halda sig við það starf sem hann hafði þegar Guð kallaði hann. Sértu þræll, þá sættu þig við það – en hafirðu tækifæri til að verða frjáls þá skaltu auðvitað notfæra þér það. Ef þú ert þræll þegar Drottinn kallar þig, skaltu muna að Kristur hefur frelsað þig frá fjötrum syndarinnar. Hafir þú hins vegar verið frjáls þegar Kristur kallaði þig, skaltu minnast að nú ert þú þræll Krists. Kristur hefur keypt ykkur dýru verði, svo þið eruð hans eign – verið því frjáls frá öllu jarðnesku stolti og ótta. Sem sagt, kæru vinir, sérhver kristinn maður ætti að vera kyrr í þeirri stöðu sem hann var í, þegar hann tók trú, því að nú er Drottinn þar hjá honum til hjálpar.

Nú vil ég svara hinni spurningunni. Hvað um stúlkur sem enn eru ógiftar? Ættu þær að giftast? Sem svar við þeirri spurningu hef ég enga skipun frá Drottni. En af miskunn sinni hefur Drottinn veitt mér að vera trúr sínu heilaga orði og ég skal með gleði segja ykkur álit mitt.

Sem stendur, horfumst við kristnir menn í augu við mikla hættu og því tel ég vera best að lifa ógiftur á tímum sem þessum. Ef þið eruð þegar gift, þá skuluð þið auðvitað alls ekki skilja, en sért þú ekki í hjónabandi, skaltu ekki flana að neinu eins og nú standa sakir. Ef þið karlmenn ákveðið að ganga í hjónaband þrátt fyrir allt, er það meinalaust og þótt stúlka giftist á hættutímum sem þessum, er það vissulega engin synd. En hjónaband mun hafa í för með sér ýmis vandamál, sem ég vildi forða ykkur frá.

Munið umfram allt að við höfum nauman tíma (og tækifærum til að vinna verk Drottins fækkar). Giftir menn ættu því að vera eins frjálsir og unnt er til að vinna verk Drottins. Hvorki sorg, gleði né auður ættu að hindra neinn í starfi fyrir Drottin. Þeir sem umgangast gæði þessa heims og notfæra sér þau í ríkum mæli, ættu að umgangast þau með það í huga að heimurinn í sinni núverandi mynd, mun líða undir lok.

Verið þó áhyggjulaus með öllu. Ókvæntur maður getur nýtt tíma sinn til að vinna verk Drottins og reynt að þóknast honum. Kvæntur maður á ekki eins auðvelt með það, hann verður að hugsa um jarðneska ábyrgð

sína og hvernig hann geti þóknast konu sinni. Áhugamálum hans er skipt. Sama er að segja um stúlku sem giftist. Hún verður að horfast í augu við sama vanda. Gift stúlka leggur sig fram um að þóknast Drottni í öllu sem hún er og gerir. Gift kona verður hins vegar að taka tillit til annarra hluta, svo sem húshalds og að þóknast manni sínum.

Þetta segi ég ekki til að ráða ykkur frá hjónabandi, heldur til að hjálpa ykkur. Ég vil að þið gerið það eitt sem auðveldar ykkur að þjóna Drottni sem best og að sem fæst dreifi athyglinni frá honum.

En finnist einhverjum að hann ætti að giftast vegna þess að hann á í erfiðleikum með að hemja hvatir sínar, þá er rétt að hann giftist, slíkt væri engin synd. Haldi maður það hins vegar út að vera ógiftur, þá hefur hann tekið skynsamlega ákvörðun. Þannig gerir sá vel sem giftist, þótt sá sem ekki giftist geri jafnvel enn betur.

Kona er bundin eiginmanni sínum svo lengi sem hann lifir, en deyi hann, má hún giftast á ný, þó aðeins kristnum manni. Hún yrði þó hamingjusamari að mínu áliti, ef hún giftist ekki og ég tel að ég flytji ykkur ráð heilags anda er ég segi þetta.

Næst er það spurning ykkar um neyslu þess sem fórnað hefur verið skurðgoðum. Um þetta mál finnst öllum sitt svar vera hið eina rétta. En þótt við þykjumst hafa vit á öllu, þá er kærleikurinn nauðsynlegur til að efla kirkjuna.

Telji einhver sig vita svör við öllu, þá sýnir hann með því fáfræði sína. Sá einn, sem elskar Guð, er opinn og móttækilegur fyrir þekkingu frá Guði.

Nú, hvað um það? Ættum við að neyta kjöts sem fórnfært hefur verið skurðgoðum? Við vitum öll að skurðgoð er ekki raunverulegur Guð, það er aðeins einn Guð og enginn annar. Sumir segja að til séu fjölmargir guðir, bæði á himni og jörðu. En við vitum að Guð er aðeins einn, faðirinn, sem skapaði alla hluti, okkur líka, og einn Drottinn Jesús Kristur, sem allt var skapað fyrir og gefur okkur líf.

Samt gera sumir kristnir menn sér ekki grein fyrir þessu. Alla sína ævi hafa þeir vanist því að hugsa sér skurðgoð sem lifandi máttarvöld og trúað því að kjöti, sem fórnað er skurðgoðunum, sé raunverulega fórnað lifandi guðum. Þegar þeir svo neyta slíks kjöts, veldur það þeim áhyggjum og særir viðkvæma samvisku þeirra. Gleymið því ekki, að Guð lætur sig engu skipta hvort við borðum slíkt kjöt eða ekki, það gerir okkur hvorki gott né illt. En gætið þó að er þið notið frelsi ykkar og borðið þennan mat, að þið leiðið ekki afvega einhvern kristinn bróður, eða systur, sem hefur viðkvæmari samvisku en þið.

Sjáið nú til, þetta getur gerst: Einhver sem telur rangt að neyta fórnarkjöts, sér þig – sem veist að það er skaðlaust borða það, þá mun

hann líkja eftir þér, þótt honum finnist það vera rangt. Með þekkingu þinni (um að neysla þess sé skaðlaus) veldur þú viðkvæmum trúbróður miklum andlegum skaða, manni sem Kristur dó fyrir. Það er synd gegn Kristi, að syndga gegn trúbróður með því að hvetja hann til einhvers sem honum finnst rangt. Ef neysla kjöts, sem fórnað hefur verið skurðgoðum, leiðir trúbróður afvega, mun ég ekki neyta þess svo lengi sem ég lifi, til þess að ég valdi honum ekki slíku tjóni.

Ég er postuli, sendiboði Guðs, og ábyrgur gagnvart honum einum. Ég hef séð Drottin Jesú, konung okkar, með eigin augum og trú ykkar á hann er árangur erfiðis míns fyrir hann. Finnist öðrum ég ekki vera postuli, þá er ég það samt í ykkar augum, því þið hafið gefist Kristi vegna starfs míns. Þetta er svar mitt til þeirra sem efast um rétt minn.

Hef ég kannski engan rétt? Get ég ekki krafist sömu réttinda og hinir postularnir til að njóta gestrisni ykkar? Ef ég ætti kristna eiginkonu, gæti ég þá ekki tekið hana með mér í ferðir mínar alveg eins og postularnir, bræður Drottins, og Pétur? Verðum við Barnabas einir að vinna fyrir okkur, á meðan þið haldið hinum uppi? Hvaða hermaður verður að greiða kostnaðinn við herþjónustuna úr eigin vasa? Hafið þið nokkru sinni heyrt um bónda sem hirðir tún sín en er síðan meinað að nýta heyið til eigin þarfa? Og hvaða sjómaður er ráðinn á bát án þess að fá hlut? Hér er ég ekki aðeins að vitna í skoðanir manna um hvað sé rétt, heldur í lög Guðs, því þau segja þetta sama. Í lögunum, sem Guð birti Móse, segir hann að ekki megi múlbinda uxa sem þreskir korn og meina honum þannig að eta af korninu. Haldið þið að Guð hafi eingöngu verið að hugsa um uxana er hann sagði þetta? Var hann ekki líka með okkur í huga er hann gaf þessi fyrirmæli? Vitaskuld! Hann sagði þetta til þess að sýna að þeir sem vinna, skuli fá borgað fyrir störf sín. Þeir sem plægja og þreskja, ættu að fá hluta uppskerunnar.

Við höfum sáð andlegu sæði í sálir ykkar. Er þá of mikið að fara fram á fæði og klæði að launum? Þetta veitið þið öðrum sem predika yfir ykkur, enda ber ykkur að gera slíkt, en ættum við ekki að hafa jafnvel meiri rétt en þeir? Samt höfum við aldrei krafist þess, heldur sjáum við fyrir þörfum okkar án hjálpar ykkar. Við höfum aldrei krafist launa, af ótta við að ef við gerðum það þá hefðuð þið minni áhuga á boðskap okkar um Krist.

Vitið þið ekki að Guð lagði svo fyrir að þeir sem vinna við musterið, skuli njóta hluta þeirra gjafa sem berast til musterisins? Og þeir sem starfa við fórnaraltarið fá hluta þess matar sem fórnað er Guði? Á sama hátt hefur Drottinn gefið fyrirmæli um að þeir sem flytja gleðiboðskapinn, skuli hljóta lífsviðurværi sitt frá þeim sem við honum taka. Samt hef ég aldrei beðið ykkur um eina einustu krónu, hvað þá meira. Þetta skrifa

ég ekki til að gefa í skyn að ég hafi slíkt í hyggju. Satt að segja vildi ég frekar deyja úr hungri en að verða af þeirri ánægju, sem ég fæ við að flytja ykkur gleðiboðskapinn án endurgjalds. Það eitt að flytja gleðiboðskapinn er mér ekkert hrósunarefni. Ég gæti ekki hætt þótt ég vildi. Þá yrði ég ófær til alls. Ég væri búinn að vera ef ég hætti að boða Guðs orð.

Ef ég væri í sjálfboðavinnu af eigin frumkvæði og vilja þá mundi Guð launa mér ríkulega, en þannig er því ekki farið. Því að Guð hefur kallað mig til þessa verks, falið mér þetta trúnaðarstarf, og ég á hreint ekkert val. Fyrst svo er, hvað hlýt ég þá að launum? Jú, þá gleði og fögnuð sem fylgir því að flytja boðskapinn öðrum að kostnaðarlausu og án þess að krefjast þess sem mér ber.

Það hefur einnig þann mikla kost að ég er engum háður vegna launanna, þó hef ég af fúsum og frjálsum vilja gerst allra þjónn, svo ég geti unnið þá fyrir Krist. Þegar ég er með Gyðingum er ég sem einn þeirra, svo þeir vilji hlusta á boðskapinn og ég geti leitt þá til Krists. Þegar ég er meðal þeirra sem ekki eru Gyðingar, en fylgja þó siðum þeirra og venju, þá deili ég ekki við þá, jafnvel þótt ég sé þeim ekki sammála, því ég vil geta hjálpað þeim. Þegar ég er meðal heiðingja er ég þeim sammála að svo miklu leyti sem ég get, þó auðvitað verð ég sem kristinn maður að gera alltaf það sem rétt er. Þannig vinn ég traust þeirra og þá get ég líka hjálpað þeim.

Þegar ég er með þeim sem viðkvæmir eru og óstyrkir, þá læt ég ógert að finna að við þá, til þess að ég geti orðið þeim til góðs. Hvernig sem maðurinn er þá reyni ég alltaf að vera honum sammála að einhverju leyti, til að ég geti nálgast hann, sagt honum frá Kristi og Kristur frelsi hann. Þetta geri ég til þess að ég geti komið gleðiboðskapnum að og einnig vegna þeirra blessunar er ég sjálfur hlýt við að sjá fólk koma til Krists.

Í kapphlaupi hlaupa allir en aðeins einn fær gullið. Hlaupið þannig að þið getið sigrað! Til að vinna keppni verður þú að neita þér um ýmislegt, sem hindrað gæti árangur þinn. Íþróttamaður leggur hart að sér, til þess eins að vinna fánýtan verðlaunagrip, en við til að vinna himnesk laun, sem vara að eilífu. Ég stefni því beint á markið og hvert skref færir mig nær sigrinum – ég keppi til sigurs! Ég er ekki að þessu til að leika mér eða eyða tímanum. Ég leik sjálfan mig hart eins og íþróttamaður. Ég aga mig og þjálfa til þess að ég, sem hef lagt öðrum lífsreglurnar, verði ekki sjálfur dæmdur úr leik!

Gleymum aldrei, vinir mínir, því sem kom fyrir þjóð okkar í eyðimörkinni forðum. Guð vísaði þeim veginn með skýi sem fór á undan þeim, og leiddi þá heilu og höldnu yfir Rauðahafið. Þetta mætti kalla skírn þeirra til fylgdar við Móse – því þeir voru skírðir bæði í hafinu og

skýinu. Og á yfirnáttúrlegan hátt sendi Guð þeim fæðu að eta og vatn að drekka þarna í miðri eyðimörkinni – þeir drukku vatnið sem Kristur gaf þeim. Hann var þar hjá þeim eins og klettur og veitti andlega svölun og endurnæringu. En þrátt fyrir allt þetta, þá óhlýðnuðust flestir þeirra Guði og hann lét þá falla í eyðimörkinni.

Af þessu sjáum við að við eigum ekki að girnast það sem illt er, eins og þeir gerðu, né tilbiðja hjáguði, eins og þeir. Biblían segir: Fólkið settist niður til að eta og drekka og stóð upp til að dansa – kring um gullkálfinn.

Önnur aðvörun felst í því sem gerðist þegar sumir þeirra drýgðu hór. Afleiðing þess var að 23.000 þeirra dóu á einum degi! Misbjóðið ekki heldur þolinmæði Drottins, það gerðu þeir og dóu því af höggormsbitum. Kvartið ekki gegn Guði og verkum hans, eins og þeir gerðu, munið að Guð sendi engil sinn til að eyða þeim. Allt þetta henti þá, okkur til viðvörunar. Þessir atburðir voru færðir í letur til þess að við gætum lesið um þá og lært af þeim nú er endalok heimsins nálgast.

Gætið því að ykkur. Hugsið ekki sem svo: Þannig mundi ég aldrei hegða mér, þetta kemur aldrei fyrir mig! Látið þetta ykkur að kenningu verða, því þið gætuð líka gert rangt. En munið þetta: Þær girndir sem þið þurfið að takast á við í lífi ykkar, eru ekkert nýtt eða einstakt. Margir hafa áður orðið að kljást við sömu vandamál og þið. En engin freisting er óyfirstíganleg. Þið getið treyst því að Guð muni ekki leyfa freistingunni að sigra ykkur. Þessu hefur hann lofað og hann stendur við orð sín. Hann mun sýna ykkur leið til að komast undan freistingunni, til þess að þið getið staðist hana ef þið viljið. Gætið þess, vinir mínir umfram allt, að forðast hvers konar hjáguðadýrkun.

Þið eruð skynsemdarfólk. Dæmið því um það sem ég ætla nú að segja: Þegar við biðjum um blessun Guðs yfir bikarinn, sem við drekkum af við heilaga kvöldmáltíð, þýðir það þá ekki að allir, sem drekka af honum, njóti saman blessunar af blóði Krists? Og þegar við brjótum brauðið og neytum þess saman, þá sýnir það að við njótum öll sameiginlega gjafa líkama hans. Ekki skiptir máli hve mörg við erum, við neytum öll af sama brauði og sýnum þar með að við erum öll limir á líkama Krists. Eins er með Gyðingana, allir sem borða fórnarkjötið eru sameinaðir, bæði innbyrðis og í Guði, í þeirri athöfn.

Hvað er ég að reyna að segja? Er ég að segja að skurðgoðin, sem heiðingjarnir færa fórnir, séu lifandi og raunverulegir guðir og að kjöt, þeim fórnað, verði fyrir illum áhrifum? Nei, alls ekki. Ég á við að þeir, sem fórna til þessara skurðgoða, eru sameinaðir í því að fórna til illra anda en alls ekki Guðs og ég vil ekki að neitt ykkar eigi samfélag við illa anda. Þið getið ekki drukkið af bikar Drottins og einnig af bikar Satans.

Þið getið ekki meðtekið brauð við máltíð Drottins og einnig við borð illra anda.

Eigum við að reita Drottin til reiði? Erum við öflugri en hann? Auðvitað megið þið borða mat sem fórnað hefur verið skurðgoðum, ef þið viljið. Neysla slíks kjöt er ekki brot á lögum Guðs, en það þýðir þó ekki að þið eigið að gera það. Það getur verið leyfilegt en kann þó að vera óráðlegt. Hugsið ekki aðeins um ykkur sjálf. Reynið líka að hugsa um meðbróður ykkar og systur og hvað þeim sé fyrir bestu.

Farið þannig að: Kaupið það kjöt sem selt er á torginu. Spyrjið ekki hvort það sé fórnarkjöt. Jörðin og öll hennar gæði tilheyra Guði og eru ykkur til gagns og gleði.

Ef einhver, sem ekki er kristinn, býður þér í kvöldmat, þá skaltu hiklaust þiggja boðið ef þú vilt. Borðaðu allt sem fyrir þig er sett og spurðu einskis. Þá veistu ekki hvort maturinn hefur verið notaður til fórna eða ekki, og átt því ekki á hættu að fá samviskubit. En ef einhver aðvarar þig og segir að þetta sé fórnarkjöt, skaltu ekki borða það, af tillitssemi við þann sem varaði þig við og samvisku hans. Í þessu tilviki er það hans afstaða sem máli skiptir en ekki þín.

Nú finnst þér ef til vill undarlegt hvers vegna þér ber að láta skoðanir annarra hafa áhrif á og stjórna gerðum þínum. Geti ég þakkað Guði fyrir matinn og notið hans, hvers vegna á ég þá að láta einhvern annan eyðileggja allt, bara af því að honum finnst ég hafa rangt fyrir mér? Jú, sjáið til. Það er vegna þess að allt sem þið gerið á að vera Drottni til dýrðar, jafnvel matur ykkar og drykkur. Verið því ekki öðrum til hneykslunar, hvort sem það eru Gyðingar, heiðingjar eða trúbræður. Þannig fer ég að: Ég reyni að þóknast öllum í öllu sem ég geri, og hugsa þá ekki aðeins um það sem mér fellur best eða gagnast mest, heldur um það sem getur orðið þeim fyrir bestu, svo að þeim verði bjargað – þeir frelsist.

Fylgið því fordæmi mínu eins og ég fylgi fordæmi Jesú Krists. Það gleður mig mjög, kæru vinir, að þið hafið munað og iðkað allt sem ég kenndi ykkur. En ég vil að þið vitið að eiginkona ber ábyrgð gagnvart manni sínum, eiginmaðurinn er ábyrgur gagnvart Kristi, og Kristur gagnvart Guði. Ef karlmaður ber höfuðfat, meðan hann biður eða predikar, vanvirðir hann því Krist. Af sömu ástæðu mun sú kona, er biður opinberlega eða spáir, það er, flytur boðskap frá Guði, án þess að hafa á höfðinu, vanvirða eiginmann sinn, því að höfuðbúnaður hennar er tákn undirgefni hennar. Ef hún neitar að hafa á höfðinu, gæti hún eins vel rakað af sér hárið. Og fyrst það er niðurlægjandi fyrir konu að vera sköllótt, þá ætti hún að hylja höfuð sitt. Karlmaður ætti hins vegar ekkert að hafa á höfðinu er hann biðst fyrir, því að hlutverk hans sem yfirvalds er að vera ímynd vegsemdar Guðs. Konan er hins vegar vegsemd mannsins.

Fyrsti karlmaðurinn kom ekki af konu, heldur kom konan af karlinum. Adam – karlmaðurinn – var ekki skapaður vegna Evu, heldur Eva handa Adam. Konan ætti því að bera höfuðbúnað, sem tákn þess að hún lýtur yfirráðum manns sín á sama hátt og englarnir lúta vilja og valdi Guðs.

En minnist þess að samkvæmt vilja Drottins, þarfnast maður og kona hvers annars, því að þótt fyrsta konan hafi komið frá manninum, eru allir karlmenn síðan fæddir af konum og bæði konur og karlmenn koma frá Guði, skaparanum.

Hvað finnst ykkur sjálfum? Er rétt að kona biðjist opinberlega fyrir berhöfðuð? Höfum við það ekki á tilfinningunni að höfuð kvenna eigi að vera hulin? Konur eru nefnilega stoltar af síðu hári sínu en síðhærður karlmaður er langt frá því að vera karlmannlegur. En vilji einhver gera þetta að deilumáli, þá vil ég segja eitt, að við höfum ekki þann sið, né kirkja Guðs yfirleitt, að setja þess konar mál á oddinn.

Næst vil ég taka fyrir annað atriði sem ég felli mig ekki við hjá ykkur. Það virðist vera frekar til tjóns en gagns er þið komið saman til heilagrar kvöldmáltíðar. Mér er sagt að við slíkar guðsþjónustur séu flokkadrættir og deilur á meðal ykkar og því trúi ég vel. Ég geri ráð fyrir að ykkur finnist slíkt nauðsynlegt, svo að þið, sem alltaf hafið rétt fyrir ykkur, fáið athygli annarra og viðurkenningu.

Þegar þið hegðið ykkur á þennan hátt, þá er það ekki kvöldmáltíð Drottins sem þið neytið, heldur ykkar eigin máltíð. Mér hefur nefnilega verið sagt að hver og einn hrifsi til sín það sem hann getur, án þess að bíða eftir hinum. Þannig fær einn ekki nóg meðan annar fær of mikið. Er þetta ekki satt? Getið þið ekki borðað og drukkið að vild heima hjá ykkur, til að forðast það að vanvirða söfnuðinn og valda þeim blygðun sem fátækir eru og ekkert geta tekið með sér að heiman? Hvað á ég að segja við þessu? Á ég að hrósa ykkur? Nei, það get ég ekki.

Drottinn sjálfur sagði þetta um heilaga kvöldmáltíð, og ég hef reyndar sagt ykkur það áður: Á þeirri nótt, sem hann var svikinn, tók hann brauð, og er hann hafði þakkað Guði, braut hann það og gaf lærisveinum sínum og sagði: „Takið og etið. Þetta er líkami minn sem fyrir ykkur er gefinn. Gerið þetta í mína minningu.“ Á sama hátt tók hann eftir kvöldverðinn bikarinn með víninu og sagði: „Þessi bikar er hinn nýi sáttmáli milli Guðs og ykkar, sem gerður hefur verið og staðfestur með dauða mínum – blóði mínu. Gerið þetta ætíð er þið drekkið í mína minningu.“ Því að hvert sinn sem þið etið þetta brauð og drekkið af þessum bikar, þá boðið þið dauða Drottins og allt það sem hann hefur gert, allt til þess er hann kemur aftur.

Hver sem borðar því þetta brauð og drekkur af þessum bikar á óverðugan hátt, verður sekur um synd gegn líkama og blóði Drottins.

Þess vegna ætti sérhver að skoða hug sinn rækilega, sem hyggst neyta brauðsins og drekka af bikarnum. Hver sá sem etur brauðið og drekkur af bikarnum án þess að minnast líkama Krists og hvað hann merkir, hann etur og drekkur dóm Guðs yfir sig, því að hann óvirðir dauða Krists. Þetta er ástæða þess hve margir eru veikir og lasburða á meðal ykkar og að margir hafa dáið.

Ef þið hins vegar gætið vel að sjálfum ykkur áður en þið neytið kvöldmáltíðarinnar, þá er ekki þörf á að ykkur sé refsað. Þó er það svo að þegar Drottinn dæmir okkur, þá er hann að aga okkur til þess að við verðum ekki fordæmd ásamt heiminum. Þess vegna skuluð þið bíða hvert eftir öðru, kæru vinir, þegar þið komið saman til kvöldmáltíðar Drottins. Sé einhver sársvangur, þá borði hann heima hjá sér, svo hann leiði ekki yfir sig refsingu er þið komið saman.

Önnur mál mun ég ræða nánar þegar ég kem til ykkar.

Vinir, nú langar mig að minnast á þá sérstöku hæfileika – náðargjafir – sem heilagur andi gefur hverju og einu ykkar, því að ég vil ekki að neinn misskilningur sé um þau efni. Þið munið að áður en þið urðuð kristin, eltust þið við hvern hjáguðinn á fætur öðrum og enginn þeirra gat sagt eitt einasta orð. Nú kynnist þið hins vegar fólki sem telur sig flytja boð frá anda Guðs. Hvernig getið þið þekkt hvort boðin eru frá heilögum anda eða fölsuð? Það getið þið á þessu: Enginn, sem bölvar Jesú eða lítilsvirðir hann, getur talað af innblæstri heilags anda og enginn getur sagt:

„Jesús er konungurinn, hann er Drottinn," og meint það, án hjálpar heilags anda.

Guð gefur okkur margvíslegar náðargjafir og þær eru allar komnar frá einum og sama andanum – heilögum anda. Hægt er að þjóna Guði á marga vegu. Guð starfar á ýmsan hátt í lífi okkar, en samt er það hinn eini sanni Guð, sem vinnur verkið. Heilagur andi opinberar kraft Guðs í hverjum og einum, með þeim hætti sem helst verður kirkju hans til eflingar.

Einum gefur andi Guðs hæfileika til að veita góð ráð – tala vísdómsorð. Öðrum er gefið að geta talað af þekkingu og það kemur frá sama anda. Öðrum gefur hann mikla trú og enn öðrum kraft til að lækna sjúka. Sumum gefur hann hæfileika til að gera kraftaverk, öðrum að geta spáð og predikað af innblæstri. Aðrir fá hæfileika til að skynja hvort illir andar tali í gegnum þá um það sem þeir ekki vita. Enn aðrir geta talað tungumál, sem þeir hafa aldrei lært – talað tungum – og öðrum sem ekki kunna viðkomandi tungumál, er gefið að skilja hvað hinn segir. Hinn sami heilagi andi gefur allar þessar gjafir og hann ákveður hvað hver og einn okkar skuli hljóta. Margir líkamshlutar mynda saman einn líkama. Þannig er einnig með líkama Krists – kirkjuna. Hvert og eitt okkar er hluti

af líkama Krists. Sumir eru Gyðingar, aðrir Grikkir, sumir eru þrælar, aðrir frjálsir, en heilagur andi hefur í skírninni tengt okkur öll saman í líkama Krists og öll höfum við fengið hlutdeild í sama heilaga anda.

Líkaminn hefur marga líkamshluta, ekki aðeins einn. Ef fóturinn segði: „Ég er ekki hönd, og mig varðar því ekkert um líkamann“ þá yrði hann samt ekki líkamanum óviðkomandi. Og hvað fyndist þér ef þú heyrðir eyrað segja: „Ég tilheyri ekki þessum líkama, því að ég er aðeins eyra en ekki auga!“ Væri það þá laust við líkamann? Ef líkaminn væri allur eitt auga, hvernig gæti hann þá heyrt? Eða væri hann aðeins eitt stórt eyra, gæti hann þá fundið lykt?

Nei, þannig skapaði Guð okkur ekki. Hann skapaði okkur með marga líkamshluta og hver hluti er á réttum stað. Það væri furðulegur líkami, sem væri aðeins einn limur! Guð gerði því marga líkamshluta – marga limi – sem saman mynda einn líkama. Augað getur aldrei sagt við höndina: „Ég þarf ekkert á þér að halda!“ Og höfuðið getur ekki sagt við fótinn: „Ég hef enga þörf fyrir þig!“

Sumir þeir líkamshlutar sem virðast veikbyggðastir, eru jafnvel nauðsynlegastir. Já, við erum ánægð yfir að hafa vissa hluta sem skrýtnir eru. Og þá sem við viljum ekki að aðrir sjái og sem við blygðumst okkar fyrir, hyljum við vandlega, meðan þeir líkamshlutar, sem allir mega sjá, krefjast ekki slíkrar umhyggju. Guð kom því þannig fyrir að meiri umhyggja og virðing er sýnd þeim sem gætu virst minni háttar. Þetta hefur það í för með sér að allir líkamshlutarnir eru ánægðir og bera sömu umhyggju hver fyrir öðrum og þeir bera fyrir sjálfum sér. Ef einn limur þjáist, finna allir til með honum og veitist einhverjum sæmd, samgleðjast allir hinir.

Jæja, ég er að reyna að segja þetta: Þið eruð öll sameiginlega líkami Krists og hver um sig sérstakur og nauðsynlegur hluti hans.

Í kirkju sinni, sem er líkami hans, hefur hann í fyrsta lagi postula, í öðru lagi spámenn – þá sem af innblæstri heilags anda flytja boðskap frá Guði – og í þriðja lagi kennara. Sumir gera kraftaverk, aðrir hafa hæfileika til að lækna, enn aðrir helga sig líknarstörfum. Sumir hafa skipulagsgáfu, – eiga gott með að láta menn vinna saman, – og tala tungum – tala tungumál sem þeir hafa ekki lært. Eru allir postular? Auðvitað ekki! Eru allir postular og spámenn? Nei. Eru allir kennarar? Gera allir kraftaverk? Fást allir við lækningar? Vitaskuld ekki! Tala allir tungum? Útlista allir tungutal? Nei, en keppist öll eftir því að eignast þá af þessum hæfileikum sem mikilvægastir eru.

Leyfið mér nú að segja ykkur frá öðru sem er betra en allir þessir hæfileikar.

Þótt ég hefði hæfileika til að tala tungum og talaði öll tungumál, bæði jarðnesk og himnesk, en elskaði ekki aðra, þá væri það ómerkilegt glamur – tilgangslaus orðaflaumur. Ef ég hefði spádómsgáfu og vissi allt um framtíðina, vissi bókstaflega allt um allt, en hefði ekki kærleika, hvaða gagn væri þá í því? Og jafnvel þó að ég hefði svo mikla trú að ég gæti skipað fjöllum að færast úr stað, þá væri ég einskis virði án kærleika. Ef ég elskaði ekki meðbræður mína, þá væri ég engu bættari. Þótt ég gæfi fátækum aleiguna eða yrði brenndur á báli fyrir trúna á Jesú, en hefði ekki kærleika, væri ég ekkert betri.

Kærleikurinn er þolinmóður og góðviljaður. Hann er hvorki öfundsjúkur, montinn né hrokafullur. Hann er aldrei yfirlætislegur, eigingjarn eða ókurteis. Hann krefst ekki réttar síns, reiðist ekki og er ekki langrækinn né smámunasamur. Hann gleðst aldrei yfir ranglæti, heldur fagnar þegar sannleikurinn nær fram að ganga. Sá sem hlýðir rödd kærleikans, breiðir yfir mistök annarra, treystir orðum þeirra, umber þá og væntir góðs frá þeim.

Kærleikurinn mun aldrei falla úr gildi, en hæfileikinn til að spá og tala tungum, og þekkingargáfa, allt mun þetta líða undir lok. Þekking okkar nær skammt, og spádómar okkar líka, en þegar við verðum orðin fullkomin í eilífðinni, þá þurfum við ekki lengur á þessum sérstöku hæfileikum að halda, og þá munu þeir hverfa.

Þegar ég var barn, þá talaði ég, hugsaði og ályktaði eins og barn, en þegar ég varð fullorðinn þá óx ég frá því öllu og lagði niður barnaskapinn. Á sama hátt skiljum við Guð aðeins á takmarkaðan hátt, enn sem komið er, rétt eins og við sæjum spegilmynd hans í lélegum spegli. En sú stund mun koma að við fáum að sjá hann augliti til auglitis, eins og hann er. Nú er þekking mín og skilningur í molum, en þá mun ég sjá allt skýrt og greinilega, á sama hátt og Guð sér mig nú og allar mínar hugsanir og þrár.

Það sem nú skiptir máli er þetta þrennt: Trúin, vonin og kærleikurinn, og þeirra er kærleikurinn mestur.

Keppið eftir kærleikanum og sækist eftir gjöfum og hæfileikum heilags anda, sér í lagi spádómsgjöfinni, en hún gerir okkur kleift að flytja öðrum boðskap og skilaboð frá Guði.

Hafir þú hlotið þá náðargjöf að tala tungum – tala orð sem heilagur andi leggur þér í munn – þá talar þú við Guð en ekki menn, því þeir munu ekkert skilja. Þú talar í krafti andans, en það er öðrum óskiljanlegt og leyndardómsfullt. En sá sem spáir – það er flytur boðskap frá Drottni – hjálpar öðrum að vaxa í trúnni á Guð, hann uppörvar þá og huggar. Sá sem talar tungum, hjálpar sjálfum sér til andlegs þroska, en sá sem flytur

orð Guðs, spáir, hjálpar öllum söfnuðinum til að vaxa að helgun og gleði trúarinnar.

Ég vildi óska að þið gætuð öll talað tungum, þó vildi ég enn frekar að þið gætuð spáð, því að það er meiri og gagnlegri hæfileiki en að tala tungum – nema ef þið getið túlkað það fyrir öðrum, til að söfnuðurinn hafi gagn og fræðslu af.

Kæru vinir, ef ég kæmi til ykkar og talaði tungumál sem þið skilduð ekki – hvaða gagn væri ykkur að því? Það sem kemur ykkur að raunverulegu gagni er að ég greini ykkur skilmerkilega frá því sem Guð hefur opinberað mér. Segi ykkur frá því sem ég þekki og líka því sem á eftir að gerast, hlutum sem verða ykkur til leiðbeiningar í trúnni. Ég ætla að taka dæmi: Ef dauðir hlutir eins og flauta eða harpa gefa frá sér óskýran eða falskan tón, hver þekkir þá lagið sem leikið er? Sama er að segja um herlúðurinn. Sé blásið rangt í hann, þá vita hermennirnir ekki hvort verið sé að kalla þá til orustu. Eins er ef þú talar við mann á máli sem hann skilur ekki, hann veit ekki hvað þú ert að segja. Þú gætir þá alveg eins talað út í bláinn!

Öll tungumál sem menn tala í heiminum eru gagnleg þeim sem þau skilja, en þeim sem ekki skilur, eru þau algjörlega marklaus. Sá sem talaði við mig á slíku máli, væri jafn ókunnugur eftir sem áður. Fyrst þið sækist eftir gjöfum heilags anda, biðjið hann þá um þá mikilvægustu – þá sem getur orðið kirkjunni í heild að sem mestu gagni.

Sá sem hefur hæfileika til að tala tungum, ætti líka að biðja um hæfileika til að túlka það sem hann hefur sagt, til þess að hann geti útskýrt það fyrir fólki, vel og greinilega. Ef ég bið í tungum, þá biður andi minn, en sjálfur skil ég ekki hvað ég segi. Hvað á ég þá að gera? Hvort tveggja. Ég vil biðja í tungum og líka á venjulegu máli, sem allir skilja. Ég vil syngja í tungum, en líka á venjulegu máli, svo ég geti skilið lofgjörð þá sem ég flyt. Því ef þú aðeins lofar og þakkar Guði í andanum og talar tungum, hvernig geta þá þeir, sem ekki skilja þig, tekið þátt í lofgjörðinni? Hvernig geta þeir tekið undir þakkargjörð þína ef þeir vita ekki hvað þú ert að segja? Þú myndir vissulega þakka afar fallega, en þeir sem heyra njóta þess ekki.

Ég er þakklátur Guði fyrir að í einrúmi tala ég tungum meira en þið öll. Í guðsþjónustu vil ég þó frekar segja fimm orð sem allir skilja og verða til gagns, en tíu þúsund á óskiljanlegu máli.

Kæru vinir, verið ekki barnaleg í skilningi ykkar á þessum hlutum. Verið sem saklaus börn þegar ráðið er illráðum, en fullþroska að dómgreind í þessum málum. Í Biblíunni er sagt að Guð muni senda þjóð sinni útlenda menn, sem tala óskiljanleg mál, en samt muni þjóð hans ekki hlusta. Af þessu sjáið þið að tungutalið er tákn þeim sem ekki trúa

– þeir skilja ekki það sem Guðs er. Spádómsgáfan er hins vegar það sem kristnir menn þurfa sérstaklega á að halda. Hún er þeirra tákn. Hún opinberar þeim vilja Guðs. Segjum að einhver, sem ekki trúir eða þekkir þessa hæfileika sem Guðs andi gefur, kæmi til guðsþjónustu og heyrði ykkur öll tala tungum, þá myndi hann líklega halda að þið væruð gengin af vitinu! En ef allir flyttu opinberun frá Guði – spádómsorð og einhver sem ekki trúir eða fáfróður kæmi þangað inn, þá mundi boðskapurinn sannfæra hann um synd hans og vekja samvisku hans. Hann mundi finna augu Guðs rannsaka hjarta sitt, falla á kné og vegsama Guð og segja, að Guð væri sannarlega á meðal ykkar.

Jæja, vinir mínir, við skulum þá draga saman þetta sem ég hef verið að segja. Þegar þið komið saman þá mun einhver syngja, annar kenna, einhver segja frá hlutum sem Guð hefur opinberað honum, annar mun tala tungum og einn annar túlka tungutalið. Munið að allt sem þið gerið verður að vera til uppbyggingar í trúnni. Ekki ættu fleiri en tveir eða þrír að tala tungum, og þá aðeins einn í einu, og einhver verður að vera þar til að túlka. Sé enginn viðstaddur sem getur túlkað tungutalið, mega þeir sem tala tungum ekki gera það upphátt, heldur skulu þeir þá aðeins tala lágt við sjálfa sig og Guð.

Tveir eða þrír mega spá á samkomunni, og þá einn í einu en allir aðrir hlusti. Sé einn að spá og einhver annar fær boðskap á meðan, eða sérstaka innsýn í eitthvað frá Guði, þá má hann ekki grípa fram í, heldur skal hann leyfa þeim sem er að tala að ljúka máli sínu. Þannig geta allir, sem hafa fengið spádóm, talað og þá hver á eftir öðrum og allir munu læra af og hljóta uppörvun og hjálp. Munið að sá sem fær boðskap frá Guði, hefur líka mátt til að halda aftur af sér uns röðin er komin að honum. Guð vill ekki skipulagsleysi í söfnuði ykkar, heldur að þar ríki friður og regla. Þannig er það líka í öllum kristnum söfnuðum.

Konur skulu ekki tala í guðsþjónustunum. Það er regla alls staðar. Þær skulu vera mönnum sínum undirgefnar eins og Biblían kennir. En þurfi þær að spyrja um eitthvað sem fram fer í guðsþjónustunni, þá spyrji þær eiginmenn sína heima, því það er ekki viðeigandi að konur tali í guðsþjónustu.

Eruð þið ósammála? Haldið þið kannski að orð Guðs komi frá ykkur, Korintumenn, eða sé ykkur einum ætlað? Þið sem teljið ykkur geta spáð eða hafa aðra sérstaka hæfileika frá heilögum anda, ættuð manna fyrstir að gera ykkur grein fyrir því að það sem ég segi, eru fyrirmæli frá Drottni sjálfum. Ef einhver er enn ósammála, þá hann um það.

Vinir mínir, sækist því eftir spádómsgáfunni til þess að þið getið boðað orð Guðs hreint og ómengað, og ekkert fari milli mála. Komið ekki

í veg fyrir að talað sé í tungum og gætið þess að allt fari skipulega og sómasamlega fram.

Kæru vinir, nú vil ég minna ykkur á kjarna fagnaðarerindisins. Hann hefur ekki breyst – það er sami góði boðskapurinn sem ég flutti ykkur forðum. Þið tókuð við honum með fögnuði og gerið enn, því að trú ykkar er grundvölluð á þessum dásamlega boðskap. Hann mun verða ykkur til hjálpræðis ef þið haldið fast í trúna, annars ekki til neins.

Ég sagði ykkur þegar frá byrjun, eins og mér hafði verið kennt, að Kristur dó vegna synda okkar – alveg eins og Biblían hafði sagt fyrir. Hann var grafinn og reis á þriðja degi frá dauðum, eins og spámennirnir höfðu talað um. Eftir það birtist hann Pétri og því næst hinum postulunum. Síðan sáu hann meira en fimm hundruð trúbræður okkar í einu og eru flestir þeirra á lífi enn í dag. Þá birtist hann líka Jakobi og loks postulunum öllum. Síðast allra birtist hann svo mér, löngu síðar – eins og ég hefði fæðst of seint – því að ég er sístur allra postulanna og reyndar ætti ég alls ekki að kallast postuli, því að ég ofsótti söfnuðinn – kirkju Guðs.

En það sem ég er nú, er allt því að þakka að Guð veitti mér óverðskuldaða miskunn og náð. Það varð ekki heldur til einskis, því ég hef lagt harðar að mér en nokkur hinna postulanna. Slíkt er þó ekki mér að þakka heldur hefur Guð komið því til leiðar. Það skiptir ekki máli hver hefur unnið mest, ég eða þeir, mikilvægast er að við fluttum ykkur gleðiboðskapinn og að þið trúðuð honum.

En bíðið nú við! Hvernig stendur á því að sum ykkar segja að hinir dauðu muni ekki lifna á ný, fyrst þið trúið boðskap okkar um að Kristur sé upprisinn frá dauðum? Ef ekki er til upprisa dauðra, þá hlýtur Kristur að liggja dáinn í gröf sinni. Og sé hann ekki upprisinn, þá höfum við predikað til ónýtis og þá er trú ykkar og traust á Guði einskis virði, og allt vonlaust! Þá erum við postularnir allir lygarar, því að við höfum staðhæft að Guð hafi reist Krist úr gröfinni – það er þá auðvitað ósatt ef dauðir geta ekki risið upp. Ef þeir geta það ekki, þá er Kristur ekki heldur upprisinn. Þá er líka trú ykkar, að Guð geti hjálpað ykkur og frelsað, tóm vitleysa og þið þar með enn ofurseld bölvun syndarinnar. Þá eru þeir allir glataðir, sem dáið hafa í trú á upprisu Krists, og við sem nú trúum vonlaus og aumust allra manna.

Nei og aftur nei! Kristur er svo sannarlega upprisinn! Hann er hinn fyrsti allra þeirra sem eiga eftir að rísa upp frá dauðum.

Dauðinn kom inn í þennan heim vegna syndar eins manns Adams, en fyrir tilverknað Krists er nú til upprisa dauðra. A sama hátt og allir deyja vegna þess að þeir eru afkomendur Adams, svo munu og allir þeir sem tilheyra Kristi, rísa upp frá dauðum. Þó hver í réttri röð: Kristur

fyrst, og síðan – er Kristur kemur aftur – munu allir sem honum tilheyra rísa upp til lífsins á ný.

Þegar hann hefur lagt að velli alla óvini sína, koma endalokin og hann afhendir Guði föður konungsvald sitt.

Kristur mun verða konungur uns hann hefur sigrað alla óvini sína, þar á meðal síðasta óvininn, dauðann. Guð gefur Kristi allt vald á himni og jörðu, en Kristur ríkir þó auðvitað ekki yfir Guði föður, sem gaf honum þetta vald og ráð. Þegar Kristur hefur loks unnið sigur á öllum óvinum sínum, mun hann, sonur Guðs, fela allt undir vald föðurins, svo að Guð, sem hefur gefið honum sigur yfir öllu, mun verða allsráðandi og æðstur.

Til hvers eru menn að láta skíra sig fyrir þá dánu, ef dánir menn rísa alls ekki upp?

Og hvers vegna ættum við þá sífellt að leggja líf okkar í hættu? Dag hvern er ég í bráðri lífshættu. Það er eins satt og ég er hreykinn af því að hafa leitt ykkur til trúar á Drottin, Jesú Krist. Og hvaða vit væri þá í því að berjast við óargadýr, eins og í Efesus, ef það væri aðeins til þess að hljóta ávinning í þessu lífi? Ef Drottinn vekur okkur ekki upp frá dauðum þá skulum við bara borða, drekka, vera glöð og njóta líðandi stundar, því að á morgun deyjum við og þá er allt búið!

Nei, látið ekki þá sem svona tala blekkja ykkur. Ef þið hlustið á þá, þá farið þið fljótlega að líkja eftir þeim. Verið á verði og syndgið ekki. Ykkur til blygðunar segi ég: Sum ykkar eru hreint ekki kristin og hafa aldrei kynnst Guði í raun og veru.

Nú kann einhver að spyrja: „Hvernig munu dauðir rísa upp? Hvers konar líkama munu þeir fá?“ Svona spurning er óþörf. Líttu á garðinn þinn. Þegar þú sáir fræi í mold, þá verður það ekki að jurt nema það deyi fyrst. Græni sprotinn, sem springur út úr fræinu, er harla ólíkur fræinu sem þú sáðir. Það sem þú sáðir í moldina var örsmátt korn – hvort sem það var hveiti eða eitthvað annað. Síðan gefur Guð því nýjan líkama, einmitt af þeirri gerð sem hann sjálfur vill. Af hverri frætegund vex sérstök jurt, ólík öðrum tegundum. Rétt eins og til eru mismunandi tegundir jurta, þannig eru til mismunandi gerðir holds: Menn, dýr, fiskar, fuglar – allt er þetta sitt með hverju móti.

Englarnir á himnum hafa líkama, sem eru gjörólíkir okkar. Fegurð þeirra og vegsemd er önnur en fegurð og vegsemd okkar. Sólin er dýrleg í ljóma sínum, og tunglið og stjörnurnar eru það líka, en þó á annan hátt, og innbyrðis ber stjarna af stjörnu í birtu og ljóma.

Á sama hátt eru jarðneskir líkamar okkar, sem deyja og rotna, ólíkir þeim líkömum sem við fáum í upprisunni, því að þeir munu aldrei deyja. Þeir líkamar sem við höfum nú, valda okkur oft erfiðleikum, því að þeir sýkjast, hrörna og deyja, en í upprisunni munu þeir breytast á dýrlegan

hátt. Nú eru þeir veikbyggðir og dauðlegir, en þá verða þeir þrungnir lífskrafti. Í dauðanum eru þeir mannlegir líkamar, en í upprisunni himneskir líkamar.

Biblían segir að hinum fyrsta manni, Adam, hafi verið gefinn jarðneskur líkami en Kristur er meira en það, því að hann er lífgefandi andi.

Sem sagt: Fyrst höfum við jarðneskan líkama, en síðan gefur Guð okkur andlegan, himneskan líkama. Adam var myndaður af efnum jarðar, en Kristur kemur af himnum. Sérhver maður hefur líkama af sömu gerð og Adam, úr jarðnesku efni, en allir sem Kristi tilheyra, munu hljóta sams konar líkama og hann – himneskan líkama. Eins og við nú höfum sams konar líkama og Adam, munum við í upprisunni fá sams konar líkama og Kristur.

Því segi ég ykkur, kæru vinir, jarðneskur líkami úr holdi og blóði getur ekki komist inn í guðsríki, því að okkar dauðlegu líkamar geta ekki lifað að eilífu. En nú segi ég ykkur furðulegan og dásamlegan leyndardóm: Við munum ekki öll deyja, en þó munum við öll fá nýjan líkama – við munum umbreytast! Allt mun þetta gerast á svipstundu, þegar síðasti lúðurinn hljómar. Þá munu allir kristnir menn, sem dánir eru, rísa upp, íklæddir nýjum líkömum, sem aldrei hrörna eða deyja. Þeir sem þá verða enn á lífi, munu allt í einu umbreytast og fá nýjan líkama eins og hinir. Þessir jarðnesku dauðlegu líkamar okkar, sem við berum nú, verða að umbreytast í himneska líkama sem aldrei deyja.

Þegar þetta gerist, munu rætast þessi orð Biblíunnar: „Dauðinn er uppsvelgdur í sigur. Dauði, hvar er sigur þinn? Hvar er broddur þinn?“ Syndin – broddurinn sem veldur dauða – verður þá orðin að engu og lögmálið, sem afhjúpar syndir okkar, mun ekki lengur dæma okkur.

Þökkum Guði fyrir allt þetta. Það er Guð sem gefur okkur sigurinn fyrir Drottin, Jesú Krist.

Kæru vinir – framtíðarsigurinn er tryggður! Verið því sterk, óbifanleg, sístarfandi fyrir Drottin, og vitið að ekkert, sem þið gerið fyrir hann, er til einskis.

Varðandi peningana, sem þið eruð að safna handa söfnuðinum í Jerúsalem, þá skuluð þið fara eins að og ég hef sagt söfnuðinum í Galatíu. Hvern sunnudag skuluð þið, hvert og eitt, leggja til hliðar þá upphæð sem efni leyfa. Látið þetta ekki dragast þangað til ég kem. En þegar ég kem, mun ég senda kærleiksgjöf ykkar til Jerúsalem, ásamt bréfi mínu, með traustum sendiboðum, sem þið hafið sjálf valið til fararinnar. Hafi ég sjálfur tíma til að fara, þá geta þeir orðið mér samferða.

Ég kem til ykkar frá Makedóníu, en þar mun ég aðeins hafa stutta viðdvöl. Ef til vill mun ég dvelja nokkuð hjá ykkur, jafnvel allan veturinn, og eftir það getið þið sent mig áfram til næsta ákvörðunarstaðar. Í þetta

sinn ætla ég sem sagt að vera lengur með ykkur, ef Drottinn leyfir. Hér í Efesus ætla ég að dveljast fram að hvítasunnu, því að hér hef ég nóg að gera við að predika og kenna. Hér er mikið um að vera, en andstæðingarnir eru líka margir.

Ef Tímóteus skyldi koma, sjáið þá til þess að honum líði vel, því að hann vinnur verk Drottins eins og ég. Látið engan lítilsvirða hann vegna þess hve ungur hann er og þegar hann hefur lokið sér af hjá ykkur, sendið hann þá ánægðan til mín. Ég hlakka til að sjá hann, svo og hina bræðurna, sem væntanlegir eru. Ég bað Apollós að verða samferða bræðrunum til ykkar, en hann fékkst ekki til þess nú, hann kemur seinna, ef tækifæri býðst.

Vakið! Standið stöðug í trúnni. Verið djörf og sterk og látið kærleikann leiða ykkur í öllu.

Þið munið eftir Stefanasi og fjölskyldu hans, en þau voru fyrst til að taka trú í Grikklandi. Þau hafa helgað sig starfinu til hjálpar kristnum mönnum. Verið þeim hjálpleg og fylgið ráðleggingum þeirra, svo og öðrum þeim er vinna meðal ykkar af sömu alúð og dugnaði og þau. Það gleður mig mjög að Stefanas, Fortúnatus og Akkaíkus hafa heimsótt ykkur. Þeir hafa veitt mér mikla hjálp og bætt mér upp fjarveru ykkar. Þeir hafa verið mér til mikillar uppörvunar og styrktar, og ég er viss um að þið hafið sömu reynslu af þeim og ég.

Söfnuðirnir hér í Litlu-Asíu senda ykkur kærar kveðjur. Akvílas og Priska biðja að heilsa, svo og söfnuðurinn sem kemur saman á heimili þeirra. Allir vinirnir hér senda ykkur kveðjur. Heilsið hvert öðru hjartanlega.

Þessi kveðjuorð rita ég eigin hendi: Sá sem ekki elskar Drottin, er útilokaður frá samfélaginu við Guð og þar með undir bölvun. Kom þú Drottinn Jesús! Kærleikur og náð Drottins Jesú sé með ykkur. Mínar innilegustu kveðjur til ykkar allra sem tilheyrið Kristi Jesú. Amen.

Páll

2. Korintubréf

Síðara bréf Páls til Korintumanna

Kæru vinir.

Þetta bréf er frá mér, Páli, sem Guð sendi sem boðbera Jesú Krists, og frá okkar kæra bróður, Tímóteusi. Bréfið er til allra kristinna í Korintu og Grikklandi öllu. Guð faðir og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur með náð sinni og friði.

Lofaður sé Guð, faðir Drottins Jesú Krists. Hann er uppspretta allrar miskunnar og sá sem huggar okkur og styrkir í þrengingum og mótlæti. Þess vegna getum við, sem höfum hlotið huggun hans og hjálp, huggað og uppörvað aðra, sem eiga í erfiðleikum. Það er öruggt, að því meiri þjáningar sem við þolum vegna Krists, því ríkulegar mun hann hugga og uppörva. Það hefur kostað okkur miklar þrengingar að flytja ykkur huggun og hjálpræði Guðs. En Guð hefur gefið okkur nýjan styrk í erfiðleikunum. Það hefur hann einnig gert ykkar vegna, því að hann vill nota reynslu okkar, ykkur til huggunar, þegar þið lendið í sams konar raunum. Hann mun veita ykkur styrk svo að þið gefist ekki upp.

Kæru vinir, ég álít rétt að þið fáið að vita um allar þær þrengingar sem við urðum að þola í Litlu-Asíu. Við vorum að því komnir að gefast upp og óttuðumst að það væri úti um okkur. Okkur fannst við vera dauðans matur, sáum enga undankomuleið. En þetta varð til góðs, því að þá lögðum við allt í hendur Guðs, hans sem einn gat hjálpað og getur jafnvel lífgað hina dauðu. Hann bjargaði okkur úr klóm dauðans og við trúum því að hann muni gera það á ný. En þið verðið einnig að hjálpa okkur með fyrirbæn og þá munuð þið hafa ástæðu til að þakka og lofa Guð, þegar þið sjáið undursamlegt svar hans við bænum ykkar.

Okkur finnst gott að geta sagt í fullkominni hreinskilni, að í öllu okkar starfi höfum við gert það eitt sem rétt var og treyst á hjálp Drottins, en ekki eigin hæfileika. Þetta á sérstaklega við um framkomu okkar við ykkur.

Bréf mín hafa verið skrifuð í einlægni og hreinskilni – þar er ekkert hægt að lesa á milli lína! Ég vona að þið verðið hreykin af mér, þegar þið kynnist mér betur, á sama hátt og ég verð hreykinn af ykkur á endurkomudegi Drottins Jesú.

Ég hafði ákveðið að koma við og hitta ykkur á leið minni til og frá Makedóníu, vegna þess að ég var viss um trúnað ykkar og skilning. Þannig hefði ég orðið ykkur til tvöfaldrar blessunar og þið getað aðstoðað mig við förina til Júdeu.

„Já, en hvers vegna breyttirðu áætlun þinni?“ gætuð þið spurt. Hafði ég þá ekki enn tekið ákvörðun? Er ég ef til vill eins og sumir sem segja

já, en meina nei. Nei, alls ekki! Slíkur maður er ég ekki, það er eins víst og að Guð er sannorður. Þegar ég segi já, þá meina ég já.

Við þrír – Tímóteus, Silvanus og ég – höfum sagt ykkur frá Jesú Kristi syni Guðs. Hann er ekki einn þeirra sem segja já þegar þeir meina nei. Hann stendur við orð sín. Hann framkvæmir og uppfyllir öll loforð Guðs, hversu mörg sem þau eru. Við höfum sagt frá trúfesti hans og heiðrað nafn hans. Þessi Guð hefur gert ykkur, ásamt mér, að traustum kristnum mönnum og valið okkur til að útbreiða fagnaðarerindið. Hann hefur sett á okkur innsigli sitt – tákn eignarréttar síns – og blásið okkur heilögum anda í brjóst, sem tryggingu þess að við tilheyrum honum. Þetta er aðeins upphaf alls þess sem hann ætlar að gefa okkur.

Ég kalla Guð til vitnis gegn mér, ef það sem ég nú segi er ekki sannleikanum samkvæmt. Ástæðan fyrir því að ég hef enn ekki komið til ykkar er sú, að ég vildi hlífa ykkur við hörðum áminningum. En þótt trú ykkar styrkist ekki við komu mína, því hún er þegar orðin sterk, þá langar mig samt að gera eitthvað til að gleðja ykkur. Því ég vil að þið séuð glöð, en ekki döpur.

„Nei," sagði ég við sjálfan mig, „ég skal ekki fara aftur og hryggja þau með annarri heimsókn, því að hún mun aðeins valda þeim sársauka." Ef ég hryggi ykkur, hver mun þá geta hughreyst mig? Aðeins þið. En hvernig ættuð þið að geta það, ef ég hryggi ykkur? Ástæðan fyrir því að síðasta bréfið mitt var eins og það var, er sú, að mig langaði til að þið leystuð vandann sjálf áður en ég kæmi. Þegar ég svo loksins kæmi, þyrfti ég ekki að verða fyrir vonbrigðum vegna þeirra sem ættu að gleðja mig. Mér fannst gleði ykkar svo nátengd gleði minni. Mér fannst að ef ég kæmi til ykkar dapur í bragði, þá gætuð þið ekki glaðst.

Þið getið ekki ímyndað ykkur hve erfitt það var fyrir mig að skrifa ykkur fyrra bréfið. Það olli mér mjög miklum sársauka og ég grét yfir því. Ég ætlaði ekki að særa ykkur – heldur gera ykkur grein fyrir því hversu annt mér var um ykkur. Sá sem hefur hryggt ykkur hefur líka hryggt mig, þótt í minna mæli sé. Ég vil ekki vera strangari við hann en ástæða er til. Vanþóknun ykkar hefur orðið honum nægileg refsing. Nú er kominn tími til að veita honum fyrirgefningu og huggun, því að verði það ekki gert, þá getur hann orðið svo bitur og miður sín að hann eigi sér ekki viðreisnar von. Leyfið honum nú að finna að ykkur sé enn hlýtt til hans.

Fyrra bréfið skrifaði ég ykkur til að komast að raun um heilindi ykkar og hlýðni. Þegar þið fyrirgefið einhverjum, þá geri ég það líka. Hafi ég fyrirgefið eitthvað (að því leyti sem það hefur varðað mig), þá er það gert með vilja Krists og ykkur til góðs. Okkur ber einnig að fyrirgefa svo að Satan geti ekki beitt okkur brögðum – við þekkjum fyrirætlanir hans. Þegar ég kom til Tróas, gaf Drottinn mér mikilvægt tækifæri til að boða

fagnaðarerindið. Títus, okkar kæri bróðir, var ekki staddur þar þá til að taka á móti mér og ég var órólegur, því að ég vissi ekki hvar hann var eða hvað hefði komið fyrir hann. Ég kvaddi því og fór rakleitt til Makedóníu til að reyna að hafa upp á honum.

Þökk sé Guði fyrir sigur hans í Kristi og að hann skuli hafa leyft okkur að taka þátt í sigurgöngu hans, og segja öðrum frá honum. Boðskapurinn um hann berst eins og sætur reykelsisilmur út um allan heiminn. Við erum eins og góðilmur reykelsis, sem Kristur brennir frammi fyrir Guði og berst ilmur þess jafnt til frelsaðra og ófrelsaðra. Hinir ófrelsuðu skelfast, því að þeim finnst ilmurinn minna á dauða og dóm, en okkur hinum frelsuðu er hann ilmur lífsins. Hverjir eru hæfir til að boða fagnaðarerindið? Við erum ekki eins og þeir sem predika Guðs orð launanna vegna, heldur tölum við af einlægni hjartans það sem Guð vill að við segjum, af því að við erum þjónar Krists og störfum fyrir augliti Guðs.

Erum við nú orðnir eins og falskennendur sem eru alltaf að tala um sjálfa sig, og hafa með sér löng meðmælabréf? Ég held þið þarfnist þess ekki að neinn skrifi ykkur bréf um líferni okkar – eða hvað? Við þurfum ekki heldur meðmælabréf frá ykkur. Eina bréfið sem ég þarf, eruð þið sjálf. Ef fólk skoðar þá góðu breytingu sem orðið hefur á ykkur, þá sér það að við höfum unnið gott verk á meðal ykkar. Menn sjá ljóslega að þið eruð eins og bréf frá Kristi, skrifað af okkur. Það er ekki skrifað með penna og bleki, heldur með anda hins lifandi Guðs. Ekki er það höggvið í stein, heldur í hjörtu manna.

Við þorum að tala svona vel um okkur sjálf vegna þess að við treystum því að Guð hafi velþóknun á okkur, vegna trúar okkar á Krist. Við treystum því að hann hjálpi okkur að standa við orð okkar. Við álítum okkur sjálfa, í eigin mætti, ekki færa um að gera neitt það sem hefur varanlegt gildi. Allur árangur okkar og máttur er Guði einum að þakka. Hann einn hefur gert okkur kleift að kunngjöra fagnaðarerindið – nýja sáttmálann – sem hann gaf mönnunum til frelsis. Við erum ekki að boða lögmál Gyðinga, heldur líf í heilögum anda. Gamla leiðin – sú að reyna að frelsast með því að halda lög Gyðinga – endar með dauða, en ef við förum nýju leiðina, þá gefur andi Guðs okkur hið sanna líf.

Gamli sáttmálinn – þetta gamla lagakerfi sem leiddi til dauða – byrjaði í slíkri dýrð að fólk þoldi ekki að horfa framan í Móse þegar hann færði því lög Guðs, því að andlit hans ljómaði af dýrð Guðs. Samt fölnaði sá ljómi brátt. Eigum við þá ekki að vænta meiri dýrðar nú þegar heilagur andi hefur sjálfur gefið okkur lífið? Fyrst ráðstöfunin sem leiddi til dóms var dýrleg, þá hlýtur hin ráðstöfunin að vera mun dýrlegri, sú sem helgar mennina í augum Guðs. Staðreyndin er sú að í samanburði við yfirgnæfandi dýrð nýja sáttmálans, þá er hin fyrri dýrð, sem skein

af andliti Móse, einskis virði. Og fyrst það, sem varaði aðeins skamma stund, ljómaði af himneskri dýrð, mun þá ekki hin nýja áætlun Guðs um hjálpræði mannanna vera miklu stórfenglegri, því hún varir að eilífu!

Fyrst við treystum því að þessi nýja dýrð muni aldrei hverfa, þá getum við predikað með mikilli djörfung. Þá gerum við ekki eins og Móse, sem setti blæju fyrir andlit sér til að Ísraelsmenn gætu ekki séð hvernig ljóminn hvarf smátt og smátt. Andlit Móse var ekki aðeins hulið, heldur var einnig hugur og skilningur fólksins blindaður. Þannig er það jafnvel enn þegar Gyðingar lesa Gamla testamentið. Þá virðist sem hugur þeirra og hjarta sé hulið þykkri blæju, enda koma þeir hvorki auga á né skilja hið raunverulega innihald textans. Eina leiðin til að fjarlægja þessa blæju skilningsleysis, er að þeir taki trú á Krist. Þess vegna er svo enn í dag að þegar þeir lesa rit Móse, þá eru hjörtu þeirra blind og þeir trúa að leiðin til hjálpræðis sé sú að hlýða lögmálinu.

Í hvert skipti sem einhver snýr sér frá syndum sínum og til Drottins, er þessi blæja tekin frá. Drottinn er andinn sem gefur þeim líf, og þar sem hann er, þar er frelsi (frá þeirri kvöð að þurfa að hlýða lögmálinu í einu og öllu til þess að geta þóknast Guði). Við sem kristin erum höfum enga blæju fyrir andlitum okkar. Við getum verið eins og speglar sem endurvarpa dýrð Drottins og þegar andi hans starfar í okkur, þá líkjumst við honum sífellt meira.

Sjálfur Guð hefur af miskunn sinni fengið okkur þetta mikla hlutverk (að flytja öðrum gleðiboðskapinn) og þess vegna gefumst við aldrei upp. Við reynum ekki að fá fólk til að trúa með því að beita það brögðum – við höfum ekki áhuga á að blekkja neinn. Við reynum aldrei að telja neinum trú um að Biblían kenni eitthvað sem hún alls ekki kennir. Við forðumst alla slíka pretti. Þegar við tölum, þá stöndum við frammi fyrir augliti Guðs og því segjum við sannleikann – um það eru allir sammála sem okkur þekkja.

Ef einhverjir skilja ekki fagnaðarerindið sem við flytjum, þá eru það þeir sem ganga veg hins eilífa dauða. Satan, – guð þessa heims, sem sneri baki við Drottni – hefur blindað þá og komið í veg fyrir að þeir sæju birtuna sem stafar af fagnaðarerindinu. Þeir skilja ekki heldur hinn stórkostlega boðskap sem við flytjum, boðskapinn um dýrð Krists, hann sem birtir okkur Guð.

Við ferðumst ekki um til að predika um okkur sjálfa, heldur til að boða að Jesús Kristur sé Drottinn. Við segjum að við séum þjónar ykkar, vegna þess sem Jesús hefur gert fyrir okkur. Guð sagði: „Ljós skal skína í myrkrinu.“ – Hann lét það skína inn í sálir okkar til þess að það bæri birtu af dýrð Guðs, eins og hún birtist í Jesú Kristi sjálfum.

Við sem höfum þennan mikla fjársjóð – ljósið og kraftinn sem nú skín innra með okkur – erum bara eins og brothætt ílát, leirker, til að öllum verði ljóst að þessi dýrlegi kraftur, sem í okkur er, hlýtur að vera frá Guði en ekki frá sjálfum okkur. Erfiðleikar þrengja að á báða bóga, en samt höfum við ekki látið undan síga. Við erum oft spyrjandi, því við skiljum alls ekki hvers vegna margt fer eins og það fer, en samt hættum við hvorki né gefumst upp. Við erum ofsóttir eins og frekast er unnt, en Guð sleppir samt aldrei af okkur hendi sinni. Við erum felldir til jarðar, en rísum þó aftur á fætur og höldum leiðar okkar. Við horfumst sífellt í augu við dauðann, eins og Jesús, og því er augljóst mál að það er aðeins hinn upprisni Kristur, sem heldur í okkur lífinu og verndar okkur.

Já, við erum í stöðugri lífshættu vegna þess að við þjónum Drottni, en þannig fáum við ný tækifæri til að sýna kraft Jesú Krists í dauðlegum líkömum okkar. Vegna predikunar okkar horfumst við í augu við dauðann, en það sem við berum úr býtum er eilíft líf ykkur til handa.

Við tölum djarflega um trú okkar á sama hátt og sálmaskáldið gerði, þegar hann sagði: „Ég trúi – þess vegna tala ég.“ Við vitum að sá sami Guð sem reisti Drottin Jesú upp frá dauðum, mun einnig reisa okkur frá dauðum ásamt Jesú og leiða okkur fram fyrir hann ásamt ykkur. Þjáningar okkar verða ykkur til góðs og því fleiri sem vinnast fyrir Krist ykkar á meðal, því fleiri þakka honum og því meira verður nafn Drottins vegsamað. Þetta er ástæða þess að við gefumst aldrei upp. Þótt líkamar okkar hrörni smátt og smátt, þá vex styrkur okkar í Drottni dag frá degi. Erfiðleikar okkar eru smámunir einir, sem vara munu stuttan tíma. Þessir skammvinnu erfiðleikar leiða þó ríkulega blessun Guðs yfir líf okkar – blessun sem vara mun til eilífðar! Þess vegna horfum við ekki á það sem við sjáum þessa stundina, erfiðleikana sem eru allt í kring um okkur, heldur fram til þeirrar gleði á himnum sem við munum sjá. Þrengingarnar eru skammvinnar en fögnuðurinn, sem í vændum er, mun aldrei taka enda.

Við vitum að þegar tjaldið sem við nú búum í – okkar jarðneski líkami – verður fellt, en það gerist þegar við deyjum, þá munum við fá nýja líkama á himnum – bústað sem endist okkur um alla eilífð. Sá bústaður verður ekki gerður af manna höndum, heldur af Guði sjálfum. Við þreytumst í þessu lífi og því hlökkum við til þess dags er við fáum hina himnesku líkama, sem við íklæðumst eins og nýjum fötum, því að ekki munum við vera andar án líkama. Í þessu lífi er mæða og strit en samt kvíðum við dauðanum, af því að allt hið líkamlega og jarðneska er okkur svo kært. En við viljum íklæðast nýju líkömunum, svo að þessir deyjandi líkamar umbreytist til eilífs lífs. Þessu hefur Guð lofað okkur og því til staðfestingar hefur hann gefið okkur sinn heilaga anda.

Nú horfum við glöð fram til þess tíma er við fáum þessa himnesku líkama okkar. En minnumst þess jafnframt að hvert andartak, sem við lifum í jarðnesku líkömunum, er tími sem við eyðum fjarri okkar eilífa heimili á himnum hjá Jesú. Þetta sjáum við ekki með líkamlegum augum, heldur með augum trúarinnar. Við erum alls óhrædd við dauðann, því að þá fáum við að fara heim til Drottins. Markmið okkar er því ávallt að þóknast honum í öllu sem við gerum, hvort sem það er í líkamanum, á jörðu, eða á himnum hjá Drottni. Öll verðum við að standa frammi fyrir dómstóli Krists. Hann mun rannsaka líf okkar og kveða upp sinn dóm. Þá mun sérhver fá endurgoldið eins og hann hefur til unnið, eftir því hvort hann hefur gert gott eða illt meðan hann lifði hér á jörðu.

Vegna þess að við óttumst Drottin – elskum hann, virðum og heiðrum – þá leggjum við hart að okkur við að ávinna menn til trúar á hann. Guð þekkir hjörtu okkar og einlægni í þessu efni og ég vona að þið gerið það einnig.

Erum við nú enn að reyna að hæla sjálfum okkur? Nei, en ég er að fá ykkur í hendur ágætt vopn. Þetta vopn getið þið notað gegn predikurum þeim sem stæra sig af útliti sínu og ræðum og láta stjórnast af óhreinu hugarfari. En hvað sem því líður, þá getið þið verið hreykin af heiðarleika okkar og góðum ásetningi. Sumir telja okkur ruglaða, en allt sem við gerum er vegna Guðs, vegna þess að kærleikur Krists knýr okkur. Fyrst við trúum því að Kristur hafi dáið fyrir okkur öll, þá eigum við einnig að trúa því að við séum dáin því lífi sem við lifðum. Hann dó fyrir alla til að allir sem lifa – og hafa eignast eilíft líf hjá honum – lifi ekki framar til að þóknast sjálfum sér, heldur honum sem dó og reis upp þeirra vegna. Hættið því að vega og meta kristna menn eftir því hvað heimurinn segir um þá eða eftir útliti þeirra. Áður fyrr leit ég á Krist aðeins frá mannlegu sjónarmiði, en þar urðu mér á mikil mistök. Nú hef ég svo sannarlega aðra skoðun. Sá sem verður kristinn, verður nýr maður. Hann er ekki lengur sá sami, því hann hefur eignast nýtt líf!

Allt þetta nýja er frá Guði, sem leiddi okkur aftur til sín með því sem Kristur Jesús gerði. Því næst veitti Guð okkur þau forréttindi að fá að hvetja alla menn til að koma og sættast við hann. Guð sætti heiminn við sig í Kristi og hann ákærir mennina ekki lengur fyrir syndir þeirra, heldur fyrirgefur þeim. Þennan stórkostlega boðskap hefur hann falið okkur að flytja öllum mönnum. Við erum erindrekar Krists. Við biðjum í Krists stað: Sættist við Guð! Guð lagði syndir okkar á Krist, sem var syndlaus, en í staðinn jós hann kærleika sínum yfir okkur.

Sem samstarfsmenn Guðs biðjum við ykkur að láta ekki þessi góðu skilaboð, um kærleika hans ganga ykkur úr greipum. Guð hefur sagt: „Þegar þið hrópuðuð, þá heyrði ég, og hjálp mín stóð ykkur til boða, því

að þá var hjálpræðisdagur.“ Já, einmitt nú er Guð reiðubúinn að svara ykkur. Í dag vill hann frelsa ykkur! Við kappkostum að lifa þannig að hegðun okkar hneyksli engan né hindri í því að finna Drottin. Látum það sjást að við séum sannir þjónar Guðs í öllu sem við gerum. Þolinmæði okkar stendur af sér allar þjáningar, þrengingar og erfiðleika. Við höfum verið barðir, okkur hefur verið stungið í fangelsi og oft höfum við horfst í augu við trylltan múg. Við höfum unnið meðan kraftar entust, vakað margar nætur og liðið hungur. Við höfum staðið við orð okkar og lifað heilbrigðu lífi. Þessu hefur þrautseigja og skilningur okkar á fagnaðarerindinu komið til leiðar. Við höfum iðkað góðsemi og sannan kærleika og verið leiddir af heilögum anda. Við höfum talað sannleikann og máttur Guðs hefur hjálpað okkur í öllu sem við höfum gert. Við höfum íklæðst herklæðum hins kristna manns – og notað vopnin til sóknar og varnar. Við höfum verið Drottni trúir, hvort sem aðrir heiðra okkur eða forsmá, lasta eða lofa. Við erum heiðarlegir, þótt þeir kalli okkur lygara. Heimurinn lætur sér fátt um okkur finnast, en Guð þekkir okkur. Við erum í stöðugri lífshættu, en þó lifum við enn. Við höfum hlotið sár, en þó haldið lífi. Við erum hryggir, en þó alltaf glaðir í Drottni. Við erum fátækir, en auðgum þó marga með andlegum gjöfum. Við erum allslausir, en eigum þó allt.

Kæru vinir í Korintu. Ég hef talað af hreinskilni og ég elska ykkur af öllu hjarta. Ef einhver kuldi er enn okkar á milli, þá er hann ekki vegna skorts á kærleika af minni hálfu, heldur vegna þess að kærleikur ykkar nær ekki til mín og megnar því ekki að draga mig til ykkar. Nú tala ég við ykkur eins og þið væruð mín eigin börn. Opnið hjörtu ykkar fyrir okkur. Endurgjaldið kærleika okkar.

Forðist félagsskap við þá sem ekki elska Drottin, því hvað eiga börn Guðs sameiginlegt með börnum syndarinnar? Hvernig er hægt að sameina ljós og myrkur? Hvað á Kristur saman við Satan að sælda? Hvernig getur kristinn maður átt samfélag við þann sem ekki trúir? Getur nokkurt samband verið milli musteris Guðs og skurðgoðanna? Þið eruð musteri Guðs, bústaður hins lifandi Guðs, og um ykkur segir hann: „Ég vil búa hjá þeim og ganga um meðal þeirra. Ég mun vera þeirra Guð og þeir munu vera mitt fólk.“ Af þessari ástæðu segir Drottinn: „Yfirgefið þá! Farið burt frá þeim. Snertið ekkert óhreint og þá mun ég taka ykkur með mér. Þá mun ég vera faðir ykkar og þið munuð vera synir mínir og dætur.“

Kæru vinir, fyrst við eigum slík loforð sem þessi, snúum þá baki við öllu sem rangt er, hvort sem það er líkamlegt eða andlegt. Hreinsum okkur, lifum í sannri trú og gefum okkur Guði einum á vald.

Því segi ég ykkur: Opnið hjörtu ykkar á ný fyrir okkur, því að ekkert ykkar hefur orðið að þola neitt rangt af okkar hendi. Ekkert ykkar leiddum við afvega. Ekki höfum við svikið neitt ykkar eða rænt ykkur neinu. Þetta segi ég ekki í ávítunartón eða til að ásaka ykkur, því – eins og ég hef áður sagt – þá elska ég ykkur í lífi og dauða. Ég ber mikið traust til ykkar og er mjög hreykinn af ykkur. Þið hafið orðið mér til mikillar uppörvunar og glatt mig stórlega í öllum þrengingum mínum.

Þegar við komum til Makedóníu, höfðum við enga eirð. Erfiðleikar mættu okkur hvert sem litið var. Bæði ytra og innra var ótti og barátta. En sá Guð, sem huggar niðurbeygða, styrkti okkur einmitt þá með því að senda Títus til okkar. En heimsókn Títusar var ekki eina uppörvunin, heldur einnig fréttirnar, sem hann flutti okkur, um þá yndislegu dvöl sem hann átti hjá ykkur. Mikið gladdist ég þegar hann sagði mér hversu mjög þið hlökkuðuð til að sjá mig og hve leitt ykkur þótti það sem fyrir kom. Já, það gladdi mig að heyra um tryggð ykkar og hlýhug til mín. Nú er ég ekki lengur hryggur út af þessu bréfi sem ég sendi ykkur. Ég var mjög hryggur um tíma, því að ég vissi að bréfið mundi valda ykkur miklum sársauka, þó aðeins um skamma hríð. Nú finnst mér gott að ég skyldi hafa sent það, ekki vegna þess að það særði ykkur, heldur vegna þess að sársaukinn leiddi ykkur til Guðs. Hryggðin sem náði tökum á ykkur, varð til góðs. Það er sú hryggð sem Guð vill finna meðal barna sinna og því þarf ég ekki að vera strangur við ykkur þegar ég kem. Stundum notar Guð hryggð okkar til að leiða okkur frá syndinni og til eilífs lífs og þá verður hún okkur til blessunar. Hryggð hinna er hins vegar ekki sú sem fylgir sannri iðrun og forðar því ekki frá eilífum dauða.

Sjáið nú til: Þessi hryggð frá Guði varð ykkur til góðs. Kæruleysið hvarf, en í staðinn urðuð þið grandvör og einlæg og vilduð umfram allt losna við syndina, sem ég benti ykkur á í bréfi mínu. Þið urðuð hrædd vegna þess sem gerst hafði og þráðuð að ég kæmi og hjálpaði ykkur. Þið sneruð ykkur strax að því að leysa vandann og upplýsa málið. Þið hafið gert allt, sem í ykkar valdi stóð, til að koma þessu í lag.

Ég skrifaði ykkur til þess að umhyggja ykkar fyrir okkur yrði Guði augljós. Sá var tilgangur minn með bréfinu, miklu fremur en sá að hjálpa manninum sem syndgaði eða þeim sem var órétti beittur.

Auk þeirrar uppörvunar, sem þið veittuð okkur með kærleika ykkar, þá glöddumst við enn meir vegna Títusar, vegna þess hve hann varð glaður og hve vel þið tókuð á móti honum. Ég sagði honum hvernig allt ætti að vera. Ég sagði honum líka hve hreykinn ég væri af ykkur, áður en hann lagði af stað – og ég varð ekki fyrir vonbrigðum með ykkur. Ég hef alltaf sagt ykkur sannleikann og hrós það, sem ég veitti ykkur í áheyrn Títusar, hefur einnig reynst rétt. Kærleikur hans til ykkar er meiri nú en

nokkru sinni fyrr, einmitt vegna þess að hann minnist þess hve fús þið voruð að hlusta á orð hans og hve áhugi ykkar og einlægni ristu djúpt. Nú er ég glaður! Nú veit ég að allt er komið í lag okkar á milli. Enn einu sinni get ég sagt: Ég ber fullkomið traust til ykkar.

Nú langar mig að segja ykkur frá því sem Guð hefur gert af náð sinni fyrir söfnuðina í Makedóníu. Enda þótt hinir kristnu þar hafi reynt mikla erfiðleika og þrengingar, þá hafa þeir haldið gleði sinni mitt í allri fátæktinni. Þetta hefur vakið hjá þeim mikla umhyggju fyrir þörfum annarra. Þeir hafa gefið ríkulega – reyndar miklu meira en þeir höfðu efni á. Ég get staðfest hér, að þetta gerðu þeir af fúsum vilja. Þeir báðu okkur fyrir þessa peninga, því að þeir vildu einnig fá að vera með í því að hjálpa hinum kristnu í Jerúsalem. Það besta var að þetta fór langt fram úr okkar vonum, því að það fyrsta sem þeir gerðu var að fórna sér algjörlega fyrir Drottin og síðan fyrir okkur, samkvæmt vilja Guðs. Þeir voru svo áhugasamir um þetta að nú höfum við hvatt Títus, hann sem hóf verkið, til að heimsækja ykkur og biðja ykkur að bæta við því sem á vantar í þessa kærleiksgjöf. Kæru vinir, þið hafið forystu í mörgu: Þið hafið mikla trú, marga góða predikara, mikla fræðslu, mikinn áhuga og mikinn kærleika til okkar. Nú langar mig einnig til að þið hafið forystu í því að gefa, og það með gleði. Ég er ekki að skipa fyrir. Ég er ekki að segja að þið verðið að gera þetta, heldur er ég að prófa kærleika ykkar með samanburði við dugnað annarra. Þetta gefur ykkur tækifæri til að sanna kærleika ykkar í verki og sýna að hann sé ekki aðeins orðin tóm. Því að þið þekkið kærleika Drottins Jesú Krists: Þótt hann væri ríkur, þá gerðist hann fátækur ykkar vegna svo að þið auðguðust af fátækt hans.

Mig langar að leggja til að þið ljúkið því sem þið byrjuðuð á í fyrra. Reyndar var þetta ekki ykkar hugmynd, en þið voruð fyrst til að gera eitthvað í málinu. Þið komuð þessu af stað og ættuð því að hafa mikinn áhuga á að koma því í höfn, með því að gefa eins og efni standa til. Ef þið hafið áhuga á að gefa, þá skiptir ekki öllu máli hve mikið þið gefið. Guð vill að þið gefið af því sem þið eigið, en ekki af því sem ekki er til. Auðvitað á ég ekki við að þeir sem fá gjafir ykkar eigi að hafa það náðugt, á ykkar kostnað, en við skulum stuðla að jöfnuði. Nú sem stendur hafið þið nóg af öllu og ættuð því að geta rétt þeim hjálparhönd. Síðar meir geta þeir svo aðstoðað ykkur á sama hátt þegar þið hafið þörf fyrir hjálp. Á þennan hátt geta báðir haft nóg. Munið þið hvað Biblían segir um þetta? Hún segir: „Sá sem miklu safnaði, átti ekkert afgangs, en sá sem litlu safnaði, hafði nóg.“ Af þessari ástæðu ættuð þið einnig að veita þeim hjálp sem hjálpar eru þurfi.

Ég þakka Guði sem vakti hjá Títusi sömu umhyggju fyrir ykkur og hann hefur gefið mér. Samkvæmt uppástungu minni vill hann fúslega

fara til ykkar á ný – ég held reyndar að hann hefði gert það hvort sem var, því að hann hefur mikinn áhuga á að hitta ykkur. Ég mun einnig senda annan vel þekktan bróður með honum. Sá maður er rómaður af öllum söfnuðunum sem góður boðberi fagnaðarerindisins. Sannleikurinn er sá að söfnuðirnir kusu hann til að verða mér samferða og fara með gjöfina til Jerúsalem. Þetta mun verða Drottni til dýrðar og jafnframt sýna löngun okkar til að hjálpa hvert öðru. Með því að hafa samflot, verjumst við allri tortryggni annarra. Okkur er nefnilega mjög umhugað um að enginn geti fundið neitt ámælisvert við vinnubrögð okkar varðandi þessa miklu gjöf. Guð veit að við erum heiðarlegir, en ég vil einnig að aðrir viti það og því höfum við unnið að þessu á þennan hátt.

Ég sendi þar að auki enn einn bróður til ykkar. Af eigin reynslu vitum við að hann er einlægur maður og eftir að ég sagði honum frá löngun ykkar til að veita hjálp, þá hlakkar hann mjög til ferðarinnar.

Ef einhver spyr hver Títus sé, segið þá að hann sé samstarfsmaður minn, sem aðstoði ykkur við að hjálpa öðrum. Auk þess getið þið sagt að hinir tveir bræðurnir séu fulltrúar kirkjunnar hér og séu báðir til fyrirmyndar í trúnni á Drottin. Sýnið þessum mönnum kærleika og látið söfnuðina sjá að það var ekki að ástæðulausu sem ég hrósaði ykkur.

Ég veit reyndar að það er óþarfi að nefna við ykkur þessa aðstoð við söfnuði Guðs. Mér er ljóst að áhugi ykkar fyrir þeim er óskiptur. Ég hrósaði ykkur fyrir vinunum í Makedóníu og sagði að fyrir ári hefðuð þið verið reiðubúin að senda gjöf. Sannleikurinn er sá að það var áhugi ykkar, sem varð hinum hvatning til að veita aðstoð. Nú sendi ég þessa menn til þess eins að ganga úr skugga um að þið séuð reiðubúin, eins og ég sagði þeim að þið væruð, og hvort söfnunarféð lægi þegar fyrir. Ég vona að sú verði ekki reyndin, að í þetta sinn hafi ég tekið of djúpt í árinni með hrósyrðum mínum um ykkur. Mikið myndi ég blygðast mín – og þið reyndar líka – ef einhverjir þeirra frá Makedóníu yrðu mér samferða og sæju, að þegar allt kæmi til alls, þá væruð þið ekki tilbúin þrátt fyrir allt lofið sem ég hef borið á ykkur.

Við töldum því nauðsynlegt að hvetja bræðurna til að fara á undan til ykkar og undirbúa þessa gjöf, sem þið höfðuð áður lofað, svo að hún gæti verið til taks þegar á þyrfti að halda. Ég vil svo gjarnan að hér sé um raunverulega gjöf að ræða, gjöf sem ekki hafi á sér nískublæ. Nú ætla ég að minna ykkur á eitt: Ef þið gefið lítið, þá fáið þið lítið. Bóndi sem sáir sparlega fær rýra uppskeru, en sái hann miklu, fær hann mikla uppskeru. Hver um sig verður að ákveða hve mikið hann gefur. Reynið ekki að þvinga neinn til að gefa meira en hann sjálfur vill. Guð elskar glaðan gjafara. Guð mun uppfylla þarfir ykkar með því að veita ykkur allt sem þið þurfið, og meira til, svo að þið hafið nóg fyrir ykkur sjálf

og getið gefið öðrum með gleði. Um þetta segir Biblían: „Hinn guðrækni gefur fátækum með gleði. Góðverk hans munu verða honum til heiðurs í eilífðinni.“

Guð, sem gefur bóndanum útsæði og síðan góða uppskeru honum til framfæris, mun einnig gefa ykkur útsæði og margfalda uppskeru, svo að þið getið gefið æ meira. Hann mun gefa ykkur mikið til þess að þið getið verið rausnarleg við aðra. Þegar við afhendum gjöf ykkar þeim sem hana eiga að fá, þá mun streyma fram lofgjörð og þökk til Guðs fyrir hjálp hans. Þið sjáið að tvennt gott hlýst af gjöf ykkar. Í fyrsta lagi fá þeir sem þurfandi eru hjálp og í öðru lagi fyllast þeir þakklæti til Guðs. Þeir sem fá aðstoð ykkar, gleðjast ekki aðeins vegna þessarar miklu gjafar, heldur munu þeir einnig lofa Guð, því að þetta mun sanna að verk ykkar eru í samræmi við orð ykkar. Þeir munu einnig biðja fyrir ykkur og hugsa hlýtt til ykkar vegna þess hve Guð hefur verið ykkur góður.

Guði séu þakkir fyrir son sinn – þá gjöf sem engin orð fá lýst.

Nú bið ég ykkur – já, ég Páll – og það af einlægni og mildi eins og Kristur mundi gera. Sum ykkar segja reyndar að ég sé harðorður í bréfum mínum en þori svo ekki að opna munninn þegar á hólminn er komið!

Ég vona að ég þurfi ekki að sýna ykkur myndugleika og hörku þegar ég kem. Ég hef ekki áhuga á að láta til skarar skríða gegn þeim ykkar sem virðast halda að orð mín og verk séu rétt eins og gerist hjá fólki almennt. Satt er það, ég er ósköp venjulegur, veikburða maður, en ég nota þó ekki mannleg áform og mannlegar aðferðir til að vinna mína sigra. Ég nota ekki mannleg vopn, heldur hin öflugu vopn Guðs og með þeim brýt ég niður vígi Satans. Þessi vopn kveða niður öll hrokafull stóryrði sem beint er gegn Guði og ryðja öllum þeim hindrunum úr vegi, sem settar eru upp til að útiloka menn frá Guði. Með vopnum þessum get ég yfirbugað uppreisnarseggi, leitt þá fram fyrir Guð og breytt þeim í menn sem þrá það eitt að hlýðnast Kristi. Ég mun nota þessi vopn gegn ykkur til að þið gefist upp fyrir Kristi og ekki hætta fyrr en síðasti andófsmaðurinn fellur.

Gallinn við ykkur er sá að þegar þið horfið á mig, þá sjáið þið aðeins hið veika og vanmáttuga. Af hverju gægist þið ekki inn fyrir skinnið? Ef nokkur telur sig hafa mátt Krists og myndugleika, þá er það ég! Sumum finnst ég kannski hrósa mér meira en góðu hófi gegnir, af valdi því sem ég hef yfir ykkur – og nota ykkur til hjálpar en ekki til tjóns – en ég skal standa við hvert orð. Þetta segi ég svo þið haldið ekki að ég sé að hræða ykkur með áminningum í bréfum mínum.

„Kærið ykkur kollótt um þessi bréf hans,“ segja sumir. „Hann er að vísu stórorður en það er ekkert að marka. Þegar hann kemur, þá getið þið séð að þar er ekki stórmenni á ferð og lélegri predikara þekkjum við

ekki!“ Ég skal segja ykkur eitt: Næst þegar ég kem verð ég strangur, jafn strangur og ég hef verið í bréfum mínum.

En verið ekki áhyggjufull! Ég mun ekki dirfast að bera mig saman við fjálglegar lýsingar þeirra á sjálfum sér. Þeir eru því miður alltaf að bera sig saman hver við annan. Þeir vega sjálfa sig og meta á sinn eigin smáa mælikvarða. Ja, hvílík heimska!

En við? – við hrósum okkur ekki meira en efni standa til. Okkur er efst í huga að ná markinu sem Guð setti okkur, og starf okkar á meðal ykkar er unnið með það í huga. Við tökum ekki of djúpt í árinni þótt við segjumst hafa vald yfir ykkur, því að við vorum þeir fyrstu sem fluttu ykkur gleðifréttirnar um Krist. Við hrósum okkur ekki fyrir eitthvað sem aðrir hafa gert á meðal ykkar. Nei, en við vonum að trú ykkar vaxi og sömuleiðis starf okkar, ykkar á meðal, þó innan þeirra marka sem Drottinn hefur sett okkur.

Eftir það getum við farið og predikað gleðiboðskapinn annars staðar, í borgum sem standa enn fjær, þar sem enginn hefur enn hafið starf. Þar verður engin hætta á að við fiskum á annarra miðum. Í Biblíunni stendur: „Vilji einhver hrósa sér, þá hrósi hann því, sem Drottinn hefur gert, en ekki hann sjálfur.“ Hrósi einhver sjálfum sér og verki sínu, þá er af litlu að státa, en mæli Drottinn með honum, horfir öðruvísi við.

Ég vona að þið umberið mig þótt ég haldi áfram að tala eins og heimskingi. Umberið mig og leyfið mér að segja það sem mér liggur á hjarta. Mér stendur ekki á sama um ykkur – ég ber sömu umhyggju fyrir ykkur og Guð. Ó, hve ég þrái að kærleikur ykkar beinist að Kristi einum, á sama hátt og ung og hrein stúlka geymir ást sína handa þeim sem hún elskar, og síðar giftist. En eitt óttast ég og það er að hugsanir ykkar spillist og einlægni ykkar gagnvart Drottni fari dvínandi, rétt eins og þegar Satan tældi Evu í Edensgarði. Þið virðist svo auðtrúa! Þið trúið öllu sem ykkur er sagt. Þið trúið jafnvel mönnum sem koma og boða annan Jesú en þann sem við boðum, annan anda en heilagan anda sem þið tókuð á móti og aðra leið til hjálpræðis en þá sem við sýndum ykkur. Þið gleypið við öllu.

Mér finnast þessir „stórkostlegu sendimenn Guðs“, eins og þeir kalla sig, ekki standa mér framar í neinu. Þótt ég sé lélegur ræðumaður þá veit ég þó hvað ég segi, það vona ég að ykkur sé ljóst.

Ég flutti ykkur fagnaðarerindið en ég krafðist einskis af ykkur í staðinn. Voru það mistök hjá mér? Átti ég að fara fram á einhverja þóknun og var rangt af mér að auðmýkja mig? Ég rúði aðra söfnuði og lifði á því sem þeir sendu mér, einnig þann tíma sem ég var hjá ykkur. Þannig þjónaði ég ykkur án þess að það kostaði ykkur neitt. Og þótt allt þryti og ég liði skort, þá bað ég ykkur samt ekki um neitt, því að hinir kristnu í

Makedóníu færðu mér aðra gjöf. Ég hef aldrei beðið ykkur um krónu og mun aldrei gera það. Þetta skal ég standa við og segja öllum í Grikklandi. Hvers vegna? Er það vegna þess að mér þyki ekki vænt um ykkur? Nei, Guð veit að mér þykir það. En þetta geri ég til að kippa fótunum undan þeim sem stæra sig og segjast vinna verk Guðs eins og við.

Þessir menn eru ekki sendir af Guði, það er áreiðanlegt. Þeir eru svikarar sem hafa fengið ykkur til að halda að þeir séu postular Krists. Það undrar mig reyndar ekki. Satan getur brugðið sér í gervi ljósengils. Verum því ekki hissa þótt þjónar hans geti gert það sama og látist vera þjónar Guðs. Þessir menn munu þó að lokum verða að súpa seyðið af illverkum sínum, rétt eins og þeir eiga skilið.

Ég bið ykkur enn, og það vegna þessara orða, að halda ekki að ég sé búinn að missa vitið. En þótt þið haldið að svo sé, þá hlustið samt á mig – glórulausan manninn – heimskingjann. Nú ætla ég að hrósa mér dálítið á sama hátt og þeir. Slíkt grobb er ekki að vilja Guðs og því tala ég nú eins og algjör fáviti. Þessir menn eru sífellt að ræða við ykkur um hæfileika sína. Þið álítið ykkur skynsöm, en hlustið samt með ánægju á þessa heimskingja. Ykkur er alveg sama þótt þeir geri ykkur að þrælum, taki frá ykkur allt sem þið eigið, græði á ykkur og setji síðan upp merkissvip og slái ykkur utan undir. Mér þykir leitt, en ég mundi aldrei áræða að gera slíkt. En hverju sem þeir stæra sig af – og nú tala ég aftur eins og bjáni – þá get ég það líka. Jæja, lítum nú á hvað þeir segja.

Þeir hrósa sér af því að vera Hebrear. Gott og vel, það er ég líka. Þeir segjast vera Ísraelsmenn og tilheyra Guðs útvöldu þjóð, ekki satt? Ég líka. Segjast þeir ekki vera afkomendur Abrahams? Sama er að segja um mig. Þeir halda því fram að þeir þjóni Kristi. Ég hef þjónað honum betur en þeir allir. (Nú tala ég eins og vitfirringur!) Ég hef lagt á mig meira erfiði en þeir, verið oftar í fangelsi, verið húðstrýktur mörgum sinnum og horfst í augu við dauðann hvað eftir annað. Fimm sinnum létu Gyðingar húðstrýkja mig, þrjátíu og níu högg í hvert sinn. Það var hræðilegt. Þrisvar hef ég verið barinn með prikum. Eitt sinn grýttur, þrisvar hef ég liðið skipbrot og eitt skiptið var ég sólarhring í sjó. Það er mörg leiðin og erfið sem ég hef orðið að ganga. Oft hef ég komist í hann krappan. Ég hef þurft að vaða vatnsmiklar ár. Ræningjar hafa verið á leið minni og lent hef ég í kasti við landa mína Gyðinga jafnt sem heiðingja. Margsinnis hef ég verið í lífshættu. Víða í borgum hef ég verið umkringdur af æstum múg. Ég hef verið útslitinn, sárþjáður, og margar andvökunæturnar hef ég átt. Oft hef ég þurft að þola hungur og þorsta, verið klæðlítill og þjáðst af kulda.

Auk alls þessa hef ég sífelldar áhyggjur af því hvernig söfnuðunum líður. Hver gerir mistök án þess að ég verði hryggur? Hver fellur án þess að ég hafi áhuga á að reisa hann á fætur?

Ef ég á annað borð verð að hrósa mér, þá vil ég heldur hrósa mér af veikleika mínum. Guð, faðir Drottins Jesú Krists, hann sem lofaður verður um aldir alda, veit að ég segi satt. Í Damaskus lét til dæmis landshöfðingi Areta konungs setja varðmenn við borgarhliðin til að handsama mig. En þá var ég látinn síga í körfu út um gat á borgarmúrnum og þannig slapp ég. (Eftirsóttur? Já, það má nú segja!)

Allt slíkt sjálfshól er heimskulegt, en leyfið mér þó að halda aðeins áfram. Leyfið mér að segja ykkur frá opinberunum þeim sem Drottinn hefur gefið mér.

Fyrir fjórtán árum var ég hrifinn upp til himna. Spyrjið mig ekki hvort líkami minn var með í för eða aðeins andi minn, það hef ég ekki hugmynd um, það veit Guð einn. Hvað sem því líður, þá var ég þarna í Paradís og heyrði margt undarlegt, sem ekki er í mannlegu valdi að lýsa (og þar að auki er mér óheimilt að segja það öðrum). Það er hægt að stæra sig af slíkri reynslu, en það ætla ég ekki að gera. Það eina sem ég ætla að hrósa mér af er vanmáttur minn og hve Guð er mikill að geta notað vanmátt minn sér til dýrðar. Ég get hrósað mér af ýmsu, og slíkt væri engin firra, en ég vil ekki að neinn geri sér hærri hugmyndir um mig en þær sem hann fær við að sjá mig og heyra.

Nú ætla ég að segja ykkur nokkuð: Ég hef fengið að reyna margt stórmerkilegt og því óttaðist Guð að ég yrði stoltur. Hann lagði því á líkama minn nokkuð sem stingur líkt og þyrnir. Þetta er sendiboði Satans og veldur hann mér sársauka og óþægindum og kveður þannig niður stolt mitt. Þrisvar hef ég beðið Guð að taka þetta burt, en í hvert sinn hefur hann svarað: „Nei, náð mín nægir þér.“ Nú gleðst ég yfir því hve vanmegna ég er og að ég skuli fá að vera lifandi vitnisburður um kraft Krists, og þurfi ekki að treysta á mátt minn og megin. Ég veit að þetta er vilji Krists og því felli ég mig vel við „þyrninn“ og sömuleiðis óþægindi, mannraunir, ofsóknir og erfiðleika. Þegar ég er vanmegna, þá er ég sterkur. Því minna sem ég hef, því meira gefur Kristur mér.

Ykkar vegna hef ég hegðað mér eins og kjáni með öllum þessum hrósyrðum. Þið hefðuð átt að skrifa um mig, en ekki láta mig sjálfan þurfa að gera það. Í engu stóð ég hinum miklu postulum að baki, jafnvel þótt ég sé ekki neitt. Þegar ég var hjá ykkur þá sannaði ég, svo ekki varð um villst, að ég var ósvikinn postuli, sendur til ykkar af Guði sjálfum. Ég sýndi ykkur þolinmæði og gerði mörg tákn, undur og kraftaverk á meðal ykkar. Það eina sem ég lét ógert var að íþyngja ykkur. Ég bað hvorki um

mat né húsaskjól. Nú bið ég ykkur að fyrirgefa mér, því að þarna urðu mér á mistök!

Nú er ég á leið til ykkar í þriðja sinn og enn ykkur að kostnaðarlausu, því að ekki þrái ég peningana ykkar, heldur ykkur sjálf. Þið eruð reyndar börnin mín og börn sjá ekki fyrir foreldrum sínum, heldur öfugt. Mér er gleðiefni að gefa ykkur sjálfan mig og allt sem ég á, ykkur til andlegra framfara, enda þótt svo virðist að því heitar sem ég elska ykkur, því minna elskið þið mig.

Sum ykkar segja: „Satt er það, svo virtist sem heimsókn hans hafi ekki kostað okkur neitt, en þessi Páll er slóttugur náungi. Hann gabbaði okkur. Það er engum blöðum um það að fletta, hann hlýtur að hafa grætt á okkur á einhvern hátt.“

En hvernig? Hef ég notað einhvern þeirra, sem ég hef sent til ykkar, til að hagnast á ykkur? Var það gert í auðgunarskyni að hvetja Títus til að heimsækja ykkur ásamt hinum bróðurnum? Nei, auðvitað ekki. Við framgengum allir í Guðs anda og fórum allir eins að.

Þið haldið, að með þessum orðum séum við að verja okkur gagnvart ykkur. Svo er ekki. Ég segi ykkur satt, og Guð er vitni að því, að orð mín hafa öll verið sögð ykkur til hjálpar, kæru vinir. Ég hef viljað efla ykkur andlega, en ekki maka minn eigin krók. Þegar ég kem til ykkar, óttast ég að mér líki ekki það sem ég sé og að ykkur mislíki það sem ég verð að gera. Ég býst við að ég muni finna ykkur ósátt, full öfundar, reiði, hroka og talandi illa hvert um annað. Já, ég óttast að þið séuð stolt og breiðið út óhróður um náungann. Ég býst við að Guð muni auðmýkja mig frammi fyrir ykkur og að ég muni fyllast hryggð vegna þess hve mörg ykkar hafa syndgað. Þið hafið vanið ykkur á syndina og finnst allt í lagi að vera ánetjuð siðleysi og girnd og halda framhjá mökum ykkar.

Þetta er nú í þriðja sinn sem ég kem til ykkar. Biblían segir að hafi tveir eða þrír orðið vitni að rangindum, þá beri að refsa. Nú þegar ég kem vara ég ykkur við í þriðja sinn. Ég hef þegar varað þá við sem syndguðu, það gerði ég síðast þegar ég var hjá ykkur. Nú vara ég þá aftur við og alla hina eins og ég gerði þá. Ég segi ykkur hér með að þegar ég kem þá verð ég undir það búinn að refsa þeim harðlega og án undanbragða.

Ef þið viljið, þá mun ég sanna á fullnægjandi hátt að ég tala fyrir munn Krists. Kristur er ekki máttlaus þegar hann fer höndum um ykkur, nei, hann er sterkt afl hið innra með ykkur. Vanmegna, kvalinn og hrjáður dó hann á krossinum, en nú lifir hann fyrir kraft Guðs. Eins og hann var, erum við líkamlega veikburða, en lifum þó eins og hann í styrkleika. Við höfum aðgang að krafti Guðs og þann kraft munum við nota ykkar á meðal.

Prófið ykkur sjálf. Eruð þið trúuð þegar allt kemur til alls? Munuð þið standast prófið? Finnið þið fyrir nálægð Krists? Vex máttur hans í ykkur? Eða eruð þið kannski aðeins kristin að nafninu til? Ég vona að þið séuð mér sammála um að ég hafi staðist prófið og tilheyri Drottni, svo ekki verði um villst.

Ég bið til Guðs að þið lifið sómasamlegu lífi, en ekki til þess að þið verðið skrautfjöður í hatt okkar, sem sanni kenningu okkar. Við viljum að þið gerið það sem rétt er og jafnvel þótt við sjálfir verðum fyrirlitnir. Okkar hlutverk er að hvetja ávallt til þess sem rétt er, því hvernig færi fyrir okkur ef við ættum að standa gegn sannleikanum? Við gleðjumst þótt við séum veikburða, bara ef þið verðið styrk. Okkar hjartans bæn og þrá er að þið verðið fullþroska í trúnni.

Þetta skrifa ég í þeirri von að ég þurfi ekki að ávíta ykkur eða refsa, þegar ég kem, því að ekki langar mig til að nota það vald sem Drottinn hefur gefið mér til að refsa, heldur það vald sem ætlað er til uppbyggingar hinum trúuðu.

Ég lýk bréfi mínu með þessum orðum: Verið glöð og vaxið í Kristi. Farið eftir orðum mínum og lifið í sátt og samlyndi. Friður Guðs og kærleikur sé með ykkur.

Heilsið hvert öðru með hlýju og kærleika Drottins. Trúsystkini ykkar hér senda sínar bestu kveðjur. Friður Drottins Jesú Krists, kærleikur Guðs og samfélag heilags anda eflist ykkar á meðal.

Páll

Galatabréfið

Bréf Páls til Galatamanna

Frá Páli, boðbera Krists, og öðrum kristnum mönnum sem hér eru.
Til safnaðanna í Galatalandi.

Köllun mína til kristniboðs fékk ég ekki frá hópi manna eða félagi, heldur frá Kristi Jesú sjálfum og Guði föður sem reisti Krist upp frá dauðum. Friður og blessun Guðs föður og Drottins Jesú Krists sé með ykkur. Kristur dó fyrir syndir okkar eins og Guð faðir hafði ætlast til, og frelsaði okkur frá öllu því illa sem ræður ríkjum í þessum heimi. Dýrð sé Guði um aldir alda. Amen.

Ég undrast hve fljótt þið hafið snúið ykkur frá Guði, sem af kærleika sínum og miskunn bauð ykkur hlut í eilífa lífinu, sem hann gefur í Kristi. Þið eruð strax komin út á annan „veg til himins“, – veg sem hreint ekki liggur til himins! Það er ekki um neina aðra leið að ræða en þá sem við bentum ykkur á. Þið hafið látið blekkjast af þeim sem rangsnúa sannleikanum um Krist.

Ef einhver boðar aðra leið til Guðs en þá sem við boðuðum ykkur, þá sé hann bölvaður, jafnvel þótt það væri ég eða engill frá himni. Ég endurtek: Ef einhver boðar annað fagnaðarerindi en það sem þið hafið tekið á móti, þá komi bölvun Guðs yfir hann.

Ykkur er ljóst að ég er ekki að reyna að þóknast ykkur með fagurgala og smjaðri. Nei, ég reyni að þóknast Guði. Ef ég væri enn að reyna að þóknast mönnum, þá gæti ég ekki verið þjónn Krists.

Kæru vinir, sú leið til himins, sem ég predika, er ekki byggð á hugmyndum eða óskhyggju manna. Boðskapur minn er frá sjálfum Kristi Jesú og engum öðrum! Það var hann sem lagði mér orð í munn. Hann einn uppfræddi mig.

Þið vitið hvernig ég var meðan ég var í Gyðingdómnum. Ég elti hina kristnu miskunnarlaust, kom þeim á kné og gerði mitt besta til að útrýma þeim. Ég var einn trúhneigðasti Gyðingur landsins og reyndi eins og ég gat að fara eftir öllum gömlu siðareglum trúar minnar.

En skyndilega breyttist allt! Sannleikurinn er sá, að áður en ég fæddist, hafði Guð af miskunn sinni útvalið mig sér til eignar. Síðan kallaði hann mig, því hann ætlaði mér að bera syni sínum vitni meðal heiðingjanna og kynna þeim gleðitíðindin um Jesú.

Fyrst í stað sagði ég engum frá þessu. Ég fór ekki til Jerúsalem til að ráðgast við þá sem höfðu orðið postular á undan mér, heldur fór ég til Arabíu. Síðan fór ég aftur til Damaskus. Og loks þrem árum síðar fór ég til Jerúsalem til að heimsækja Pétur og dvaldist hjá honum í fimmtán daga. Ég hitti aðeins einn annan postula, Jakob, bróður Drottins. Þetta sem ég

nú hef sagt ykkur er satt, það veit Guð. Þannig var þetta nákvæmlega, ég lýg ekki. Eftir þessa heimsókn fór ég til Sýrlands og Kilikíu. Hinir kristnu í Júdeu þekktu mig ekki persónulega. Allt sem þeir vissu um mig, voru þessi ummæli: „Sá sem áður ofsótti, boðar nú trúna.“ Og þeir lofuðu Guð vegna mín.

Fjórtán árum síðar fór ég aftur til Jerúsalem og þá með Barnabasi. Títus varð samferða okkur. Ég fór þangað eftir beinni skipun frá Guði, til að gera bræðrunum þar grein fyrir þeim boðskap sem ég hafði flutt heiðingjunum. Ég talaði við leiðtoga safnaðarins í þeirri von að þeir legðu blessun sína yfir boðskapinn, sem þeir og gerðu. Þeir fóru ekki einu sinni fram á að Títus, félagi minn, yrði umskorinn, en hann var áður heiðingi.

Slík krafa hefði ekki heldur getað komið fram þar, nema þá frá þeim sem kalla sig kristna, en eru það ekki í reynd. Þeir – þessir falsbræður – höfðu laumast inn og njósnað um okkur til að komast á snoðir um frelsið, sem við njótum í Kristi Jesú, og einnig til að sjá hvort við hlýddum lögum Gyðinga eða ekki. Þeir reyndu að flækja okkur með ýmsum lagakrókum, til að hneppa okkur í bönd eins og þræla. En við svöruðum þeim ekki, því við vildum ekki rugla ykkur með vangaveltum um hvort hægt væri að ávinna sér hjálpræði Guðs, með því að láta umskerast og hlýða lögum Gyðinga.

En hvað um það, leiðtogar safnaðarins í Jerúsalem gerðu enga athugasemd við það sem ég predikaði. Það skiptir raunar engu máli þótt þeir væru miklir leiðtogar, því að allir eru jafnir fyrir Guði. Sem sagt, þegar máttarstólpum safnaðarins, þeim Pétri, Jakobi og Jóhannesi, varð ljóst hversu Guð hafði notað mig til að ávinna heiðingjana, á sama hátt og Pétur hafði orðið til mikillar blessunar með predikunum sínum meðal Gyðinga – því það var Guð sem fékk okkur sitt verkefnið hvorum – þá tókust þeir í hendur við okkur Barnabas og hvöttu okkur til að halda áfram að starfa á meðal heiðingjanna. Sjálfir ætluðu þeir að halda áfram starfi sínu meðal Gyðinga. Það eina sem þeir tóku fram, var að við skyldum jafnan muna eftir að rétta fátækum hjálparhönd og sjálfur hef ég reynt að kappkosta það.

Seinna kom Pétur frá Antíokkíu og þá varð ég að mótmæla framkomu hans harðlega í allra áheyrn, því að hún var allsendis óverjandi. Ástæðan var sú að fyrst eftir að hann kom, þá borðaði hann með kristnum mönnum sem áður höfðu verið heiðingjar (en höfðu hvorki verið umskornir né gengist undir lög Gyðinga). Síðar komu nokkrir Gyðingar, vinir Jakobs, en þá vildi hann ekki lengur borða með heiðingjunum, því að hann var hræddur um að Gyðingunum myndi ekki líka það. En þeir voru þeirrar skoðunar að nauðsynlegt væri að láta umskerast til að geta

frelsast. Þá gerðist það að allir kristnu Gyðingarnir, ásamt Barnabasi, tóku að hræsna eins og Pétur, þótt þeir vissu auðvitað betur. Þegar ég sá þá breyta þannig gegn betri vitund og fara ekki eftir sannleika fagnaðarerindisins, sagði ég við Pétur svo allir heyrðu: „Þótt þú sért fæddur Gyðingur, er langt um liðið frá því þú lagðir lög þeirra og siði á hilluna. Segðu mér: Hvers vegna tekur þú allt í einu upp á því núna að fá þessa heiðingja til að fylgja siðvenjum Gyðinga? Báðir erum við fæddir Gyðingar og erum því ekki „syndugir heiðingjar“. Samt vitum við vel, sem kristnir Gyðingar, að við getum ekki orðið réttlátir í augum Guðs með því að halda lög Gyðinga. Það er aðeins hægt með því að trúa að Jesús Kristur taki burt syndir okkar. Einmitt þess vegna tókum við trú á Krist, til að við réttlættumst fyrir trúna, en ekki fyrir hlýðni við lög Gyðinga. Enginn maður mun nokkru sinni frelsast fyrir slíka löghlýðni.“

En hvernig færi ef við sem treystum því að Kristur frelsi okkur, kæmumst að því að við hefðum á röngu að standa og gætum ekki frelsast, nema því aðeins að við létum umskerast og héldum lög Gyðinga? Yrðum við þá ekki að segja að trúin á Krist hefði orðið okkur til tjóns? Nei, slíkt er fráleitt! Sannleikurinn er sá að ef við förum að endurreisa gamla kerfið, sem ég hef verið að rífa niður, og reynum að frelsast með því að halda lög Gyðinga, þá sitjum við rækilega föst í syndinni. Hvað lögin snertir, er mér ljóst að ég mundi aldrei geta unnið hylli Guðs með því að reyna að hlýðnast þeim, því mér tækist það aldrei. Með því væri ég einungis að undirrita minn eigin dauðadóm. Mér varð ljóst að mennirnir geta aðeins orðið Guði velþóknanlegir fyrir trúna á Krist.

Þegar Kristur var krossfestur, var það vegna óhlýðni minnar og synda. Því er ég krossfestur með honum, sjálfur lifi ég ekki framar, heldur lifir Kristur í mér. Það líf sem ég lifi nú í líkamanum er byggt á trú minni á Guðs son, sem elskaði mig og dó í minn stað. Sumum finnst Kristur hafa dáið til einskis en það finnst mér ekki. Ef hins vegar væri hægt að frelsast með því að halda lög Gyðinga, þá hefði Kristur dáið til einskis.

Æ, þið heimsku Galatar! Hvaða galdrameistari hefur dáleitt ykkur og lagt á ykkur þessi illu álög? Sú var tíðin að þið sáuð tilganginn með dauða Jesú Krists, jafn skýrt og ég hefði sýnt ykkur mynd af Jesú á krossinum. Leyfið mér að spyrja ykkur einnar spurningar: Fenguð þið heilagan anda fyrir að halda lög Gyðinga? Nei, svo sannarlega ekki! Heilagur andi kom ekki yfir ykkur fyrr en þið höfðuð heyrt um Krist og tekið trú á hann. Eruð þið orðin rugluð eða hvað? Í fyrra sinnið mistókst ykkur að eignast andlegt líf, því að þið hélduð að leiðin til þess væri að halda lög Gyðinga. Hvernig getur ykkur þá dottið í hug að nú gætuð þið þroskast í trúnni á Krist, með því að hlýða þessum lögum? Þið sem hafið orðið að líða svo

mikið vegna fagnaðarerindisins, ætlið þið nú að varpa öllu fyrir borð? Ég trúi því ekki?

Ég spyr aftur: Gefur Guð ykkur kraft heilags anda og lætur hann ykkur vinna máttarverk vegna hlýðni ykkar við lög Gyðinga? Nei, auðvitað ekki! Slíkt gerist hins vegar þegar þið trúið Kristi og treystið honum algjörlega.

Slík var einnig reynsla Abrahams. Guð lýsti hann réttlátan fyrir það eitt að hann trúði loforðum Guðs. Af þessu getið þið séð að hinir raunverulegu afkomendur Abrahams eru þeir sem trúa á Guð og treysta honum heilshugar.

Auk þessa benti Biblían fram til þess tíma, er Guð mundi einnig frelsa heiðingjana vegna trúar þeirra. Fyrir löngu sagði Guð við Abraham: „Eins og ég hef blessað þig, svo mun ég og blessa aðra þá sem mér treysta, hverrar þjóðar sem þeir eru.“ Af þessu er auðséð að allir sem treysta Kristi, fá hlutdeild í blessun Abrahams.

Þeir sem álíta að lög Gyðinga frelsi þá, eru undir bölvun Guðs. Biblían segir skýrt og skorinort: „Bölvaður er hver sá er brýtur lögin í lögbók minni, þótt ekki sé nema eitt ákvæði þeirra.“ Af þessu er ljóst að aldrei mun neinn geta unnið sér hylli Guðs með því að reyna að halda lög Gyðinga, því að Guð hefur sagt að eina leiðin til að verða réttlátur í hans augum sé leið trúarinnar. Um þetta segir spámaðurinn Habakúk: „Sá sem finnur lífið, finnur það í trúnni á Guð.“ Hvílíkur reginmunur á þessum vegi trúarinnar og vegi laganna. Vegur laganna er þessi: Ef þú hlýðir lögunum í hverju einstöku atriði, þá muntu frelsast. Nú hefur Kristur hins vegar keypt okkur laus undan dómi þessa vonlausa lagakerfis, með því að taka á sig bölvunina sem fylgdi óhlýðni okkar. Það gerði hann á krossinum og það minnir ykkur eflaust á orð Biblíunnar: „Bölvaður er hver sá sem á tré hangir.“

Nú getur Guð einnig blessað heiðingjana með sömu blessun og hann hét Abraham. Sömuleiðis getum við öll sem kristin erum, fengið heilagan anda með því að trúa, eins og okkur hafði verið lofað. Kæru vinir, við vitum að í daglegu lífi er það svo að gefi einhver skriflegt loforð og undirriti það, þá verður hann að halda það. Hann getur ekki allt í einu ákveðið að ganga á bak orða sinna.

Nú var það svo að Guð gaf Abraham og barni hans ákveðin loforð. Takið eftir, að ekki er sagt að loforðin væru til barna hans, eins og ef um alla syni hans hefði verið að ræða – alla Gyðinga. – Nei, hér var talað um barn – og þar er auðvitað átt við Krist. Með þessu á ég við að loforð sem Guð gaf – ritaði og síðan staðfesti – um að við frelsumst fyrir trú, var útilokað að fella úr gildi eða breyta fjögur hundruð og þrjátíu árum síðar, þegar Guð birti lög sín. Ef hlýðni við þau lög gæti frelsað okkur, er

augljóst að þar er um aðra leið að ræða til að ná vináttu Guðs, en þá sem Abraham fór, því hann trúði hiklaust loforði Guðs.

En til hvers voru þá lögin? Jú, þeim var bætt við eftir að loforðið hafði verið gefið, til að sýna mönnunum hversu sekir þeir væru þegar þeir brytu lög Guðs. Þessi lög áttu aðeins að gilda þar til Kristur kæmi, en hann er barnið sem loforð Guðs snerist um. (Á þessu tvennu er reyndar enn meiri munur: Guð lét engla færa Móse lögin sem hann síðan færði fólkinu, en þegar Guð hins vegar gaf Abraham loforð sitt, þá gerði hann það sjálfur milliliðalaust.)

Eru þá lög Guðs í andstöðu við loforð hans? Nei, vissulega ekki! Ef við gætum frelsast með því að halda lögin, þá hefði Guð ekki þurft að opna okkur aðra leið til að losna úr klóm syndarinnar – en Biblían leggur áherslu á að allir séu fangar hennar. Eina undankomuleiðin er trúin á Jesú Krist og hún er öllum opin.

Áður en Kristur kom, vorum við undir ströngu eftirliti laganna. Við vorum bókstaflega í fjötrum, þar til við eignuðumst trúna á frelsarann.

Segja má að lögin hafi rekið okkur til Krists, sem síðan leiddi okkur með trúnni á veginn til Guðs. En fyrst Kristur er kominn, þurfum við ekki lengur á þessum lögum að halda til að gæta okkar og leiðbeina okkur til hans. Nú erum við börn Guðs fyrir trúna á Jesú Krist, og við sem skírð erum til að sameinast honum, höfum íklæðst honum. Nú skiptir engu máli hvort við erum Gyðingar eða Grikkir, frjálsir menn eða þrælar, karlar eða konur. Við erum öll kristin og eitt í Kristi Jesú. Nú tilheyrum við Kristi og erum því sannir afkomendur Abrahams og öll þau loforð sem Guð gaf honum, tilheyra okkur.

Þið vitið að ef faðir deyr og eftirlætur ungum syni sínum mikil auðæfi, þá er barnið lítið betur statt en þræll meðan það vex úr grasi, enda þótt það hafi erft allar eigur föður síns. Barnið verður að gera það sem forráða- og fjárhaldsmenn þess segja, þar til það nær þeim aldri sem faðir þess tiltók.

Við vorum í svipaðri aðstöðu áður en Kristur kom, undir lögum og reglum Gyðinga, því við töldum það einu leiðina til hjálpræðis. En þegar rétti tíminn kom, sem Guð hafði ákveðið, þá sendi hann son sinn. Hann fæddist af konu sem Gyðingur og varð að lúta öllum lögum Gyðinga, til að kaupa okkur frelsi, okkur sem voru þrælar laganna, svo að hann gæti ættleitt okkur – gert okkur að börnum sínum. Og fyrst við erum börn hans, þá sendi hann anda sonar síns í hjörtu okkar og því getum við nú með sanni sagt að Guð sé faðir okkar. Nú erum við ekki framar þrælar, heldur börn Guðs! Fyrst við erum börn hans, þá erum við um leið erfingjar að öllum eigum hans, og það var einmitt áform Guðs.

Áður en þið kynntust Guði, voruð þið heiðingjar. Þið voruð þrælar svokallaðra guða sem voru ekki einu sinni til. En fyrst svo var, hvers vegna viljið þið, sem funduð Guð (eða ætti ég heldur að segja að Guð hafi fundið ykkur?), þá snúa við og verða aftur þrælar máttvana og einskis nýtra trúarbragða og komast til himins fyrir hlýðni við lög Guðs? Þið eruð að reyna að ná hylli Guðs með verkum ykkar eða því sem þið látið ógert tiltekna daga eða mánuði. Ég óttast um ykkur. Ég óttast að allt erfiðið sem ég lagði á mig ykkar vegna, hafi verið til einskis.

Kæru vinir, lítið á málið frá minni hlið. Ég er jafn laus við þessa lagaáþján og þið voruð. Ekki sýnduð þið mér fyrirlitningu þegar ég flutti ykkur gleðiboðskapinn um Krist í fyrsta sinn, og það þrátt fyrir að ég væri sjúkur. Veikindi mín hefðu getað vakið viðbjóð ykkar, en samt sneruð þið ekki við mér bakinu né senduð mig burt. Nei! Þið tókuð við mér og önnuðust mig eins og engil frá Guði eða þá sjálfan Jesú Krist. Hvað varð um þann góða anda sem þá ríkti milli okkar? Ég er viss um að þið hefðuð þá verið fúsir að taka úr ykkur augun og gefa mér, í stað minna, ef einhver hjálp hefði verið í því.

Er ég nú orðinn óvinur ykkar vegna þess eins að ég segi ykkur sannleikann?

Þessir falskennendur sem leggja ofurkapp á að fá ykkur á sitt band, eru ekki að því ykkur til góðs, heldur til að komast upp á milli ykkar og mín, svo að þið takið frekar mark á þeim. Það er gott og blessað að fólk sýni ykkur vinsemd, ef það er gert af góðum hug og einlægu hjarta og ekki bara til að sýnast fyrir mér. Þið hafið sært mig, börnin mín! Ykkar vegna er ég enn að taka út þjáningar móðurinnar sem bíður þess að barn hennar fæðist – og mikið þrái ég þá stund er þið að lokum verðið lík Kristi. Ó, hve ég vildi geta verið hjá ykkur núna, einmitt núna, og þurfa ekki að vera að rökræða svona við ykkur. Nú er langt á milli okkar og ég veit alls ekki hvað ég á til bragðs að taka.

Hlustið nú vinir mínir, þið sem álítið að þið þurfið að hlýða lögum Gyðinga til að frelsast. Hvers vegna reynið þið ekki að skilja tilgang laganna? Í Biblíunni segir að Abraham hafi átt tvo syni, annan með Hagar, en hún var ambátt, og hinn með Söru, frjálsborinni konu sinni. Það var ekkert óvenjulegt við fæðingu barnsins sem Hagar eignaðist, en barn frjálsu konunnar fæddist samkvæmt sérstöku loforði sem Guð hafði gefið. Þessi frásaga sýnir ljóslega þær tvær leiðir sem Guð fer til að hjálpa fólki. Önnur var sú að gefa því lög til að fara eftir. Það gerði hann á Sínaífjalli þegar hann gaf Móse boðorðin tíu. Sínaífjall er reyndar kallað Hagarfjall af Aröbum. Í myndinni sem ég er að draga upp, táknar Hagar, hin þrælborna kona Abrahams, Jerúsalem, höfuðborg Gyðinga, en hún er miðstöð þeirra kenninga sem segja að við getum þóknast Guði með

því að hlýða boðorðunum. Og Gyðingarnir, sem aðhyllast þessa skoðun, eru börn hennar – fædd í þrældómi. Okkar höfuðborg er hins vegar hin himneska Jerúsalem og sú borg er ekki þrælkuð af lögum Gyðinga.

Þessu spáði Jesaja er hann sagði: „Gleðstu nú, barnlausa kona! Hrópaðu af gleði, þú sem engar hefur hríðirnar haft, því að börn hinnar yfirgefnu eru fleiri en þeirrar sem manninn á.“

Kæru vinir, það sama gildir um okkur og Ísak, við erum börnin sem Guð gaf loforð um að fæðast myndu. Ísak, barn fyrirheitisins, var ofsóttur af Ísmael, syni þrælbornu konunnar, og á sama hátt erum við, sem fædd erum af heilögum anda, ofsótt af þeim sem vilja að við höldum lög Gyðinga. Biblían segir enn fremur að Guð hafi fyrirskipað Abraham að senda ambáttina burt ásamt syni hennar, því að ekki gat sonur hennar erft eigur Abrahams ásamt syni frjálsu konunnar. Kæru vinir, við erum ekki þrælabörn og því ekki skyldug að hlýða lögum Gyðinga. Við erum börn frjálsu konunnar og vegna trúarinnar erum við velþóknanleg í augum Guðs.

Kristur frelsaði okkur til þess að við skyldum lifa í frelsi. Verið því staðföst og látið ekki aftur leggja á ykkur þrældómsfjötra, sem binda ykkur föst við lög og siðvenjur Gyðinga. Takið eftir, því þetta er mikilvægt: Ef þið ætlið að verða réttlát í augum Guðs með því að láta umskerast og hlýða lögum Gyðinga, þá getur Kristur ekki frelsað ykkur. Ég endurtek: Hver sá sem reynir að þóknast Guði með því að láta umskerast, verður upp frá því að hlýða öllum lögum Gyðinga eða glatast ella. Kristur er ykkur gagnslaus, ef þið haldið að þið getið greitt skuld ykkar við Guð með því að halda þessi lög – og þar með hafið þið misst af náð Guðs.

En með hjálp heilags anda, trúum við því hins vegar að Kristur hafi dáið til að hreinsa burt syndir okkar og að hann komi öllu í lag milli okkar og Guðs. Við, sem höfum eignast eilíft líf hjá Kristi, þurfum hvorki að hafa áhyggjur af því hvort við séum umskorin eða ekki, né hvort við förum eftir siðum Gyðinga eða ekki – allt sem við þörfnumst er trú sem starfar í kærleika.

Þið byrjuðuð vel, en hver truflaði ykkur eða hindraði í að fylgja sannleikanum? Áreiðanlega ekki Guð, því að það var hann sem kallaði ykkur til frelsis í Kristi. Ef eitt ykkar er vegvillt, þá nægir það til að villa um fyrir öllum hinum. Ég treysti því að Drottinn muni aftur koma ykkur á sömu skoðun og þá sem ég hef á þessum hlutum. Guð mun hafa afskipti af manninum sem truflaði ykkur og olli ruglingnum.

Sumir segja, að ég prediki sjálfur að umskurn og hlýðni við lög Gyðinga séu nauðsynlegir þættir í hjálpræðinu. Þá væri ég ekki lengur ofsóttur – því að slíkur boðskapur hneykslar engan. Sú staðreynd, að ég

er alltaf ofsóttur, sannar hins vegar að ég predika enn að hjálpræðið fáist einungis fyrir trú á það verk sem Kristur vann á krossinum.

Ég óska þess eins að þessir fræðimenn sem vilja umskera ykkur, skeri þess í stað á allt samband sitt við ykkur og láti ykkur í friði.

Kæru vinir, þið hafið öðlast frelsi – ekki til að gera það sem rangt er, heldur til að elska og þjóna hvert öðru. Öll lög Gyðinga má draga saman í eitt boðorð: Elskaðu aðra eins og sjálfan þig. Ef þið eruð sífellt að finna að og kvarta, í stað þess að sýna hvert öðru kærleika, þá gætið ykkar! Varið ykkur á að spilla ekki hvert fyrir öðru.

Ég hvet ykkur til að hlýða aðeins því sem heilagur andi segir ykkur. Hann mun segja ykkur hvert þið eigið að fara og hvað þið eigið að gera, og þá munuð þið ekki lengur hlýðnast sjálfselskunni. Það er í eðli okkar að gera hið illa, einmitt það sem heilagur andi segir okkur að láta ógert. Sama er að segja um hið góða sem heilagur andi kemur til leiðar, þegar hann fær rúm í lífi okkar, það stendur í gegn okkar illa eðli. Þessi tvö öfl innra með okkur eiga í stöðugri baráttu um yfirráð yfir okkur og þau munu aldrei láta okkur afskiptalaus. Þegar þið látið leiðast af heilögum anda, þá þurfið þið ekki lengur að þvinga ykkur til hlýðni við lög Gyðinga.

En ef þið hins vegar látið eigingirnina leiða ykkur, þá verður afleiðingin þessi í lífi ykkar: Óhreinar hugsanir, löngun í siðlausar nautnir, hjáguðadýrkun, andakukl, fjandskapur og deilur, afbrýðisemi, reiði, eigingirni, sundrung og flokkadrættir. Rangkenningar munu koma fram, öfund, drykkjuskapur, svall og fleira í þeim dúr. Og enn einu sinni segi ég ykkur, eins og ég hef oft sagt áður, að sá sem lifir slíku lífi mun ekki erfa guðsríki.

Ef hins vegar heilagur andi stjórnar lífi okkar, þá skapar hann eftirfarandi ávexti í okkur: Kærleika, gleði, frið, þolinmæði, gæsku, góðvild, trúmennsku, hógværð, sjálfsstjórn og bindindi, – ekkert af þessu er í andstöðu við lög Gyðinga.

Þeir sem tilheyra Kristi, hafa krossfest hinar illu og holdlegu hvatir sínar á krossi hans. Ef við lifum í krafti heilags anda, þá fylgjum við einnig leiðsögn hans í einu og öllu. Þá þurfum við ekki að keppa eftir heiðri og vinsældum, því slík samkeppni vekur aðeins afbrýðisemi og fjandskap.

Kæru trúsystkin, ef kristinn maður fellur fyrir einhverri synd, þá ber ykkur sem guðrækin eruð, að leiða hann aftur á réttan veg og það með hógværð og auðmýkt. Minnist þess jafnframt að næst gæti eitthvert ykkar orðið fyrir hinu sama. Takist á við vandamál og erfiðleika hvers annars og hlýðið þannig boði Drottins. Finnist einhverjum hann of mikill maður til að auðmýkja sig á þennan hátt, þá blekkir hann sjálfan sig, því

að sjálfur er hann ekkert. Hver um sig gæti þess að gera sitt besta og þá getur hann glaðst hið innra yfir vel unnu verki og þarf ekki að bera sig saman við aðra. Hver og einn verður að berjast við eigin veikleika og vandamál, því að ekkert okkar er fullkomið.

Þeim sem fræðslu njóta í guðsorði, ber að veita kennurum sínum fjárhagslegan stuðning.

Forðist alla sýndarmennsku fyrir Guði, því þið munuð uppskera eins og þið sáið. Sá sem vill fullnægja sínum illu hvötum, sáir illgresi í hjarta sitt og uppsker andlega niðurlægingu og dauða. Ef hann hins vegar sáir hinu góða sæði Guðs anda, þá uppsker hann eilíft líf sem andinn gefur honum. Þreytumst ekki á að gera hið góða, því að á sínum tíma munum við uppskera blessun, ef við gefumst ekki upp. Notum því hvert tækifæri til að sýna öðrum vináttu og þá sérstaklega trúsystkinum okkar.

Niðurlag bréfsins ætla ég að skrifa með eigin hendi. Sjáið hvað ég skrifa stóra stafi! Þessir fræðarar ykkar, sem leggja hart að ykkur að láta umskerast, hafa aðeins eitt í huga. Þeir vilja ná vinsældum, svo þeir komist hjá ofsóknunum sem þeir annars ættu í vændum, ef þeir segðu að verk Krists á krossinum nægði til hjálpræðis. Þessir menn, sem fylgja umskurninni, reyna ekki einu sinni að halda lög Gyðinga að öðru leyti. Þeir vilja að þið látið umskerast, svo að þeir geti stært sig af ykkur sem sínum lærisveinum.

Guð forði mér frá því að hrósa mér af nokkru öðru en krossi Drottins Jesú Krists. Langt er nú síðan kross þessi deyddi alla löngun mína í lystisemdir heimsins og áhugi heimsins á mér er einnig löngu horfinn. Það skiptir ekki lengur máli hvort við erum umskornir eða ekki. Það sem máli skiptir er hvort við erum orðin ný sköpun – nýjar manneskjur.

Miskunn og friður Guðs sé með ykkur öllum sem lifið eftir reglu þessari, öllum þeim sem Guði tilheyra, hvar sem þeir eru. Ég bið ykkur að mæða mig ekki framar með þessum deilum, því að líkami minn ber ör eftir svipuhögg og sár, sem óvinir Jesú hafa veitt mér.

Kæru vinir, náð Drottins Jesú Krists sé með ykkur öllum. Amen.

Páll.

Efesusbréfið

Bréf Páls til Efesusmanna

Páll, sem Guð valdi til að vera sendiboði Jesú Krists, sendir kveðju ykkur öllum sem kristin eruð í Efesus. Náð og friður sé með ykkur frá Guði föður og Drottni Jesú Kristi. Lofaður sé Guð, faðir Drottins Jesú Krists, sem frá himnum hefur blessað okkur ríkulega, vegna þess að við tilheyrum Jesú.

Áður en heimurinn varð til, ákvað hann að við skyldum verða börnin hans, vegna trúar okkar á Jesú Krist. Þá ákvað hann að gera okkur heilög og lýtalaus, okkur, sem stöndum frammi fyrir honum umvafin kærleika hans. Allt frá upphafi var það óumbreytanleg ákvörðun hans að ættleiða okkur inn í fjölskyldu sína og það gerði hann með því að senda Jesú Krist og láta hann deyja fyrir okkur. Þetta var hans eigin ósk.

Lofaður sé Guð vegna undursamlegrar miskunnar sinnar við okkur og vegna kærleikans sem hann hefur sýnt okkur í sínum elskaða syni. Kærleikur hans er svo takmarkalaus að hann tók burt allar syndir okkar, með dauða sonar síns, og frelsaði okkur. Hann hefur látið blessun sína streyma ríkulega yfir okkur og veitt okkur þekkingu og skilning á fyrirætlunum sínum og leyndardómum.

Í upphafi tók Guð þá ákvörðun, af miskunn sinni, að senda Krist, og nú hefur hann upplýst hvers vegna. Fyrirætlun hans var þessi: í fyllingu tímans ætlar hann að safna okkur saman úr öllum áttum – hvort sem við þá verðum á himni eða jörðu – svo að við getum verið með Kristi að eilífu. Vegna þess sem Kristur hefur gert, erum við gjöf til Guðs, sem gleður hann, því að í upphafi valdi hann okkur til að tilheyra sér. Allt mun þetta fara eins og Guð ákvað í upphafi. Því skulum við, sem höfum tekið trú á Krist, lofa og vegsama Guð og gefa honum dýrðina vegna þess sem hann hefur gert fyrir okkur.

Eftir að þið heyrðuð gleðiboðskapinn um hvernig hægt væri að frelsast og trúðuð Kristi, merkti Guð ykkur sem sína eign, með því að gefa ykkur heilagan anda. En því hafði Guð fyrir löngu heitið öllum þeim sem kristnir yrðu. Það að heilagur andi býr í okkur, er trygging þess að Guð muni veita okkur allt það sem hann hefur lofað. Það er einnig tákn þess að Guð hafi þegar keypt okkur sér til eignar og að hann ábyrgist að taka okkur til sín. Þetta er enn ein ástæða þess að við eigum að vegsama Guð.

Eftir að ég heyrði um það hvernig þið treystið Jesú í öllu og um kærleika ykkar til allra kristinna manna hef ég ekki látið af að þakka Guði fyrir ykkur. Ég bið Guð þess stöðugt að hann, faðir Drottins Jesú Krists, gefi ykkur visku, svo að þið skiljið fullkomlega hver Kristur er

og hvað hann hefur gert fyrir ykkur. Ég bið þess að hugur ykkar opnist fyrir ljósi hans, svo að þið getið skilið þá framtíð sem hann vill gefa ykkur og hefur kallað ykkur til. Ég vil að þið gerið ykkur grein fyrir þeim auðæfum sem við höfum eignast, við að taka á móti Kristi Jesú. Svo bið ég þess að skilningur ykkar opnist, svo að þið sjáið hve óendanlega mikill máttur hans er, þeim til hjálpar, sem á hann trúa. Þetta er sami kröftugi mátturinn og reisti Krist upp frá dauðum og leiddi hann til heiðurssætis hjá Guði á himnum. Vald hans er meira en nokkurs konungs, foringja, einræðisherra eða leiðtoga, hvort heldur þessa heims eða annars. Guð hefur lagt allt að fótum hans og gert hann höfuð kirkjunnar. Kirkjan er líkami hans og verkfæri – hans, sem er höfundur og gjafari alls á himni og jörðu.

Áður voruð þið undir bölvun Guðs – þið voruð dauðadæmd vegna synda ykkar. Þið bárust með straumnum og voruð eins og allir aðrir, bundin af synd og hlýðni við hinn volduga Satan, hinn volduga, sem ríkir í andaheiminum og starfar í þeim sem ekki trúa á Drottin. Þannig var eitt sinn ástatt um okkur öll. Við létum stjórnast af illum hvötum, og gerðum allt það sem eigingirni okkar og vondar hugsanir leiddu okkur til – við gerðum bara eins og okkur sýndist. Þess vegna beið okkar ekki annað en dómur Guðs. Við vorum ofurseld reiði Guðs, eins og allir sem þannig er ástatt um.

En Guð er svo sannarlega auðugur að miskunn. Þótt við værum andlega dauð og dæmd vegna synda okkar, elskaði hann okkur svo heitt að hann gaf okkur lífið á ný – það gerði hann þegar hann reisti Krist upp frá dauðum. Það er aðeins óverðskuldaðri miskunn hans að þakka að við höfum bjargast. Hann vakti okkur til nýs lífs með Kristi, flutti okkur inn í ríki hans og bjó okkur stað með honum í hinu himneska ríki – allt árangur af verki Jesú Krists. Til þess að við gætum borið vitni um óendanlegan kærleika hans, sem birtist í öllu því sem hann hefur gert fyrir okkur.

Það var miskunn Guðs að þakka að þið frelsuðust, með því að trúa á Krist. Trú ykkar er ekki ykkur að þakka, hún er líka gjöf frá Guði. Hjálpræði Guðs er ekki laun fyrir góðverk ykkar og þess vegna getur heldur enginn þakkað sjálfum sér það. Guð einn hefur gert okkur að því sem við erum og gefið okkur nýtt líf í Kristi Jesú, og hann ákvað fyrir löngu að þetta nýja líf skyldum við nota öðrum til hjálpar.

Því skuluð þið ekki gleyma að eitt sinn voruð þið heiðingjar og Gyðingarnir kölluðu ykkur guðlaus og „óhrein“. (Hjörtu þeirra voru reyndar líka óhrein, enda þótt þeir hefðu haldið fast við allar sínar trúarvenjur og látið umskera sig sem tákn um guðrækni.) Minnist þess að á þeim tíma þekktuð þið alls ekki Krist, þið voru óvinir þeirra sem tilheyra Guði

og vissuð ekki að Guð vildi hjálpa ykkur. Þið voru glötuð, guðvana og vonlaus.

Nú tilheyrið þið Kristi Jesú! Þótt þið væruð áður fyrr langt frá Guði, eruð þið nálæg honum nú. Allt er það því að þakka, sem Jesús Kristur gerði fyrir ykkur með dauða sínum.

Jesús Kristur veitir okkur frið, og enginn annar. Hann hefur komið á friði milli okkar sem erum Gyðingar, og ykkar heiðingjanna, með því að gera okkur öll að einni fjölskyldu og brjóta niður vegginn, sem hafði aðskilið okkur svo lengi. Með dauða sínum batt hann enda á þann bitra fjandskap sem var okkar á milli vegna lögmáls Gyðinganna. Lögin veittu Gyðingunum sérstöðu, en útilokuðu heiðingjana. Jesús dó til að binda enda á þetta lagakerfi Gyðinga. Eftir það sameinaði hann þessa tvo andstöðuhópa, með því að sameina þá sjálfum sér. Hann sameinaði okkur, svo að við urðum öll eitt. Hann gerði okkur að nýjum mönnum og þá loks komst friður á. Af því að við erum nú limir á sama líkama, getum við ekki lengur borið kala hvert til annars, því að við höfum sæst við Guð. Þessari deilu lauk á krossinum. Síðan boðaði Guð okkur friðinn – ykkur heiðingjunum sem voruð svo fjarri honum og einnig okkur Gyðingunum sem stóðum nær. Nú eigum við öll, hvort sem við erum Gyðingar eða heiðingjar, aðgang að Guði föður með hjálp heilags anda, vegna þess sem Kristur hefur gert fyrir okkur.

Nú eruð þið ekki lengur ókunnug Guði og himninninn ekki framandi land. Nú eruð þið meðlimir í fjölskyldu Guðs. Þið eruð ríkisborgarar og heimamenn í landi hans, ásamt öllum öðrum sem kristnir eru. Þið eruð eins og bygging sem stendur á grunni postulanna og spámannanna, en hornsteinn byggingarinnar er sjálfur Kristur Jesús. Hann tengir okkur öll, sem trúum, saman og lætur okkur vaxa og styrkjast sem fagran helgidóm Guðs. Já, þið eruð líka, Krists vegna, bústaður fyrir anda Guðs.

Ég, Páll, þjónn Krists, er hér í fangelsi ykkar vegna. Ástæðan er sú að ég boðaði ykkur fagnaðarerindið. Ég geri ráð fyrir að þið vitið að Guð hefur falið mér þetta sérstaka verkefni, að kunngjöra ykkur heiðingjunum kærleika Guðs, eins og ég hef áður skýrt tekið fram í einu bréfa minna. Það var sjálfur Guð sem birti mér leyndarmál sitt, að heiðingjarnir fengju einnig að njóta kærleika hans. Þetta segi ég til þess að þið vitið hvaðan ég hef vitneskju mína. Frá örófi alda var þessi leyndardómur hulinn í Guði, en nú hefur hann opinberað þetta postulum sínum og spámönnum með heilögum anda. Þetta er leyndarmálið: Heiðingjarnir munu ásamt Gyðingum, fá fulla hlutdeild í öllum þeim gæðum sem börn Guðs erfa. Kirkjan stendur þeim opin og loforð Guðs tilheyra þeim, þegar þeir trúa gleðiboðskapnum um Krist. Guð hefur veitt mér þau miklu forréttindi

að mega birta þessa áætlun hans og hann hefur gefið mér kraft sinn, og sérstaka hæfileika, til að leysa þetta verkefni vel af hendi.

Hugsið ykkur! Ekki hafði ég unnið til þess á nokkurn hátt, en samt valdi hann mig, sem er sístur allra kristinna manna, til að verða þeirrar gæfu aðnjótandi, að fá að flytja heiðingjunum fagnaðarerindið um þá miklu auðlegð sem þeir eiga í Kristi. Mér var falið að útskýra fyrir öllum að Guð væri einnig frelsari heiðingjanna – kunngjöra áætlun hans frá örófi alda, hans, sem allt hefur skapað.

Hvers vegna gerði Guð þetta? Hann gerði það til að sýna öllum valdhöfum í himinhæðum sinn fullkomna vísdóm: Að öll fjölskylda hans – jafnt Gyðingar sem heiðingjar – er sameinuð í kirkju hans, einmitt eins og hann hugsaði sér í upphafi að hafa það í Jesú Kristi, Drottni okkar. Nú megum við ganga rakleiðis fram fyrir Guð, án þess að hræðast, fullviss þess að hann muni taka vel á móti okkur þegar við komum í fylgd með Kristi og í trú á hann.

Látið því ekki meðferðina sem ég hef hlotið hér, draga úr ykkur kjarkinn. Ég þjáist ykkar vegna, ykkur til heiðurs og uppörvunar. Þegar ég hugsa um mikilleik Guðs og visku, þá krýp ég á kné og bið til föðurins fyrir þessari stóru fjölskyldu hans – hluti hennar er þegar á himnum en hinir eru enn hér á jörðu. Ég bið að hann gefi ykkur af ríkdómi sínum, sem aldrei þrýtur, svo að þið styrkist fyrir heilagan anda hið innra með ykkur. Ég bið þess einnig að Kristur fái stöðugt meira rúm í hjörtum ykkar og megi búa í ykkur vegna trúarinnar. Ég bið þess að þið festið djúpar rætur í kærleika Guðs – það er góður jarðvegur. Það er einnig bæn mín að þið fáið sjálf að reyna og skilja, eins og öll börn Guðs ættu að gera, hversu víður og langur, djúpur og hár, kærleikur hans er. Kærleikur hans er svo mikill að þið munuð aldrei geta þekkt hann eða skynjað til fulls. Þannig mun Guð fylla og auðga líf ykkar með elsku sinni og blessun.

Dýrð sé Guði, sem starfar í okkur með krafti sínum og getur gert langtum meira en við munum nokkru sinni þora að biðja eða láta okkur dreyma um. Dýrð sú er hann birti heiminum í Kristi Jesú, verði augljós í söfnuði hans um alla framtíð, öld eftir öld.

Ég, sem sit í fangelsi fyrir að þjóna Drottni – ég bið ykkur að lifa og starfa eins og sæmir þeim sem hlotið hafa svo dýrlega köllun. Verið auðmjúk og blíð. Verið þolinmóð og umberið hvert annað í kærleika. Látið heilagan anda leiða ykkur og lifið í sátt og samlyndi.

Við erum öll hlutar af einum og sama líkama. Öll höfum við sama heilaga andann. Við erum öll kölluð til að eiga hina sömu dýrlegu framtíð. Við eigum aðeins einn Drottin, eina trú, eina skírn, og við höfum öll sama Guð og föður, sem er yfir okkur og með okkur og býr í okkur hverju

og einu. En þótt við séum öll eitt, þá hefur Kristur samt gefið okkur, hverju um sig, mismunandi hæfileika.

Í Davíðssálmum stendur að þegar hinn sigrandi Kristur hafi snúið aftur til himins, eftir að hafa risið upp og yfirbugað Satan, þá hafi hann gefið mönnunum dýrmætar gjafir. Takið eftir að sagt er, að hann hafi snúið aftur til himins. Þetta sýnir að hann steig niður frá upphæðum himnanna og alla leið niður til neðstu hluta jarðarinnar. Sá sem steig niður, er hinn sami og steig upp, og þetta gerði hann til að geta fyllt allt með sjálfum sér, hvar sem það er, allt frá því lægsta til hins hæsta.

Sum okkar hafa hlotið að gjöf sérstaka hæfileika til að vera postular, öðrum er gefið að predika og flytja boðskap frá Guði, sumum að vinna fólk til trúar á Krist og leiðbeina því fyrstu skrefin. Enn aðrir eru prestar eða hirðar og þeir fræða og leiðbeina hinum trúuðu á göngunni með Guði.

Þeir sem hafa hlotið þessa hæfileika, eiga að fullkomna þá sem trúa og þjóna þeim. Það er til þess að líkami Krists, söfnuðurinn, styrkist og þroskist, þar til við að lokum verðum öll einhuga í trúnni á frelsara okkar, Guðs son, og fullvaxta í Drottni – fyllumst lífi, blessun og kærleika Krists.

Þá verðum við ekki lengur sem börn. Börn skipta sífellt um skoðun. Menn koma og segja þeim eitthvað nýtt eða blekkja þau vísvitandi og þá trúa þau því sem þeim er sagt. Nei, við þráum að fylgja sannleikanum og segja sannleikann, gera það sem rétt er og lifa heiðvirðu lífi, Með því líkjumst við Kristi meir og meir, honum sem er höfuð líkamans, en líkaminn er kirkjan. Þegar líkaminn – söfnuðurinn – er undir hans stjórn, þá er hann allur samtengdur á fullkominn hátt. Hver líkamshluti vinnur sitt sérstaka starf og hjálpar hinum hlutum líkamans, þannig að allur líkaminn vex og uppbyggist í kærleika.

Mig langar að segja ykkur nokkuð og það eru boð frá Drottni: Héðan í frá skuluð þið ekki lifa eins og guðleysingjar, því að þeir eru blindir og á villuvegi. Hjörtu þeirra eru lokuð og full af myrkri. Þeir eru fjarlægir lífinu í Guði, því að þeir hafa snúið við honum bakinu og geta því hvorki skilið vilja hans né verk. Þeir eru hættir að gera greinarmun á réttu og röngu og hafa ofurselt sig óhreinleika. Þeir eru andlega sljóir, knúðir áfram af girnd og illum hugsunum og svífast einskis.

Kristur ætlaði ykkur ekki að lifa slíku lífi. Þið sem hafið lært að þekkja sannleikann um Krist, eigið að leggja af ykkar gömlu hegðun. Þá var líf ykkar rotið og spillt af tælandi girndum. Héðan í frá verða viðhorf ykkar og hugsanir að breytast til hins betra. Þið eigið að vera sem nýir menn. Menn sem lifa allt öðru lífi en þið lifðuð áður – heilagir og góðir menn. Klæðist þessu nýja lífi eins og nýrri flík.

Hættið að ljúga en segið sannleikann. Við erum eitt, og ef við ljúgum hvert að öðru, þá spillum við fyrir okkur sjálfum. Ef þið reiðist, þá syndgið ekki með því að ala á reiðinni. Leggið reiðina af áður en sólin sest, því að reiður maður er gott skotmark hins vonda.

Sá sem hefur vanið sig á að stela, hætti því og noti þess í stað hendur sínar við heiðarleg störf, svo að hann hafi eitthvað að gefa þeim sem þurfandi eru. Forðist allt óhreint tal. Segið það eitt sem gott er, og getur orðið til hjálpar og blessunar þeim sem á hlusta.

Hryggið ekki heilagan anda með líferni ykkar. Hann hefur innsiglað okkur Guði, til þess að við varðveitumst allt til endurlausnardagsins, er við losnum við syndina fyrir fullt og allt.

Sýnið hér eftir hvorki beiskju, ofsa né reiði. Rifrildi, grófyrði og baktal ætti ekki að vera til á meðal ykkar. Verið þess í stað vingjarnleg hvert við annað, góðhjörtuð og fús að fyrirgefa hvert öðru, rétt eins og Guð hefur fyrirgefið ykkur í Kristi.

Takið Guð til fyrirmyndar í öllu, eins og barn sem elskar föður sinn og hlýðir honum. Lifið í kærleika og fylgið þannig fordæmi Krists, sem elskaði ykkur og fórnaði sjálfum sér frammi fyrir Guði til að taka burt syndir ykkar. Kærleikur Krists til ykkar var Guði mjög að skapi, rétt eins og sætur ilmur.

Lauslæti, óhreinleiki eða ágirnd á ekki að nefnast á nafn á meðal ykkar. Klúrar sögur, heimskulegt tal og grófir brandarar – slíkt hæfir ykkur ekki. Í stað þess skuluð þið minna hvert annað á gæsku Guðs og verið þakklát. Eitt getið þið verið viss um: Sá sem er lauslátur og lifir í óhreinleika og ágirnd mun ekki fá inngöngu í ríki Krists og Guðs. Hinn ágjarni er í raun og veru hjáguðadýrkandi – hann elskar og tignar lífsgæðin í stað Guðs. Látið ekki blekkjast af þeim sem afsaka þessar syndir, því að reiði Guðs kemur yfir alla sem þær drýgja. Hafið ekkert samband við slíkt fólk, því að þótt myrkrið hafi eitt sinn ríkt í hjörtum ykkar, þá eru þau nú böðuð ljósi Drottins. Líferni ykkar ætti að bera því gleggstan vott! Í ljósi Drottins eflist góðvild, réttlæti og sannleikur.

Reynið að skilja hver er vilji Drottins. Takið engan þátt í því sem illt er – verkum myrkursins, þau leiða aðeins til spillingar. Bendið heldur á þau og flettið ofan af þeim. Það sem hinir óguðlegu leggja stund á í leyndum, er svo svívirðilegt, að mér er jafnvel ómögulegt að nefna það á nafn! Þegar þið flettið ofan af þessum hlutum, skín ljósið á syndir þeirra og þær verða augljósar. En þegar þeir sem þannig lifa, sjá hve illa þeir eru á vegi staddir, snúa sumir þeirra sér ef til vill til Guðs og verða börn ljóssins. Um þetta segir Guðs orð: „Vakna þú sem sefur og rís upp frá dauðum og þá mun Kristur lýsa þér.“

Gætið vel að hegðun ykkar, því við lifum á erfiðum tímum. Verið ekki óskynsöm, heldur skynsöm! Notið til fullnustu hvert það tækifæri sem þið fáið til að gera hið góða. Gerið ekkert í hugsunarleysi en reynið að skilja hver er vilji Drottins og framkvæmið hann. Drekkið ykkur ekki drukkin af víni, því að drykkjuskapur leiðir aðeins til ills, fyllist heldur heilögum anda og látið stjórnast af honum.

Ræðið saman um Drottin, vitnið í sálma og söngva, syngið andlega söngva. Syngið og leikið Drottni lof í hjörtum ykkar og þakkið Guði föður fyrir alla hluti í nafni Drottins Jesú Krists.

Verið hvert öðru undirgefin, slíkt hugarfar er Drottni velþóknanlegt. Eiginkonur, lútið eiginmönnum ykkar eins og um Drottin væri að ræða. Eiginmaður ber ábyrgð á konu sinni, á sama hátt og Kristur ber ábyrgð á líkama sínum, kirkjunni, en hann gaf líf sitt til að vernda hana og frelsa. Eiginkonur, lútið mönnum ykkar í öllu og það fúslega, á sama hátt og söfnuðurinn er undirgefinn Kristi. Eiginmenn! Sýnið konum ykkar sömu ást og umhyggju og Kristur söfnuðinum, þegar hann dó fyrir hann, til að helga, hreinsa og þvo hann í skírninni og orði Guðs. Þetta gerði hann til að geta leitt til sín fullkominn söfnuð, án bletts eða hrukku, heilagan og lýtalausan. Á sama hátt eiga eiginmenn að koma fram við konur sínar. Þeir eiga að elska þær sem hluta af sjálfum sér. Fyrst eiginmaðurinn og eiginkonan eru eitt, þá er maðurinn í raun og veru að gera sjálfum sér greiða og elska sjálfan sig, þegar hann elskar eiginkonu sína! Enginn hatar sinn eigin líkama, heldur gæta menn hans af mikilli umhyggju. Eins er með Krist, hann gætir líkama síns, safnaðarins, en við erum hvert um sig limir á þeim líkama.

Biblían sýnir ljóslega með eftirfarandi orðum að eiginmaður og eiginkona séu einn líkami: „Þegar maðurinn giftist verður hann að yfirgefa föður sinn og móður, svo að hann geti að fullu og öllu sameinast konunni og þau tvö orðið eitt.“ Ég veit að þetta er torskilið, en sambandið milli Krists og safnaðar hans hjálpar okkur þó að skilja það. Ég endurtek því: Maðurinn verður að elska konu sína sem hluta af sjálfum sér og konan verður að gæta þess að heiðra mann sinn og hlýða honum.

Þið börn, hlýðið foreldrum ykkar! Það skuluð þið gera, því að Guð hefur falið þeim að bera ábyrgð á ykkur. „Heiðra skaltu föður þinn og móður.“ Þetta er fyrsta boðorðið af hinum tíu boðorðum Guðs sem endar á loforði. Hvert er þá loforðið? Það er þetta: „Þá muntu lifa langa og blessunarríka ævi.“

Foreldrar, hér eru nokkur orð til ykkar. Venjið ykkur ekki á að skamma börn ykkar og jagast í þeim, því þá verða þau afundin og bitur. Alið þau heldur upp í kærleika og með aga, á sama hátt og Drottinn, og þá með ábendingum og góðum ráðum.

Þrælar, hlýðið húsbændum ykkar. Leitist við að sýna þeim allt hið besta. Þjónið þeim eins og þið væruð að þjóna Kristi. Vinnið vel, ekki aðeins meðan yfirmaður ykkar fylgist með, til þess að svíkjast síðan um þegar hann snýr sér að öðru. Vinnið alltaf samviskusamlega og með gleði, eins og þið væruð að vinna fyrir Krist og þá gerið þið vilja Guðs. Munið að Drottinn mun launa ykkur allt sem þið hafið gert vel, hvort sem þið eruð þrælar eða frjálsir menn.

Þrælaeigendur! Komið vel fram við þræla ykkar, eins og ég sagði þeim að koma fram við ykkur. Hafið ekki í hótunum við þá og munið að þið eruð sjálfir þrælar Krists. Þið hafið sama yfirmann og þeir, og sá fer ekki í manngreinarálit.

Að síðustu ætla ég að minna ykkur á að styrkur ykkar verður að koma frá Drottni og hans volduga mætti, sem er hið innra með ykkur. Klæðist alvæpni Guðs, svo að þið getið staðist öll þau svik og blekkingar sem Satan beitir í árásum sínum gegn ykkur. Barátta okkar er alls ekki gegn holdiklæddu fólki, heldur gegn ósýnilegum öflum eyðingar og upplausnar, hinum máttugu og illu myrkraöflum sem ríkja í þessum fallna heimi. Barátta okkar er einnig við mikinn fjölda illra anda í andaheiminum.

Notið öll þau vopn sem Guð hefur gefið okkur til að verjast árásum óvinarins, því að þá munuð þið standa sem sigurvegarar að átökunum loknum.

Ef þetta á að takast, þá þurfið þið belti sannleikans og réttlætisbrynju Guðs. Verið skóuð fúsleik til að flytja öðrum gleðiboðskapinn um frið við Guð. Beitið trú í hverri orrustu, því að hún er skjöldur sem getur stöðvað þær glóandi örvar sem Satan skýtur að ykkur. Gleymið ekki hjálmi hjálpræðisins og sverði heilags anda, sem er Guðs orð.

Verið ávallt í bæn. Biðjið um allt það sem heilagur andi minnir ykkur á og látið hann leiða ykkur í bæninni. Minnið Guð á þarfir ykkar og biðjið stöðugt fyrir öllum kristnum mönnum, hvar sem þeir eru. Biðjið einnig fyrir mér, að Guð gefi mér rétt orð og djörfung, þegar ég tala við aðra um Drottin og skýri fyrir þeim, að hjálpræði hans sé einnig ætlað heiðingjunum. Nú er ég hér hlekkjaður fyrir að hafa boðað þetta. Biðjið að mér auðnist enn að boða það sama með djörfung, eins og mér ber hér í fangelsinu.

Týkíkus, heittelskaður bróðir og trúr aðstoðarmaður minn í verki Drottins, mun flytja ykkur fréttir af mér. Ástæða þess að ég sendi hann til ykkar, er einmitt sú að láta ykkur vita hvernig okkur líður og að uppörva ykkur.

Kristnu vinir! Friður Guðs sé með ykkur, ásamt kærleika og trú frá Guði föður og Drottni Jesú Kristi. Náð og blessun Guðs sé með öllum sem í einlægni elska Drottin Jesú Krist.

Páll

Filippíbréfið

Bréf Páls til Filippímanna

Frá Páli og Tímóteusi, þjónum Krists.

Til leiðtoga safnaðanna, aðstoðarfólks þeirra og allra annarra sem kristnir eru í Filippí.

Guð blessi ykkur öll. Ég bið þess að Guð faðir okkar og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur ríkulega, eitt og sérhvert, og að friður hans umlyki ykkur.

Ég lofa Guð í hvert sinn sem ég bið fyrir ykkur. Hjarta mitt er gagntekið gleði, vegna þeirrar miklu aðstoðar sem þið hafið veitt mér við útbreiðslu gleðiboðskaparins, allt frá því er þið heyrðuð hann fyrst og fram á þennan dag. Eitt er víst, Guð, sem byrjaði í ykkur góða verkið, mun halda því áfram þar til það fullkomnast á endurkomudegi Jesú Krists.

Það er eðlilegt að ég beri slíkan hug til ykkar, því að þið eigið sérstakt rúm í hjarta mínu. Við höfum notið blessunar Guðs sameiginlega, bæði þegar ég var í fangelsi og einnig meðan ég var frjáls og barðist fyrir sannleikanum, og sagði öðrum frá Kristi. Guð einn veit hve heitt ég elska ykkur og þrái ykkur með ástúð Krists. Ég bið þess að kærleikurinn sem þið berið til annarra, komi æ betur í ljós og að andlegur skilningur ykkar og þekking vaxi jafnt og þétt.

Ég vil að ykkur sé ætíð ljós munurinn á réttu og röngu, og að þið varðveitið hreinleik huga ykkar og vilja, svo að héðan í frá og til endurkomu Drottins geti enginn ásakað ykkur um neitt. Ég bið þess að þið gerið það eitt sem gott er og sýnið að þið séuð börn Guðs, því að það mun verða Drottni til lofs og dýrðar.

Kæru vinir, mig langar að segja ykkur eitt: Allt sem ég hef orðið að reyna hér, hefur stórlega stuðlað að útbreiðslu gleðiboðskaparins um Krist. Allir sem hér eru, þar á meðal hermennirnir sem búa hér, vita nú að eina ástæðan fyrir fangavist minni er, að ég er kristinn. Fangavistin hefur einnig orðið til þess að margir hinna kristnu sem hér búa, virðast ekki lengur hræðast hlekkina. Þolinmæði mín hefur orðið þeim hvatning og þeir eru djarfari en áður að vitna um Krist.

Sumir predika að vísu gleðiboðskapinn vegna þess eins að þeir öfunda mig af því hvernig Guð hefur notað mig. Þeir vilja að fólk tali um sig sem djarfa predikara, sem bjóða öllu birginn! Aðrir hafa hins vegar hreinan skjöld, og þeir predika af kærleika til mín, því að þeir vita að Drottinn hefur leitt mig hingað til að standa vörð um sannleikann. Sumir predika til að gera mig afbrýðisaman. Þeir halda að vinsældir þeirra og árangur valdi mér hugarangri hér í fangelsinu. En hvert svo sem viðhorf

þeirra er, þá er það staðreynd að gleðiboðskapurinn um Krist heyrist og það gleður mig.

Gleði mín er ekki á þrotum, því ég veit að þið biðjið fyrir mér og heilagur andi hjálpar mér, og þá verður þetta allt mér til góðs. Það segi ég satt, að ég vona að ég geri aldrei neitt það sem ég þurfi að skammast mín fyrir, heldur að ég fái framvegis, eins og hingað til, að vera reiðubúinn að vitna um Krist, með djörfung, að ég fái að verða honum til dýrðar, hvort sem ég lifi eða dey. Ég lifi með Kristi og fyrir hann og því veit ég að dauðinn færir mér þá blessun að vera með honum. En ef það að lifa færir mér fleiri tækifæri til að ávinna Kristi fólk, þá veit ég satt að segja ekki hvort ég ætti að kjósa að lifa eða deyja. Stundum langar mig að lifa lengur, en stundum ekki, því mig langar einnig til að fara héðan og vera með Kristi. Það væri miklu betra fyrir mig að deyja, en að þurfa að vera hér. Staðreyndin er hins vegar sú að verði ég hér áfram, þá get ég orðið ykkur til enn meiri hjálpar.

Enn er þörf fyrir mig hér og því er ég viss um að ég muni lifa hér á jörðinni, enn um sinn, til að efla vöxt ykkar og auka gleði ykkar í trúnni. Það gleður ykkur að ég skuli verða hér áfram og gefur ykkur tilefni til að lofa Jesú fyrir að hann varðveiti mig, svo að ég geti heimsótt ykkur á ný.

En hvað sem um mig verður, þá skiptir mestu að líferni ykkar sé í samræmi við fagnaðarerindið. Þannig að hvort sem ég hitti ykkur aftur eða ekki, þá fái ég áfram góðar fréttir um að þið standið saman sem einn maður við að útbreiða gleðiboðskapinn, og það óttalaust, hvað svo sem óvinir ykkar gera. Það verður þeim tákn um eigin ósigur, en ykkur verður það greinilegt tákn frá Guði um að hann sé með ykkur og að hann hafi gefið ykkur eilíft líf með sér. Þið hafið hlotið þau forréttindi að trúa á hann, og ekki aðeins það, heldur einnig að þjást hans vegna. Stöndum saman í þessari baráttu. Þið hafið séð mig þjást þennan tíma sem liðinn er og eins og þið vitið, þá á ég nú í mikilli baráttu.

Eiga kristnir menn ekki að uppörva hver annan? Elskið þið mig svo mikið að þið viljið hjálpa mér? Hefur það einhverja þýðingu fyrir ykkur að við erum systkini í Drottni og eigum öll heilagan anda? Finnst einhver ástúð og meðaumkun hjá ykkur? Ef svo er, þá gleðjið mig með því að elska hvert annað og standa saman sem einn maður, einhuga með sameiginlegt takmark.

Verið ekki eigingjörn! Sækist ekki eftir því að vaxa í áliti hjá öðrum. Verið auðmjúk. Haldið ykkur ekki betri en aðra. Hugsið ekki aðeins um eigin hag, heldur sýnið öðrum áhuga og því sem þeir hafa fyrir stafni.

Hafið sama huga og Jesús Kristur hafði. Þótt hann væri Guð, þá krafðist hann þess ekki að fá að halda rétti sínum sem Guð, heldur lagði til hliðar mátt sinn og dýrð, varð maður og gekk um sem þjónn.

En auðmýkingu hans var ekki þar með lokið. Hann gekk svo langt að deyja á krossi, eins og glæpamaður. Einmitt þess vegna hóf Guð hann upp til hæstu himna og gaf honum nafn, sem hverju öðru nafni er æðra. Svo að fyrir nafni Jesú skuli hvert kné krjúpa, á himni, jörðu eða undir jörðinni, og hver tunga játa að Jesús Kristur er Drottinn, Guði föður til dýrðar.

Kæru vinir, ég man að meðan ég var hjá ykkur, þá fóruð þið fúslega eftir ráðleggingum mínum. Og fyrst þið eruð frelsuð, þá hljótið þið nú, að mér fjarverandi, að ástunda hið góða af enn meiri áhuga en áður. Þið hljótið einnig að heiðra Guð og hlýða honum heilshugar og halda ykkur frá öllu því sem honum er á móti skapi. Guð hefur þau áhrif á ykkur að þið bæði viljið og framkvæmið það sem honum er þóknanlegt.

Hvert sem starf ykkar er, þá gætið þess að kvarta hvorki né deila, því að þá hefur enginn ástæðu til að tala illa um ykkur. Lifið hreinu, saklausu lífi, eins og börn Guðs, í myrkum heimi óheiðarleika og miskunnarleysis. Þið eruð leiðarljós sem á að vísa öðrum veginn til himins.

Ég hvet ykkur til að halda fast við orð lífsins, því þá hef ég tilefni til að gleðjast þegar Kristur kemur aftur. Þá hefur starf mitt og erfiði ykkar á meðal, ekki verið til einskis. Jafnvel þótt blóði mínu yrði úthellt við þjónustu mína, við trú ykkar og mér fórnað – svo ég noti líkingu, það er að segja ef ég ætti að deyja fyrir ykkur – þá mundi ég samt geta glaðst og samglaðst ykkur. Þið ættuð einnig að gleðjast yfir slíku og samgleðjast mér, að ég skuli hafa þau forréttindi að mega deyja fyrir ykkur.

Sé það vilji Drottins, þá sendi ég bráðlega Tímóteus til ykkar. Þegar hann síðan kemur aftur, mun hann geta uppörvað mig með fréttum af ykkur. Tímóteus er sérlega áhugasamur um hagi ykkar. Allir aðrir virðast niðursokknir í sín eigin áhugamál og hafa því engan tíma til að spyrja um vilja Jesú Krists. Þið þekkið Tímóteus, hann hefur verið mér sem sonur og aðstoðað mig við útbreiðslu gleðiboðskaparins. Ég vona að ég geti sent hann til ykkar strax og ég veit hvað um mig verður. Ég treysti því að Drottinn muni einnig leyfa mér að koma til ykkar áður en langt um líður.

Mér fannst rétt af mér að senda Epafrodítus aftur til ykkar. Þið senduð hann til að bæta úr þörf minni og ég get sagt ykkur að við urðum góðir vinir, störfuðum saman og stóðum hlið við hlið í baráttunni. Ég sendi hann nú aftur til ykkar, því að hann hefur orðið svo mikla heimþrá og langar að sjá ykkur á ný. Hann varð mjög leiður þegar hann vissi að þið hefðuð frétt að hann hefði veikst. Reyndar varð hann svo hættulega veikur að hann var nær dauða en lífi, en Guð miskunnaði bæði honum og mér, svo að ég þyrfti ekki að bera sorg hans vegna, ofan á allt annað.

Þrá ykkar eftir honum varð mér því sterk hvatning til að senda hann aftur heim. Ég veit að þið fagnið honum og það gleður mig. Takið á móti honum með fögnuði í nafni Drottins og sýnið honum heiður. Hann hætti lífi sínu í þjónustu Krists og var í dauðann kominn er hann reyndi að gera fyrir mig, það sem þið gátuð ekki vegna fjarveru ykkar.

Kæru vinir, verið glaðir vegna samfélagsins við Drottin. Ég þreytist ekki á að segja þetta og þið hafið gott af slíkri hvatningu.

Gætið ykkar á þessum vondu mönnum – ég kalla þá hunda – þeim sem segja að þið verðið að láta umskerast til að geta frelsast. Við verðum ekki börn Guðs með því að skera í líkama okkar, heldur með því að tilbiðja hann í anda okkar – það er hin eina og sanna „umskurn“. Hrós okkar kristinna manna er það sem Jesús Kristur hefur gert fyrir okkur og okkur er ljóst að við getum ekkert gert sjálf til eigin frelsunar.

Ef einhver hefði nokkru sinni minnstu von um að geta frelsað sjálfan sig, þá væri það ég. Ef aðrir gætu frelsast fyrir það sem þeir hafa gert, þá gæti ég það áreiðanlega! Ég var umskorinn, og þar með vígður gyðingdómnum átta daga gamall. Ég er fæddur Gyðingur – kominn af hinni gömlu Benjamínsætt – og er þar með ósvikinn Gyðingur, ef hægt er að taka svo til orða. En það sem meira er, ég tilheyrði flokki farísea og þeir kröfðust skilyrðislausrar hlýðni við öll lög og siðvenjur Gyðinga. Skyldi ég hafa tekið það alvarlega? Já, hvort ég gerði! Ég ofsótti hina kristnu hatrammlega og reyndi að hlýða hverri einustu reglu og lagagrein út í ystu æsar.

En hvað er nú orðið um allt þetta sem mér þótti svo mikils virði? Ég fleygði því burt, svo að ég gæti sett allt mitt traust á Krist og hann einan. Samanborið við þekkinguna á Kristi Jesú Drottni mínum, er allt annað rusl í mínum augum. Ég hef ýtt öllu öðru til hliðar og met það einskis, til þess að ég geti verið með Kristi og orðið eitt með honum. Nú treysti ég ekki lengur á það, að eigin góðverk eða hlýðni við lög Guðs frelsi mig, heldur treysti ég Kristi einum til þess. Hvernig eignumst við rétta afstöðu til Guðs? Með því að trúa – trúa og treysta Kristi einum. Nú hef ég varpað öllu öðru fyrir borð, það var eina leiðin til að kynnast Kristi í raun og veru, og því feiknar afli sem reisti hann upp frá dauðum. Að yfirgefa allt var líka eina leiðin til að skilja hvað það er að þjást og deyja með honum. Ég vil verða einn þeirra sem fá hlut í upprisu lífsins hvað sem það kostar. Ég er ekki að segja að ég sé fullkominn. Enn hef ég ekki lært allt það sem ég á að læra, en ég stefni að því að verða það sem Kristur frelsaði mig til og vill að ég sé.

Nei, kæru vinir, enn er ég ekki fullkominn, en þetta er mér efst í huga: Að gleyma fortíðinni og horfa fram á við til þess sem í vændum er.

Ég tek á öllu sem ég á til að ná markinu og fá verðlaunin sem Guð hefur heitið okkur á himnum, og allt er það Kristi Jesú að þakka.

Ég vona að þið sem þroskuð eruð í trúnni, séuð mér sammála, en ef þið eruð ósammála um eitthvert atriði, þá trúi ég því að Guð muni leiða ykkur í allan sannleikann – það er að segja ef þið breytið samkvæmt þeim sannleika sem þið hafið lært.

Kæru vinir, takið líferni mitt til fyrirmyndar og veitið þeim athygli sem feta í mín fótspor. Ég hef sagt ykkur það oft áður og ég segi það enn og nú með tárin í augunum: Margir sem telja sig kristna eru í raun og veru óvinir kross Krists. Glötunin bíður þeirra því að þeir hafa ofurselt sig ágirndinni. Þeir stæra sig af því sem þeir ættu að blygðast sín fyrir og jarðlífið er það eina sem þeir hugsa um. En föðurland okkar er á himnum og þar er Drottinn okkar og frelsari, Jesús Kristur, sem við væntum. Þegar hann kemur, mun hann breyta stöðugt hrörnandi líkömum okkar í dýrðarlíkama, eins og þann sem hann sjálfur hefur, með guðdómskrafti sínum, sem hann beitir er hann leggur allt undir sig.

Kæru vinir í Kristi, ég elska ykkur og þrái að sjá ykkur, því að þið eruð gleði mín og kóróna, verkalaun mín. Elsku vinir, verið stöðug í Drottni framvegis eins og hingað til.

Nú langar mig að biðja ykkur, Evódídu og Sýntýke, um eitt: Gerið það fyrir mig, með hjálp Drottins, að sættast og standa saman.

Ég bið þig, kæri samherji, að hjálpa þessum konum, því að þær unnu við hlið mér að flytja öðrum gleðitíðindin. Þær störfuðu einnig með Klemens og öðrum félögum mínum, sem eiga nöfn sín rituð í lífsins bók.

Verið ávallt glöð vegna samfélagsins við Drottin. Ég endurtek: Verið glöð! Ljúflyndi ykkar verði öllum kunnugt. Munið að Drottinn kemur skjótt! Hafið ekki áhyggjur af neinu. Segið Guði frá öllum þörfum ykkar og gleymið ekki að þakka honum, því að hann svarar bænum. Þá mun friður Guðs, sem er ofar öllum skilningi, fylla hjörtu ykkar og hugsanir, vegna þess að þið tilheyrið og treystið Kristi Jesú.

Vinir mínir, nú fer ég að ljúka þessu bréfi, en mig langar þó að nefna eitt enn: Venjið ykkur á að hugsa um það sem er satt, gott og rétt. Festið í huga ykkar hið fagra og hreina og það sem gott er í fari annarra. Hugsið um allt það sem þið getið glaðst yfir og lofað Guð fyrir. Venjið ykkur á að gera það sem þið lærðuð af mér og sáuð mig gera, og Guð friðarins mun vera með ykkur.

Ég er glaður og þakklátur og lofa Guð fyrir að þið skylduð aftur veita mér aðstoð. Ykkur hefur alltaf verið umhugað að senda mér það sem þið gátuð, en ég veit að um tíma höfðuð þið ekki aðstöðu til þess. Þið megið ekki halda að ég hafi alltaf liðið skort, því að ég hef lært að komast af með það sem ég hef og gleðjast yfir því, hvort sem það er mikið eða lítið.

Ég kann að lifa af því sem lítið er og einnig því sem mikið er. Ég hef lært þann leyndardóm að láta mér nægja það sem ég hef, hvort sem það er magafylli eða hungur, allsnægtir eða skortur. Með hjálp Krists get ég gert allt sem Guð biður mig um. Kristur gefur mér styrk og kraft. En hvað sem því líður, þá var fallega gert af ykkur að hjálpa mér í erfiðleikum mínum.

Ykkur er vel ljóst að þegar ég kom fyrst með gleðitíðindin til ykkar og einnig eftir að ég yfirgaf Makedóníu, þá voruð þið þeir einu sem hjálpuðu mér, bæði við að gefa og þiggja. Þið voruð eini söfnuðurinn sem slíkt gerði. Og þegar ég var í Þessaloníku, þá senduð þið mér tvívegis pakka. Ég kann vel að meta gjafir ykkar, en það sem gleður mig mest eru launin sem þið munuð uppskera og fyrir þeim hafið þið vissulega unnið.

Nú sem stendur hef ég allt sem ég þarf og meira en það! Gjafirnar sem Epafrodítus kom með frá ykkur voru ríkulegar. Þær eru eins og ilmandi fórnir og eru Guði þóknanlegar. Guð mun veita ykkur ríkulega allt sem þið þarfnist vegna samfélags ykkar við Krist Jesú. Guði föður sé dýrð um aldir alda. Amen.

Páll

P.S. Skilið kærri kveðju frá mér til allra kristinna í Filippí. Bræðurnir sem með mér eru, biðja að heilsa. Allir aðrir sem kristnir eru hér, biðja einnig að heilsa ykkur, sérstaklega þeir sem starfa í höll keisarans. Blessun Drottins Jesú Krists sé með anda ykkar.

Kólossubréfið

Bréf Páls til Kólossumanna

Frá Páli, sem Guð hefur valið til að vera boðberi Jesú Krists, og frá bróður Tímóteusi.

Til ykkar, trúuðu vinir – fólks Guðs – í Kólossu.

Ég bið þess að Guð faðir úthelli blessun sinni yfir ykkur og fylli ykkur friði sínum. Í hvert sinn sem við biðjum fyrir ykkur þökkum við Guði, föður Drottins Jesú Krists, því að við höfum heyrt um traust ykkar til Drottins og innilegan kærleika til þeirra sem á hann trúa. Það er auðséð að þið hlakkið til að komast til himins! Það var í fagnaðarerindinu sem þið fyrst heyrðuð um þann yndislega stað. Fagnaðarerindið, sem þið heyrðuð, berst nú um allan heim og breytir hvarvetna lífi fólks, alveg eins og það breytti lífi ykkar strax fyrsta daginn sem þið heyrðuð það – þegar ykkur varð ljós sá mikli kærleikur sem Guð ber til syndugra manna.

Það var Epafras, okkar heittelskaði samstarfsmaður, sem flutti ykkur gleðiboðskapinn. Nú er þessi þjónn Jesú Krists hér í ykkar stað til að hjálpa okkur. Hann hefur sagt okkur frá kærleika ykkar til annarra manna og þann kærleika hefur heilagur andi gefið ykkur. Þess vegna höfum við haldið áfram að biðja Guð, allt frá því er við fréttum fyrst af ykkur, að hann hjálpi ykkur að skilja vilja sinn og breyta eftir honum. Við höfum beðið hann að auka andlegan skilning ykkar og helga líferni ykkar, svo að þið verðið honum til dýrðar og stundið það eitt sem gott er, öðrum til hjálpar.

Þar að auki biðjum við hann að styrkja ykkur og fylla af sínum dýrlega mætti. Þá getið þið haldið áfram, á hverju sem gengur, og þakkað föðurnum, sem hefur gefið okkur hlutdeild í öllum þeim gæðum sem tilheyra ríki ljóssins. Hann hefur hrifið okkur frá valdi myrkursins, úr ríki Satans, og leitt okkur inn í ríki síns elskaða sonar, sem keypti okkur frelsi með krossdauða sínum og fyrirgaf okkur syndirnar.

Kristur er sýnileg mynd hins ósýnilega Guðs. Hann var til áður en Guð skapaði heiminn. Það var reyndar hans vegna sem allt var skapað á himni og jörðu, bæði það sem sést og einnig hið ósýnilega – hinn andlegi heimur með tignum sínum og völdum. Krists vegna varð allt þetta til, honum til dýrðar og þjónustu. Hann var á undan öllu öðru og það er hans kraftur sem viðheldur því.

Hann er höfuð líkamans, en líkaminn er fólk hans – söfnuðurinn, kirkjan. Kirkjan á upphaf sitt í honum og hann er leiðtoginn – hinn fyrsti sem rís upp frá dauðum. Þannig er hann fremstur í öllu. Það var vilji Guðs að allir eiginleikar guðdómsins væru í syninum.

Með lífi Jesú og starfi opnaði Guð allri sköpun sinni – bæði á himni og jörðu – leið til sín. Með krossdauða sínum, blóði sínu, kom hann á friði milli Guðs og alls á himni og jörðu – ykkar líka. Því að þið voruð eitt sinn fjarri Guði og óvinir hans. Þið vilduð ekkert af honum vita. Hugsanir ykkar og verk voru eins og veggur milli ykkar og hans. En þrátt fyrir það hefur Jesús leitt ykkur til sín sem vini sína. Það gerði hann með því að deyja á krossi sem raunverulegur, sannur maður og því næst hefur hann leitt ykkur til samfélags við Guð. Þar standið þið nú, helguð og að fullu sýknuð í hans augum. Það eina sem Guð krefst, er að þið trúið sannleikanum eins og hann er. Standið föst og óhagganleg í þeirri sannfæringu að gleðiboðskapurinn um að Jesús hafi dáið fyrir ykkur sé sannur og að þið hvikið aldrei frá þeirri trú að hann hafi frelsað ykkur. Þennan undursamlega boðskap fenguð þið að heyra hvert og eitt og nú breiðist hann út um allan heiminn, og hef ég, Páll, verið svo gæfusamur að fá að taka þátt í því.

Einn þáttur í starfi mínu er að þjást ykkar vegna og ég gleðst yfir að fá að gera það, því að þannig hjálpa ég til við að fullkomna það, sem enn vantar á þjáningar Krists, vegna líkama hans, safnaðarins.

Guð hefur sent mig til að hjálpa söfnuði sínum – kirkjunni – og birta ykkur fyrirætlun sína, sem enginn þekkti. Aldir liðu, kynslóðir komu og fóru, og hann gætti leyndarmálsins; en nú hefur honum þóknast að segja það þeim sem elska hann og lifa fyrir hann. Þið voruð heiðingjar en hans dýrlega áætlun nær einnig til ykkar! Og þetta er leyndarmálið: Kristur, sem nú lifir í hjörtum ykkar, er ykkar eina von um eilíft líf.

Þess vegna segjum við líka öllum sem vilja hlusta, hvar sem er, frá Kristi og leiðbeinum þeim og fræðum eins vel og við getum. Við þráum að geta leitt hvern mann fullkominn fram fyrir Guð og það er hægt vegna þess sem Kristur gerði. Að þessu erfiða ég og kraftinn – og hann er ekki lítill – fæ ég frá Kristi.

Ég vil gjarnan að þið vitið hve mikið ég hef barist í bæn fyrir ykkur og fyrir söfnuðinum í Laódíkeu. Einnig fyrir mörgum öðrum vinum mínum, sem aldrei hafa kynnst mér persónulega. Þetta er bæn mín fyrir ykkur: Að þið mættuð hljóta uppörvun, tengjast sterkum kærleiksböndum og eignast þá dýrmætu reynslu að kynnast Kristi náið og af eigin raun. Hann er sjálfur þetta leyndarmál Guðs, sem nú loks hefur verið kunngert. Í honum er að finna alla fjársjóði vísdóms og þekkingar.

Þetta segi ég vegna þess að ég óttast að einhver reyni að blekkja ykkur með áróðri. Þótt ég nú sé fjarri ykkur, þá er ég hjá ykkur í anda, og gleðst yfir velgengni ykkar og staðfestu í trúnni á Krist. Nú skuluð þið, sem tókuð á móti Kristi, einnig treysta honum til að ráða fram úr vandamálum líðandi stundar og lifa í stöðugu samfélagi við hann. Verið

staðföst í honum, eins og jurt sem skýtur rótum og sýgur til sín næringu. Gætið þess að halda áfram að vaxa í Drottni, svo að þið styrkist í sannleikanum. Látið líf ykkar geisla af gleði og þakklæti fyrir allt, sem hann hefur gert.

Látið engan villa um fyrir ykkur með heimspekilegum vangaveltum. Þessi heimskulegu svör þeirra eru byggð á hugmyndum og ályktunum manna, en ekki á orðum Krists. Í Kristi sjáum við Guð holdi klæddan og í honum einum er hina sönnu visku og þekkingu að finna. Þegar þið lifið með Kristi, þá hafið þið allt sem þið þarfnist, því þá eruð þið í samfélagi við sjálfan Guð. Kristur er æðstur allra valdhafa og öll máttarverk eru honum undirgefin.

Þegar þið komuð til Krists, frelsaði hann ykkur frá hinum illu hvötum ykkar. Þetta gerði hann ekki með líkamlegum uppskurði eða umskurn, heldur með andlegum uppskurði – skírninni. Í skírninni dó ykkar gamla, eigingjarna eðli og var grafið með honum. Síðan risuð þið upp frá dauðum ásamt honum og hófuð nýtt líf í trú á orð hins almáttuga Guðs, sem vakti Krist frá dauðum.

Þið voruð dáin í syndinni, en Guð gaf ykkur hlutdeild í lífi Krists, fyrirgaf ykkur syndirnar, ógilti allar kröfur á hendur ykkar og strikaði yfir öll ykkar brot gegn boðorðunum. Hann tók þessa sakaskrá og eyðilagði hana með því að negla hana á kross Krists. Á þennan hátt ógilti Guð þær ákærur, sem Satan bar fram gegn okkur vegna synda okkar, og kunngjörði öllum heiminum sigur Krists á krossinum, þar sem allar okkar syndir voru afmáðar.

Látið því engan ásaka ykkur fyrir það sem þið borðið eða drekkið, né fyrir að halda ekki gyðinglega hátíðis- og tyllidaga, tunglkomuhátíðir eða hvíldardaga Gyðinga. Þetta voru aðeins tímabundnar reglur, sem féllu úr gildi þegar Kristur kom. Þær voru aðeins ímynd raunveruleikans – Krists. Látið engan segja ykkur að þið glatist ef þið tilbiðjið ekki engla, eins og sumir halda fram. Þeir segjast hafa fengið vitrun um þetta og því beri ykkur að hlýða. Þetta veldur því einu að menn hrokast upp og missa tengslin við Krist, höfuðið, sem við öll, líkami hans, tengjumst. Líkami Krists – söfnuðurinn – er tengdur saman og styrktur með taugum og sinum, og vex því aðeins að hann fái næringu og styrk frá Guði.

Þið dóuð með Kristi og þurfið því ekki að fylgja hugmyndum heimsins um hvernig eigi að frelsast. Vinna góðverk og fara eftir alls konar reglum. En hvers vegna haldið þið samt áfram að fylgja þessum hugmyndum og hvers vegna eruð þið ennþá bundin af reglum sem banna ykkur að borða, smakka eða snerta vissan mat? Slíkar reglur eru ekki annað en mannaboðorð, því að maturinn er ætlaður til neyslu. Þessar reglur kunna að virðast góðar, því að þær krefjast mikillar sjálfsafneit-

unar, eru auðmýkjandi og valda líkamlegum óþægindum. En þær veita mönnum engan kraft til að sigrast á illum hugsunum og eigingjörnum hvötum, heldur auka aðeins á stolt þeirra.

Þið eigið hlutdeild í upprisu Krists. Beinið því augum ykkar að því sem er á himnum, þar sem Kristur situr á heiðurs- og valdastóli við hlið Guðs. Hugsið um himininn og hafið ekki áhyggjur af hinu jarðneska. Þið ættuð að hafa svipaðan áhuga á veraldarvafstrinu og þeir sem eru dauðir! Líf ykkar er fólgið með Kristi í Guði og þegar Kristur – lífgjafi okkar – kemur aftur, þá munuð þið fá hlutdeild í allri hans dýrð. Snúið því baki við syndinni. Deyðið allar illar hvatir sem leynast hið innra með ykkur. Eigið engan þátt í lauslæti, siðleysi eða svívirðilegri girnd. Verið ekki bundin af veraldlegum gæðum, það er skurðgoðadýrkun. Reiði Guðs er yfir þeim sem það gera. Þið voruð áður í þeim hópi og það var ykkur eðlilegt, en nú er kominn tími til að segja skilið við bræði, vonsku og formælingar.

Ljúgið ekki framar hvert að öðru. Það tilheyrði ykkar gamla og óhreina lífi, sem er dautt og grafið. Nú lifið þið nýju lífi, sem felst í því að læra að þekkja vilja Guðs og líkjast Kristi meir og meir. Nú skiptir þjóðerni ekki lengur máli, né litarháttur, menntun eða þjóðfélagsstaða – það skiptir engu. Nú skiptir máli hvort viðkomandi lifir í trúnni á Krist og það stendur öllum til boða.

Fyrst Guð hefur elskað ykkur svo heitt og útvalið, þá ættuð þið að kappkosta að sýna öllum góðvild og miskunnsemi. Reynið ekki að þykjast öðrum fremri, heldur verið fús að þola mótlæti með þögn og þolinmæði. Verið hógvær og fljót að fyrirgefa og berið ekki kala til nokkurs manns. Minnist þess að Drottinn hefur fyrirgefið ykkur og því verðið þið einnig að fyrirgefa öðrum.

En umfram allt, látið kærleikann ráða í lífi ykkar, því að þá verður fullkomið samstarf og eining í söfnuðinum. Látið frið Krists búa í hjörtum ykkar, það er skylda ykkar og jafnframt forréttindi sem hluta af líkama hans. Verið þakklát.

Minnist alls þess sem Kristur kenndi, því að orð hans lífga og auka skilning og hyggindi. Uppfræðið hvert annað í orði hans og flytjið það í sálmum, söngvum, andlegum ljóðum og lofsyngið Drottni með þökk í huga. Hvað sem þið gerið eða segið, þá gerið allt vegna Drottins Jesú og þakkið Guði föður fyrir hann.

Eiginkonur, verið undirgefnar mönnum ykkar, því það er vilji Drottins. Og eiginmenn, elskið konur ykkar! Sýnið þeim nærgætni en ekki beiskju og hörku.

Börn! Hlýðið foreldrum ykkar í öllu, því það hæfir þeim sem tilheyra Drottni. Og þið foreldrar, verið ekki harðir við börn ykkar, því þá missa þau sjálfstraust og fyllast vanmáttarkennd.

Þrælar, hlýðið ykkar jarðnesku yfirmönnum undanbragðalaust og reynið ávallt að geðjast þeim, en ekki aðeins meðan þeir sjá til. Hlýðið þeim fúslega vegna kærleika ykkar til Drottins og vegna þess að þið viljið þóknast honum. Hvað sem þið gerið, þá vinnið af samviskusemi og gleði, eins og þið væruð að vinna fyrir Drottin en ekki menn. Og munið að þið eruð erfingjar Guðs – við öll, sem þjónum honum. En ef þið svíkist undan í verki hans, þá verða launin öðruvísi en þið hefðuð kosið – því hann fer ekki í manngreinarálit og þar kemst enginn upp með svik.

Þrælaeigendur! Verið sanngjarnir og heiðarlegir við þræla ykkar. Munið að þið hafið sjálfir húsbónda á himnum sem fylgist vel með ykkur.

Þreytist ekki á að biðja en haldið því áfram uns þið fáið svar frá Guði og gleymið þá ekki að þakka honum. Gleymið ekki heldur að biðja fyrir okkur, að Guð gefi mörg tækifæri til að boða fagnaðarerindið um Krist, en þess vegna er ég í fangelsi. Biðjið þess að ég fái djörfung til að tala opinskátt, óhindrað og á einfaldan hátt, eins og mér ber að gera.

Umgangist viturlega þá sem ekki trúa og notið sérhvert tækifæri til að boða þeim fagnaðarerindið. Verið nærgætin en markviss í samtölum ykkar við fólk, svo að þið getið gefið því rétt svör við spurningum þess.

Týkíkus, okkar heittelskaði bróðir, mun segja ykkur allt sem er að frétta af mér. Hann er duglegur samstarfsmaður í þjónustu Drottins. Það var ég sem sendi hann í þessa ferð, vegna þess að mig langaði að fá að vita hvernig ykkur liði og einnig að hugga ykkur og uppörva. Ég sendi einnig Onesímus, kæran og trúan bróður, en hann er einn af ykkur. Hann og Týkíkus munu segja ykkur allar nýjustu fréttir héðan.

Aristarkus er hér í fangelsinu ásamt mér. Hann sendir ykkur kæra kveðju og einnig Markús, en hann er ættingi Barnabasar. Eins og ég hef áður sagt, bið ég ykkur að taka sérlega vel á móti honum, ef hann kemur við hjá ykkur. Júdas Jústus sendir einnig kæra kveðju. Þetta eru einu kristnu Gyðingarnir sem starfa hér með mér og þeir hafa sannarlega uppörvað mig.

Epafras, þjónn Jesú Krists – hann er frá Kólossu eins og þið – sendir ykkur kærar kveðjur. Hann biður Guð að styrkja ykkur og fullkomna og sýna ykkur vilja sinn í öllu. Það segi ég satt, að hann hefur barist fyrir ykkur í bænum sínum og þeim í Laodíkeu og Híerapólis.

Lúkas, læknirinn kæri, sendir innilega kveðju og sömuleiðis Demas.

Viljið þið skila kveðju frá mér til kristnu vinanna í Laodíkeu og einnig til Nýmfu og þeirra sem koma saman á heimili hennar.

Þegar þið hafið lesið þetta bréf, þá sendið það til safnaðarins í Laodíkeu. Þið ættuð svo að lesa bréfið sem ég sendi þeim. Segið við Arkippus: „Gættu þess að vinna vel það verk sem Drottinn hefur falið þér.“

Ég rita kveðju mína með eigin hendi. Minnist þess að ég er fangi. Blessun Guðs umvefji ykkur!

Páll

1. Þessaloníkubréf

Fyrra bréf Páls til Þessaloníkumanna

Frá Páli, Sílasi og Tímóteusi.

Til safnaðarins í Þessaloníku – ykkar, sem tilheyrið Guði föður og Drottni Jesú Kristi. Guð faðir og Jesús Kristur, Drottinn okkar, blessi ykkur ríkulega og gefi ykkur frið í hug og hjarta.

Mikið erum við þakklátir Guði fyrir ykkur. Og við biðjum fyrir ykkur. Þegar við tölum við Guð föður okkar, þá minnumst við kærleiksverka ykkar, sterkrar trúar og hve óhagganleg þið eruð í voninni um endurkomu Drottins Jesú Krists.

Kæru vinir, við vitum að Guð hefur kallað ykkur og að hann elskar ykkur. Þetta segjum við vegna þess að þegar við fluttum ykkur gleðiboðskapinn, þá lituð þið ekki á hann sem eitthvert blaður, heldur hlustuðuð með mikilli athygli. Orð okkar höfðu sterk áhrif á ykkur og heilagur andi gaf ykkur djúpa og einlæga sannfæringu um, að það sem við sögðum væri satt. Þið vitið einnig að framkoma okkar var í fullu samræmi við orð okkar. Þannig urðuð þið fylgjendur okkar, og þar með Drottins, því að þið tókuð á móti boðskapnum með gleði heilags anda, þrátt fyrir ofsóknir og erfiðleika sem það færði ykkur.

Þið urðuð fyrirmynd kristnu fólki um alla Makedóníu og Akkeu. Nú hefur orð Drottins borist frá ykkur, langt út fyrir landamæri ykkar. Það er sama hvert við förum, alls staðar hittum við fólk sem talar um ykkar sterku trú. Við þurfum ekki að segja neitt, því það segir okkur að fyrra bragði frá þeim stórkostlegu móttökum sem við fengum hjá ykkur. Hvernig þið sneruð ykkur frá skurðgoðunum og til Guðs, og í dag er hann – hinn lifandi og sanni Guð – húsbóndinn í lífi ykkar.

Fólk hefur einnig sagt okkur hve mjög þið væntið endurkomu Guðs sonar frá himnum – Jesú sem Guð reisti frá dauðum. Hann einn getur frelsað ykkur frá reiði Guðs, vegna syndarinnar.

Þið vitið vel, kæru vinir, að heimsókn okkar til ykkar var sannarlega ekki árangurslaus. Þið þekkið hve hart við vorum leiknir í Filippí, rétt áður en við komum til ykkar! Þrátt fyrir það gaf Guð okkur kjark til að flytja ykkur sama boðskap, meira að segja með djörfung, enda þótt við værum umkringdir óvinum. Af þessu getið þið séð að við predikuðum ekki á fölskum forsendum eða með illt í huga. Við vorum einlægir og komum til dyranna eins og við vorum klæddir.

Við erum sendiboðar Guðs og þannig tölum við. Guð hefur treyst okkur fyrir sannleikanum og honum breytum við ekki til að þóknast mönnum. Við þjónum Guði einum. Hann rannsakar hjörtu okkar og þekkir okkar leyndustu hugsanir. Hvenær reyndum við að vinna traust

ykkar með smjaðri? Aldrei, það vitið þið vel. Og Guð veit að ekki sóttumst við eftir vináttu ykkar til að græða á ykkur. Nei, það getum við talið okkur til lofs að aldrei höfum við beðið ykkur, né neinn annan, um peninga, enda þótt við sem postular Krists hefðum fullan rétt á að fara fram á fjárhagsstuðning eða viðurkenningu. Við sýndum ykkur eins mikla nærgætni og móðir barni sínu. Okkur þótti svo vænt um ykkur, að við gáfum ykkur ekki aðeins orð Guðs, heldur einnig líf okkar.

Kæru vinir, munið þið hvernig við strituðum meðan við vorum hjá ykkur? Við unnum dag og nótt til að hafa í okkur og á, svo að þið þyrftuð ekki að bera kostnað okkar vegna, meðan við fluttum ykkur fagnaðarerindið. Þið getið sjálf borið vitni um það – ásamt Guði – að við höfum hreinan skjöld gagnvart ykkur öllum. Við töluðum við ykkur eins og faðir við börn sín – munið þið það? Við áminntum, hvöttum og jafnvel grátbændum eitt og sérhvert ykkar, svo að líferni ykkar yrði Guði ekki til skammar – honum sem kallaði ykkur inn í dýrðarríki sitt.

Við erum Guði eilíflega þakklátir, því að þið lituð ekki á boðskap okkar sem okkar eigin orð, heldur sem Guðs orð, sem það vissulega er. Þegar þið tókuð við því og trúðuð, þá breytti það lífi ykkar!

Síðan fenguð þið, kæru vinir, að reyna sömu þjáningar og kristnu söfnuðirnir í Júdeu. Þið þolduð ofsóknir af hendi samlanda ykkar, rétt eins og þeir í Júdeu meðal sinnar eigin þjóðar, Gyðinga. Gyðingarnir líflétu sína eigin spámenn og síðan tóku þeir af lífi Drottin Jesú og nú hafa þeir ofsótt okkur hatrammlega og rekið okkur burt. Þeir rísa bæði gegn Guði og mönnum og reyna að hindra okkur í að ná til heiðingjanna, af ótta við að einhverjir þeirra muni frelsast. Með þessu bæta þeir gráu ofan á svart og auka enn við syndir sínar. En reiði Guðs nær til þeirra að lokum.

Kæru vinir, það leið ekki langur tími frá því við fórum frá ykkur (hjörtu okkar yfirgáfu ykkur reyndar aldrei!), þar til við reyndum að snúa til ykkar á ný. Okkur langaði mjög mikið til að hitta ykkur og ég, Páll, reyndi það hvað eftir annað, en Satan hindraði okkur. Til hvers haldið þið að við lifum? Hvað haldið þið að sé von okkar, gleði og kóróna, – hrósunarefni okkar? Það eruð þið. Þið munuð verða gleði okkar þegar við stöndum hlið við hlið frammi fyrir Drottni Jesú Kristi, við endurkomu hans. Þið eruð gleðiefni okkar og staðfesting á sigri okkar.

Þegar ég gat ekki afborið þetta lengur, ákvað ég að verða eftir í Aþenu. Ég sendi Tímóteus, bróður okkar og þjón Guðs, til ykkar, til að styrkja ykkur og uppörva í trúnni og koma í veg fyrir að þið misstuð kjarkinn vegna allra erfiðleikanna sem þið mættuð. Auðvitað vitið þið að slíkir erfiðleikar eru þáttur í áætlun Guðs með okkur kristna menn.

Meðan við vorum hjá ykkur, þá sögðum við ykkur að þið mynduð brátt mæta ofsóknum og það stóð heima.

En sem sagt, þegar ég þoldi ekki lengur þessa óvissu, þá sendi ég Tímóteus til að komast að því hvort þið væruð staðföst í trúnni. Ég var hræddur um að Satan hefði ef til vill fellt ykkur og erfiði okkar væri allt unnið fyrir gýg. En nú er Tímóteus nýkominn aftur með þær gleðifréttir, að trú ykkar sé sterkari og kærleikurinn dýpri en nokkru sinni. Hann sagði einnig að þið hefðuð minnst heimsóknar okkar með gleði og þráð jafn heitt og við að við gætum hist á ný.

Kæru vinir, þessar fréttir, að þið séuð stöðug í Drottni, hafa huggað okkur stórlega í þeim erfiðleikum og þjáningum sem við verðum að þola hér. Við getum þolað hvað sem er, svo framarlega sem við vitum að þið séuð staðföst í trúnni á Jesú Krist.

Hvernig getum við nógsamlega þakkað Guði fyrir gleðina sem þið hafið veitt okkur í samfélaginu við Drottin? Við biðjum Guð þess dag og nótt að við fáum að heimsækja ykkur á ný, svo að við getum aukið enn meir við trú ykkar. Ég bið þess að sjálfur Guð, faðir okkar, og Drottinn Jesús, opni okkur leið til ykkar á ný. Auk þess bið ég Drottin að kærleikur ykkar hvers til annars og til allra, aukist æ meir, eins og kærleikurinn sem við berum til ykkar. Þannig mun Guð, faðir okkar, styrkja ykkur og helga, og hreinsa hjörtu ykkar af allri synd, svo að þið getið staðið hrein frammi fyrir honum þann dag, er Drottinn Jesús Kristur kemur aftur ásamt öllum þeim er honum tilheyra.

Kæru vinir, núorðið vitið þið hvernig við eigum að lifa okkar daglega lífi svo að Guði líki. Þið þekkið þau boðorð sem við fluttum ykkur frá sjálfum Drottni Jesú. Nú biðjum við ykkur, og það af öllu hjarta og í nafni Drottins Jesú, að þið fetið dyggilega í fótspor hans og hlýðið honum. Því að Guð vill að þið séuð heilög og hrein og forðist allt lauslæti. Sérhver umgangist maka sinn í heilagleik og sæmd, en ekki í brennandi girnd eins og heiðingjarnir, sem hvorki þekkja Guð né vilja hans.

Annað langar mig að nefna í þessu sambandi og það er líka vilji Guðs. Beitið engan þeim órétti að taka frá honum konu hans, því að fyrir slíkt mun Drottinn refsa harðlega, eins og við höfum áður sagt. Guð kallaði okkur ekki til að lifa í óhreinleika og girnd, heldur í hreinleika og helgun. Ef einhver neitar að lifa eftir þessum boðum, þá óhlýðnast hann ekki boðum manna, heldur Guðs, sem gefur heilagan anda og vill að þið séuð heilög.

En um bróðurkærleikann sem á að ríkja meðal Guðs fólks, get ég verið stuttorður, því ég þekki ykkur! Guð hefur sjálfur kennt ykkur að elska hvert annað. Kærleikur ykkar til kristinna samlanda ykkar er orðinn mjög rótgróinn. En jafnvel þótt svo sé, kæru vinir, þá er það

innileg bæn okkar að þið takið enn meiri framförum. Það er ykkur til sóma að lifa kyrrlátu lífi, vera skyldurækin og stunda störf ykkar, eins og við höfum áður sagt. Þannig hegðið þið ykkur með sóma gagnvart þeim sem ekki eru trúaðir og verðið upp á engan komin.

Kæru vinir, nú langar mig að segja ykkur hvað verður um þann sem kristinn er, eftir að hann deyr, svo að þið séuð ekki kvíðafull eins og þeir sem ekki hafa tekið á móti hjálpræði Guðs. Fyrst við trúum því að Jesús hafi dáið og risið upp, þá getum við einnig treyst því að þegar hann kemur aftur, þá muni Guð vekja til lífs alla þá sem dáið hafa í trú á hann. Það sem ég nú segi byggir á orðum Drottins. Við sem verðum á lífi þegar Drottinn kemur, munum ekki rísa upp til fundar við hann á undan þeim sem þegar eru dánir.

Þegar kall erkiengilsins hljómar og básúna Guðs gellur, þá mun Drottinn stíga niður af himni og kristnir menn rísa upp til fundar við hann – fyrst hinir dánu, en síðan við, sem þá verðum á lífi. Við verðum hrifin upp á skýjum ásamt þeim, til að vera með Drottni um alla eilífð. Huggið og uppörvið hvert annað með þessum orðum.

Hvenær verður þetta? Reyndar er óþarfi fyrir mig að ræða það, kæru vinir, því að ykkur er sjálfum ljóst að það veit enginn. Dagur Drottins kemur fyrirvaralaust – eins og þjófur um nótt. Fólk segir: „Nú er friður og ró og allt í besta lagi," – en þá mun skelfingin dynja yfir, eins og fæðingarhríðir hjá konu sem er að því komin að ala barn. Fólk þetta mun ekki sjá neina undankomuleið – hvergi mun skjól að finna.

Kæru vinir, ég veit að ykkur er þetta ljóst og þegar dagur Drottins kemur, kemur hann ykkur ekki í opna skjöldu eins og óvinur, því að öll eruð þið börn ljóssins og börn dagsins. Þið heyrið ekki nóttunni til né myrkrinu. Verið því allsgáð og sofið ekki á verðinum eins og sumir. Vakið og væntið komu Drottins! Nóttina nota menn til svefns og sumir til að drekka sig fulla, en við, sem lifum í ljósinu skulum vera allsgáð, vernduð brynju trúar og kærleika og með hjálm hjálpræðisins á höfði. Guð hefur ekki kallað okkur til refsingar, heldur til eilífs lífs með sér, hvort sem við verðum lífs eða liðin þann dag er Drottinn kemur aftur. Uppörvið því hvert annað og hjálpist að, hér eftir sem hingað til.

Kæru vinir, sýnið leiðtogum safnaðar ykkar tilhlýðilega virðingu. Þeir leggja hart að sér ykkar vegna og vara ykkur við öllu því sem rangt er. Hugsið vel til þeirra og berið umhyggju fyrir þeim, því að þeir gera sitt besta til að hjálpa ykkur. Haldið svo frið hvert við annað.

Kæru vinir, áminnið þá sem latir eru og uppörvið þá sem kjarklitlir eru. Sýnið nærgætni og umhyggjusemi þeim sem viðkvæmir eru og verið þolinmóð hvert við annað. Gætið þess að enginn gjaldi illt fyrir illt, en reynið í hvívetna að gera hvert öðru gott og einnig þeim sem ekki eru

kristnir. Verið ávallt glöð. Verið stöðug í bæninni. Þakkið Guði í öllum kringumstæðum, því það er vilji Guðs með þá sem Kristi tilheyra.

Hindrið ekki heilagan anda með því að ávíta þá sem koma með spádóm frá Guði, en sannprófið það sem þeir segja í ljósi Guðs orðs, til að ganga úr skugga um hvort það sé rétt, og ef svo er, þá takið við því. Haldið ykkur frá öllu sem illt er. Ég bið þess að Guð friðarins hreinsi ykkur algjörlega og varðveiti líkama ykkar, sál og anda, allt til þess dags er Drottinn Jesús Kristur kemur aftur. Guð, sem kallaði ykkur til að verða börn sín, mun koma þessu til leiðar, eins og hann hefur lofað.

Kæru vinir, biðjið fyrir okkur. Skilið kveðju frá mér til allra bræðranna. Ég bið þess og krefst í nafni Drottins að þið látið lesa þetta bréf upp fyrir öllum söfnuðinum. Drottinn blessi ykkur ríkulega, eitt og sérhvert.

Páll

2. Þessaloníkubréf

Síðara bréf Páls til Þessaloníkumanna

Frá Páli, Sílasi og Tímóteusi.

Til safnaðarins í Þessaloníku, sem er varðveittur í Guði föður og í Drottni Jesú Kristi. Guð, faðir Drottins Jesú Krists, blessi ykkur ríkulega og fylli hugi ykkar og hjörtu friði sínum.

Kæru vinir, það er okkur bæði rétt og skylt að þakka Guði fyrir ykkur, því að trú ykkar hefur vaxið undursamlega og kærleikur ykkar eflst innbyrðis. Það er okkur ljúft að segja öðrum söfnuðum frá þolinmæði ykkar og trausti til Guðs, þrátt fyrir ógnir og erfiðleika sem þið hafið orðið að þola. Þetta er enn ein staðfesting þess að Guð er sanngjarn og réttlátur í öllu. Hann notar þjáningarnar til að efla ykkur í trúnni, og samtímis vinnur hann að dómi og refsingu þeirra sem ofsækja ykkur.

Því segi ég við ykkur sem illt þolið: Guð mun frelsa ykkur, og okkur, úr þessum þrengingum. Það verður þegar Drottinn Jesús kemur frá himnum ásamt sínum voldugu englum. Hann kemur í logandi eldi og mun kveða upp dóm yfir þeim sem ekki þekkja Guð og þeim sem óhlýðnast fagnaðarerindi hans. Þeir munu glatast og þeim refsað með eilífum aðskilnaði frá Drottni. Þeir munu ekki sjá dýrð hans og mátt, er hann birtist til að hljóta lof og tilbeiðslu allra þeirra sem á hann trúa, en þeirra á meðal verðið þið, því þið trúðuð vitnisburði okkar um hann.

Þess vegna biðjum við stöðugt fyrir ykkur, að Guð varðveiti ykkur og fullkomni allt það góða sem þið vinnið að í trú og krafti hans. Þá mun nafn Drottins verða vegsamlegt í lífi ykkar og þið sjálf verða honum til dýrðar. Þessu mun kærleikur og miskunn Guðs koma til leiðar.

Hvað um endurkomu Drottins Jesú Krists og samfundi okkar við hann? Kæru vinir, látið engar sögusagnir, eins og þá að dagur Drottins sé þegar runninn upp, koma ykkur úr jafnvægi eða gera ykkur órótt. Ef þið heyrið um fólk sem séð hefur sýnir eða fengið einhver sérstök skilaboð frá Guði um þetta, eða þá fengið bréf sem álitin eru frá mér, þá trúið því ekki. Látið ekkert slíkt rugla ykkur né blekkja, sama hvað sagt er.

Dagur Drottins kemur ekki fyrr en tvennt hefur gerst: Fyrst kemur tími fráfalls og andstöðu gegn Guði og síðan mun maður syndarinnar birtast – glötunarsonurinn. Hann mun standa gegn öllu sem Guðs er og rífa niður allt sem dýrkað hefur verið eða tilbeðið. Hann tekur sér stöðu í musteri Guðs og kemur fram eins og væri hann Guð. Munið þið ekki eftir þessu? Ég talaði um þetta þegar ég var hjá ykkur síðast. Þið vitið hvað heldur aftur af honum: Hann fær ekki að birtast fyrr en tími hans er kominn.

Vissulega eru hin illu öfl eyðingar og upplausnar nú þegar að verki, en sjálfur mun þessi uppreisnarmaður ekki koma fyrr en öllum hindrunum hefur verið rutt úr vegi. Eftir það mun hann – maður illskunnar – vaða uppi. En þegar Drottinn Jesús kemur aftur, mun hann blása á hann og tortíma honum með nærveru sinni. Maður þessi verður verkfæri Satans. Hann verður haldinn djöfullegum krafti og mun beita furðulegum blekkingum og kraftaverkum. Þannig villir hann sýn, þeim sem glatast. Þeir glatast af því að þeir hafa ekki tekið á móti kærleika og sannleika Guðs sér til frelsunar, heldur hafnað því og þess vegna leyfir Guð þeim að trúa lyginni af öllu hjarta. Þetta fólk verður svo réttvíslega dæmt fyrir að trúa blekkingunni, en hafna sannleikanum, og fyrir að kasta sér út í syndina.

Okkur er skylt að þakka Guði fyrir ykkur, því að Drottinn elskar ykkur. Hann hafði þegar í upphafi ætlað sér að frelsa ykkur og hreinsa fyrir verk heilags anda og fyrir trú ykkar á sannleikann. Hann notaði fagnaðarerindið til að kalla ykkur til sín, svo að hann gæti veitt ykkur hlutdeild í dýrð Drottins.

Vinir! Standið stöðugir með þetta í huga og haldið fast í sannleikann sem við kenndum ykkur, hvort heldur var munnlega eða bréflega.

Sjálfur Drottinn Jesús Kristur og Guð faðir okkar, sem hefur elskað okkur og gefið okkur eilífa huggun og óverðskuldaða von, huggi hjörtu ykkar og styrki ykkur í öllu góðu, bæði í orði og verki.

Kæru vinir, er ég nú lýk þessu bréfi, langar mig að biðja ykkur um eitt: Biðjið fyrir okkur! Biðjið fyrst að boðskapur Drottins fái að breiðast út og fara sigurför hvar sem hann heyrist, og að menn vinnist á sama hátt og gerðist meðal ykkar. Biðjið einnig um að við frelsumst úr klóm vondra manna, því ekki elska allir Drottin. Drottinn er trúfastur! Hann mun styrkja ykkur og vernda gegn öllum árásum Satans, hvers kyns sem þær eru.

Drottins vegna treystum við því að þið, bæði nú og framvegis, farið eftir því sem við kenndum og sögðum. Drottinn leiði ykkur til æ dýpri skilnings á kærleika Guðs og langlyndi Krists.

Kæru vinir, hér er svo boðorð sem ég gef ykkur í nafni Drottins Jesú – í umboði hans og valdi: Forðist þá trúbræður ykkar sem, andstætt kenningu okkar, liggja í leti daginn út og inn og nenna ekki að vinna fyrir sér. Þið vitið að við gáfum ykkur gott fordæmi. Hvenær sáuð þið okkur slæpast? Aldrei. Við þáðum aldrei mat frá ykkur án þess að greiða fyrir, heldur unnum af kappi dag og nótt til að afla lífsviðurværis, svo að við yrðum engum ykkar byrði. Vissulega höfðum við rétt til að láta ykkur sjá fyrir okkur, en með þessu vildum við sýna hvernig þið eigið að vinna

fyrir ykkur. Við sögðum við ykkur: „Sá sem ekki vill vinna, á ekki heldur að fá mat.“

Engu að síður höfum við frétt að sumir ykkar séu óreglusamir, neiti að vinna, en séu þess í stað að skipta sér af því sem þeim kemur ekki við. Við biðjum þá menn, í nafni Drottins Jesú Krists, að hætta öllu slóri, koma sér að verki og vinna fyrir sér! Við ykkur hin, kæru vinir, segi ég: Þreytist aldrei á því að gera það sem gott er og rétt.

Neiti einhver að hlýða orðum okkar í þessu bréfi, þá fylgist með honum, en hafið ekki samband við hann, svo að hann sjái að sér. Lítið ekki á hann sem óvin, heldur talið til hans sem bróður er fengið hefur aðvörun. Guð friðarins gefi ykkur sinn frið! Drottinn sé með ykkur.

Hér er kveðja mín, rituð með eigin hendi, eins og í öllum mínum bréfum, og er það sönnun þess að bréfið sé frá mér. Þetta er mín eigin rithönd. Blessun Drottins Jesú Krists sé yfir ykkur öllum.

Páll

1. Tímóteusarbréf

Fyrra bréf Páls til Tímóteusar

Frá Páli, sem eftir skipun Guðs, frelsara okkar og Drottins Jesú Krists, er sendiboði Jesú Krists – sem er von okkar.

Til Tímóteusar.

Tímóteus, þú sem ert mér sem sonur í trúnni á Drottin. Guð faðir og Drottinn Jesús Kristur auðsýni þér kærleika og miskunn og gefi þér frið í hug og hjarta.

Ég endurtek það sem ég sagði áður en ég fór frá Makedóníu: Vertu kyrr í Efesus og þaggaðu niður í þeim mönnum sem fara með rangar kenningar. Reyndu að binda enda á þessar goðsagnir og helgisögur og þær hugmyndir þeirra, að hægt sé að frelsast með því að vinna sér hylli hjá endalausri röð engla sem leiði menn upp til Guðs. Þetta eru fáránlegar hugmyndir, sem aðeins vekja þrætur í stað þess að benda fólki á leið trúarinnar, eins og Guð ætlaðist til. Markmið kristinnar kenningar er að menn fyllist sönnum kærleika, hafi góða samvisku og eignist sterka trú.

Þessir menn hafa misst sjónar á þessu markmiði og nú eyða þeir tímanum í þras og heimskulegar vangaveltur. Þá langar til að afla sér viðurkenningar sem fræðimenn í lögum Móse, en þeir hafa bara ekki minnstu hugmynd um efni þeirra. Lög þessi eru góð, ef þau eru notuð eins og Guð ætlaðist til. Þau voru alls ekki skrifuð fyrir réttláta menn, sem frelsast hafa frá syndinni, heldur fyrir syndara, sem eru óvinir Guðs. Þau voru ætluð lögleysingjum, morðingjum og öðrum vanheilögum syndurum. Þau voru fyrir hórkarla, kynvillinga, mannræningja, lygara og alla aðra sem lifa í andstöðu við gleðiboðskapinn, sem góður Guð gaf okkur og mér var falið að boða.

Ég þakka Drottni Jesú Kristi, að hann skyldi velja mig í hóp sendiboða sinna og gera mig styrkan í trúnni, Mig, sem margoft hafði hætt hann og spottað. Ég ofsótti þá sem á hann trúðu og olli þeim eins miklu tjóni og ég frekast gat. En Guð miskunnaði mér, því að ég vissi ekki hvað ég gerði, enda þekkti ég þá ekki Krist. Drottinn sýndi mér mikla miskunn, því hann kenndi mér að treysta sér og síðan fyllti hann mig kærleika sínum.

Það, að Jesús Kristur kom í heiminn til að frelsa synduga menn, er satt og ég vildi að allir fengju að heyra það og trúa. Sjálfur var ég mesti syndarinn. En Guð miskunnaði mér til að Kristur Jesús skyldi sýna mér þolinmæði og langlyndi sitt, til vitnisburðar öðrum syndurum sem eignast trú á hann. Guði sé lof og dýrð um aldir alda! Hann er hinn ódauðlegi og ósýnilegi, konungur eilífðarinnar. Enginn er Guð nema hann. Amen.

Tímóteus, ég ætla að minna þig á spádómsorðin sem voru töluð til þín, en samkvæmt þeim skaltu berjast hinni góðu baráttu trúarinnar og hafa góða samvisku. Sumir hafa gert ýmislegt gegn betri vitund og syndgað af ásettu ráði. Það er reyndar ekkert undarlegt þótt fólk sem þannig ögrar Guði, falli fljótt frá trúnni á Krist. Hýmeneus og Alexander eru dæmi um slíka menn. Ég varð að gefa þá Satani á vald til refsingar, svo að þeim lærðist að lítilsvirða ekki nafn Krists.

Hér koma svo fyrirmæli mín:

Gættu þess að beðið sé fyrir öllum mönnum. Biðjið Guð að miskunna þeim og þakkið honum fyrir það sem hann mun gera fyrir þá.

Þannig skaltu biðja fyrir konungum og öllu fólki í valdastöðum, eða sem hefur mikla ábyrgð, svo að við fáum að lifa heiðvirðu lífi í friði og ró og iðka trú okkar. Slíkt er gott og velþóknanlegt Guði, frelsara okkar, því hann vill að allir frelsist og læri að þekkja sannleikann. En sannleikurinn er þessi: Það er aðeins til einn Guð og sá sem vísar mönnunum veginn til hans er maðurinn Jesús Kristur, – þess vegna gaf hann líf sitt í dauðann fyrir mannkynið. Þetta er boðskapurinn, sem Guð flutti heiminum, þegar rétti tíminn kom. Síðan var ég valinn – og ég segi satt frá – til að vera sendiboði og þjónn Guðs, flytja heiðingjunum þennan sannleika og boða þeim áform Guðs um það hvernig við frelsumst fyrir trú. Samkvæmt þessu vil ég að karlmenn alls staðar, biðjist hvarvetna fyrir og lyfti heilögum höndum í bæn til Guðs, án reiði og þrætu. Sama er að segja um konurnar. Þær eiga að vera hæglátar, næmar á góða siði og snyrtilegan klæðaburð. Trúaðar konur eiga að vekja athygli fyrir hlýleik og góða framkomu en ekki hárgreiðslu, skartgripi eða dýran klæðnað. Konur ættu að hlusta og læra í kyrrþey og auðmýkt.

Ég leyfi konum ekki að uppfræða karlmenn eða taka sér vald yfir þeim. Þær eiga að vera kyrrlátar. Hvers vegna? Vegna þess að fyrst skapaði Guð Adam en síðan Evu. Og ekki var það Adam sem lét blekkjast af Satan, heldur Eva og afleiðingin var syndin. En Kristur fæddist inn í þennan heim og hann mun frelsa sálir kvenna, ef þær treysta honum og lifa hógværu lífi í helgun og kærleika.

Það er rétt og satt að sækist einhver eftir prests- eða biskupsstarfi, þá girnist hann fagurt hlutverk. Slíkur maður skal vera til fyrirmyndar og lifa hreinu og heiðvirðu lífi. Hann verður að vera eiginkonu sinni trúr, tillitssamur, reglusamur og láta jafnan gott af sér leiða. Hann á að vera gestrisinn og góður uppfræðari. Hann má ekki vera drykkfelldur eða þrasgjarn, heldur prúður og góðgjarn og alls ekki sólginn í fé. Fjölskylda hans verður að sýna góða hegðun og börn hans eiga að hlýða strax og athugasemdalaust, því að hvernig á maður að stjórna heilum söfnuði, sem ekki getur stjórnað eigin fjölskyldu?

Biskup eða safnaðarleiðtogi á ekki að vera nýr í trúnni, svo að hann ofmetnist ekki og rógberarnir fái höggstað á honum. Hann verður einnig að hafa gott orð á sér meðal þeirra sem ekki eru kristnir, svo að Satan ásaki hann ekki og hann missi kjarkinn til að leiða söfnuðinn.

Aðrir þjónar og starfsmenn safnaðarins eiga líka að vera góðir og traustir. Ekki óáreiðanlegir, drykkfelldir eða gráðugir í peninga. Þeir verða að taka hlutina alvarlega og fylgja Kristi heils hugar, því að hann er uppspretta trúar þeirra. Látið þessa menn sinna fyrst öðrum minni háttar störfum fyrir söfnuðinn, til að reyna staðfestu þeirra og hæfileika, áður en þeim er fengið fullt starf. Ef þeir standa sig vel, þá má gjarnan velja þá sem safnaðarþjóna.

Konur eiga að vera siðprúðar, en ekki raupsamar. Þær stjórnist af hófsemi og séu trúar í öllu. Safnaðarþjónn á að vera eiginkonu sinni trúr, og reglusemi og gleði skal ríkja á heimili þeirra. Þeir sem standa sig vel sem safnaðarþjónar, munu njóta virðingar fólksins, þeim mun aukast kjarkur og trú þeirra vaxa.

Mér finnst rétt að skrifa þér um þessa hluti, enda þótt ég vonist til að hitta þig bráðlega, því ef mér seinkar, þá veistu hverja þú átt að velja til leiðtogastarfa í söfnuði Guðs – þá sem halda sannleika Guðs hátt á lofti. Víst er guðrækilegt líferni enginn leikur, en það er þó mögulegt í samfélaginu við Krist. Hann kom til jarðarinnar sem maður. Hann reyndist hreinn og syndlaus í anda sínum og englar þjónuðu honum. Hann var boðaður meðal þjóðanna, hvarvetna trúðu menn á hann og síðan var hann hafinn upp í dýrð himnanna.

Heilagur andi segir skýrt og greinilega að á síðustu tímum muni sumir snúa baki við Kristi, hlýða lyga-öndum og fylgja kenningum sem komnar eru frá Satani. Þessir kennimenn munu ljúga án þess að blikna, því þeir hafa svæft samvisku sína. Þeir munu banna fólki að ganga í hjónaband og segja það rangt að borða kjöt, þótt hvort tveggja sé frá Guði. Þetta tvennt er vissulega ætlað trúuðu fólki sem þekkir sannleikann. Það njóti þessara gjafa og þakki Guði. Allt sem Guð hefur skapað er gott og við getum neytt þess með gleði eftir að hafa þakkað Guði. Það helgast af Guðs orði og bæn.

Ef þú brýnir þetta fyrir hinum trúuðu, ert þú góður þjónn Jesú Krists, sem lifir í trú á hina réttu kenningu, sem þú hefur fylgt.

Eyddu ekki tíma í deilur um fánýt efni eða kjánalegar goðsagnir og helgisögur. Kappkostaðu miklu fremur að viðhalda andlegri hæfni þinni. Líkamsþjálfun getur að vísu verið gagnleg en iðkun trúarlífsins er miklu þýðingarmeiri og er þér til hressingar á allan hátt. Leggðu því stund á andlega þjálfun og æfðu þig í því að verða heilsteyptari í trúnni. Það er nytsamlegt, bæði nú í þessu lífi og einnig í hinu komandi. Þetta er satt og

eftir þessu ættu allir að fara. Við leggjum hart að okkur og þolum miklar raunir í viðleitninni til að fá fólk til að trúa þessu, því við höfum sett von okkar á hinn lifandi Guð, sem dó fyrir alla, en þó sérstaklega þá sem tekið hafa við hjálpræði hans.

Þetta skaltu kenna og gættu þess vel að allir taki námið alvarlega. Láttu engan líta niður á þig, vegna þess hve ungur þú ert, en vertu fyrirmynd trúaðra og farðu sjálfur eftir því sem þú kennir og þá munu þeir einnig gera það. Vertu þeim líka til fyrirmyndar í kærleika, trú og hreinleika. Ég bið þig að lesa og útskýra orð Guðs af kostgæfni fyrir söfnuðinum og boða það þangað til ég kem.

Gættu þess vel að nota hæfileikana sem Guð gaf þér, þegar leiðtogar safnaðarins lögðu hendur yfir þig og fluttu þér spádóm frá Guði. Notaðu nú þessa hæfileika og varpaðu þér út í starfið, svo að allir geti séð hversu þér hefur farið fram. Hafðu gát á sjálfum þér og því sem þú kennir. Haltu fast við sannleikann og þá mun Guð bæði gera þig hólpinn og áheyrendur þína.

Gættu þess að ávíta aldrei roskinn mann harðlega en fræddu hann með hógværð og virðingu, eins og hann væri faðir þinn. Unga menn skaltu áminna sem elskaða bræður, aldraðar konur sem mæður, stúlkur sem systur og gættu þess að hugur þinn sé hreinn gagnvart þeim.

Ef ekkjur hafa engan til að sjá fyrir sér, þá á söfnuðurinn að sýna þeim kærleika og annast þær. Ef þær hins vegar eiga börn eða barnabörn, þá ber þeim skylda til að annast þær. Því að kærleikurinn á að eiga upphaf sitt á heimilunum og birtast í aðstoð við foreldrana, það er vilji Guðs.

Söfnuðurinn á að annast fátækar ekkjur, sem engan eiga að, sem treysta Guði og lifa bænalífi. Hins vegar ber söfnuðinum ekki skylda til þess, ef þær nota tíma sinn til að rápa um og segja slúðursögur, sjálfum sér til gamans en jafnframt til tjóns. Þetta skaltu hafa fyrir reglu í söfnuði þínum, og í kirkju Krists yfirleitt, svo að menn viti hvað rétt er og fari eftir því.

Ef einhver neitar að hjálpa ættingjum sínum sem eru hjálpar þurfi, og þá sérstaklega ef um fjölskyldumeðlimi hans er að ræða, þá hefur hann engan rétt á að kalla sig kristinn. Slíkur maður er verri en heiðingi!

Ekkja sem óskar eftir að vera á framfæri safnaðarins verður að minnsta kosti að hafa náð sextugsaldri og hafa aðeins verið gift einu sinni. Hún verður að hafa gott orð á sér meðal fólks vegna góðra verka. Hefur hún alið börnin sín vel upp, verið gestrisin og þjónað trúsystkinum sínum? Hefur hún hjúkrað slösuðum og sjúkum, verið vingjarnleg og hjálpfús?

Ungar ekkjur ætti ekki að taka í þennan sérstaka hóp, því að þær munu líklega áður en langt um líður, gifta sig á ný og rjúfa þannig heitið sem þær gáfu Kristi. Þær munu venja sig á iðjuleysi og rápa milli húsa til að segja nýjustu „söguna“ og hnýsast í einkamál annarra. Ég álít því að betra sé fyrir þessar ungu ekkjur að gifta sig á ný, eignast börn og hugsa um sitt eigið heimili, því að þá mun enginn hafa ástæðu til að klaga þær fyrir neitt. Þetta segi ég, því ég er hræddur um að þær hafi nú þegar villst burt frá söfnuðinum og látið Satan leiða sig afvega.

Ég minni þig aftur á að ættingjum ber sjálfum að annast þær ekkjur, sem þeim eru skyldar, en ekki að koma því yfir á söfnuðinn. Söfnuðurinn á að geta notað eigið fé til að aðstoða ekkjur, sem eru raunverulegir einstæðingar og eiga hvergi höfði sínu að að halla.

Prestar og forstöðumenn sem vinna störf sín vel, skulu hafðir í miklum metum og fá þau laun sem þeir þurfa, sérstaklega þeir sem leggja hart að sér við predikun og uppfræðslu. Um þetta segir Biblían: „Bittu ekki fyrir munninn á uxanum meðan hann þreskir kornið, heldur leyfðu honum að éta meðan hann vinnur.“ Og á öðrum stað: „Verður er verkamaður launa sinna.“

Taktu ekki mark á því þótt einhver kvarti út af safnaðarleiðtoganum, nema þá að aðrir tveir eða þrír beri einnig vitni gegn honum. Og hafi hann syndgað í raun og veru, þá skal hann ávítaður frammi fyrir öllum söfnuðinum, svo að enginn fari að dæmi hans.

Ég brýni alvarlega fyrir þér, og það frammi fyrir augliti Guðs og Drottins Jesú Krists og heilagra engla, að fara eftir þessu, hvort sem viðkomandi leiðtogi er sérstakur vinur þinn eða ekki. Hér verður eitt yfir alla að ganga. Flýttu þér aldrei að velja prest eða safnaðarleiðtoga, því að vera kann að þú þekkir ekki syndir hans og þá gætu menn haldið að þú takir þær ekki svo alvarlega. Gættu þess vandlega að þú flækist ekki í syndir annarra. Drekktu ekki einungis vatn, heldur líka dálítið af víni, því það mun hafa góð áhrif á meltinguna hjá þér.

Mundu að sumir menn lifa syndugu lífi, og það í allra augsýn en sumar syndir sjást ekki og dómsdagurinn einn mun leiða þær í ljós. Á sama hátt eru sum góðverk augljós, en um önnur veit enginn fyrr en löngu síðar.

Kristnir þrælar eiga að vinna vel fyrir eigendur sína og bera virðingu fyrir þeim – látum engan komast upp með að segja að kristið fólk sé lélegt til vinnu! Látum hvorki nafn Guðs né boðskap hans verða fyrir lasti í þessu sambandi. Ef eigandi þrælanna er kristinn, þá er það ekki þrælunum tilefni til að svíkjast um, heldur ættu þeir að vinna af enn meira kappi, því að þannig hjálpa þeir kristnum meðbróður.

Allt þetta skaltu kenna, Tímóteus, og hvetja fólk til að fara eftir því. Vera má að sumir hafni þessu en það er sannleikur þrátt fyrir það. Þetta er hin heilnæma kenning Drottins Jesú Krists og hún er undirstaða alls guðrækilegs lífernis. Þeir sem hafna henni, sýna þar með stolt sitt og heimsku. Þeir lenda í endalausum þrætum um skýringar á orðum Krists og vekja deilur, öfund og reiði, sem svo endar í skömmum, klögumálum og tortryggni. Hugsanir þessara orðháka eru myrkvaðar synd og þeir kunna ekki að segja satt. Fyrir þeim er trúin aðeins leið til fjár og frama. Forðastu slíka menn.

Hefur þú áhuga á að verða ríkur? Þú ert ríkur, ef þú óttast Guð og ert nægjusamur. Ekki höfum við neitt með okkur þegar við komum í þennan heim og við tökum ekki eina einustu krónu með okkur þegar við deyjum. Verum því ánægð ef við höfum í okkur og á. Þeir sem ríkir vilja verða, leiðast auðveldlega út í alls konar vitleysu, ef þeir halda að þar sé gróðavon og þannig hafa margir glatað sálarheill sinni. Fégræðgin er upphaf margra synda og peninganna vegna hafa sumir snúið baki við Guði og lent í ógöngum.

Kæri Tímóteus, þú ert Guðs maður! Forðastu allt illt, en snúðu þér í staðinn að því sem rétt er og gott. Lærðu að treysta Guði og elska aðra menn, og vertu þolinmóður og ljúfur. Manstu hve djarfur þú varst þegar þú játaðir í margra votta viðurvist að þú hefðir eignast eilífa lífið? Haltu fast í það, því að það var Guð sem gaf þér það.

Nú skipa ég þér, þar sem þú stendur frammi fyrir augliti Guðs, sem gefur öllu líf, og frammi fyrir Kristi Jesú, sem óhræddur bar fram játningu sína frammi fyrir Pontíusi Pílatusi. Framkvæm þú allt það sem Guð bauð þér að gera, svo að enginn geti fundið neitt að þér eða bent á óheiðarleika í fari þínu, allt þar til Jesús Kristur kemur aftur. Þá mun Guð láta Krist birtast í dýrð sinni – hann, hinn sæla og máttuga Guð, konung konunganna, Drottin allra drottna, hinn ódauðlega, sem býr í ljósi sem enginn fær nálgast. Enginn maður hefur nokkru sinni séð hann, né mun heldur sjá. Hans er mátturinn, dýrðin og valdið um aldir alda. Amen.

Segðu þeim sem ríkir eru að forðast allan hroka og ekki treysta á peningana, því að þeir eyðast. Segðu þeim heldur að hrósa sér af Guði og setja traust sitt á hann, því að hann veitir okkur fúslega allt sem við þörfnumst. Segðu þeim að nota peningana til þess sem gott er. Menn þessir ættu að vera ríkir af góðum verkum og gefa með glöðu geði, þeim sem þurfandi eru – vera reiðubúnir að deila með öðrum því sem Guð hefur gefið þeim. Þannig gætu þeir safnað sér varanlegum fjársjóði á himnum og það er eina örugga fjárfestingin, ef eilífðin er höfð í huga! Þar að auki eiga þeir svo að lifa ávaxtaríku trúarlífi hér á jörðinni.

Kæri Tímóteus, láttu ekki dragast að gera það sem Guð hefur falið þér. Sumir stæra sig af þekkingu sinni, en opinbera þar með fáfræði sína. Forðastu heimskulegar deilur við slíka menn. Sumir þeirra hafa týnt því sem mestu máli skiptir í lífinu: Þekkingunni á Guði.

Náð Guðs sé með þér.

Páll

2. Tímóteusarbréf

Síðara bréf Páls til Tímóteusar

Frá Páli, sem að vilja Guðs er sendiboði Jesú Krists, til að flytja öllum boðskapinn um eilífa lífið, sem fæst fyrir trúna á Jesú Krist. Til Tímóteusar, míns elskaða sonar.

Guð, faðir, og Kristur Jesús, Drottinn okkar, veiti þér náð, miskunn og frið.

Tímóteus, mikið er ég Guði þakklátur fyrir þig. Ég bið Guð dag og nótt að blessa þig og veita þér allt sem þú þarfnast. Eins og forfeður mínir, þjóna ég Guði og kappkosta að hafa hreina samvisku.

Ég þrái mjög að hitta þig á ný. Mikið yrði það gaman! Ég man að þú táraðist þegar við skildum síðast.

Ég veit að þú treystir Drottni af heilum hug, rétt eins og móðir þín, hún Evníke, og Lóis amma þín, og ég held að traust þitt hafi ekki minnkað.

Þess vegna hvet ég þig til að efla með þér þá náðargjöf Guðs sem í þér býr – gjöfina sem þú fékkst þegar ég lagði hendur yfir þig og bað fyrir þér. Heilagur andi sem Guð gaf þér, vill ekki að við óttumst mennina, heldur vöxum í kærleika og krafti Guðs og gætum stillingar. Ef þú endurnýjast í þessum krafti frá degi til dags, muntu aldrei blygðast þín fyrir vitnisburðinn um Drottin, eða fyrir mig, þótt ég sé í fangelsi vegna Krists. Þá muntu líka verða reiðubúinn að þjást með mér vegna Drottins, því að hann mun styrkja þig.

Það var hann sem frelsaði okkur og útvaldi til að vinna sitt heilaga verk, ekki vegna þess að við ættum það skilið, heldur vegna eigin ákvörðunar, löngu áður en heimurinn varð til. Hann ætlaði að auðsýna okkur kærleika sinn og gæsku í Kristi. Nú hefur hann framkvæmt þessa áætlun sína og sent okkur Jesú Krist, frelsarann, sem braut vald dauðans á bak aftur og opnaði okkur veg til eilífs lífs fyrir trúna á hann. Síðan kaus hann mig til að flytja heiðingjunum þennan boðskap og uppfræða þá.

Þess vegna þarf ég að þjást hér í fangelsinu, en ég skammast mín ekkert fyrir það því ég veit á hvern ég trúi og er þess fullviss að hann megnar að varðveita allt það sem mér er trúað fyrir, allt til þess dags er hann kemur á ný.

Haltu fast við sannleikann eins og ég kenndi þér hann, einkum það sem varðar trúna og kærleikann, sem Jesús Kristur gefur. Varðveittu vel þá góðu og guðlegu hæfileika sem þér voru gefnir af heilögum anda sem í þér býr.

Eins og þú veist eru bræðurnir sem hingað komu frá Litlu-Asíu, allir farnir frá mér og meira að segja Fýgelus og Hermogenes. Drottinn blessi

Ónesífórus og alla hans fjölskyldu. Oft vitjaði hann mín og uppörvaði. Heimsóknir hans voru eins og ferskur andblær og aldrei blygðaðist hann sín fyrir fjötra mína. Sannleikurinn er sá að þegar hann kom til Rómar, leitaði hann mín um allt og fann mig að lokum. Guð blessi hann ríkulega þegar Kristur kemur aftur – þú veist manna best hversu hann hjálpaði til í Efesus.

Tímóteus, sonur minn, lifðu í krafti Jesú Krists! Þitt hlutverk er að fræða aðra um það, sem þú heyrðir mig tala í áheyrn margra votta. Þann sannleika skaltu kenna mönnum sem hægt er að treysta, svo að þeir geti kennt öðrum. Vertu fús að þjást eins og sannur hermaður Jesú Krists, því að það ber okkur að gera. Og sem hermaður Krists skaltu ekki binda þig við nein aukastörf, því hvaða hermaður heldur þú að stundi aukavinnu annars staðar? Sá kæmi varla að miklum notum! Sá sem stundar íþróttir, verður að fara eftir settum reglum til að geta sigrað, annars verður hann dæmdur úr leik og á enga von um verðlaun. Og bóndinn – hann leggur hart að sér til að ná góðri uppskeru. Eins gerum við. Hugleiddu þessi þrjú dæmi – hermanninn, íþróttamanninn og bóndann, og Drottinn hjálpi þér að skilja hvernig þau geta átt við þig.

Umfram allt, mundu eftir Jesú Kristi. Hann fæddist sem maður af ætt Davíðs konungs og sigraði dauðann með upprisu sinni. Þennan mikla sannleika hef ég boðað. Þess vegna hef ég verið ofsóttur og setið í fangelsi eins og afbrotamaður. En þótt ég sé fjötraður, þá verður orð Guðs ekki fjötrað! Ég er fús að þjást, ef það verður til þess að þeir, sem Guð hefur útvalið, öðlist hjálpræðið og dýrð Jesú Krists.

Ég veit að það er satt, að ef við deyjum fyrir Krist, þá fáum við að lifa með honum á himnum. Ef við stöndum stöðugir í trúnni og þjónustunni, þá munum við fá að ríkja með honum. En ef við snúumst gegn Kristi og afneitum honum, þá hlýtur hann einnig að hafna okkur. En skorti okkur þrek og sé trú okkar alveg á þrotum, þá er hann samt trúr og hjálpar, því hann getur ekki afneitað okkur – við erum hluti af honum sjálfum. Loforð hans munu standa!

Þennan sannleika skaltu minna hina trúuðu á og bjóða þeim í nafni Drottins að deila ekki um einskisverða hluti. Slíkar rökræður rugla menn bara í ríminu. Þær eru algjörlega gagnslausar og meira að segja skaðlegar. Starfaðu af trúmennsku svo að Guð geti gefið þér góðan vitnisburð og þú þurfir ekki að blygðast þín þegar Guð prófar verk þín. Þú verður að þekkja orð hans, vita hvað það segir og hvað það þýðir. Forðastu heimskulegar rökræður sem leiða af sér synd og illindi manna á milli. Sum orð valda sári er seint grær. Dæmi um menn sem ánægju hafa af slíku þrasi eru Hýmeneus og Fíletus. Þeir hafa villst af vegi sannleikans

og segja upprisu dáinna þegar um garð gengna og rugla fólk þannig í trúnni.

En sannleikur Guðs er óhagganlegur og honum getur enginn breytt. Þar er skráð: „Drottinn þekkir sína," og „sá sem telur sig kristinn, forðist ranglæti."

Á ríkum heimilum eru sum ílát hver úr gulli og silfri, önnur úr tré og leir. Þau fyrrnefndu eru notuð fyrir gesti, en hin í eldhúsinu eða undir úrgang. Forðist þú syndina, líkist þú gullkeri – því besta sem til er á heimilinu – og þá mun sjálfur Kristur nota þig til þess sem göfugt er.

Haltu þig frá öllu sem vekur illar hugsanir, eins og oft sækja á unga menn, en kepptu eftir því sem gott er. Reyndu að vaxa í trú og kærleika og sækja eftir félagsskap þeirra sem elska Drottin og eru hjartahreinir.

Og enn segi ég: Láttu ekki leiða þig út í heimskulegar þrætur, sem aðeins valda ófriði og illdeilum. Þjónar Drottins mega ekki vera þrasgjarnir, heldur ljúfir og uppfræða fólk með þolinmæði. Vertu hógvær þegar þú leiðbeinir þeim sem ekki þekkja sannleikann, og mótmæla þér. Þess meiri líkur eru á að þeir snúi sér frá villu sinni með Guðs hjálp og trúi sannleikanum. Þannig gætu þeir áttað sig og losnað úr gildru Satans. Hann reynir sífellt að fjötra menn í þrældóm syndarinnar og fá þá til að þjóna sér.

Eitt er það enn sem þér er nauðsynlegt að vita, Tímóteus, á hinum síðustu dögum verður mjög erfitt að vera kristinn. Þá munu menn verða sjálfselskir og ágjarnir. Þeir verða stoltir og hrokafullir, fyrirlíta Guð og verða foreldrum sínum óhlýðnir og vanþakklátir. Illskan mun vaxa á flestum sviðum. Menn verða miskunnarlausir og ófúsir að vægja. Þeim verður eðlilegt að ljúga og sýna ýmiskonar yfirgang. Menn kæra sig kollótta um gott siðferði en verða óheflaðir og grimmir, og fyrirlíta það sem gott er. Þeir munu svíkja vini sína, vera framhleypnir og hrokafullir og elska lífsgæðin meira en Guð. Menn munu að vísu sækja kirkjur, en það mun hafa lítil áhrif á þá. Haltu þér frá slíkum mönnum.

Úr þessum hópi koma þeir sem smeygja sér inn á heimili annarra og koma sér í mjúkinn hjá grunnhyggnu og syndugu kvenfólki, sem lætur leiðast af fýsnum sínum. Þessar konur fylgja öllum nýjum kenningum sem þær heyra en öðlast þó aldrei skilning á sannleikanum. Þessir kennimenn vinna gegn sannleikanum, rétt eins og Jannes og Jambres börðust gegn Móse. Þeir eru afvegaleiddir, hafa óhreint hugarfar og hafa snúist gegn kristinni trú.

En þeim verður ekki stætt á þessu til lengdar, því að dag einn munu svik þeirra verða lýðum ljós, rétt eins og svik Jannesar og Jambresar.

Tímóteus, þú þekkir mig og veist að ég er ekki af slíku sauðahúsi. Þú veist hverju ég trúi, hvernig ég lifi og hvert ég stefni. Þú þekkir trú mína

á Krist og veist hvað ég hef orðið að þola. Þú veist hve heitt ég elska þig og þekkir einnig þolinmæði mína. Þér er kunnugt um alla erfiðleikana sem ég hef mætt vegna fagnaðarerindisins. Þú veist vel hvað gert var við mig í Antíokkíu, Íkóníum og Lýstru en Drottinn bjargaði mér úr því öllu. Allir sem í sannleika hlýða Jesú Kristi og lifa guðrækilegu lífi, munu ofsóttir verða. Illmenni og falskennendur munu sækja í sig veðrið og leiða marga í villu, enda sjálfir afvegaleiddir af Satan.

Haltu fast í trúna á það sem þér hefur verið kennt! Þú veist að það er sannleikurinn, enda getur þú treyst okkur sem kenndum þér það. Þú manst að þegar þú varst drengur, var þér kennt að þekkja Guðs orð og þar er okkur sagt hvernig við eignumst hjálpræði Guðs í trúnni á Jesú Krist. Öll Biblían er orð Guðs, því að hún er innblásin af heilögum anda. Hún kennir okkur sannleikann og bendir okkur á það sem rangt er í lífi okkar. Hún leiðréttir okkur og hjálpar okkur að gera það sem rétt er. Hún er verkfæri Guðs til að móta líf okkar og gera okkur hæf til að vinna það sem gott er.

Ég hvet þig eindregið – og það frammi fyrir augliti Guðs og Jesú Krists, sem dæma mun lifendur og dauða, er hann kemur aftur til að stofna ríki sitt – að predika Guðs orð, í tíma og ótíma. Leiðbeindu fólki og ávítaðu það ef þörf krefur. Hvettu það til þess sem gott er og fræddu það af þolinmæði í orði Guðs.

Þetta segi ég, því að þeir tímar koma að fólk vill ekki hlusta á sannleikann, heldur kallar eftir fræðimönnum sem kenna því það sem það sjálft vill heyra. Fólk mun hafna Biblíunni, orði Guðs, og elta sínar eigin villukenningar. En þú, Tímóteus, láttu ekki haggast! Vertu ekki hræddur við að þurfa að þola illt vegna Drottins. Leiddu aðra til Krists og fullnaðu verkið, sem þér var falið að vinna.

Nú er svo komið að ég er á förum og þá get ég ekki lengur hjálpað þér. Ævi mín er á enda og brátt verð ég á leið til himna. Ég hef barist lengi og af kappi fyrir Drottin, og verið trúr. Nú er barátta mín á enda og hvíldin tekur við. Á himnum bíður mín kóróna, sem Drottinn, hinn réttláti dómari, mun gefa mér á degi endurkomu sinnar. En ég verð ekki sá eini sem hlýtur slíka kórónu, hana fá allir sem vaka og vænta endurkomu hans.

Komdu eins fljótt og þú getur, því Demas er farinn frá mér. Hann elskaði lífsgæðin og fór til Þessaloníku. Kreskes er farinn til Galatíu og Títus til Dalmatíu. Lúkas er einn hjá mér. Taktu Markús með þér þegar þú kemur, því ég þarfnast hjálpar hans. (Týkíkus er ekki lengur hér, ég sendi hann til Efesus) Mundu eftir, þegar þú kemur, að taka með þér yfirhöfnina sem ég skildi eftir í Tróas hjá bróður Karpusi, og bækurnar – sérstaklega skinnbækurnar.

Alexander koparsmiður hefur unnið mér mikið tjón. Drottinn mun refsa honum. Varaðu þig á honum, því að hann stóð gegn öllu sem við sögðum.

Þegar ég var leiddur fram fyrir dómarann í fyrsta skipti var enginn hér til að aðstoða mig, allir höfðu forðað sér. Ég vona að þeim verði ekki refsað fyrir það. En Drottinn stóð með mér og veitti mér styrk til að tala svo allir heiðingjarnir fengju að heyra fagnaðarerindið. Hann forðaði mér líka frá því að vera kastað fyrir ljónin. Drottinn mun vernda mig gegn öllu illu og leiða mig inn í sitt himneska ríki. Guði sé dýrð um aldir alda. Amen.

Skilaðu kveðju frá mér til Prisku og Akvílasar og þeirra sem búa á heimili Ónesífórusar. Erastus varð eftir í Korintu en Trófímus skildi ég eftir veikan í Míletus.

Reyndu að komast hingað áður en vetur gengur í garð. Evbúlus biður að heilsa þér og sömuleiðis Púdes, Línus, Kládía og allir hinir. Drottinn Jesús Kristur sé með anda þínum.

Páll

Títus

Bréf Páls til Títusar

Frá Páli, þjóni Guðs og sendiboða Jesú Krists – sendur til að efla trú þeirra sem Guð hefur útvalið og kenna þeim að þekkja sannleika Guðs. Sannleikur þessi vekur trú á Guð og leiðir til eilífs lífs. Þetta var óhagganleg fyrirrætlun hans, áður en heimurinn varð til og það heit er enn í fullu gildi, því að Guð stendur við orð sín. En nú er rétti tíminn kominn, að hans mati, til að birta gleðifréttirnar og flytja þær öllum mönnum. Guð, frelsari okkar, trúði mér fyrir orði sínu og gaf mér skipun um að vinna að þessu verki.

Til Títusar, sonar míns í sameiginlegri trú.

Guð, faðirinn, og Kristur Jesús, frelsari okkar, blessi þig og veiti þér frið.

Ég skildi þig eftir á Krít, til að gera það sem þurfti til eflingar söfnuðunum þar. Ég bað þig að útnefna presta og leiðtoga í hverri borg – menn sem fylgja fyrirmælum þeim sem ég gaf þér. Menn þessir verða að hafa gott orð á sér. Þeir verða að vera góðir eiginmenn og eiga trúuð, hlýðin og siðprúð börn.

Biskupar verða að vera óaðfinnanlegir, því að þeir eru þjónar Guðs. Þeir mega hvorki vera drambsamir né óþolinmóðir og ekki heldur drykkfelldir, óeirðagjarnir eða sólgnir í peninga. Þeir séu gestrisnir og elski allt sem gott er, grandvarir og heiðarlegir. Þeir verða að gæta hófs í hvívetna og hafa hreint hugarfar. Þeir skulu halda fast við sannleikann, sem þeim var kenndur, svo að þeir geti frætt aðra og hrakið kenningar andstæðinganna.

Margir neita að hlýða sannleikanum og þar á ég sérstaklega við þá sem segja að kristnir menn verði að hlýða lögum Gyðinga. Sú skoðun er út í hött. Hún hindrar að fólk sjái sannleikann, og þess vegna verður að hrekja hana. Nú þegar hefur heilum fjölskyldum verið snúið frá náð Guðs. Þessir predikarar vilja fyrst og fremst komast yfir peninga fólks. Maður úr þeirra eigin hópi, predikari frá Krít, hefur sagt um þá: „Þessir Kríteyingar eru allir lygarar! Þeir eru eins og latar skepnur, sem hugsa um það eitt að kýla vömbina!“ Þetta er vissulega satt og þess vegna skaltu áminna hina kristnu alvarlega, svo að þeir verði heilbrigðir í trúnni, og hafni þessum gyðingaævintýrum og fyrirmælum þeirra, sem snúið hafa baki við sannleikanum.

Sá sem hefur hreint hjarta sér hið bjarta og góða við alla hluti en sá vantrúaði sér engan mun góðs og ills. Hugarfar hans og samviska er flekkað, eins og hann sjálfur, og mótar allt sem hann sér og heyrir. Þeir

menn telja sig þekkja Guð, en á líferni þeirra sést að svo er ekki. Hugarfar þeirra er spillt, þeir eru óhlýðnir og koma engu góðu til vegar.

Þú átt að kenna fólki að lifa heilbrigðu trúarlífi í samræmi við Guðs orð. Aldraðir menn eiga að vera bindindissamir, heiðarlegir og hógværir. Þeim ber að þekkja sannleikann og trúa honum, sýna kærleika og þolinmæði.

Segðu öldruðum konum að vera hæglátar og grandvarar í öllu, eins og trúuðum sæmir. Þær eiga hvorki að vera rógberar né drykkfelldar, heldur til fyrirmyndar í hinu góða. Þær kenni ungum konum að vera hæglátar, elska eiginmenn sína og börn, sýna grandvarleik og hafa hreint hugarfar, hugsa um heimili sitt og sýna eiginmönnum sínum góðvild og hlýðni, svo að fólk lasti ekki trúna þeirra vegna.

Á sama hátt skaltu hvetja unga menn til að hegða sér vel og vera ábyrgir. Þú verður auðvitað sjálfur að vera þeim fyrirmynd í öllu sem gott er. Allt sem þú gerir á að bera þess vott að þú elskir sannleikann og viljir veg hans sem mestan. Vertu skynsamur og rökfastur og láttu engan veikan hlekk finnast í því sem þú segir, svo að þeir sem gagnrýna þig verði sér til skammar.

Minntu þræla á að hlýða húsbændum sínum og koma vel fram við þá. Þeir mega hvorki tala illa um yfirmenn sína né vera þjófóttir, heldur skulu þeir vera áreiðanlegir í öllu og verða þannig öðrum hvatning til að trúa Guði, frelsara okkar.

Því að fyrirgefning Guðs og hjálpræði hans stendur öllum til boða, og það ókeypis. Þetta sýnir að Guð vill að við snúum okkur frá guðleysi og syndsamlegum nautnum, til góðs og guðrækilegs lífernis, bíðandi þeirrar stundar er dýrð hans birtist – dýrð hins mikla Guðs og frelsara okkar Jesú Krists, sem tók á sig dóm Guðs yfir syndum okkar og dó í okkar stað. Þetta gerði hann til að leysa okkur frá syndinni og taka okkur að sér sem sína eigin þjóð – til að hreinsa hjörtu okkar og vekja hjá okkur löngun til að gera öðrum gott. Þetta skaltu kenna hinum kristnu. Hvettu þá og leiðbeindu eftir þörfum og með röggsemi, því að þú hefur rétt til þess. Gættu þess að láta engan lítilsvirða þig.

Minntu hina kristnu á að hlýða yfirvöldum og embættismönnum, og vinna fúslega öll heiðarleg störf. Þeir eiga ekki að tala illa um nokkurn mann, heldur vera friðsamir, sanngjarnir og hógværir við alla. Eitt sinn vorum við líka óskynsöm, óhlýðin og létum leiða okkur í villu og þrældóm margs konar illra fýsna og girnda. Líf okkar var fullt af vonsku og öfund, og við hötuðum hvert annað.

En þegar gæska og kærleiki Guðs og frelsara okkar birtist, þá frelsaði hann okkur, ekki vegna þess hve góð við vorum, heldur vegna kærleika síns og miskunnar. Hann þvoði burt syndir okkar og endurfæddi okkur

með heilögum anda. Hann úthellti anda sínum yfir okkur, og það ríkulega, vegna Jesú Krists, frelsara okkar. Þetta gerði hann til að geta úrskurðað okkur hrein og syndlaus í augum Guðs og gert okkur að erfingjum eilífs lífs. Þetta er sannleikur og þú skalt leggja áherslu á það allt, svo að kristnir menn kappkosti að stunda góð verk, því að það er ekki aðeins rétt, heldur einnig gagnlegt.

Láttu engan leiða þig út í heimskulegar rökræður um einskisnýta hluti. Forðastu deilur og þras um lög Gyðinga, slíkt borgar sig ekki og er aðeins til tjóns. Sá sem veldur deilum og klofningi á meðal ykkar, skal áminntur einu sinni eða tvisvar ef þörf er á. Ef það dugar ekki, skuluð þið slíta sambandi við hann, því að sá maður metur hlutina ranglega og syndgar af ásettu ráði. Hann er sjálfdæmdur.

Ég er að hugsa um að senda til þín Artemas eða Týkíkus, og þegar annar hvor þeirra kemur, skaltu reyna að hitta mig í Nikópólis, því að þar ætla ég að vera í vetur. Gerðu allt sem þú getur til að aðstoða Senas lögfræðing og Apollós á ferð þeirra, og gættu þess að þá vanti ekki neitt. Okkar menn verða að læra að gera öðrum gott, svo að líf þeirra skili árangri.

Allir sem hér eru, biðja að heilsa. Skilaðu kveðju til allra kristnu vinanna sem hjá þér eru. Blessun Guðs sé með ykkur öllum.

Páll

Fílemonsbréfið

Bréf Páls til Fílemons

Frá Páli, sem er í fangelsi fyrir að boða fagnaðarerindið um Jesú Krist, og frá bróður Tímóteusi.

Til Fílemons, okkar kæra samstarfsmanns, og hinna trúuðu, sem koma saman á heimili þínu, til Appíu systur okkar og Arkippusar, sem berst fyrir málstað krossins eins og ég. Guð, faðirinn, og Drottinn Jesús Kristur blessi ykkur og gefi ykkur frið.

Kæri Fílemon, ég þakka Guði í hvert sinn sem ég bið fyrir þér, því að ég hef heyrt um traust þitt til Drottins Jesú og kærleika þinn til hinna kristnu. Ég bið þess að vitnisburður þinn nái hjörtum áheyrenda þinna og að þeir sjái hve auðugur þú ert að góðum verkum, í trúnni á Jesú Krist. Kærleikur þinn, bróðir kær, hefur bæði glatt mig og huggað, því að góðvild þín hefur oft endurnært hjörtu þeirra sem tilheyra Guði.

Nú langar mig að biðja þig að gera mér greiða. Ég gæti að vísu krafið þig um þetta í nafni Jesú Krists, því að það er skylda þín. En ég elska þig og vil heldur fara bónarveginn, því ég er nú eins og ég er, hann Páll gamli, og sit þar að auki í fangelsi vegna Jesú Krists. Bón mín er sú að þú hjálpir honum Onesímusi, barninu mínu, sem ég leiddi til Krists hér í fangelsinu. Onesímus (sem merkir „gagnlegur“) hefur ekki komið þér að miklu gagni upp á síðkastið, en nú ætlar hann að verða okkur báðum hjálplegur. Ég sendi hann hér með aftur til þín, enda þótt hann sé mér sem hjartað úr brjósti mínu. Ég hefði svo gjarnan viljað hafa hann hjá mér á meðan ég sit í fangelsi fyrir að predika gleðiboðskapinn. Á þann hátt gætir þú létt undir með mér, en ég vildi ekki gera þetta án samþykkis þíns. Ég vil ekki þvinga þig til að hjálpa mér, heldur að þú gerir það af fúsum vilja.

Kannski getum við lýst því sem gerst hefur á þennan hátt: Hann strauk frá þér um stund, til þess síðan að geta verið hjá þér það sem eftir er. En nú er hann meira en þræll, hann er annað og miklu betra: Elskaður bróðir – þannig er hann í mínum augum. Framvegis verður hann þér miklu meira virði, því að hann er ekki einungis þjónn, heldur líka bróðir þinn í Kristi.

Fyrst ég er vinur þinn, taktu þá á móti honum eins og það væri ég sjálfur. Hafi hann valdið þér tjóni á einhvern hátt eða haft eitthvað af þér, skrifaðu það þá á minn reikning, og ég skal endurgreiða þér. Ég, Páll, ábyrgist þetta persónulega og staðfesti það hér með eigin hendi, en ég skal ekki minnast á hve mikið þú skuldar mér. Sannleikurinn er sá að þú

skuldar mér jafnvel fyrir þína eigin sál! Já, kæri bróðir, gleddu mig með slíku kærleiksverki og hresstu hjarta mitt í Drottni.

Ég hef skrifað þér þetta bréf vegna þess að ég álít að þú munir gera það, sem ég bið þig um, og jafnvel enn meira!

Viltu hafa herbergi til reiðu handa mér þegar ég kem? Ég vona nefnilega að Guð svari bænum ykkar og leyfi mér að koma til ykkar áður en langt um líður.

Epafras, samfangi minn, sem einnig er hér fyrir að predika Krist Jesú, sendir ykkur kveðju sína. Markús, Aristarkus, Demas og Lúkas, samverkamenn mínir, senda einnig kveðjur. Blessun Drottins Jesú Krists sé með anda þínum.

Páll

Hebreabréfið

Bréfið til Hebrea

Fyrr á tímum talaði Guð með ýmsu móti til forfeðra okkar fyrir milligöngu spámannanna (til dæmis í sýnum, draumum eða jafnvel augliti til auglitis) og sagði þeim þannig smátt og smátt frá fyrirætlunum sínum.

Á okkar dögum hefur hann hins vegar talað til okkar með tungu sonar síns, sem hann hefur gefið alla hluti. Sonarins vegna skapaði hann heiminn og allt sem í honum er.

Sonur Guðs endurspeglar dýrð Guðs og allt, sem sonurinn er og gerir, ber þess vitni að hann er Guð. Hann ríkir yfir alheimi með orðum sínum. Hann er sá sem dó til að hreinsa okkur og sýkna af ákæru syndarinnar og settist síðan í hið æðsta heiðurssæti við hlið Guðs almáttugs á himnum.

Þannig varð hann englunum mun æðri og það sannar líka nafnið sem faðir hans gaf honum: „Sonur Guðs“, en það nafn er langtum æðra en nöfn og titlar englanna. Guð hefur aldrei sagt svo við neinn af englum sínum: „Þú ert sonur minn og í dag gef ég þér heiður þann og tign sem fylgir nafni mínu.“ Þetta sagði hann hins vegar við Jesú og öðru sinni sagði hann: „Ég er faðir hans; hann er sonur minn.“ Þegar Guðs eingetni sonur kom til jarðarinnar sagði hann enn fremur: „Allir englar Guðs skulu tilbiðja hann.“

Um engla sína segir Guð, að þeir séu sendiboðar, skjótir sem vindurinn og líkir eldslogum, en um son sinn segir hann: „Ríki þitt, ó Guð, mun standa að eilífu og tilskipanir þínar eru góðar og réttlátar. Guð, þú elskar réttlætið en hatar ranglætið, þess vegna hefur Guð þinn veitt þér meiri gleði en nokkrum öðrum.“

Guð kallaði hann einnig „Drottin“ og sagði: „Drottinn, í upphafi skapaðir þú jörðina og himnarnir eru verk handa þinna. Þeir munu leysast upp og hverfa, en þú verður áfram. Þeir munu slitna eins og gömul flík, sem þú dag einn leggur frá þér og færð þér nýja. Sjálfur munt þú aldrei breytast og ævi þín engan endi taka.“

Hefur Guð nokkurn tíma sagt slíkt við engil, sem hann segir við son sinn: „Sittu hér í heiðurssætinu við hlið mér, þar til ég hef lagt alla óvini þína að fótum þér“?

Nei, því englarnir eru aðeins andlegir sendiboðar Guðs, sendir til hjálpar og aðstoðar þeim, sem erfa eiga hjálpræði hans.

Munum þennan sannleika sem við höfum heyrt, svo að við villumst ekki burt frá honum. Við vitum að boðskapur englanna reyndist sannur og við vitum líka að fólk hefur aldrei komist hjá hegningu, hafi það óhlýðnast honum. Hvers vegna höldum við þá að við getum komist upp

með kæruleysi, varðandi þetta mikla hjálpræði, sem sjálfur Drottinn Jesús flutti fyrst og þeir síðan, sem heyrðu hann tala?

Frá byrjun hefur Guð sýnt sannleiksgildi boðskaparins með táknum, undrun og margvíslegum kraftaverkum. Einnig hefur hann gefið þeim sem trúa sérstakar gjafir heilags anda, og slíkum gjöfum hefur hann úthlutað sérhverju okkar.

Hinn komandi heimur, sem við höfum talað um, mun ekki verða undir stjórn engla. Það sést í Sálmunum. Þar spyr Davíð Guð: „Hvers virði er maðurinn, fyrst þú lætur þér svo annt um hann, sem raun ber vitni? Hver er þessi mannssonur sem þú metur svo mikils? Þótt þú gerðir hann englum lægri skamma stund, hefur þú nú krýnt hann heiðri og dýrð og sett hann yfir allt sem til er, og þar er ekkert undanskilið.“

Enn höfum við ekki orðið vitni að öllu þessu, en þó sjáum við Jesú – hann sem um stund var gerður englunum lægri – krýndan heiðri og dýrð af hendi Guðs, vegna þess að hann leið þjáningar dauðans okkar vegna. Vegna hins mikla kærleika Guðs, gekk Jesús í dauðann fyrir alla menn á þessari jörð. Það var rétt af Guði, sem skapað hefur alla hluti sér til dýrðar, að láta Jesú þjást, því að á þann hátt fékk hann leitt mikinn fjölda af fólki sínu til himna – þá sem honum treysta. Vegna þjáninganna varð Jesús fullkominn leiðtogi, fær um að leiða fólkið til hjálpræðis.

Nú eigum við, sem Jesús hefur helgað, sama föður og hann og því blygðast Jesús sín ekki heldur fyrir að kalla okkur bræður og systur. Hann segir í Sálmunum: „Ég vil tala við systkini mín um Guð, föður minn, og við munum lofsyngja hann sameiginlega.“ Í annað sinn sagði hann: „Ég mun halda áfram að treysta Guði.“ Og í enn eitt skipti sagði hann: „Sjá, hér er ég og börnin, sem Guð gaf mér.“

Fyrst við, börn Guðs, erum mannlegar verur holdi klæddar, þá varð hann einnig hold og blóð er hann fæddist sem maður, því aðeins á þann hátt gat hann dáið og með dauða sínum brotið vald djöfulsins, sem hafði vald dauðans. Þetta var eina leið hans til að frelsa þá, sem hafa lifað allt sitt líf í stöðugum ótta við dauðann.

Við vitum öll að hann kom ekki sem engill, heldur sem maður – sem Gyðingur. Það var nauðsynlegt að Jesús yrði líkur okkur bræðrum sínum, til þess að hann gæti orðið okkur trúr og miskunnsamur æðsti prestur, frammi fyrir Guði, prestur, sem bæði væri okkur náðugur og Guði trúr í því að friðþægja fyrir syndir mannanna. Sjálfur stóðst hann allar þjáningar og freistingar. Hann þekkir vel líðan okkar þegar við þjáumst og verðum fyrir freistingum og þess vegna er hann fær um að hjálpa þeim, sem er freistað.

Kæru vinir, þið sem Guð hefur kallað og helgað sér, horfið á Jesú, sendiboða Guðs og æðsta prest trúar okkar.

Jesús var trúr Guði, sem hafði skipað hann æðsta prest, á sama hátt og Móse þjónaði af trúmennsku í húsi Guðs. En Jesús hlaut enn meiri dýrð en Móse, rétt eins og sá sem byggir fallegt hús hlýtur meiri heiður en húsið sjálft. Þeir eru margir sem byggt geta hús, en aðeins einn, sem allt hefur skapað, og það er Guð.

Satt er það að Móse kom miklu góðu til leiðar, þann tíma sem hann starfaði í húsi Guðs, en hann var aðeins þjónn. Starf hans var einkum að gefa hugmynd um og lýsa því, sem síðar yrði. Kristur, sonur Guðs, ber hins vegar ábyrgð á öllu húsi Guðs. Við kristnir menn erum bústaður Guðs og Guð býr í okkur, ef við varðveitum djörfung okkar, gleði og trúna á Drottin allt til enda.

Fyrst Kristur er svo miklu æðri, þá hvetur heilagur andi okkur til að hlusta á hann í dag og taka eftir því sem hann segir, en ekki loka hjörtum okkar fyrir honum, eins og Ísraelsþjóðin gerði. Þeir brynjuðu sig gegn kærleika hans og mögluðu gegn honum í eyðimörkinni, einmitt þegar hann var að reyna þá. En þolinmæði Guðs við þá brást ekki í fjörutíu ár, enda þótt á hana reyndi til hins ýtrasta, og hann hélt áfram að vinna hin miklu kraftaverk sín á meðal þeirra. „En," segir Guð, „ég var þeim reiður, því þeir voru alltaf með hugann við eitthvað annað en mig og komu aldrei auga á leiðina sem ég ætlaði þeim að fara."

Þegar reiði Guðs gegn þeim hafði náð hámarki, þá hét hann því að þeir skyldu aldrei ná að hvílast í landinu, sem hann hafði ætlað þeim.

Gætið þess því, kæru vinir, að hjörtu ykkar séu ekki líka vond og vantrúuð, og leiði ykkur burt frá lifandi Guði! Minnið hvert annað daglega á þessa hluti meðan tími gefst, svo að ekkert ykkar herði sig gegn Guði og blindist af táli syndarinnar. Ef við reynumst trú allt til enda og treystum Guði eins og í byrjun, þegar við tókum á móti Kristi, munum við eignast hlutdeild í öllu sem Krists er.

Nú er einmitt rétti tíminn til að minna okkur á þessa aðvörun: „Ef þið heyrið rödd Guðs tala til ykkar í dag, verið þá ekki þrjósk og óhlýðin við hann eins og Ísraelsþjóðin, þegar hún reis gegn honum í eyðimörkinni."

Hvaða menn voru þetta, sem heyrðu Guð tala til sín, en snerust gegn honum? Það voru þeir, sem yfirgáfu Egyptaland undir forystu Móse. Og hverjir reittu Guð til reiði í fjörutíu ár? Þetta sama fólk, sem þannig syndgaði, og því dó það í eyðimörkinni. En hverjir fengu orð frá Guði um að þeir skyldu aldrei komast inn í landið, sem hann hafði heitið þjóð sinni? Það voru allir þeir sem höfðu óhlýðnast honum. En hvers vegna komust þeir ekki inn í landið? Vegna þess að þeir trúðu honum ekki.

Loforð Guðs, um að öllum sé heimilt að ganga inn til hvíldarinnar, stendur enn óhaggað, en gætum vel að! Því að svo lítur út sem sumir ykkar muni missa af hvíldinni! Þessar dásamlegu fréttir – að Guð vilji

frelsa okkur – hafa borist okkur rétt eins og þeim sem lifðu á dögum Móse. Þær komu þeim samt ekki að gagni, því að þeir trúðu honum ekki. Við, sem trúum Guði, getum ein notið hvíldar hans. Guð hefur sagt: „Ég hef strengt þess heit í reiði minni að þeir, sem ekki trúa mér, munu aldrei komast þangað inn.“ Þetta segir Guð, hann sem hafði allt reiðubúið, og sem þar að auki hafði beðið eftir þeim frá því heimurinn varð til.

Við vitum að allt er reiðubúið af hans hálfu og hann bíður, því að skrifað stendur að Guð hafi hvílst á sjöunda degi eftir sköpunina, er hann hafði lokið öllu sem hann hafði ætlað sér að gera.

En þrátt fyrir það komust þeir ekki inn til hvíldarinnar, því að Guð átti síðasta orðið og sagði: „Þeir skulu aldrei komast inn til hvíldar minnar.“ En loforðið stendur enn óhaggað og sumir munu komast inn – þó ekki þeir sem fengu fyrsta tækifærið, því að þeir glötuðu því vegna óhlýðni við Guð.

Guð ákvað að gefa annað tækifæri til inngöngu og nú er það komið. En Guð gaf það til kynna löngu síðar með orðum Davíðs konungs. Þessi orð Davíðs hafa reyndar þegar verið nefnd hér, en þau eru svona: „Ef þið heyrið rödd Guðs tala til ykkar í dag, verið þá ekki þrjósk og óhlýðin.“

Þessi nýi hvíldarstaður, sem hann talar um, er ekki það sama fyrirheitna land – Ísrael – sem Jósúa leiddi fólkið inn í. Ef svo væri, hefði Guð þá ekki sagt seinna að rétti tíminn til að fara þangað inn, væri „í dag“. Hér er því um að ræða fullkomna hvíld, sem enn stendur fólki Guðs til boða. Kristur hefur þegar gengið þangað inn og nú hvílist hann að loknu verki sínu eins og Guð gerði eftir sköpunina. Keppum nú að því að ná þessum hvíldarstað og gætum þess að óhlýðnast ekki Guði eins og Ísraelsþjóðin gerði, því að það kom í veg fyrir að hún kæmist þangað inn.

Guðs orð er lifandi og máttugt. Það er beittara en tvíeggjað sverð og smýgur á augabragði inn í innstu fylgsni hugans og sýnir okkur hvernig við erum í raun og veru. Guð veit allt um alla. Í augum hans erum við sem opin bók – ekkert fær dulist fyrir honum og dag einn verðum við að gera honum fulla grein fyrir öllu, sem við höfum aðhafst.

Jesús, sonur Guðs, er æðsti prestur okkar. Hann hefur sjálfur farið til himna, okkur til hjálpar, og því skulum við aldrei glata trúnni á hann. Hann er æðsti prestur, sem skilur vel veikleika okkar, því að hann varð fyrir sömu freistingum og við, þótt hann félli aldrei fyrir þeim og syndgaði. Göngum því með djörfung að hásæti Guðs, til þess að við getum meðtekið miskunn hans og fengið hjálp þegar við þurfum á að halda.

Æðsti prestur Gyðinga er aðeins venjulegur maður, eins og hver annar, en hann er valinn til að tala máli þeirra við Guð. Hann ber gjafir þeirra fram fyrir Guð og einnig blóð dýra, sem fórnað er til að hylja syndir fólksins og hans sjálfs. Hann er maður og því getur hann tekið

vægt á öðrum, jafnvel þótt þeir séu heimskir og fáfróðir, því að hann mætir sömu freistingunum og þeir og skilur því vandamál þeirra mæta vel.

Annað, sem vert er að muna, er að enginn getur orðið æðsti prestur vegna þess eins að hann hafi áhuga á því. Hann verður að hafa fengið köllun frá Guði, engu síður en Aron.

Þess vegna tók Kristur sér ekki sjálfur þann heiður að verða æðsti prestur. Það var Guð, sem útnefndi hann. Guð sagði við hann: „Sonur minn, ég er faðir þinn.“ Í annað sinn sagði Guð við hann: „Þú ert kjörinn til að vera prestur að eilífu og fá sömu tign og Melkísedek.“

Þrátt fyrir þetta, bað Kristur til Guðs meðan hann var hér á jörðu. Grátandi og angistarfullur bað hann til Guðs, sem einn gat frelsað sál hans frá dauða. Bænir hans voru heyrðar, vegna þess að hann kappkostaði að hlýða Guði í einu og öllu.

En þótt Jesús væri sonur Guðs, varð hann samt að þola þjáningar, því að þannig lærði hann hlýðni. Og þegar Jesús hafði staðist próf hlýðninnar, varð hann öllum þeim, sem honum hlýða, gjafari eilífs hjálpræðis. Munum að Guð útnefndi hann til æðsta prests með sömu tign og Melkísedek.

Ég gæti sagt margt fleira um þetta, en það er ekki auðvelt að útskýra það fyrir ykkur, því að þið eruð svo skilningssljó.

Nú hafið þið verið kristin í langan tíma og ættuð þar af leiðandi að geta kennt öðrum. Þess í stað hefur ykkur farið aftur, svo að nú þurfið þið á kennara að halda, til þess að rifja upp með ykkur undirstöðuatriði Guðs orðs. Þið eruð eins og börn, sem aðeins geta drukkið mjólk en þola ekki venjulegan mat. Sá sem heldur áfram að lifa á „mjólk“ sýnir þar með að hann er stutt kominn á vegi trúarinnar og þekkir illa muninn á réttu og röngu. Slíkur maður er ungbarn í trúnni. Þið munuð aldrei geta borðað „andlega kjarnafæðu“ og skilið dýptina í orði Guðs, nema þið vaxið í trúnni og lærið að greina gott frá illu, með því að leggja stund á hið góða.

Sleppum því nú að rifja enn einu sinni upp undirstöðukenningar kristindómsins. Stígum heldur feti framar, svo að skilningur okkar og þroski aukist eins og kristnum mönnum sæmir. Það ætti að vera óþarfi að ræða frekar um hvað það er að iðrast og trúa á Guð. Og frekari fræðslu um skírn, handayfirlagningu, upprisu dauðra og eilífan dóm þurfið þið ekki.

Sem sagt, snúum okkur að öðru, ef Drottinn vill, því að ekki er eftir neinu að bíða.

Ef þið hafið snúið baki við Drottni eftir að hafa öðlast skilning á gleðiboðskapnum, fengið forsmekkinn af gæðum himnanna, öðlast

hlutdeild í heilögum anda, reynt blessunina af orði Guðs og fundið mátt hins komandi heims, þá er þýðingarlaust að reyna að leiða ykkur aftur til Drottins. Þið getið ekki iðrast á ný, ef þið hafið krossfest son Guðs í annað sinn með því að hafna honum og hæða hann í allra áheyrn.

Þegar rignt hefur yfir akur og hann borið mikinn ávöxt, þá hefur hann fengið að reyna blessun Guðs. En ef þar vex aðeins illgresi endalaust og ekkert annað þá er akurinn talinn ónothæfur og bíður þess eins að eldur verði látinn eyða honum.

Kæru vinir, þótt ég segi þetta, álít ég ekki að þessi orð mín eigi við ykkur, því að ég hef þá trú að þið berið hinn góða ávöxt hjálpræðisins. Þetta segi ég vegna þess að Guð er ekki ósanngjarn. Hvernig ætti hann að geta gleymt erfiði ykkar og kærleikanum sem þið sýnduð honum, og sýnið enn, er þið hjálpið þeim sem á hann trúa? Okkur er mjög umhugað að þið haldið áfram að sýna öðrum kærleika, já, meðan ævi ykkar endist. Þá munuð þið líka hljóta full laun.

Nú vitið þið á hverju þið eigið von og því munuð þið ekki þreytast í trúnni né heldur verða andlega sljó og rænulaus. Ykkur mun verða umhugað að fylgja fordæmi þeirra, sem fá að höndla allt sem Guð hefur heitið þeim, vegna sterkrar trúar þeirra og þolinmæði.

Dæmi um þetta er loforðið sem Guð gaf Abraham. Guð sór við sitt eigið nafn, þar eð ekki var annað æðra, sem hægt var að sverja við, og loforð hans var að hann skyldi blessa Abraham ríkulega, gefa honum son og gera hann að ættföður mikillar þjóðar. Og Abraham beið í þolinmæði þar til Guð að lokum efndi loforðið og gaf honum son – Ísak.

Þegar maður sver eið, þá skírskotar hann til einhvers annars, sem honum er voldugri, svo að sá geti neytt hann til að standa við orð sín eða þá refsað honum, rjúfi hann heit sitt. Þannig batt Guð sjálfan sig með eiði, svo að þeir sem hann hafði lofað hjálp, þyrftu engu að kvíða né ættu það á hættu að hann skipti um skoðun.

Guð hefur gefið okkur loforð og þar að auki lagt eið við. Þessu tvennu getum við áreiðanlega treyst, því að það er útilokað að Guð segi ósatt. Eftir að hafa nú heyrt um þessa tryggingu Guðs, geta allir verið vissir um að öðlast hjálpræðið, sem hann lofaði þeim.

Þessi vissa um að við munum frelsast, er akkeri fyrir sálir okkar, traust og öruggt, sem nær inn fyrir heilagt fortjald himnanna og tengir okkur sjálfum Guði! Þessa leið fór Kristur á undan okkur, til að biðja fyrir okkur sem æðsti prestur, líkur Melkísedek að mætti og dýrð.

Melkísedek þessi var konungur í borginni Salem og jafnframt prestur hins hæsta Guðs. Eitt sinn, er Abraham var á heimleið eftir að hafa unnið mikla orustu við marga konunga, kom Melkísedek til móts við

hann og blessaði hann. Tók þá Abraham tíund af öllu herfanginu og gaf Melkísedek.

Nafnið Melkísedek þýðir „konungur réttlætisins“. Hann er einnig friðarkonungur, því að Salem, nafnið á borg hans, merkir „friður“. Melkísedek átti hvorki föður né móður og ættartala hans er ekki til. Ævi hans er bæði án upphafs og endis, en líf hans er sem líf Guðs sonar – hann er prestur að eilífu.

Virðum nú fyrir okkur tign Melkísedeks:

(a) Tign Melkísedeks sést á því að Abraham, hinn virðulegi forfaðir Guðs útvöldu þjóðar, gaf honum tíund af herfanginu, sem hann tók af konungunum sem hann hafði barist við. Þetta væri skiljanlegt hefði Melkísedek verið Gyðingaprestur, því að síðar var þess krafist með lögum af þjóð Guðs að hún legði fram gjafir til stuðnings prestunum, því að þeir tilheyrðu þjóðinni. Nú var Melkísedek ekki Gyðingaættar, en þrátt fyrir það gaf Abraham honum gjafir.

(b) Melkísedek blessaði hinn volduga Abraham og eins og allir vita, þá er sá meiri, sem vald hefur til að blessa, en sá er hlýtur blessunina.

(c) Prestar Gyðinga tóku við tíund, og það þótt dauðlegir væru, en okkur er sagt að Melkísedek lifi áfram.

(d) Það mætti jafnvel segja að sjálfur Leví (forfaðir allra Gyðingapresta – allra sem taka við tíund) hafi greitt Melkísedek tíund með höndum Abrahams. Því að þótt Leví væri þá ekki fæddur – þegar Abraham greiddi Melkísedek tíundina – þá var efnið samt til í Abraham, sem Leví var síðar myndaður af.

(e) Ef Gyðingaprestarnir og lög þeirra hefðu getað frelsað okkur, hvers vegna var þá Guð að senda Krist, sem prest á borð við Melkísedek? Hefði honum ekki nægt að senda einhvern sem hefði haft sömu tign og Aron – það er að segja þá tign, sem allir Gyðingaprestarnir höfðu?

Þegar Guð stofnar nýjan prestdóm, verður hann að breyta lögum sínum til þess að slíkt sé unnt. Eins og við vitum var Kristur ekki af ætt Leví, prestaættinni, heldur af ætt Júda, en sú ætt hafði ekki verið valin til prestþjónustu; Móse hafði aldrei falið henni slíkt. Af þessu getum við glögglega séð að Guð breytti til. Nýi æðsti presturinn, Kristur – prestur á borð við Melkísedek – varð ekki prestur vegna þess að hann uppfyllti þau gömlu skilyrði að vera af ætt Leví, heldur vegna þess að líf og kraftur streymdu út frá honum. Þetta bendir sálmaskáldið á er hann segir um Krist: „Þú ert prestur að eilífu á borð við Melkísedek.“

Þessi gamla prestþjónusta, sem grundvölluð var á ættartengslum, var lögð niður, því að hún dugði ekki til. Hún var vanmáttug og kom ekki að gagni við að frelsa fólk. Í raun og veru gátu lögin og þessi prestþjónusta ekki réttlætt neinn mann í augum Guðs. Við eigum hins vegar betri

von, því að Kristur gerir okkur þóknanleg í augum Guðs og opnar okkur leiðina til hans.

Guð sór þess eið að Kristur yrði prestur um alla framtíð, en það hafði hann aldrei ætlað hinum prestunum. Þetta sagði hann við Krist, og aðeins hann: „Drottinn strengir þess heit og mun aldrei skipta um skoðun: Þú ert prestur að eilífu, að hætti Melkísedeks.“ Á grundvelli þessa heitis, getur Kristur að eilífu tryggt árangurinn af þessu nýja og betra fyrirkomulagi.

Samkvæmt gamla fyrirkomulaginu þurfti marga presta, og þegar þeir dóu einn af öðrum, tóku hinir yngri við.

En Jesús lifir að eilífu og heldur áfram að vera prestur, þar verða engin mannaskipti. Þess vegna getur hann fullkomlega frelsað alla, sem hans vegna ganga fram fyrir Guð, því að hann lifir ávallt á himni til að biðja fyrir þeim.

Hann er einmitt presturinn sem við þörfnumst: Hann er heilagur, lýtalaus, óflekkaður og situr ekki á bekk með syndurum, heldur í heiðurssæti á himnum. Hann þarf ekki daglega að bera fram blóð úr fórnardýrunum eins og hinir prestarnir, sem þurftu að fórna fyrir sínar eigin syndir og syndir alls fólksins, því að hann bar fram eina fórn, í eitt skipti fyrir öll, er hann fórnaði sjálfum sér á krossinum. Meðan hinn gamli siður var í gildi, voru æðstu prestarnir syndugir menn, veikleika háðir eins og hverjir aðrir, en seinna skipaði Guð son sinn með eiði og sonurinn er fullkominn að eilífu.

Kjarni þess, sem við nú höfum sagt, er þetta: Kristur – en prestdómi hans vorum við rétt áðan að lýsa – er okkar æðsti prestur. Hann situr á himnum í hinu æðsta heiðurssæti við hlið Guðs. Prestsstörf sín vinnur hann í helgidómi himnanna, hinum sanna tilbeiðslustað, sem ekki er verk manna, heldur Drottins sjálfs.

Starf æðsta prestsins er fólgið í því að bera fram gjafir og fórnir, og fyrst svo er, verður Kristur einnig að bera fram fórn. Fórn hans er miklu betri en þær sem jarðneskir prestar bera fram. (Samt fengi hann ekki að vera prestur hér á jörðu, því að hér fara prestarnir enn eftir hinum gömlu reglum lögmálsins þegar þeir bera fram fórnir.) Þeir starfa við helgidóm sem er ekki annað en eftirlíking hins himneska helgidóms. Því að þegar Móse bjó sig undir að gera tjaldbúðina, þá áminnti Guð hann um að fara nákvæmlega eftir fyrirmynd himneska helgidómsins, sem honum var sýnd á Sínaífjalli. En Kristur, prestur himnanna, fékk að launum miklu mikilvægara starf en þeir sem þjóna samkvæmt gömlu lögunum. Nýi sáttmálinn, sem hann færði okkur frá Guði, hefur að geyma miklu stórkostlegri loforð en hinn gamli.

Gamli sáttmálinn reyndist einfaldlega ónothæfur. Ef hann hefði komið að gagni, hefði ekki þurft að koma annar nýr í hans stað. Það var sjálfur Guð sem kom auga á gallana í þeim gamla og því sagði hann: „Sá dagur mun koma er ég geri nýjan sáttmála við Ísraelsmenn og við Júdamenn. Nýi sáttmálinn verður ólíkur þeim gamla, sem ég gaf feðrum þeirra daginn sem ég leiddi þá burt úr Egyptalandi. Um gamla sáttmálann er það að segja, að þeir stóðu ekki við sinn hlut og því varð ég að nema hann úr gildi. Nýi sáttmálinn, sem ég mun gera við Ísraelsmenn, hljóðar svo: Ég mun grópa lög mín í hugi þeirra, svo að þeir þekki vilja minn og viti hvað þeir eigi að gera, án þess að ég þurfi að segja þeim það. Ég mun rita þessi lög í hjörtu þeirra svo að þá langi til að hlýða þeim. Ég mun verða Guð þeirra og þeir munu verða mitt fólk. Þá mun enginn þurfa að segja við vin sinn, nágranna eða bróður: „Þú ættir að kynnast Drottni“, því að þá munu allir þekkja mig, bæði stórir og smáir. Ég mun sýna þeim miskunn og fyrirgefa þeim syndir þeirra.“

Guð segir um þessi nýju loforð og þennan nýja sáttmála að þau eigi eftir að taka sæti gamla sáttmálans, því að sá sé orðinn úreltur og hafi verið lagður til hliðar fyrir fullt og allt.

Í fyrri sáttmálanum milli Guðs og Ísraelsmanna voru reglur um tilbeiðslu og þar var einnig rætt um heilagt tjald hér á jörðu. Í þeim helgidómi – tjaldinu – voru tvö herbergi. Í fremra herberginu, sem kallað var hið heilaga, var borð ásamt ljósastjaka úr gulli. Á borðinu voru sérstök brauð, sem notuð voru við helgiathafnir. Síðan tók við fortjald og innan við það var annað herbergi, sem kallaðist „hið allra helgasta“. Þar inni var reykelsisaltari úr gulli og einnig kista sem kölluð var sáttmálsörkin. Var hún lögð skíru gulli bæði að utan og innan. Í kistunni voru steinplötur, sem á voru rituð boðorðin tíu, gullkrukka með dálitlu af manna og stafur Arons, sem hafði blómgast. A loki kistunnar voru styttur af englum, svokallaðir kerúbar, sem standa áttu vörð um dýrð Guðs. Þeir þöndu vængi sína yfir hið gullna lok arkarinnar, sem kallaðist náðarstóllinn, en nóg um það.

Þegar tjaldið var fullbúið, sinntu prestarnir störfum sínum í fremra herberginu hvenær sem þeir þurftu, en aðeins æðsti presturinn fékk að fara inn í innra herbergið. Þangað fór hann aðeins einu sinni á ári, aleinn, og þá með blóð sem hann stökkti á náðarstólinn. Það var fórn til Guðs, til þess að gjalda fyrir eigin syndir og mistök og einnig fyrir syndir alls fólksins.

Þetta bendir heilagur andi á, til að sýna okkur að alþýða manna fékk ekki að ganga inn í hið allra helgasta á dögum gamla sáttmálans, þegar fremra herbergið og það sem þar fór fram, var í fullu gildi.

Þetta segir okkur, sem nú lifum, býsna merkilega hluti. Meðan gamla lagakerfið var í gildi voru gjafir og fórnir bornar fram, en þær dugðu ekki til að hreinsa hjörtu fólksins. Gamla kerfið snerist allt um vissar reglur. Þar voru reglur um hvað ætti að borða og hvað ætti að drekka, reglur um hvernig og hvenær ætti að þvo sér; já, reglur um þetta og reglur um hitt. Fólkið var skyldugt að fara eftir þessum reglum, allt þar til Kristur kom og opnaði nýja og betri leið til hjálpræðis.

Kristur kom sem æðsti prestur nýs og betri sáttmála og þann sáttmála höfum við nú. Hann gekk inn í hina miklu og fullkomnu tjaldbúð himnanna, sem hvorki er gerð af manna höndum né úr jarðnesku efni. Hann fór með blóð inn í hið allra helgasta, í eitt skipti fyrir öll, og stökkti því á náðarstólinn. Blóð þetta var ekki blóð úr geitum eða kálfum, heldur hans eigið blóð og með því tryggði hann okkur eilíft hjálpræði.

Fyrst blóð úr nautum og geitum og aska af kvígum gat hreinsað manninn af synd, samkvæmt gamla sáttmálanum, þá getið þið rétt ímyndað ykkur hvort blóð Krists muni ekki breyta hjörtum okkar og lífi! Fórn hans leysir okkur undan þeirri kvöð að þurfa að hlýða gömlu reglunum og kemur því jafnframt til leiðar að við þráum að þjóna lifandi Guði. Kristur lagði líf sitt af frjálsum vilja í hendur Guðs, með hjálp heilags anda, til að deyja fyrir syndir okkar. Hann var fullkominn og syndlaus – algjörlega lýtalaus. Kristur færði okkur þennan nýja sáttmála til þess að allir þeir, sem boðnir eru, geti komið og notið um eilífð þeirrar blessunar sem Guð hefur heitið þeim. Kristur dó til að forða okkur undan refsingunni, sem við höfðum kallað yfir okkur, vegna syndanna sem við drýgðum meðan gamli sáttmálinn var í gildi.

Þegar maður deyr og skilur eftir sig erfðaskrá, þá fær enginn neitt af arfinum fyrr en sannast hefur að sá, er gerði erfðaskrána, sé dáinn. Erfðaskráin gengur ekki í gildi fyrr en sá er látinn, sem hana gerði, og meðan hann er á lífi, getur enginn notfært sér hana til að komast yfir þær eignir sem honum eru ánafnaðar.

Þetta skýrir hvers vegna blóði fórnardýranna var úthellt (en það bendir einmitt fram til dauða Krists) og það meira að segja áður en fyrri sáttmálinn tók gildi. Eftir að Móse hafði afhent fólkinu lögbók Guðs, tók hann blóð kálfa og geita ásamt vatni og stökkti því með ísópsgrein og skarlatsrauðri ull yfir sjálfa bókina og allt fólkið. Síðan sagði hann: „Blóð þetta er tákn þess að sáttmálinn milli ykkar og Guðs hefur tekið gildi, en þennan sáttmála bauð Guð mér að gera milli ykkar og sín.“ Síðan stökkti hann á sama hátt blóði á hið heilaga tjald og á öll áhöldin sem notuð voru til helgihaldsins. Það má með sanni segja, að nálega allt sem tilheyrði gamla sáttmálanum, hafi verið helgað með því að stökkva á það blóði, því að ekki fæst fyrirgefning án úthellingar blóðs.

Hjá því varð ekki komist að Móse yrði þannig að hreinsa þetta heilaga, en jafnframt jarðneska tjald og allt sem í því var – allt gert eftir himneskri fyrirmynd – með því að stökkva á það dýrablóði. Himnesk fyrirmynd þessa tjalds var einnig hreinsuð og helguð, en þó með miklu dýrlegri fórn.

Kristur gekk inn í sjálfan himininn til að koma fram fyrir Guð sem talsmaður okkar. Það gerðist ekki í jarðneska helgidómnum, því að hann var aðeins eftirmynd hins himneska. Og ekki fórnfærði Kristur sjálfum sér, hvað eftir annað, eins og jarðneskur æðsti prestur, sem ber árlega fram dýrablóð að fórn í hinu allra helgasta. Þá hefði hann orðið að deyja margsinnis, allt frá því heimurinn varð til. Nei, það hefði verið óhugsandi! Hann kom í eitt skipti fyrir öll, á hinum síðustu tímum, til að brjóta vald syndarinnar á bak aftur að eilífu. Það gerði hann með því að deyja fyrir okkur.

Eins og það liggur fyrir manninum að deyja einu sinni og koma síðan fyrir dóminn, þannig dó Kristur líka einu sinni sem fórn fyrir syndir margra. Eftir það mun hann koma á ný, ekki til að deyja fyrir syndir, heldur til að flytja þeim hjálpræði sitt, sem hans bíða.

Hið gamla lagakerfi Gyðinga gaf aðeins óljósa hugmynd um allt hið góða, sem Kristur ætlaði að veita okkur. Fórnirnar, sem færðar voru samkvæmt þessu gamla lagakerfi, voru endurteknar sí og æ, ár eftir ár, en samt sem áður gátu þær ekki frelsað neinn sem lifði eftir lögunum. Ef svo hefði verið, þá hefði ein fórn verið nóg, menn hefðu hreinsast í eitt skipti fyrir öll og sektarkennd þeirra þar með verið fjarlægð. En það var öðru nær. Í stað þess að létta á samvisku manna, minnti þessi árlega fórn þá á óhlýðni þeirra og sekt. Það er útilokað að blóð nauta og geita geti hreinsað burt syndir nokkurs manns.

Þetta er ástæða þess, sem Kristur sagði þegar hann kom í heiminn: „Guð, þú lætur þér ekki nægja blóð nauta og geita, og því hefur þú gefið mér þennan líkama, til þess að ég leggi hann sem fórn á altari þitt. Þú gerðir þig ekki ánægðan með dýrafórnir – að dýrum væri slátrað og þau síðan brennd frammi fyrir þér sem syndafórn. Sjá, ég er kominn til að hlýða vilja þínum, til að fórna lífi mínu, eins og spádómar Biblíunnar sögðu fyrir um.“

Fyrst sagði Kristur að Guð gerði sér ekki að góðu hinar ýmsu fórnir og gjafir, sem krafist var samkvæmt lögmálinu. Síðan bætti hann við: „Hér er ég. Ég er kominn til að fórna lífi mínu.“

Þá afnam hann gamla kerfið og innleiddi þess í stað annað miklu betra. Samkvæmt þessari nýju hjálpræðisleið fáum við fyrirgefningu og hreinsun í eitt skipti fyrir öll, vegna þess að Kristur dó fyrir okkur. Samkvæmt gamla sáttmálanum stóðu prestarnir frammi fyrir altarinu

dag eftir dag og báru fram fórnir, sem alls ekki gátu tekið burt syndir okkar. Kristur fórnaði hins vegar sjálfum sér fyrir syndir okkar frammi fyrir Guði í eitt skipti fyrir öll. Að því loknu settist hann við hægri hönd Guðs, í æðsta heiðurssæti sem til er, og bíður þess þar að óvinir hans verði lagðir að fótum hans. Með þessari einu fórn fullkomnaði hann þá sem helga sig Guði.

Þetta staðfestir heilagur andi er hann segir: „Þennan sáttmála vil ég gera við Ísraelsmenn, enda þótt þeir hafi rofið fyrri sáttmálann: „Lög mín vil ég grópa í hugskot þeirra svo að þeir þekki vilja minn. Ég mun rita lög mín í hjörtu þeirra, svo að þeir þrái að hlýða mér“.“ Síðan bætir hann við: „Aldrei framar mun ég minnast synda þeirra né afbrota.“

Af því að syndirnar eru nú fyrirgefnar og gleymdar að eilífu, þá er fórnanna ekki lengur þörf. Nú er svo komið, kæru vinir, að við getum gengið með djörfung inn í hið allra helgasta, þar sem Guð er, og er það dauða Jesú að þakka. Þetta er hinn nýi og lifandi vegur, sem Kristur opnaði okkur þegar hann klauf í sundur fortjaldið – sinn jarðneska líkama – svo að við gætum gengið fram fyrir auglit heilags Guðs.

Fyrst þessi mikli æðsti prestur okkar hefur með höndum stjórnina á húsi Guðs, þá skulum við ganga rakleitt fram fyrir Guð. Verum einlæg, með hreina samvisku og treystum því að hann taki á móti okkur, vegna þess að blóði Krists hefur verið „stökkt á okkur“ og líkamar okkar verið þvegnir hreinu vatni.

Nú getum við með öruggri vissu horft fram til þess sem Guð hefur heitið okkur. Ekki er lengur rúm fyrir efann. Nú getum við óhikað sagt að við eigum hjálpræðið, og það samkvæmt orði Guðs.

Gætum hvert að öðru og hvetjum hvert annað til að sýna hjálpsemi og að gera öðrum gott.

Vanrækjum ekki söfnuð okkar eins og sumir gera, heldur hvetjum og áminnum hvert annað, sérstaklega nú er endurkoma Jesú nálgast.

Ef við syndgum af ásettu ráði, eftir að hafa kynnst sannleikanum um fyrirgefningu Guðs, þá gagnar dauði Krists okkur ekki, og ekki er lengur um neina undankomuleið að ræða frá syndinni. Þá tekur aðeins við hræðileg bið eftir dómi, því að reiði Guðs mun þurrka út alla óvini hans. Hver sá, sem neitaði að hlýða lögum Móse, var skilyrðislaust tekinn af lífi, ef tvö eða þrjú vitni voru að synd hans. Hugsið ykkur þá hve miklu þyngri refsingu sá hlýtur, sem fótum treður son Guðs og lítilsvirðir blóð hans – metur það vanheilagt – og hryggir þar með og smánar heilagan anda, sem boðar mönnunum miskunn Guðs.

Við þekkjum þann sem sagði: „Réttvísin er í mínum höndum og mitt er að refsa.“ Hann sagði einnig: „Drottinn mun sjálfur dæma í málum þessara manna.“ Hræðilegt er að falla í hendur hins lifandi Guðs.

Gleymið ekki þeim dýrlega tíma er þið fyrst heyrðuð um Krist. Munið hversu fast þið hélduð ykkur að Drottni, þrátt fyrir erfiðleikana sem ykkur mættu, og þótt hlegið væri að ykkur eða þið barin. Þið studduð aðra, sem urðu fyrir sama aðkasti, og þjáðust með þeim sem varpað var í fangelsi. Og jafnvel þótt allt, sem þið ættuð, væri tekið frá ykkur, hélduð þið samt gleði ykkar, því að þið vissuð að á himnum ættuð þið í vændum það sem betra var, nokkuð sem enginn gæti nokkru sinni tekið frá ykkur.

Látið nú ekkert, hvað sem á dynur, ræna ykkur gleði ykkar og traustinu á Drottni. Minnist launanna, sem ykkar bíða. Ef þið ætlist til að Guð standi við loforðin, sem hann hefur gefið ykkur, þá verðið þið einnig að sýna úthald og fara eftir hans vilja. Endurkomu Drottins er ekki langt að bíða. Þeir, sem öðlast hafa réttlæti Guðs fyrir trú, verða að lifa í trú og treysta honum í einu og öllu. Ef þeir hins vegar skjóta sér undan, þá eru þeir ekki Guði að skapi.

En við erum ekki menn sem snúa baki við Guði og hjálpræði hans. Nei, við erum menn trúarinnar og munum erfa hjálpræði hans.

Hvað er trú? Það er örugg vissa um að von okkar verði að veruleika. Trúin er sannfæring um að við fáum það sem við vonum, enda þótt við sjáum það ekki. Fyrr á tímum urðu margir frægir fyrir trú sína. Með því að trúa – treysta orðum Guðs – þá skiljum við hvernig alheimurinn hefur orðið til úr engu, eftir skipun Guðs.

Fyrir trú hlýddi Abel Guði og bar fram fórn, sem Guði líkaði betur en fórn Kains. Abel var maður Guði að skapi og það staðfesti Guð með því að taka fórn hans gilda. Þótt Abel sé löngu dáinn, getum við enn lært af honum hvernig á að treysta Guði.

Enok treysti Guði og því tók Guð hann til sín, án þess að láta hann deyja fyrst. Skyndilega var hann horfinn, því að Guð nam hann burt. Áður en þetta gerðist, hafði Guð látið í ljós velþóknun sína á Enok. Það er ekki hægt að þóknast Guði nema trúa honum og treysta. Sá sem leitar Guðs, verður að trúa því að hann sé til og að hann launi þeim sem til hans leita.

Nói var einn þeirra sem treystu Guði. Þegar hann heyrði viðvörun Guðs um framtíðina, trúði hann honum, þótt þess sæjust engin merki að flóð væri í aðsigi. Hann beið ekki boðanna, heldur byggði örkina og frelsaði fjölskyldu sína. Traustið, sem Nói bar til Guðs, var algjör andstæða syndar þeirrar og vantrúar, sem einkenndi heiminn – þann heim sem neitaði að hlýða Guði. Guð tók Nóa að sér vegna trúar hans.

Abraham treysti Guði. Þegar Guð sagði honum að yfirgefa heimili sitt og fara til fjarlægs lands, sem hann ætlaði að gefa honum, þá hlýddi Abraham og lagði af stað án þess einu sinni að vita hvert leiðin lá. Þegar hann kom á áfangastað – til landsins sem Guð hafði lofað honum – þá

bjó hann þar í tjöldum eins og hann væri gestkomandi. Hið sama gerðu Ísak og Jakob, en þeir höfðu einnig fengið sama loforð hjá Guði. Hvers vegna gerði Abraham þetta? Vegna þess að hann beið þess í trú að Guð flytti hann til hinnar voldugu borgar, sem Guð hefur reist á himnum.

Sara trúði einnig og þess vegna gat hún orðið móðir, þrátt fyrir háan aldur. Henni var orðið ljóst að Guð hafði gefið henni loforð, sem hann var fær um að standa við. Þannig varð Abraham, sem orðinn var of gamall til að geta eignast barn, forfaðir heillar þjóðar, sem skipti milljónum eins og stjörnur himinsins og sandkorn á sjávarströnd.

Þetta fólk trúarinnar, sem ég hef nú nefnt, dó án þess að fá að reyna allt, sem Guð hafði lofað, en það vissi hvað það átti í vændum og gladdist, því að það leit á sig sem útlendinga og gestkomandi á þessari jörð. Af því má sjá að það hefur vænst raunverulegs heimilis á himnum.

Ef þau hefðu viljað, þá hefðu þau getað snúið aftur til þeirra gæða, sem heimurinn hafði að bjóða, en það vildu þau ekki. Takmark þeirra var himinninn. Guð blygðast sín því ekki fyrir að kallast Guð þeirra og nú hefur hann reist þeim borg á himnum.

Guð reyndi trú Abrahams og hún stóðst. Abraham treysti Guði og loforðum hans. Guð bauð honum að fórna Ísak, syni sínum. Hann hlýddi, og var alveg að því kominn að lífláta Ísak, sem Guð hafði þó lofað að yrði forfaðir heillar þjóðar. Abraham trúði því að ef Ísak dæi, þá mundi Guð reisa hann upp frá dauðum. Það má segja að Ísak hafi verið dauðans matur frá sjónarmiði Abrahams, en þó var lífi hans bjargað. Síðar blessaði Ísak Jakob og Esaú, hann vissi að Guð mundi blessa framtíð þeirra beggja.

Það var í trú sem Jakob, þá ellihrumur og deyjandi, blessaði báða syni Jósefs, þar sem hann hallaði sér fram á staf sinn og bað.

Það var einnig í trú að Jósef, þá kominn að leiðarlokum ævi sinnar, sagði að Guð mundi leiða Ísraelsmenn burt frá Egyptalandi. Hann var svo viss að hann tók loforð af fólkinu um að það hefði bein hans meðferðis þegar það færi.

Foreldrar Móse gengu einnig fram í trú. Þegar þeim varð ljóst að barnið, sem Guð hafði gefið þeim, var óvenjulegt, þá voru þau viss um að Guð mundi forða því frá þeim dauðdaga, sem Faraó hafði fyrirskipað. Þau voru alls óhrædd og leyndu drengnum í þrjá mánuði.

Síðar, þegar Móse var orðinn fullorðinn, hafnaði hann því í trú að vera talinn dóttursonur Faraós og kaus fremur að þola illt með þjóð Guðs en að njóta skammvinns syndaunaðar. Hann áleit betra að þjást fyrir Krist, sem koma átti, en að eignast öll auðævi Egyptalands, því að hann hugsaði um launin sem hann mundi fá hjá Guði. Hann yfirgaf Egyptaland í trausti á Guð, jafnvel þótt Faraó reiddist og væri því andsnúinn.

Móse hélt sínu striki rétt eins og hann sæi Guð fara á undan sér. Hann trúði að Guð mundi frelsa þjóð sína og því fyrirskipaði hann fólkinu að slátra lambi, eins og Guð hafði boðið og dreifa blóðinu á dyrastafi húsa sinna, svo hinn skelfilegi engill dauðans snerti ekki elsta barnið í hverri fjölskyldu, eins og gerðist meðal Egypta.

Ísraelsþjóðin treysti Guði og hélt rakleiðis gegnum Rauðahafið, eins og þurrt land væri. Egyptar veittu þeim eftirför og reyndu að fara sömu leið, en þeir drukknuðu allir.

Það var trú sem kom því til leiðar að múrar Jeríkó hrundu, eftir að Ísraelsmenn höfðu gengið hringinn í kringum þá í sjö daga, samkvæmt skipun Guðs. Það var einnig fyrir trú á mátt Guðs að vændiskonan Rahab hélt lífi, því að hún tók vel á móti njósnurum Ísraelsmanna. Aðrir íbúar borgarinnar fórust hins vegar allir vegna þess að þeir óhlýðnuðust Guði.

Finnst ykkur þörf á fleiri dæmum? Það tæki langan tíma ef ég ætti að rifja upp sögurnar um trú Gídeons, Baraks, Samsonar, Jefta, Davíðs, Salómons og allra spámannanna. Menn þessir treystu Guði og þess vegna unnu þeir orrustur, sigruðu konungsríki, stjórnuðu þjóð sinni með sóma og báru úr býtum það sem Guð hafði lofað þeim. Þeir björguðust úr ljónagryfjum og logandi eldsofnum. Sumir björguðust frá sverðseggjum vegna trúar sinnar. Aðrir, sem verið höfðu máttfarnir eða sjúkir, öðluðust nýtt þrek fyrir trú. Sumir fylltust eldmóði og stökktu heilum herjum á flótta – í trú, og konur heimtu ástvini sína úr helju vegna trúar sinnar.

Þeir voru einnig til sem treystu Guði og voru barðir til dauða, því að þeir vildu heldur deyja en kaupa sér frelsi með því að afneita Guði. Þessir menn treystu því að síðar meir mundu þeir rísa upp til nýs og betra lífs.

Sumir voru hæddir og húðstrýktir, svo að bak þeirra varð eitt flakandi sár, en aðrir lágu fjötraðir í dýflissum. Sumir voru grýttir til dauða og aðrir sagaðir í sundur. Sumum var heitið frelsi, ef þeir afneituðu trúnni – þeir voru síðan drepnir með sverði. Sumir reikuðu um fjöll og firnindi, klæddir gærum og geitaskinnum og földu sig í sprungum og hellisskútum. Þeir voru hungraðir, sjúkir og illa haldnir. Slíka menn átti heimurinn ekki skilið. En þótt menn þessir, menn trúarinnar, hafi treyst Guði og verið honum að skapi, þá fékk þó enginn þeirra að sjá öll fyrirheitin rætast. Því að Guð ætlaði þeim að bíða og deila með okkur fullkomnum launum.

Virðum nú fyrir okkur þessar trúarhetjur og látum þær verða okkur til hvatningar. Losum okkur við allt, sem hindrar okkur og fjötrar. Þá á ég sérstaklega við syndir, sem vafist hafa um fætur okkar og hindrað okkur í að ganga áfram veg trúarinnar. Hlaupum þolgóð skeiðið, sem Guð hefur ætlað okkur.

Horfum stöðugt á Jesú, höfund og leiðtoga trúar okkar. Hann var fús að deyja smánardauða á krossi, vegna gleðinnar, sem hann vissi að biði hans, og nú situr hann í heiðurssæti við hástól Guðs. Ef þið viljið komast hjá því að missa kjarkinn og gefast upp, minnist þá þolinmæði hans er hann þjáðist af völdum syndugra manna. Enn hafið þið ekki þurft að berjast svo gegn synd og freistingum að sviti ykkar hafi orðið að blóðdropum.

Hafið þið alveg gleymt þessum hvatningarorðum sem Guð sagði við ykkur, börnin sín: „Sonur minn, reiðstu ekki þótt Drottinn refsi þér. Misstu ekki kjarkinn, þótt hann bendi þér á mistök þín, því að refsing hans sannar að hann elskar þig. Ef hann hirtir þig, þá sýnir það aðeins að þú ert í raun og veru barn hans.“

Leyfðu Guði að aga þig, því að það gera allir feður sem elska börnin sín. Hafið þið nokkru sinni heyrt talað um son sem aldrei hlaut umvöndun? Ef Guð lætur hjá líða að refsa ykkur, þegar þið eigið það skilið – eins og feður almennt refsa börnum sínum – þá er það merki þess að þið séuð alls ekki hans börn og tilheyrið þar af leiðandi ekki fjölskyldu hans. Við virðum okkar jarðnesku feður, enda þótt þeir refsi okkur, ættum við þá ekki enn frekar að taka ögun Guðs, svo við lærum að lifa lífinu á réttan hátt? Okkar jarðnesku feður öguðu okkur aðeins í nokkur ár og aðeins í góðum tilgangi. Ögun Guðs er alltaf rétt og okkur fyrir bestu, því að hún veitir okkur hlutdeild í heilagleika hans. Refsing er óþægileg meðan á henni stendur, og jafnvel sársaukafull! En hver er árangurinn? Persónuleiki og skilningur mannsins vex og þroskast.

Herðið nú tökin, þið lúnu hendur, og réttið úr ykkur, magnþrota hné! Ryðjið öllum hindrunum úr vegi svo að þeir sem á eftir koma, veikir og vanmegna, hrasi ekki á göngunni, heldur styrkist í hverju skrefi.

Forðist allar deilur og leitist við að lifa hreinu og heilögu lífi, því að án helgunar mun enginn sjá Drottin. Gefið gætur hvert að öðru, svo að þið missið ekki af blessun Guðs. Gætið þess að verða ekki beisk hvert við annað, því að beiskjan er trúnni til mikils tjóns. Hafið gát a að enginn lifi lauslæti eða fjarlægist Guð, eins og Esaú. Hann mat frumburðarrétt sinn til jafns við einn málsverð. Síðar, þegar hann vildi endurheimta réttindi sín, var allt um seinan og beisk iðrunartár hans fengu engu breytt. Munið þetta og gætið ykkar vel.

Þið hafið ekki þurft að horfast í augu við ógnir, æðandi eld, sorta, myrkur og óveður, eins og Ísraelsmenn á Sínaífjalli, þegar Guð gaf þeim lögmálið. Þá kvað við skær lúðurhljómur og rödd sem flutti þvílíkan boðskap að fólkið bað Guð að hætta að tala. Og þegar Guð sagði að sérhver skepna sem snerti fjallið myndi deyja, þá hopaði fólkið á hæl. Sjálfur Móse varð svo hræddur við þessa sýn að hann skalf af ótta.

Nú eruð þið komin að Síonfjalli, til borgar lifandi Guðs, hinnar himnesku Jerúsalem, til fundar við óteljandi engla, til kirkju Krists, sem telur alla sem skráðir eru á himnum, til Guðs, sem alla dæmir, til hinna endurleystu anda, sem fullkomnir eru orðnir, til sjálfs Jesú, sem færði okkur nýjan og dásamlegan sáttmála sinn, og til blóðsins, sem úthellt var og veitir náð og fyrirgefningu í stað þess að hrópa á hefnd, eins og blóð Abels.

Gætið þess að hlýða honum, sem talar til ykkar. Ísraelsmönnum varð ekki bjargað eftir að þeir neituðu að hlýða á Móse, sem þó var aðeins maður. Við erum ekki síður í skelfilegri hættu, ef við óhlýðnumst Guði, sem talar til okkar frá himnum. Þegar Guð talaði frá Sínaífjalli var rödd hans svo sterk að jörðin skalf. „En næst," segir hann, „mun ég ekki aðeins hrista jörðina, heldur einnig himininn!" Með þessu á hann við að hann muni fjarlægja allt, sem ekki fær staðist, svo einungis það sem stenst verði eftir.

Fyrst ríki okkar er ósigrandi, skulum við þóknast Guði með því að þjóna honum með þakklátum hjörtum, heilögum ótta og lotningu, því að Guð er eyðandi eldur.

Haldið áfram að elska hvert annað með fórnfúsum kærleika. Gleymið ekki gestrisninni því að sumir hafa, óafvitandi, tekið á móti englum. Gleymið ekki föngunum, heldur takið þátt í þjáningum þeirra eins og þið sjálf væruð í þeirra sporum. Samhryggist þeim sem illt þola, því að sjálf hafið þið líkama. Hjónabandið sé í heiðri haft og öll þau heit sem því fylgja. Lifið siðferðislega hreinu lífi, því að Guð mun sannarlega refsa öllum sem lifa í siðleysi og drýgja hór.

Varist alla ágirnd og látið ykkur nægja það sem þið hafið. Guð hefur sagt: „Ég mun aldrei, aldrei bregðast þér né yfirgefa þig." Við getum því sagt, óttalaust og án efasemda: „Drottinn hjálpar mér og því óttast ég hvorki mennina né verk þeirra."

Minnist leiðtoga ykkar, sem hafa frætt ykkur um orð Guðs. Hugsið um allt hið góða, sem þeir komu til leiðar, og reynið að treysta Drottni á sama hátt og þeir.

Jesús Kristur er hinn sami í gær og í dag og að eilífu. Látið því engar nýjar og framandi kenningar hafa áhrif á ykkur. Styrkur ykkar kemur frá Guði, en ekki vissum reglum um mataræði – sú leið hefur reynst gagnslaus þeim er hana fóru. Við höfum okkar altari – kross Krists – en það kemur þeim ekki að gagni, sem reyna að frelsast með hlýðni við lög Gyðinga. Samkvæmt lögum Gyðinga, bar æðsti presturinn blóðið úr fórnardýrunum inn í helgidóminn – hið allra helgasta – sem syndafórn, og síðan voru hræin af þeim brennd fyrir utan borgina. Þetta skýrir

hvers vegna Jesús þjáðist og dó fyrir utan borgina. Þar afmáði hann syndir okkar með blóði sínu.

Göngum því út til hans, út fyrir borgina (það er að segja snúum baki við því sem heimurinn hefur mætur á og verum reiðubúin að þola fyrirlitningu) til að þjást þar með honum og bera smán hans. Við erum aðeins gestir á þessari jörð, sem horfa fram á veginn til himins, því að þar munum við eiga heima að eilífu. Með hjálp Jesú munum við enn bera lofgjörðarfórn fram fyrir Guð, með því að játa nafn hans meðal fólksins. Gleymið ekki að gera öðrum gott og deila eigum ykkar með þeim sem þurfandi eru, slíkar fórnir eru Guði mjög að skapi.

Hlýðið ykkar andlegu leiðtogum með glöðu geði. Hlutverk þeirra er að vaka yfir sálum ykkar og Guð mun dæma þá eftir gerðum þeirra. Stuðlið að því að þeir geti minnst ykkar með gleði frammi fyrir Drottni, en ekki með hryggð, því að það yrði ykkur til ógagns. Biðjið fyrir okkur að við höfum góða samvisku og breytum vel í öllum hlutum. Ég þarfnast fyrirbæna ykkar á sérstakan hátt, einmitt nú, til þess að ég geti komist til ykkar sem fyrst.

Guð friðarins, sem vakti Drottin Jesú upp frá dauðum, annist allar þarfir ykkar, svo að þið getið gert vilja hans. Ég bið hann, hinn mikla hirði sauðanna, sem undirritaði eilífan sáttmála milli ykkar og Guðs með blóði sínu, að hann fullkomni ykkur í öllu góðu fyrir kraft Krists, svo að þið gerið hans vilja og séuð honum þóknanleg. Honum sé dýrðin að eilífu. Amen.

Vinir, ég bið ykkur að lokum að fara eftir því sem ég hef sagt í þessu bréfi. Það er ekki langt og ætti því að vera fljótlesið. Ég vil gjarnan að þið vitið að bróðir Tímóteus er laus úr fangelsinu. Ef hann kemur hingað bráðlega, munum við verða samferða til ykkar. Skilið kveðjum frá mér til leiðtoga ykkar og annarra trúaðra. Mennirnir frá Ítalíu, sem hér eru ásamt mér, senda ykkur kærar kveðjur. Náð Guðs sé með ykkur öllum. Amen.

Jakobsbréf

Hið almenna bréf Jakobs

Frá Jakobi, þjóni Guðs og Drottins Jesú Krists.

Til kristinna Gyðinga, hvar sem þeir eru. Sæl verið þið!

Kæru vinir, hafið þið mætt miklum freistingum og erfiðleikum? Ef svo er, gleðjist þá! En hvers vegna? Vegna þess að trú ykkar og þolinmæði vex ekki nema þið þolið mótlæti. Leyfið henni að vaxa! Reynið ekki að flýja vandamálin, því að þegar þolinmæði ykkar hefur náð fullum þroska, getur ekkert sett ykkur úr jafnvægi. Þá hafið þið eignast stöðuga skapgerð.

Ef ykkur langar til að vita hver er vilji Guðs með ykkur, þá spyrjið hann og hann mun fúslega segja ykkur það. Hann er reiðubúinn að miðla vísdómi sínum, þeim sem um það biðja. Þegar þið biðjið, þá verðið þið að vænta bænheyrslu. Ef þið efist, eruð þið eins og sjávaralda, sem rís og hrekst fyrir vindi.

Þá verða líka allar ákvarðanir ykkar óákveðnar og þið vitið varla í hvorn fótinn þið eigið að stíga. Ef þið biðjið ekki í trú, skuluð þið ekki heldur vænta svars frá Drottni.

Kristnu vinir, sé einhver ykkar lítils metinn í þessum heimi, hefur hann ástæðu til að gleðjast, því að hann er mikils virði í augum Drottins. Og sá ríki gleðjist af því að Drottinn er ekki háður auðæfum hans. Innan skamms er hann dáinn, eins og blómið, sem skrælnar í sólarbreiskjunni og missir fegurð sína. Þannig fer fyrir hinum ríku, þeir lifa um stund, en deyja svo frá öllu sínu amstri.

Sæll er sá sem stenst freistingu, það styrkir hann gegn hinu illa. Að launum mun hann hljóta kórónu lífsins, sem Guð hefur lofað þeim sem elska hann. Munið að Guð freistar aldrei nokkurs manns, enda verður hann sjálfur aldrei fyrir freistingu hins illa. Freistingarnar spretta af illum ásetningi og óhreinum hugsunum. Slíkar hvatir leiða til illverka og refsingin, sem af þeim leiðir, er dauðinn. Kæru vinir, gætið þess að villast ekki af leið!

Allt, sem gott er og fullkomið, kemur frá Guði, skapara ljóssins. Ljómi hans er eilífur og óumbreytanlegur og á hann fellur ekki skuggi. Með krafti orða sinna kveikti hann nýtt líf í hjörtum okkar – endurfæddi okkur og þar með urðum við fyrstu börnin í hans nýju fjölskyldu.

Kæru vinir, hér er góð regla: Hlustið og takið vel eftir öllu, segið fátt og reiðist ekki. Guð vill að við séum góð, en reiðin er aðeins til ills.

Leggið nú af allt illt, hvort sem það er í orði, verki eða hugsun, en gleðjist heldur yfir þeim mikla boðskap sem við höfum meðtekið, því að nái hann tökum á okkur, getur hann frelsað sálir okkar.

Og munið: Ekki nægir aðeins að hlusta á boðskapinn, honum verður einnig að hlýða, athugið það! Sá sem lætur sér nægja að hlusta, en fer ekki eftir því sem hann heyrir, er líkur manni sem horfir á sjálfan sig í spegli, en gleymir svo útliti sínu jafnskjótt og hann er genginn frá speglinum. En sá sem sífellt rannsakar orð Guðs og hjálpræðisverk hans og fer eftir því, mun hljóta blessun við allt sem hann gerir.

Sá sem telur sig kristinn, en hefur ekki taumhald á tungu sinni, blekkir sjálfan sig og trú hans er einskis virði. Í augum Guðs birtist sönn trú í því að annast ekkjur og munaðarlausa, og vera Drottni trúr – og óhreinka sig ekki af hinu illa.

Kæru vinir, hvernig getið þið sagst tilheyra Jesú Kristi, Drottni dýrðarinnar, ef þið upphefjið ríka á kostnað fátækra?

Segjum svo að inn í kirkjuna ykkar komi maður, ríkmannlega klæddur, með dýrmæta gullhringi á fingrum sér, og um leið kæmi annar fátækur og illa til fara. Þá dekrið þið við ríka manninn og látið hann setjast á besta stað, en segið við þann fátæka: „Þú getur staðið þarna fjær ef þú vilt eða setið úti í horni.“ Þið farið í manngreinarálit ef þið vegið og metið menn eftir eigum þeirra.

Takið eftir, kæru vinir: Guð hefur valið hina fátæku til að auðgast í trúnni og erfa ríki himnanna. Það er gjöfin, sem Guð hefur heitið öllum þeim sem elska hann. En í dæminu um mennina tvo, hafið þið lítilsvirt fátæka manninn. Vitið þið ekki að það eru venjulega þeir ríku, sem troða á rétti ykkar og draga ykkur fyrir dómstóla? Það eru oftast þeir sem hæðast að Jesú Kristi og hans göfuga nafni, sem nefnt var yfir ykkur.

Vissulega er gott að þið hlýðið þannig þessari skipun Drottins: „Elskið og hjálpið meðbræðrum ykkar eins og þið elskið og annist ykkur sjálfa,“ en ef þið farið í manngreinarálit, þá brjótið þið þetta boðorð og syndgið.

Þótt einhverjum tækist að halda allt lögmálið, en hrasaði í einu atriði, þá yrði hann jafnsekur þeim sem brýtur þau öll. Sá Guð, sem sagði að þið mættuð ekki ganga að eiga gifta konu, sagði einnig að óheimilt væri að fremja morð. Og þótt þú hafir ekki brotið hjúskaparlögin með því að drýgja hór, en þess í stað myrt einhvern, þá hefur þú fótum troðið lög Guðs.

Þið verðið dæmd eftir því hvort þið gerið, eða látið ógert, það sem Kristur býður ykkur. Gætið því að hvað þið hugsið og gerið, því að þeim sem er miskunnarlaus við aðra, verður engin miskunn sýnd. En ef þið miskunnið, þurfið þið ekki að óttast dóm Guðs.

Kæru vinir, hvað gagnar það þótt þið segist eiga trú og vera kristnir, ef það sést ekki í hjálpsemi við aðra? Mun slík trú geta frelsað nokkurn? Þú segir við vin þinn, sem skortir bæði fæði og klæði: „Hafðu það gott og

borðaðu þig saddan. Vertu sæll og Guð blessi þig!“ Hvaða gagn er í slíku, ef þú gefur honum hvorki föt né mat?

Þið skiljið af þessu að trúin ein nægir ekki. Þið verðið einnig að gera öðrum gott til þess að sanna að þið eigið trúna. Trú, sem ekki birtist í góðum verkum, er alls engin trú. Slík trú er dauð og gagnslaus.

Þú segir kannski: „Já, en trúin er eina leiðin til Guðs.“ Því svara ég: „Góð verk eru líka mikilvæg, því að án þeirra getur þú ekki sýnt að þú trúir. Verkin sanna trúna.“

Eru fleiri á meðal ykkar, sem segja að það nægi „bara að trúa“? Trúa hverju? Því að aðeins sé til einn Guð? Því trúa illu andarnir líka og skjálfa við tilhugsunina! Fávísi maður! Hvenær ætlar þú að láta þér skiljast, að trúin er gagnslaus nema þú gerir Guðs vilja? Trú, sem ekki birtist í góðum verkum, er dauð trú.

Þið munið að Abraham, faðir okkar, var einmitt úrskurðaður réttlátur vegna þess sem hann gerði, eftir að hann ákvað að hlýða Guði, jafnvel þótt það fæli í sér að hann þyrfti að fórna Ísaki syni sínum. Skiljið þið þetta? Abraham bar slíkt traust til Guðs að hann var fús að hlýða honum í einu og öllu. Trú hans fullkomnaðist í verkum hans. Gamla testamentið orðar þetta svo: Abraham trúði Guði og það réttlætti hann í augum Guðs. Abraham var meira að segja kallaður „vinur Guðs“. Af þessu sjáið þið að maðurinn frelsast af verkum, sem hann vinnur í trú.

Skækjan Rahab er enn eitt dæmið um þetta. Hún bjargaðist vegna þess sem hún gerði. Hún faldi sendiboðana og kom þeim síðan undan. Eins og líkaminn deyr þegar andinn yfirgefur hann, þannig er trúin líka dauð, ef hún birtist ekki í góðum verkum.

Kæru vinir, verið ekki of fljótir á ykkur að setja ofan í við aðra, því að öll gerum við mistök, og ef við, sem uppfræðum aðra í trúnni, gerum rangt, þá munum við fá þyngri refsingu en hinir.

Sá sem hefur stjórn á tungu sinni, sýnir að hann hefur fullkomið vald á sjálfum sér. Með beislinu einu getum við látið sterkan hest hlýða okkur og fara hvert sem við viljum. Með litlu stýri getur stýrimaðurinn snúið stóru skipi hvert sem hann vill, jafnvel í stormi.

Tungan er einnig lítil, en getur valdið miklu tjóni! Skógareld má kveikja með einum litlum neista. Tungan er logandi eldur. Hún er full illsku og eitrar allan líkamann. Tungan er tendruð af sjálfu helvíti og hún getur leitt ógn og eyðingu yfir líf okkar.

Menn geta tamið alls konar skepnur og fugla, skriðkvikindi og fiska, en tunguna ræður enginn mannlegur máttur við. Hún er sífellt reiðubúin að spýta banvænu eitri. Aðra stundina lofar hún Guð á himnum, en hina formælir hún mönnunum sem skapaðir eru í hans mynd. Þannig kemur bæði blessun og bölvun af sömu vörum. Kæru vinir, slíkt er rangt

og á ekki að eiga sér stað! Úr hvaða lind streymir ferskt vatn, en síðan beiskt? Hver tínir ólífur af fíkjutré eða fíkjur af vínviði? Enginn, og úr saltri lind fær enginn ferskan sopa.

Sértu hygginn, þá vendu þig á að gera hið góða, svo að allt sé gott, sem frá þér kemur, en ef þú stærir þig af því, er auðséð að þú ert óskynsamur. Ef þú ert bitur, afbrýðisamur og eigingjarn, stærðu þig þá ekki af því að vera góður og gáfaður – verri mótsögn er ekki til. Afbrýðisemi og sjálfselska eru ekki hyggindi frá Guði. Slíkt er jarðneskt, í andstöðu við Guð og innblásið af djöflinum. Þar sem afbrýðisemi og eigingirni ræður ríkjum, logar allt í ófriði. Þekking sú, sem Guð gefur okkur, er hins vegar hrein og ljúf, friðsöm, kærleiksrík og kurteis. Hún hlustar fúslega á skoðanir annarra og tekur tillit til þeirra. Hún er sönn og miskunnsöm og þeir sem hana ástunda; sá friði og uppskera hið góða.

Hvað veldur öllum þessum deilum og rifrildi á meðal ykkar? Eru það ekki hinar illu hvatir sem reyna að ná valdi yfir ykkur? Þið heimtið, en fáið samt ekki, þið drepið og öfundið – girnist eigur annarra, þið hafið ekki ráð á að eignast slíkt og beitið síðan ofbeldi til að ná því. Ástæða þess að þið fáið ekki það sem þið girnist, er einfaldlega sú að þið biðjið ekki Guð um það. En jafnvel þótt þið biðjið, þá fáið þið það ekki, því þið biðjið með röngu hugarfari, já, viljið njóta þessara hluta af eigingirni.

Þið líkist ótrúrri konu, sem elskar óvin manns síns. Skiljið þið ekki að vinátta við heiminn – illar nautnir þessa heims – er óvinátta við Guð. Ég endurtek: Ef markmið ykkar er að fá notið allra nautna þessa óguðlega heims, þá getið þið ekki samtímis verið vinir Guðs. Eða hvað haldið þið að Biblían eigi við þegar hún segir að heilagur andi, sem Guð hefur sent í hjörtu okkar, vaki yfir okkur og sé umhugað um velferð okkar? Heilagur andi styrkir okkur gegn öllum illum hvötum. Og Biblían segir líka: „Guð stendur gegn dramblátum, en blessar og hjálpar hinum auðmjúku.“

Beygið ykkur því undir vald Guðs. Standið gegn djöflinum og þá mun hann flýja ykkur. Nálgist Guð og þá mun hann nálgast ykkur. Þvoið hendur ykkar, syndarar, og gefið Guði einum rúm í hjörtum ykkar, svo að þau verði heil og hrein. Grátið yfir syndum ykkar og iðrist af öllu hjarta. Hláturinn snúist í hryggð og gleðin í dapurleik. Þegar þið auðmýkið ykkur fyrir Drottni, mun hann upphefja ykkur, hughreysta og hjálpa.

Verið ekki aðfinnslusöm og talið ekki illa hvert um annað, vinir. Ef þið gerið það, brjótið þið boðorð Guðs að elska hvert annað. Þetta boðorð var okkur ekki gefið til að vega það og meta, heldur til að við hlýddum því. Hann sem gaf þessa skipun, er sá eini, sem getur dæmt mál okkar mannanna með réttvísi. Hann einn ákveður hvort við frelsumst eða glötumst, og hvaða rétt hafið þið þá til að gagnrýna aðra og dæma?

Takið eftir, þið sem segið: „Í dag eða á morgun förum við til þessa eða hins bæjarins og þar ætlum við að dveljast í eitt ár og græða á viðskiptum.“ Vitið þið nokkuð hvað morgundagurinn ber í skauti sínu? Líf ykkar er jafn hverfult og morgunþokan, sem sést um stund, en hverfur síðan. Segið heldur: „Ef Drottinn vill, þá lifum við og gerum þetta eða hitt.“ Nú stærið þið ykkur af eigin áformum og slíkt stærilæti er Guði á móti skapi. Sá sem hefur vit á að gera hið góða, en gerir það samt ekki, drýgir synd.

Hlustið nú auðmenn! Þið ættuð að gráta og kveina yfir ógæfunni sem bíður ykkar. Auður ykkar er orðinn fúinn og skartklæði ykkar verða að mölétnum ræflum. Jafnvel gullið og silfrið mun falla í verði og valda ykkur skömm og hugarangri. Þið hafið safnað auðæfum handa sjálfum ykkur, safnað í varasjóð á hinum síðustu tímum. Hlustið á kvein verkamannanna sem þið arðrænduð. Hróp þeirra hafa náð eyrum Drottins hersveitanna.

Þið hafið alið sjálfa ykkur eins og sláturfé – eytt tíma ykkar við skemmtanir og látið allt eftir duttlungum ykkar. Með þessu athæfi hafið þið sakfellt og deytt hinn réttláta og góða, sem ekki ver hendur sínar.

Kæru vinir, verið þolinmóð meðan þið bíðið endurkomu Drottins, eins og bóndinn bíður þess þolinmóður að dýrmæt uppskeran nái fullum þroska. Verið þolinmóð og hugrökk, því að koma Drottins er í nánd.

Vinir mínir, kvartið ekki hvert yfir öðru. Eruð þið sjálf gallalaus? Sjá! Dómarinn mikli er að koma. Hann er rétt ókominn. Látið hann um að dæma.

Spámenn Drottins sýndu þolinmæði í þrengingunum og eru okkur því góð fyrirmynd. Nú njóta þeir gleði, því að þeir voru honum trúir, þrátt fyrir þrengingarnar sem það kostaði þá. Job er dæmi um mann, sem treysti Drottni mitt í þjáningunni. Reynsla hans sýnir hvernig áform Drottins varð til góðs, því að Drottinn er ríkur af miskunn og mildi.

En umfram allt, kæru vinir, sverjið hvorki við himininn né jörðina né nokkuð annað. Látið nægja að segja já eða nei, svo að þið syndgið ekki og hljótið dóm.

Ef einhver ykkar þjáist, þá biðji hann, og sá sem glaður er, syngi lofsöng.

Sé einhver ykkar veikur, þá kalli hann til sín presta eða leiðtoga safnaðarins, og þeir skulu bera á hann jurtaolíu í nafni Drottins og biðja fyrir honum. Sé bæn þeirra beðin í trú, mun hann læknast, því að Drottinn mun gefa honum heilsuna á ný. Hafi synd verið orsök sjúkdómsins, þá mun Drottinn fyrirgefa hana.

Játið syndir ykkar hvert fyrir öðru og biðjið hvert fyrir öðru, svo þið verðið heilbrigð. Einlæg og kröftug bæn réttláts manns megnar mikið.

Elía var venjulegur maður eins og við, en þegar hann bað þess í einlægni að ekki rigndi, kom ekki dropi úr lofti í þrjú og hálft ár! Hann bað öðru sinni, en þá um regn. Og regnið kom, svo að grasið grænkaði og jörðin bar ávöxt.

Kæru vinir, ef einhver villist burt frá Guði og hættir að treysta Drottni, þá skuluð þið vita að sá sem leiðir hann aftur til Guðs og hjálpar honum til að skilja sannleikann að nýju, bjargar vegvilltri sál frá dauða og verður til þess að margar syndir fást fyrirgefnar.

Jakob

1. Pétursbréf

Fyrra almenna bréf Péturs

Frá Pétri, sendiboða Jesú Krists.

Til ykkar, kristnu Gyðingar, sem hröktust frá Jerúsalem og settust að í Pontus, Galatíu, Kappadókíu, Asíu og Bitýníu.

Kæru vinir, Guð valdi ykkur samkvæmt áætlun sinni til að verða börn sín og helgaði ykkur með heilögum anda til að fylgja Jesú Kristi og fá fyrirgefningu syndanna vegna krossdauða hans. Guð blessi ykkur ævinlega og gefi ykkur frið sinn í ríkum mæli.

Við skulum þakka Guði, föður Drottins Jesú Krists, sem af mikilli miskunn sinni endurfæddi okkur inn í fjölskyldu sína og gaf okkur lifandi von um nýtt, eilíft líf vegna upprisu Jesú Krists frá dauðum. Guð hefur ætlað okkur börnum sínum dýrlega gjöf, sem er eilíft líf. Þessi gjöf er hrein og flekklaus og hún er geymd ykkur á himnum, þar sem hún mun hvorki skemmast né rýrna. Þetta ætlar Guð ykkur, sem treystið honum. Hann, í mætti sínum, mun gæta þess að ykkur verði að trú ykkar og að þið öðlist hjálpræðið. Á efsta degi mun hann kunngera það öllum. Gleðjist og fagnið, því að okkar bíður dásamleg gleði, enda þótt við um stund þurfum að mæta erfiðleikum hér á jörðu.

Erfiðleikar þessir eru aðeins til að reyna trú ykkar – til að prófa hvort hún sé sterk og hrein eins og gull, sem hreinsað hefur verið og reynt í eldi. Trú ykkar er samt miklu dýrmætari en skíragull í augum Guðs. Ef trú ykkar stenst slíka eldraun, mun hún verða ykkur til mikils heiðurs og dýrðar þegar Jesús kemur aftur.

Þið hafið aldrei séð hann en elskið hann þó. Og þótt þið hafið aldrei séð hann, trúið þið á hann. Þið munuð fyllast óumræðilegri og himneskri gleði, þegar þið náið takmarkinu með trú ykkar: Frelsun sálna ykkar. Spámennirnir skildu ekki þetta hjálpræði til fulls og þótt þeir hafi skrifað um það, fengu þeir aldrei svör við sumum spurningum sínum. Þeir undruðust það sem heilagur andi, sem í þeim bjó, sagði, því að hann bauð þeim að skrifa niður og lýsa atburðum, sem síðar áttu eftir að gerast í lífi Krists: Þjáningum hans og dýrðinni er hann hlyti að lokum. Þeir hugleiddu hvenær þetta yrði og í lífi hvers.

Að lokum fengu þeir að vita að þessir atburðir myndu ekki gerast meðan þeir lifðu, heldur löngu seinna – einmitt á ykkar dögum. Nú loks höfum við fengið að heyra þessi gleðitíðindi flutt á skýran og einfaldan hátt í krafti heilags anda, þess sama anda sem talað hafði til spámannanna. Allt er þetta svo undarlegt og dýrlegt að jafnvel englarnir á himnum þrá að kynnast því betur. Verið því allsgáð og horfið örugg

fram til endurkomu Jesú Krists. Þá munuð þið fá að njóta blessunar Guðs í ríkari mæli en nokkru sinni fyrr.

Hlýðið Guði, því að þið eruð börn hans. Gætið þess að lenda ekki aftur í sama farinu – ykkar gamla líferni – þegar þið lögðuð stund á hið illa vegna þess að þið þekktuð ekkert betra. Verið nú heilög í öllu sem þið gerið, rétt eins og Drottinn, sem kallaði ykkur í barnahópinn sinn. Það var hann sem sagði: „Verið heilög, því að ég er heilagur.“

Munið einnig að faðirinn himneski, sem þið biðjið til, fer ekki í manngreinarálit þegar hann kveður upp dóm sinn. Hann mun dæma allt sem þið gerið af fullkominni réttvísi. Lifið því frammi fyrir honum í auðmýkt og ótta, allt þar til þið farið til himna.

Guð hefur greitt lausnargjaldið, til þess að leiða ykkur af þeirri vonlausu leið sem feður ykkar reyndu að fara til himins. Lausnargjald þetta var ekki greitt í silfri eða gulli, það vitið þið vel. Guð greiddi fyrir ykkur með dýrmætu lífi guðslambsins, sem var óflekkað – án syndar. Það var einmitt til þess verks, sem Guð valdi Krist löngu áður en veröldin varð til, en það var fyrst nú fyrir stuttu, á þessum síðustu tímum, sem heimurinn fékk að sjá hann og það var ykkar vegna.

Af þessari ástæðu getið þið einmitt treyst Guði, sem reisti Krist frá dauðum og hóf hann í dýrð. Nú getið þið sett von ykkar og trú á hann einan. Og við það að trúa að Kristur gæti frelsað ykkur, hafa sálir ykkar hreinsast af eigingirni og hatri og því getið þið elskað hvert annað innilega af hjarta.

Nú lifið þið nýju lífi! Þetta nýja líf var ekki gjöf frá foreldrum ykkar, því að það líf sem þau gáfu ykkur, mun fjara út. Nýja lífið mun vara að eilífu, því að það er frá Kristi, honum sem er orð lífsins, boðskapur Guðs til mannanna. Hið jarðneska líf okkar mun visna eins og grasið, sem gulnar og deyr. Jarðnesk fegurð er eins og blóm, sem visnar og fellur, en orð Drottins mun vara að eilífu. Boðskapur Guðs er fagnaðarerindið, sem þið hafið fengið að heyra.

Burt með allt hatur úr hugum ykkar! Látið ykkur ekki nægja að aðrir haldi að þið séuð kærleiksrík! Látið óheiðarleika og öfundsýki lönd og leið og hættið að baktala náungann. Ef þið hafið fengið að kynnast góðvild og kærleika Drottins, biðjið þá um meira af slíku – rétt eins og ungbarnið sem sækist eftir meiri mjólk – svo að þið vaxið og styrkist í Drottni. Komið til Krists, hins lifandi kletts, sem Guð byggir á. Þótt menn hafi hafnað honum er hann óumræðilega dýrmætur í augum Guðs og Guð hefur tekið hann fram yfir alla aðra.

Nú eruð þið orðin að lifandi hleðslusteinum, sem Guð notar í byggingu sína og meira en það, þið eruð helguð honum til prestsþjónustu. Gangið því fram fyrir Guð – þið eruð velkomin vegna þess sem Jesús

hefur gert – og fórnið honum því sem honum fellur vel. Um þetta segir Biblían: „Sjá ég sendi Krist sem hinn dýrmæta og útvalda hornstein í kirkju mína. Þennan stein hef ég valið af mikilli kostgæfni og þeir, sem honum treysta, munu aldrei verða fyrir vonbrigðum.“

Ykkur, sem trúið, er hann mjög dýrmætur, en þeim, sem hafna honum, er hann einskis virði. Þessu lýsir Biblían svo: „Steinninn, sem byggingameistararnir höfnuðu, er orðinn að hornsteini, mikilvægasta steini byggingar minnar, þeim er mestrar virðingar nýtur.“ Biblían segir enn fremur: „Um þennan stein munu sumir hrasa. Hann er kletturinn, sem þeim verður að falli.“ Þeir munu hrasa vegna þess að þeir vilja hvorki hlusta á orð Guðs né hlýða því og þess vegna hlýtur að fylgja sú hegning að þeir falli.

En þið eruð ekki þannig, því að sjálfur Guð hefur valið ykkur. Þið eruð prestar hins æðsta konungs. Þið eruð heilög og hrein. Þið eruð þjóð Guðs, hans eigið fólk. Þið eigið að segja öðrum hvernig Guð kallaði ykkur út úr myrkrinu og inn í undursamlegt ljós sitt. Áður voruð þið einskis nýt, en nú eruð þið fólk Guðs. Áður voru þið fáfróð um gæsku Guðs, en nú hefur hún breytt lífi ykkar.

Kæru vinir, þið eruð aðeins gestir á þessari jörð, því að hið raunverulega heimili ykkar er á himnum. Þess vegna bið ég ykkur að forðast allar illar nautnir þessa heims, því að þær spilla hjörtum ykkar.

Gætið þess hvernig þið hegðið ykkur meðal nágranna ykkar, sem ekki eru frelsaðir, svo að þeir lofi Guð fyrir góðverk ykkar á þeirri stund er Guð vitjar þeirra, enda þótt þeir tortryggi ykkur nú og tali illa um ykkur. Hlýðið Drottins vegna lögunum sem yfirvöldin setja, bæði þeim sem konungurinn setur sem æðsti maður ríkisins og einnig þeim sem embættismenn konungsins setja, því að þeim ber, sem fulltrúum hans, að refsa öllum sem lögin brjóta, en jafnframt að heiðra þá sem rétt gera.

Guð vill að líferni ykkar og breytni verði til þess að þagga niður í þeim, sem í fáfræði sinni fordæma fagnaðarerindið. Þessir menn vita ekki að hvaða gagni það gæti komið þeim, því að þeir hafa aldrei reynt kraft þess. Þið eruð frjálst fólk, en það táknar ekki að þið eigið að nota frelsi ykkar til að gera það sem rangt er, notið það einungis til þess sem er vilji Guðs.

Sýnið öllum virðingu og elskið alla kristna menn. Óttist Guð og hlýðið yfirvöldunum.

Þjónar, þið verðið að sýna húsbændum ykkar virðingu og gera það sem þeir segja ykkur – ekki aðeins þeim sem eru tillitssamir og góðir, heldur einnig hinum freku og ruddalegu. Lofið Drottin, ef ykkur er refsað fyrir að gera það sem rétt er! „Hvers vegna?“ spyrjið þið. Hver haldið þið að hrósi ykkur fyrir að sýna þolinmæði á stundu refsingar, ef þið eigið

refsinguna skilið? Hafið þið hins vegar gert rétt, en þó verið barðir og tekið höggunum með þolinmæði, eruð þið Guði að skapi.

Þjáningar sem þessar, eru hluti þess sem Guð ætlaði ykkur að þola. Kristur þjáðist fyrir ykkur og hann er fyrirmynd ykkar; fetið í hans fótspor! Hann syndgaði ekki og aldrei sagði hann ósatt. Væri honum hallmælt, svaraði hann aldrei í sömu mynt og ekki hótaði hann kvölurum sínum hefnd heldur lagði mál sitt í hendur Guðs, sem allt dæmir af réttvísi. Hann bar syndir okkar á sínum eigin líkama og dó fyrir þær á krossinum, svo að við gætum frelsast frá þeim og lifað guðrækilega upp frá því. Sárin hans læknuðu sárin okkar. Þið voruð eins og lömb sem höfðu villst burt frá Guði, en nú hafið þið snúið aftur til þess hirðis, sem leiðir sálir ykkar og verndar ykkur gegn öllum hættum.

Eiginkonur, hlýðið eiginmönnum ykkar. Það skuluð þið gera, jafnvel þótt þeir láti sér fátt um finnast þegar þið segið þeim frá Drottni, því að síðar meir kunna þeir að ávinnast vegna vandaðs lífernis ykkar.

Hugsið ekki of mikið um skartgripi, hárgreiðslu og glæsileg föt. Fegurð ykkar á að vera innri fegurð hjartans, en hún birtist í hógværri og blíðri lund, sem er dýrmæt í augum Guðs. Það var slík fegurð sem einkenndi heilagar konur fyrri alda. Þær treystu Guði og hlýddu eiginmönnum sínum.

Sara er dæmi um slíka konu. Hún hlýddi eiginmanni sínum Abraham og bar virðingu fyrir honum sem húsbónda heimilisins. Ef þið farið eins að, fetið þið í fótspor hennar eins og þið væruð dætur hennar og gerið það sem rétt er. Þá eigið þið ekki á hættu að reita menn ykkar til reiði.

Eiginmenn, hugsið vel um konur ykkar! Sjáið þeim fyrir þörfum þeirra og berið virðingu fyrir þeim sem hinu veikara kyni. Munið að þið og konur ykkar meðtakið sameiginlega blessun Guðs. Ef þið komið fram við þær öðruvísi en ykkur ber, er hætt við að bænir ykkar beri engan árangur.

Hér eru svo nokkur orð til ykkar allra: Verið sem ein stór og hamingjusöm fjölskylda. Sýnið hvert öðru fyllstu tillitssemi, elskið hvert annað af öllu hjarta og verið auðmjúk. Gjaldið ekki illt fyrir illt. Svarið ekki í sömu mynt, ef hreytt er í ykkur ónotum, biðjið heldur Guð að hjálpa þeim sem í hlut á, því að við eigum að vera góð við aðra og þá mun Guð blessa okkur.

Gætið tungu ykkar, ef þið viljið lifa hamingjusömu og góðu lífi, og forðist öll ósannindi. Forðist hið illa, en leggið stund á hið góða. Ástundið frið og kappkostið að varðveita hann, svo að þið missið ekki af honum! Drottinn verndar börnin sín og hlustar á bænir þeirra, en hann snýr augliti sínu frá þeim sem illt gera.

Hver mun gera ykkur illt, ef þið leggið ykkur fram um að gera gott? Jafnvel þótt ykkur sé gert illt eruð þið gæfusöm, því að Guð mun launa ykkur. Takið öllu með ró og stillingu og treystið Drottni, Jesú Kristi. Ef einhver spyr ykkur hvers vegna þið gerið það, verið þá reiðubúin að svara með hógværð og sýnið virðingu þeim sem spyr.

Gerið það sem rétt er, en tali menn illa um ykkur þrátt fyrir það og kalli ykkur illum nöfnum, þá verða þeir aðeins sjálfum sér til minnkunar fyrir slíkt, því að þið hafið ekkert rangt aðhafst. Munið að ætli Guð ykkur að þjást, er betra að líða fyrir að hafa gert rétt, heldur en rangt!

Kristur varð einnig að þjást. Hann dó eitt sinn fyrir syndir okkar allra. Sjálfur var hann algjörlega saklaus og hafði aldrei drýgt neina synd, en hann dó eigi að síður fyrir okkur, seka syndarana, svo að hann gæti leitt okkur heilu og höldnu heim til Guðs. Líkami Jesú dó, en andi hans lifði áfram. Þannig fór hann til andanna sem voru í varðhaldi, og predikaði fyrir þeim. Þetta voru andar þeirra, sem fyrir löngu – á dögum Nóa – höfðu óhlýðnast Guði, enda þótt hann biði þeirra með mikilli þolinmæði meðan Nói var að smíða örkina. Í örkinni björguðust síðan aðeins átta manns úr flóðinu hræðilega. Þetta er einmitt fyrirmynd skírnarinnar, sem nú frelsar ykkur. Í skírninni sýnum við fram á frelsi okkar frá dauða og dómi fyrir upprisu Krists, ekki vegna þess að við höfum þvegið af okkur óhreinindi í vatninu, heldur snúum við okkur í henni til Guðs og biðjum hann um að hreinsa hjörtu okkar af syndinni. Nú er Kristur á himnum og situr þar í heiðurssæti við hlið Guðs föður og allir englar og kraftar himnanna lúta honum og hlýða.

Fyrst Kristur þurfti að líða og þjást, þá skuluð þið einnig hafa sama hugarfar og vera reiðubúin að þjást. Þjáningin veldur því að syndin missir mátt sinn og þá hættið þið að sækjast eftir hinu illa, en takið að þrá að hlýða Guðs vilja. Tímann sem liðinn er notuðuð þið til ills og nú er nóg komið af slíku. Þið voruð líka heiðingjar og höfðuð nautn af kynsvalli, drykkjuskap, siðlausum samkvæmum, skurðgoðadýrkun og öðrum hræðilegum syndum.

Gamla vini ykkar mun reka í rogastans, þegar þeir sjá að þið hafið misst áhugann á að taka þátt í þessum syndum þeirra. Þeir munu senda ykkur tóninn og hæðast að ykkur. En minnist þess þá að þeir munu verða að standa reikningsskap gerða sinna augliti til auglitis við hann sem er dómari allra manna, lifandi og dauðra. Gleðifréttirnar voru fluttar þeim sem dauðir voru, til þess að þeir gætu lifað í andanum í samræmi við vilja Guðs, enda þótt líkömum þeirra – eins og reyndar líkömum allra manna – hafi verið refsað með dauða.

Endir veraldar er í nánd. Verið því vakandi í öllu og staðföst í bæninni. En umfram allt berið brennandi kærleika hvert til annars, því að

kærleikurinn getur breitt yfir margt sem miður fer. Opnið heimili ykkar með gleði fyrir þeim sem þarf á matarbita eða næturskjóli að halda.

Guð hefur gefið ykkur hverju fyrir sig vissar gjafir. Gætið þess nú að nota þær hvert öðru til hjálpar og skila þar með blessun Guðs áfram til annarra. Hafir þú fengið köllun til að predika, predikaðu þá eins og það væri sjálfur Guð sem talaði í gegnum þig. Hafir þú köllun til að hjálpa öðrum, skaltu gera það af heilum hug og af þeim krafti sem Guð gefur þér, svo að hann hljóti heiðurinn vegna Jesú Krists. Hans er mátturinn og dýrðin að eilífu. Amen.

Kæru vinir, látið það hvorki rugla ykkur né hræða, er þið mætið þeim raunum sem framundan eru, því að þær eiga ekki að koma ykkur á óvart. Verið þess í stað gagntekin gleði, því að með þessum raunum fáið þið að taka þátt í þjáningum Krists. Gleði ykkar mun verða mikil er þið, að þeim loknum, eignist hlutdeild í dýrð hans, sem opinberast á degi endurkomunnar.

Gleðjist þegar menn formæla ykkur og smána fyrir trúna, því að heilagur andi hvílir yfir ykkur í dýrð sinni. Látið mig ekki þurfa að fá fréttir um að ykkur líði illa vegna þess að þið hafið framið morð eða stolið, eða þá að þið hafið orðið til óþæginda vegna forvitni um það, sem ykkur kemur ekki við. Það er hins vegar engin skömm að þurfa að líða fyrir að vera kristinn. Lofum Guð fyrir þau forréttindi að fá að tilheyra fjölskyldu Krists og fyrir að fá að bera hans undursamlega nafn og vera kölluð kristin!

Stund dómsins er runnin upp og hann hefst á fólki Guðs. Ef við, sem kristin erum, hljótum dóm, hlýtur eitthvað óttalegt að bíða þeirra sem aldrei hafa viljað trúa á Drottin. Hvaða möguleika hafa guðleysingjarnir, ef hinir réttlátu bjargast naumlega?

Sem sagt, ef þið þjáist að vilja Guðs; felið þá málefni ykkar Guði skapara ykkar og haldið áfram að gera hið góða. Guð er trúr og hann mun ekki bregðast ykkur.

Prestar og leiðtogar, nú tala ég til ykkar sem samstarfsmaður. Ég sá Krist með eigin augum deyja á krossinum og ég mun einnig fá hlutdeild í dýrð hans og vegsemd þegar hann kemur aftur.

Kæru samstarfsmenn, ég minni ykkur á að annast hjörð Guðs. Gætið hennar af fúsleika, en ekki með nauðung; ekki launanna vegna, heldur vegna þess að ykkur er umhugað að þjóna Drottni. Stjórnið ekki söfnuðinum með harðri hendi, heldur gangið á undan með góðu fordæmi og þegar Jesús Kristur – yfirhirðirinn – kemur, mun hann launa ykkur og launin verða hlutdeild í hans eilífu dýrð.

Ungu menn, verið leiðtogum ykkar undirgefnir. Þjónið hver öðrum í auðmýkt, því að Guð er andstæðingur dramblátra en blessar og hjálpar

auðmjúkum. Ef þið auðmýkið ykkur fyrir Guðs voldugu hönd, mun hann á sínum tíma upphefja ykkur.

Varpið öllum áhyggjum ykkar á hann, því að hann ber umhyggju fyrir ykkur.

Verið á verði – gætið ykkar á árásum Satans, því að hann er versti óvinur ykkar. Hann æðir um og öskrar, eins og hungrað ljón sem leitar að bráð. Verið viðbúin árásum hans. Treystið Drottni. Munið að kristnir menn um allan heim þola sömu þjáningar og þið.

En eftir að þið hafið þjáðst skamma hríð, mun Guð, sem birtir kærleika sinn í Kristi, veita ykkur af sinni eilífu dýrð. Hann mun koma sjálfur til að sækja ykkur og leiða ykkur inn í dýrð sína og gera ykkur sterkari en nokkru sinni fyrr. Hans er mátturinn um alla framtíð, öld eftir öld. Amen.

Þetta stutta bréf hef ég skrifað ykkur með hjálp Silvanusar, en hann er traustur bróðir að mínu áliti. Ég vona að bréfið verði ykkur til uppörvunar, því að með því hef ég reynt að benda ykkur á leiðina að blessun Guðs og ég vona einnig að það hjálpi ykkur til að vera staðföst í kærleika hans.

Söfnuðurinn hér í Róm sendir ykkur kveðjur sínar og það gerir einnig sonur minn, hann Markús. Heilsið hvert öðru á kærleiksríkan hátt. Friður sé með ykkur öllum, sem Kristi tilheyrið.

Pétur

2. Pétursbréf

Síðara almenna bréf Péturs

Frá Símoni Pétri, þjóni og sendiboða Jesú Krists. Til ykkar allra, sem hafið öðlast sömu dýrmætu trú og við, trúna sem Jesús Kristur, Guð okkar og frelsari, gefur. Mikil er miskunn hans og réttlæti að hann skuli hafa gefið okkur öllum þessa trú.

Langar ykkur til að eignast enn meira af friði og kærleika Guðs? Sækist þá eftir að kynnast honum betur. Þegar þið gerið það mun hann af mætti sínum gefa ykkur allt sem þið þurfið, til að geta lifað sönnu og góðu lífi. Og það sem meira er, hann leyfir okkur að fá hlutdeild í sínum eigin mætti og dýrð. Fyrir sinn volduga mátt, gat hann gefið okkur öll dýrlegu loforðin, sem við höfum fengið frá honum. Þar á meðal er loforðið um að frelsa okkur frá allri girnd og spillingu, sem alls staðar er, og gefa okkur hlutdeild í sínu eigin guðlega eðli.

En trúin ein nægir ekki til að fá þessar gjafir. Þið verðið einnig að kappkosta að lifa heiðvirðu lífi og það dugir jafnvel ekki til, því auk þess verðum við að læra að þekkja Guð betur og fá skilning á því sem hann vill að við gerum. Því næst þurfið þið að læra að neita ykkur um ýmislegt, til þess að þið verðið þolinmóð og guðrækin og leyfið Guði fúslega að framkvæma vilja sinn í lífi ykkar. Þegar þessu marki er náð, getið þið tekið næsta skref og það er að láta ykkur þykja vænt um annað fólk og gleðjast yfir því, en þá munuð þið að lokum elska það af öllu hjarta. Eftir því sem þið farið lengra á þessari braut, því sterkari verðið þið andlega og munuð bera ávöxt og verða að gagni fyrir Drottin Jesú Krist. Sá sem ekki vill taka þessi viðbótarskref trúarinnar, er áreiðanlega blindur eða þá að minnsta kosti mjög skammsýnn og hefur gleymt að Guð leysti hann frá fyrra lífi hans, svo að hann gæti lifað helguðu lífi í krafti Drottins.

Kæru systkini, leitist nú við að sýna að þið séuð í raun og veru meðal þeirra sem Guð hefur kallað og valið, og þá munuð þið aldrei hrasa eða falla. Þá mun Guð opna hlið himnanna fyrir ykkur upp á gátt, svo að þið getið gengið inn í hið eilífa ríki Drottins okkar og frelsara Jesú Krists.

Ég hef hugsað mér að halda áfram að minna ykkur á þessi atriði, enda þótt þið þekkið þau nú þegar og farið eftir þeim. Drottinn Jesús Kristur hefur sýnt mér að jarðvistardagar mínir séu brátt á enda og að ég muni deyja innan skamms. En svo lengi sem ég verð hér, hef ég hugsað mér að halda áfram að senda ykkur áminningar sem þessar. Ég vona að þær hafi svo sterk áhrif á ykkur, að þið munið þær löngu eftir að ég er horfinn af sjónarsviðinu.

Ekki voru það ævintýri sem við sögðum ykkur, þegar við skýrðum ykkur frá krafti Drottins Jesú Krists og endurkomu hans. Ég sá tign hans með eigin augum. Ég var með honum á fjallinu helga, þegar hann ummyndaðist í dýrðinni sem Guð, faðir hans, hafði gefið honum. Ég heyrði hina dýrlegu og hátignarlegu rödd kalla frá himnum og segja: „Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á.“

Við höfum orðið vitni að því að orð spámannanna hafa ræst. Það er rétt af ykkur að athuga vel allt sem þeir hafa skrifað, því að eins og ljós lýsir upp dimmt herbergi, hjálpa rit þeirra okkur til að skilja ýmislegt, sem annars væri illskiljanlegt. Þegar þið hafið kynnt ykkur hin miklu sannindi sem standa í ritum spámannanna, mun renna upp fyrir ykkur ljós, og Kristur, morgunstjarnan, mun skína inn í hjörtu ykkar. Biblíuspádómarnir eru ekki uppfinning spámannanna, heldur var það heilagur andi, sem í þeim bjó, sem flutti þeim sannleiksboðskap frá Guði.

Falsspámenn komu einnig fram í þá daga og hið sama mun gerast hjá ykkur. Þeir munu beita kænsku við að breiða út lygi um Guð. Þeir munu jafnvel ganga svo langt að afneita Drottni sínum, sem frelsaði þá, og þegar svo er komið eru afdrif þeirra augljós: Bráð glötun. Margir munu aðhyllast villukenningar þeirra og þeir munu fá fólk til að hlæja að Kristi og kenningum hans.

Þessir fræðarar munu segja ykkur allt sem þeim dettur í hug, til þess eins að græða á ykkur og komast yfir peningana ykkar. Langt er síðan Guð fordæmdi slíka menn og nú bíður þeirra ekkert nema glötun. Ekki hlífði Guð englunum sem syndguðu, heldur varpaði hann þeim niður til heljar, þar sem þeir bíða dómsdags, læstir inni í dimmum og drungalegum hellum. Ekki hlífði hann heldur fólkinu sem lifði fyrr á öldum, á dögum flóðsins, að Nóa undanskildum, manninum sem játaði trú sína á Guð ásamt sjö öðrum í fjölskyldu sinni. Í þessu gífurlega flóði eyddi Guð hinum óguðlega heimi.

Síðar gerði hann borgirnar Sódómu og Gómorru að rjúkandi rúst. Hann þurrkaði þær út af yfirborði jarðarinnar og setti þær sem víti til varnaðar, öllum óguðlegum mönnum framtíðarinnar, svo að þeir mættu minnast þeirra og skelfast.

En á sama tíma bjargaði Drottinn Lot út úr Sódómu, vegna þess að hann var góður maður. Öll sú hræðilega illska, sem Lot varð vitni að dag eftir dag, olli honum sárri kvöl. Fyrst Drottinn gat bjargað Lot, þá getur hann einnig bjargað þér og mér út úr þeim freistingum sem umkringja okkur, og hann getur einnig refsað hinum óguðlegu, allt til þess dags er lokadómurinn verður kveðinn upp. Drottinn mun kveða upp þungan dóm yfir þeim sem láta leiðast af girnd sinni og illum hugsunum; einnig þeim sem eru stoltir og einþykkir og dirfast að hæðast að dýrð hans. Þetta

gera þessir falskennendur enda þótt englarnir, sem standa frammi fyrir Drottni á himnum – og eru þeir miklu æðri að tign og mætti – fari aldrei niðrandi orðum um þessi illu máttarvöld.

Þessir falskennendur eru heimskir. Þeir eru engu betri en dýrin, sem aðeins láta stjórnast af hvötum sínum og eru fædd til þess eins að verða slátrað. Þeir hlæja að hinum voldugu, sem þeir þekkja ekki hót. Slíkir menn munu fá það sem þeir eiga skilið fyrir illverk sín – glötun.

Það verða launin sem þeir munu fá fyrir syndir sínar, því að þeir eru munaðarseggir sem sækjast stöðugt eftir því sem illt er. Þeir eru til skammar og svívirðingar á meðal ykkar. Þeir draga ykkur á tálar, því að bæði lifa þeir í viðbjóðslegri synd og svo taka þeir þátt í kærleiksmáltíðum ykkar eins og allt væri í besta lagi. Engin kona kemst hjá syndsamlegum augnagotum þeirra og af hórdómi fá þeir aldrei nóg. Þeir leika sér að því að tæla óstöðugar konur og æsa þar með upp í sér girndina – bölvun dómsins bíður þeirra. Þeir hafa yfirgefið hinn rétta veg og villst eins og Bíleam, sonur Beórs, sem elskaði rangfenginn gróða. En Bíleam var stöðvaður á villubraut sinni, er asninn hans tók að tala við hann mannamál og ávíta hann.

Þessir menn eru eins og lindir sem þornað hafa upp. Þeir lofuðu góðu, en svo brugðust þeir. Þeir eru eins og ský sem hrekjast fyrir vindi. Þeir eru dæmdir til að falla í hin eilífu hyldýpi myrkursins. Þeir hrósa sér fjálglega af syndum sínum og árangri í kvennamálum og nota girnd sína sem beitu til að draga þá, sem nýsloppnir eru úr slíku spillingarfeni, aftur út í syndina.

Þeir segja: „Fagnaðarerindið gefur þér rétt til að gera hvað sem þig langar til. Vertu frjáls!“

Fræðarar, sem bjóða slíkt „frelsi“ frá boðorðunum, eru sjálfir þrælar syndar og spillingar. Sérhver maður er þræll þess sem hefur vald yfir honum. Sá sem hefur sloppið úr greipum hins illa í þessum heimi, með því að kynnast Drottni okkar og frelsara Jesú Kristi, en flækist síðan aftur í neti syndarinnar og verður þræll hennar að nýju, er verr staddur en áður en hann varð kristinn. Betra hefði verið fyrir hann að kynnast aldrei Kristi, en að kynnast honum og snúa síðan bakinu við hinum heilögu boðorðum, sem honum voru gefin. Gamall málsháttur hljóðar svo: „Hundur snýr aftur til spýju sinnar og þvegið svín veltir sér í saur.“ Þannig fer fyrir þeim sem snúa sér aftur að syndinni.

Kæru vinir, þetta er annað bréfið sem ég skrifa ykkur, og í þeim báðum hef ég reynt að minna ykkur – ef ég má – á þann sannleika, sem þið þekkið nú þegar: Sannleikann sem þið lærðuð af hinum heilögu spámönnum og okkur postulunum, sem fluttum ykkur orð Drottins okkar og frelsara.

Í fyrsta lagi vil ég minna ykkur á að á síðustu tímum munu koma fram lastmælendur, sem reyna að valda öllu því tjóni sem þeir geta, og hæðast að sannleikanum. Röksemdir þeirra verða á þessa leið: „Jesús lofaði að koma aftur, ekki satt? En hvað er orðið af honum? Ha? Hann mun aldrei koma! Eins langt og menn muna stendur allt við það sama, allt frá því að heimurinn varð til.“

Viljandi gleyma þeir því að Guð eyddi jörðinni í gífurlegu flóði, löngu eftir að hann hafði skapað heiminn með orði sínu – eftir að hann hafði notað vatnið til að mynda jörðina og umlykja hana. Guð hefur sagt að himinn og jörð skuli bíða eldsins á degi dómsins og þá muni allir óguðlegir menn farast.

En gleymið því nú ekki, kæru vinir, að í augum Drottins er einn dagur jafn langur og þúsund ár og þúsund ár sem einn dagur. Hann er því alls ekki seinn að efna loforðið um endurkomu sína, jafnvel þótt sumum virðist svo. Það veldur bið hans að hann vill ekki að neinir glatist og því gefur hann syndurunum enn frest til að iðrast.

Dagur Drottins mun vissulega koma. Hann mun koma óvænt, líkt og þjófur, og þá munu himnarnir líða undir lok með miklum gný og frumefni alheimsins brenna upp í eldi. Þá mun jörðin eyðast og allt sem á henni er.

Skyldum við ekki þurfa að lifa heilögu og guðrækilegu lífi, fyrst allt umhverfis okkur leysist upp á þennan hátt? Horfið fram til þess dags með eftirvæntingu og flýtið fyrir honum, deginum er Guð lætur himnana brenna, frumefnin bráðna og leysast upp í logum. Samkvæmt loforði Guðs væntum við nýs himins og nýrrar jarðar, þar sem allt er í samræmi við vilja Guðs.

Kæru vinir, meðan við bíðum þessara hluta og komu hans, kappkostið þá að vera án syndar. Haldið frið við alla menn, svo að Drottni líki við ykkur er hann kemur aftur.

Munið hvers vegna hann bíður. Hann gerir það til þess að við getum flutt hjálpræðisboðskap hans út til allra manna. Páll, hinn elskaði og skynsami bróðir okkar, hefur rætt um þetta í mörgum bréfa sinna. Sumt af því sem hann segir er torskilið, og til eru menn, sem af ásettu ráði hegða sér heimskulega og vilja snúa út úr því sem hann segir. Þeir hafa mistúlkað bréf hans svo hrapallega að þau fá allt aðra merkingu en til var ætlast og þannig fara þeir með margt annað í Biblíunni. Afleiðingin er sú að þeir leiða tortímingu yfir sjálfa sig.

Kæru vinir, ég vara ykkur við í tíma, svo að þið fylgist vel með öllu og látið ekki leiðast afvega af mistökum þessara vondu manna, því að þá gætuð þið sjálf orðið eins og þeir. Vaxið heldur andlega og lærið að

þekkja betur Drottin okkar og frelsara, Jesú Krist. Honum sé heiður og dýrð, bæði nú og um alla framtíð. Amen.

Pétur

1. Jóhannesar

Fyrsta almenna bréf Jóhannesar

Kristur hefur verið til frá upphafi. Ég hef séð hann með eigin augum og heyrt hann tala. Ég hef líka snert hann með höndum mínum og ég veit að hann hefur flutt okkur boðskap Guðs um lífið. Hann er lífið frá Guði og hann hefur birst okkur. Það er sannleikur að við höfum séð hann. Ég er að tala um Krist, hann sem er eilífa lífið. Í upphafi var hann hjá föðurnum, en síðan fengum við að sjá hann. Og það, sem við sáum og heyrðum, segjum við ykkur, svo að þið getið átt samfélag við okkur og tekið þátt í þeirri gleði sem við eigum með föðurnum og syni hans, Jesú Kristi. Ef þið gerið eins og ég segi ykkur í þessu bréfi, munuð þið eignast fullkomna gleði eins og við.

Þetta er boðskapurinn sem Guð sendi okkur með til ykkar: Guð er ljós og myrkur er alls ekki í honum. Ef við segjum að við séum vinir hans, en höldum samt áfram að lifa í andlegu myrkri og synd, þá ljúgum við. En ef við lifum í ljósi Guðs á sama hátt og Kristur, þá getum við glaðst og átt dásamlegt samfélag hvert við annað og blóð Jesú, sonar hans, hreinsar okkur af allri synd.

Ef við segjum að við séum ekki syndarar, þá blekkjum við sjálf okkur og viljum ekki horfast í augu við sannleikann. En ef við játum syndir okkar fyrir Guði, getum við treyst því að hann fyrirgefi þær og hreinsi okkur af öllu ranglæti. Í þessu gerir Guð rétt, því að Kristur dó til þess að taka burt syndir okkar. Ef við höldum því fram að við höfum ekki syndgað, þá ljúgum við og köllum Guð lygara, því að það er hann sem segir að við höfum syndgað.

Börnin mín, þetta segi ég til þess að þið haldið ykkur frá syndinni. En ef einhver syndgar, þá skuluð þið vita að við höfum talsmann hjá Guði föður, sem biður fyrir okkur. Þessi talsmaður er Jesús Kristur. Hann er óaðfinnanlegur í öllu og Guði velþóknanlegur. Það er hann sem tók á sig reiði Guðs vegna synda okkar og leiddi okkur til samfélags við Guð. Hann er fyrirgefning synda okkar, og ekki aðeins okkar synda, heldur einnig alls heimsins.

Hvernig getum við verið viss um að við tilheyrum Guði? Með því að rannsaka okkur sjálf og komast að því hvort við hlýðum hans vilja í raun og veru.

Sá sem segir: „Ég er kristinn. Ég á eilíft líf,“ en hlýðir þó ekki boðum hans og vilja er lygari. Þeir sem gera hins vegar það sem Kristur býður þeim, vaxa í kærleika til Guðs og á því er hægt að sjá hvort þeir eru

kristnir eða ekki. Sá sem segist vera kristinn á að breyta eins og Kristur breytti.

Kæru vinir, það er ekki nýtt boðorð sem ég ætla að gefa ykkur. Þið kunnið það. Það er gamalt boðorð og þið hafið þekkt það frá öndverðu. Samt er það alltaf nýtt og gildir eins fyrir ykkur og Krist, en það er svona: Elskið hvert annað. Þegar við hlýðum þessu boðorði hverfur myrkrið úr lífi okkar og hið nýja ljós – ljós Krists – skín inn í sál okkar.

Ef einhver segist ganga í ljósi Krists, en ber illan hug til meðbróður síns, þá er hann enn í myrkrinu. En sá sem elskar meðbróður sinn og gengur í ljósi Krists, kemst leiðar sinnar án þess að hrasa í myrkri og synd. Hafi einhver óbeit á meðbróður sínum, er hann í andlegu myrkri og veit ekki hvert hann fer. Þá hefur myrkrið blindað hann svo að hann sér ekki veginn.

Þetta skrifa ég ykkur öllum, börnin mín, vegna þess að syndir ykkar eru nú þegar fyrirgefnar, í nafni Jesú frelsara okkar. Við ykkur sem eldri eruð segi ég þetta, af því að þið þekkið Krist, hann, sem hefur verið til frá upphafi. Og þið ungu menn, ég beini orðum mínum til ykkar, því að þið hafið unnið sigur á Satan. Ungu drengir og stúlkur, ykkur skrifa ég einnig, því að þið þekkið Guð, föðurinn.

Nú ávarpa ég ykkur, feður, sem þekkið hinn eilífa Guð, og ykkur ungu menn, sem eruð styrkir vegna orðs Guðs, sem er í hjörtum ykkar, – þið hafið sigrað Satan. Elskið ekki þennan vonda heim og það sem í honum er, því að ef þið gerið það, þá elskið þið ekki Guð af heilum hug. Heimurinn er fullur af illsku – illum nautnum, spilltu kynlífi, lífsgæðakapphlaupi og hroka sem fylgir auðæfum og upphefð – ekkert af þessu er frá Guði. Þessi heimur mun líða undir lok og með honum allt það illa sem í honum er, en sá sem gerir Guðs vilja, mun lifa að eilífu.

Kæru börn, þessi heimur á stutt eftir. Þið hafið heyrt að andkristurinn – sá sem berst gegn Kristi – muni koma. Margir slíkir eru þegar komnir fram og það styrkir þá vissu okkar að endir þessa heims er skammt undan. Þessir menn – andkristarnir – voru í söfnuðum okkar, en aðeins að nafninu til, annars hefðu þeir verið kyrrir. Þeir yfirgáfu okkur og það sannaði best að þeir voru af allt öðru sauðahúsi.

Því er öðruvísi varið með ykkur. Heilagur andi hefur komið yfir ykkur, þið þekkið sannleikann, og því skrifa ég ykkur ekki eins og þeim sem ekki þekkja sannleikann. Ég veit að þið þekkið muninn á réttu og röngu og þess vegna skrifa ég ykkur á þennan hátt.

Hver er lygari ef ekki sá sem segir að Jesús sé ekki Kristur? Slíkur maður er andkristur, því að hann trúir hvorki á Guð föður né son hans. Sá sem ekki trúir á Krist, Guðs son, getur ekki haft samfélag við

Guð föður, en sá sem hefur samfélag við Krist, Guðs son, hefur einnig samfélag við Guð föður.

Haldið áfram að trúa því sem ykkur var kennt í upphafi, því að ef þið gerið það, munuð þið eiga náið samfélag bæði við Guð föður og son hans. Guð hefur heitið okkur gjöf og sú gjöf er eilíft líf. Þessum skrifum mínum um andkrist, er beint gegn þeim sem reyna að blekkja ykkur og leiða í villu. Þið hafið tekið á móti heilögum anda, hann býr í ykkur og því þarf enginn að segja ykkur hvað sé rétt. Heilagur andi fræðir ykkur um allt. Hann er sannleikurinn. Hann lýgur ekki og því verðið þið, eins og hann sagði, að lifa í Kristi og halda ykkur fast við hann.

Börnin mín, rækið samfélagið við Drottin, svo að þið getið verið viss um að ykkur vegni vel þegar hann kemur og að þið þurfið þá ekki að blygðast ykkar eða fara í felur. Við vitum að Guð er góður og gerir aðeins rétt. Þess vegna ályktum við réttilega að allir aðrir, sem það gera, séu hans börn.

Sjáið hvílíkan kærleika faðirinn á himnum hefur sýnt okkur, að við megum kallast hans börn og það erum við sannarlega! En fáir þekkja Guð og því skilur fólk ekki að við erum börnin hans. Kæru vinir, nú erum við Guðs börn, einmitt núna, og við getum ekki ímyndað okkur hvað við eigum í vændum. Eitt vitum við þó: Þegar hann kemur verðum við eins og hann, því að þá munum við sjá hann eins og hann raunverulega er. Sá sem þráir þetta í einlægni reynir að varðveita hreinleika sinn, því að Kristur er hreinn.

En þeir, sem halda áfram að syndga, standa í gegn Guði, því að öll synd er andstæð vilja hans. Þið vitið að hann gerðist maður til að geta tekið burt syndir okkar og í honum finnst engin synd. Ef við höldum okkur nálægt honum og hlýðum honum, munum við forðast að syndga. Þeir sem halda áfram að syndga, gera það vegna þess að þeir hafa aldrei kynnst Guði í raun og veru né orðið börn hans.

Börnin mín, látið engan villa um fyrir ykkur varðandi þetta: Ef þið haldið áfram að gera það sem rétt er, þá er það vegna þess að þið eruð réttlát eins og Guð. En ef þið haldið áfram að syndga er það merki þess að þið tilheyrið Satani, honum, sem haldið hefur áfram að syndga allt frá því hann drýgði sína fyrstu synd. Sonur Guðs kom til að brjóta niður verk djöfulsins – syndina. Sá sem er fæddur inn í fjölskyldu Guðs, syndgar ekki af ásettu ráði, því að Guð lifir í honum. Hann getur ekki haldið áfram í synd, því að hann hefur öðlast nýtt líf frá Guði. Guð hefur vakið það innra með honum og stjórnar honum, hann hefur endurfæðst.

Á þessu getum við séð hver er Guðs barn og hver tilheyrir hinum vonda. Hver sem lifir syndugu lífi og er illa við meðbróður sinn, sýnir að

hann tilheyrir ekki fjölskyldu Guðs, því að boðskapurinn sem við fengum í upphafi, var sá að við ættum að elska hvert annað.

Verum ekki eins og Kain, sem tilheyrði Satani og drap bróður sinn. Hvers vegna myrti Kain Abel? Vegna þess að Kain hafði vanið sig á að gera það sem rangt var og vissi að líferni bróður síns var betra en hans. Kæru vinir, undrist því ekki þótt heimurinn hati ykkur.

Ef við elskum meðbræður okkar, þá er ljóst að okkur hefur verið gefið eilíft líf og forðað frá helvíti. Sá sem ekki ber kærleika til annarra, stefnir í eilífan dauða. Sá sem hatar meðbróður sinn er í raun og veru morðingi og sá sem hyggur á morð, getur ekki átt eilíft líf. Við vitum að sannur kærleikur birtist í því að Kristur dó fyrir okkur, við ættum því einnig að fórna lífi okkar fyrir meðbræðurna.

Segjum svo að einhver telji sig kristinn og hafi allt til alls, en horfi svo á þurfandi bróður sinn án þess að rétta honum hjálparhönd. Hvernig getur slíkur maður átt í sér kærleika Guðs? Börnin mín, það dugir ekki lengur að segja að við elskum fólk. Við verðum að elska það í raun og veru og sýna það í verki. Ef við gerum það, þá getum við verið viss um að við tilheyrum Guði – vegna verka okkar – og þá höfum við hreina samvisku gagnvart Drottni. En ef við höfum slæma samvisku og finnum að við höfum gert rangt, þá veit Drottinn enn betur, því að hann þekkir öll okkar verk.

Elskulegu vinir, sé samviska okkar hrein, getum við komið til Drottins í djörfung og fengið allt, sem við biðjum hann um, vegna þess að við hlýðum honum og gerum það sem honum er þóknanlegt. Þetta vill Guð að við gerum: Trúum á nafn sonar hans, Jesú Krists, og elskum hvert annað. Þeir, sem hlýða Guði, lifa með Guði og hann með þeim. Við vitum að þetta er satt, því að heilagur andi, sem hann hefur gefið okkur, hefur sagt okkur það.

Elsku vinir, trúið ekki öllu sem þið heyrið, enda þótt menn segi að það sé boðskapur frá Guði. Sannprófið það fyrst. Margir falskennendur eru nú á ferð um heiminn. Til að vita hvort boðskapur þeirra sé frá heilögum anda, skulum við spyrja hvort Jesús Kristur, sonur Guðs, hafi orðið maður og komið í mannslíkama. Ef þeir viðurkenna það, þá er boðskapur þeirra frá Guði, ef ekki, þá er hann frá andstæðingi Krists – andkristinum – sem þið hafið heyrt að koma muni, og áhrifa hans gætir nú þegar í heiminum.

Kæru ungu vinir, þið tilheyrið Guði og hafið þegar unnið sigur á andstæðingum Krists, því að sá sem er í ykkur, er máttugri en allir falskennendur þessa óguðlega heims. Þeir eru af þessum heimi og hafa þess vegna allan hugann við það sem heimsins er, og heimurinn hefur áhuga á þeim. En við erum Guðs börn og þess vegna vilja þeir einir hlusta

á okkur, sem hafa samfélag við Guð. Aðrir hafa ekki áhuga. Við höfum einnig aðra leið til að sannprófa hvort einhver boðskapur sé frá Guði: Ef hann er frá Guði, vill heimurinn ekki hlusta.

Kæru vinir, elskum hvert annað, því kærleikurinn er frá Guði. Þeir sem iðka kærleika og umhyggju, sýna að þeir eru börn Guðs og þekking þeirra á honum fer vaxandi. Sá sem ekki sýnir kærleika, þekkir ekki Guð, því að Guð er kærleikur.

Guð hefur sýnt kærleika sinn með því að senda einkason sinn, í þennan hrjáða heim, til að deyja fyrir okkur og gefa okkur eilíft líf. Kærleikurinn birtist ekki í því að við elskuðum Guð, heldur í því að hann elskaði okkur og sendi son sinn til að afplána refsingu fyrir syndir okkar.

Kæru vinir, fyrst Guð hefur elskað okkur svo heitt, ber okkur einnig að elska hvert annað, Enginn hefur nokkru sinni séð Guð eins og hann er í raun og veru, en samt lifir hann í okkur, það er að segja, þegar við elskum hvert annað og leyfum kærleika hans að vaxa í okkur. Guð hefur einnig gefið okkur heilagan anda og það sýnir að við lifum í samfélagi við hann. Við höfum séð með eigin augum og vitnum fyrir öllum heiminum, að Guð sendi son sinn til að verða frelsara allra manna. Hver sá sem trúir og játar að Jesús sé sonur Guðs, á Guð í hjarta sínu og lifir í samfélagi við hann.

Við vitum að Guð elskar okkur – við höfum fundið kærleika hans! Við vitum það einnig vegna þess að við trúum orðum hans, að hann elski okkur. Guð er kærleikur og sá sem sýnir kærleika í verki, lifir í Guði og Guð í honum. Ef við lifum í Kristi, vex kærleikur okkar og nær fullkomnun og þá verðum við okkur ekki til skammar eða háðungar á degi dómsins. Þá getum við glöð og hugrökk horfst í augu við hann, því að hann elskar okkur og við elskum hann.

Okkur er óþarft að óttast þann, sem elskar okkur, því að hans fullkomni kærleikur rekur burt allan ótta. Ef við erum hrædd, þá er það vegna þess að við höldum að Guð muni refsa okkur – við erum ekki fyllilega sannfærð um að hann elski okkur. Af þessu má sjá að kærleikur okkar til hans er afleiðing af kærleika hans til okkar.

Ef einhver segir: „Ég elska Guð,“ og heldur áfram að hata bróður sinn, sem hann umgengst og sér, hvernig getur hann þá elskað Guð, sem hann hefur aldrei séð? Boðorð Guðs er svona: „Sá, sem elskar Guð, á einnig að elska bróður sinn.“

Þið eruð Guðs börn, ef þið trúið því að Jesús sé Kristur – að hann sé sonur Guðs og frelsari ykkar. Þeir sem elska föðurinn, eiga einnig að elska börnin hans. Hversu heill ert þú í kærleika þínum og hlýðni við Guð? Það getur þú séð á því hversu þú elskar börn Guðs. Að elska Guð er

að hlýða honum og það er létt. Hvert einasta Guðs barn getur hlýtt Guði, sigrað syndina og allar illar girndir, með því að treysta hjálp Krists.

Enginn getur barist til sigurs í þessu stríði, nema hann trúi því að Jesús sé í sannleika sonur Guðs. Við vitum að Jesús er sonur Guðs, því að svo sagði rödd Guðs, sem hljómaði frá himnum, þegar hann var skírður og er hann stóð andspænis dauðanum. Sama segir heilagur andi, andi sannleikans. Þar með höfum við þrjú vitni: Rödd heilags anda í hjörtum okkar, röddina af himni þegar Jesús var skírður og röddina sem hljómaði er hann gekk í dauðann. Vitnin þrjú – andinn, vatnið og blóðið – eru öll sammála. „Jesús Kristur er sonur Guðs.“ Fyrst við trúum vitnisburði manna fyrir dómstólum getum við óhikað trúað öllu sem Guð segir. Guð segir að Jesús sé sonur sinn og allir sem því trúa, finna innra með sér að það er satt. Sá sem vill ekki trúa þessu, segir þar með að Guð sé lygari, þar sem hann ekki trúir því sem Guð hefur sagt um son sinn.

Hvað hefur Guð sagt? Að hann hafi gefið okkur eilíft líf og að þetta líf sé í syni hans. Sá, sem trúir á son Guðs, á lífið, en sá, sem ekki trúir, á ekki lífið.

Þetta hef ég skrifað ykkur, sem trúið á son Guðs, til þess að þið vitið að þið eigið eilíft líf. Við vitum einnig með vissu að hann hlustar á okkur hvenær sem við biðjum hann eftir hans vilja. Og fyrst við erum viss um að hann hlusti þegar við tölum við hann og biðjum, megum við einnig treysta því að hann svari okkur.

Ef þið sjáið kristinn mann drýgja synd, sem ekki leiðir til dauða, þá biðjið Guð að fyrirgefa honum og Guð mun gefa honum líf, nema því aðeins að hann hafi drýgt þá synd sem veldur dauða. Til er dauðasynd og hafi hann drýgt hana er tilgangslaust að biðja fyrir honum. Allt ranglæti er synd, en hér á ég ekki við þessar venjulegu syndir, ég er að tala um þá synd sem endar með dauða.

Enginn, sem tilheyrir fjölskyldu Guðs, heldur áfram að syndga af ásettu ráði, heldur gætir hann sín og djöfullinn nær engu taki á honum. Við vitum að við erum Guðs börn og við vitum einnig að heimurinn er á valdi Satans og undir hans stjórn. Við vitum að Kristur, sonur Guðs, kom til að hjálpa okkur til þess að skilja og finna hinn eina sanna Guð. Nú tilheyrum við honum vegna þess að við erum í Jesú Kristi, syni hans. Hann er hinn eini sanni Guð – hann er eilífa lífið.

Börnin mín, forðist allt sem getur leitt hjörtu ykkar burt frá Guði.

Jóhannes

2. Jóhannesar

Annað almenna bréf Jóhannesar

Frá Jóhannesi, öldungi kirkjunnar.

Til hennar, sem Guð útvaldi, og barna hennar, sem ég og allir aðrir í kirkjunni elska af hjarta. Við höldum fast við sannleikann og því mun Guð, faðirinn, og sonur hans, Jesús Kristur, blessa okkur með miskunn sinni og friði, sannleika og elsku.

Það var mjög ánægjulegt að hitta nokkur barna þinna hér og sjá að þau lifa lífinu eins og ætlast er til, í fylgd með sannleikanum og hlýðni við boð Guðs.

Kæru vinir, ég minni ykkur alvarlega á gamla boðorðið sem Guð gaf okkur þegar í öndverðu: Kristnir menn eiga að elska hver annan. Ef við elskum Guð gerum við það sem hann býður okkur – í upphafi sagði hann okkur að elska hvert annað.

Gætið ykkar á falsleiðtogum – og nóg er af þeim – sem trúa því ekki að Jesús Kristur hafi komið til jarðarinnar sem maður í líkama, eins og þeim, sem við höfum. Slíkir menn eru í andstöðu við sannleikann og einnig við Krist. Gætið þess að verða ekki eins og þeir, því að þá glatið þið því, sem þið hafið þegar öðlast í samfélaginu við Guð. Látið ekkert koma í veg fyrir að þið fáið full laun frá Drottni. Ef þið farið út fyrir kenningu hans, snúið þið baki við Guði, en ef þið hlýðið orðum Krists, eigið þið samfélag við Guð, já, bæði föðurinn og soninn.

Ef einhver, sem ekki trúir orðum Krists, kemur til þess að uppfræða ykkur, þá bjóðið honum hvorki inn á heimili ykkar né hvetjið hann á nokkurn hátt, því að ef þið gerið það, þá verðið þið þátttakendur í illverkum hans.

Ég hefði gjarnan viljað segja ýmislegt fleira, en ég ætla ekki að gera það í þessu bréfi. Ég vona að ég geti fljótlega komið til ykkar og þá getum við rætt saman og átt góðar stundir.

Börn systur þinnar – en hún er líka Guðs barn – biðja að heilsa þér.

Jóhannes

3. Jóhannesar

Þriðja almenna bréf Jóhannesar

Frá Jóhannesi – öldungnum.

Til míns kæra Gajusar, sem ég elska í sannleika.

Kæri vinur, það er bæn mín að þér líði vel, að þú sért jafn hraustur líkamlega og þú ert andlega. Sumir bræðranna, sem komu hér við, glöddu mig stórlega þegar þeir sögðu mér að þú lifðir hreinu og góðu lífi eftir orði Guðs. Það er ekkert sem gleður mig jafnmikið og slíkar fréttir af börnum mínum.

Kæri vinur, þú vinnur Guði gott verk með því að sjá fyrir kennurum þeim og kristniboðum, sem leið eiga um hjá þér. Þeir hafa sagt söfnuðinum frá hlýhug þínum og kærleiksverkum. Það gleður mig að þú skulir leysa þá út með gjöfum, því að Drottins vegna ferðast þeir um og þiggja hvorki mat, föt, húsaskjól né peninga af heiðingjunum, enda þótt þeir hafi flutt þeim Guðs orð. Af þessari ástæðu ber okkur að annast þá og með því verðum við samstarfsmenn þeirra í verki Drottins.

Ég sendi söfnuðinum stutt bréf um þessa hluti, en hinn stolti Díótrefes, sem sækist eftir að verða leiðtogi kristinna manna þar, viðurkennir ekki vald mitt og neitar að hlusta á mig. Þegar ég kem mun ég segja þér hvað hann hefur gert, hvernig hann rægir mig og einnig hvers konar orðbragð hann notar. Það er ekki aðeins að hann neiti sjálfur að taka á móti kristniboðunum, sem þar fara um, heldur bannar hann líka öðrum að gera það og hlýði þeir ekki, reynir hann að reka þá úr söfnuðinum.

Kæri vinur, láttu þetta illa fordæmi ekki hafa áhrif á þig, heldur fylgdu því einu sem gott er.

Mundu að þeir, sem gera rétt, sanna með því að þeir séu Guðs börn, en hinir, sem leggja stund á hið illa, sýna að þeir þekkja ekki Guð.

Demetríus fær hins vegar gott orð hjá öllum og einnig hjá sjálfum sannleikanum. Sama segi ég, og þú veist að ég fer með rétt mál.

Það er margt sem ég þyrfti að segja þér, en um þá hluti vil ég ekki skrifa, því að ég vona að ég muni sjá þig fljótlega og þá getum við rætt saman. Ég kveð þig hér með í þetta sinn. Vinirnir, sem hér eru, biðja kærlega að heilsa þér. Skilaðu sérstakri kveðju frá mér til allra vinanna, hvers um sig.

Jóhannes

Júdas

Hið almenna bréf Júdasar

Frá Júdasi, þjóni Jesú Krists og bróður Jakobs.

Til kristinna manna, hvar sem þeir eru, þeirra, sem Guð faðir hefur kallað og varðveitast í Jesú Kristi. Ég bið þess að náð Guðs og friður, ásamt kærleika hans veitist ykkur í æ ríkari mæli.

Elsku vinir, ég hafði hugsað mér að skrifa ykkur nokkrar línur um hjálpræðið, sem Guð hefur gefið okkur, en finn nú að ég á að skrifa um annað. Ég á að hvetja ykkur til að berjast af alefli fyrir sannleikanum, sem Guð hefur gefið okkur, börnum sínum. Þetta segi ég vegna þess að nokkrir menn, sem ekki þekkja Guð, hafa smeygt sér inn í ykkar hóp. Þeir segja að þegar við séum orðin kristin, getum við gert það sem okkur sýnist, án þess að þurfa að óttast dóm Guðs. Örlög slíkra manna voru ráðin þegar í byrjun, því að þeir snerust gegn leiðtoga okkar og konungi, Jesú Kristi.

Ég vil segja við þessa menn: Gleymið ekki þeirri staðreynd – og hana þekkið þið – að Drottinn bjargaði heilli þjóð frá Egyptalandi, en síðan tortímdi hann hverjum þeim einstaklingi, meðal hennar, sem ekki treysti honum og hlýddi. Ég minni ykkur einnig á englana sem áður voru heilagir og hreinir, en steyptu sér síðan sjálfviljugir út í syndina. Nú geymir Guð þá í myrkrinu og þar bíða þeir dómsdags. Gleymið ekki heldur borgunum Sódómu og Gómorru og nágrannabæjum þeirra. Þar ríkti siðleysi og mikil kynvilla. Þessar borgir eyðilögðust í eldi og þær munu vera okkur stöðug viðvörun um refsinguna sem bíður syndaranna.

Þrátt fyrir það halda þessir falskennendur áfram. Þeir lítilsvirða líkama sína og spotta öll yfirvöld, jafnvel þau sem eru á himnum. Mikael, einn voldugasti engillinn, vogaði sér ekki einu sinni að ákæra Satan né hæða hann, þegar þeir deildu um líkama Móse, hann sagði aðeins: „Drottinn refsi þér!“ En þessir menn hæðast að öllu og bölva því sem þeir skilja ekki. Þeir eru eins og skepnurnar. Þeir gera allt sem þá langar til, og spilla þar með sjálfum sér.

Vei þessum mönnum! Þeir fylgja dæmi Kains, sem drap bróður sinn, og eins og Bíleam gera þeir allt fyrir peninga. Þeir hafa óhlýðnast Guði og fetað í fótspor Kóra, en fyrir það munu þeir deyja undir sömu bölvun og hann.

Þessir menn eru til skammar við kærleiksmáltíðir kirkjunnar. Hlæjandi ryðjast þeir áfram og troða í sig án þess að taka tillit til annarra. Þeir eru eins og regnský sem fara yfir skrælnað land, án þess að gefa frá sér svo mikið sem eina einustu skúr. Þeir lofa öllu fögru, en standa ekki við neitt. Þeir líkjast ávaxtatré sem engan ávöxt ber. Þeir eru visnaðir,

dauðir, því að þeir hafa verið rifnir upp með rótum og nú bíður þeirra ekkert nema eldurinn.

Allt, sem þeir skilja eftir, er skömm og svívirðing – eins og óhrein froða, sem öldur bera á land. Þeir reika um líkt og stjörnur á myrkum brautum himinsins.

Enok – en hann var uppi eftir daga Adams – sá fyrir sér þessa menn og sagði: „Sjá, Drottinn kemur, ásamt þúsundum sinna heilögu. Hann mun stefna til sín þjóðum heimsins og dæma þær með réttvísi. Allt hið illa, sem þær hafa gert í uppreisn sinni gegn Guði, mun hann draga fram í dagsljósið og opinbera allt sem þær hafa sagt gegn honum.“ Menn þessir finna að öllu, þeir eru aldrei ánægðir og þeir gera allt illt, sem þeim kemur í hug. Þeir eru hávaðasamir gortarar, sem sýna þeim einum virðingu, sem þeir geta hagnast á.

Kæru vinir, minnist þess að postular Drottins Jesú Krists sögðu ykkur, að á síðustu tímum mundu þessir spottarar koma fram og eina markmið þeirra í lífinu væri að fara leið illskunnar, til að svala eigin nautnum. Þeir vekja deilur, elska hið illa og heilagan anda eiga þeir ekki.

En þið, kæru vinir, uppbyggið sjálfa ykkur í hinni heilögu trú og lærið að biðja í krafti heilags anda.

Forðist allt sem hindrar líf ykkar í kærleika Guðs og bíðið með þolinmæði eilífa lífsins, sem Drottinn Jesús Kristur ætlar að gefa ykkur af miskunn sinni. Verið mild við þá sem efagjarnir eru. Bjargið öðrum eins og þið væruð að hrífa þá úr eldi. Hjálpið enn öðrum til að finna Drottin, með því að sýna þeim vináttu, en gætið þess að þið dragist ekki sjálf með þeim út í syndina. Hatið syndir þeirra og forðist allt sem óhreint er.

Dýrð sé Guði, því að hann einn er Guð og hann frelsar okkur með hjálp Jesú Krists, Drottins okkar. Honum tilheyrir dýrð, hátign, máttur og vald frá upphafi, í dag og um ókomna tíma. Hann er þess megnugur að varðveita ykkur frá hrösun og leiða ykkur fagnandi, lýtalaus og heilög inn í dýrð sína. Amen.

Júdas.

Opinberunarbókin

Opinberunarbók Jóhannesar

Þetta rit er opinberun frá Jesú Kristi og bregður ljósi á nokkra atburði sem í vændum eru. Guð leyfði Kristi að birta Jóhannesi, þjóni sínum, þetta í sýn og eftir það var engill sendur frá himnum til að útskýra sýnina. Allt, sem Jóhannes sá og heyrði, skrifaði hann niður og það eru orð frá Guði og Jesú Kristi.

Lesir þú þennan spádóm upphátt fyrir söfnuðinn, munt þú hljóta blessun Drottins og sömuleiðis þeir sem hlusta og fara eftir því, sem lesið er, því að atburðir þessir eru í nánd.

Frá Jóhannesi.

Til safnaðanna sjö í Litlu-Asíu.

Kæru vinir!

Náð sé með ykkur og friður frá Guði, sem er og var og kemur og frá hinum sjöfalda anda, sem er frammi fyrir hásæti hans, og frá Jesú Kristi, hinum trúa votti sannleikans. Hann var sá fyrsti sem reis upp frá dauðum, og hann mun aldrei deyja í annað sinn. Hann er æðri öllum konungum jarðarinnar. Dýrð sé honum! Hann elskar okkur og úthellti blóði sínu til að frelsa okkur frá syndinni. Hann hefur safnað okkur saman inn í ríki sitt og gert okkur að prestum Guðs, föður síns. Lofið hann og gefið honum dýrðina – alla dýrðina! Hann mun ríkja að eilífu! Amen.

Sjá! Hann kemur í skýjunum og hvert auga mun sjá hann – jafnvel þeir, sem stungu hann. Þegar hann kemur munu þjóðirnar gráta af hryggð og skelfingu. Amen. Þannig mun það verða.

„Ég er Alfa og Ómega, upphaf og endir alls,“ segir Drottinn Guð, hinn alvaldi, sem er og var og kemur.

Það er ég, Jóhannes bróðir ykkar, sem skrifa ykkur þetta bréf. Ég hef þurft að þjást eins og þið vegna málefnis Drottins. Jesús hefur einnig gefið mér þolinmæði, eins og ykkur, og saman eigum við konungsríki hans.

Ég var fangi á eyjunni Patmos. Þar var ég í útlegð fyrir að predika orð Guðs og bera vitni um Jesú Krist. Einn Drottins dag – sunnudag – var ég á bæn. Allt í einu heyrði ég sterka rödd, líka lúðurhljómi að baki mér: „Ég er hinn fyrsti og hinn síðasti! Skrifaðu niður allt, sem þú sérð, og sendu bréfið til safnaðanna sjö í Litlu-Asíu: Safnaðarins í Efesus, Smýrnu, Pergamos, Þýatíru, Sardes, Filadelfíu og Laódíkeu.“

Þegar ég sneri mér við til að sjá þann sem talaði, sá ég sjö lampa úr gulli. Á milli þeirra stóð einhver sem var eins og Jesús, mannssonurinn. Hann var klæddur síðum kyrtli og bar gullkeðju á brjóstinu. Hár hans var hvítt sem snjór og augun brunnu eins og eldur. Fæturnir glóðu eins

og fægður eir og röddin var líkust brimgný. Í hægri hendi hélt hann á sjö stjörnum og út af munni hans gekk tvíeggjað sverð. Andlit hans var sem sólin, þegar hún skín í allri sinni dýrð.

Við þessa sýn féll ég að fótum hans sem dauður væri, en þá lagði hann hægri hönd sína á mig og sagði: „Vertu ekki hræddur. Ég er hinn fyrsti og hinn síðasti! Ég var lifandi, síðan dó ég, en nú lifi ég að eilífu. Óttastu ekki, ég hef lykla dauðans og heljar! Skrifaðu niður það sem þú sást, og það sem þér verður sýnt innan skamms. Stjörnurnar sjö, sem þú sást í hægri hendi minni, og gulllamparnir sjö tákna þetta: Stjörnurnar sjö eru leiðtogar safnaðanna sjö og lamparnir sjö eru sjálfir söfnuðirnir.“

Skrifaðu bréf til leiðtoga safnaðarins í Efesus og segðu honum þetta:

Ég skrifa þér orðsendingu frá honum sem gengur á milli safnaðanna sjö og heldur leiðtogum þeirra uppi með hægri hendi sinni.

Hann segir við þig: Ég þekki allt hið góða sem þú hefur gert. Ég hef fylgst með erfiði þínu og þekki þolinmæði þína. Ég veit að þú sættir þig ekki við vonda menn í söfnuðinum og hefur rannsakað fullyrðingar þeirra sem telja sig vera postula, en eru það ekki. Þú hefur komist að því að þeir eru lygarar. Þú hefur þolað illt mín vegna, en þó ekki gefist upp.

En eitt er að: Kærleikur þinn til mín er ekki sá sami og áður. Manstu hvernig þú elskaðir mig í upphafi? Sérðu breytinguna? Snúðu þér aftur til mín og farðu eins að og í byrjun, annars kem ég og fjarlægi lampann þinn.

En þú hatar verk þessara ósvífnu Nikólaíta, rétt eins og ég, og það fellur mér vel.

Taktu eftir því sem andinn segir nú við söfnuðina: „Þeim sem sigrar, mun ég gefa ávöxt af lífsins tré, sem vex í paradís Guðs.“

Leiðtoga safnaðarins í Smýrnu skaltu skrifa þetta:

Þetta er boðskapur frá honum sem er hinn fyrsti og hinn síðasti, honum, sem var dauður, en lifnaði við.

Ég veit hversu mjög þú þarft að líða vegna Drottins og ég þekki fátækt þína en mundu að þú átt himnesk auðæfi! Ég veit að þeir, sem segjast vera Gyðingar og Guðs börn, tala illa um þig, en þeir eru ekki Guðs börn, heldur fulltrúar Satans. Innan skamms mun djöfullinn varpa sumum ykkar í fangelsi til þess að reyna ykkur, en vertu þó ekki hræddur vegna þjáninganna sem bíða þín. Þið munuð verða ofsótt í tíu daga. En gefist ekki upp, jafnvel þótt þið þurfið að horfast í augu við dauðann. Vertu trúr allt til dauða og þá mun ég gefa þér kórónu lífsins – dýrlega framtíð, sem aldrei tekur enda. Takið eftir því sem andinn segir nú við söfnuðina: „Þeim sem sigrar mun hinn annar dauði ekki granda.“

Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Pergamos:

Þetta bréf er frá honum, sem berst með hinu beitta og tvíeggjaða sverði. Ég veit vel að í borginni þar sem þú býrð, er hásæti Satans og að hann er tilbeðinn þar af miklu kappi. En samt hefur þú verið mér trúr og ekki viljað afneita mér, jafnvel þótt áhangendur Satans tækju Antípas, minn trúa vott, af lífi mitt á meðal ykkar.

Samt finn ég eitt athugavert hjá þér. Þú umberð menn í ykkar hópi, sem feta í fótspor Bíleams, sem sagði Balak hvernig ætti að tæla Ísraelsmenn – fá þá til að drýgja hór – og hvetja þá til að taka þátt í heiðnum hátíðum til heiðurs skurðgoðunum. Slíkir menn, fylgjendur Bíleams, finnast á meðal ykkar!

Afstaða þín til þessara manna verður að breytast, annars kem ég fyrirvaralaust og berst við þá með sverði munns míns.

Allir, sem heyrn hafa, taki eftir því sem andinn segir söfnuðunum: „Þeir sem sigra, fá að eta hið hulda manna – hina leyndu fæðu himnanna. Ég mun gefa hverjum um sig hvítan stein, sem á verður grafið nýtt nafn, sem viðtakandinn einn þekkir.“

Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Þýatíru:

Þessi boðskapur er frá syni Guðs. Augu hans loga sem eldur og fætur hans eru eins og fægður eir.

Ég þekki þín góðu verk: Umhyggju þína fyrir fátæklingum – allar gjafirnar og þjónustuna, sem þú hefur veitt þeim. Ég veit líka um kærleika þinn, trú þína og þolinmæði og ég sé að þér fer stöðugt fram.

Eitt finnst mér samt aðfinnsluvert hjá þér: Þú leyfir Jessabel, konunni sem telur sig hafa spádómsgáfu, að segja þjónum mínum að siðleysi sé ekki alvarlegt mál. Hún hvetur þá til að drýgja hór og borða kjöt sem fórnað hefur verið skurðgoðunum. Ég gaf henni frest til að skipta um skoðun og taka nýja stefnu, en hún vildi það ekki. Taktu nú eftir því sem ég segi: Ef hún og þeir, sem fylgt hafa siðleysi hennar, iðrast ekki synda sinna, mun ég láta þau öll leggjast á sóttarsæng og börn hennar mun ég deyða. Með þessu munu söfnuðirnir skilja, að ég er sá sem rannsaka leyndustu hugsanir mannsins og geld hverjum um sig eins og hann á skilið.

Þið í Þýatíru, sem ekki hafið fylgt þessari fölsku kenningu (sem þau kalla „Hinn djúpa sannleika“ – og sem í raun og veru er runnin undan rifjum Satans), ég krefst einskis frekar af ykkur. Haldið aðeins fast við það sem þið hafið, þangað til ég kem.

Þeim sem sigra – þeim sem gera minn vilja allt til enda – mun ég gefa vald yfir þjóðunum. Þið munuð stjórna þeim með járnsprota á sama hátt og ég – slíkt vald gaf faðir minn mér – og þær munu brotna eins og leirkrukka, sem fer í þúsund mola. En ykkur færi ég morgunstjörnuna að gjöf!

Þið sem heyrið, hlustið á það sem Guðs andi segir söfnuðunum.

Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Sardes:

Þetta segir sá sem hefur hinn sjöfalda anda Guðs og stjörnurnar sjö.

Ég veit að fólk segir að þú sért lifandi og starfandi söfnuður, en þú ert dauður! Vaknaðu! Hleyptu lífi í það litla sem eftir er – því að jafnvel það er að deyja. Verk þín eru lítils virði í augum Guðs. Komdu til mín og snúðu þér aftur að því sem þú heyrðir og trúðir í upphafi og haltu fast við það. Ef þú gerir það ekki, mun ég koma til þín áður en þú veist af – óvænt – eins og þjófurinn og refsa þér.

Þarna í Sardes eru samt fáeinir sem ekki hafa óhreinkað sig á heiminum, og þeir munu ganga við hlið mér í hvítum klæðum, því að það eiga þeir sannarlega skilið. Sá er sigrar, mun fá hvít klæði og nafnið hans mun ég ekki fjarlægja úr lífsbókinni. Ég mun viðurkenna hann frammi fyrir föður mínum og englum hans. Þið sem heyrið, hlustið á það sem andi Guðs segir söfnuðunum.

Eftirfarandi bréf skaltu senda leiðtoga safnaðarins í Fíladelfíu:

Þennan boðskap færð þú frá honum sem er heilagur og sannur. Ég hef lykil Davíðs og get opnað, svo að enginn fái læst og læst get ég, svo enginn opni.

Ég þekki þig – að þú hefur lítinn mátt, en hefur þó reynt að hlýðnast og ekki afneitað nafni mínu. Þess vegna hef ég opnað fyrir þér dyr sem enginn getur lokað.

Taktu nú eftir: Ég mun láta þá, sem vinna fyrir. Satan – þeir segjast reyndar tilheyra mér, en það er lygi því það gera þeir ekki – falla að fótum þér og viðurkenna að þú ert sá sem ég elska.

Þið hafið hlýtt mér, þrátt fyrir ofsóknir, og því mun ég hlífa ykkur við þeirri miklu þrengingu sem koma mun yfir heiminn – en þá munu mennirnir verða reyndir. Taktu eftir! Ég kem skjótt! Haltu fast því sem þú hefur, svo að enginn taki kórónu þína.

Þann sem sigrar mun ég gera að máttarstólpa í musteri Guðs míns. Þar mun hann standa að eilífu og ekki haggast og á hann mun ég rita nafn Guðs míns. Hann mun tilheyra borg Guðs, hinni nýju Jerúsalem, sem kemur niður af himni frá Guði, og á hann mun verða skráð mitt nýja nafn.

Þið sem heyrið, hlustið á það sem andi Guðs segir söfnuðunum.

Þetta skaltu skrifa leiðtoga safnaðarins í Laódíkeu:

Þetta segir sá sem stöðugur stendur, votturinn trúi og sanni, upphafið að sköpun Guðs:

Ég þekki þig – þú ert hvorki heitur né kaldur. Heldur vildi ég að þú værir annað hvort, en fyrst þú ert aðeins volgur, þá mun ég skyrpa þér út úr munni mínum!

Þú segir: „Ég er ríkur. Ég á allt sem ég þarf, mig skortir ekkert.“ Þú veist ekki að þú hefur liðið andlegt skipbrot og að þú ert fátækur vesalingur, bæði blindur og nakinn.

En ég ráðlegg þér að kaupa hreint gull af mér, gull sem er hreinsað í eldi. Það er eina leiðin fyrir þig til að eignast sönn auðæfi. Ég ráðlegg þér einnig að kaupa hjá mér hvít klæði, hrein og flekklaus, svo að þú verðir þér ekki til skammar með nekt þinni. Þú ættir líka að fá hjá mér smyrsl til að lækna í þér augun, svo að þú fáir aftur sjónina. Ég aga þá sem ég elska og refsa þeim – einnig þér. Vertu því skynsamur og gjörðu iðrun.

Taktu eftir! Ég stend fyrir utan og ber að dyrum. Ef einhver heyrir til mín og opnar, mun ég fara inn til hans og setjast til borðs með honum og hann með mér. Þann sem sigrar, mun ég láta sitja mér við hlið í hásæti mínu, á sama hátt og ég sigraði og settist við hlið föður míns í hásæti hans. Þeir sem heyra, hlusti á það sem andi Guðs segir söfnuðunum.

Síðan leit ég upp og sá opnar dyr á himninum. Rödd sem ég hafði heyrt áður, sú sem líktist voldugum lúðurhljómi, talaði til mín og sagði: „Komdu hingað upp og ég mun sýna þér hvað framtíðin ber í skauti sér!“ Á sömu stundu var ég staddur í andanum á himnum – hvílík dýrð! Ég sá hásæti og einhvern, sem sat í hásætinu. Mikilli geisladýrð stafaði frá honum, eins og frá glitrandi demanti eða skínandi rúbín, og regnbogi, sem glóði eins og smaragður, var yfir hásæti hans. Umhverfis hásætið voru önnur tuttugu og fjögur minni hásæti og í þeim sátu tuttugu og fjórir öldungar, sem allir voru hvítklæddir og með gullkórónur á höfði. Þrumur og eldingar gengu stöðugt út frá hásætinu og í þrumunum heyrðust raddir. Beint fyrir framan hásætið voru sjö logandi lampar og táknuðu þeir hinn sjöfalda anda Guðs. Þar fyrir framan var glerhaf, kristaltært. Hásætið hafði fjórar hliðar og við hverja hlið stóð lifandi vera, alsett augum. Fyrsta veran var eins og ljón, önnur líktist nauti, sú þriðja hafði mannsandlit og fjórða var eins og örn. Hver vera um sig hafði sex vængi og var miðhluti vængjanna þakinn augum. Verurnar endurtóku þessi orð hvíldarlaust, dag og nótt: „Heilagur, heilagur, heilagur er Drottinn Guð hinn alvaldi – sá sem var og er og kemur.“

Verurnar gjalda honum, sem í hásætinu situr, dýrð, heiður og þökk, honum, sem lifir um aldir alda, og þá falla öldungarnir tuttugu og fjórir fram fyrir auglit hans og tilbiðja hann. Þeir varpa kórónum sínum fram fyrir hásætið og syngja: „Drottinn, þú ert verður þess að hljóta dýrð, heiður og mátt, því samkvæmt vilja þínum hefur þú skapað allt sem er.“

Sá sem í hásætinu sat, hélt á uppvafinni bók í hægri hendi og var hún skrifuð bæði að utan og innan, auk þess var hún lokuð með sjö innsiglum. Sterklegur engill hrópaði nú hárri röddu og sagði: „Hver er þess verður að brjóta innsigli bókarinnar og opna hana?“ En enginn

slíkur fannst, hvorki á himni né jörðu né heldur meðal hinna dauðu, sem leyft var að opna hana og lesa.

Þá grét ég af vonbrigðum, vegna þess að hvergi nokkurs staðar fannst neinn, sem var verður þess að opna hana og segja okkur hvað í henni stæði.

Þá sagði einn af öldungunum tuttugu og fjórum við mig: „Hættu að gráta og taktu eftir! Ljónið af Júda ætt, afkomandi Davíðs, hefur sigrað og sannað að hann er verðugur þess að brjóta þessi sjö innsigli og opna bókina.“

Þá leit ég upp og sá lamb sem stóð frammi fyrir öldungunum tuttugu og fjórum, frammi fyrir hásætinu og verunum fjórum og ég sá að á lambinu voru sár, sem eitt sinn höfðu leitt það til dauða. Það hafði sjö horn og sjö augu, táknuðu þau hinn sjöfalda anda Guðs, sem sendur er út um allan heiminn. Lambið gekk nú fram og tók við bókinni úr hægri hendi þess sem sat í hásætinu, og þá krupu öldungarnir tuttugu og fjórir frammi fyrir því. Hver öldungur um sig hafði hörpu og gullskál fulla af reykelsi – en það eru bænir þeirra sem trúa á Guð. Og þeir sungu nýjan söng með þessum orðum: „Þú ert verðugt að taka við bókinni, brjóta innsigli hennar og opna hana, því að þér var slátrað og með blóði þínu keyptir þú fólk af öllum þjóðum, Guði til eignar. Allt þetta fólk hefur þú leitt inn í ríki Guðs og gert það að prestum hans og þeir munu ráða ríkjum á jörðinni.“

Þá heyrði ég í milljónum engla, sem voru umhverfis hásætið, verurnar fjórar og öldungana, og þeir sungu af miklum þrótti: „Lambið er verðugt! Lambið, sem slátrað var, er verðugt að fá máttinn, ríkdóminn, viskuna, kraftinn, heiðurinn, dýrðina og lofgjörðina.“

Þá heyrði ég alla, sem eru á himni og jörðu og einnig hina dauðu sem eru í jörðinni og hafinu, hrópa og segja: „Blessunin, heiðurinn, dýrðin og mátturinn tilheyra honum, sem í hásætinu situr, og lambinu um alla eilífð.“ Verurnar fjórar sögðu: „Amen!“ Og öldungarnir tuttugu og fjórir féllu fram og tilbáðu.

Nú sá ég að lambið rauf fyrsta innsiglið af bókinni og opnaði hana. Þá sagði ein af verunum fjórum, og rödd hennar líktist þrumugný: „Kom þú!“

Ég sá hvítan hest og sá sem á honum sat hafði boga og honum var fengin kóróna. Síðan reið hann út til að vinna mikla sigra. Þegar lambið rauf annað innsiglið sagði önnur veran: „Kom þú!“

Í þetta skipti kom rauður hestur í ljós. Þeim sem hann sat var fengið langt sverð, og auk þess gefið vald til að spilla friði og leiða ógnaröld yfir jörðina. Þá blossuðu upp styrjaldir og menn voru teknir af lífi.

Þegar lambið hafði rofið þriðja innsiglið, heyrði ég þriðju veruna segja: „Kom þú!“ Þá sá ég svartan hest og hélt knapi hans á vog í hendi sér. Þá heyrðist rödd mitt á milli veranna fjögurra, sem sagði: „Brauðið kostar daglaun og þrjú pund af byggi kosta daglaun, en láttu olíuna og vínið standa í stað.“

Þegar fjórða innsiglið rofnaði heyrði ég fjórðu veruna segja: „Kom þú!“ Þá sá ég fölbleikan hest og sá sem hann sat hét Dauði. Á hæla hans kom annar hestur og hét knapi hans Hel. Þeim var gefið vald yfir fjórðungi jarðarinnar, svo að þeir gætu eytt lífi með styrjöldum, hungursneyðum, drepsóttum og villidýrum.

Þegar lambið hafði rofið fimmta innsiglið, sá ég altari og fyrir neðan það voru sálir þeirra, sem deyddir höfðu verið fyrir að predika orð Guðs og fyrir vitnisburð sinn. Þessir hrópuðu hárri röddu til Drottins og sögðu: „Konungur konunganna, þú sem ert sannur og heilagur, hvað mun líða langur tími þar til þú dæmir íbúa jarðarinnar fyrir það sem þeir hafa gert okkur? Hvenær ætlar þú að hefna blóðs okkar á þeim sem lifa á jörðinni?“ Hver þeirra um sig fékk nú hvíta skikkju og var þeim sagt að hvílast enn um stund eða þar til bræður þeirra, sem einnig þjóna Jesú, væru dánir fyrir trú sína og hefðu slegist í hóp þeirra.

Nú sá ég lambið brjóta sjötta innsiglið. Þá varð mikill jarðskjálfti, sólin myrkvaðist og varð lík svörtu klæði og tunglið varð blóðrautt. Þá virtust stjörnur himinsins hrapa til jarðar – eins og þegar grænar fíkjur falla af fíkjutré, sem hristist í vindi. Himinhvolfið sviptist burt líkt og þegar blöð eru vafin saman, og fjöll og eyjar færast úr stað. Þá földu konungar jarðarinnar sig í hellum og klettum fjallanna, ásamt leiðtogum heimsins, auðmönnum hans, herforingjum og öllum öðrum, háum og lágum, frjálsum og ánauðugum. Og þeir hrópuðu til fjallanna og grátbændu þau: „Hrynjið yfir okkur og felið okkur fyrir ásjónu hans sem situr í hásætinu, og fyrir reiði lambsins, því að nú er dagur reiðinnar runninn upp, og hver fær þá staðist?“

Eftir þetta sá ég fjóra engla sem stóðu á fjórum skautum jarðarinnar og héldu vindunum fjórum í skefjum, svo að þeir gátu ekki blásið. Lauf trjánna bærðust ekki og hafið varð spegilslétt. Þá sá ég annan engil, hann kom úr austurátt og hélt á innsigli hins lifandi Guðs. Hann kallaði til englanna fjögurra sem fengið höfðu vald til að granda jörðinni og hafinu, og sagði: „Bíðið! Skaðið hvorki jörðina, hafið né heldur trén. Gerið ekkert að svo stöddu, ekki fyrr en við höfum sett innsigli Guðs á enni þeirra sem honum þjóna.“

Hve margir fengu þetta innsigli? Það fékk ég að vita, þeir voru 144.000. Hinir innsigluðu voru af öllum tólf ættkvíslum Ísraels eins og hér segir: Júda 12.000, Rúben 12.000, Gað 12.000, Asser 12.000, Naftalí

12.000, Manasse 12.000, Símeon 12.000, Leví 12.000, Íssakar 12.000, Sebúlon 12.000, Jósef 12.000 og Benjamín 12.000.

Eftir þetta sá ég mikinn mannfjölda, sem enginn gat talið. Þetta fólk var af öllum þjóðum og tungum og stóð fyrir framan hásætið, frammi fyrir lambinu. Það var í hvítum skikkjum og hélt á pálmagreinum. Og það hrópaði hárri röddu: „Hjálpræðið kemur frá Guði, sem situr í hásætinu, og lambinu!“

Þá söfnuðust allir englarnir umhverfis hásætið, öldungana og verurnar fjórar og féllu fram á ásjónur sínar, frammi fyrir hásætinu og tilbáðu Guð. „Amen!“ sögðu þeir. „Lofgjörðin, dýrðin, viskan, þakkargjörðin, heiðurinn, krafturinn og mátturinn sé Guði okkar um alla eilífð. Amen!“

Þá spurði mig einn af öldungunum tuttugu og fjórum: „Veistu hverjir þetta eru, þessir hvítklæddu, og hvaðan þeir koma?“

„Nei, herra,“ svaraði ég, „segðu mér það.“ „Þetta eru þeir sem komnir eru úr þrengingunni miklu,“ sagði hann. „Þeir þvoðu skikkjur sínar skjannahvítar í blóði lambsins og þess vegna eru þeir hér frammi fyrir hásæti Guðs og þjóna honum dag og nótt í musterinu. Sá sem situr í hásætinu mun gæta þeirra. Þá mun aldrei framar hungra né heldur þyrsta og sólarhitinn mun ekki brenna þá, því að lambið, sem stendur frammi fyrir hásætinu, mun fæða þá og vera hirðir þeirra. Það mun leiða þá að lind lífsvatnsins og Guð mun þerra tárin af augum þeirra.“

Þegar lambið hafði rofið sjöunda innsiglið, varð þögn á himni um það bil hálfa stund. Eftir það sá ég að englunum sjö, sem standa frammi fyrir Guði, voru fengnir sjö lúðrar.

Þá kom enn einn engill, hélt sá á glóðarkeri úr gulli, og tók hann sér stöðu við altarið. Honum var fengið mikið af reykelsi, sem hann blandaði við bænir Guðs barna, til að fórna á gullaltarinu frammi fyrir hásætinu. Ilmurinn af reykelsinu blandaðist bænunum og steig upp til Guðs úr hendi engilsins sem stóð við altarið.

Engillinn fyllti nú glóðarkerið af eldi frá altarinu og fleygði því niður á jörðina. Þá komu þrumur og eldingar og jörðin nötraði.

Englarnir sjö bjuggu sig síðan undir að blása í lúðrana.

Fyrsti engillinn blés og kom þá hagl og eldur, blóði blandað, og var því varpað niður á jörðina. Eldurinn læsti sig um þriðjung jarðarinnar og þriðjungur trjánna brann, og grasið eyddist.

Næsti engill þeytti lúðurinn og þá var einhverju, sem líktist stóru brennandi fjalli, varpað í hafið og eyddi það þriðjungi allra skipa. Þriðjungur hafsins varð rauður sem blóð og þriðjungur fiskanna drapst.

Nú blés þriðji engillinn í sinn lúður og þá féll stór brennandi stjarna af himni. Kom hún yfir þriðjung allra fljóta og yfir uppsprettur vatnanna.

Stjarnan var kölluð „Remma," því að hún mengaði þriðjung alls vatns á jörðinni og margir dóu.

Fjórði engillinn blés og jafnskjótt myrkvaðist þriðjungur sólarinnar, sömuleiðis þriðjungur tunglsins og stjarnanna. Við þetta minnkaði dagsbirtan um þriðjung og nóttin varð enn dimmari en áður. Meðan ég var að virða þetta fyrir mér, sá ég örn sem flaug um himininn, og sagði hann hárri röddu: „Vei! Vei! Vei, íbúum jarðarinnar, því að þegar englarnir, sem eftir eru, hafa blásið í lúðra sína munu hryllilegir atburðir gerast og þeir eru skammt undan."

Nú blés fimmti engillinn. Þá sá ég einhvern, sem hafði fallið frá himnum og niður til jarðarinnar, og var honum fenginn lykillinn að hinum botnlausu undirdjúpum. Þegar hann opnaði þau gaus upp reykur, eins og úr stórum ofni, svo að sólin og loftið myrkvuðust.

Allt í einu flugu engisprettur út úr reyknum og settust á jörðina. Þeim var gefið vald til að stinga á sama hátt og sporðdrekar. Þeim var sagt að hlífa grasi, plöntum og trjám, en ráðast hins vegar á fólk sem ekki hafði innsigli Guðs á enni sér. Þeim var bannað að drepa, en þær máttu kvelja fólkið í fimm mánuði og líkjast kvalir þess, sviða eftir sporðdrekabit. Þá munu menn reyna að fremja sjálfsmorð, en án árangurs – dauðinn mun forðast þá! Menn munu óska þess að deyja, en dauðann verður hvergi að finna.

Engisprettur þessar líktust hestum búnum til bardaga. Á höfðinu báru þær eitthvað sem líktist gullkórónum og andlit þeirra voru eins og mannsandlit. Þær höfðu sítt hár eins og konur, en tennur þeirra voru líkastar ljónstönnum. Þær voru klæddar brynjum, sem virtust vera úr járni, og vængjaþytur þeirra var eins og gnýr frá vögnum sem bruna fram til orrustu. Þær höfðu hala sem gat stungið eins og broddar á sporðdrekum. Þar bjó valdið sem þeim hafði verið gefið til að kvelja mennina í fimm mánuði. Foringi þeirra er konungur undirdjúpanna. Nafn hans er Abaddón á hebresku. Á grísku heitir hann Apollýón – eyðandinn.

Hér endar fyrsti þáttur hörmunganna, en tveim er enn ólokið!

Þegar sjötti engillinn þeytti lúðurinn, heyrði ég rödd sem kom frá fjórum hornum gullaltarisins, sem stendur fyrir framan hásæti Guðs. Röddin sagði við sjötta engilinn: „Slepptu hinum fjórum illu og voldugu öndum sem eru í haldi við fljótið mikla Evfrat." Þar höfðu þeir beðið þessarar stundar og talið mánuðina og dagana, en nú var þeim sleppt svo að þeir gætu drepið þriðjung alls mannkynsins. Þeir stjórnuðu her sem í voru 200 milljónir manna – mér var sögð talan.

Það næsta sem ég sá í sýninni, var að hestar þeirra geystust fram. Flestir riddaranna voru í eldrauðum brynjum, en þó voru sumir í bláum og aðrir í gulum. Höfuð hestanna líktust mest ljónshöfðum og reykur,

eldur og glóandi brennisteinn vall út úr skoltum þeirra, svo að þriðjungur mannkynsins lét lífið. Þeir notuðu ekki aðeins kjaftinn til þess að drepa, heldur einnig töglin og þau líktust helst eitruðum höggormum, sem valda banvænum sárum.

En þrátt fyrir þessar plágur vildu þeir, sem lifðu þær af, ekki enn snúa sér til Guðs. Þeir vildu ekki hætta að tilbiðja illu andana né skurðgoð úr gulli, silfri, eir, steini og tré – sem hvorki geta séð, heyrt né gengið. Þeir vildu ekki iðrast og hætta manndrápum, kuldi, göldrum, lauslæti og þjófnaði.

Þá sá ég annan voldugan engil stíga niður af himnum. Hann var umlukinn skýi og regnbogi var yfir höfði hans. Andlit hans skein sem sólin og fætur hans voru líkastir eldsúlum. Hann hélt á lítilli bók í annarri hendi og var hún opin. Hann steig hægri fæti á hafið og þeim vinstri á jörðina, og hrópaði hárri röddu – það var eins og ljónsöskur – og sjö þrumur svöruðu honum. Ég ætlaði að fara að skrifa niður það sem þrumurnar sögðu, en þá var kallað til mín frá himni: „Gerðu þetta ekki. Orð þeirra mega ekki berast út.“

Þá lyfti engillinn voldugi, sem stóð á hafinu og jörðinni, hægri hendi til himins, og sór við þann sem lifir um alla eilífð, hann sem skapaði himin og allt sem þar er, jörðina og allt sem á henni er, hafið og allt sem í því er, og sagði: „Nú er fresturinn á enda! Þegar sjöundi engillinn blæs í lúður sinn, mun leyndardómur Guðs birtast og verða að veruleika, eins og hann boðaði þjónum sínum, spámönnunum, forðum daga.“

Röddin frá himni talaði aftur til mín og sagði: „Farðu og taktu opnu bókina úr hendi volduga engilsins, sem stendur á hafinu og jörðinni.“

Ég gekk til hans og bað hann að afhenda mér bókina. „Já, taktu hana og borðaðu hana,“ sagði hann. „Fyrst mun hún bragðast eins og hunang, en þegar þú hefur rennt henni niður finnst þér hún beisk.“

Þá tók ég við bókinni úr hendi hans og át hana. Það fór eins og hann hafði sagt, fyrst var hún sæt, en þegar ég hafði rennt henni niður fann ég sáran sviða.

Þá sagði hann við mig: „Þú átt eftir að bera fram marga aðra spádóma um fólk, þjóðir, ættkvíslir og konunga.“

Nú var mér fengin mælistika og mér sagt að fara og mæla musteri Guðs, þar með talið svæðið umhverfis altarið. Auk þess átti ég að telja þá sem þar biðjast fyrir.

„Þú skalt ekki mæla forgarðinn fyrir utan musterið,“ var sagt við mig, „því að hann er fyrir heiðingjana og þeir munu fótum troða borgina heilögu í fjörutíu og tvo mánuði. Vottana mína tvo mun ég láta spá, tötrum klædda, í 1.260 daga.“

Þessir tveir spámenn eru ólífutrén tvö og lamparnir tveir, sem standa frammi fyrir Guði allrar jarðarinnar. Eldtungurnar, sem ganga út af munni þeirra, munu deyða hvern þann sem reynir að valda þeim tjóni. Þeir hafa vald til að loka himninum, svo að ekki rigni þau þrjú og hálft ár sem þeir eru að spá. Þeir mega líka breyta ám og höfum í blóð og leiða alls konar plágur yfir jörðina, eins oft og þeir vilja.

Þegar þeir hafa borið vitni í þrjú og hálft ár, mun harðstjórinn, sem stígur upp úr undirdjúpunum, lýsa yfir stríði gegn þeim, sigra þá og drepa. Líkamar þeirra munu verða til sýnis í Jerúsalem í þrjá og hálfan dag – borginni þar sem Drottinn þeirra var krossfestur (en henni má líkja við Sódómu eða Egyptaland). Enginn mun fá að jarða þá og fólk frá mörgum þjóðum mun þyrpast að til að skoða líkin. Fagnaðarlæti munu brjótast út um allan heim. Fólk mun gleðjast hvarvetna, gefa hvert öðru gjafir og halda hátíð vegna dauða spámannanna tveggja, sem svo mikið höfðu kvalið það.

En þegar þessir þrír og hálfi dagur eru liðnir, mun lífsandi frá Guði koma í þá og þeir munu rísa á fætur. Þá mun mikil skelfing grípa um sig meðal allra. Þá mun kallað frá himni sterkri röddu: „Komið hingað upp!“ Mennirnir tveir munu þá stíga upp til himna í skýi og óvinir þeirra horfa á eftir þeim.

Á sömu stundu mun gífurlegur jarðskjálfti verða og tíundi hluti borgarinnar jafnast við jörðu. Sjö þúsund manns munu láta lífið. Mikil skelfing grípur um sig meðal þeirra sem komast af og þeir munu gefa Guði himnanna dýrðina.

Önnur hörmungin er liðin hjá, en sú þriðja er skammt undan. Rétt í því blés engillinn í lúðurinn. Þá heyrðist hrópað hárri röddu frá himnum: „Nú er allur heimurinn á valdi Drottins og í hendi Krists og hann mun ríkja um aldir alda.“

Öldungarnir tuttugu og fjórir, sem sitja í hásætum sínum frammi fyrir Guði, fleygðu sér nú fram í tilbeiðslu og sögðu: „Við þökkum þér, Drottinn Guð, þú hinn almáttki, sem ert og varst, því að nú hefur þú tekið völdin í þínar hendur og gjörst konungur að eilífu. Þjóðirnar reiddust þér, en nú er röðin komin að þér að reiðast! Nú er kominn tími til að dæma þá dauðu og gefa þjónum þínum launin – spámönnunum og þeim sem þú hefur helgað þér, stórum og smáum, öllum sem hlýða þér – og eyða þeim sem spillt hafa jörðinni.“

Nú var musteri Guðs á himnum opnað og þar gat að líta sáttmálsörk hans! Og þrumur og eldingar komu og mikið hagl dundi yfir. Heimurinn nötraði í hrikalegum jarðskjálfta.

Nú sá ég mikla sýn á himnum og var hún tákn hins ókomna.

Ég sá konu sem klæddist ljóma sólarinnar og hafði tunglið undir fótum. Hún bar kórónu með tólf stjörnum á höfðinu. Hún var þunguð og hljóðaði af sársauka, því að komið var að fæðingu.

Allt í einu birtist rauður dreki. Hann hafði sjö höfuð, tíu horn og kórónu á hverju höfði. Hann dró á eftir sér þriðjung stjarnanna á halanum og fleygði þeim niður á jörðina. Síðan nam hann staðar frammi fyrir konunni sem var að því komin að fæða. Hann var reiðubúinn að gleypa barnið jafnskjótt og það sæi dagsins ljós. Og konan fæddi dreng. Þessum dreng var ætlað að stjórna öllum þjóðum með voldugri hendi og því var hann hrifinn upp til Guðs – að hásæti hans. En konan flýði út í eyðimörkina, þar sem Guð hafði búið henni stað, og þar yrði hennar gætt í 1.260 daga.

Þá hófst stríð á himni: Mikael stjórnaði englum Guðs og barðist við drekann og alla þá hirð fallinna engla sem honum fylgdi. Drekinn beið ósigur og var rekinn burt af himnum. Honum var síðan fleygt niður til jarðar, ásamt öllum her sínum. Þessi voldugi dreki er gamli höggormurinn, sem kallast djöfull eða Satan, og það er hann sem leiðir allan heiminn afvega.

Þá heyrði ég hrópað hárri röddu um himininn: „Loksins! Loksins er hjálpræði Guðs komið, svo og máttur, ríki og vald Krists. Þeim sem ákærði okkur, dag og nótt frammi fyrir Guði, hefur nú verið varpað af himnum og niður til jarðar. Þeir sigruðu hann með blóði lambsins og vitnisburði sínum. Þeir elskuðu ekki eigið líf, heldur gáfu það lambinu. Gleðjist, himnar, og þið sem í þeim búið! Fagnið og verið glaðir! En þið, íbúar jarðarinnar, vei ykkur: Djöfullinn er stiginn niður til ykkar í miklum móði, því að hann veit að hann hefur nauman tíma.“

Þegar drekinn sá að honum hafði verið varpað niður á jörðina, ofsótti hann konuna sem fætt hafði barnið. En konunni voru gefnir tveir vængir, eins stórir og arnarvængir, svo að hún gæti flogið út í auðnina, til þess staðar sem henni var búinn, og þar var hennar gætt fyrir höggorminum – drekanum – í þrjú og hálft ár.

Drekinn spýtti miklu vatnsflóði á eftir konunni og átti það að hrífa hana með sér. En jörðin kom henni til hjálpar með því að opna munn sinn og svelgja flóðið. Þá varð drekinn óður og hélt brott til þess að ráðast á önnur börn hennar – öll þau sem halda boðorð Guðs og játa trú á Jesú. Og drekinn nam staðar á ströndinni.

Í sýn minni sá ég nú einkennilegt dýr, sem reis upp úr hafinu. Það hafði sjö höfuð og tíu horn og á hornunum voru tíu kórónur. Á hvert höfuð um sig voru skráð guðlöstunar nöfn. Nöfn þessi áttu að ögra Guði og smána hann. Dýrið líktist hlébarða, en samt hafði það bjarnarfætur og ljónsgin. Drekinn gaf dýrinu mátt sinn, hásæti og mikið vald.

Ég sá að eitt höfuð dýrsins virtist helsært – en svo varð það alheilt! Allur heimurinn varð gagntekinn undrun og fylgdi dýrinu með óttablandinni lotningu. Fólkið tilbað drekann fyrir að gefa dýrinu slíkt vald og það tilbað einnig þetta einkennilega dýr. „Hver getur jafnast á við það eða barist við það?“ hrópuðu menn.

Þá hvatti drekinn dýrið til að lastmæla Drottni, og hann gaf því vald til starfa á jörðinni í fjörutíu og tvo mánuði. Allan þann tíma formælti það nafni Guðs, musteri hans og öllum þeim sem á himni búa. Drekinn gaf dýrinu vald til að berjast gegn mönnum Guðs og sigra þá, og til að stjórna öllum þjóðum og þjóðarbrotum, hvar sem er á jörðinni. Og allir menn tilbáðu dýrið, allir þeir sem ekki höfðu verið skráðir í lífsbók lambsins frá upphafi heimsins – þess lambs sem slátrað var. Sá sem hefur eyra, hann heyri! Sá, sem ætlað er að fara í útlegð, mun fara í útlegð og sá, sem ætlað er að falla fyrir sverði, verður felldur með sverði. Í þessu reynir á trú og þolgæði hinna kristnu.

Nú sá ég annað undarlegt dýr, það kom upp úr jörðinni. Á höfði þess voru tvö lítil horn, eins og lambshorn, en rödd þess var ógnþrungin líkt og rödd drekans. Dýr þetta fer með allt vald fyrra dýrsins, sem læknaðist, og fær allan heiminn til að tilbiðja það. Það vinnur ótrúleg kraftaverk. Það lætur til dæmis eld falla til jarðar af himni í augsýn allra. Með þessum kraftaverkum leiðir það íbúa heimsins í villu. Þegar fyrra dýrið er nálægt til að fylgjast með, getur hitt gert öll þessi furðuverk. Nú skipaði dýrið íbúum heimsins að búa til stóra styttu af fyrra dýrinu – því sem verið hafði sært, en læknast. Þegar því verki var lokið var dýrinu leyft að blása lífi í styttuna og láta hana tala. Styttan skipaði svo fyrir að hver sá, sem neitaði að tilbiðja hana, skyldi deyja!

Styttan krafðist þess að allir, bæði stórir og smáir, ríkir og fátækir, ánauðugir og frjálsir, skyldu auðkenndir sérstöku merki á hægri hönd eða enni. Sá sem ekki hafði þetta merki – sem var einkennisstafur eða nafn dýrsins – fékk enga vinnu og jafnvel ekki að versla í neinni búð. Þetta er erfitt að skilja, en þeir sem geta, reikni einkennisstafi dýrsins: Tala þess er 666.

Eftir þetta sá ég lamb sem stóð á Síonfjalli í Jerúsalem og með því voru 144 þúsundir, sem höfðu nafn þess og föður þess skrifuð á enni sér. Ég heyrði hljóð frá himnum, líkast miklum fossdrunum eða þrumum – þetta var kór sem söng við undirleik á hörpu.

Þessi stórkostlegi kór – en hann var 144.000 raddir – söng nýjan og dásamlegan söng frammi fyrir hásæti Guðs og frammi fyrir öldungunum tuttugu og fjórum. Enginn gat sungið þennan söng nema þessar 144 þúsundir, sem keyptar höfðu verið burt af jörðinni. Fólk þetta er endurleyst úr hópi mannanna og það er án syndar, sem hreinar meyjar. Það fylgir

lambinu hvert sem það fer. Það er sem fórn, helguð Guði og lambinu, og hjá því er enga lygi að finna, það er gallalaust.

Þá sá ég engil sem flaug um himininn. Hann var með eilífan gleðiboðskap til þeirra sem búa á jörðinni. Boðskapur þessi var ætlaður öllum þjóðum og þjóðarbrotum, öllum mönnum, hvaða tungumál sem þeir töluðu.

„Óttist Guð!“ kallaði engillinn, „tignið nafn hans! Nú er stund dómsins runnin upp og hann er dómarinn! Tilbiðjið hann, því að hann skapaði himin, jörð og haf og allt sem í því er.“

Á eftir þessum engli kom annar engill, sem flaug um himininn og sagði: „Babýlon – borgin mikla – er fallin, hún sem tældi þjóðir heimsins til að drekka vín sem mengað var óhreinleika og synd.“

Þá kom þriðji engillinn og hann kallaði: „Hver sá, sem tilbiður dýrið, sem reis upp úr hafinu, og líkneski þess og lætur setja merki þess á enni sitt eða hönd sína, verður látinn drekka reiðivín Guðs – þetta vín er í reiðibikar Guðs og það er óblandað. Þeir sem það drekka, munu kvaldir í eldi og logandi brennisteini í augsýn heilagra engla og lambsins. Reykurinn af kvölum þeirra mun stíga upp um alla eilífð. Þeir fá enga hvíld, hvorki dag né nótt, vegna þess að þeir tilbáðu dýrið og líkneski þess og eru merktir einkennisstöfum þess. Þetta ætti að hvetja börn Guðs til að gefast ekki upp, þótt þau mæti ofsóknum og erfiðleikum. Börn Guðs – hinir heilögu – eru þeir sem varðveita trúna á Jesú allt til enda og hlýða orðum hans.“

Nú heyrði ég rödd uppi yfir mér á himnum sem sagði: „Skrifaðu niður þessar setningar: Nú geta píslarvottarnir loksins gengið inn og tekið við launum sínum. Já, segir andi Guðs, blessun Guðs er yfir þeim, því að nú fá þeir að hvílast frá öllum sínum raunum og striti. Góðverk þeirra fylgja þeim til himins!“ Þessi sýn hvarf, en nú sá ég hvítt ský og á því sat einhver sem líktist Jesú, mannssyninum. Á höfði bar hann kórónu úr skíra gulli og í hendinni hafði hann beitta sigð.

Þá kom engill út úr musterinu og kallaði til hans: „Nú skaltu bregða sigðinni, því að uppskerutíminn er kominn og uppskera jarðarinnar er fullþroskuð.“ Sá sem sat á skýinu brá þá sigðinni á jörðina og uppskerunni var safnað saman. Að þessu loknu kom annar engill út úr musterinu á himnum, hann hélt einnig á beittri sigð.

Þá hrópaði engillinn, sem hefur vald til að eyða jörðinni í eldi, til engilsins með beittu sigðina og sagði: „Notaðu nú sigðina og skerðu vínþrúgurnar af vínviði jarðarinnar, því að þær eru fullþroska og hæfar til dóms.“ Engillinn brá þá sigðinni á jörðina og safnaði vínþrúgunum saman í hina miklu reiðivínpressu Guðs. Í vínpressu þessari, sem er fyrir utan borgina, voru vínþrúgurnar síðan kramdar. Blóðflaumurinn

frá vínpressunni varð um 300 kílómetra langur og svo djúpur að hann náði upp undir beisli hestanna.

Nú sá ég aðra mikilfenglega sýn á himnum og átti hún að sýna ókomna atburði. Sjö englum var falið að leiða síðustu sjö plágurnar yfir jörðina og þá loks yrði reiði Guðs fullnægt.

Framundan mér var eitthvað sem líktist glerhafi og var eins og eldur léki um það. Á hafinu stóðu allir þeir, sem unnið höfðu sigur á dýrinu, á líkneski þess og merki þess. Allt þetta fólk hélt á hörpum Guðs og það söng ljóð Móse, þjóns Guðs, og söng lambsins:

> Mikil og stórkostleg eru verk þín, Drottinn Guð hinn alvaldi. Vegir þínir eru réttlátir og sannir, þú ert konungur aldanna! Drottinn! Hver er sá sem ekki tignar og óttast nafn þitt? Þú einn ert heilagur! Allar þjóðir munu koma og tilbiðja þig því öllum eru augljós réttlætisverk þín.

Þá leit ég upp og sá að herbergið, sem kallast hið allra helgasta í musterinu, var opið!

Englarnir sjö, sem falið hafði verið að leiða fram plágurnar sjö, komu nú út úr musterinu. Þeir voru klæddir skjannahvítum fötum og höfðu gullbelti um brjóst sér. Verurnar fjórar réttu þeim hverjum um sig eina gullskál. Skálarnar voru fullar af reiði Guðs, hans sem lifir um aldir alda. Reykurinn af dýrð Guðs og mætti hans fyllti musterið, en þangað inn fékk enginn að fara, fyrr en englarnir sjö höfðu lokið við að hella úr reiðiskálunum sjö.

Næst heyrði ég volduga rödd hrópa frá musterinu til englanna sjö: „Farið og hellið úr þessum sjö reiðiskálum Guðs yfir jörðina.“

Þá yfirgaf fyrsti engillinn musterið og hellti úr sinni skál yfir jörðina. Þá brutust út ljót og illkynja sár á þeim sem báru merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess.

Annar engillinn hellti úr sinni skál yfir höfin. Þau urðu eins og blóð úr dauðum manni og lífvana.

Þriðji engillinn tæmdi sína skál í fljótin og uppspretturnar og þá breyttist vatnið í þeim í blóð. Þá heyrði ég engil vatnanna segja: „Þú hinn heilagi, þú sem ert og sem varst, það er rétt af þér að senda þennan dóm, því að blóði heilagra og spámannanna hefur verið úthellt á jörðinni. En nú hefur þú svarað með því að gefa þeim, sem myrtu þá, blóð að drekka og það eiga þeir sannarlega skilið.“

Þá heyrði ég engilinn við altarið segja: „Já, Drottinn Guð, þú hinn almáttki, þínir dómar eru réttlátir og sannir.“

Fjórði engillinn hellti úr sinni skál yfir sólina og olli því að hún brenndi mennina með eldi. Þessi hræðilegi hiti brenndi þá, en þeir

formæltu Guði sem hafði sent þessar plágur. Mennirnir sáu ekki að sér og gáfu ekki heldur Guði dýrðina.

Fimmti engillinn tæmdi úr sinni skál yfir hásæti dýrsins, sem reis upp úr hafinu og ríki þess myrkvaðist. Þeir sem fylgdu dýrinu, bitu þá í tungur sínar af kvöl. Og þeir formæltu Guði himnanna sem hafði leitt þessar plágur yfir þá. En ekki vildu þeir láta af illverkum sínum.

Sjötti engillinn hellti úr sinni skál yfir fljótið mikla Evfrat, svo að það þornaði upp. Eftir þetta gátu konungar austursins farið með heri sína vesturyfir, án nokkurrar hindrunar. Þá sá ég þrjá illa anda, sem líktust froskum, stökkva út úr gini drekans, dýrsins og falsspámannsins sem þjónaði því. Þessir illu andar, sem höfðu vald til að gera kraftaverk, ráðguðust nú við leiðtoga heimsins um að safna liði til að berjast við Drottin á hinum mikla degi, er Guð, hinn alvaldi, mun dæma heiminn.

„Taktu eftir: Ég kem öllum að óvörum eins og þjófur! Þeir sem bíða mín, hljóta blessun, þeir sem eru klæddir og viðbúnir. Þeir þurfa ekki að ganga um naktir sér til blygðunar.“

Og þeir söfnuðu öllum herjum heimsins saman á stað, sem kallast á hebresku Harmageddón – eða Meggiddófjallið.

Sjöundi engillinn hellti úr sinni skál yfir loftið og heyrðist þá hrópað hárri röddu frá hásæti musterisins á himnum: „Það er fullkomnað!“ Þá komu þrumur og eldingar og svo miklir jarðskjálftar að aldrei hefur annað eins orðið í sögu mannkyns. Stórborgin Babýlon klofnaði í þrjá hluta og borgir um víða veröld jöfnuðust við jörðu. Þá minntist Guð allra synda Babýlonar og refsaði henni. Hann lét hana drekka bikar heiftarreiði sinnar í botn, já, til hins síðasta dropa. Þá hurfu eyjar og fjöllin jöfnuðust út. Síðan kom gífurlegt hagl frá himni – hvert korn vóg fimmtíu kíló – og féll á fólkið sem þá formælti Guði.

Þá kom til mín einn af englunum sjö, sem leitt hafði plágurnar yfir jörðina, og sagði: „Komdu með mér, ég ætla að sýna þér afdrif skækjunnar miklu sem situr uppi yfir vötnum heimsins – þjóðunum. Konungar jarðarinnar hafa drýgt hór með henni og þjóðir heimsins hafa orðið drukknar af ólifnaðarvíni hennar.“

Engillinn fór nú með mig í anda út í eyðimörkina. Þar sá ég konu sitja á skarlatsrauðu dýri. Dýrið hafði sjö höfuð og tíu horn og voru hornin alskrifuð formælingum um Guð. Föt konunnar voru purpuri og skarlat og hún bar skartgripi úr gulli, gimsteinum og perlum. Í hendinni hafði hún gullbikar, fullan af viðbjóði.

Þessi einkennilega setning var skrifuð á enni hennar: „Babýlon, hin mikla, móðir hórkvenna og skurðgoðadýrkenda um allan heim.“

Ég sá að hún var ölvuð. Hún var drukkin af blóði þeirra sem dáið höfðu vegna nafns Jesú – þeirra sem hún hafði drepið. Ég starði á hana með hryllingi.

„Af hverju ertu undrandi?“ spurði engillinn, „ég skal segja þér hver hún er og hvaða dýr þetta er sem hún situr á. Það var lifandi, en er það ekki lengur, og bráðlega mun það koma upp úr undirdjúpunum og fara til eilífrar glötunar. Þeir íbúar heimsins, sem ekki hafa fengið nöfnin sín skráð í bók lífsins frá því heimurinn varð til, munu undrast að dýrið skuli lifna við eftir dauðann.

Nú reynir á skilninginn: Höfuðin sjö tákna ákveðna borg, sem byggð er á sjö hæðum, og þar er aðsetur konunnar. Höfuðin tákna líka sjö konunga. Fimm eru þegar fallnir, sá sjötti er nú við völd, en sá sjöundi er enn ekki kominn fram. Hann mun aðeins ríkja stuttan tíma. Skarlatsrauða dýrið, sem dó, er áttundi konungurinn, en hann var áður við völd – einn af þessum sjö. Þegar hann hefur ríkt í seinna skiptið, mun hann fá sinn dóm eins og hinir. Hornin tíu eru tíu konungar sem hafa ekki enn komist til valda. Þeir munu aðeins ríkja skamma hríð og þá með dýrinu. Þeir munu lýsa því sameiginlega yfir að dýrið sé leiðtogi þeirra. Síðan munu þeir sameinast og heyja stríð gegn lambinu, en lambið mun sigra þá, því að það er konungur konunganna og þeir sem því fylgja, eru hinir kölluðu, útvöldu og trúföstu.

Höfin, vötnin og fljótin, sem skækjan situr á, tákna þjóðir og fólk af öllum tungum jarðarinnar.

Skarlatsrauða dýrið og hornin tíu sem á því eru – en þau tákna tíu konunga, sem ríkja munu ásamt dýrinu – sameinast í hatri til konunnar. Þeir munu ráðast á hana, hrekja hana í einsemd, svipta hana klæðum og brenna á báli. Guð mun vekja með þeim ákveðnar hugsanir, til þess að koma áformum sínum í framkvæmd. Þeir munu verða sammála um að afhenda skarlatsrauða dýrinu öll sín völd og það mun leiða til þess að orð Guðs rætist. Konan, sem þú sást í sýninni, táknar borgina miklu sem ríkir yfir konungum jarðarinnar.“

Eftir þetta sá ég annan engil koma niður af himni. Hann hafði mikið vald og dýrð hans varpaði ljóma á jörðina.

Hann kallaði hárri röddu: „Babýlon hin mikla er fallin, hún er fallin! Hún er orðin bæli illra anda, samastaður djöfla og alls þess sem illt er. Ástæðan er sú að hún gaf öllum þjóðum að drekka sitt hræðilega saurlifnaðarvín. Konungar jarðarinnar nutu blíðu hennar og kaupsýslumenn um allan heim græddu á eyðslusemi hennar.“

Nú heyrði ég aðra rödd kalla frá himni: „Gangið út úr henni, fólk mitt, og takið ekki þátt í syndum hennar, annars mun ykkur verða refsað ásamt henni. Syndir hennar hafa hlaðist upp allt til himins og Guð er

reiðubúinn að dæma hana fyrir glæpi hennar. Gjaldið henni í sömu mynt og hún galt ykkur, jafnvel enn ríkulegar – gjaldið henni tvöfalt fyrir öll ódæðisverk hennar. Hún leiddi bölvun yfir marga, gefið henni því tvöfaldan skammt. Hún var hrokafull og lifði í munaði, mælið henni nú sem því nemur af kvölum og sorg. Hún sagði í hroka sínum: „Ég er drottningin. Ég sit í hásætinu. Ég er ekki vesæl ekkja – nei, ógæfan forðast mig!“ Vegna þessara orða munu sorg og dauði koma yfir hana á sama degi og hún mun eyðast í eldi. Vald Drottins er mikið og hann er dómari hennar.“

Leiðtogar heimsins, sem þátt tóku í siðleysi hennar og nutu blíðu hennar, munu fyllast angist þegar þeir sjá hana brenna og reykinn stíga upp af ösku hennar. Þeir munu standa langt frá, skjálfandi af ótta og hrópa: „Æ, þú Babýlon, borgin mikla! Dómur þinn kom eins og þruma úr heiðskíru lofti.“

Kaupmenn jarðarinnar gráta og kveina yfir henni, því nú finnst enginn til að kaupa vörur þeirra framar. Hún var þeirra besti viðskiptavinur. Hún keypti af þeim gull, silfur, gimsteina, perlur, dýran vefnað, purpura, silki og skarlat og alls konar ilmvið, fílabein og dýrmætan útskorinn við, eir, járn og marmara. Þeir seldu henni einnig krydd, ilmefni og reykelsi, smyrsl, vín, olífuolíu, fínmalað korn, hveiti, nautgripi, sauðfé, hesta, vagna og þræla – jafnvel mannssálir.

„Nú er allt þetta góss, sem þú sóttist eftir, orðið að engu!“ hrópa þeir. „Framvegis munt þú ekki augum líta allan þennan dýrindismunað og allt þetta skraut sem þú sóttist eftir, því að það er farið veg allrar veraldar.“

Kaupmennirnir, sem auðguðust af viðskiptum sínum við hana, munu standa langt frá, skelfingu lostnir, því að þeir óttast afkomu sína í framtíðinni. Þeir munu gráta og kveina og segja: „Æ, æ, borgin mikla. Þú varst eins og fögur kona sem klæddist dýrum purpura og skarlatslitu líni, hlaðin skartgripum úr gulli, gimsteinum og dýrum perlum. Á einni svipstundu urðu öll þín miklu auðæfi að engu!“

Eigendur kaupskipa, skipstjórar þeirra og áhafnir, munu horfa úr fjarlægð á reykinn stíga til himins og segja með grátstafinn í kverkunum: „Engin borg í öllum heiminum jafnaðist á við þessa!“ Þeir munu kveina hátt, viti sínu fjær af sorg og segja: „Hvílík ógæfa kom yfir þessa miklu borg! Það voru auðæfi hennar sem gerðu okkur ríka, en nú er allt orðið að engu á einu augabragði.“

En þú, himinn, þú skalt fagna örlögum hennar og sömuleiðis þið, börn Guðs, spámenn og postular. Guð hefur leitað réttar ykkar gegn henni.

Þá tók voldugur engill upp stóran stein, líkan kvarnarsteini, fleygði honum í hafið og hrópaði: „Babýlon, borgin mikla, henni mun verða

fleygt burt eins og ég fleygði þessum steini. Hún mun hverfa svo að hvorki sjáist tangur né tetur af henni upp frá því. Framvegis mun engin tónlist heyrast í henni, hvorki hörpusláttur né lúðurhljómur. Enginn iðnaður mun þrífast þar framar og ekkert korn verður malað.

Nætur hennar verða dimmar, niðdimmar, og þar mun aldrei framar sjást ljós í glugga. Þar verða engar klingjandi brúðkaupsbjöllur né glaðværar raddir brúðar og brúðguma. Kaupmenn hennar voru heimskunnir og hún leiddi þjóðirnar afvega með kukli sínu og göldrum. Hún bar ábyrgð á dauða spámanna og margra helgra manna.“

Eftir þetta heyrði ég mikinn fjölda á himnum hrópa og segja: „Hallelúja! Dýrð sé Guði! Hjálpin kemur frá Guði. Hans er mátturinn og dýrðin, því að dómar hans eru réttlátir og sannir. Hann refsaði skækjunni miklu, sem spillti jörðinni með syndum sínum, og hann hefur hefnt fyrir morðin á þjónum sínum.“

Aftur og aftur var endurtekið: „Dýrð sé Guði! Reykurinn frá rústum hennar mun stíga upp um alla eilífð!“

Öldungarnir tuttugu og fjórir og verurnar fjórar féllu fram og tilbáðu Guð, sem sat í hásætinu, og sögðu: „Amen! Hallelúja! Dýrð sé Guði!“

Þá sagði rödd, sem kom frá hásætinu: „Lofið Guð allir þjónar hans, stórir og smáir, allir þið, sem óttist hann.“

Síðan heyrði ég undursamlegan hljóm, eins og söng frá miklum mannfjölda, líkastan brimgný við klettótta strönd eða þrumugný: „Lofið Drottin! Nú hefur Drottinn Guð hinn almáttki tekið völdin. Gleðjumst, fögnum og tignum hann, því að nú er brúðkaupsveisla lambsins að hefjast og brúðurin hefur búið sig. Hún á rétt á að klæðast því hreinasta, hvítasta og dýrasta líni sem til er.“ Dýra línið táknar góðverkin sem börn Guðs hafa unnið.

Engillinn bað mig nú að skrifa eftirfarandi setningu: „Sælir eru þeir, sem boðnir eru í brúðkaupsveislu lambsins.“ Síðan sagði hann: „Þetta eru orð Guðs sjálfs.“

Þá féll ég til fóta honum til þess að tilbiðja hann, en hann sagði: „Nei! Gerðu þetta ekki! Ég er þjónn Guðs, rétt eins og þú og hinir kristnu meðbræður þínir sem vitna um trú sína á Krist. Tilbið Guð einan, því að tilgangur spádómanna og alls þess, sem ég hef sýnt þér, er sá að benda á Jesú.“

Síðan sá ég himininn opinn og hvítan hest standa þar. Sá sem á hestinum sat heitir „trúr og sannur“ og hann berst og refsar með réttvísi. Augu hans eru sem eldslogar og á höfðinu ber hann margar kórónur. Nafn er á enni hans, en hann einn veit merkingu þess. Föt hans eru blóði drifin og hann er nefndur „orð Guðs“. Hersveitir himnanna fylgdu honum á hvítum hestum, en þær voru klæddar dýru líni, hvítu og hreinu.

Í munni sínum hefur hann beitt sverð til þess að höggva þjóðirnar með og hann stjórnar þeim með járnaga. Hann treður og pressar vínþrúgurnar í þró, sem kallast „heiftarreiði Guðs hins útvalda“. Á skikkju hans og mitti er skrifað nafn: KONUNGUR KONUNGA OG DROTTINN DROTTNA.

Þá sá ég engil sem stóð á sólinni. Hann kallaði hárri röddu til fuglanna: „Komið! Komið hingað til kvöldmáltíðar hins mikla Guðs! Komið og etið hold konunga, kappa og háttsettra hershöfðingja, hesta og knapa þeirra og allra manna, bæði hárra og lágra, frjálsra og ánauðugra.“

Eftir það sá ég að dýrið, hið illa, safnaði saman valdamönnum heimsins og herjum þeirra til stríðs gegn honum, sem á hestinum sat, og hersveitum hans. Og dýrið var handtekið ásamt falsspámanninum, þeim sem gat gert mikil kraftaverk, ef dýrið var viðstatt – kraftaverk sem blekktu þá sem höfðu látið setja á sig merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess. Þeim báðum – dýrinu og falsspámanninum – var fleygt lifandi í eldsdíkið, sem kraumar af logandi brennisteini. Herir þeirra voru stráfelldir með beitta sverðinu sem gekk út af munni þess, sem sat á hvíta hestinum, og fuglar himinsins átu sig sadda af hræjum þeirra.

Eftir þetta sá ég engil koma frá himni og hélt hann á lykli sem gekk að undirdjúpunum. Auk þess hafði hann meðferðis þunga hlekki. Hann greip drekann, gamla höggorminn, djöfulinn, – Satan – hlekkjaði hann og fleygði honum í botnlausa hyldýpið. Síðan lokaði hann því og læsti og þar varð Satan að dúsa í þúsund ár. Þetta gerði engillinn til þess að Satan gæti ekki leitt þjóðirnar afvega fyrr en að þessum þúsund árum liðnum, en þá átti að láta hann lausan í stuttan tíma.

Eftir þetta sá ég hásæti, sem í sátu einhverjir er fengið höfðu vald til að dæma. Ég sá sálir þeirra sem líflátnir höfðu verið fyrir að vitna um Jesú og predika Guðs orð. Þeir höfðu hvorki tilbeðið dýrið né líkneski þess né heldur fengið merki þess á enni sín eða hendur. Þessir höfðu vaknað aftur til lífsins og nú ríktu þeir með Kristi í þúsund ár.

Þetta er fyrri upprisan. Aðrir dauðir lifnuðu ekki fyrr en þúsund árin voru á enda. Blessaðir og heilagir eru þeir, sem hlut eiga í fyrri upprisunni, því hinn annar dauði hefur ekkert vald yfir þeim. Þeir munu verða prestar Guðs og Krists og ríkja með honum í þúsund ár.

Að þúsund árum liðnum mun Satan verða leystur úr haldi. Þá mun hann fara af stað til að leiða þjóðirnar afvega um alla jörðina og stefna þeim saman, ásamt Gog og Magog, til stríðs. Mikill grúi mun safnast saman á sléttunni miklu og umkringja fólk Guðs og Jerúsalem, borgina elskuðu. En Guð mun láta eld falla af himni yfir árásarliðið og eyða því.

Þá mun djöflinum, honum sem leiddi þjóðirnar afvega, aftur verða fleygt í díkið, sem logar af eldi og brennisteini, þar sem bæði dýrið er og falsspámaðurinn og þessir munu kveljast dag og nótt um alla eilífð.

Eftir þetta sá ég stórt, hvítt hásæti og þann sem í því sat. Jörðin og himinhvolfið hurfu fyrir augliti hans, svo að þau sáust ekki. Síðan sá ég hina dauðu, bæði stóra og smáa, þar sem þeir stóðu frammi fyrir Guði. Bækurnar voru opnaðar, þar á meðal bók lífsins, og hinir dauðu voru dæmdir eftir því sem skráð var í bókunum, hver og einn eftir verkum sínum. Höfin skiluðu aftur þeim sem þar voru geymdir og jörðin og undirheimarnir þeim sem þar voru. Hver og einn var dæmdur samkvæmt verkum sínum. Síðan var dauðanum og hel varpað í eldsdíkið. Þetta er hinn annar dauði: Eldsdíkið. Sérhverjum þeim, sem ekki fannst skráður í lífsins bók, var fleygt í eldsdíkið.

Eftir þetta sá ég nýjan himin og nýja jörð. Hinn fyrri himinn og hin fyrri jörð voru horfin og höfin voru ekki lengur til. Þá sá ég, Jóhannes, borgina helgu, hina nýju Jerúsalem! Hún kom niður af himninum frá Guði. Þetta var dýrleg sjón! Borgin var fögur eins og brúður á brúðkaupsdegi.

Þá heyrði ég kallað hárri röddu frá hásætinu: „Sjá! Bústaður Guðs er meðal mannanna. Hann mun búa hjá þeim og þeir munu verða fólk hans – Guð mun sjálfur vera hjá þeim. Hann mun strjúka hvert tár af augum þeirra og dauðinn mun ekki framar verða til. Þar verður engin sorg, enginn grátur og engin kvöl, allt slíkt er horfið og kemur aldrei aftur.“

Þá sagði sá sem í hásætinu sat: „Sjá, ég geri alla hluti nýja!“ Síðan sagði hann við mig: „Nú skaltu skrifa, því að þessi orð eru sönn: Það er fullkomnað! Ég er Alfa og Ómega, upphafið og endirinn. Ég gef þeim ókeypis, sem þyrstur er, lífsins vatn. Þeir sem sigra, munu erfa blessunina og ég mun vera Guð þeirra og þeir munu vera börnin mín. Eldsdíkið sem logar af brennisteini, er staðurinn fyrir bleyður sem snúa við mér bakinu, þá sem eru mér ótrúir, hrakmenni, morðingja, saurlífismenn, þá sem hafa samskipti við illu andana, skurðgoðadýrkendur og alla þá sem iðka lygi – þar er hinn annar dauði.“

Þá kom einn af englunum sjö, sem tæmt höfðu skálarnar með síðustu sjö plágunum, og sagði við mig: „Komdu með mér og ég skal sýna þér brúðina, eiginkonu lambsins.“

Ég sá í sýninni að hann fór með mig upp á hátt fjall og þaðan sá ég borgina dýrlegu, hina heilögu Jerúsalem, koma niður af himni frá Guði. Hún var full af dýrð Guðs og glóði eins og gimsteinn. Það glampaði á hana eins og slípaðan jaspis. Múrarnir voru háir og breiðir og tólf englar gættu hliðanna tólf, sem á þeim voru. Nöfn hinna tólf ættkvísla Ísraels voru

rituð á hliðin. Borgin hafði fjórar hliðar og voru þrír inngangar á hverri hlið, en hliðarnar sneru í norður, suður, austur og vestur. Múrarnir höfðu tólf undirstöðusteina og á þá voru rituð nöfn hinna tólf postula lambsins.

Engillinn hélt á mælistiku í annarri hendinni og ætlaði að mæla hlið og veggi borgarinnar. Þegar hann hafði lokið því sá hann að borgin var ferhyrnd, hliðarnar voru allar jafnlangar, reyndar var hún líkust teningi því að hæðin sem var 2.400 kílómetrar, var jöfn lengdinni og breiddinni. Síðan mældi hann þykkt veggjanna og komst þá að því að þeir voru 65 metrar í þvermál (engillinn kallaði til mín þessi mál og notaði mælieiningar sem allir þekkja).

Sjálf var borgin úr skíru og gegnsæju gulli, líkustu gleri. Múrinn var úr jaspis og byggður á tólf lögum undirstöðusteina og var hvert þeirra um sig skreytt þessum gimsteinum: Hið fyrsta jaspis, annað safír, þriðja kalsedón, fjórða smaragð, fimmta sardónix, sjötta sardis, sjöunda krýsólít, áttunda beryl, níunda tópas, tíunda krýsópras, ellefta hýasint og tólfta ametýst.

Hliðin tólf voru úr perlum – hvert um sig úr einni perlu. Aðalgatan var úr skíru gegnsæju gulli sem líktist gleri.

Musteri sá ég ekkert í borginni, því að Drottinn Guð hinn almáttki og lambið eru tilbeðin um alla borgina. Borgin þarf hvorki á sólarljósi né tunglskini að halda, því að dýrð Guðs og lambsins lýsa hana upp. Ljós hennar mun lýsa þjóðum jarðarinnar og konungar jarðarinnar munu koma og færa henni dýrð sína. Hliðunum er aldrei lokað, þau standa opin allan daginn, því að nótt þekkist þar ekki. Menn munu færa borginni dýrð og vegsemd þjóðanna og ekkert illt mun komast inn í hana – engin illmenni eða lygarar. Þar munu þeir einir verða, sem eiga nöfnin sín innrituð í lífsbók lambsins.

Síðan benti hann mér á fljót lífsvatnsins. Það rann silfurtært frá hásæti Guðs og lambsins og niður aðalgötuna. Sitt hvoru megin við fljótið óx lífsins tré og ber það ávöxt tólf sinnum á ári, eina uppskeru í mánuði hverjum, og blöðin eru notuð til lækninga fyrir þjóðirnar.

Í borginni finnst ekkert illt, því að þar er hásæti Guðs og lambsins og þjónar hans munu tilbiðja hann. Þeir munu sjá auglit hans og nafn hans mun vera skrifað á enni þeirra. Þar verður aldrei nótt og því engin þörf fyrir lampa eða sól, því að Drottinn Guð mun lýsa þeim og þeir munu ríkja um alla eilífð.

Þá sagði engillinn við mig: „Það sem ég segi nú er áreiðanlegt og satt: „Ég kem skjótt!“ Guð, sem segir spámönnum sínum hvað framtíðin ber í skauti, hefur sent engil sinn til að segja ykkur að þetta muni verða innan skamms. Blessaður er sá, sem trúir því, og öllu öðru, sem skráð er í þessa bók.“

Ég, Jóhannes, sá þetta allt og heyrði og ég féll að fótum engilsins til þess að tilbiðja hann, því að hann hafði opinberað mér þetta. En hann sagði aftur: „Nei, gerðu þetta ekki. Ég er líka þjónn Jesú eins og þú og bræður þínir, spámennirnir, og allir þeir sem varðveita sannleikann, sem skráður er í þessa bók. Þú skalt tilbiðja Guð, hann einan.“

Síðan gaf hann mér þessi fyrirmæli: „Innsiglaðu ekki það, sem þú hefur skrifað, því að það mun rætast innan skamms. Þegar sá tími kemur, munu illgjörðamenn verða önnum kafnir í illsku sinni. Vondir menn munu versna, en góðir batna og hinir heilögu munu helgast enn meira.

Sjá, ég kem skjótt og launin hef ég með mér til að gjalda hverjum og einum eftir verkum hans. Ég er upphafið og endirinn, hinn fyrsti og hinn síðasti. Blessaðir eru þeir að eilífu sem þvo skikkjur sínar. Þeir komast um hliðin inn í borgina og borða ávextina, sem vaxa á lífsins tré.

Úti fyrir borginni eru þeir sem snúið hafa baki við Guði, töframenn, saurlífismenn, morðingjar, skurðgoðadýrkendur og allir þeir sem elska og iðka lygi. Ég, Jesús, hef sent engil minn til ykkar, til þess að segja kirkjunni – söfnuði trúaðra – frá öllu þessu. Ég er hvort tveggja: Forfaðir Davíðs og afkomandi hans. Ég er stjarnan skínandi, morgunstjarnan.“

Andi Guðs og brúðurin segja: „Kom þú!“ Komi sá, sem þyrstur er! Hver sem vill, komi og drekki lífsvatnið endurgjaldslaust. Ég segi í fyllstu alvöru við hvern þann sem les þessa bók: Ef einhver bætir einhverju við það, sem hér er skráð, þá mun Guð bæta við líf hans þeim plágum sem þar er lýst. Ef einhver tekur burt einhvern af þessum spádómum, þá mun Guð taka frá honum hlut hans í lífsins tré og borginni helgu sem áður var lýst.

Sá, sem þetta hefur sagt, segir: „Já, ég kem skjótt!“

Amen! Kom þú Drottinn Jesús!

Náð Drottins Jesú Krists sé með öllum þeim sem hann hefur helgað.

Amen.